11. 2. 140

~~12 K. 6~~
11. I. 5.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

ANTHOLOGIA GRAECA.

TOM. X.

COMMENTARIUS

VOLUMINIS SECUNDI PARS TERTIA.

Digitized by Google

[redacted]

FRIDERICI JACOBS

ANIMADVERSIONES

IN

EPIGRAMMATA

ANTHOLOGIAE

GRAECAE

SECUNDUM ORDINEM ANALECTORUM

BRUNCKII.

VOLUMINIS SECUNDI

PARS TERTIA.

LIPSIAE
IN BIBLIOPOLIO DYCKIO
MDCCCI.

Digitized by Google

Digitized by Google

NESTORIS LARANDENSIS
FRAGMENTA.

¶. 344.] *I.* Cod. Vat. p. 418. Edidit hos verſiculos, qui majoris carminis particula eſſe videntur, (vide Not. poëtar. in *Neſtor.*) *L. Holſten.* ad *Stephan.* v. Λάρανδα p. 188. *Jenſius* nr. 146. *Reisk.* Anth. nr. 797. p. 172. Muſas poëta rogat, ut ipſi modorum ſuorum ſuavitatem audiendam praebeant. — V. 1. ἐπεί-σατε vitioſe *Holſten.* quod emendavit *Merrick* ad *Tryphiodor.* p. XXXI. *not.* ubi h. l. profert. — V. 3. ὅσσοι γ. π. ἀοιδοτόκου. Vat. Cod. et editores. *Reiskius* emendavit: ὅσσοι γ. ποθέουσιν ἀοιδοτόκου π. πηγῆς. quod haud ſcio an *Brunckii* lectioni praeferendum ſit. Quicunque enim poëtici fontis hauſtum appetunt, ii omnes veſtrorum carminum ſuavitate gaudent. Si *Brunckium* ſequimur, v. 3. poëtarum circumſcriptionem continet, *quibus fons Pierius fluit.* — Ceterum cum verbis ὄμβρος ἀοιδῆς comparandus *ros Cecropius*, quo Theophilae pectus madere ait *Martial.* VII. 68. et ap. *Petronium* in Anth. Lat. L. III. 118. p. 582. *ſic flumine largo Plenus Pierio defundes pectore verba*; quibus ſimilia collegit *Burmannus* T. I. p. 426. et T. II. p. 326. Metaphoricas de copioſo oratore locutiones colligens *Pollux* VI. 147. has excitat: πηγάς τινας ἀφιείς, ὄμβρος, ποταμός, νιφετός, aliasque his ſimiles, quas exultans ſophiſtarum ingenium excogitavit.

II. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 448. *Neſtori* tribuit *Planud.* p. 106. St. 156. W. Alphei ὕδωρ ἄβροχον, quod cum maris aqua non miſcetur. *Moſchus*

Digitized by Google

ap. *Stob.* p. 400. de eodem fluvio: ἐμβαίνει τοῖς κύμασι· τὰν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει, καὶ μίγνυται ὕδασιν ὕδωρ. Arethusae hoc optat *Virgilius* Eclog. X. 4. ut, quum per Sicanos fluctus labatur, *Doris amara suam non intermisceat undam.*

III. Vat. Cod. p. 376. sq. Plan. p. 46. St. 67. W. »Huic fragmento praefiguntur in Planudea duo versus, »qui in Vat. Cod. separati sunt cum hoc lemmate: ἄδηλον· εἰς δράκοντα ἐκκιόντα ποταμὸν ὄλον. Deinde sequun»tur hi versus cum hoc titulo: Νέστορος εἰς τὸν αὐτὸν »ὁμοίως. Εἰς τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα. Alteri duo versus le»guntur T. III. p. 146. XX.« *Br.* — V. 1. ἦν om. Vat. Magnitudinem Pythonis indicans *Callimachus* H. in Del. 92. Παρνησὸν νιφόεντα, ait, περιστέφει ἐννέα κύκλοις. — V. 2. ἐκθάνε. ed. Nicol. Sab. γενον. Vat. Cod. θηρίον αἰνογένειον hunc draconem vocat poëta Cyrenaïcus l. c. — V. 3. Κηφισός. Ald. 2. 3. et Nic. Sab. Mox repone ex editis et membranis:

πᾶς δ' ἄρα Κηφισσὸς εἴσω ῥέεν.

quo longe suavius decurrunt numeri, quos *Brunckius* frustra immutavit. In Κηφισσὸς ultima vi caesurae producitur. *Claudian.* Praef. in Rufin. I. p. 17. *Python — Qui spiris tegeret montes, hauriret hiatu Flumina, sanguineis tangeret astra jubis.* — κελαρύζειν de aquarum strepitu illustravit *Toup.* ad Suid. P. II. p. 222. ubi et nostrum locum excitavit. — V. 5. ὀλωλότα. omnem enim fontem hausta siccaverat. Similia vide ap. *Bochartum* in Hieroz. T. II. Lib. V. c. 15.

IV. Cod. Vat. p. 448. Plan. p. 108. St. 158. W. Monet poëta quosdam ei obstrepentes homines, ut, quam artem quisque didicerit, eam exerceat. — V. 1. θρυλήσαντες. Vat. Cod. quod metrum non patitur. Conf. *Theocrit.* Eid. II. 142. θρυλλεῖν transitiva significatione

Digitized by Google

positum videtur, ut compositum διαθρυλλεῖν pro *obtundere.* διατεθρυλλῆσθαι τὰ ὦτα ταῖς Δημοσθένους περόδοις. *Lucian.* Demosth. Enc. 17. T. IX. p. 146. quae ducta sunt ex fonte *Platonis* de Republ. II. p. 358. C. — V. 3. ἦν δέ. Vulgo. καί. Vat. Cod. Mihi verum videtur

ἂν δέ τις — —

Comparavit *Merrick* in Diss. de Tryphiod. p. XXXIII. *Gregorii Nazian.* Ep. XXXVI. ἱπποσύνην διδαῦτα μὴ ᾄδειν ἐθέλει ἡ ποίησις· μή τι γέγηται; μὴ καὶ τῆς ἱπποσύνης διαμάρτῃς καὶ τῆς ᾠδῆς. quae manifeste nostrum locum respiciunt, unde profecta videtur paroemia, quam laudat *Erasmus* in *Equitandi peritus ne canas.*

CEREALII EPIGRAMMATA.

¶. 345.] *I.* Cod. Vat. p. 526. Κερεαλίου inscribit nomine, cum in Plan. p. 165. St. 239. W. *Luciano* tribuatur. Historia de poëta, qui, cum in Isthmicis certaminibus superatus esset, futilem huic casui causam praetexuit. De musicis in Isthmo et Delphis celebratis certaminibus docte disputavit *Spanhem.* in Epist. ad Morell. p. 475. ubi nostrum carmen non praeteriit. Totum in verborum lusu vertitur. παρίσθμια tonsillarum vocatur inflammatio, qua spiritus impeditur. *Schol. Apoll. Rhod.* L. I. 938. εἴρηται δὲ Ἰσθμοῖ παρὰ τὸ ἐν στενῷ εἶναι, ὅθεν καὶ τραχήλου τὰ παρίσθμια. Vocem illustravit *Foesius* in Oecon. Hipp. p. 295. iis, quae *Brodaeus* congessit ad h. l., adde *Theophan. Non.* c. CXX. — V. 2, εὑρὼν ποιητάς. Speraverat ille, ut videtur, fore, ut, aliis, qui certarent, poëtis non praesentibus, ἀκονιτὶ palmam reportaret; quae spes cum eum fefellisset, Delphos profectus est. — παρακόθια. Vocabulum jocose confictum, quasi morbum, vel aliud quippiam impedimentum signi-

Digitized by Google

ſicans, quod victoriae in Pythicis adverſari poſſit. — V. 2. ἴχω teſte *Dorvillio* in cod. quodam legitur.

II. Vat. Cod. p. 528. Plan. p. 169. St. 246. W. Perſtringit eos, qui voculis quibusdam atticis paſſim adhibitis, meros ſe Atticos eſſe exiſtimabant. Vide ad *Lucillii* Ep. LXXXVII. *Ammian.* Ep. XXII. et *Creſoll.* Theatr. Rhet. III. 23. — V. 1. παράσημα. Excitavit h. l. *Heinſius* ad *Heſych.* παράσημα. στράστια. *prodigioſa*, *obſcura*, *obſoleta* vertit *Brodaeus.* Sed ſunt proprie voces inſigniores et ob uſum rariorem quaſi nota quadam inſignitae. Ducta metaphora a numis, quos, ubi adulterati eſſent, οἱ ἀργυραμοιβοὶ notare ſolebant. Vide *Harpocrat.* v. παράσημος ῥήτωρ p. 280. et *Suidam*, qui ſua ex *Harpocratione* derivavit. Ab illo σήματι enim τῶν νομισμάτων τὰ κίβδηλα παράσημα λέγεται. *Heſych.* Quodſi quis tamen etiam hoc loco ſignificationem τοῦ κιβδήλου valere exiſtimet, is fortaſſe cogitaverit de locutionibus illis ſoloeciſmi ſpeciem referentibus, quas recentiores ſophiſtas magno cum ſtudio ſectatos eſſe vere confirmat R. *Bentlejus* in Reſp. ad Boyl. p. 175. ad quam cacozeliam referenda ſunt etiam illa Mercurii ad rhetorem ap. *Lucian.* Mort. Dial. X. 10. T. II. p. 163. ἀπόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην ἀκριβαντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις — καὶ βαρβαρισμοὺς καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων. — V. 2. ἐστίν. Vulgo et in Cod. Vat. Metrum carere poterat τῷ ν ἐφελκυστικῷ, nec tamen proptorea delendum erat. Vide *Hermann.* ad *Ariſtoph.* Nub. v. 316. p. 53. — V. 3. Nec enim, ſi qui inſigniora quaedam Homeri vocabula didicerit, ſtatim Homerus fiet. — κάρηνα. Vat. Cod. Cf. *Homer.* Il. v. 157. — V. 5. τῶν in quibusdam vett. edd. — πρόγμασι invenit Ald. in Cod. unde venit in ed. Ald. 2. 3. Sic quoque Vat. Cod. ῥήμασι tentavit *Caſaubonus* in not. mſc. quod vulgata nec melius eſt nec deterius. — φράσιν. oratio a communi dicendi uſu ne abhorreat, ut auditores, quid velis, intelligant. *Huerius* apte

comparavit *Gellium* L. I. 10. *At Cajo Caesari, excellentis ingenii et prudentiae viro, in primo de Analogia libro scriptum est: Habe semper in memoria atque pectore, ut tanquam scopulum fugias inauditum atque insolens verbum.* — V. 6. ἄεγε Vat. Cod.

III. Hoc Epigramma, quod ἄδηλον est in Plan. p. 285. St. 413. W., in Vat. Cod. p. 260. lemma habet hoc: Ἀντιπάτρου εἰς Ἀντίπατρον ῥήτορα θαυμαστὸν ἢ μᾶλλον ληρᾶν. Quo jure igitur *Brunckius Cerealio* hoc carmen tribuerit, equidem ignoro. Antipater rhetor, aliunde non cognitus, utrum Diospolitanus esset an Athenienſis, ambigebatur. Eum utrique forte civitati adscriptum fuisse, suspicatur *Schneiderus*, quod in rhetoribus haud raro fiebat. Vide *Olearium* ad *Philostr.* Vit. Soph. I. XI. p. 495. nr. 8. II. X. p. 588. nr. 4. Nota Athenienſium in civitate donanda liberalitas efficit, ut *Antipatrum* Diospoli oriundum fuisse putem. — V. 1. ἤλικα δ' ἔννεα ἴεγα. ἴεγα sunt *orationes*, quas habebat Antipater. Quod eas dicitur πνεῦσαι, non debebat offendere doctissimum *Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 112. qui varia tentans sibi ipse non satisfeciſſe videtur. Verba, carmina, cantum, quem quis edit, ille *spirare*, πνεῖν, dicitur, sive ἀποπνεῖν. De Hesiodo *Alcaeus Messen.* Ep. XVII. τείην γὰρ καὶ γῆρυν ἀπέπνευσεν. Idem Ep. V. de Dorotheo — γεγρὸς ἔννεπε Δαρδανίδας, Καὶ Σιμέλας αἰδῖνα χερασόεντος, ἔπνευσε δ' ἵππου Ἔργματα —. ubi verbum ἔννεπε alterius interpretationi inſervit. Epigr. ἄδεσπ. DXX. p. 260. Ἔκλαγεν ἐκ Θυμβῖν μέγα Πίνδαρος· ἔπνευε τερπνὰ Ἡδυμελιφθόγγου μοῦσα Σιμωνίδου. Plura hujus generis in Anthologia leguntur. — V. 2. Παντελλήνων. De Graecorum ad Olympiam panegyri accipio cum *Creſollio* in Theatr. Rhet. L. III. 6. Thes. Gronov. T. X. p. 96. Nam post Gorgiam, quem in magnis illis Graecorum conventibus verba feciſſe constat, (*Philostr.* Vit. Soph. I. IX. 2. p. 493.) alii quoque Sophistae eadem via ad gloriam grassabantur.

Vide *Olear.* in Vit. Apollon. IV. 30. p. 169. nr. 2. — V. 3. κεῖται. Color ductus videtur ex *Antip. Theſſ.* Ep. LVI. de Alcmane: κεῖται δ' ἠπείροις διδύμαις ἔρις, εἴθ' ὅ γε Λυδὸς Εἴτε Λάκων. — V. 5. ἄστεα. Diospolis, quae antiquitus Thebae appellabantur, et Athenae. Cognatas has urbes fuiſſe poëta ait, quod altera ſub Jovis, altera ſub Minervae tutela eſſet. Haec ſola mihi ſuccurrit interpretatio, quamvis verba ἐκὼς αἴματος non ſatis commoda eſſe probe intelligo. Melius res procederet, ſi conſtaret fuiſſe, qui Cecropem Thebis in Atticam veniſſe traderent. At ejusmodi traditionis veſtigium nullum in locis veterum de Cecrope, quos diligenter collegit *Marsham* in Chron. Sec. VIII. p. 111. — ὃς λόγος ἔλλην. Vat. Cod. quod vulgatae praeferendum. — V. 6. κλήρῳ. τὴν μὲν Παλλὰς ἐλάγχανε, τὴν δὲ Ζεύς. Jejuna hoc in verſu vocula ἐπὶ, nec tamen propterea corruptelae ſuſpicionem moverim cum cl. *Wakefield*, qui l. c. tentat κλήρῳ δ' ἡ γαῖα ſive γάνυται.

FRONTONIS EPIGRAMMATA.

¶. 346.] *I.* Vat. Cod. p. 595. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 615. *Alberti* ad *Heſych.* II. p. 1140. et *Toup.* in Cur. nov. p. 293. Grammaticus luſus, quo puerum poëta hortatur, ut ne amoris fructum ipſi diutius deneget. — V. 1. „πολεμεῖς μ' ὃ φ. Sic in cod. ſcriptum, et „lectionem hanc tuetur *Dorvillius*, qui probat bene „graece dici πολεμεῖν τινα, quod ſi verum non eſſet, non „ideo mutanda eſſet hujus verſus lectio. Nam πολεμεῖς „μ' ὃ – poſſet eſſe pro μοι ὅ. Vide quae notavi ad *Leo-*„*nid. Tar.* Ep. LVIII.“ *Br.* *Salmaſii* emendatio πολεμεῖ μοι – in quaedam apographa irrepſit, eamque prae altera probat *Toup.* qui ceterum apte comparat *Xenoph.*

K. Π. I. 3. 10. ὦ παῖ, οὕτω τῷ Σάκῃ πολεμεῖς. Elegantior, nec *Dorvillio* judice repndianda *Salmaſii* emendatio in v. 2. τὸν σὸν Καμβύσην οὐκ ἐλεεῖς, λέγε, μέ. Sic in Sched. Tryll. legitur, ubi etiam οὐκ ἐλέγεις, fortaſſe pro ἐλέγεις; fruſtra. — V. 3. Μῆδος. i. e. Μὴ δοῦς. διδόναι, παρέχειν dicuntur pueri amantibus. In eodem verbo, ſed ſenſu diverſo luſit *M. Argentar.* Ep. V. p. 267. — Σάκας. Fuerunt, qui hoc vocabulum per εὐρύπρωκτον interpretarentur; neſcio quo jure, nam *Heſychii* gloſſa, σαυκινδευκοι, δασύπρωκτοι, huc non pertinet. *Barbatum* ſignificat *Fronto.* Σάκος. πώγων. *Ariſtoph.* Eccl. 498. μίσει σάκον πρὸς ταῖν γνάθοιν ἔχουσα. Haec optime explicuit *Brunckius* ad *Ariſtoph.* T. II. p. 30. ſq. — V. 4. Ἀστυάγην paedicones appellant piloſum et deformem, quod ad ejus adſpectum non arrigunt. Similiter luſit *Strato* Ep. X. ubi vide not.

II. Cod. Vat. p. 604. Edidit *Klotz.* ad *Tyrt.* p. 100. qui ſenſum recte explicavit, et *Toup.* Cur. nov. p. 294. Vocabula θησαυρὸν et φάσματος uncialibus literis debebant excudi, quod *Brunckius* neglexit, quamvis monente *Toupio*, nec nobis Lipſienſes paruerunt typothetae. Etiam hoc carmen in luſu grammatico verſatur. Puerum ſibi fingit poëta, cui inſequentium temporum conditionem praedicens ad *Menandri* quasdam comoedias reſpicit. Placuit acumen hujus carminis *Agathiae*, qui id imitatus eſt Ep. XIV. — V. 1. ἀκμήν. juvenilem florem. Θησαυρός, Menandri fabula, paſſim laudatur. — Κυμβάτ. Non proprium nomen, ſed appellativum eſſe putabat cl. *Böttiger* in Specim. Edit. Terentii p. 60. qui poëtam puerum *comoedum* ἀκμάζοντα et delicias facientem hortari cenſet. Huic conjecturae favet *Strato.* Ep. XXXV. in quo ſimilis eſt ad *Menandri* comoediam alluſio. — V. 2. Φάσματος. *Terentius* in Prolog. Eunuchi v. 9. de *Luſcio Lanuvino* agens: *Idem Menandri Phaſma nunc nuper dedit.* ad quae verba *Scholiaſtes* hujus fabu-

lae argumentum enarrat. — V. 3. Tempore procedente fies aſper, hiſpidus et nobis odioſus. De *Menandri* Μισουμένῳ, in quo miles quidam Thraſonides primas partes habebat, vide *Bentlej.* in Em. in Men. Reliq. p. 33. et *Harleſ.* ad Fabric. Bibl. Gr. T. II. p. 465. Reſpexit hanc fabulam *Martialis* L. XIV. 214. *Pueri comoedi. Non erit in turba quisquam* μισούμενος *iſta; Sed poterit quivis eſſe δὶς ἑξακατόν.* Sic ſcribendum, non δισχίλιος. — De Γεωργῷ, qui et Γεωργίας inſcribitur a nomine τοῦ πρωταγωνιστοῦ, vide inprimis *Toup.* in Epiſt. crit. p. 35. — Τῆς Περικειρομένης argumentum explicuit *Böttigerus* l. c. p. 60. ſimul ſenſum hujus verſus expediens: „τὴν περικειρομένην, ſc. κόμην, crines, qui puerum in flore „aetatis ornant. Tondebantur pueri, annos pubertatis „ingreſſi. Item catamiti, quando nova nupta domum „mariti ingrederetur. In eo ſitus eſt aculeus epigram„matis.“ De eadem fabula nuper docte disputavit *Huſchke* in Anal. crit. p. 172. ſqq.

NUMENII TARSENSIS DISTICHON.

Auctori ſuo hoc diſtichon vindicavit Vat. Cod. p. 573. In Planud. enim p. 484. St. 629. W. ſine auctoris nomine proſtat. Membranae depravate legunt: *ἐστιν μοι μέλλει* et v. 2. *ἀναγιγνώσκω τ. κάλαμον.* Veram Planudeae lectionem exhibuit *Brunckius.* Senſum ſic reddidit *Huetius* p. 49. „Dominus meus eſt Cyrus. Quid ad me, „ſi duo haec verba, κῦρος et κόριος, una literula diffe„runt? Formoſum hunc Cyrum non lego, ſed video.“

GLAUCI EPIGRAMMATA.

¶. 347.] *I.* Vat. Cod. p. 575. Edidit *Reiske* in Not. Poët. p. 203. Pueros, parvis olim muneribus contentos, jam avaros esse factos et majora appetere, conqueritur. *Tibull.* I. 4. 57. *Heu, male nunc artes miseras haec saecula tractant. Jam puer adsuevit munera velle puer.* Conf. *Ovidium* I. Amor. IV. de Corinnae avaritia querentem, et *Straton.* Ep. LIV. — V. 1. ἔρτυξ. Plurimum huc facit *Aristophan.* in Avib. 706. ubi aves vim, quam in res humanas exercent, jactantes,

Παλλαδὲς δὲ καλοῦς, inquit, ἀντιμισοῦντας παῖδας πρὸς τέρμασιν ἄρας
διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν διαμάχεσθαι ἄνδρες ἔφασταί,
ὁ μὲν ἔρτυγα δοὺς, ὁ δὲ πορφυρίωνα, ὁ δὲ χῆν, ὁ δὲ πέρδικα δρεῖν.

Plautus in Captiv. V. 4. 5. *quasi patriciis pueris aut monedulae Aut anates aut coturnices dantur, quicum lusitent.* Nota historia de Alcibiadis coturnice ex *Plutarch.* T. I. p. 195. E. *Dio Chrysostom.* Or. LXVI. p. 607. puerorum amantes cum gloriosis conferens: ὅταν αὐτοὶ μὲν ἔρτυγας ζητῶσιν, ἢ ἀλεκτρυόνας, ἢ κριόν —. Delectabantur autem pueri coturnicibus propter pugnas, quas illas aves inter se committere docebant. Vide *Meursium* in Them. Att. II. 25. et quae collegit *Reimarus* ad *Dion. Cass.* T. II. p. 1097. 78. *Plutarch.* T. II. p. 207. B. — Coturnices, pilam et talos, tanquam oblectamenta puritiae, jungit *Plutarch.* T. II. p. 319. F. de Antonio et Augusto: λέγεται δὲ πολλῆς οἰκειότητος αὐτοῖς καὶ συνηθείας ὑπαρχούσης, πολλάκις σχολαζόντων εἰς παιδιὰν ἐφαίρας ἢ κύβων ἢ νὴ Δία θρεμμάτων ἁμίλλης [οἷον ἐρτύγων, ἀλεκτρυόνων,] καὶ νικῶμενον Ἀντώνιον ἀπαλλάττεσθαι — ubi verba uncis inclusa ex margine in contextum venisse suspicor. — De

Digitized by Google

ἀστραγάλοις pueris donatis vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. κέρματα παίγνια. junctim Vat. Cod. et quaedam apogr. — V. 4. ζητεῖτ'. Non recte sensum percepit *Reiskius*, ἄλλο τι de aliis machinis, pueris a paediconibus admovendis, explicans. Nam illas machinas jam indicaverat *Glaucus*, λοπὰς καὶ κέρμα, *vestes et argentum*, quibus puerorum pudicitia expugnari posset. Hoc igitur voluisse videtur: Renuntietis oportet pristino puerorum amori, et aliud quaeratis venerei furoris oblectamentum atque remedium. — In apogr. Lips. ζητεῖ δ' ἄλλο τι.

II. Cod. Vat. p. 413. sq. Planud. p. 96. St. 141. W. Panis cum Nymphis de Daphnide colloquium, quale supra habuimus inter Ep. *Diodori Zonae* VI. 2. (Anal. T. III. p. 331.) Elegans carmen. — V. 1. Pan Daphnidis, quem deperibat, vestigia persequitur. De Panis erga pastorem illum amoribus nota sunt omnia. Vide ad *Meleagri* Ep. XXVII. T. I. P. I. p. 47. — φέρεται ἀρχάς. *Theocrit.* Eid. XX. 19. Ποιμένες, εἴνατέ μοι τὸ κρύννον, οὐ καλὸ ἐμμί. — V. 2. ἰξίφους. vulgo et in Vat. Cod. Sed ἰξίφως est in Flor. ed. et in Ald. 1. — V. 3. φλοιοῦ. Sic plane *Theocrit.* Eid. XVIII. 47. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. *Callimach.* in Cydippe fr. CI.: ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἰξάνει καλήν. ut praeclare restituit *R. Bentlejus* hos versus, ad quos videndus *Valckenar.* in Eleg. fragm. p. 210. sqq. — V. 5. πέν. Sunt haec verba a Daphnide arboris cortici insculpta, quibus ille Pana rogat, ut ad Maleam sive ad montem Psophidium veniat, seque eodem venturum esse pollicetur. Μαλέαν. Non notum Maleae promontorium cum *Brodaeo* intellexerim, sed urbem Arcadiae, quam Μαλαίαν vocat *Pausan.* VIII. 27. p. 654. In talibus orthographiâ nihil incertius. Prope illam urbem montem ejusdem nominis fuisse, ex hoc loco fortasse conjicias. Ψωφίδιον. (vulgo et in Vat. Cod. Ψωφήδιον.) a Ψωφίς, urbe Arcadiae, circum quam plures

ſunt montes Pani ſacri. *Pauſan.* VIII. 24. p. 465. Cf. *Stephan. Byz.* in Ψαφίς, et *Luc. Holſten.* p. 361. — V. 6. ὑπάγω. equidem porro pergam, et Daphnidis veſtigia ſequar. Utraque ſignificatio in hoc verbo jungenda eſt, quando vi neutra uſurpatur, ut ap. *Xenoph.* Anab. IV. 2. 16. p. 233. ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευεν ὑπάγειν. Ibid. L. III. 4. 48. p. 210. καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. *Ariſtoph.* Nub. 1298. ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἐλᾷς, ὦ σαμφόρα.

III. Cod Vat. p. 482. cum lemmate: εἰς Βάκχην. Γλαύκου Ἀθηναίου. Sic quoque in Plan. p. 297. St. 436. W. In Bacchae e marmore ſtatuam. Conf. ad *Simonid.* Ep. LXXXI. p. 255. — V. 3. In omnibus et editis et ſcriptis libris, quos equidem vidi, legitur: ἃ Σκόπα, ἃ θεσπιὰς ἐμήσατο, μήσατο τέχνα — nec, unde *Brunckii* lectio ſit ducta, novi. Hanc tamen, ſimilemve expreſſit *Grotius*: *O Scopa, divino reperit tua dextera caelo Prodigium inſanum, Thyada caprinecam.* In ejusmodi locis *Brunckii* taciturnitatem aegre ferimus. Caeterum hoc carmen obverſabatur fortaſſe *Calliſtrato*, cum ſcriberet in ejusdem ſtatuae deſcriptione: καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐράνοις ληφθεῖσαι, κάτοχα καὶ μετὰ (ſic lege pro μετὰ) μανίας προφητεύουσι τὰ ποιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας, ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθείς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκε. Perperam *Scholiaſtes* χιμαιροφόνον apud noſtrum pro θηροφόνον ſimpliciter poſitum eſſe autumat, cum ex *Calliſtrati* deſcriptione conſtet, Scopae Baccham χίμαιραν necatam manibus tenuiſſe.

IV. Vat. Cod. p. 482. εἰς αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ. Falſum eſt lemma, nam aliam hiſtoriam hoc diſtichon reſpicit. Plan. p. 297. St. 436. W. Satyri ſpeciem mentitus eſt Jupiter, cum deperiret Antiopam, Nyctei filiam. *Ovid.* Metam. VI. 109. *Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram Jupiter impleriit gemino Nyctеida foetu.* Vide,

qui hanc fabulam docte persequitur, *Valckenarium* in Diatr. c. VII. p. 59. sqq. Ex hoc carmine conjicias, Antiopam inter Bacchi orgia, cum discurrendo fessa procubuisset, a Jove compressam esse, quae *Heynii* est sententia in Comment. T. X. p. 82. — V. 1. ἴδετο. Vat. Cod. Alter versus parum elegans. Nolim quidem corruptelae suspicionem movere; sed pro meo sensu haud paulo elegantius foret carmen, si legeretur:

εἰς δὲ χέρειλον
θρώσκειν ἦκεν ἕκας, ὁς βρομιαζόμενον,

¶. 348.] *V.* Plan. p. 312. St. 452. W. In Philoctetem Parrhasii. Hanc celeberrimi pictoris tabulam *Plinius* cum reliquis ejus operibus non commemoravit. Ad eandem vero pertinere Ep. *Juliani* XXVII. suspicatur *Heynius* in Comm. T. X. p. 96. — V. 1. καὶ τόν. Pronum est emendare:

αὐτὸν ἐπὶ τρηχῖνας ἰδὼν — →

ut in Ep. ἄδεσπ. CCCIX. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τυραίφεν. *Alexander Aetol.* Ep. II. αὐτόν που τὸν Κύπριν ἀπηκρίβωσατο Παλλάς. *Archias* Ep. XIII. αὐτὸν — Ἀπελλῆς τὸν Κύπριν γυμνὸν εἶδε. Cf. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. Incert. DXIV. et CV. Καὶ tamen defendi potest, si poëtam plura carmina in Parrhasii opera continua serie posuisse existimemus. — V. 3. ἔν τε γάρ. Haec expressit *Julian.* l. c.:

Δάκρυα δὲ ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι πεγέντα
ἴσταται, ἀγρύπνου σῆμα δυσπαθίης.

βλέφαρα ξηρὰ respondent τοῖς ὄμμασι ἐσκληκόσι. *Hesych.* σκλῆναι. ξηρανθῆναι. ut hanc glossam restituit *Pierson.* ad Moer. p. 50. Conf. not. ad *Asclepiad.* Ep. XIII. T. I. P. II. p. 33. — V. 4. ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Epigr. ἄδεσπ. CCXCIV. in Philoctetae signum: καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. — V. 5. ἔ λῶστε. *Erinna* Ep. I. λῶστε Προμαθεῦ. — σὺ μὲν σοφός. tuam quidem artem miramur. Vide not. ad *Anacr.* Ep. III. T. I. P. I. p. 198.

VI. Vat.

Digitized by

VI. Vat. Cod. p. 248. Γλαύκου Νικαρτολ. In Plan. p. 252. St. 366. W. gentile non additur. In Erasippum naufragum. Cenotaphio inscriptum fuisse videtur ad maris litora exstructo. — V. 1. πέτρης. Vat. — βάρος. Diogenes ap. *Lucian.* M. Dial. XXIV. 2. T. II. p. 216. Bip. ad Mausolum: ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῄς (μέγα φρονεῖν) καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Id. Dial. X. 6. κατάλιπε δὲ καὶ γένος καὶ — ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν — βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ubi minima verborum transpositione sensum adjuveris: βαρύνει γὰρ ταῦτα καὶ μνημ. *talia enim vel verbis commemorata gravare videntur.* In Necyomant. §. 17. T. III. p. 22. Mausolum τοσοῦτον ἐπολαύειν, ait, τοῦ μνήματος, καφ' ὅσον ἐβαρύνετο τοσοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. — V. 3. τὰ δ' ὀστέα. *Homer.* Od. α. 161. ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. — V. 4. αἰθυίαις. Similia vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. T. I. P. II. p. 129. *Propert.* L. III. 5. 27. de Paeto: *Sed sua nunc volucres adstant super ossa marinae, Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.*

NICARCHI EPIGRAMMATA.

Praeter ea quae hic leguntur Epigrammata Vat. Cod. *Nicarcho* tribuit Ep. *Lollii Bassi* III. p. 160. Incert. Ep. CIX. et LXXVI. b.

¶. 349.] *I.* Vat. Cod. p. 93. sq. Edidit *Reisk.* in Misc. Lips. IX. p. 111. nr. 287. Et juvenes sibi placere, nec vetulas tamen se aspernari mulieres poëta declarat. — V. 1. πείθει, in amorem pellicit. — V. 2. ἄπαντ' Vat. Cod. et mox ἔστι μόλις. Simyli, histrionis, nomen notum ex *Demosthen.* Or. pro Coron. p. 314. 11. ed. R. Vide *Vales.* ad *Harpocrat.* p. 316. sq. — V. 3.

ἢν μὲν et ἢν δέ. Vat. Cod. In marg. γρ. ἢ μέν. Sic apogr. Guyet. et Ruhnk. exhibent. *Reiskius*, cui melior lectio non cognita erat, in priore enuntiatione ellipsin statuebat: *nam si juvencula me amplectatur, bene.* quod hoc loco, si quid video, locum non habet. — V. 4. ἐνεκά. Vat. Cod. — „In cod. scriptum δικάσεται, corrupte. „Scriptum olim fuit λιχμάσεται. Λ in Δ mutatum, Χ mu„tatum in Κ, ut ap. Hesychium in λιπμάζειν, λικμήσεται, „et omissum Μ, unde ΔΙΚΑCΕΤΑΙ, quod nullum omnino „sensum habet. Nihil hîc vidit Reiskius, nec ante eum „Salmasius, qui reponebat τιτθάσεται, θρέψει, τιθηνήσει. „Verissima hac mea emendatione manifesta est carminis „obscoenitas, tamen macula eluenda erat.

„*membrum*
„*Sed rugosa viri lambet anus medii.*“

Br. Frustra hunc locum tentavit *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 466. σιγχάζεται suspicans, *sannis excipitur, irridetur*, quod ab hoc contextu alienum est. Idem p. 484. *Abreschium* συκάζεται narrat reponere ex *Aristaeneto*. Sed quid refert, vera lectione reperta, infelices conjecturas curiose conquirere?

II. Vat. Cod. p. 94. τοῦ αὐτοῦ· πρὸς ἑταίραν φιλουμένην παραίνεσις. In hoc codice subjiciuntur tria disticha, quae, propter priorum versuum depravationem, sola a Planude recepta sunt p. 481. St. 625. W. *Nicarchi* nomine appositio. *Brunckius* ea retulit inter ἀδέσποτα nr. LXXIII. ubi auctoris nomen in membranis deesse perperam dicit. Saepius in ejusmodi rebus apographa viro doctissimo fecere fucum. Jungenda igitur duo fragmenta, quorum alterum in fine, alterum initio mancum et mutilum esse apparet. Primum ponam carmen, sicut in codice legitur:

Τῆς μητρὸς μὴ ἄκουε, Φιλουμένη· ἢν γὰρ ἀπέλθῃ
καὶ σὺ ἄναξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως

τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῇς λόγον· ἄλλεκεινους
ἐκπαίξας' ἄρξαι πλεῖον ἐμοῦ τι ποεῖν.
πάντα λίθον κίνει· σαυτὴν τρέφε· καὶ γεάφε πρὸς με
εἰς ποίην ἀντὴν εὐφρόσυνον γέγονας.
εὐπετεῖν πείρῃ· τὸ ἐνοίκιον εἴ τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἐμέτιον·
ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τέκε καὶ τέκε· μὴ διαφυβηθῇς·
εὑρήσει κόθεν ἐστ' ἐλθὸν ἐς ἠλικίην.

Jam totius carminis ſenſum videamus et argumentum. Si memineris eorum, quae miſere amantes, cum puellas, quas depereunt, relinquere coguntur, eas hortari ſoleant et monere, ut ne aliorum illecebris ſe capi et corrumpi ſinant, *noctes diesque ipſos ament, ipſos deſiderent, ſomnient*, nec de ulla alia re cogitent, (*Terent.* Eunuch. I. 2. 112.) ne, dum ipſi patria carere coguntur, malis artibus pecuniam ſibi quaerant, (idem in Heautont. II. 3. 16.) et quae alia ſunt his ſimilia; horum ſi quis, inquam, meminerit, facile intelliget, *Nicarchum* hoc carmine iſtiusmodi amantium exhortationes ſuaviter, irridere et παιζειν. Ipſe enim puellae ſive potius conjugi longe diverſa praecipit. Quum abiero, ait, neque caſtae matris admonitiones cures, velim, neque eorum, qui liberiores tuos mores reprehendant, ullam rationem habeas. Victui et crumenae proſpicias, et mihi quoque ut de quaeſtu tuo aliquid ſuperſit, cures: reliqua ne hujus quidem faciens. — Hic mihi ſenſus videtur carminis; quem ſi recte explicavero, ſatis lepidum videbitur Epigramma, quod *Salmaſio*, qui de duobus tantum diſtichis ſtatuebat, frigidiſſimum videbatur. Jam ſingula expendamus. — V. 1. ἦν γὰρ ἐπῇδα. Moechi-viri praeſentiam timent; poſt abitum conjugem ſuam audacius tentaturos eſſe ſperat. Poſt hoc diſtichon nihil tamen videtur deeſſe, quamvis ſequentia verba non ſatis expedita ſint. οἱ καταπαίζοντες videntur eſſe cognati et vicini, qui moecham, viri abſentia fruentem, dicteriis

ἐταῖραι. Ap. Guyet. et Ruhnk. ἑτέραι. Cod. Vat. — *Suidas*: Κερκούρους. νηὸς εἶδος. κέρκουροι καὶ μυοπάραωνες καὶ λέμβοι, εἴδη πλοίων. Apte igitur ad allegoriam haec meretricularum nomina inventa sunt. — V. 2. ἐφορμοῦσιν. Sic Cod. non, ut in quibusdam apogr. legitur, ἐφορμῶσιν. Illud verbum *Dorvillius* de navibus usurpari docuit, quae in anchoris stantes occasiones captant. Hinc quam apte ad meretrices nostras translatum sit, sponte apparet. Sami illae habitabant, prope portum, nautarum et mercatorum marsupiis struentes insidias. Conf. Ep. *Simonid.* LXIII. ex cujus Ep. LXIV. quaedam huc translata sunt. Legitur enim ap. illum: ἀλλὰ σὺν αὐταῖς νηυσὶ τὰ λησταικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε, Σειρήνων αἴδε γὰρ ἐχθρότεραι. — V. 4. καταδύς. qui in has naves descenderit. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 204. — πίεται. Similiter de Phryne *Anaxilas* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν αὐχὶ πόρρω που ποιεῖ· Τόν γε ναύκλυρον λαβοῦσα καταπίνων αὐτῷ σκάφει. et perpetuus Comicorum imitator *Alciphron* I. VI. p. 24. de meretrice quadam: κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἢ πρὸς θάλασσαν νεολαῖα, καὶ ἄλλος ἄλλα δῶρον ἀποφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἀναλοῖ χαρύβδεως δίκην. *Sidon. Apollin.* L. IX. Ep. VI. p. 544. *ut primum intelligere coepit et retractare, quantum de bonusculis avitis paternisque sumptuositas domesticae Charybdis abligurisset — fugit — meretricii blandimenta naufragii.* καταπίνειν dicuntur praecipue belluae marinae, ut ap. *Lucian.* in Dial. Marin. XIV. 3. T. II. p. 122. ἐπειδὴ τὸ ἦτρος ἐπῄει μάλα φοβερόν, μὴ καταπιοῦσαν τὴν Ἀνδρομέδαν. et in Ver. Hist. L. I. 33. T. IV. p. 252. ἡμεῖς τοι ἄνδρωπαι γεγλυδες ἐσμέν, αὐτῷ σκάφει πρῶνν καταπεθέντες.

IV. Cod. Vat. p. 518. In vetulam, olim formosam, nunc libidine prurientem. — V. 1. τί γὰρ οἶδα. Vat. Cod. In marg. apogr. Lennepiani, quod ex Vossiano factum est, γρ. πὰ πάροιθεν, ὅτ' ἦν νέα — quod Brunckiana lectione non deterius. Mihi in mentem venerat:

Digitized by Google

γραῖα καλὴ χαρίεσσά θ', ὅτ' ἦν νέα.

Syllabarum χαρίεσσά θ' veſtigia ſunt in γαρισεθα, τι autem, quod praecedit, oriri potuit ex praecedente Η, cujus generis errores ubique ſunt obvii, etiam in Vat. Cod. Utrumque epitheton junxit in Helenae laude *Theocrit.* XVIII. 38. ὦ καλά, ὦ χαριτωσα κόρη. et *Meleager* Ep. XLIII. ἡδὺς ὁ παῖς — Καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ σὰν φιλέων πρόφασιν· Καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός. Ceterum color, ut apeundem Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν ποτε, — τότ' ἦτει. tum amantes munera poſcebat. Vide ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — V. 2. nunc ipſa moechis mercedem ſolvere parata eſt. ἐλαυνομένη. petita metaphora a navibus, quae remis agitantur. *Ariſtoph.* Eccl. v. 38. ὁ γὰρ ἀνὴρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ, Τὴν νύχθ' ὅλην ἠλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Oraculum Cinyrae datum ap. *Platonem Comicum*, *Athen.* L. X. p. 456. A. Adonis κάλλιστος μὲν ἦφυ θαυμαστότατός τε πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμονε ἔχητον· Ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. — V. 3. τεχνῖτιν habet ap. Voſſ. In membr. eſt τεχνίτην. τεχνῖτις mulier Elephantidis et Philaenidis nequitiarum peritiſſima; qualem *Automedon* Ep. III. deſcribit — ὀρχηστρίδα, τὴν παντέχνου Σφήκαινα δεξ ἁπαλῶν κινυμένην ἀνέχαν. — ὅταν, cum ſe vino nonnihil invitaverit, tum etiam magis morigera. — Ἦ. 350.] V. 5. πίνει. Similis puellae commemoratio ap. *Hedylum* Ep. III. ἡ διαχαινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι — νήστις τρεῖς κόρας ἐξέπιεν. — In fine verſus membranae ἢν θέλῃσι exhibent; Voſſ. ap. in marg. ἤν γε θελήσει. — V. 6. ἰᾶ. Vat. Cod. Poſt illa ſibi non amplius temperat, quin omnia ſurſum deorſum vertat. Eſt in hac paroemiaca locutione nequitia, quam indicaſſe ſufficit. Cf. Ep. V. 9. et *Antip. Theſſ.* Ep. VIII. quod Nicarcho rectius tribui exiſtimo. De meretrice, quae τὰ ἔσω praebebat, accipiendum Ep. *Martialis* II. 31. vulgo minus recte intellectum: *Saepe ego Chriſtinam futui.*

Det quam bene, quaeris? Supra quod fieri nil, Mariane, poteſt. — V. 7. κολλᾶται. In his color ductus ex *Autocrate* l. c. γλωττίζει, κνίζει, περιλαμβάνει. — V. 8. ἢν μὴ διδῷ. Vat. Cod. qui error ex gloſſemate videtur ortus, poſt μηδὲν in textum inſerto. Ceterum de his omnibus lectionis varietatibus *Brunckius* ne verbum quidem monuit, licet textum in quatuor locis ex conjectura conſtituerit. Ceterum v. 3. et v. 8. ſic ut *Br.* emendavit *Corn. de Paauw* in apogr.

V. Cod. Vat. p. 550. »Hoc et praecedens, quae »nondum fuerant edita, valde ſunt in codice depravata. »Hic obſervanda eſt lepida Homeri parodia, ap. quem »Il. ε. (190.) Neptunus ſic loquitur:

»Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥείη,
»Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέρεσιν ἀνάσσων·
»τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
»ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα παντὸς αἰεί,
»πάλλομένων, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
»Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι·
»γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.«

Br. Scriptum eſt hoc carmen in mulierem *ἐκ παντὸς ἐργαζομένην σώματος*, ut *Procopius* loquitur in Hiſtor. Arcan. §. 83. p. 34. ed. *Eichel. quae pariter ſufficis una viribus*, ut *Martialis* L. IX. 33. Comparandum Ep. I. *Luciani.* — V. 4. εἷς γὰρ ἕν. partem quisque mulieris, non totam, ſortito accepit. — V. 5. εὐρώεντα. Etiam hoc Homericum, ſed ex alio loco, Od. χ. 512. εἰς Ἀΐδαο δόμον εὐρώεντα. — V. 6. ὕστατον. Vat. Cod. — V. 7. ἀστὰ νεκύων. *Sophocl.* Oedip. T. 177. ἀστὰν πρὸς ἑστίαν θεοῦ. Idem in Polyxena ap. *Stob.* Ecl. phyſ. T. II. p. 1008. ἀκτὰς ἀκταιάς τε καὶ μελαμβαθεῖς λιμένας ἦλθον ἰχθύσιν γόους. — Lectionem Cod. ἐρημαῖοι ἡνιμένοντες, et vecſ. ſequ. δινεῦντας in τύπτοντας *Br.* tacite et audacter mutavit.

In nonnullis apogr. ὑμέναιοι ὑπεμόεντες leguntur. Fortaſſe fuit:

καὶ κρημνοὶ π' ὑπεμόεντες.

Poſterius enim vocabulum, quamvis tautologicum, mutare non auſim. δινεῦνται autem malim mutare in

δουπεῦνται

quam in τύπτονται; minor enim mutatio et hujus loci lepori accommodatius verbum δουπεῖσθαι, *cum gravi ſoniſu pulſari et feriri.* quae vis verbi apparet ex *Crinagorae* Ep. XXVIII. εἰ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες, *vulnerati occubuerunt.* — V. 9. ζῆνα δυσθέες κλεόβουλον. Vat. Cod. unde apparet, ſpecioſam *Br.* lectionem, cum antiquae lectionis veſtigiis comparatam, vix veram videri poſſe. In *Pauwii* apogr. δὲ θὲς κλ. quae emendatio ſe facilitate ſua commendat. Cleobulum in Jovis loco ponas; alterum Jovem puta, quippe cui ſuperiores regiones ſortito obtigerint. — οὐρανόν. *Lucian.* Ep. I. 4. ubi vid. not. — τὸ ψολόεν πῦρ. Ap. Homerum de fulmine uſurpatum, Od. Ψ. 330. Ω. 539. ad partem obſcoenam translatum eſt. Inprimis huc pertinet facetum Ep. inter Luſus nr. LXVIII. ubi hoſtorum deus, ſe quasdam Homeri voces didiciſſe exiſtimans, *Pſoleon*, ait, *ille vocat, quod nos pſoloenta vocamus: Id, quod nos culum, culeon ille vocat.* ubi tamen, ne falſa et ſenſu caſſa dicat, cum *Gronovio*, membranis ducentibus, legendum: *Ille vocat, quod nos pſolon*, ψολόεντα κεφαλάν, ψωλὸς enim *verpus* eſt. — V. 11. ψιάθων. Vat. Cod. ψιαθος, *ſtorea.* Vide *Heſych.* v. et *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. 575.

VI. Vat. Cod. p. 309. Planud. p. 104. St. 154. W. Hiſtoria de muliere, quae, licet gravida non eſſet, intra ſex dies puellam et puerum peperit. — V. 1. „Perperam in Planudea et contra Epigrammatis ſenſum τῇ μὲν γαστρὶ λαβοῦσα. Bubaſtis Aegyptiorum eadem eſt, „quae Graecorum Diana, de qua videndus Jablonski

„Panth. Aeg. L. III. 3. ubi ultimum hujus Epigr. di„ſtichon prolatum.“ *Br.* Emendatum eſt vitium ex Vat. Cod. *ἐν γαστρὶ λαβεῖν* dicitur mulier, quae concepit. Vide *Wetſten.* ad N. T. I. p. 233. Hinc natum elegans dictum *Machonis* ap. *Athen.* L. VI. p. 246. C. *Ὁ δ' αὐτὸς παρόψιν τὸν ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον, συγγινόμενόν τε αὐτῇ ἑκάστης ἡμέρας·*

Νῦν πέντε, φησί, γίνετ'· ἢ μὲν οὐ κύει,
ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν.

Apud eundem in ſimili re ſcribendum videtur:

Ὦ δεῖνα, παράδοξόν γε ποιεῖ πρᾶγμά τι
ἡ γραῦς ποιεῖν σ', ἐν γαστρὶ λαμβάνειν ἀεί.

O bone, mirificam rem te facere cogit vetula illa, ut nimirum ſemper ventre concipias. — V. 2. *ἀπ' αὐτομάτου.* Vat. Cod. — V. 5. Quod ſi omnes mulieres eadem ratione parere didicerint, nullas in poſterum Lucina partes habebit. — *καταλύσεται. Philipp.* Ep. XXXIV. *Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις.* De *καταλύεσθαι* dedimus quaedam ad *Lucillii* Ep. X. T. II. P. II. p. 445. — V. 6. *τεύξεται.* Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 94. Plan. p. 481. St. 625. W. Reſpondet iis, qui ei temperantiam commendaverant. Quid me voluptatibus abstinere jubetis? Num me abſtinentia immortalem reddet? Et ſi tamen moriendum eſt, quid refert, utrum podager an integris et valentibus membris ad inferos deſcendam? — [T. 351.] V. 3. „Inepte in Plan. *πολλοί γάρ μ' ἐρέουσιν* legitur, quod „ineptius a Brodaeo expoſitum, *complures claudicantem „me deridebant. On me taurmente pour m'empecher de „boire.* Loquitur podager, cui vini potu interdictum. *Br. ἐρέθουσιν* non ex codice, ſed ex conjectura fluxit. In membr. Vat. *πολλοί γάρ μ' αἰρεῦσιν* legitur, quae quantivis pretii lectio, accentu mutato, *αἴρουσιν*, ſine haesitatione in textum reſtituenda eſt, *αἴρειν* pro *ἐξαίρειν* poſi-

tum, *efferre defunctum, ut ſepeliatur.* Quid intereſt, ſi podager ad inferos abeo? πολλοὶ γὰρ αἴρουσιν ἐμέ, τότε ſc. non deerant, qui me ſupremum iter euntem ſublevent et efferant. Hanc praeclaram lectionem, quae huic epigrammati acumen ſuum reddit, expreſſit *Grotius* T. III, p. 269.:

Multi me tollent; fiam ſine claudus: ob illud
Ne dulces thiaſos ſit mihi deſerere.

Hic latinus pentameter graeco longe eſt elegantior, quem onerant voculae ſupervacaneae γὰρ ἴσως, in quibus epitheton verbi θιάσους vel aliud quid latere ſuſpicor.

VIII. Cod. Vat. p. 412. Edidit *Jenſius* nr. 149. *Reisk.* in Anth. nr. 800. p. 174. Viatoris cum Pane, ad fontem collocato, dialogus. Deus ſe praetereuntes prohibere ait, quominus aqua ad pedes abluendos abutantur. Sitis tamen levandae gratia omnibus inde haurire licere. — V. 2. αἰγιπόδων. Cod. Vat. et *Reisk.* ut ap. *Silentiar.* Ep. XLVII. 3. Revocanda haec lectio. — V. 3. προθέεις. *Jenſ.* — V. 4. κοίλαι κάλπιν. *Jenſ.* vitioſe; unde *Reiskius* infelici conjectura κοίλαις κάλπι γελᾷν. — V. 5. νήπτρα. Vat. et κρυστάλλινα. „Legitima eſt hujus „verſus ſcriptura, ποτιφέρειν, προσφέρειν tmeſis eſt. Temere „hoc interpolavit Reiskius.“ *Br.* φέρειν omiſerat *Jenſius.* — V. 7. ἀ σέμνου. Cod. Vat. quod *Salm.* et *Reisk.* emendaverunt. — V. 8. νόμιες. *Jenſ.* contra cod. fidem. — V. 9. „Depravatum eſt πίνῃς et contra Epigrammatis ſenſum. Potu enim aquae non interdicit Pan, ſed „vetat, ne pedum lotione contamineur fons; metro „etiam repugnat; prima enim in πίνω longa eſt. *Salmaſius* reponebat φέρῃς e praecedenti: ποτὶ δὲ μή ποτε „νήπτρα φέρῃς. Melius, meo judicio, Reiskius ἢν δὲ πιῇς. „quod reponendum ſuadeo. πάθος. morbum cinaedicum. „Gloſſae: *morboſus.* παθικός. Catull. Carm. LVII. *morbaſi pariter, gemelli utrique.* Vertendum itaque erat:

„Si autem ex industria id feceris, quia cinaedus es, non, „ut Reiskius: *morbi levandi causa.*“ *Br.* Emendaveram olim: ἢν δὲ πλωνῆς ἐπιτηδές. a verbo πλωνέω, quo *Homerus* utitur Od. ι. 31. ἀλλ' ἴομεν πλωνέουσι. ubi vide *Clarkium* de primae syllabae mensura disputantem. Nunc fere pronior sum in *Reiskii* lectionem. Si forte, Pan ait, minae illae te, quia cinaedus es, non tam absterrent, quam invitant, ut aquam inquines, alia etiam poena est, qua te afficere possim. Cum his egregie conveniunt minae Priapi ap. *Catullum* XX. 16.:

Proin', viator, hunc Deum vereberis,
Manumque sursum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula.
Velim pol, inquis: at pol, ecce, villicus
Venit: valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexterae.

Lusus in Priap. LI.:

— improbissimi fures,
Nimirum apertam convolatis ad poenam:
Et vos hoc ipsum, quod minamur, invitat.

Ibid. LXV.:

Quidam mollior anseris medulla
Furatum venit huc amore poenae.
Furetur licet usque, non videbo.

IX. Vat. Cod. p. 94. „Carmen hoc, quo caret apogr. „Buherianum, e Vat. Cod. ad oram exemplaris Wechelianae descripsit Salmasius. Editum a Dorvill. ad Charit. „p. 240.“ *Br.* Lemma est in Cod. Vat. Δάμλου [*al.* δὲ Νικάρχου.] Hoc vero a recentiore manu additum. Agricola Pana, Bacchum et Cererem greges foecundos et vini frumentique abundantiam rogat. Cum Baccho Pana conjunxit *Leonid. Tar.* XXX. quem expressit *Sabin. Gramm.* T. II. p. 304. Cf. *Arnald.* de Diis *vag.* c. XIX. p. 120. — V. 1. Διονύσε. Vat. Cod. — V. 2. ἴδηκε.

membr. quod *Dorvill.* emendavit. — χθονίη. Cereris cognomen, de quo videndus *Pauſan.* L. II. 35. p. 194. ſq. et ad *Ariſtoclis* Epigr. T. II. p. 108. Hinc apparet, initiali majore Δηοῖ χθονίῃ ſcribendum eſſe. — V. 4. ἀμῆσαι. det mihi laetas ſegetes metere. Ceres ἀμαῖα dicta, ob meſſem mortalibus monſtratam. *Apollon. Rhod.* IV. 986. Δηὼ δὲ κείνῃ ἔνι δή ποτε νάσσατο γαίῃ, Τιτῆνας δ' ἔδαιεν στάχυν ἄμητον ἀμήσασθαι.

X. Cod. Vat. p. 195. Νικάρχου δοκεῖ. Sine haeſitatione *Nicarcho* hoc carmen tribuit Planud. p. 422. St. 557. W. Nicarete, cum eam vitae pudicae, quam texendo toleraverat, poenitere coepiſſet, ad Veneris caſtra transit, artis textoriae inſtrumentis in veſtibulo templi ejus concrematis. Similis argumenti eſt Ep. *Antip. Sidon.* IX. et *Addenn.* CXVI. — V. 1. Verbum μιτωσαμένη duplici ratione conſtruitur. ὑπὸ κερκίδι, *accinente radio textorio*, ut ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ μέλει, quae cum aliis hujus generis illuſtrat *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 434. ed. Bip. niſi malis elliſin ſtatuere, ὑπὸ κερκίδι τραφείσα, cujus ſimilia dedit *Abreſch.* in Lect. ad Ariſtaen. p. 212. — τὰ νήματα. licia telae intendens. πολλά, pro πολλάκις. — V. 4. „ἀνεῤῥ absque „cauſa ſollicitat *Brodaeus.* Quae, deſerta Minerva, ſub „Veneris ſignis militare maluit, prioris artis inſtrumenta „ſuper Veneris ara cremavit. ἀνὴρ hîc eſt ἐσχάρα, altare, „in templi veſtibulo poſitum, ubi victimarum partes et „thura adolebantur.“ *Br.* Malebat *Brodaeus* θόρης aut πόλης, in veſtibulo januae fani tui. Haec vel ſimilis lectio obverſabatur *Grotio*, cum verteret: *Caetera ſuſpendit Cypridos ante fores.* ἀνὴρ h. l. pro *ara* poſitum eſſe, non tam facile credimus *Brunckio.* Nec video, quid obſtet, quominus Nicarete, a *Nicarcho* confecta, ligna quaedam in Veneris veſtibulo exſtruxiſſe et in iis inſtrumenta ſua concremaſſe putetur. — V. 5. κακῶν γυν. pauperum mulierum ſive miſerarum ſimpliciter. — ἔργα. eſt ars texendi cum ipſis ejus inſtrumentis, ἐργάνοις. *Antipater*

ἀστραγάλοις pueris donatis vide ad *Asclepiad.* Ep. XXXI. — V. 3. κέρματα παίγνια. junctim Vat. Cod. et quaedam apogr. — V. 4. ζητεῖτ'. Non recte sensum percepit *Reiskius*, ἄλλο τι de aliis machinis, pueris a paediconibus admovendis, explicans. Nam illas machinas jam indicaverat *Glaucus*, λοπὰς καὶ κέρμα, *vestes et argentum*, quibus puerorum pudicitia expugnari posset. Hoc igitur voluisse videtur: Renuntietis oportet pristino puerorum amori, et aliud quaeratis venerei furoris oblectamentum atque remedium. — In apogr. Lips. ζητεῖ δ' ἄλλο τι.

II. Cod. Vat. p. 413. sq. Planud. p. 96. St. 141. W. Panis cum Nymphis de Daphnide colloquium, quale supra habuimus inter Ep. *Diodori Zonae* VI. 3. (Anal. T. III. p. 331.) Elegans carmen. — V. 1. Pan Daphnidis, quem deperibat, vestigia persequitur. De Panis erga pastorem illum amoribus nota sunt omnia. Vide ad *Meleagri* Ep. XXVII. T. I. P. I. p. 47. — Φεύγετ' ἀτρεμές. *Theocrit.* Eid. XX. 19. Ποιμένας, εἴπατέ μοι τὸ κεύχνον, οὐ καλὸ ἰμμί. — V. 2. ἰείφους. vulgo et in Vat. Cod. Sed ἰείφως est in Flor. ed. et in Ald. 1. — V. 3. φλοιοῦ. Sic plane *Theocrit.* Eid. XVIII. 47. γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται. *Callimach.* in Cydippe fr. CI.: ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φέροιτε γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἰέρουσι καλήν. ut praeclare restituit *R. Bentlejus* hos versus, ad quos videndus *Valckenar.* in Eleg. fragm. p. 210. sqq. — V. 5. πάν. Sunt haec verba a Daphnide arboris cortici insculpta, quibus ille Pana rogat, ut ad Maleam sive ad montem Psophidium veniat, seque eodem venturum esse pollicetur. Μαλέαν. Non notum Maleae promontorium cum *Brodaeo* intellexerim, sed urbem Arcadiae, quam Μαλαίαν vocat *Pausan.* VIII. 27. p. 654. In talibus orthographiâ nihil incertius. Prope illam urbem montem ejusdem nominis fuisse, ex hoc loco fortasse conjicias. Ψωφίδιον. (vulgo et in Vat. Cod. Ψωφήδιον.) a Ψωφίς, urbe Arcadiae, circum quam plures

Digitized by Google

ſunt montes Pani ſacri. *Pauſan.* VIII. 24. p. 465. Cf. *Stephan. Byz.* in Ψωφίς, et *Luc. Holſten.* p. 361. — V. 6. ὑπάγω. equidem porro pergam, et Daphnidis veſtigia ſequar. Utraque ſignificatio in hoc verbo jungenda eſt, quando vi neutra uſurpatur, ut ap. *Xenoph.* Anab. IV. 2. 16. p. 233. ἀνέβαινεν ἐπὶ τὸ ἄκρον, τοὺς δ' ἄλλους ἐκέλευεν ὑπάγειν. Ibid. L. III. 4. 48. p. 210. καὶ τοῖς μὲν ἔμπροσθεν ὑπάγειν παρεκελεύετο. *Ariſtoph.* Nub. 1298. ὕπαγε· τί μέλλεις; οὐκ ἀλᾷς, ὦ σαμφόρα.

III. Cod Vat. p. 482. cum lemmate: εἰς Βάκχην. Γλαύκου Ἀθηναίου. Sic quoque in Plan. p. 297. St. 436. W. In Bacchae e marmore ſtatuam. Conf. ad *Simonid.* Ep. LXXXI. p. 255. — V. 3. In omnibus et editis et ſcriptis libris, quos equidem vidi, legitur: ὦ Σκόπα, ὁ θεσπεσίῃ ἐμήσατο, μήσατο τέχνα — nec, unde *Brunckii* lectio ſit ducta, novi. Hanc tamen, ſimilemve expreſſit *Grotius*: *O Scopa, divino reperit tua dextera caelo Prodigium inſanum, Thyada caprinecam.* In ejusmodi locis *Brunckii* taciturnitatem aegre ferimus. Caeterum hoc carmen obverſabatur fortaſſe *Calliſtratu*, cum ſcriberet in ejusdem ſtatuae deſcriptione: καὶ τῶν δημιουργῶν αἱ χεῖρες, θειοτέρων πνευμάτων ἐρώσαις λαφθεῖσαι, κάτοχα καὶ μετὰ (ſic lege pro μετὰ) μανίας προφαντάζουσι τὰ τοιήματα· ὁ γὰρ δὴ Σκόπας, ὥσπερ ἔκ τινος ἐπιπνοίας κινηθείς, εἰς τὴν τοῦ ἀγάλματος δημιουργίαν τὴν θεοφορίαν ἐφῆκε. Perperam *Scholiaſtes* χιμαιροφόνον apud noſtrum pro θηροφόνον ſimpliciter poſitum eſſe autumat, cum ex *Calliſtrati* deſcriptione conſtet, Scopae Baccham χίμαιραν necatam manibus tenuiſſe.

IV. Vat. Cod. p. 482. εἰς αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ. Falſum eſt lemma, nam aliam hiſtoriam hoc diſtichon reſpicit. Plan. p. 297. St. 436. W. Satyri ſpeciem mentitus eſt Jupiter, cum deperiret Antiopam, Nyctei filiam. *Ovid.* Metam. VI. 109. *Addidit, ut Satyri celatus imagine pulcram Jupiter implerit gemino Nyctеida foetu.* Vide,

qui hanc fabulam docte perſequitur, *Valckenarium* in Diatr. c. VII. p. 59. ſqq. Ex hoc carmine conjicias, Antiopam inter Bacchi orgia, cum discurrendo feſſa procubuiſſet, a Jove compreſſam eſſe, quae *Heynii* eſt ſententia in Comment. T. X. p. 82. — V. 1. ἴθετό. Vat. Cod. Alter verſus parum elegans. Nolim quidem corruptelae ſuſpicionem movere; ſed pro meo ſenſu haud paulo elegantius foret carmen, ſi legeretur:

εἰς δὲ χαρείην
θρώσκειν ἦνεν ἔρως, ὡς βρομιαζόμενον,

V. 348.] *V.* Plan. p. 312. St. 452. W. In Philoctetem Parrhaſii. Hanc celeberrimi pictoris tabulam *Plinius* cum reliquis ejus operibus non commemoravit. Ad eandem vero pertinere Ep. *Juliani* XXVII. ſuſpicatur *Heynius* in Comm. T. X. p. 96. — V. 1. καὶ τόν. Pronum eſt emendare:

αὐτὸν ἐπὶ τρηχῖνος ἰδὼν — —

ut in Ep. ἀδεσπ. CCCIX. αὐτὸν Ἀλέξανδρον τυραλφεῖν. *Alexander Aetol.* Ep. II. αὐτάν που τὰν Κύπριν ἀπηχεβώσατο Παλλάς. *Archias* Ep. XIII. αὐτὰν — Ἀπελλῆς τὰν Κύπριν γνωτὰν εἶδε. Cf. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. Incert. DXIV. et CV. καὶ tamen defendi poteſt, ſi poëtam plura carmina in Parrhaſii opera continua ſerie poſuiſſe exiſtimemus. — V. 3. ἔν τε γάρ. Haec expreſſit *Julian.* l. c.:

Δάκρυα δὲ ξηροῖσιν ὑπὸ βλεφάροισι παγέντα
ἴστατο, λιγδόνου σῆμα δυσπαθίης.

βλέφαρα ξηρὰ reſpondent τοῖς ὄμμασι ἀσκληκόσι. *Heſych.* σκλῆνες. ξηρανθῆναι. ut hanc gloſſam reſtituit *Pierſon.* ad Moer. p. 50. Conf. not. ad *Aſclepiad.* Ep. XIII. T. I. P. II. p. 33. — V. 4. ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Epigr. ἀδεσπ. CCXCIV. in Philoctetae ſignum: καὶ ἐν χαλκῷ τὸν πόνον εἰργάσατο. — V. 5. ὦ λῷστε. *Erinna* Ep. I. λῷστε Πειρηθεῦ. — σὺ μὲν σοφός. tuam quidem artem miramur. Vide not. ad *Anacr.* Ep. III. T. I. P. I. p. 198.

VI. Vat.

VI. Vat. Cod. p. 248. Γλαύκου Νικαρχ. In Plan. p. 252. St. 366. W. gentile non additur. In Eraſippum naufragum. Cenotaphio inſcriptum fuiſſe videtur ad maris litora exſtructo. — V. 1. πέτρης. Vat. — βάρος. Diogenes ap. *Lucian.* M. Dial. XXIV. 2. T. II. p. 216. Bip. ad Mauſolum: ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ φῂς (μέγα φρονεῖν) καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Id. Dial. X. 6. καταλίπτε δὲ καὶ γένος καὶ — ὅτι μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχουσαν — βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα. ubi minima verborum transpoſitione ſenſum adjuveris: βαρύνει γὰρ ταῦτα καὶ μνημ. *talia enim vel verbis commemorata gravare videntur.* In Necyomant. §. 17. T. III. p. 22. Mauſolum τοσοῦτον ἐκολαύειν, ait, τοῦ μνήματος, παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τοσοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. — V. 3. τὰ δ' ὀστέα. *Homer.* Od. κ. 161. ἀνέρος, οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ Κείμεν' ἐπ' ἠπείρου, ἢ εἰν ἁλὶ κῦμα κυλίνδει. — V. 4. αἰθυίαις. Similia vide ad *Leonid. Tar.* Ep. LXXIV. T. I. P. II. p. 129. *Propert.* L. III. 5. 27. de Paeto: *Sed tua nunc volucres adſtant ſuper oſſa marinae, Nunc tibi pro tumulo Carpathium omne mare.*

NICARCHI EPIGRAMMATA.

Praeter ea quae hic leguntur Epigrammata Vat. Cod. *Nicarcho* tribuit Ep. *Lollii Baſſi* III. p. 160. Incert. Ep. CIX. et LXXVI. [b].

T. 349.] *I.* Vat. Cod. p. 93. ſq. Edidit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 111. nr. 287. Et juvenes ſibi placere, nec vetulas tamen ſe aſpernari mulieres poëta declarat. — V. 1. πείθει. in amorem pellicit. — V. 2. Ἄπωτ' Vat. Cod. et mox ἔχει μόλε. Simyli, hiſtrionis, nomen notum ex *Demoſthen.* Or. pro Coron. p. 314. 11. ed. R. Vide *Valeſ.* ad *Harpocrat.* p. 316. ſq. — V. 3.

Digitized by Google

ἥν μὲν et ἣν δέ. Vat. Cod. In marg. γρ. ἡ μέν. Sic apogr. Guyet. et Ruhnk. exhibent. *Reiskius*, cui melior lectio non cognita erat, in priore enuntiatione ellipsin statuebat: *nam si juvencula me amplectatur, bene.* quod hoc loco, si quid video, locum non habet. — V. 4. ἐνεύ. Vat. Cod. — „In cod. scriptum διὰ ἐστεται, corrupte. „Scriptum olim fuit λιχμάεσται. Λ in Δ mutatum, Χ mu„tatum in Κ, ut ap. Hesychium in λικμάζειν, λίκμησόντων, „et omissum Μ, unde ΔΙΚΑΣΕΤΑΙ, quod nullum omnino „sensum habet. Nihil hîc vidit Reiskius, nec ante eum „Salmasius, qui reponebat τετθάσεται, θρέψει, τεθηνήσει. „Verissima hac mea emendatione manifesta est carminis „obscoenitas, tamen macula eluenda erat.

„membrum
„Sed rugosa viri lambet anus medii.“

Br. Frustra hunc locum tentavit *Bernardus* in Epist. ad Reisk. p. 466. σιχάζεται suspicans, *sannis excipitur, irridetur*, quod ab hoc contextu alienum est. Idem p. 484. *Abreschium* συκάζεται narrat reponere ex *Aristaeneto*. Sed quid refert, vera lectione reperta, infelices conjecturas curiose conquirere?

II. Vat. Cod. p. 94. τοῦ αὐτοῦ· πρὸς ἑταίραν φιλουμένην παραίνεσις. In hoc codice subjiciuntur tria districha, quae, propter priorum versuum depravationem, sola a Planude recepta sunt p. 481. St. 625. W. *Nicarchi* nomine appositio. *Brunckius* ea retulit inter ἀδέσποτα nr. LXXIII. ubi auctoris nomen in membranis deesse perperam dicit. Saepius in ejusmodi rebus apographa viro doctissimo fecere fucum. Jungenda igitur duo fragmenta, quorum alterum in fine, alterum initio mancum et mutilum esse apparet. Primum ponam carmen, sicut in codice legitur:

Τῇ μητρὸς μὴ ἄκουε, Φιλουμένη· ἦν γὰρ ἀπέλθῃ
καὶ σὺ θὰ ἄμαξ ἔξω τὸν πόδα τῆς πόλεως

τῶν καταπαιζόντων μὴ σχῇς λόγον· ἄλλεκτε νῦν
ἐμπαίξασ' ἄρξαι πλεῖον ἐμοῦ τι ποεῖν.
πάντα λίθον κίνει· σαυτὴν τρέφε· καὶ γεράφε πρός με
εἰς πολὺν ἀντὴν σὺφρόσυνον γήγονας.
αὐτακτεῖν πείρᾳ· τὸ ἐνοίκιον εἴ τι περισσὸν
γίνηται, καὶ ἐμοὶ φρόντισον ἐμμάτιον·
ἢν ἐν γαστρὶ λάβῃς, τέκε καὶ θρέψ· μὴ δοκιμάζε·
εὑρήσεις πόθεν ἔστ' ἐλθὸν εἰς ἡλικίην.

Jam totius carminis ſenſum videamus et argumentum. Si memineris eorum, quae miſere amantes, cum puellas, quas depereunt, relinquere coguntur, eas hortari ſoleant et monere, ut ne aliorum illecebris ſe capi et corrumpi ſinant, *noctes diesque ipſos ament, ipſos deſiderent, ſomnient*, nec de ulla alia re cogitent, (*Terent.* Eunuch. I. 2. 112.) ne, dum ipſi patria carere coguntur, malis artibus pecuniam ſibi quaerant, (idem in Heautont. II. 3. 16.) et quae alia ſunt his ſimilia; horum ſi quis, inquam, meminerit, facile intelliget, *Nicarchum* hoc carmine iſtiusmodi amantium exhortationes ſuaviter, irridere et παιδεῖν. Ipſe enim puellae ſive potius conjugi longe diverſa praecipit. Quum abiero, ait, neque caſtae matris admonitiones cures, velim, neque eorum, qui liberiores tuos mores reprehendant, ullam rationem habeas. Victui et crumenae proſpicias, et mihi quoque ut de quaeſtu tuo aliquid ſuperſit, cures: reliqua ne hujus quidem faciens. — Hic mihi ſenſus videtur carminis; quem ſi recte explicavero, ſatis lepidum videbitur Epigramma, quod *Salmaſio*, qui de duobus tantum diſtichis ſtatuebat, frigidiſſimum videbatur. Jam ſingula expendamus. — V. 1. ἢν γὰρ ἑτέρα. Moechi viri praeſentiam timent; poſt abitum conjugem ſuam audacius tentaturos eſſe ſperat. Poſt hoc diſtichon nihil tamen videtur deeſſe, quamvis ſequentia verba non ſatis expedita ſint. οἱ κατακαλέζοντες videntur eſſe cognati et vicini, qui moecham, viri abſentia fruentem, dicteriis

inceſſant. Vitioſam cod. lectionem ἀλλὰκεινους *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 112. nr. 288. ubi quatuor priores verſus edidit, in ἀλλά γ' ἐκείνοις ſive ἀλλ' ἐς ἐκείνους mutandam cenſebat. Contextui Brunckiana lectio aptior. Verba πλεῖον ἐμοῦ τι ποιεῖν certe non ſignificant, ut *Reiskius* vertit, *incipe me magni facere*, ſed potius, *incipe plura lucrari, quam equidem poteram.* πλεῖν ποιεῖν ſimpliciter quidem eſt *proficere*, ita ut comparativi vis fere evaneſcat. Vide *Valcken.* ad Eurip. Hipp. p. 194. A. Sed atticae dictionis regulis horum poëtarum oratio adſtringenda non eſt. — V. 6. εἰς ποίην ἑκτήν. pro ἐν ποίῃ ἑκ. poſitum videtur, de qua enallage vide quos laudat *Lennep.* ad *Phalar.* p. 223. ἑκταὶ autem, in quibus luxurioſi homines convivari ſolebant, pro loco luxuriae et voluptati deſtincto poſitum. Vide not. ad *Philodemi* Ep. XXX. 5. T. II. P. I. p. 242. — Lect. membranarum εὐφρόνους *Br.* tacite in εὐφρόνως mutavit: Scribe mihi, in quibus conviviis et lupanaribus diem hilariter transegeris. De coenis cogitandum, quibus meretrices et matronae, meretricum more viventes, adhiberentur. — V. 7. εὐταξίαν ποιεῖ. Hoc praecepto, ſi ſincera eſt lectio, vir uxorem monet, ut honeſtam et modeſtam ſpeciem praeſe ferat, quae ad inflammandos adulteros plurimum confert. De Poppaea *Tacitus* Ann. XIII. 45. *modeſtiam praeferre et laſcivia uti: rarus in publicum egreſſus, idque velata parte oris, ne ſatiaret adſpectum, vel quia ſic decebat.* Nec tamen, fateor, ſatis apparet, quomodo, quae viro abſente moechos ad convivia ſequitur mulier, ſimul εὐταξίαν, i. e. decoram ſpeciem gerere poſſit. Quare putabam aliquando corrigi debere:

εὐαγρεῖν ποιεῖ.

Divites et bene nummatos amantes laqueis tuis irretire conare — quod reliquis certe in hoc carmine vitae praeceptis conſentaneum. Frequentes autem apud hujusmodi ſcriptores metaphorae a piſcatura et venatione ad-

meretricias artes traductae, ut ἐγκιστρεύειν, δελεάζειν, ναγμὸν νέειν, de quibus nonnulla dedit *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 286. θηρᾶν et θηρεύειν, quae illuſtrans *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 556. laudat particulam epiſtolae ined. *Alciphronis:* τῇ Ἀφροδίτῃ ἐκτενούμεν δοῦναί τινα ἡμῖν ἐρωτικὴν ἄγρευν. *M. Argent.* Ep. X. ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὴν ἐγρεύσομεν. Adde *Scheffer.* et *Burm.* ad *Phaedr.* L. IV. 4. 4. et quae collegimus ad *Rhiani* Ep. VII. T. I. P. II. p. 325. — V. 7. ἄν τι. recte in editis libris. Sed verba ἄν τι — ἡγήσηται intra commata ponenda ſunt. Si quid lucri feceris, habitationis mercedem ſolvas, mihique veſtem provideas. Verbum φρόντισον ad utrumque ſubſtantivum pertinet, ut bene monuit *Scholiaſtes.* — τὸ ἐνοίκιον cellae penſionem vocat *Martial.* L. III. 30. ubi vide *Heraldum* p. 68. — V. 9. λάβε καὶ τέκε. Inepte vulgo. In membranis ſcriptum τέκε καὶ τέκε. Salmaſio ſcribendum videbatur τέκε, καὶ, τέκε. Quod dedi, ex optima emendatione eſt *Pierſoni* Veriſim. p. 89. *Br.* — V. 10. πόθεν ἔσει. unde originem traxerit. Verum patrem ahquando inveniet. *Grotius* vertit: *ad annos Veneris, unde loci venerit, inveniet.*

III. Cod. Vat. p. 94. τοῦ αὐτοῦ. (Ῥουφίνου.) Εἰς Ἰταλὸν Λέμβιον καὶ Κερκύριον· εἰσὶ δὲ ταῦτα ἀνόματα μικρῶν κεφαλίων, τῶν παρ' ἡμῖν ταυδαλίων. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 318. *Reiske* Miſc. Lipſ. T. IX. p. 113. nr. 289. *Ruſino* reſtituendum carmen, quod in membranis ſequitur poſt tria ejusdem poëtae Epigrammata, quae, quia in Planudea leguntur, in apographis omiſſa ſunt, ita ut in his proximum locum habeat ab Epigr. *Nicarchi* II. Hinc factum, ut editores verba τοῦ αὐτοῦ ad hunc poëtam referrent. A *Dorvillio* tamen, qui ipſum Cod. inſpexit, meliora *Brunckius* doceri potuiſſet. — De duabus meretriculis tanquam de navigiis poëta loquitur, juvenesque hortatur, ut caveant, ne iis inſcenſis faciant naufragium. Similia vide ad *Antipbili* Ep. I. — V. 1.

ἑταῖρα. Ap. Guyet. et Ruhnk. ἑτέρα. Cod. Vat. — *Suidas*: Κερκούρους. νηὸς εἶδος. κέρκουροι καὶ μυοπάρωνες καὶ λέμβη, εἴδη πλοίων. Apte igitur ad allegoriam haec meretricularum nomina inventa sunt. — V. 2. ἐφορμοῦσιν. Sic Cod. non, ut in quibusdam apogr. legitur, ἐφορμῶσιν. Illud verbum *Dorvillius* de navibus usurpari docuit, quae in anchoris stantes occasiones captant. Hinc quam apte ad meretrices nostras translatum sit, sponte apparet. Sami illae habitabant, prope portum, nautarum et mercatorum marsupiis struentes insidias. Conf. Ep. *Simonid.* LXIII. ex cujus Ep. LXIV. quaedam huc translata sunt. Legitur enim ap. illum: ἀλλὰ νῦν αὐταῖς νηυσὶ τὰ λῃστρικὰ τῆς Ἀφροδίτης φεύγετε, Σειρήνων παίδαγρε ἐχθρότεραι. — V. 4. καταδύς. qui in has naves descenderit. Vide *Dorvill.* ad Charit. p. 204. — πίστας. Similiter de Phryne *Anaxilas* Comicus ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. Ἡ δὲ Φρύνη τὴν Χάρυβδιν αὐτὴ πόῤῥω που ποιεῖ· τόν γε ναύκληρον λαβοῦσα καταπίνει αὐτῇ σκάφει. et perpetuus Comicorum imitator *Alciphron* L. VI. p. 24. de meretrice quadam: κωμάζουσι γὰρ πρὸς αὐτὴν ἡ πρὸς θάλασσαν νεολαία, καὶ ἄλλος ἄλλα δῶρον ἐκφέρει· ἡ δὲ εἰσδέχεται καὶ ἐναλοῖ Χαρύβδεως δίκην. *Sidon. Apollin.* L. IX. Ep. VI. p. 544. *ut primum intelligere coepit et retractare, quantum de bonusculis avitis paternisque sumptuositas domesticae Charybdis abligurisset — fugit — meretricii blandimenta naufragii.* κατατίνειν dicuntur praecipue belluae marinae, ut ap. *Lucian.* in Dial. Marin. XIV. 3. T. II. p. 122. ὅτε δὴ τὸ κῆτος ἐκεῖνο μάλα φοβερόν, ὃς κατεπιοῦσαν τὴν Ἀνδρομέδαν. et in Ver. Hist. L. I. 33. T. IV. p. 252. ἡμεῖς τοι ἄνδρωκες γεγάασιν ἐμεῖν, αὐτῇ σκάφει πρῶτα καταπιόντες.

IV. Cod. Vat. p. 518. In vetulam, olim formosam, nunc libidine prurientem. — V. 1. τί γὰρ οἶδα. Vat. Cod. In marg. apogr. Lennepiani, quod ex Vossiano factum est, γρ. τὰ πάρειθεν, ὅτ' ἦν νέα —, quod Brunckiana lectione non deterius. Mihi in mentem venerat

γραῖα καλὴ χαρίεσσά θ', ὅτ' ἦν νέα.

Syllabarum χαρίεσσά θ' veſtigia ſunt in γαρσισθα, τι autem, quod praecedit, oriri potuit ex praecedente Η, cujus generis errores ubique ſunt obvii, etiam in Vat. Cod. Utrumque epitheton junxit in Helenae laude *Theocrit.* XVIII. 38. ὦ καλά, ὦ χαρίεσσα κόρη. et *Meleager* Ep. XLIII. ἡδὺς ὁ παῖς — Καὶ χαρίεις, ἵν' ἔχω μὴ αὐχὶ φιλεῖν πρόφασιν· Καλὸς γάρ, ναὶ Κύπριν, ὅλος καλός. Ceterum color, ut ap. eundem Ep. XXII. ἦν καλὸς Ἡράκλειτος, ὅτ' ἦν παις. — τότ' ἤτει. tum amantes munera poſcebat. Vide ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. — V. 2. nunc ipſa moechis mercedem ſolvere parata eſt. ἐλαυνομένη. petita metaphora a navibus, quae remis agitantur. *Ariſtoph.* Eccl. v. 38. ὁ γὰρ ἀνήρ, ὦ φιλτάτη, Σαλαμίνιος γάρ ἐστιν, ᾧ ξύνειμ' ἐγώ, Τὴν νύχθ' ὅλην ἤλαυνέ μ' ἐν τοῖς στρώμασιν. Oraculum Cinyrae datum ap. *Platonem Comicum*, *Athen.* L. X. p. 456. A. Adonis κάλλιστος μὲν ἦφυ θαυμαστότατός τε πάντων ἀνθρώπων· δύο δ' αὐτὸν δαίμον' ἔχητον· Ἡ μὲν ἐλαυνομένη λαθρίοις ἐρετμοῖς, ὁ δ' ἐλαύνων. — V. 3. τεχνῖτιν habet ap. Voſſ. In membr. eſt τεχνίτην. τεχνῖτις mulier Elephantidis et Philaenidis nequitiarum peritiſſima; qualem *Automedon* Ep. III. deſcribit — ὀρχηστρίδα, τὴν πάντοτε πρὸς Σχήμασιν ἐξ ἀπελῶν κινουμένην ὀμβρον. — ὅταν. cum ſe vino nonnihil invitaverit, tum etiam magis morigera. — ¶. 350.] V. 5. πίνει. Similis puellae commemoratio ap. *Hedylum* Ep. III. ἡ διαπονουμένη Καλλίστιον λουτρὰ — νῆστις τρεῖς κύκλους ἐξέπιεν. — In fine verſus membranae ἢν θέλῃσι exhibent; Voſſ. ap. in marg. ἤν γε θελήσει. — V. 6. ἐᾶι. Vat. Cod. Poſt illa ſibi non amplius temperat, quin omnia ſurſum deorſum vertat. Eſt in hac paroemiaca locutione nequitia, quam indicaſſe ſufficit. Cf. Ep. V. 9. et *Antip. Theſſ.* Ep. VIII. quod Nicarchi rectius tribui exiſtimo. De meretrice, quae τὰ ἄνω praebebat, accipiendum Ep. *Martialis* II. 31. vulgo minus recte intellectum: *Saepe ego Chriſtinam futui.*

Des quam bene, quaeris? Supra quod fieri nil, Mariane, poteſt. — V. 7. κολλᾶται. In his color ductus ex *Automedonte* l. c. γλωττίζει, κίζει, περιλαμβάνει. — V. 8. ἢν μὴ διδῷ. Vat. Cod. qui error ex gloſſemate videtur ortus, poſt μηδὲν in textum inſerto. Ceterum de his omnibus lectionis varietatibus *Brunckius* ne verbum quidem monuit, licet textum in quatuor locis ex conjectura conſtituerit. Ceterum v. 3. et v. 8. ſic ut *Br.* emendavit *Corn. de Paun* in apogr.

V. Cod. Vat. p. 550. »Hoc et praecedens, quae »nondum fuerant edita, valde ſunt in codice depravata. »Hîc obſervanda eſt lepida Homeri parodia, ap. quem »Il. ε. (190.) Neptunus ſic loquitur:

»Τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκε Ῥείη,
»Ζεὺς καὶ ἐγώ, τρίτατος δ' Ἀΐδης, ἐνέρεσσιν ἀνάσσων·
»τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
»ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεί,
»πάλλομένην, Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα·
»Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι·
»γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος.«

Br. Scriptum eſt hoc carmen in mulierem ἐκ παντὸς ἐργαζομένην σώματος, ut *Procopius* loquitur in Hiſtor. Arcan. §. 83. p. 34. ed. *Eichel. quae pariter ſufficis una viribus*, ut *Martialis* L. IX. 33. Comparandum Ep. I. *Luciani*. — V. 4. εἷς γὰρ ἕν. partem quisque mulieris, non totam, ſortito accepit. — V. 5. εὐρώεντα. Etiam hoc Homericum, ſed ex alio loco, Od. χ. 512. εἰς Ἀΐδαο δόμον εὐρώεντα. — V. 6. ὕστατον. Vat. Cod. — V. 7. ἀνὰ νεκύων. *Sophocl.* Oedip. T. 177. ἀκτὰν πρὸς ἑσπέρου θεοῦ. Idem in Polyxena ap. *Stob.* Ecl. phyſ. T. II. p. 1008. ἀκτὰς ἀκταίους τε καὶ μελαμβαθεῖς Λιτοῦσα λίμνης ἦλθον ἠχούσας γόους. — Lectionem Cod. ἐμμιναῖοι ἡνιμένοντες, et verſ. ſequ. δινεῦντας in τόπτοντας *Br.* tacite et audacter mutavit.

In nonnullis apogr. ἀμένειοι ἡνιμόεντες leguntur. Fortaſſe fuit:

καὶ κεμμοὶ τ' ἡνιμόεντες.

Poſterius enim vocabulum, quamvis tautologicum, mutare non auſim. δινεῦντας autem malim mutare in

δουπεῦντας

quam in τύπτοντας; minor enim mutatio et hujus loci lepori accommodatius verbum δουπεῖσθαι, *cum gravi ſoniſu pulſari et feriri.* quae vis verbi apparet ex *Crinagorae* Ep. XXVIII. οἱ δ' ἄρα δουπήθησαν ἀολλέες, *vulnerati occubuerunt.* — V. 9. ζῆνα δεσθὶς Κλεόβουλον. Vat. Cod. unde apparet, ſpecioſam *Br.* lectionem, cum antiquae lectionis veſtigiis comparatam, vix veram videri poſſe. In *Pauwii* apogr. δὶ θὶς κλ. quae emendatio ſe facilitate ſua commendat. Cleobulum in Jovis loco ponas; alterum Jovem puta, quippe cui ſuperiores regiones ſortito obtigerint. — εὐρανόν. *Lucian.* Ep. I. 4. ubi vid. not. — τὸ ψολόεν πῦρ. Ap. Homerum de fulmine uſurpatum, Od. Ψ. 330. Ω. 539. ad partem obſcoenam translatum eſt. Inprimis huc pertinet facetum Ep. inter Luſus nr. LXVIII. ubi hoſtorum deus, ſe quasdam Homeri voces didiciſſe exiſtimans, *Pſoleon*, ait, *ille vocat, quod nos pſoloenta vocamus: Id, quod nos culum, culeon ille vocat.* ubi tamen, ne falſa et ſenſu caſſa dicat, cum *Gronovio*, membranis ducentibus, legendum: *Ille vocat, quod nos pſolon*, ψολόεντα καρανόν, ψωλὸς enim *verpus* eſt. — V. 11. ψιάθων. Vat. Cod. ψιαθος, *ſtorea.* Vide *Heſych.* v. et *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ran. 575.

VI. Vat. Cod. p. 509. Planud. p. 104. St. 154. W. Hiſtoria de muliere, quae, licet gravida non eſſet, intra ſex dies puellam et puerum peperit. — V. 1. „Perperam in Planudea et contra Epigrammatis ſenſum τῇ μὲν γὰρ ἐρχομένῃ λαβεῖν. Bubaſtis Aegyptiorum eadem eſt, „quae Graecorum Diana, de qua videndus Jablonski

Digitized by Google

„Panth. Aeg. L. III. 3. ubi ultimum hujus Epigr. di„ſtichon prolatum.“ *Br.* Emendatum eſt vitium ex Vat. Cod. ἐν γαστρὶ λαβεῖν dicitur mulier, quae concepit. Vide *Weſſten.* ad N. T. I. p. 233. Hinc natum elegans dictum *Machonis* ap. *Athen.* L. VI. p. 246. C. Ὁ δ' αὐτὸς παρέσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον, συγγινόμενόν τε αὐτῇ ἑκάστης ἡμέρας·

Νῦν πάντα, φησί, γίνετ'· ἢ μὲν οὐ κύει,
ἐν γαστρὶ δ' οὗτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν.

Apud eundem in ſimili re ſcribendum videtur:

Ὦ δεῖνα, παράδοξόν γε ποιεῖ πρᾶγμά τι
ἡ γραῦς ποιεῖν σ', ἐν γαστρὶ λαμβάνειν ἀεί.

O bone, mirificam rem te facere cogit vetula illa, ut nimirum ſemper ventre concipias. — V. 2. ἀπ' αὐτοματάτου. Vat. Cod. — V. 5. Quod ſi omnes mulieres eadem ratione parere didicerint, nullas in poſterum Lucina partes habebit. — καταλύσεται. *Philipp.* Ep. XXXIV. Ἀρτέμιδος λέλυται λοχίων χάρις. De καταλύεσθαι dedimus quaedam ad *Lucillii* Ep. X. T. II. P. II. p. 445. — V. 6. τεύξεται. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 94. Plan. p. 481. St. 625. W. Reſpondet iis, qui ei temperantiam commendaverant. Quid me voluptatibus abstinere jubetis? Num me abstinentia immortalem reddet? Et ſi tamen moriendum eſt, quid refert, utrum podager an integris et valentibus membris ad inferos deſcendam? — ¶. 351.] V. 3. „Inepte in Plan. πολλοί γάρ μ' ἰρέουσιν legitur, quod „ineptius a Brodaeo expoſitum, *complures claudicantem „me deridebant. On me tourmente pour m'empecher de „boire.* Loquitur podager, cui vini potu interdictum? *Br.* ἰρέουσιν non ex codice, ſed ex conjectura fluxit. In membr. Vat. πολλοί γάρ μ' αἰρεῦσιν legitur, quae quantivis pretii dictio, accentu mutato, αἴρουσιν, ſine haesitatione in textum reſtituenda eſt, ἄμοι pro ἤδομαι poſi-

tum, *effoere defunctum, ut ſepeliatur.* Quid intereſt, ſi podager ad inferos abeo? πολλοὶ γὰρ αἴρουσιν ἐμέ, τότε ſc. non deerant, qui me ſupremum iter euntem ſublevent et efferant. Hanc praeclaram lectionem, quae huic epigrammati acumen ſuum reddit, expreſſit *Grotius* T. III, p. 269.:

Multi me tollent; fiam ſine claudus: ob illud
Ne dulces thiaſos ſit mihi deſerere.

Hic latinus pentameter graeco longe eſt elegantior, quem onerant voculae ſupervacaneae γὰρ ἴσως, in quibus epitheton verbi θιάσους vel aliud quid latere ſuſpicor.

VIII. Cod. Vat. p. 412. Edidit *Jenſius* nr. 149. *Reisk.* in Anth. nr. 800. p. 174. Viatoris cum Pane, ad fontem collocato, dialogus. Deus ſe praetereuntes prohibere ait, quominus aqua ad pedes abluendos abutantur. Sitis tamen levandae gratia omnibus inde haurire licere. — V. 2. ἀμπόλων. Cod. Vat. et *Reisk.* ut ap. *Silentiar.* Ep. XLVII. 3. Revocanda haec lectio. — V. 3. ποσφέρειν. *Jenſ.* — V. 4. κοίλαις κάλπιν. *Jenſ.* vitioſe; unde *Reiskius* infelici conjectura κοίλαις κάλπι γαλῶν. — V. 5. νίπτρα. Vat. et κρυστάλλινα. „Legitima eſt hujus „verſus ſcriptura, ποτιφέρειν, προσφέρειν tmeſis eſt. Temere „hoc interpolavit Reiskius.“ *Br.* φέρειν omiſerat *Jenſius.* — V. 7. αἰ στόμου. Cod. Vat. quod *Salm.* et *Reisk.* emendaverunt. — V. 8. νόμιος. *Jenſ.* contra cod. fidem. — V. 9. „Depravatum eſt πίνῃς et contra Epigrammatis „ſenſum. Potu enim aquae non interdicit Pan, ſed „vetat, ne pedum lotione contaminetur fons: metro „etiam repugnat, prima enim in πίνω longa eſt. *Salmaſius* reponebat φέρῃς e praecedenti: ποτὲ δὲ μή ποτε „νίπτρα φέρῃς. Melius, meo judicio, Reiskius ἢν δὲ πίῃς. „quod reponendum ſuadeo. πάθος morbum cinaedicum. „Gloſſae: *morboſus.* παθητής. Catull. Carm. LVII. *morbaſi paſſer, gemelli utrique.* Vertendum itaque erat:

„*Si autem ex industria id feceris, quia cinaedus es*, non, „ut Reiskius: *morbi levandi causa*.“ *Br.* Emendaveram olim: ἢν δὲ κλονῇς ἐκτυδές. a verbo κλονέω, quo *Homerus* utitur Od. ι. 31. ἀλλ' ἴομεν κλυνέουσαι. ubi vide *Clarkium* de primae syllabae mensura disputantem. Nunc fere pronior sum in *Reiskii* lectionem. Si forte, Pan ait, minae illae te, quia cinaedus es, non tam absterrent, quam invitant, ut aquam inquines, alia etiam poena est, qua te afficere possim. Cum his egregie conveniunt minae Priapi ap. *Catullum* XX. 16.:

Proin', viator, hunc Deum vereberis,
Manumque sursum habebis. Hoc tibi expedit,
Parata namque crux, sine arte mentula.
Velim pol, inquis: at pol, ecce, villicus
Venit: valente cui revulsa brachio
Fit ista mentula apta clava dexterae.

Lusus in Priap. LI.:

— improbissimi fures,
Nimirum apertam convolatis ad poenam:
Et vos hoc ipsum, quod minamur, invitat.

Ibid. LXV.:

Quidam mollior anseris medulla
Furatum venit huc amore poenae.
Furetur licet usque, non videbo.

IX. Vat. Cod. p. 94. „Carmen hoc, quo caret apogr. „Bulherianum, e Vat. Cod. ad oram exemplaris Wechelianae descripsit Salmasius. Editum a Dorvill. ad Charit. „p. 240.“ *Br.* Lemma est in Cod. Vat. ἄδηλον [al δὲ Νικάρχου.] Hoc vero a recentiore manu additum. Agricola Pana, Bacchum et Cererem greges foecundos et vini frumentique abundantiam rogat. Cum Baccho Pana conjunxit *Leonid. Tar.* XXX. quem expressit *Sabin. Gramm.* T. II. p. 304. Cf. *Arnald.* de Diis *rust.* c. XIX. p. 120. — V. 1. Διονύσῳ. Vat. Cod. — V. 2. ἄδηλα.

Digitized by Google

membr. quod *Dorvill.* emendavit. — χθονίη. Cereris cognomen, de quo videndus *Pauſan.* L. II. 35. p. 194. ſq. et ad *Ariſtoclis* Epigr. T. II. p. 108. Hinc apparet, initiali majore Δηοῖ Χθονίῃ ſcribendum eſſe. — V. 4. ἀμῆσαι, det mihi laetas ſegetes metere. Ceres ἀμαῖα dicta, ob meſſem mortalibus monſtratam. *Apollon. Rhod.* IV. 986. *Δηὼ δὲ κείνῃ ἔνι δή ποτε νάσσατο γαίῃ, Τυπῆναι δ' ἔδειν στάχυν ἤμενον ἀμήσασθαι.*

X. Cod. Vat. p. 195. Νικάρχου δοκεῖ. Sine haeſitatione *Nicarcho* hoc carmen tribuit Planud. p. 422. St. 557. W. Nicarete, cum eam vitae pudicae, quam texendo toleraverat, poenitere coepiſſet, ad Veneris caſtra transit, artis textoriae inſtrumentis in veſtibulo templi ejus concrematis. Similis argumenti eſt Ep. *Antip. Sidon.* IX. et *Addenda* CXVI. — V. 1. Verbum μιτωσαμένη duplici ratione conſtruitur. ὑπὸ κερκίδι, *accinente radio textorio*, ut ὑπ' αὐλῷ, ὑπὸ μέλει, quae cum aliis hujus generis illuſtrat *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 434. ed. Bip. niſi malis ellipſin ſtatuere, ὑπὸ κερκίσι τραφθεῖσα, cujus ſimilia dedit *Abreſch.* in Lect. ad Ariſtaen. p. 212. — τὰ νήματα. licia telae intendens. πολλά, pro πολλάκις. — V. 4. „ἀνερῆς absque „cauſa ſollicitat *Brodaeus.* Quae, deſerta Minerva, ſub „Veneris ſignis militare maluit, prioris artis inſtrumenta „ſuper Veneris ara cremavit. ἀνερὴ hîc eſt ἐσχάρα, altare, „in templi veſtibulo poſitum, ubi victimarum partes et „thura adolebantur.“ *Br.* Malebat *Brodaeus* θέρης aut πόλης, in veſtibulo januae fani tui. Haec vel ſimilis lectio obverſabatur *Grotio*, cum verteret: *Caetera ſuſpendit Cypridos ante fores.* ἀνερὴς h. l. pro *ara* poſitum eſſe, non tam facile credimus *Brunckio.* Nec video, quid obſtet, quominus Nicarete, a *Nicarcho* confecta, ligna quaedam in Veneris veſtibulo exſtruxiſſe et in iis inſtrumenta ſua concremaſſe putetur. — V. 5. κακῶν γυν. pauperum mulierum ſive miſerarum ſimpliciter. — ἔργα. eſt ars texendi cum ipſis ejus inſtrumentis, ἐργάνοις. *Antipater*

Sidon. l. c. λιμηρὸς ἄρμενον ἐργασίης. λιμηρὸν ἔρωτα dixit *Theocrit.* Eid. X. 57. — V. 6. νέων vulgo. νέον emendavit *Salmaſ.* in not. ined. ex Vat. Cod. — Notandum eſt τήκειν ἄνθος pro *perdere, corrumpere.* Eodem ſenſu, ſed haud paulo rectius *Theocrit.* Eid. II. 83. τὸ δὲ κάλλος ἐτάκετο. *Lucian.* Dial. Mort. XXVIII. 2. T. II. p. 231: οἱ μαθηταὶ ἀπετάκησαν. — ¶. 352.] V. 9. δεκάτην ἀπὸ λήμματος. partem quaeſtus meretricii. — ἐργασίην. Vide not. ad *Philippi* Ep. XXVIII. 1. — Senſus eſſe videtur: Ut nunc acceperis priſtini victus mei inſtrumenta, ita nunc mihi ex nova, quam amplexus ſum, vita quaeſtum praebeas et procures.

XI. Vat. Cod. p. 455. Plan. p. 57. St. 81. W. Scriptum eſt carmen in ſimulacrum Minervae pomum manu tenentis. Venus loquitur. — V. 2. τοὔμὸν ἁρπάξασα δῶρον. Vat. Cod. ubi fortaſſe antiqua lectio latet, quam *Planudes* immutavit, ut metro ſuccurreret. — V. 3. τὸ πάρ. Vat. — V. 4. ἰδογμάτιον. Vat. Cod. — V. 5. δόρυ καὶ κάκος. ni haſta et clypeo ſuperbias. Venus, malo accepto, ap. *Coluthum* v. 174. Οὐ σαυτῶν βασίλεια, καὶ εἰ πυρὸς ἐσσὶ θύγατερ, οὔ σοι Ἄρης ἐκάρηξε, καὶ εἰ δορὶ μαίνεται Ἄρης. *Callim.* in Lav. Pall. 44. Minerva ἵππων καὶ σαυτῶν ἄδομένα κατάγου. — V. 6. ἀρκεῖ τῷ μήλῳ. Bellum Trojanum nos de hoc pomo geſſiſſe ſufficiat; alterum ne excitetur, pomum redde.

XII. Vat. Cod. p. 518. *Nicarcho* hoc carmen reſtituit, quod in Plan. p. 136. St. 197. W. ἄδηλον eſt. In Niconoën, quae, quamvis vetula, quaerebat adhuc, cui nuberet. — V. 1. νεικονόη. Vat. Cod. — V. 2. ἦεν. Vat. Cod. Similiter in vetula ridenda luſit *Martial.* X. 39. *Conſule te Bruto quid juras, Lesbia, natam? Mentiris; nata es, Lesbia, rege Numa. Sic quoque mentiris: namque, ut tua ſecula narrant, Ficta Prometheo diceris eſſe luto.* In Luſib. nr. XII. *Quaedam ſerior Hectoris*

Digitized by Google

parente, Cumaeae ſoror, ut puto, Sibyllae, Aequalis sibi, quam domum revertens Theſeus reperit in rogo jacentem. et mLV. *Quae forſan potuiſſet eſſe nutrix Tithoni, Priamique Neſtorisque, Illis ni pueris anus fuiſſet.* De ſene quodam capulari *Philonides* dixerat comicus: νυνὶ δὲ Κρόνου καὶ Τιθωνοῦ κάνναστιπαππος. ap. *Polluc.* L. III. 18. Similia, ſi opus foret, plura poſſent excitari. — V. 3. ταῦτα. Illud ſub Deucalione diluvium et Niconoës florem, qui in eandem aetatem incidit. — V. 4. τάφον. Apte haec cl. *Mitſcherlich* admovit *Horat.* III. Carm. XV. 4. *Maturo propior deſine funeri Inter ludere virgines.*

XIII. Vat. Cod. p. 520. Plan. p. 127. St. 183. W. Charmus quidam in Arcadia cum quinque aliis curſu certans, a ſex curſoribus ſuperatus eſt. Nam cum amicus quidam ejus in ſtadium deſcendiſſet, ut eum cohortaretur et excitaret, pone hunc quoque egregius ille ſtadiodromus relictus eſt. — V. 1. Κάδμος in Ed. Flor. et Ald. 1. Χάρμος reliquae et Cod. Vat. — V. 2. ἐν Ἀρκαδίᾳ. Tegeae fortaſſe, ſive ad montem Lyceum. De certaminibus gymnicis in utroque loco celebratis vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 8. 9. — V. 2. ἱξίνεται. De hiſtrionibus praeſertim hoc vocabulum uſurpatur et de fabulis tragicis comicisve, quae exploduntur; deinde omnino de iis, qui ſperata fruſtrantur laude. — V. 3. εἷς φίλος. Hunc amicum in arenam deſcendiſſe putabat *Brodaeus*, ut ſe a Charmo pateretur vinci; parum recte. Eum acclamando tardiſſimum hominem excitare et exſtimulare voluiſſe, dubitare noli. Hanc ob cauſam θέρευ acclamat; ut illi ap. *Theocrit.* Eid. XXII. 92. in deſcriptione pugnae Pollucis: ἤρως κρατερὸν Πολυδεύκεα θαρσαλέως. — Nec ad curſum paratus erat ille, qui ἐν ἱματίῳ venerat; ſtadiodromi enim nudi currebant. *Pauſan.* I. 44. p. 106.

XIV. Cod. Vat. p. 530. Plan. p. 132. St. 190. W. Callidum vatis Olympici reſponſum. Sunt quaedam *An-*

cillii Epigrammata (XLIII. XLIV.) in Olympum vatem, similis argumenti. Idem an fuerit, fictumve nomen, non constat. — V. 1. πλείους. Vulgo. — V. 3. In edit. pr. et Ascens. κενὴν inepte legitur, quod quamvis ab *Aldo* emendatum, tamen in *Stephani* edit. rediit. — ¶. 353.] V. 5. ἄξεις. Color idem, ut in Ep. *Lucillii* XLIV.

XV. Vat. Cod. p. 539. sq. Planud. p. 134. St. 193. W. in titulo: εἰς βαλανεῖον ψυχρόν. Idem lemma in Vatic. membrana legitur, sed falsum videtur. *Joseph. Scaliger* in not. msc. adscripsit: Εἰς βραδεῖς. idemque existimabat *Huetius* p. 14. et *Opsopoeus*. Ab ultimo districho, si quid video, totius carminis explicatio pendet. — V. 2. Δόντος. ὁ Μάρτιος μὴν παρὰ Μακεδόσιν. *Suid.* Cf. *Interpp. Hesych.* T. I. p. 1052. 10. — ἐπ' Ἀντιφ. Antiphilo Archonte. — V. 4. ἄλλον. Vat. Cod. — V. 5. Post ἄρας excidit ὑμῶν in ed. Brunckiana et Lipsiensi, quod serius animadverti. — Quod ille scripsit, se insequente anno rediturum esse, id satis indicat, ipsius hominis tarditatem rideri, non balnei vitium. In seqq. verbis res etiam manifestior. Onesimus in balneo desidens balneatores jusserat, proximo anno ahenum de igne demere et aquam ad lavandum parare. Sic enim haec accipienda sunt. εἰς πέρυσι. *anno abhinc.* Sic dicitur εἰς κῦρσιν, εἰς τὸν παρόντα χρόνον, ἐς ἀεί et similia. — παρὰν καθαιρεῖν autem quid aliud esse possit, quam ahenum, aqua calefacta, de igne demere, ut aqua in lacum effundatur scilicet? Quo sensu *Grotius* haec acceperit, non satis apparet ex ejus versione: *Scripsit saepe, brevi rediturus spero: ministri Illo tamquam ignem tempore deminuent.* Hic verba *illo tempore* non habent, quo referantur.

XVI. Vat. Cod. p. 523. Plan. p. 158. St. 230. W. Macilentorum quorundam de macilentiae praemio certamen enarratur. Similia in eodem Planudeae titulo leguntur. — V. 2. λεπτ' ἰσιλεπτ. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 4. δυεῖν. Ed. pr. Flor.

XVII.

XVII. Vat. Cod. p. 563. τοῦ αὐτοῦ. i. e. Λουκιανοῦ, cujus Ep. praeceſſit. In Plan. p. 186. St. 272. W. ἄδηλον eſt. Receptum eſt in Florileg. *Stobaei* T. X. p. 126. 23. Gesn. 73. Grot. Mulis comparantur avari, quod divitiis ſuis non magis fruantur, quam jumenta auri argentique, quod geſtant, oneribus. — V. 1. ψηφίζων praebuit Vat. Cod. pro vulgato ψηφίζει. — V. 2. βίον ἡμιόνων. Similia collegimus ad *Crateti* fr. VI. 6. Tom. I. P. I. p. 382.

XVIII. Cod. Vat. p. 531. Νικάρχου. Eidem tribuitur in Lect. Aldi et Ald. 2. 3. Nicol. Sabienſ. In Flor. pr. autem, et ap. *Stob.* T. X. p. 126. 52. Gesn. 73. Grot. *Nicandro* inſcribitur, ad quem refertur etiam in Cod. *Nicandri* Gottingenſi. In avarum, qui, quod reſti parceret, a ſuspendii conſilio abstinuit. — V. 1. Δείναρχος vulgo. Δίναρχος ὁ φείλων Vat. Cod. — ¶. 354.] V. 3. δυσωνεῖν dicuntur, qui non frugalitatis cauſa, ſed pecuniae amore parvo obſonant et ſe difficiles in emendo praebent, ſecundum *Caſaubonum* ad *Athen.* L. VI. 3. p. 402. — V. 4. ἴσος. Vat. Cod. — V. 6. ὅσγ' ἂ. Plan. Stob. — ἔθανεν. Vat. Cod.

XIX. Cod. Vat. p. 532. Νικάρχου. Etiam hoc Epigramma in Ed. pr. Flor. et Ald. Νικάνδρου inſcriptum eſt, ut etiam in Cod. Nicandri Gotting. *Platoni Antipatrove* tribuendum eſſe, indicat margo *Stob.* Tit. X. p. 127. 9. In *Stobaeo* Grot. p. 75. *Incerti* appictum. — Phidon moribundus non obitum, ſed impenſas in loculum factas deplorat. — V. 3. ταῦτ' αὐτῷ. Plan. Stob. et Cod. Nicandri. τοῦτ' αὐτῷ. Vat. Cod. Tacite hanc lectionem immutavit clariſſ. editor. — V. 4. τίνων. Nic. Cod. Poëtae ſententia optime expreſſa in verſione *Grotii*, qui *Brodaeum* ſequitur: *ſolari quaeritis umbram? Unum ex nasorum plebe ſuperjacite.* — Frigidum, pro meo ſenſu, hujus carminis acumen.

XX. Vat. Cod. p. 562. Plan. p. 168. St. 245. W. Peculiare caput *de ventris crepitu* Planudes fecit, in quod hoc carmen referret. — V. 1. et v. 3. ἀποκτείνει. Plan. — V. 2. τραυλὸν μέλος. *Theocrit.* Ep. IV. 12. μέλπουσαι στόμασιν τὰν μελίγηρυν ὄπα. — V. 4. καὶ σώζει. vitiose Vat. Cod. Idem πάλιν.

XXI. Vat. Cod. p. 509. *Nicarcho* hoc Epigramma vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 179. St. 262. W. *Scholiastes Luciani* esse existimabat. In Stephanum quendam, qui aucta re familiari etiam nomen auxit atque produxit; sed frustra. — V. 1. Laudat hoc distichon *Petitus* in LL. Att. p. 260. ut probet, manumissos nomen suum nonnunquam mutasse, nonnunquam syllaba adjecta auxisse. At h. l. de manumisso an agatur, dubitari potest. Certe verba καὶ παῖς ἄμα non minus apte ad aetatem Stephani referas: dum puer erat et pauper, Stephanus appellabatur. At nihil omnino his verbis confici potest, quae depravata esse infra docebimus. Nomen autem produxisse, qui conditionem mutarent, apparet ex *Demosthene* pro Corona T. I. p. 270. 24. ed. R. de Aeschinis genere et natalibus agente: χθὲς μὲν οὖν καὶ πρώην ἅμ' Ἀθηναῖος καὶ ῥήτωρ γέγονε· καὶ δύο συλλαβὰς προσθεὶς τὸν πατέρα, ἀντὶ Τρόμητος, ἐποίησεν Ἀτρόμητον· τὴν δὲ μητέρα, σεμνὸς πάνυ, Γλαυκοθέαν ὠνόμασεν, ἣν Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην. Huc spectat *Lucian.* in Somn. §. 29. T. VI. p. 335. παρὰ τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. quae referuntur ad §. 14. p. 311. χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Σίκατε, ἔφη, τῷ πτωχῷ μὴ καταμιχθύνειν μου τοὔνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. Haec non effugerunt *Brodaei* diligentiam. Nec solum producere nomina, sed etiam ignobiliora in splendidiora mutare solebant: de qua re vide *Lucian.* in Tim. §. 22. T. I. p. 92. et quae ibi collegit *T. Hemsterhusius* p. 379. sqq. Adde *Mercerum* ad *Aristaen.* I. Ep. 14. p. 241. — Initio Ed. pr.

Digitized by Google

ἀν Στ. quod ex Lect. Ald. emendatum eſt. — προκόψας. et aetate provectior et copiis inſtructior. προκόπτειν de tempore uſurpatum illuſtravit *Alberti* in Obſſ. ad Epiſt. ad Rom. XIII. 12. de incrementis et progreſſu aliarum rerum *Graev.* ad *Luciani* Soloeciſt. T. IX. p. 474. — V. 4. Ἱππονεφτιππιδίας. Vulgo. Brunckiana lectio ex Vat. Cod. fluxit. Delectabantur Athenienſes inprimis nominibus ab ἵππος derivatis, quibus opulentiores equorum alendorum ſtudium ſignificabant. Nota res ex *Ariſtophan.* Nub. v. 63. ſqq. nec praetermiſſa a Schol. ad h. l. ἡ δὲ λέξις τὸν ἱππονεφτοῦντα καὶ ἱπποτρόφον δηλοῖ, ὅπερ τῶν πλουσίων ἐστί. — V. 5. Διευκλειδηγενόδημος. Poëtam non ſolum longitudine, verum etiam ſignificatione hujus nominis ipſum lectorum captaſſe, dubitari vix poteſt; difficilius fuerit poëtae acumen aſſequi, quod *Brodaeum* certe et *Scholiaſten* fugit. Cur enim, quaeſo, magnifico Διευκλείδης nomini, quod addita terminatione δημος etiam graviore ſono aures ferit, addidit ignobile γήγαγον? niſi forte poëta hac ipſa compoſitione ineptum hominis ingenium, ſignificare voluit. Sed vel ſic cauſam requiras, cur hoc potiſſimum vocabulum elegerit. — V. 6. ἀγορανόμιον *Brodaeus* forum interpretatur, eumque ſequitur *Grotius*. Sed quis unquam forum ſic appellavit? ἀγορανόμοι magiſtratus erant, boni ordinis in foro arbitri annonaeque curam gerentes; horum munus ἀγορανομία. Utrumque vocabulum ap. veteres ubique obvium; ἀγορανόμιον nusquam. Ut autem τὸ θεσμοθέτειον locus eſt, ubi theſmothetae conveniunt, ſic ἀγορανόμιον eum locum ſignificare videtur, in quo aediles congregabantur, quos tabulas habuiſſe veriſimile eſt, quibus perſcripta haberent nomina eorum, qui merces, frumentum, olera adveherent et in foro venalia haberent. Quod ſi Stephanum in iſtorum hominum numero fuiſſe conſtaret, ratio reddi poſſet, cur in ἀγορανομίᾳ, i. e. in aedilium tabulis ſive apud aediles, etiam poſt nomen crebro mutatum, ſem-

per tamen Στέφανος vocari dicatur. At priſtinam Stephani conditionem *Nicarchus* ne verbo quidem indicavit, ſive potius fruſtra indicavit, ſi genuina eſt in v. 1. ſcriptura:

ἦν Στέφανος πτωχὸς καὶ παῖς ἅμα.

quam equidem depravatam eſſe quovis pignore contenderim. Scribe minima mutatione;

ἦν Στέφανος πτωχὸς ΚΗΠΕΥΣ Θ' ἅμα.

et pauper et olitor. Forma κηπευς pro κηπευρὸς ap. *Pollucem* notata L. VII. 110. et 140. ſervata eſt etiam in Ep. *Leonidae Tar.* nuper edito a cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 204. ἀλλ' ὁ κηπεὺς Κάτων ἐκ τούτων ἄρια διαφορεῖ. Hac emendatione admiſſa, omnia jam expedita, quae ante difficultatibus laborabant. Primum ipſum Στεφάνου nomen ad priſtinam hominis conditionem ſignificandam facit; deinde intelligitur, cur *Nicarchus* ei ridiculum illud Διονυσιοπυγανεμάρου nomen tribuerit, πύγανον, rutam, quam ille olim in foro vendere ſolebant, nobilioribus immiſcens nominibus.

XXII. Cod. Vat. p. 507. Planud. p. 179. St. 261. W. Conqueritur poëta de vino in convivio, quod Mercurii feſto agebatur, effuſo et perdito. — V. 3. οἶνος. Reſpicitur locus *Homeri* Il. φ. 295. Conf. *Alc. Meſſen.* Ep. XV. T. I. p. 490.

¶. 355.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 564. ſq. *Nicarcho* vindicavit carmen, quod ἄδηλον eſt in Plan. p. 142. St. 207. W. — V. 1. Omiſſo nomine Plan. τοῦ γραπτοῦ βρέφους. Niconis nomen, quod membranae praebent, de homine ingentis naſi occurrit ap. *Lucill.* Ep. XX. p. 312. — V. 5. βουνός. collis. Vide *Valcken.* de hoc vocabulo diſputantem ad *Herodot.* IV. p. 351. 41.

XXIV. Cod. Vat. p. 539. Νικάρχου. In Plan. p. 193. St. 208. W. hoc quoque ἄδηλον. In Theodorum oris gra-

Digitized by Google

veolentia laborantem, ita ut difficile eſſet, os ejus a culo discernere. Conf. Ep. *Antip. Theſſ.* VIII. quod membranae a nonnullis Noſtro tribui indicant. *Catull.* XCVII.:

Non, ita me Dii ament, quidquam referre putavi,
Utrumne os an culum olfacerem Aemilio.
Nil immundius hoc, nihiloque immundius illud.
Verum etiam culus mundior et melior. etc.

Anthol. Lat. V. 205. quod optime emendavit cl. *Nodell* in Notis critic. ſic:

Quâ tu cunque moves os, culum porrigis ultro:
Nam torpes foetore gravi, ſi forte loquaris.

— V. 2. καλὸν ἦν. decori eſſet phyſicis, ſi hoc tam ſubtile discrimen dignoſcere poſſent. — V. 3. ποῖον eſt in tribus Aldin. et ap. Nic. Sab. pro ποῖος, quod eſt in reliquis et in Cod. Vat. — V. 4. „Voces κἄμμιγα πεδομένου abſunt a codicibus omnibus et duabus primariis edi„tionibus: addidit eas Aldus in ſecunda. Valde corruptum „eſt in Planudea ultimum diſtichon.“ *Br.* Aldi interpolatio ob duas cauſas minime ferenda eſt; primum, quod a poëtae mente aliena eſt; non enim agreſtis et ſordidus homo deſcribitur, qui inter loquendum etiam pedat, ſed oris foetore laborans; deinde, quod tertium diſtichon, ſi Vat. Cod. fides, cum praecedentibus ne jungendum quidem. In membranis enim non ſolum ſeparatur, lemmate appoſito τοῦ αὐτοῦ, ſed etiam nomen hominis diverſum introducitur. Hac cauſa, procul dubio, commotus *Salmaſius* haec ſic corrigenda putabat in not. inedit.:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου ὀδόμην σε βδέειν.

quae vitioſe deſcripta eſſe videri poſſent, niſi idem vertiſſet: *nunc cum loquereris et flatum loquendo faceres, alia parte se illum emiſiſſe putabam.* Facile ad eundem ſenſum emendare poſſis:

νῦν δὲ λαλοῦντός σου, βδεῖν σ' ἐνόμιζον ἐγώ.

Sed ejusmodi hariolationibus nihil incertius. — V. 5.

Hoc diſtichon a ſuperioribus disjungendum putabat *Huetius* p. 15. ejusque ſuſpicionem confirmavit Cod. Vat. in quo legitur: *πότερον χαμαὶ Διόδωρος ηβδησενέχει γὰρ πνεῦμα καὶ κάτω καὶ ἄνω.* Vulgo habebatur: *πότερον ἔχανεν Θεόδωρος Ἡ βδεῖ· ἴσον γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.* Nihil his corruptius et inficetius. *Salmaſius* tentabat in not. mſc. *ἢ βδέσαν· ὃς γὰρ ἔχει πν.* Elegantior eſt *Brunckii* emendatio, ſed nimis abhorret a vulgatae ductibus et falſa de hujus diſtichi cum ſuperioribus nexu nititur opinione. Longe diverſam viam inſtitiſſe videtur *Grotius*, qui vertit:

Diſcere non valeo, quid venerit inde vel indę:
Vipera namque infra ſibilat atque ſupra.

unde vir doctus in Ephemerid. Jenenſ. an. 1796. nr. 366. p. 469. ſuſpicatur, *Grotium* legiſſe:

ἢ βδεῖ· ἴσον γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

Specioſa conjectura; an vera, non dixerim. Haud facile enim quisquam veterum voce ἴσον figurato hoc ſenſu uſus eſt. Praeëunte *Brunckio*, quam minime recedens a lectione Vatic. cod., totum hoc Epigramma ſic lego:

Οὐ δύναμαι γνῶναι, πότερον χαίνει Διόδωρος,
ἢ βδεῖ· ἴσον γὰρ ἔχει πνεῦμα κάτω καὶ ἄνω.

XXV. Cod. Vat. p. 520. *τοῦ αὐτοῦ* (*Nicarchi*) *εἰς βαρύδημον.* In caput *εἰς δυσώδεις* retulit etiam Planud. p. 143. St. 207. W. Acumen carminis eſt in duplici ſignificatione verbi *φιλεῖν*. Praeivit noſtro *Antip. Theſſ.* Ep. VII. *πρὸς Διός, εἴ με φιλεῖς, Πάμφιλε, μή με φίλει.* quod tamen in fellatorem ſcriptum et noſtro longe argutius eſt. — *εἴ με φιλεῖς, μισεῖς με.* Fluxit hic verborum luſus ex dicto *Theophraſti*, quod ſervavit *Plutarch.* in Vit. Caton. Min. T. I. p. 777. B. *μεμψάμενος δὲ μογιλῶς, οὐ μογιλῶς τυχεῖν ἀποκρίσεως, ὅτι κινδυνεύει τὸ λίαν φιλεῖν, ὡς φησι Θεόφραστος, αἴτιον τοῦ μισεῖν γίνεσθαι πολλάκις.* quod

expreſſit *Ariſtaenet.* L. I. 22. p. 54. *αἴνιον δὲ ἦν τὸ βούλεσθαι φιλεῖν μισεῖν.* — Pro *μισεῖς σὺ Joſ. Scaliger* in not. mſc. emendabat *μισεῖς με.* — V. 2. *μισῇς.* Ed. pr. Flor. Ald. et Aſc.

XXVI. Hoc Epigramma et quatuor ſequentia continua ſerie leguntur in Vat. Cod. p. 524. eodemque ordine, quo leguntur in Plan. p. 148. St. 215. W. Ordinem ducit Ep. XXVII. quod junctum eſt Epigrammati *Straſonis* XCIX. Deinde ſe excipiunt hoc ordine: XXVI. XXVIII. XXIX. XXX. omnes cum lemmate *τοῦ αὐτοῦ.* Ne *Straſonem* auctorem putes, vetat omiſſio lemmatis in Ep. XXVII. et multo magis, quod p. 552. et Ep. XXVII. et XXVI. iterum leguntur ſub *Καλλικτῆος* nomine. Huic igitur et reliqua tribuenda ſunt. *Brunckius* Planudis auctoritatem ſequutus eſt, qui haec omnia ſub *Nicarchi* nomine edidit. — Scriptum eſt hoc Epigramma in medicum, qui aegrotanti mulieri vix manus admoverat, cum ſubita morte exſtincta eſt. Facetum eſt carmen propter parodiam veteris Ep. inter *ἀδέσπ.* CCCXII. de quo agemus ad Ep. *ἀδέσπ.* CVI. quod et ipſum cum noſtro comparandum eſt. — V. 1. *Ἰητρός.* ſic Vat. loco ſec. *Ὁ ἰατρός.* loco pr. — V. 3. *στεφανοῦντο ἡ σορός.* Non defuncti ſolum, ſed loculi quoque coronabantur et cippi. Electra *Sophoclis* v. 893. *ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἐμοῦ τάφον, Ὀρῶ — περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός.* Conf. *Aeſchyli* Choëph. v. 93. ſq. — V. 4. »τὸν φανόν.« ſic plerique codd. in quibusdam ſuperſcripta »altera lectio *τάφον.* Bis legitur in membranis hoc car»men: uno loco *φανὸν*, altero *τάφον* habet. Illud verum »eſt, et a librariis non intelligentibus mutatum. Signi»ficat *ferale epulum.* Vide *Kirchmann.* de funer. Rom. »p. 523.« *Br. Salmaſius* in not. mſc. ad h. l. notavit haec: *Quis ſit uſus φανοῦ in funeribus, jam pridem viri docti annotarunt, et nos alibi plura dicturi ſumus. Poſſet tamen vulgata lectio confirmari ex ſequentibus.* Facit huc

Feſtus in *Faba* p. 286. 13. *Fabam nec tangere nec nominare flamini Diali licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere. Nam et lemuralibus jacitur larvis, et parentalibus adhibetur ſacrificiis.* cum quibus conf. *Gellium* X. 15.

XXVII. Vide ad Ep. praeced. Mulier illa, in quam Ep. XXVI. conſcriptum eſt, dubitationem de morte, qua perierit, tollere fingitur. Expreſſum carmen ex *Hedyli* Ep. V. T. I. p. 484. Ἄγις Ἀριστωγένην οὔτ' ἔκλυεν, οὔτ' ἄθιγ' αὐτοῦ· Ἀλλ' ἴσον εἰςῆλθε, κἤχετ' Ἀριστωγένης. — Initio carminis *Brunckius* mallet: οὐ μ' ἔκλυεν Φείδων, οὐδ' ἤψατο.

¶. 356.] *XXVIII.* Vide ad Ep. XXVI. Hiſtoria de medico, qui, gibboſum rectum facturus, eum lapidibus impoſitis oppreſſit. Parum facetum carmen. — V. 2. ſcribendum cum *Joſ. Scaligero* τετραπόδας τε. — V. 4. τέθνηκεν. vulgo et in Vat. Cod.

XXIX. Vide ad Ep. XXVI. Excuſatio chirurgi cujusdam, quod aegrotum occidiſſet. Ἀκεστορίδης, quod *Opſopoeus* de *medico* accipiebat, nomen proprium eſt aegroti. Hujus nominis exempla vid. ap. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Pallad. v. 34. p. 645.

XXX. Vide ad Ep. XXVI. In Alexidem, medicum, qui omnes aegrotos, quibus manum admoviſſet, ad inferos miſit. — V. 2. ἴδεν. *viſitavit.* Ut enim ἰδεῖν ſaepe pro *congredi, colloqui* ponitur, (vide *Ducker.* in *Thucyd.* IV. 125. T. II. p. 472. *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 276. ed. Bip.) ſic inprimis de medico, qui aegrotum interrogat, venam explorat etc. — Pro ἐνέχριεν πάλαι *Caſaubonus* tentavit in not. mſc. ἐνέχριεν ἅμα. (ſic enim eum ſcripſiſſe autumo, non ἐνέκχιεν ἅμα.) Si quid mutandum ſit, ſcripſerim potius:

πέντ' ἐνέχριεν πάλαι.

quinque nuper inunxit. quam voculae πάλαι ſignificationem illuſtravit *Valck.* ad Eurip. Hippol. p. 281. Sed

αὖλιν pro *item, pariter* paſſim occurrit ap. *Xenophontem* et alios. Hoc modo accipias, an pro *poſtbac, deinde*, parum intereſt. — V. 3. *μία νύξ*. Parodiae haec ſpeciem habent. *Horat.* I. Carm. XXVIII. 15. *Sed omnes una manet nox, Et calcanda ſemel via leti.* — V. 4. *γέγωνεν.* Vat. Cod.

XXXI. Vat. Cod. p. 525. *Νικάρχου.* Plan. p. 149. St. 216. W. In Zopyrum medicum, qui, ut alter Mercurius, animas mortalium ad Orcum deducebat. Haec *Brunckius*, quam antea factum erat, inter perſonas distribuit. Zopyrum medicum *Brodaeus* eruit ex *Plutarcho* Qu. conv. T. II. p. 653. et *Celſo* L. V. 23. qui antidotum deſcribit a Zopyro Ptolemaeo regi paratum. — V. 2. *ἑστήκασιν.* Vat. Cod. Ed. pr. Flor. Ald. 1. 2. 3. et ed. Nicol. Sab. *ἑστήκασι* primum in Aſcenſ. reperitur. — V. 4. *οἵ τ' ἐπίσω.* Senſus eſſe videtur, Zopyrum totam Aegyptum tumulis impleviſſe. Horum nonnullos, in conſpectu poſitos, nominatim deſignat, plurimos alios, longo ordine exſtructos, usque ad Paraetonium, digito indicaſſe contentus. — *Παραιτόνιον*, urbs et portus Marmaricae, etiam Ammonia appellabatur, in occidentalibus Aegypti finibus. Et *Παραιτόνιον* ſcribitur et *Παραιτώνιον.* Vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 639. §. 57. — V. 5. Zopyrum ſibi poëta ſub Mercurii *ψυχοπομπεῖ* fingit habitu. *κηρύκιον* h. l. eſt virga illa, qua *nigrum* compellebat Mercurius *gregem*, ſecundum *Horatium* I. Od. XXIV. 18. Cf. I. Od. X. 18. *ῥάβδον* vocat *Homer.* Od. *ω.* init. *Ἑρμῆς δὲ ψυχὰς Κυλλήνιος ἐξεκαλεῖτο Ἀνδρῶν μνηστήρων· ἔχε δὲ ῥάβδον μετὰ χερσὶ Καλήν, χρυσείην, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει.* Hinc *Lucian.* D. D. VII. 4. T. II. p. 25. Bip. Mercurium puerum deſcribens: *ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ περιφέρεται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς.* Haec virga antiquitus nihil a caduceo diverſa fuit. Vid. *Ilgen* ad *Homeri* Hymn. in Merc. v. 528.

p. 475. *Böttiger in den Vasengem.* I. 2. p. 96. sqq. — Pro ἴχων Vat. Cod. ἴχω. vitiose.

XXXII. Vat. Cod. p. 533. Νικάρχου. *Lucillio* tribuit Planud. p. 151. St. 219. W. In antiquis autem edd. Flor. pr. Ald. 1. 2. 3. Ascens. et Nicol. Sabiens. Λευκίλλου inscribitur, simul cum Ep. VI. *Leonid. Alex.* quod in membranis proximum a nostro disticho locum occupat. — In Demophilum, cantorem pessimum. νυκτικόραξ. *nocturnam* esse ait *Isidor.* in Origin. XII. 7. cum quo etiam alii conspirant, quos laudat *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. II. p. 430. Sed qualem avem proprie significaverint veteres non constare, monuit *Camus Notes sur Aristote* p. 250. Absonus ejus et tristis cantus, ut bubonum, noctuarum, aliarumque hujus generis avium, pessimi ominis esse putabatur. Vide *Interpp. Virgilii* Aen. IV. 462. *Solaque culminibus ferali carmine bubo Saepe queri et longas in fletum ducere voces.* Quod *ferale carmen* appellat *Virgilius* et alii post eum, nostro est θανατηφόρον μέλος. — ὅτ' ἄν et mox καὶ αὐτός. Vat. Cod.

¶. 357.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 541. Plan. p. 154. St. 225. W. Protulit hoc Epigr., quo ridicula de surdis duobus, coram judice surdo litigantibus, historia narratur, *Bandini* in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 297. Eleganter imitatus est *Hagedornius* noster in Fabul. II. ubi laudat Epigr. *Pelissonii dans le Récueil de Poësies diverses par La Fontaine* T. II. p. 331. — V. 2. „τούτων „τῶν δύο κωφ. Plan. In Vat. membr. deest τῶν, quod a „Planude additum videtur. Salmasii emendatio est, „quam recepi." *Br.* Mira tmesis vocis δυσκωφότερος, cujus velim exemplum dedisset cl. editor. τούτων δύο more Homerico, pro δυοῖν. Vide *Eustath.* ad Il. κ. p. 802. et *Hesych.* in δύο. Cod. Bandini: τούτων δὴ δυσκωφότερος. — V. 3. αὐτῷ. Cod. Band. — τὸ ἐνεικεῖν. Vide ad Ep. VI. — V. 4. ὁ δ' ἔφυ. alter se totam noctem molam agitasse dixit.

Quia ἀλιᾶν ambigua ſignificatione gaudet, ut Latinorum *permolere*, (vid. ad Epigr. ἀδέσπ. XVI.) *Brodaeus* nequitiam ſubeſſe putabat. Vereor, ut recte. — Vitioſe Cod. Band. ἴφη οὕτω ἁλῆλ.

XXXIV. Cod. Vat. p. 540. Plan. p. 161. St. 233. W. Protulit hoc carmen, ubi de *miliario* disputavit, *Lat. Bayfius* de Vaſculis in Theſ. Gronov. T. IX. p. 691. *Athen.* L. III. p. 98. D. σοφιστού, οἱ τὸ μιλιάριον καλούμενον ὑπὸ Ῥωμαίων, τὸ εἰς θερμοῦ ὕδατος κατεργασίαν κατασκευαζόμενον, ἰπνολέβητα ὀνομάζοντες. Conf. *Caſaubon.* p. 193. 57. His vaſis carbones fuiſſe ſubjectos, apparet ex *Luciani* Lexiph. §. 8. T. V, p. 187. Bip. ὁ μέντοι ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐκέτρεπε τοὺς ἀνθρακας. ubi *Schol.* ἰπνολέβης. τὸ ἐν συνηθείᾳ μιλιάριον. Erant in eo *fiſtulae, per declive circumdatae, ut ſaepe eundem ignem ambiens aqua per tantum flueret ſpatii, quantum efficiendo calori ſat eſſet;* quae *Senecae* verba ſunt in Quaeſt. natur. L. III. 24. Delineatam miliarii imaginem exhibuit *Baccius* de Conviv. veter. L. III. 6. — V. 3. μὴ φύσα, μὴ κάμινε· μάτην. Vulgo poſt Steph. In Vat. Cod. et antiq. edd. verbis transpoſitis: μὴ κάμινε, μὴ φύσα· μάτην — metro vitiato. Nam μάτην priorem corripit. Quare *Joſ. Scal.* in not. mſc. ſi inſeruit, κάμινε etiam in κάμι mutato. Hoc auctori ſuo merito reliquit cl. editor, in cujus lectione nihil eſt, quod lectorem morari queat. Nec tamen *Stephani* lectio temere repudianda eſt. — V. 4. βαύκαλιν. vaſis genus, cujus uſus miliarii uſui plane eſt contrarius. Inſerviebat enim refrigerando vino, haud aliter ac ὁ ψυκτήρ, de quo videndus *Athen.* L. XI. p. 503. C. D. et *T. H.* ad *Pollux.* X. 74. Latini *gillonem* vocabant τὴν βαύκαλιν, ſive potius *gelonem*, quem e terra plerumque factum eſſe, apparet ex *Caſſian.* Inſtit. L. IV. 16. *Si quis gillonem fictilem, quem baucalem nuncupant, caſu aliquo fregerit.* Hanc ob cauſam teſta vocatur in Epigr. latino ap. *Pithoeum* L. IV. p. 159.:

Gillo vomit gelidum vaſtis ſingultibus amnem,
Vis aliena cui frigoris addit opem.
Nam tepidum laticem curamus claudere teſta,
Ut merſa imbrigeni unda niveſcat aquis.

Conf. *Burmann.* in Anth. Lat. T. II. p. 370. Ceterum ſimile eſt acumen in Ep. *Martialis* L. II. 78. *Aeſtive ſerves ubi piſcem tempore, quaeris? In thermis ſerva, Caeciliane, tuis.*

XXXV. Cod. Vat. p. 551. *Nicarcho* tribuit hoc carmen, cui *Lucillii* nomen inſcriptum eſt in Plan. p. 161. St. 235. W. „Duo priora tantum leguntur diſticha in „Planudea. Altera totidem e Vat. membr. addidi, ſic „a me emendata; nam horum aliquantum depravata „ſcriptura.“ *Br.* Poſteriores quatuor verſus Planudem propter obſcuritatem omiſiſſe, cenſebat *Salmaſ.* in not. mſc. Excuſat ſe poëta Demetrio, quod ad coenam vocatus inſequente demum die venerit; miram ſcalarum altitudinem praetexens. — V. 1. ἀκλήϑην χϑές. Vat. — V. 3. ποιοίμεϑα. Parum feliciter *Brodaeus* ποιούμεϑα conjicit, non memor elegantis locutionis, ποιεῖν χρόνον, *tempus terere*. *Ariſtides* T. I. p. 115. de Briſeïde: χρόνον τινὰ ποιησάσης παρ' Ἀγαμέμνονι. *Demoſthen.* de Falſ. Leg. T. I. p. 392. 18. ed. R. οὐκ ἀνέμεινεν τὸν πέμψαντα, οὐδ' ἐποίησεν χρόνον οὐδένα. Vide *Caſaubon.* ad Acta Apoſt. XV. 33. Illam *Brodaei* lectionem recepit *Stephanus*, relicta ea, quam veteres edd. habent, ποιούμεϑα; cum ipſe tamen ſignificationem verbi ποιεῖν, *agere, commorari*, optime explicaverit in Theſaur. Gr. L. T. III. p. 426. F. G. — V. 4. πέμψον. Vat. Cod. — V. 5. Nunc quidem aſtra attingis; nec olim mori poteris; quis enim hinc ad inferos deſcendere queat? — Vat. Cod. hunc verſum ſic exhibet: ἤψω τῶν ἄστρων ζεῦ ἡνίκα τὸν Γανυμήδην. Scribendum videtur: ἤψω τῶν ἄστρων, *attigiſti aſtra*. — V. 6. Vat. Cod. τῇδ' αὐτὸν, φαίνετ', ἔχων ἐνέβη. Verbi φαίνεται ſic interpoſiti exempla deſidero,

et *Brunckius* quoque deſiderabat, qui εἶμι ex conjectura poſuit. Elegans lectio, et quam veram eſſe velis. — V. 7. ποτ' ἀφίξεται. Vat. Cod. unde ſcribendum puto:

ἔνθεν τίς δ' ἀΐδην ποτ' ἀφίξεται;

In fine verſus membr. οὐκ ἀφυήσει. quod egregie emendavit cl. editor, οὐκ ἀφυὴς εἶ eodem ſenſu dictum, ut μάλ' εὐφυὴς ἄνθρωπος ap. *Alexin* in *Athen.* L. IV. p. 164. D. *Nae callidus homo es!* — V. 8. πῶ ἔσῃ. Vat. Cod. — πῶς ἔσῃ ἀθάνατος. Sic Pheres in altercatione cum Admeto ap. *Euripid.* Alc. 702. σοφὸς δ' ἀφυὴς, οὔτε μὴ θανεῖν ποτε.

XXXVI. Cod. Vat. p. 522. Νικάρχου. In Plan. p. 159. St. 231. W. ἄδηλον eſt. De turdis macilentis agitur, quos poëta primum cum avibus Stymphalidibus comparat. Minus illae, ait, Arcadas infeſtarunt, quam hi turdi, inanimes licet, me cruciant. ξηροῖς ὀστακίοις. nihil niſi arida oſſa praebentes. — V. 3. Ἅρπυιαι. propter foedum adſpectum et macilentiam; perpetua enim fame laborabant Harpyiae. — δραχμῆς. decem una drachma emti. — V. 4. λειμώνων νυκτερίδες. quaſi novum veſpertilionum genus, non in aedibus, ſed in campis et pratis verſantium. *Brodaeus* in λειμώνων ad λιμὸν reſpici exiſtimabat; quod mihi ſecus videtur. — Pro ἰτώμης Cod. Vat. ἀτόλμης.

¶. 358.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 551. Νικάρχου. In Plan. p. 166. St. 241. W. *Antipatro Theſſalonicenſi* tribuitur. In navigium Philonis, Servatoris nomine fruſtra ornatum. — V. 2. οὐδὲ Ζεύς. Ad Jovis σωτῆρος cognomen reſpicitur. — V. 4. ἔπλεον. qui hoc navigium conſcenderunt, ubi a litore ſolviſſent, nulla mora ad Proſerpinam deferebantur. Hic ſenſus carminis, quem nec *Brodaeus* nec *Grotius* perſpectum habuit. ἔπλεον in prima enuntiatione, cum παρὰ γῆν conjunctum, non nimis urgeri debet; intelligendum certe de iis, qui *in navigio ſederent* prope litus morantur, anchora nondum ſoluta. — Περ-

φάνην ex Aſcenſ. recepit *Stephanus*. Antiquiores edd. et Vat. Cod. Φερεσφόνην exhibent. Compar. *Antiphili* Ep. XLIII. οὕτω χεῖλος ἔμυσε καὶ ἦν ἴσος Ἀΐδι πόντος. quibus ſimile ἕδης πόντιος ap. *Aeſchyl.* Agam. 660.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 229. Εἰς Τηλεφάνην τὸν αὐλητήν. Νικάρχου. In Plan. p. 220. St. 320. W. ἄδηλον eſt.— Ut Orpheus cithara, Neſtor ſuaviloquente ſapientia, Homerus poëtica facultate, ſic Telephanes tibicinandi arte floruit. Ejus monimentum commemorat *Pauſan.* I. 44. p. 107. ἰοῦσι δὲ ἐκ Μεγάρων ἐς Κόρινθον, ἄλλοι τε εἰσὶ τάφοι, καὶ αὐλητοῦ Σαμίου Τηλεφάνους· ποιῆσαι δὲ τὸν τάφον Κλεοπάτραν τὴν Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου λέγουσι. Quem Samium dicit *Pauſanias*, Megarenſem vocat *Plutarch.* de Muſ. T. II. p. 1138. A. ſine dubio quod Megaris habitaverat. *Demoſthenes* eum laudat in Orat. c. Midiam T. I. p. 520. 9. καὶ εἰ μὴ Τηλεφάνης, ὁ αὐλητής, ἀνδρῶν βέλτιστος περὶ ἐμὲ τότε ἐγένετο κ. τ. λ. Bis Epigr. noſtruni excitavit, de Telephane agens, doctiſſimus *Leopardus* Em. L. IX. 21. et XII. 9. De eodem disputavit *Burette Mémoires de l'Acad. des Inſcr.* T. XIX. p. 464. — V. 2. σοφίης. Vat. Cod. — V. 3. τεκτοσύνῃ δ' ἐπέων. *artificioſa carminum compoſitione.* Artifices hymnorum cum fabris comparans *Pindar.* Pyth. III. 200. ἐξ ἐπέων κελαδεινῶν, τέκτονες οἷα σοφοὶ ἅρμοσαν, γινώσκομεν. et Nem. III. 7. μελιγάρυων τεκτόνες κώμων νεανίαι. Hunc fortaſſe imitatus *Cratinus* dixit in Eumenidibus τέκτονες εὐπαλάμων ὕμνων, quae ridet *Ariſtophan.* Eqq. 527. et *Euripid.* in Androm. v. 477. τεκτόνων ὕμνοισιν ἐργάταν δυοῖν. Verbum τεκταίνειν, etiam a fabrili arte ad multa alia translatum, attingemus ad *Agathiae* Ep. XXXIV. 2.

APOLLONII GRAMMATICI DISTICHON.

In Planud. p. 95. St. 140. W. ἄδηλον est. *Brodaei* conjecturam, qui hoc distichon *Apollonio Rhodio*, cujus in *Callimachum* inimicitiae satis notae sunt, tribuendum censebat, confirmavit Vat. Cod. p. 543. Ἀπολλωνίου γραμματικοῦ inscribens. *Apollonius* poëta passim Grammaticus vocatur ap. veteres. Vide in *Historia poet. Anth.* v. — Invehitur poëta in αἴτια *Callimachi*, quod carmen, reconditis et obscuris refertum fabulis, ob molestam doctrinam cum in rebus tum in verbis parum jucundum fuisse videtur. Nec solus *Apollonius* odio habebat *Callimachum* ejusque opera, sed etiam alii, ut Severianus ille, de quo vid. *Suidas* et *Fabric.* Bibl. Gr. T. III. p. 825. ed. Harl. — παίγνιον non, ut vulgo, *delicias*, sed rem ridiculam, irrisione excipiendam, *ludibrium*, significare apparet. Hanc significationem paucis indicavit *Stephan.* Thes. Gr. L. T. III. p. 20. G. Homines dis ludibrio esse affirmans *Plato* de LL. V. p. 803. ἄνθρωπος, ait, τοῦ θεοῦ παίγνιον μεμηχανημένον, quae ad *Plauti* verba in Captiv. Prolog. 23. *Enimvero Di nos homines quasi pilas habent* — comparavit *Sallierius* ad *Meer.* p. 5. Multa alia de fortuna παιζούσης τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα (*Lucian.* Nigrin. 20.) ad *Horatii Fortunam* — *Ludum insolentem ludere pertinacem* collegit *Mitscherl.* III. Carm. XXIX. 50. T. II. p. 291. Nove eos, qui alios ludibrio habent, κακὰ παίγνια vocavit *Theocrit.* Eid. XV. 50. cives Alexandrinos — *dolis aptissimae telluris*, *Propert.* III. El. IX. 33. — describens, ἐξ ἀπάτας κεκροτημένοι ἄνδρες, Ἀλλήλοις ἐμπαίγοντες, κακὰ παίγνια. quae *Tompius* in Epist. ad Wartonum attigit. — ὁ ξύλινος νοῦς. Auctor Carminis in Anth. Lat. T. I. p. 611. CLXVII. in malum poëtam, *Daedalus*, ait, *Solus ligna dolans fortibus asciis, Et duri resecans*

robore pectoris, Vatem te poterat reddere ligulem. Truncum et *ſtipitem* ſtolidi ingenii hominem Latini paſſim dicunt. Cf. *Terent.* Heauton. V. 1. 4. Hinc ſenſu privati ξύλινος, ξύλον; unde intelligendus verſus de Mercurio ad preces ſurdo in Ep. ἀδεσπ. CCCCLXX. Ἑρμείῃ ξυλίνῳ τις ἐπεύχετο, καὶ ξύλον ἦεν. et *Serapion.* Ep. XIV. καὶ ξύλον αἰσθάνεται. — V. 2. αἴτιος. Reum et ſupplicio dignum interpretatur *Stephanus*, ſecundum *Euſtathium*, qui Homericum uſum illuſtrat ad Il. α. p. 53. 5. Il. γ. p. 301. 52. noſtrum locum autem excitat ad Od. α. p. 63. 21. ἰστέον δέ, ὅτι αἴτιον ἀεὶ παρ' Ὁμήρῳ, τὸ τὴν αἰτίαν τοῦ γινομένου ἔχον. οἱ δὲ μεθ' Ὅμηρον καὶ ἐπὶ ὑπευθύνου τὴν λέξιν τιθέασιν, ὡς δηλοῖ ὁ γράψας τέ, αἴτιος ὁ γράψας αἴτιον Καλλιμάχου, ἄγνων ὑπεύθυνος καὶ κολάσεως ἄξιος. Hac autem obſervatione cave abutaris ad defendendam lectionem in *Themiſt.* Or. I. p. 13. B. ἀλλ' ὁ μὲν αἴτιος καὶ ἀπάνθρωπος τύραννος ὑπερβάλλει μὲν τῇ ἀκτιστίᾳ τῶν κολάσεων. ubi ἄγριος legendum. — Καλλίμαχος, pro vulgato Καλλιμάχου, quod membranae tuentur et *Euſtathius*, *Brunckius* recepit ex conjectura *Bentleji* ad Fragm. Callim. p. 416.

STRATONIS EPIGRAMMATA.

T. 359.] *I.* Vat. Cod. p. 569. Edidit *Majus* in Obſſ. ſacr. T. IV. p. 1. *Schneider.* in Peric. crit. p. 69. ſq. qui in primis conſulendus. — A Jove, paederaſta, non a Muſis, virginibus, Muſam puerilem auſpicari ſe ait. — Facete initium carminis Aratei πρωΐδιε, quod obverſabatur etiam *Ovidio* in Metam. X. 148. *Ab Jove, Muſa parens, cedunt Jovis omnia regno, Carmina noſtra move.* Idem amantium artes traditurus I. A. A. 25. *Non ego, Phoebe, datas a te mihi mentiar artes:* — *Nec mihi ſunt viſae Clio Cliusque ſorores Servanti pecudes vallibus, Aſcra,*

Digitized by Google

Aſcra, ſuis. Uſus opus movet hoc —. in quibus ſimilis color eſt. Similior etiam in Luſibus nr. II. 4.:

Nec Muſas tamen, ut ſolent poëtae,
Ad non virgineum locum vocavi.
Nam ſenſus mihi corque defuiſſet,
Caſtas, Pieridum chorum, ſorores
Auſo ducere mentulam ad Priapi.

Lucian. de Domo §. 4. T. VIII. p. 94. Bip. Socratem reprehendens, quod in illo cum Phaedro dialogo καὶ τὰς Μούσας ἰκάλει, καὶ ἐπιστῆσαι ἦξεν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἰτιμίαν, συμπεριλημψομένας τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων· καὶ οὐκ ἠσχύνετο γέρων ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδερασ τικά. Haec ejusmodi ſunt, ut ex *Stratone* expreſſa videantur. — V. 1. 2. laudat *Valck.* in Diatr. p. 287. — καθὼς εἶρηκεν Vat. Cod. et ſic ſchedae Lacroz. Tryll. et Majus; nec aliter *Menagius*, qui v. 1. excitavit ad *Diogen. Laërt.* p. 179. et *Palladas*, qui *Stratonem* ante oculos habuiſſe videtur Ep. CXIII. τὴν Κίρκην οὔ φημι, καθὼς εἶρηκεν Ὅμηρος. — ἔφρασεν legitur in apogr. Ruhnk. et *Lennepii*, qui ſic dedit ad *Coluthum* p. 2. Jam vide, quid ſtatuendum ſit de nota cl. editoris: „ἔφρασεν. ita in vet. „cod. Alia apographa ex inutili emendatione εἶφρασεν, „ſicque laudat Menagius ad Laërt. p. 179. Prima in „Ἄρατος hîc etiam correpta, de quo egi ſupra p. 151. „(ad Antip. Theſſ. Ep. XV.)“

II. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Reisk.* in Notit. Poët. p. 262. *Ruhnk.* ad *Rufin.* p. 260. et *Klotz.* in Muſ. puer. p. 47. Amorem cum Gratiis et Baccho junctum carminum ſuorum argumentum ſore poëta ſignificat; nihil ſibi negotii eſſe cum illis fabulis, quas cyclici poëtae ad nauſeam usque repetiverint. Ductus videtur color ex Odario *Anacreontis* I. ſive ex *Callimacho*, quem ſimilia dediſſe ſuſpicamur ex fragm. Elegiarum ap. *Etymol. M.* v. Διφῆ·

μηδ' ὀπ' ἰμιν διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀηδήν.

et ſimilis loci comparatione ap. *Propertium* II. 1. 39. *Sed neque Phlegraeos Jovis Enceladique tumultus Intonet angusto pectore Callimachus; Nec mea conveniunt duro praecordia versu.* Conf. *Valckenar.* in Elegiaca Callim. p. 285. Eundem fortaſſe reſpexit *Ovidius* in Remed. Am. 381. *Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles: Cydippe non eſt oris, Homere, tui.* Cum noſtro autem maxime conſpirat Epigr. Anthолog. Lat. L. III. 192. p. 632. egregie emendatum a *Rubnkenio*, qui nec *Stratonis* carmen comparare neglexit:

Non deerit, Priamum qui deſleat, Hectora narret.
Ludere, Muſa, juvat; Muſa ſevera vale.

— V. 1. δέλτειον ἰμαῖς Vat. Cod. et plurima apogr. δέλτοις ἐν ἰμαῖς exhibent Sched. Tryll. — Πρίαμ. παρὰ βωμοῖς. Vetus poëta ap. *Ciceron.* Tuſc. Disp. III. 19. 45. *Haec omnia vidi inflammari, Priamo vi vitam evitari, Jovis aram ſanguine turpari.* De Priamo ad Jovis ἐρκείου aram occiſo vide *Heynium* Exc. XI. ad Aeneid. II. p. 312. et quae ipſi congeſſimus olim ad *Tzetzae* Poſthomer. v. 732. p. 171. — V. 3. »ἀηδόνας. Mythographorum et »poëtarum alii Procnen, alii Philomelam in luſciniam »mutant. Ideo videtur utrasque Strato conjunxiſſe; »quod ſi cui non placeat, ſcribere poterit ἀηδόνα, aut »ad vitandum hiatum: μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, μηδ' ἐν πετά»λοισιν ἀηδώ. Aut μηδ' Ἴτυν ἐν θαλάμοις, καὶ ἀηδοῦν ἐν πετά»λοισι.« *Br.* Vana ſunt haec corrigendi conamina. More a poëtis recepto *Strato* pluralem pro ſingulari poſuit. Videtur autem reſpexiſſe *Homer.* Od. τ. 518.:

ὡς δ' ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς ἀηδών,
καλὸν ἀείδῃσιν, ἔαρος νέον ἱσταμένοιο,
δενδρέων ἐν πετάλοισι καθιζομένη πυκινοῖσιν·
ἥτε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν,
παῖδ' ὀλοφυρομένη Ἴτυλον φίλον.

Puer ille in hac fabula, quam insigni cum diversitate narrant veteres, modo Ἴτυς, modo Ἴτυλος vocatur. Vide *Verheyk.* ad *Anton. Lib.* c. XI. p. 70. et 76. — V. 6. ὀφρύας. Lampsacenum deum cantaturus poëta in Lusibus nr. I. Anth. Lat. T. II. p. 478. *Carminis incomti lusus, lectore procaces, Conveniens Latio pene supercilium.* Similiter in Ep., quod totum comparandum, L. III. Ep. CXCIII. p. 634. *Esse sibi videor demens, quod carmina nolim Scribere, patricio digna supercilio.* Apte hoc de levioris argumenti carminibus dicitur, cum contra gravius et tragicae dignitatis carmen ὀφρυόεντα ἀοιδὴ appelletur ap. *Antip. Thess.* Ep. LVII. cum quo comparanda sunt, quae idem de *Antimachi* versu praedicat Ep. XXIV. στίχον — ἄξιον ἡρωϊκὸν ὀφρύος ἡμιθέων. Vide not. T. II. P. I. p. 305. et 335.

III. Vat. Cod. p. 569. Integrum carmen primus edidit *Pierson.* in Verisim. p. 170. et post eum *Toup.* Em. in Suid. P. III. p. 382. Puerorum vascula in classes describuntur. — V. 1. 2. laudat *Alberti* ad *Hesych.* v. πρόσθεμα. — Tentaverat *Reiskius* in marg. Apogr. τὰ προσθέματ'. frustra. Sinceritatem lectionis membr. arguit Etym. M. πρόσθεμα καὶ πρόσθεματα ἐπὶ τῶν αἰδοίων. et *Glossae:* πρόσθεμα. αἰδοῖον. *Penis. natura.* Idem est πρόσθεμα et πρόσθημα, monente *Toupio*, qui laudat *Xenoph.* Mem. III. 10. 13. οὐ φορήματι, ἀλλὰ προσθήματι ἐοίκασιν. *non gestaminis, sed appendicis loco esse videntur.* Τὰ προσθέματα, *ea quae ventri adhaerent*, convertit *S. Hieronymus* T. III. p. 48. — V. 3. παλαίου. sic recte Salmas. Agitur hic de schenate primulae aetatis. ἀνωλεῖ sequenti aetati septennis circiter pueri itidem conveniret." *Br.* Miro hic locus exercuit criticos. In Vat. Cod. est τὴν ἐπὶ μ. γὴ ἔ. ἀκμὴν λάλου ὀνόματι. Quaedam apogr. τῶν exhibent. In marg. ap. Lips. ἀμυγδάλου mire conjicitur, eandemque lectionem reperio in Lennep. libro. λάλλου ap. Ruhnk. ubi in marg. δάλλου tentatur, hac interpretatione addita:

δάλλου i. e. pueri, unde δαλλή, virgo. item δαλίς. δάλιος. puer. unde δαλιοχεῖν. τῷ παιδὶ συνεῖναι. μοιχεύειν. Hesych. ἀκμὴν δάλλου. pueri cuspidem. i. e. pipinnam. Lallus *est naenia nutricum matrumque, quae cantatur ad conciliandum somnum pueris.* Haec *Salmasii* esse, dubitare noli. Idem tamen et *λαλάλου* emendavit, quod schedae Lacroz. habent. Huic emendationi quae opposuit *Pierson*, *Bruncknius* non removit, nec docuit, *ἄλαλον* esse *infantem* s. *puerum, qui per aetatem nondum fari possit*, cum vulgo *mutum* significare soleat. Neutrum poëtae mentem vidisse pronuntiat *Toupius*, et omnino rescribendum esse *ἀκμὴν ἀκμῶν*, quod ipse interpretatur *impuberem*, qui *μνοῦν* sive *florem aetatulae* nondum attigerit. Interpretatio emendatione pejor. Mihi *Pierson*i lectio *ἀπαλοῦ* reliquis praeferenda videtur, ita tamen, ut forma rariore admissa scribatur:

τὴν ἔτι μὲν γὰρ ἄθικτον ἀκμὴν ἀμαλοῦ —

ἀμαλός. ἁπαλός. ἀσθενής. Hesych. ἄρν' ἀμαλὴν dixit *Homer.* Il. χ. 310. et *ἀμαλῇσι σπυλάκεσσι* in Od. ν. 14. Haec uncialibus scripta ΑΚΜΗΝΑΜΑΛΟΤ proxime abesse a lectione cod. ΑΚΜΗΝΑΛΛΟΤ, in oculos incurrit. — V. 4. „κω„κυτὴν φῦσαν scriptum in cod. Recte Salmasius reposuit „κακκυτήν. At scribendum φυσᾷν. κακκυτὴν, φυσᾷν ἄρτι „καταρχομένην, *spirare*, i. e. *moveri incipientem*. κάκκυε pro „colei infra occurrent Ep. LXIV. hinc κακκυτή. Graeco „huic vocabulo simile habemus in vernacula lingua. „Matres enim et nutrices puerulorum κερδίσκον *la cocotte* „vocant. Emendabat vir doctissimus κόγχον, τὴν φυσᾷν — „quod ingeniosum est, et a vero non absimile; sed a „codicis scriptura longius abscedit.“ *Br.* φυσᾷν jam in apogr. Lipsi reperitur. Similiter infra Ep. LVIII. ἀνέντυσε dixit. — V. 5. δ' om. ap. Lips. — λάγυ, quod abest a membranis, in plurimis apogr. reperitur. — σαλευομένην. *Clemens Alex.* Paed. L. II. 2. p. 178. ed. Ox. τὰ μέρη ἀφέξει διοιδοῦντα, καὶ κατασεισάσει τὸν ἀριθμὸν τῆς ἡδυ σαλευ-

Digitized by Google

μένης ἐνιδυμίας. — ταῦρων. *Strato* Ep. XLIX. LXXXI. Vide *Automedont.* Ep. III.ª. p. 208.

§. 360.] *IV.* Vat. Cod. p. 569. Edidit *Menag.* ad *Laërt.* p. 101. Quae puerorum aetas in amore praeſtantior ſit, docetur. — V. 1. δωδεκάτους. Vat. Cod. — V. 3. ἔχων pro νέμων conjicitur in marg. apogr. Ruhnk. At idem ſignificat verbum νέμειν, quod cum antiquitus ita uſurparetur, ut *regendi, adminiſtrandi, colendi* cauſa aliquid *habere* ſignificaret, deinde pro *habere* ſimpliciter adhiberi coepit. Ap. *Pindar.* Nem. VI. 27. ἔχειν ἐν περιδάμαντος ἶσον πόδα νέμων, nihil aliud eſt, quam ἔχων. Nec aliter ἔρον νέμειν pro ἔχειν ap. *Sophocl.* Trach. 37. quibus ſimilia collegit *Abreſch.* ad Aeſchyl. T. II. p. 46. — ἄνθος Ἐρώτων. ipſe puer. ut puella ap. *Julian. Aegypt.* Ep. LVI. κάθαλλον χαρίτων ἄνθος Ἀναστασίης. — V. 4. ἀρχόμενος. Vat. Cod. Quaedam apogr. ἀντόμενος. — V. 5. πέξεκαιδέκατον. pro ἑξεκαιδέκατον. ἐνδέκατος idem quod πρόσκατος. Vide Suid. h. v. Sedecim annorum pueri diis „reſervati; at ſequens aetas ſoli deorum patri.“ *Br.* ἐνδέκατον τὸ δέκατον, καὶ ἐνέκατον τὸ πέμπτον λέγειν εἰώθασι. *Suidas.* — V. 7. ἔχει. Apogr. Lennep. — V. 8. ἀλλ' ἤδη. Qui ſeptemdecim annis majores ſibi expetunt pueros, jam mutuae voluptatis opus videntur quaerere. Hic ſenſus eſt hemiſtichii facete a poëta ex *Homero* tranſlati. Eodem ſenſu *Lucian.* in Amor. §. 26. Tom. V. p. 286. εἰ δ' εἶχεσιν ἐτῶν ἑκκαιδεκάτην παῖδά τινες, κἀνὲς ἱμείρει δοκεῖ πανσχυτίην, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκειν. Cave autem, cum *Reiskio* τοὺς ἑκκαιδεκαέτους corrigas. In ejuſmodi parodiis verba ſic paſſim poni ſolent, nulla ſyntaxeos ratione habita. Similiter, ſed in alium finem, Homericis verbis uſus eſt *Martialis* L. I. Ep. XLVI. *Edita ne brevibus pereas mihi charta libellis, Dicatur potius τὸν δ' ἑκκαιδεκάτην.*

V. Vat. Cod. p. 569. Edidit *Wolfius* ex apogr. Uffenbach. prava interpunctione deformatum in Fragm.

Digitized by Google

Sapph. p. 236. Prius diſtichon excitat *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 113. alterum *Salmaſ.* in *Solin.* p. 134. G. — Omne puerorum genus amore ipſum incendere, poëta ait, ſicuti *Propertius multas ſibi pariter placuiſſe puellas* conqueritur L. II. 18. 3. et L. II. 25. 41. *Vidiſtis plenò teneram candore puellam; Vidiſtis fuſco: dulcis uterque color.* quem ante oculos habuit *Ovidius* L. II. Amor. IV. 39.:

Candida me capiet, capiet me flava puella,
Eſt etiam fuſco grata colore Venus.
Sed pendent nivea pulli cervice capilli;
Leda fuit nigra conſpicienda coma.
Seu flavent; placuit croceis Aurora capillis;
Omnibus hiſtoriis ſe mens aptat amor.

cum quibus conf. *Tibull.* L. I. IV. 9. *Plutarch.* T. II. p. 44. F. οἱ γοῦν ἐν ὥρᾳ πάντες, ὡς φησιν ὁ Πλάτων, ἐμπεφυκὸς ἔχουσι τὸν ἐρωτικὸν· καὶ λευκοὺς μὲν θεῶν παῖδας ἀνακαλοῦσι, μέλανας δὲ ἀνδρικούς· — τὸν δὲ ὠχρὸν ὑποκορίζόμενοι μελίχρουν, ἀσπάζονται καὶ ἀγαπῶσι. Cf. p. 56. D. *Ariſtaen.* L. I. Epiſt. XVIII. p. 46. ἐντεῦθεν ἐπὶ πάσης προφάσεως τοὺς ἐν ἡλικίᾳ παιδεῖς ἥλικα γὰρ ἅπαντα, παλαιὸς λόγος, (ſic lege: vide Exercitatt. Crit. T. I. p. 10.) νέμειν τὸν ἥλικα. — καὶ ὁ μέν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρά σοι κληθεὶς ἐπαινεῖται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφης· τὸν δὲ διὰ μέσου τούτων ἰσοῖς ἐμμετρότητα ἔχειν· μέλανας δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις· λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρώτους δὲ οἴει τοὔνομά τινος ἄλλου κοίμα εἶναι ἢ τοῦ ἐκτὸς σοι πόθου ὑποκοριζομένου τε καὶ φέροντος εὐχερῶς τὴν ὠχρότητα. In poſtremis his verbis, ex Platonico fonte derivatis, (cf. de Republ. V. p. 474. D. E. T. VII. p. 55. ed. Bip.) levi mutatione corrigendum puto: μελιχρώτων δὲ τοὔνομα οἴει τινὸς ἄλλου π. ε. — ἢ μόνου ἐπὶ ὥρᾳ πρεσῇ; Hoc enim dicere vult ſophiſta, ſive *Plato* potius: τὸ μελιχρώτων nomen num aliunde, quam ex infita tibi cupiditate ortum exiſtimas, quae vel ipſum pallorem ſuavi vocabulo appellans imminuit, et, modo

cum juvenili flore conjunctum, facile perfert? — V. 1. „μελιχρώδεις. idem eſt quod μελίχρους, *mellei coloris*, *mellis* „*inſtar flavus.*“ *Br.* *Wolfius* tentabat μελιχρώους vel μελιχρώτους. — V. 3. „De puellis nullus hîc ſermo. κόρας „ξανθὰς vertere debuerat Wolfius *flavas pupillas*, et τοὺς „μελανοφθάλμους (ſic enim in Cod. ſcriptum) *illos, qui* „*nigris oculis ſplendent.*“ *Br.* Idem monuerat, qui multa de oculorum colore disputat, *Salmaſ.* in Plin. p. 134. — V. 4. τάς. Ap. Lipſ. vitioſe.

VI. Cod. Vat. p. 570. „Edidit Majus in Catal. „Bibl. Uffenb. p. 575. πρωκτὸς et χρυσὸς nomina ſunt „ἰσόψηφα. In utroque literae pro numerorum poteſtate „eandem conficiunt ſummam 1570. Male in quibus„dam apographis primum diſtichon a ſequentibus avul„ſum; in aliis omnino deeſt.“ *Br.* Quae apogr. duos priores verſus a reliquis ſeparant, et recte faciunt, et Vat. Cod. ſequuntur. Miror, *Brunckium* non vidiſſe, duo haec carmina nihil inter ſe commune habere. Apogr. Lipſ. caret v. 1. 2. In ſchedis Tryll. autem junctim cum ſeqq. exhibentur. Sejungendos eſſe hos verſus, exiſtimavit etiam doctiſſimus *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. an. 5. T. IV. nr. 15. p. 335. — V. 3. 4. laudat *Alberti* ad *Heſych.* v. σφιγκτὴς. χιτών. Ταραντῖνοι., nulla interpretatione addita. Damnat hanc lectionem ch. editor, cujus haec ſunt: „Scribendum σπινθὴς, ut emen„darunt viri doctiſſimi: *puella non habet libidinis ſcin„tillam et fomitem, quo accendatur amatoris ardor.* Tum „recte ſequuntur, quae per partes explicant, quinam „ſint illi σπινθῆρες. ψυχροῦνται δ' ἔπιθυν πᾶσαι. frigent, ſi „quis earum averſam Venerem experiatur: habent ergo „quoque σφιγκτῆρας. Nihil verius hac emendatione.“ Mihi ſecus videtur. Servanda eſt cod. lectio, quae recte intellecta optimum ſenſum fundit. Quid poëta voluerit, accurate explicavit doctiſſimus Gallus, quem modo laudavi: „Critici quidam doctiſſimi, ait, σφιγκτὴς in σπινθὴς

»mutando Epigrammatis acumen, cujus pars ineſt in »hoc vocabulo, hebetarúnt. Hoc voluit auctor carminis, »σφιγκτὴς οὐκ ἔστι παρὰ τῇ παρθενικῇ αἰδοίῳ, *laxa virginum* »*clauſtra*. et ne a ſenſu horum verborum aberres, »addidit ψυχροῦντες δ' ὄπιθεν πᾶσαι. Deinde inutilem »exiſtimo mutationem τοῦ περνικὸς in παιδικός, quam a »V. D. in marg. ap. Guyet. propoſitam adoptavit *Brun-* »*ckius*. περνικὸς h. l. laſcivum ſignificat, qui ad libidinem »provocat. *Menagius* adſcripſit margini apogr. Guyet. »haec verba: Mentula deeſt, cui innitatur manus pae- »diconis; clavum navis vocant Itali paedicones, il te- »mone (timone)." — φίλημα ἁπλοῦν. φιλήματα γνήσια appellat *Ariſtaen.* L. II. 7. p. 83. quae mox ἀψευδῆ interpretatur. Vide *Abreſch.* in Lectt. p. 222. Paederaſta ap. *Achillem Tat.* L. II. p. 98. καὶ γὰρ ἁπλούστεροι παῖδες γυναικῶν, καὶ τὸ κάλλος αὐτοῖς ἀρτιμύτερον εἰς ἡδονήν. — V. 4. φυσικὴ — εὐπνοΐᾳ. Similiter *Rufin.* Ep. XIV. ubi ſe a puerorum amore ad muliebrem transiiſſe ait: ἀντὶ δ' ἁβρῶν παίδων ἁβρὸν χροὸς ἥρεσε γύψου χρίσματα, καὶ φύκους ἄνθος ἐπειαύδιον. Mulierum pulchritudinem elevans ille ap. *Lucian.* in Amor. §. 41. T. VI. p. 304. κάπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν καὶ πίονα χροιὰν τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. et §. 38. p. 301. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχοιθ' ὁράοιτο ἐξ ἐωθινοῦ γυναικὸς ὠραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθὴς χαρακτὴρ ἄμορφος, ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. *Achilles Tat.* L. II. p. 104. γυναικὶ μὲν γὰρ πάντα ἐπίπλαστα, καὶ τὰ ῥήματα καὶ τὰ σχήματα, κἂν εἶνᾳ δόξῃ καλή, τῶν ἀλειμμάτων ἡ πολυπράγμων μηχανή· — τὸ δὲ κάλλος τὸ παιδικὸν οὐκ ἀρδεύεται μύροις ὀσφραΐς, οὐδὲ ὀλεραῖς καὶ ἀλλοτρίαις ὀσμαῖς. Hominum amores cum beſtiarum concubitu comparans *Plutarchus* T. II. p. 493. F. ἦλθεν εἰς τὸ αὐτὸ τῷ ἄῤῥενι τὸ θῆλυ χιεῤῥηθές τε καὶ ποθεινόν, ἡδείᾳ (fort. ἰδίᾳ) μὲν ὀσμῇ χρωτός, ἰδίῳ τε κόσμῳ σώματος ἀγαλλό-

μενον. — V. 5. Vehementer friget, quod *Stratoni* tribuerunt Viri docti, qui Cod. Vat. lectionem παρινὸς in παιδινὸς mutarunt. λόγος παρινὸς ſunt *verba juvantia*, quae ingenuae puellae proferre nolint. *Martial.* VI. 23. *Tu licet es manibus blandis et vocibus inſtes, Contra te facies imperioſa tua eſt.* Idem L. XI. 105. ad uxorem: *Nec motu dignaris opus, nec voce juvare Nec digitis: tanquam dura merumque pares.* Cf. *Juvenal.* VI. 196. — In fine verſus εὐδ' ἀκαι ... Vat. Cod. et ſic apogr. Lipſ. Lacunam *Salmaſius* impleviſſe videtur. ἀκέραιον βλέμμα. obtutum ingenui et minime mali animi teſtem. Ep. ἀδεσπ. IX. ἀλλ' οὔ μι κακὸν πόθος, ἀλλ' ἀκέραιον Σύντροφον αἰσχύνη βλέμμα κατηνθράκωσε. *Philoſtratus* Epiſt. XXXIX. p. 930. τὸ ἀκέραιον καὶ ἄκακον καὶ ἀνεπιβούλευτον μόνον ἴδιον τῶν αὐτὸ δεξαμένων τὸ κάλλος. τὸ ἀβλαβὲς καὶ ἀκέραιον junxit *Plato* in Polit. I. p. 416. A. Alia vide ap. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 18. — διδασκομένη. *Tu licet ediſcas totam, referasque Corinthon, Non tamen omnino Laelia Thais eris.* *Martial.* X. 68. — χρειωτέρα non eſt in membranis, ſed κακειωτέρα, quae forma nec uſu, nec analogia defenditur; κακωτέρα autem, quod ap. poëtas paſſim occurrit, metrum h. l. reſpuit. Aliud tamen latere ſuſpicor quam χρειωτέρα, fortaſſe:

ἤτιν ἀχρειωτέρα.

ſi quis eam monoſt et docere velit, etiam minus commodam ſe praebet. — V. 7. ὄπιεθεν. Vat. Cod.

VII. Cod. Vat. p. 570. Edidit *Klotz.* in Straton. Carm. p. 48. *Waſſe* in Miſcell. Obſſ. IV. p. 369. *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 47. et *Schneider.* in Peric. crit. p. 32. Ultimi diſtichi partem excitavit *Spanhem.* ad Callim. p. 581. Dialogus cum puero formoſo, coronas vendente. — V. 1. κόρυμβον. Vat. Cod. non κορύμβους, ut *Waſſe* dedit. Puer ille hederam floribus intertexebat. — V. 2. στεφανοπλόκιον. Apogr. Lipſ. Wart. Waſſ. στεφανοπλόκιον eſt locus in foro,

Digitized by Google

ubi coronae vendebantur ad ſacrificiorum et conviviorum uſum. *Ariſtoph.* Thesm. v. 455. *Strabo* L. VI. p. 394. A. ἐκ δὲ τούτου ταῖς γυναιξὶν ἐν ἔθει γεγονέναι ἀνθολογεῖν τε καὶ στεφανηπλοκεῖν, ὥστε ταῖς ἑορταῖς αἰσχρὸν εἶναι στεφάνους ἀνήτους φορεῖν. — ¶. 361.] V. 4. „Duplex „ſenſus eſt vocis στέφανος, quod probe intellexit hic „adoleſcentulus, ideo rubore ſuffuſus eſt.“ *Br.* Nequitiam in his latentem non perſpexit Vir doctus, qui hoc Epigr. in graecorum poëmatum collectionem, puerorum uſibus deſtinatam, recepit. *Pollux* L. II. 210. de inteſtinis: ὁ δὲ δακτύλιος ἐντέρου μὲν τέλος, ὀδὸς δὲ τῶν ἐκ κοιλίας περιττῶν — ὃν οἱ μὲν σφιγκτῆρα, οἱ δὲ στεφάνην καλοῦσι. — V. 5. καλόκαιρ' ἐρυθαίνετο. Vat. Cod. recte. Non debebat omitti, quae ſententiae jungendae neceſſaria eſt (*Schneider.* l. c. p. 33.), particula δέ, quam graeci ſic nonnunquam poſt plura vocabula ponere ſolent. Vide *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 392. et in Lect. Ariſtaen. p. 252. — Quaedam apogr. ἐρυθραίνετο. — κατακύψας, i. e. κάτω κύψας. ut Ep. XVIII. *Terram intuens modeſte.* (*Terent.* Eunuch. III. 5. 33.) Ruborem et oculos in terram dejectos, modeſtiae teſtes, (vide *Burm.* ad *Propert.* p. 6.) junxit *Lucian.* Dial. Mar. XV. 4. T. II. p. 127. τὴν Ῥοδόπην — ἐρυθριῶσαν καὶ κάτω βλέπουσαν. *Muſaeus* v. 160. παρθενικὴ δ' ἀφθόγγοις ἐπὶ χθόνα νεῦεν ὀπωπήν, αἰδοῖ ἐρυθριόωσα μετ' ὀφθαλμοῖσιν ἀγανοῖς. ubi ſimilia collegit cl. *Heinrich.* p. 98. plura *Abreſch.* in Lect. Ariſtaen. L. I. p. 100. κατακύψας ἐς τὴν γῆν dixit *Lucian.* Icarom. §. 15. T. VII. p. 22. — V. 8. κεῖνον ἐπευξάμενος. vota dils faciens, ut me illius pueri amore beare velint. ἐπεύχεσθαι pro ſimplici εὔχεσθαι poni, docuit *Schneiderus* l. c. p. 34. Male et *Spanhemius* et *Wartonus* haec verba acceperunt.

VIII. Cod. Vat. p. 570. Diodoro puero promittit, ſe eum, licet uxorem duxerit, non relicturum eſſe. Simile quid puellae pollicetur *Rufin.* Ep. XXXIV. — φιλέουσι πέπειρος, ut ἀραῖος ἔρωτος. Vide ad *Oneſt.* Ep. I.

IX. Cod. Vat. p. 570. Poëta se delicias suas etiam ultra puerilis amoris annos amaturum esse promittit. — V. 1. „σοὶ hic locum non habet. Absolute sententiam „suam proponit poëta, neminem alloquitur; alias v. 4. „non dixisset τούτου. Scribendum credo: οὐδ' εἰ καὶ τρι„χόφοιτος." *Br.* In marg. apogr. Lennep. notatur lectio καύτοι et κἂν σοι. In membr. Vat. εἰ καί σοι habetur. — „In Buherii et Guyeti apographis male scriptum ἀντεκίρ„τησεν: recte membranae ἐντεκίρτησεν, quod reponen„dum, sensu omnino jubente. Vide Asclepiad. I. Antip. „Thess. XXI. Rufin. XXXI." *Br.* — V. 2. ἴλικες, flavi et delicati cincinni in temporibus nascentes, qui etiam ἴουλος appellantur ap. *Theocr.* XV. 85. πρῶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων. Vide ad *Asclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 21. sq. *Apollonid.* Ep. VIII. ἡδὺ παρηϊάδων πρῶτον θέρος ἥματι τούτῳ Κείρω, καὶ γενύων ἠϊθέους ἴλικας. — ξανθοφυὴς pro ξανθός, ut saepenumero adjectiva composita simplicium loco ita ponuntur, ut alterius partis nulla in interpretatione habeatur ratio. *Wakefieldius* tamen in Sylv. crit. T. II. p. 144. ξανθοφαεῖς mallet, et initio carminis Εἰ καί τοι —.

X. Vat. Cod. p. 570. Edidit *Klotz.* p. 49. Conqueritur poëta, quod se, cum formoso puero cubantem, vires destituerint. — V. 1. οὐκ ἐδυνήθην. Ep. LV. τί παιδάζεις τὸν λίθον; οὐ δύναται. *Terentius* Eunuch. IV. 3. 24. *At pol ego amatores audieram esse mulierum eos maxime, sed nihil potesse.* quae ad *Alciphronis* ἀδύνατος ὤν comparavit *Bergler.* L. I. XXVIII. p. 116. *Maximianus* Eleg. II. 55. *Si modo non possum, quondam potuisse memento.* Idem El. VI. 153. in ludicra confabulatione cum mentula: *cum posse perit, mens tamen una manet.* Alia vide collecta a cl. *Mitscherlich.* ad *Horat.* Epod. XII. 15. T. II. p. 583. — V. 2. πῶς εἶπα; admirationis cum indignatione mixtae significationem habet. Similiter formulae πῶς δοκεῖς; πῶς οἶει; et aliae hujus generis orationis ani-

Digitized by Google

mandae eauſa interponi ſolent, decente *Valcken.* ad Hippol. v. 446. p. 215. Nihil igitur opus, cum *Zeunio* in Anim. in Anacr. p. 144. ὅπως εἶπω ſcribas. Quod vero idem interrogandi ſignum delet, probari poteſt ſecundum obſervationem *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 475. Cf. *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Plut. 742. p. 265. — Mox *Zeunius* ἀλλ' ἐμὲ mutavit in ἄρ' ἐμέ, ut ejusdem particulae repetitio vitaretur. — παρεχομένου. Ap. Lipſ. παρεσχομένου alia quaedam. Sed παρασχομένου habet Vat. Cod. Epigr. XLII. καὶ παρέχοντα χόδην. *Philodem.* Ep. X. παρέχουσα πάντα. — V. 3. ἔχητε. Ap. Lipſ. ὑπὸ π. *Klotz.* — V. 4. βάλλετ' ἐπὶ *Klotz.* Et ſic ap. Ruhnk. Revocanda lectio membranarum:

βίψατ', ἐπεὶ λίην Ἀστυάναξ γέγονα.

λίην priorem h. l. producit, ut ap. *Homer.* Il. α. 553. et paſſim. Quare minime cum *Zeunio* δὲ poſt ἐπεὶ inſerendum eſt. — „Ἀστυάναξ. ὁ στόμα μὴ δυνάμενος. Huc „reſpexit Euſtathius ad Homer. pluribus locis p. 656. „extrema: εἰ καί τις παλαιὸς παίζων κωμικώτερον, ἔτι ἐφ „λόγῳ Ἀστυάνακτα ἑαυτὸν ἔφη που, ὡς μὴ στόντα, τουτέστι „μὴ πεφυκότα ἐντείνειν τὸ αἰδοῖον κατὰ ἔρατα. iterum p. 862. „ἐν δὲ τοῖς καὶ κωμικὴ λέξις, ὁ νάθουργος, ἤγουν ὁ νωθὴν ἔχων „τὴν ὀρὰν ἐν τῷ συγγίνεσθαι. οὕτω γὰρ ἔλεγεν τὸ κατ' ἄνδρας „αἰδοῖον. ὁ δὲ τοιοῦτος ἀνὴρ καὶ ἄστυτος ἐλέγετο, καθὰ καὶ „οἶκος ἄστυτος, ὁ μὴ ἔχων ἄνδρα, ὃς ἂν ἄχοι λέγειν τό· στόμωι „τριόμβολον, (Ariſtoph. Av. 1256.) ἀλλὰ μᾶλλον τό· „Ἀστυάναξ γέγονα.“ *Br.* Acumen hujus dicti aperuit *Reisk.* Miſcell. Lipſ. IX. p. 127. ad Ep. *M. Argentarii* V. Cf. Ep. *Fronionis* I. p. 346. Ex *Euſtathio*, quem non nominat, profecit *Hadr. Junius* in Animadverſſ. L. IV. 13. In Aſtyanactis nomine diverſo modo luſit *Marsial.* VIII. 6.:

Miratus fueris cum priſca toreumata multum,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

ubi aetatis tantum ratio habetur: vinum recens ex antiquis poculis bibis.

XI. Cod. Vat. p. 570. Prius distichon laudat *Salmas.* in Plin. p. 740. G. Integrum edidit Ruhnk. Ep. crit. p. 66. „Lepidum et venustum Epigramma, cujus acumen in duplici usu verbi τρίβειν, quod medicis proprium, de quo videndus Salmasius in Plin. p. 740. et altera significatione praetextatum est. αἰδοῖον τρίβειν, *mastuprari.* Planum et perspicuum carmen, in quo tamen viros doctissimos nihil vidisse compertum habeo." *Br.* Eundem conf. ad *Aristoph.* Ran. 123. T. I. p. 155. — V. 1. ἰητρούς. Medicos vocat, qui libidinis, qua exstimulabantur, (hinc δυστέρητες) remedium sibi ipsi parabant. In postremo versu molestum mihi videtur καὶ post σεγώ. Conditionem exspectaveris a poëta propositam, quae ἀλλὰ sive εἰ requireret;

εἰ θεραπεύσεις με.

¶. 362.] *XII.* Vat. Cod. p. 572. sq. ubi legitur post Ep. *Statylli Flacci* II. T. II, p. 262. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. Huic igitur restituendum est. Expressum hoc Ep. cum sequ., quod etiam *Statylli* est, ex *Tullii Laureae* Ep. I. p. 102. ubi vide not. — Secundi versus, qui intercidit, sensus esse debuit: *Promiseram tibi, o Phoebe, gallum gallinaceum.* — V. 3. αὐτῷ. Vat. Cod. αὐτῇ recte emendatum est. Non mihi, et amori meo, sed sibi servatus est. Idem poëta in Ep. II. supra laudato, ἦλθε δέ μοι Πολέμων λάσιος γένυν· οὐ μά σε, Φοῖβε, ἦλθεν ἐμοί. — In fine versus οὐκ ἔτ' ἀφῆσαι Vat. Cod. ἀφῆσας habet ap. *Gaulmini.* ἀφῖκται in ap. Lennep. reperi. Hac emendatione sensus efficitur idoneus; ad elegantiam tamen aliquid in hoc disticho desiderari videtur. — V. 5. ἴσως κιναίδῳ. Vat. Cod. βιάδῳ. apogr. Lips. et Lennep. Verissimum est σκιάδῳ. *Euripid.* Phoeniss. v. 63. ἐκεῖ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Iphig. Taur. v. 1151. πλοκάμους

Digitized by Google

περιβαλλομένα γένειον ἐκέλευον. et *Philoſtr.* Ep. LIX. cujus verba vide ad Ep. XVI. 5. — Si ipſe ſibi barbam optavit puer, idem tibi ſacrificet, cum ea optaverit, quae meis votis prorſus contraria ſint.

XIII. Vat. Cod. p. 572. τοῦ αὐτοῦ. (*Statylli Flacci.*) Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 27. — V. 3. ὃν ἐθέμοχαι. Vat. Cod. quod *Salmaſ.* inter deſcribendum emendaſſe videtur. — φθονεροῖς γενείοις. Luſus in Priap. nr. III. 4. *cum regit obſeſſas invida barba genas.* quam lectionem a quibusdam temere impugnatam hic locus egregie tuetur. — φρίσσοντα. *aſperam barbam* vocat *Tibull.* I. IX. 32. *faciem biſpidam Horat.* IV. Carm. X. 3. — V. 4. οὐ τοιούτου. Vat. Cod. — V. 5. Acumen eſt in ambigua verbi πτίλεσθαι ſignificatione, quod primum de avibus uſurpatur, quae pennis nudantur, deinde de hominibus, qui ſibi pilos patiuntur evelli. Vide *Caſaub.* ad *Perſ.* Sat. IV. 35. *Voſſium* ad *Catull.* p. 41. Mulieres παρατετιλμένας commemorat *Ariſtoph.* Ran. 519. ubi vid. Schol. Quum autem ad elegantiam mollium hominum pertineret, ne pilos in corpore haberent, mulieres erant in balneis, quae pilos evellerent, quas παρατιλτρίας appellabant. De his vide *Olearium* ad *Philoſtr.* Vit. Apoll. IV. 27. p. 167. nr. 8. Emendandus *Lucian.* adv. Indoct. §. 23. Tom. VIII. p. 23. Bip. ad cinaedum verba faciens: Εἰκὸς γοῦν μοι καὶ τόδε, εἰ Βάσσος, ὁ ὑμέτερος ἐκεῖνος σοφιστής, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κιναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πάσχειν καὶ ποιεῖν ἐκεῖνα κ. τ. λ. Verbum μαίνεσθαι ab hoc loco alieniſſimum; nec cum erudito Gallo μιαίνεσθαι, ſed λεαίνεσθαι καὶ παρατίλλεσθαι legendum videtur. Similiter in Cynico §. 14. T. IX. p. 209. molliores homines deſcribens: καὶ λεαίνοντες καὶ ψιλοῦμενοι πᾶν τοῦ σώματος μέρος, καὶ μηδὲ τῶν ἀποβήτων οὐδέν, ἢ πέφυκεν, ἔχειν ἐῶντες. τὸ γένειον λεῖον ποιεῖν καὶ ψιλὸν dixit *Julian.* in Miſopog. p. 339. A. et p. 346. A.

ἄνδρας ἀκεψιλουμένους, οὔτι τὰς γνάθους μόνον, ἀλλὰ καὶ ἅπαν τὸ σῶμα, λειότερα τῶν γυναικῶν ὅπως φαίνοιντο. — V. 6. ἢ σῦν τιλλέσθω. Klotz.

XIV. Cod. Vat. p. 570. Puerum Graphicum conqueſtum eſſe puta, quod ligneum ſcamnum nates ei momorderit. Tunc poëta: Quomodo me igitur affectum putas, cum vel lignum pulchri ſenſum habeat? — V. 1. δόκας Cod. Vat. et ap. Lipſ. — „Γραφικὸς [in membr. „eſt γραφικοῦ] nomen eſt proprium. *Graphicus* in Inſcr. „ap. Gruterum." *Br.* — V. 2. καὶ ξύλον. Vide ad Epigr. *Apollonii* p. 358.

XV. Cod. Vat. p. 571. Edidit *Klotz* in Strat. p. 55. Puerum rogat, ne amorem celet, ſed oſculum ipſi ultro impertiat. — V. 1. κρύπτης. Vat. Cod. et Sched. Lacroz. — „αὐτός. *Solus ille Deus, etiam abſque curis noſtris,* „*caedere cor noſtrum valet.*" *Br.* Malim ſic interpretari: non opus eſt, te me diſſimulatione excruciare, cum jam ſolus Amor pectus meum ſatis angat et urat. Fruſtra *Reiskius* οὗτος ὁ ἅλμων tentabat. *Tibull.* L. I. 8. 7. *Deſine diſſimulare: deus crudelius urit, Quos videt invitos ſuccubuiſſe ſibi.* — λακτίζειν. grave vocabulum. Alias δάκνειν, κνίζειν, νύττειν de eadem re uſurpatur, de quibus verbis vide quae dedit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 558. — V. 4. χαρίτων. Vat. Cod. Apographa autem, quae vidi, χάριτα exhibent.

XVI. Vat. Cod. p. 572. Morae impatiens poëta ſibi apertum amorem contingere optat. Expreſſit *Paul. Silent.* Ep. XXXI. — V. 1. κλέψομεν. *quousque tandem clandeſtina rapiamus oſcula?* Id, quod taedii plenum videbatur *Stratoni*, ſibi expetebat *Paulus*: Κλέψωμεν, Ῥοδόπη, τὰ φιλήματα, τήν τ' ἐρατεινὴν Καὶ περιδήριτον Κύπριδος ἐργασίην. Ἡδὺ λαθεῖν. — τὰ λαθραῖα. i. e. λάθρα. de qua elegantia vide quae monuit *Valcken.* ad *Theocrit.* Eid. III. 4. p. 68. *Ovid.* I. Amor. IV. 18. *Me ſpecta nimis-*

que meos vultumque loquacem: Excipe furtivas et refer ipse notas. — V. 2. ὄμμασι eſt Cod. Vat. lectio, non νεύμασι, ut apogr. quaedam exhibent. — ὄμμασι φειδομένοις. Hinc fortaſſe *Agathias* Ep. IV. 4. ὄσσον ἰδεῖν βλέμματι φειδομένῳ. — ¶. 363.] V. 3. ἀτέλεστα λαλήσομεν. *quoque inutiles conferemus ſermones, qui exitu carent, moramque ex mora nectemus?* — V. 4. ζευγνύντες. Vat. Cod. Apogr. Lipſ. ζεύξαντες. — V. 5. Iisdem argumentis ad delicias ſuas utitur *Philoſtrat.* Epiſt. LIX. p. 943. ὦ δίδυμά γε — μὴ μέλλοντός σου καὶ βραδύνοντος τὰ γόνατα ἀτελῆ καὶ τὴν τοῦ προσώπου συνεπίσασιν χάριν, ὅσπερ εἴωθε τὸν ἅλιον κρύπτων ἡ νεφῶν συνδρομή. — V. 6. τὰς φθονερὰς. τρίχας ſcil. Cf. XIII. 3. — »λόγους. ita vetus codex; ſed ſcri»bendum λόγοις. ϑῶμεν ἐπ' ἔργα λόγοις. i. e. ἐπιϑῶμεν ἔργα »λόγοις. Sic etiam emendatum eſt in optimo apographo, »quod habeo, Muſae Stratonis.« *Br.* λόγοις legitur in Vat. Cod.

XVII. Cod. Vat. p. 596. »Edidit ad fr. Sapphûs »Wolfius p. 146. e pravo Cod. cujus corruptelae, quae »tamen facili opera ſanari poterant, pravam verſionem »peperere.« *Br.* Geminum germanum eſt, et procul dubio ex eodem fonte derivatum, unde *Strato* duxit ſuum, Epigramma *Martialis* L. IX. 26.:

Dantem vina tuum quoties adſpeximus Hyllum,
Lumine nos, Afer, turbidiore notas.
Quod, rogo, quod ſcelus eſt, mollem ſpectare miniſtrum?
Adſpicimus ſolem, ſidera, templa, Deos.
Averram vultus, tanquam mihi pocula Gorgo
Porrigat, atque oculos oraque noſtra tegam?
Trux erat Alcidas, ſed Hylam ſpectare licebat:
Ludere Mercurio cum Ganymede licet.
Si non vis ſeneros ſpectet conviva miniſtros,
Phineas invites, Afer, et Oedipodas.

— V. 1. ἀναίσσος. Vat. Cod. et ſic *Wolf.* quod mutari non

non debebat. Sic enim loquuntur Graeci, ζηλοτυπεῖν τινά, zelotypum esse in aliquem, invidere alicui. *Lucian.* Tim. §. 14. T. I. p. 85. κατηγόλας αὐτῶν — αὐτοὺς ζηλοτυποῦντων. Idem Dial. Meretr. XII. T. VIII p. 250. ἰδοὺ τὸ μειράκιον ὁ μοιχός, ὃν ἐζηλοτύπεις. — V. 2. „Ε ζηλυτρέ„στεις pronior erat emendatio ζηλυτρεπεῖς, quam ζηλυμε„λεῖς.“ *Br.* Illud *Wolfius* invenerat in Cod. Uffenb. — V. 3. ἀδαμάντινος. *Theocrit.* Eid. III. 39. καί κέ μ' ἴσας ποτίδοι, ἐπεὶ οὐκ ἀδαμαντίνα ἐντί. *Philostr.* Epist. XIX. p. 921. οὐκ οἶσθα συγκείμενος ἐξ ἀέρος — ἀλλ' ἐξ ἀδάμαντος, καὶ πέτρας, καὶ στυγός. *Themist.* Orat. II. p. 26. C. τίνα οὐκ ἂν σιδηροῦν καὶ ἀδάμαντος στερεώτερον μαλάξειέ τε καὶ ὑποχείριον λάβοι. — ἐκτρίψῃς οἶνῳ. quem vinum non ad amorem incendat? *Veneris hortator et armiger Liber.* *Apulej.* Metam. L. II. p. 274. Similia hujus generis collegit doctissimus *Boettiger* ad Terent. Eunuch. IV. 5. 4. et 6. — V. 4. κειρίσσῃ βλέπει. Vide ad *Philodem* Ep. VI. 1. T. II. P. I. p. 215. — V. 5. Ita vivos affectos esse par est. Tu autem, si magis libet, ad inferos abeas, ubi nec convivia, nec Venus floret, ibique Tiresiam et Tantalum ad coenam *voca.* (ἴλαι. ut *Philipp.* Ep. III. 5.) — Tristem ap. inferos vitam poëtae ita passim designant, ut Venerem et convivia ab ea abesse dicant. Vide cl. *Mitscherl.* ad *Horat.* L. I. Carm. IV. 19. T. I. p. 70. 71. — Διοφῶν. quaedam apogr. — ἦν δ' ἰθέλῃς. *Wolf.* — V. 7. κέλευ. marg. apogr. Lennep. vitiose. — Cum Tantalo amantes, quibus adspectu tantum frui licet, comparari solent. *Paul. Silent.* Ep. III. 6. XXXIII. 1. — ἐς πόθον. ap. Lips.

XVIII. Vat. Cod. p. 596. Pilos puero succrevisse poëta suspicatur inde, quod veste usque ad talos demissa oculisque dejectis incedat. — V. 1. στυγνός. ad tetricum pueri vultum referendum. — κατεσκέπασαι vitiose ap. Guyet. et Ruhnk. — πέξης. Vat. Cod. — μέχρι πέδης. usque ad talos, propria verbi πέζα significatione,

cum vulgo ad aedificia, montes, veſtes translatum pro fundamento, radicibus, orâ accipiatur. Honeſtam matronam ſic deſcribit *Horat.* I. Serm. II. 28. *quarum ſubſura talos tegat inſtita veſte.* In viris pallium usque ad pedes defluens ruſticae negligentiae notam habere videbatur, quod doĕte monuit *Boettiger* ad *Terentii* Eunuch. IV. 6. 31. — V. 2. ἀπ' ἰγνύας. ſupra poplites ſublatum. Alte praecinctus eſſe ſolebat puer meritorius, qui amantium oculos in ſe convertere ſtudebat, dum in juvenili flore conſpicuus eſſet. In characteriſmo τοῦ ἀγροίκου *Theophraſt.* c. IV. p. 33. ed. Fiſch. καὶ ἀναβεβλημένος ἄνω τοῦ γόνατος καθιζάνειν, ὥστε τὰ γυμνὰ αὐτοῦ φαίνεσθαι. Cf. *Ariſtoph.* Nub. 971. ſqq. — V. 3. κάτω κύψας. pudore ſuffuſus. Vide ad Ep. VII. 5. — V. 4. „ἤλυθον. αἱ τρίχες, ἃς πολλάκις σοὶ ἔλεγον. Nihil hîc vident, „qui aliter interpretantur.“ *Br.* In apogr. Guy. et Ruhnk. tentatur ἤλυθον ἅς. *e. veni coenarum secum.* Nihil ineptius. In his verbis, cum ſanna pronuntiandis, τρίχες omitti poterat, non minus ac Ep. XVI. ἀλλὰ πρὶν ἰλθεῖν τὰς φθονερὰς.

XIX. Cod. Vat. p. 596. Primum diſtichon protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 218. Integrum *Pierſon.* in Praef. ad Moer. p. XIV. ſine lectionis varietate et *Klotz* ad *Tyrt.* p. 115. Moerin puerum oſculatus poëta tam ſe beatum eſſe redditum ſignificat, ut etiam dubitet, vigilantine an ſomnianti hoc ſibi contigerit. Similiter puella ap. *Ariſtaen.* L. II. 14. p. 94. ἆρα ἐγρήγορα ἢ πλανῶσί με τῶν ὀνειράτων εἰκόνες; ὑπὸ τοῦ σφόδρα γὰρ ἐπιθυμεῖν ἀλάμβανέ με τις ἀπιστία. ubi ſimilia quaedam collegit *Abreſch.* p. 259. — V. 1. καθ' ἣν ὑγιαίνομεν ὥραν. Male haec intellexit Vir D. qui margini ap. Guyet. adſcripſit huec: *cum corpus curamus, valemus, vivimus, coenamus.* nec *Klotzius*, qui ad deſiderium amantis expletum referebat. ὥρη enim, καθ' ἣν ὑγιαίνομεν, circumſcriptio eſt τῆς ὥρης ἑστιάσεως, et ejusdem rei repetitio. Ut enim Latini

mane *salvere*, vesperi *valere* jubebant amicos, sic Graecos χαίρειν et ὑγιαίνειν eadem ratione distinxisse constat, cum aliunde, tum ex observatione *Thomae M.* p. 909. (Ἰστέον δέ, ὅτι ὡς αἱ τῶν παλαιῶν προσρήσεις, αἱ μὲν ἑωθιναὶ, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπερινὰι, ὑγίαινε.) qui laudat testem idoneum *Lucian.* T. I. p. 724. Plura vide a *Reimaro* congesta ad *Dion. Cass.* LXIX. 18. p. 1166. Videtur tamen poëta hac periphrasi usus esse, ut simul ad gaudia, quae nox allatura erat, respiceret. — V. 2. εἴτε σαφῶς, εἴτ' ὄναρ, pro vulgari εἴτε ὕπαρ, εἴτ' ὄναρ, de quibus formulis vide *Valckenar.* l. c. — V. 5. An me etiam osculatus sit, considero. Nam si hoc mihi vere, non per somnium contigit, non video, quomodo, immortalis factus, adhuc in terris morer. ἀποθεωθείς. *Sosipater* sive potius *Dioscorides* Ep. II. T. I. p. 504. Δωρίδα τὴν βοδόπυγον ὑπὲρ λευκῶν (haec depravata sunt) διατείνας Ἄνθεσιν ἐν χλοερῇς ἐθάνατος γέγονα. *Propertius* laetitia elatus ob noctem a Cynthia ipsi concessam L. II. 12. 39. *Si dabit has multas, fiam immortalis in illis. Nocte una quivis vel Deus esse potest.* L. II. 11. 9. *immortalis ero, si altera talis erit.* Pamphilus ap. *Terent.* in Andr. V. 5. 3. votorum compos: *Ego Deorum vitam eapropter sempiternam esse arbitror, Quod voluptates eorum proprie sunt: nam mî immortalitas Parta'st, si nulla aegritudo huic gaudio interceſſerit.* Similiter in re diversa coquus *Philemonis* ap. *Athen.* L. VII. p. 289. A. ἅπαντες ἀγλυοὶ ἐν θεοῖ, Ἀθανασίαν εὕρηκα. et Atreus ap. *Senec. Trag.* in Thyeste v. 885. *Aequalis astris gradior, et cunctos super Altum superbo vertice attingens polum. — Dimitto superos: summa votorum attigi.* — Ceterum *Zeunius* in Anim. ad Anacr. p. 92. verbum ἀποθεωθείς in Klotziana officina recens procusum esse pronuntians, corrigit ἀπὸ τῶν θείων sive ἀπὸ θείων δή —. Nihil vidi ineptius.

¶. 364.] XX. Vat. Cod. p. 596. Prius distichon exhibuit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 321. Theudis

Digitized by Google

puer olim ſoli orienti ſimilis, nunc, poſt barbam enatam, minus quidem formoſus, at tamen occidenti ſoli comparandus. — V. 1. παισὶν ἐν ἄλλοις. Pueri tanquam ſolis inter ſidera exſplendentis imago ducta videtur ex *Meleagro* Ep. XXXV. Μύιακος ἔφθεσεν ἐκλάμψας ἑωτέρας ἠέλιος. ubi vide not. *Philoſtrat.* Epiſt. LIX. p. 943. ὡς δέδοικά γε — μὴ μέλλοντός σου, καὶ βραδύνοντος, τὰ γένεια ἐπέλθῃ, καὶ τὴν τοῦ προσώπου ἀνακλάσεως χάριν, ὥσπερ εἴωθε τὸν ἥλιον κρύπτειν ἡ νεφῶν συνδρομή. τί δέδοικα, ἅπερ ἔστιν ἤδη βλέπειν; ἔφησε μὲν ὁ Ἴουλος, αἱ δὲ παρειαὶ χνοάζουσι, τὸ δὲ πρόσωπον ὅλον ἀνθεῖ — V. 3. ἠΰτε νυκτὶ λιχνοῦται. In „hac comparatione cum Sole oriente et occidente noctis „mentio locum non habet, et phaſis haec vix graeca „videtur: ſcribere debuit νυκτὶ σκοτοῦται, aut ſimile „quid. Salmaſii itaque emendationem recipiendam cen„ſeo, ὅτε μᾶλλα λαχνοῦται." *Br.* Quum haec *Salmaſii* emendatio ejusmodi ſit, ut aliis meliora reperiendi ſpem minime adimat, amplius cogitandum putavi, et reperiſſe mihi videor lectionem cum doctiorem, tum propius ad Codicis ſcripturam accedentem. Corrigendum puto:

τοὔνεκ' ἐγὼ φλέγομαι καὶ νῦν, ὅτε οἱ πτίλα χνοῦς τε.

Etiamnum amore flagro, cum olim nitentes genae *lanugine ſordeant*, (ut *Martialis* loquitur I. Ep. 32. 5.) quae nebulae ſimilis vultus ſplendorem obducit, tanquam ſolem nubes. Vide *Philoſtratum* modo laudatum. — πτίλα et χνοῦς duplex ejusdem rei nomen, alterum notius, alterum minus notum. χνοῦς quidem in hac re tam proprium eſt, ut ex una Anthologia decem minimum loca proferre poſſim, ubi pro ἴουλος ponitur. Utrumque vocabulum conjunxit *Lucian.* in Amor. §. 10. Tom. V. p. 266. καὶ παῖς εἰκότως αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρώτου ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντος· ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ σκιασθῶσι, οἰκονόμοι καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων καθιστάμενος ἀποστέλλοντο. *Callimach.* H. in Apoll. 36. καί νυ ἠὼς καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε φοίβου ἀκλείης, οὐδ' ὅσσον, ἐπὶ

χνόος ἦλθε παρειαῖς. Recte *Wernsdorfius* ap. *Himerium* Or. VII. 3. p. 516. emendavit ἀλλ' ἔτι μὲν ἡβῶντας καὶ ἰούλῳ πρώτῳ χνοάζοντας, pro χλοάζοντας. Minus notum vocabulum πτίλα *plumam* proprie significat, unde *Clemens Alex.* Paed. II. p. 216. 31. ἐπιβλαβὴς ἡ ἐν τοῖς χνοώδεσι τῶν πτίλων ἐγκοίμησις. Plumis impleta pulvinaria πτεροστὰ καὶ πτιλωτὰ προσκεφάλαια vocantur ap. *Pollux.* VI. 10. πτίλα, πτερὰ. ἄπαλά, ap. *Hesychium*, et ἄπτιλα, τὰ ἀπτέρωτα, ap. *Suidam.* *Plumam* significat etiam ap. *Aristoph.* Acharn. v. 585. Sed hoc ipso *plumae* vocabulo de lanugine utitur *Horat.* IV. Carm. X. 2. ad formosum puerum: *insperata tuae quum veniet pluma superbiae.* quod cave ne cum *Bentleio* in *bruma* mutandum existimes. Pueros laevibus genis λείους plerumque appellabant Graeci; tum etiam ἀπτίλους, ut apparet ex glossa *Hesychii*: ἀπτιλοῦς· λείας. Legendum; ἀπτίλους. λείους. Vide *I. Toup.* Emend. in Hesych. T. IV. p. 296. Ut *Strato* autem in emendatione nostra πτίλα et χνοῦς conjungit, sic *Dionys. Halic.* T. VI. p. 1114. οὐ γὰρ δή τοι πλάσται μὲν καὶ γραφεῖς ἐκ ὕλης φθαρτῆς χερσὶν τιθέντες (sic lego pro χείροντες) πόνους, ἅστε καὶ φλέβια καὶ πτίλα καὶ χνοῦς εἰς ἄκρον ἐξειργάζεσθαι. qui locus unice huc facit. — V. 4. ἠέλιος. Vat. Cod. Eadem imagine in re diversa utitur *Longin.* π. ὑ. c. X. p. 38. ed. *Toup.* ὅθεν ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ παρεικάσαι τις ἂν κατασδομένην τὸν Ὁμήρου ἥλιον, οὗ δίχα τῆς φοδερότητος παραμένει τὸ μέγεθος.

XXI. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 116. Quum poëta se jurejurando obstrinxisset, ne, puerum sibi morigerum esse factum, aliis proderet, laetitiae tamen sensu abreptus, silentium rumpit. — V. 2. ὅτι male *Klotz.* Pro λαβεῖν margo apogr. *Guyet.* et *Rubnk.* καλὸς. quod contextûs lectione longe deterius. Pudibundus puer amanti, ut amplexus *sumeret*, concessérat, non ultro *obtulerat* eos, παρεῖχε. — V. 3. ἐπίορκοι. *perfida, perjura.* Hoc reposuit *Salmasius*; in cod.

„ſcriptum δυσάπιστος.“ *Br.* — πεπότηται ἥδη. Animum ingenti gaudio elatum ſignificat. Similia ſunt μετεωρίζεσθαι, ἀναπτερίζεσθαι, quae conjungit Scholiaſtes ad *Ariſtoph.* Nub. v. 318. τοῦτ' ἄρ' ἀκούσας αὐτῶν τὸ φρόνημ' ἥ ψυχή μου πεπότηται καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ. Medea ap. *Apollon. Rhod.* L. III. 724. τῇ δ' ἔντοσθεν ἀνίπτατο χάρματι θυμός. — V. 4. στέξε. Vat. Cod. στέξαι, continere laetitiam, ne effluat. Illuſtre eſt dictum *Platonis* in Gorgia p. 336. E. τὴν δὲ ψυχὴν κοσκίνῳ ἐοικέναι τῶν ἀνοήτων, ὡς τετρημένην, ἅτε οὐ δυναμένην στέγειν δι' ἀπιστίαν τε καὶ λήθην. quae multorum imitatione celebrata ſunt, quos laudat *Weſtein.* ad N. T. II. p. 135. Huc facit *Themiſt.* Or. XXVI. p. 312. D. καὶ ἀνοφαίνονται ἀφρόνους εἶναι, στέγειν ἅττα ἂν εἰδῶσιν ἐν τῇ καρδίᾳ, καὶ μὴ ἐξαγγέλλειν, μηδὲ κοινωνεῖν, ὥσπερ οἱ τὰ χρήματα θησαυρίζοντες. — V. 5. κεῖνος δὲ π. Vat. Cod. quod *Salmaſius* mutavit in γε. — Haec autem ſunt illa, quae animo continere non valet: κεῖνός γε πέπεικται. *precibus meis ceſſit; perſuaſi, ut morem gereret.* Inepte *Klotzius:* Ignoſco mihi Jupiter; ille puer etiam mihi ignovit. — V. 6. ἀγνώστου. Euripidea ſententia in Medea v. 542. Εἴη δέ μοι γε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις, Μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος, Εἰ μὴ 'πίσημος ἡ τύχη γένοιτό μοι. quae Lucianeis admovit *M. Solanus* in Nigrin. §. 23. T. I. p. 47. ed. Bip.

XXII. Cod. Vat. p. 596. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 175. Puerum formoſum rogat, ne flabello ventum faciat. — V. 1. μέγα δή τι. Vide ad *Callimach.* Ep. XII, 5. T. II. P. I. p. 265. — λεπτὸν λίνον. *Warton.* de vanno accipit, e panno linteo forte confecta, remittens ad *Paciaudium* de Umbellae geſtat. p. 43. ſq. Flabellum videtur deſcribi, ſive βιπίς, quo *faciles* arceſſebant *ventos*, ut *Ovidius* loquitur III. Amor. II. 37. Cf. *Mitſcherlich.* ad *Horat.* III. Carm. XX. 13. T. II. p. 204. Eodem inſtrumento utebantur et ad refrigerandum vultum, et ad ignem excitandum, unde πυρετοῖο βιπίς ap.

Philipp. Ep. XIII. et *Eubul.* ap. *Athen.* L. VI. p. 228. F. βιπὶς δ' ἐγείρει φύλακας Ἡφαίστου κόνας. Hinc acumen poëtae. — V. 3. ἐμέν. Vat. Cod. et omnia quae vidi apogr. — Duplici igne uror; altero amoris, altero, quem pocula accenderunt, (*Achill. Tat.* L. II. 3. p. 50. Ἔρως δὲ καὶ Διονύσιος, δύο βίπιοι θεοὶ ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀναισχυντίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρί, ὁ δὲ τὸν οἶνον ὑπέκκαυμα φέρων.) isque tua ventilatione magis inflammatur. Puer igitur ille putandus est inter epulas poëtae cum flabello adstitisse. — V. 4. „Concinnior „esset versus scribendo: σῇ τε περὶ βιπῇ." *Br.* Hoc parvi momenti. Sed vide, an περὶ τῆς βιπῆς scribendum sit, *propter* sive *per ventilationem tuam*. *Salmasius* in apogr. Guy. παρὰ σῆς βιπῆς tentavit.

XXIII. Vat. Cod. p. 597. Edidit *I. Pierson* in Verisim. p. 96. Non tres, sed plurimas Gratias in Theocle conspici, nec eas mites esse et placidas, sed crudeles et hominum pectora infestantes. — V. 2. τρισσαὶ γ'. marg. apogr. Guyet. et Ruhnk. male. — V. 3. περισχιστῶσι. Proxime accedit *Aristaenet.* L. I. Ep. X. p. 22. τοῖς ὄμμασι Χάριτες οὐ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δεκάδων περιχορεύει δεκάς. *Alciphron* L. III. Ep. I. p. 274. αὐταῖς ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν ἐνοχεῖσθαι τὰς Χάριτας τὸν Ὀρχομενὸν ἀπολιπούσας. ap. quem L. III. Ep. LXV. p. 438. eleganter correxit *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 9. καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ τὰς Ὥρας αὐτὰς ἐνοχουμένας ἔχει, καὶ τὴν Πειθὼ τῷ στόματι ἐπικαθῆσθαι εἴποις ἄν. *Lucian.* in Imagin. §. 9. T. VI. p. 11. ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ ἅπασαι ἅμα ἐνταῦθα Χάριτες, καὶ ἐνταῦθα Ἔρωτες περιχορεύοντες. *Libanius* in Ἐκφρ. T. IV. p. 1070. 23. ed. *Reisk.* ἐπ' ἐκεῖνο τὸ πρόσωπον περιεχόρευον Χάριτες καὶ μεταρσίους τοὺς πόδας ἐκούφιζον, ἵνα μὴ τοῦ κάλλους προσψαύοιντο. Anthol. Latin. T. I. p. 546. *illic et Venus et leves Amores, Atque ipsa in medio sedet Venustas.* Hunc locum cum aliis similibus ad *Horatii Cupidinem in virentis et Doctae psallere Chiae Pulchris excubantem*

genis L. IV. Carm. XIII. 6. comparat *Mitſcherlich* T. II. p 44:. nec noſtri immemor, quem excitavit etiam cl. *Heinrich* ad *Muſaeum* v. 63.;

> Πολλαὶ δ' ἐκ μελέων Χάριτες βέον· οἱ δὲ παλαιοὶ
> τρεῖς Χάριτας ψεύσαντο πεφυκέναι· εἷς δέ τις Ἡροῦς
> ὀφθαλμὸς γελόων ἑκατὸν Χαρίτεσσι τέθηλε.

— V. 4. Sic, ut Br. dedit, hic verſus legitur in membranis. Quaedam apogr. τοξοβόλαι exhibent, alia poſt ψυχέων inſerunt θ', quae eſt *Salmaſii* conjectura in marg. apogr. Guyet.

XXIV. Vat. Cod. p. 597. Ad puerum olim ſeverum, nunc amanti aequiorem. — V. 1. τὰ πρίσσά. pro πρίσσας, μάτην. ut in Ep. inter ἀδέσπ. DCLII. τί πρίσσὰ ζηνεῖς, τί μάτην ὀδύρεαι; — ἔρωτος ἀπέσβη πυρός. *Paul. Silent.* Ep. XVIII. ἐσβέσθη φλογερσῖο πυρὸς μένος. Conf. Ep. ἀδέσπ. XVII. — V. 2. ὅτ'. cum te inprimis jam amare deſierim. — ¶. 365.] V. 2. τὰ δύσμαχα. nondum animo meo ſaevitiae tuae memoria effluxit. — πλήν. Quum poëta praecedentia diſſimulanter dixiſſet, ut puerum viciſſim excruciaret, jam, quaſi ejus amplexibus emollitus, ſpem veniae facit. — Poenitentia, quamvis ſera, locum tamen inveniat. ὀψὲ μέν, ἀλλά. Hanc formulam, cui ſaepe ὅμως additur, exemplis illuſtravit *Wyttenb.* in Bibl. crit. T. III. 2. p. 40.

XXV. Cod. Vat. p. 597. Ad puerum de oſculis minime ſuavibus et laſcivis, ſed, ut ſimulacri, frigidis.— V. 1. „In membranis: τίς χάρις, H. φιλήμασιν, εἴ με λ„χ. ἢ φιλέοις. Minori mutatione Salmaſius emendabat „οὐ φιλέοις. Quo ſcripſi et interpunxi modo, eodem re„manente ſenſu, conciſus magis et vividior eſt ſermo.“ *Br.* In membr. χείλεσι μὴ φιλέοις habetur. *Gilbertus Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 56. *Salmaſii* emendationem magis probat, et praeterea ἀντιπαιζόμενος corrigendum exiſtimat. Mihi vulgata unice placet. — λάβροις

χείλεσιν. totis labiis, et crebro repetitis ictibus. *Hesych.* λάβρος. πολύς. σφοδρός. Hoc fortasse restituendum *Luciano* in Amor. §. 3. T. II. p. 411. ubi Charicles ad Veneris simulacrum accurrit, et λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν, ἐφ' ὅσον ἦν δυνατόν, ἐκτείνων τὸν αὐχένα κατεφίλει. Malim λάβροις. στόμα λάβρον est ap. *Oppian.* Hal. L. II. 202. — V. 3. ἐπ' ἄκροις, χείλεσιν φιλεῖς scil. In his ἐπὶ abundare videtur, cujus abundantiae exempla passim occurrunt. Hoc quidem malim, quam cum *Wakefieldio* ἐπάκροις scribere. *Rufin.* Ep. XXX. Εὐφώτης τὸ φίλημα — ψαύει δ' οὐκ ἄκροις τοῖς χείλεσι, ἀλλ' ἐρείσασα τὸ στόμα (h. e. ἀντιβιαζομένη), τὴν ψυχὴν ἐξ ὀνύχων ἀνάγει. Osculorum diversa genera similiter descripsit *Ephippus* Comicus ap. *Athen.* L. VIII. p. 363. C. D. qui locus iterum, sed vehementer depravatus, occurrit L. XIII. p. 571. E. F. sub *Euschemi* nomine, hominis alioqui non noti, et ex Comicorum catalogo expungendi. Laudantur commodi meretricis mores:

Ἔπειτά γ' εἰσιόντ' ἂν λυπούμενος
τύχῃ τις ἡμῶν ἐκολάκευσεν ἡδέως·
ἐφίλησεν, οὐχὶ συμπιέσασα τὸ στόμα,
ὥσπερ πολέμιος, ἀλλὰ τοῖσι στρουθίοις
χαυνοῦσ' ὁμοίως, ἦσε, παρεμυθήσατο,
ἐποίησέ θ' ἱλαρὸν εὐθέως, ἀφεῖλε πᾶν
αὐτοῦ τὸ λυποῦν, κἀπέδειξεν ἵλεων.

In his verbis, si κἀφεῖλε pro ἀφεῖλε scripseris, nihil offensioni erit, praeter vocabulum πολέμιος, (in altero loco πολέμιον legitur) in quo aliud quid latet. — V. 4. πλάσμα τὸ κ. Vat. Cod. quod verum videtur. *Illud, quod nosti, signum.* Pictor puellam, quam in tabula pinxerat, perdite amans ap. *Aristaen.* L. II. Ep. X. p. 88. χείλη μέν, ait, φαίνει ἐρυθρά, ἀλλ' οὐκ ἀποδίδωσι τὸν καρπὸν τοῦ φιλήματος. Dixerat enim paulo ante: ἀποτυχὼν δὲ τοῦ λόγου, περιέλκω τὸ στόμα. *Martial.* L. XI. 61. 7. *At Chione non sentit opus, nec vocibus ullis Adjuvat; absentem,*

marmoreamque putes. Ibid. Ep. CII. 3. *Est ita, si taceas, et si tam muta recumbas, Quam silex in cera vultus, et in tabula.*

XXVI. Cod. Vat. p. 597. Quomodo Menedemi, pueri nimium facilis, amplexus petendus sit, docet. — V. 1. ἀλλ'. Modo nutu ei, quid velis, significaveris, statim aperte respondebit: Agedum, praecede, et, quo velis, ducas. Verbo πρόαγε sic usus est *Philodemus* Ep. III. 8. — V. 3. φθάνει. Similis color est ap. *Juvenalem* Sat. XIII. 107. in descriptione improbi, ad perjurium parati: *Tunc te sacra ad delubra vocantem Praecedit, trahere imo ultro ac vexare paratus.* Ceterum in *Stratonis* verbis parodia *Homeri* est, quod *Brunckius* monuit, Il. φ. 257.:

ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου
ἄμφιτὰ καὶ κήπους ὕδατος ῥόον ὑγιμενεύσι,
χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔγματα βάλλων·
τοῦ μέν τε προρέοντος, ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι
ἐχλεῦνται, τὸ δέ τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει
χώρῳ ἐνὶ πρανεῖ, φθάνει δέ τε καὶ τὸν ἄγοντα.

Haec obversabantur *Aristaeneto* L. I. 17. p. 44. ὁ γὰρ Ἔρως, ὡς ὕδωρ ἀνὰ τοὺς κήπους ἀμαρεῦον, ἄγει με πολυτρόπως. Fortasse etiam L. I. 3. p. 10. Ab ἀμάρᾳ derivatum verbum ἀμαρεύειν, de iis, qui facile obsequium praestant. *Hesych.* ἀμαρεῖν. ἀκολουθεῖν. πείθεσθαι. ὁμαρτεῖν. — V. 4. οὐκ ἀμ. margo apogr. Guyet. quod vulgatae praeferendum videtur.

XXVII. Vat. Cod. p. 597. Primus edidit *Pierson.* in Verisim. p. 168. et ex eo *van Eldick* in Specim. Suspic. p. 31. — V. 1. περιπορφυροσύμενος. pueri praetextati, nobiliores itaque, qui fastu amantes deterrent. — V. 2. „Scriptum in Cod. προσαφιξόμεθα. quod bene „a Salmasio emendatum est. οὐ προσαφιξόμεθα, ad quos

„accedere non poſſumus.“ *Br.* — ὅσπερ σῦκα. Ductum hoc ex ῥήσει Diogeni tributae ap. *Stobaeum* Tit. XC. p. 506. I. τοὺς δὲ πολλοὺς τῶν πλουσίων ὁμοίους τοῖς ἐπὶ τῶν ἀνοβάτων καὶ ἀποκρύμνων φυομένοις δένδροις καὶ ἀμπέλοις. τόν τε γὰρ τοῦτον καρπὸν ἀνθρώπους μὴ λαμβάνειν, κόρακας δὲ καὶ πτερπλήσια τούτων ζῷα κατεσθίειν· ἐκείνους τε τὸν πλοῦτον εἰς μὲν τὰ ἐπιεικῆ τῶν πραγμάτων οὐ κατατίθεσθαι, κόλαξι δὲ καὶ πόρναις καὶ ταῖς αἰσχροτάταις ἡδοναῖς καὶ κενοτάταις δόξαις χορηγεῖν. Minus plene eadem, tanquam Cratetis, proferuntur Tit. XV. p. 152. 42. ubi κόρακες καὶ ἰχτῖνοι junguntur: κόρακες καὶ γύπες in eodem dicto, ap. *Diogen. Laërt.* VI. 60. κόρακες καὶ κολοιοί, ap. *Galenum* in Adh. ad Liter. Studia c. VI. unde apparet, paſſim veteres hac ῥήσει uſos eſſe. Primum ejus veſtigium eſt ap. *Archilochum* fr. XLV. ap. *Athen.* XIII. p. 594. D. συκῆ πετρίνη πολλὰς βόσκουσα κορώνας, Εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφάη. Haec a poſterioribus in ſenſum paulo diverſum detorta ſunt.

XXVIII. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 99. Poſtremum diſtichon *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 264. Puerum ſuperbum monet, ne formae et aetati nimis confidat. — V. 1. Notanda forma ὀφρόα pro ὀφρύν. Cf. Ep. LV. et *Bianor.* Ep. II. ubi ἰχθόα in Cod. Vat. legitur. — Quousque illud ſupercilium, illum faſtum ſervabis. — V. 2. μηδὲ τὸ χαίρειν. ne ſalutantem quidem viciſſim ſalutas. Ex *Philodem.* Ep. IV. οὐδ' ὑγίαινε λέγεις. Noſtrum fortaſſe expreſſit *Rufin.* Ep. XXII. ὑψοῦται Ῥοδόπη τῷ κάλλει· κἦν ποτε χαῖρε εἴπω, ταῖς σοβαραῖς ὀφρύσιν ἠπείλησε. Conf. ejusdem Ep. XXXVIII. — V. 4. ἐρχεῖσθαι πυρίχην. num te ſemper juventutis robore et flore conſpicuum fore putas? ἡ πυρίχη enim juvenum exercitatio. *Athen.* L. XIV. p. 630. D. πολεμικὴ δὲ δοκεῖ εἶναι ἡ πυρρίχη· ἔναρχοι γὰρ αὐτὴν παῖδες ὀρχοῦνται· τάχους δὲ δεῖ τῷ πολέμῳ εἰς τὸ διώκειν. Spartae pueri inde a quinto aetatis anno πυρριχίζειν docebantur. Ibid. p. 631. A.

Ad *Ariſtophan.* Ran. 153. ubi ἡ Κινησίου πυρρίχη commemoratur, *Scholiaſtes* haec habet: ὅτι ἐν τοῖς χοροῖς πολλῇ κινήσει ἐχρήσατο. et mox: ὁ Κινησίας ἐπραγματεύσατο κατὰ τῶν Κωμικῶν, ὡς εἶεν ἐχορήγητος· ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα ὀκνηρὸς καὶ κατεσκληκώς. Hanc ſaltationem nemo diſertius deſcripſit *Platone* de LL. VII. p. 815. A. B. — V. 6. ποτέ στάνις. Sic recte Salmaſius. perperam Cod. τίς." *Br.* In marg. ap. Guyet. εἰ στάνις. *Mimnerm.* fr. III. τὸ πρὶν δὴν κάλλιστος, ἐπὴν παραμείψεται ὥρη, Οὐδέ πατὴρ παιδὶ τίμιος, οὔτε φίλος.

¶. 366.] *XXIX.* Vat. Cod. p. 597. Ad Dionyſium, ludimagiſtrum et paediconem. Spurcum carmen, ſed feſtivum. — V. 1. Puer traditus erat Dionyſio in literarum elementis erudiendus; at hic eo ad libidinem abutitur. Artis grammaticae vocabula ad rem longe diverſam transferuntur a *Stratone.* Similiter luſit Auctor Epigr. quod edidit *Huſchke* in Anal. crit. p. 243. — μετεκβῆναι. Sic Vat. Cod. In quibusdam apogr. μετεκβαίνειν legitur. Quomodo, quaeſo, puerum legere docebis, cum nec a tenuiore intentione (tono) ad graviorem recte transire poſſis. In voce enim formanda per gradus eundum eſt, ita ut ad eum ſemper ſonum, qui proximus eſt, transitus fiat. Hoc non cantoribus tantum, ſed etiam grammaticis, qui puerorum os et vocem formabant, obſervandum erat. In proximis poëta miratur Dionyſium, quod ex ima chorda, cujus acutiſſimus ſonus, ad eam, quae gratiſſimum reddat, aberraverit. Hujus loci duplex ſenſus eſſe poteſt. Aut ſignificare voluit paediconem ſubito arrigentem, μεταβαίνοντα igitur ab ἰσχνοτάτῃ τάσει ad ἡγνοτάτην· (τάσις autem et ſoni eſt intentio et mentulae:) aut binos pueros habebat ille, tenellae aetatis alterum, alterum jam provectiorem. Huic interpretationi favet v. 5. ἀμφοτέρους κροῦσιν. Alteri autem v. 1. vocabulum παῖδα, ſingulari numero poſitum, majorem conciliat ſpeciem. Verum enimvero ſi ſincera eſt primi verſus

lectio, παῖδα non de certo quodam puero accipiendum, sed indefinite politum videri debet, pro παῖδας, quod durissimum. Quare alteram interpretationem magis probo. Si autem binos pueros a Grammatico illo subagitatos indicare voluit, quanto expeditior esset sensus, si scripsisset:

πῶς ἀναγινώσκειν, Διόκλεις, τὼ παῖδε διδάξεις — — —

Dioclis nomen, tanquam foediſſimi paederastae, recurrit infra Ep. XLVI. 1. — Caeterum verissima est lectio cod. ὀγκοτάτην, pro quo in ap. Lips. ὀξυτάτην perperam legitur. — V. 5. Verum non invideo tibi; incumbe ad tua studia, et in utraque chorda oberrans, invidos plorare jube. Ut autem vulgo αἰμώζειν dicunt Graeci, quibus mala optant, et ut Latini interdum adversarios suos se irrumaturos esse et paedicaturos minantur, sic noster pro solemni phrasi ponit nequiorem, λάμβδα καὶ ἄλφα λέγειν, quibus verbis simul ad artem hominis et ad nequitiam respicitur. De sensu horum verborum audiamus *Brunckium:* „Irrumatorem et paediconem innuit. De „significatione vocis λάμβδα vide *Toup.* ad Suidam P. III. „p. 421. Hi autem, scil paedicones, ἀλφηστὰι dicti, cujus „nominis rationem declarat Athen. p. 281. F.“ Facit huc inprimis *Aristoph.* Eccl. 915. δοκεῖς δέ μοι καὶ λάβδα κατὰ τοὺς Λεσβίους. *Ausonius* Epigr. CXX. *Cui ipse linguam cum dedit suam λάβδα est.* Quod de schemate venereo interpretatur *Toupius* ad linctores referendum; λάβδα autem veteres pro λάμβδα dicebant. Vide *Interpp. Pollux.* L. IV. 133. — ἄλφα. Lusus grammaticus, quo ad ἀλφηστὰς respicitur. Est autem ἀλφηστὴς piscis genus, de quo *Athenaeus* l. c. φασὶ δὲ αὐτοὺς ἁλίσκεσθαι σύνδυο καὶ φαίνεσθαι τὸν ἕτερον ἐπὶ τοῦ ἑτέρου κατ' οὐρὰν ἑπόμενον· ἀπὸ τοῦ οὖν κατὰ τὴν πυγὴν θατέρῳ τὸν ἕτερον ἀκολουθεῖν, ἣν ἁρπαίνειν τινὲς τοὺς ἀκρατεῖς καὶ καταφερεῖς οὕτω καλοῦσιν. Conf. *Eustath.* ad Il. p. 1226. 44. et p. 1307, 29.

XXX. Cod. Vat. p. 597. Edidit *Klotzius* in Musa Strat. p. 49. Cf. *Schneider.* Peric. crit. p. 35. — V. 2. Sensus perspicuus: Si te injuria a me affectum putas, eo quod te amo, poenas sumas, quaeso, eandem mihi injuriam inferendo. Vir D. in marg. apogr. Tryll. tentabat: *καὶ σὺ φιλῶν με λάβε.* quod non displicebat *Schneidero*, qui tamen ipse plura *ἀντιστροφῆς* exempla attulit. Mihi perspicuitas tamen postulare videtur, ut verbis transpositis scribatur:

τὴν αὐτὴν κέλευσιν καὶ σὺ λαβὼν με φίλει.

XXXI. Cod. Vat. p. 598. Edidit *Warton* ad *Theocr.* T. II. p. 262. In puerum rosis coronatum. — *ὄμματα ἔχειν.* Ut Aristoteles, cur pulcritudine gauderent homines, interrogatus, *τυφλοῦ τὸ ἐρώτημα εἶναι* respondit, (ap. *Diogen. Laërt.* V. 20.) sic qui pulcritudinem ita spectant, ut ejus sensum habeant, *ὄμματα ἔχειν* dicuntur. *Ovidius* III. Amor. III. 41. *Quid queror et toti facio convicia coelo? Di quoque habent oculos; Di quoque pectus habent.* Idem Epist. XVII. 99. *Quam multos credas juvenes optare, quod optas, Qui sapiant? Oculos ut Paris unus habes?* Contra *Rufin.* Ep. XXVII. de viro, qui formosam mulierem verberibus male affecerat: *ψυχὴν λιθίνην εἶχε καὶ οὐκ ἔβλεπε.* — Quod patrem pulchri filii venustate delectari fingit *Strato*, id sine flagitii suspicione fieri potuit; sed quid illos patres existimas, quos *Themistius* descripsit, Orat. XXII. p. 272. *ἐγὼ δὲ ἐρῶ καὶ τοὺς πατέρας, ὅτι ἡνίκα ἂν σφόδρα ἀνπάζωνται τὰ παιδάρια, τύπτειν αὐτὰ καὶ δάκνειν ἐξ ἁπλήστου πάθους περιάγονται.* Ad haec si memineris eorum, quae de amantium furore passim narrant, qui — *inspirant pressantes dentibus ora*, (*Lucret.* IV. 1101. *καὶ ἔδακνε μιτρὴ, καταφιλοῦσα. Lucian.* T. VIII. p. 217.) nunquam dubitabis, *Themistium* non de *patribus*, sed de *paederastis* cogitasse, et scribendum esse adeo: *ἐγὼ δὲ ἐρῶ καὶ τοὺς παιδερα-*

στάς. . . . Conf. *Paul. Silent.* Ep. VII. εἶδον ἐγὼ κοθέοντας, ὑπ' ἀπλήστοιο δὲ λύσσης Ἔρωτ' ἐν ἀλλήλοις χείλεα πηξάμενοι. Sic enim pro ἀπλήστοιο legendum exiſtimo.

XXXII. Vat. Cod. p. 598. Sejuncta haec diſtricha leguntur in apogr. Lipſ. non item in membranis. Prius diſtichon protulit *Warton* ad *Theocr.* II. p. 262. Alterum *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 104. — V. 1. Reſtituendum ex Vat. Cod.:

ὄλβιος ὁ γράψας σε, καὶ — —

ut etiam *Warton* dedit, qui mox male κηρὸν exhibuit. Felicem poëta praedicat ceram, quae et ipſa ſe a pueri pulchritudine ſuperari ſit paſſa. ἐπιστάμενος. Pulchri ſenſu imbutam fingit ceram. — V. 3. θρινός. Sic Vat. Cod. non τρινός, ut ap. Lipſ. Sunt θρῖπες vermiculi, lignum corrodentes, unde σφραγῖδια θριπηδέστατα, de quibus vide *Salmaſ.* in Plin. p. 654. ſq. *Interpp. Pollucis* L. VI. 38. et inprimis *Valckenarium* l. c. — „σύρμα θρινός, σύρμα τερηδόνος, θρίψ, τερηδών. Sic σόρμα ὄφιος, ὄφις. Tractu „enim incedunt haec animalia.“ *Er.* ex marg. ap. Guyet. Idem σόρμα et συρμός. De poſteriore vocabulo diximus ad *Leonid. Alex.* Ep. XII. Tom. II. P. II. p. 93.

XXXIII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 100. Ad puerum barba ſubito ſubnaſcente foedatum Similia coloris eſt Epigr. *Martial.* L. IV. 7.:

Cur here quod dederas, hodie, puer Hyle, negaſti?
Durus tam ſubito, qui modo mitis eras?
Sed jam cauſſaris barbamque, annosque, pilosque:
O nox, quam longa es, quae facis una ſenem!
Quid nos derides? here qui puer, Hyle, fuiſti,
Dic nobis, hodie qua ratione vir es?

— V. 1. οὐδ' ὄναρ. Vat. Cod. quae veriſſima lectio. Eſt enim fortiter negandi formula, οὐδ' ὄναρ, de qua diximus ad *Callimach.* Ep. XV. T. I. P. II. p. 272. — Ne mi-

nimum quidem hujus barbae veſtigium venerat, i. e. apparebat. Forsaſſe tamen diſtinctione mutata et leni mutatione adjuvanda oratio:

οὐκ ἐχθὲς παῖς ἦσθα; ναί, οὐδ' ὄναρ οὗτος ὁ πώγων
ἦλυθε — —

— V. 2. πῶς ἀνέβη. In hoc verſu haereo. τὸ δαιμόνιον idem eſt, quod δαίμων, *fortuna*. *Eurip.* Phoen. 355. τὸ δαιμόνιον κατεκάμασε Δώμασιν Οἰδιπόδα. In Bacch. v. 892. ἰσχὺν ἔχει τὸ δαιμόνιον. *Xenophon* Hiſt. Gr. VI. p. 594. ἤδη τὸ δαιμόνιον αὐτὸν ἦγε. Hinc apparet, ſenſum eſſe debere: unde et quomodo hoc tibi accidit? Sed ἀναβαίνειν *aggrediendi* ſenſu vix occurrit, et deſideratur pronomen. Quare vide, an Strato ſcripſerit:

πῶς σ' ἆρ' ἔβη τοῦτο τὸ δαιμόνιον;

βαίνειν cum quarto caſu accedere, aggredi, prehendere aliquem paſſim ſignificat. *Schol. Ariſtoph.* Nub. v. 30. verba, ἀτὰρ τί χρῆος ἔβα με, per κατέλαβε interpretatur. Impugnandi ſenſu *Euripid.* Phoen. 1550. ὁ σὸς ἀλάστως — ἐπὶ παῖδας ἔβα σούς. et Hippol. v. 1371. καὶ νῦν ὀδύνα μ', ὀδύνα βαίνει. — V. 4. Τρωΐλος. Troïlus, minimus natu filiorum Priami, cum patre ſuo compoſitus, ad juvenilis aetatis florem ſignificandum inſervit. *Callimach.* ap. *Cicer.* Tuſc. Qu. I. 39. *Multo ſaepius lacrymaſſe Priamum quam Troïlum.* Vide, quae olim notavimus ad *Tzetzae* Poſthomer. v. 383. p. 131. Similiter Priamus cum Aſtyanacte componitur ap. *Martial.* VIII. 6. quem laudavimus ad Ep. X. 4.

¶. 367.] *XXXIV.* Cod. Vat. p. 598. Edidit *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 7. et *Musgrave* in Exercitt. in Euripid. p. 30. Simplicem et inornatam puerorum pulchritudinem laudat prae muliebri elegantia. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 751. A. — V. 1. κίκιννοι. cincinni artificioſe compoſiti. Poëta in Anthol. Lat. L. III. nr. CXCIX. p. 636.:

Sem-

Semper munditias, ſemper, Baſiliſſa, decoret,
Semper compoſitas arte decente comas,
Et comtos ſemper cultus, unguentaque ſemper,
Omnia ſollicita comta videre manu,
Non amo: neglectim mihi ſe quae comit amica,
Haec et inornata ſimplicitate valet.

Contra φύσεως ἔργα laudat in Laïde *Ariſtaen.* L. I. 1. p. 3. ἡ δὲ κόμη φυσικῶς ἐνουλισμένη, ὑακινθῳ ἄνθει, καθ' Ὅμηρον, ἀμφιρύής. Phaedra ad Hippol. ap. *Ovid.* IV. 77. *Te tuus iſte rigor poſitique ſine arte capilli, Et levis egregio pulvis in ore decet.* Talem ſine arte capillum in Bathyllo ſuo pingi cupit *Anacreon* Od. XXIX. 6. ἕλικας δ' ἁβρὰς μοι Πλοκάμων, ἄτακτα συνθείς. — V. 3. ῥύπος δ ψαφαίτης. ſordes in gymnaſiis corporibus adhaerentes. Talem ſibi puerum fingit *Philoſtrat.* Icon. I. 4. p. 768. γράφει μειράκιον, οὐ λευκόν, οὐδ' ἐκ τρυφῆς, ἀλλ' εὔψυχον καὶ παλαίστρας πνέον, οἷον τὸ τῶν μιλτιχρόων ἄνθος. Spartae propter athletica ſtudia ῥυπῶντα πλόκαμον tribuit *Himerius* Eclog. XXXI. 8. *Lucian.* de Gymnaſ. §. 29. T. VII. p. 190. colorem in gymnaſiis contractum laudans, τὸν ῥύπον ἀκοσμῇ, ait, καὶ στιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄνδρα. — V. 4. *Br.* exhibuit ſcripturam Codicis. In apogr. Lipſ. χρωτὶ λιπ. in apogr. Lennep. et ap. Waſſ. σαρκὶ μιλτινομένη legitur. λιπαινομένη verum videtur. Intelligo colorem corporis oleo palaeſtrico uncti et ſplendentis adeo; qualem Delphidem ſuum deſcribit Simaetha ap. *Theocrit.* Eid. II. 79. στήθεα δὲ στίλβοντα πολὺ πλέον, ἢ τὸ Σελάνα, Ὡς ἀπὸ γυμνασίοιο καλὸν πόνον ἄρτι λιποῦσα. — σαρκὶ ſincerum non videtur, nec fortaſſe μιλτίων. Nihil tamen exputo, quod ſatis commode ſubſtitui poſſit. Alii videant. — V. 5. ἀκαλλόπιστος et mox γοητής. Vat. Cod. γοητὶς emendavit *Salmaſius.* — ἔργον Παφίης eſt muliebris amor, quem paederaſtae non curant. — Forma mangonum artibus interpolata ad muliebrem Venerem pertinet, non ad eam, quam nos exercemus.

Digitized by Google

XXXV. Vat. Cod. p. 598. Nemo, quod ſciam, ante *Brunckium* integrum edidit. V. 5. et 6. laudat *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 264. Artemidoro, comoedo, crudeli in amantem puero, ut aliquando ab amaſio eadem ſaevitia tractetur, optat. Similia puellae imprecatur *Aſclepiades* Ep. XVIII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 37. — V. 1. „Neglecta Salmaſii emendatione, ſervari potuiſſet „Cod. lectio, quam reponendam cenſeo: Οὐδὲ Σμυρναΐης „Νεμέσεις ὅτι σοί τι λέγουσιν, Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς· μηδέν —, οὐδὲ „νοεῖς, Ἀ. ὅτι Σ. N. σοί τι λέγουσιν; hoc autem eſt: M. T. „T. M.“ *Br.* In Analectis ad *Salmaſii* mentem editum: οὔ σοι Σμ. N. οὔ σοι γε λ. Ἀ. νόει· μηδέν —. quod nihili eſt; nec magis tamen membranarum ſcriptura integra et ſincera videri poteſt. Quis enim tam perplexam et contortam verborum ſtructuram tulerit? Leni mutatione corrigendum ſuſpicor:

Οὐ σύ γε, Σμυρναΐαι Νεμέσεις ὅ, τι σῖγα λέγουσιν,
Ἀρτεμίδωρε, νοεῖς; — —

Nonne, o Artemidore, audis, quae Nemeſes Smyrnaeae tacentes docent: Ne quid ſupra modum? ΣΙΓΑ a ΣΟΙΓΕ tam prope abeſt, et ſenſum tam bonum facit, ut me in hoc ſaltem verbo verum vidiſſe cenſeam. Hoc autem oxymoron, σῖγα λέγειν ſive λαλεῖν, Epigrammatariorum uſu frequentatum. *Meleager* Ep. XXIII. καὶ σιγῶν ὄμμασι τερπνὰ λαλεῖ. Idem Ep. XIII. σιγῶν Ἡράκλειτος ἐν ὄμμασι τοῦτ' ἔπος αὐδᾷ. *Claudian.* de Mallii Theodoſ. Conſ. 90. *Quidquid Democritus riſit, dixitque tacendo Pythagoras.* Verbis diverſis, ſed eodem ſenſu, et proxime ad noſtrum locum *Aeſchyl.* in Perſ. 815. Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριταρκέϊ γονῇ Ἄφωνα σημαίνουσιν ὄμμασιν βροτῶν, Ὡς οὐχ ὑπερφεῦ ζωτὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν. De homine de priſtino honore, quo ſuperbe fuerat uſus, dejecto *Jo. Chryſoſt.* T. III. p. 383. E. σιγῶν ἐντεῦθεν ἀφίημι φωνήν, ἅπασι παραινῶν, μὴ ποιεῖτε τοιαῦτα, ἵνα μὴ πάθητε τοιαῦτα. in quibus illi obverſatus videtur locus *Demoſthen.* Orat.

Olynth. *α*. p. 9. 11. ed. R. Recte autem Nemesis *tacens* docere dicitur mortales, ne superbiant, cum tantum adspectu suo superbiae poenas in animum revocet. De cultu Νεμέσεως ap. Smyrnaeos vide *Pausan.* I. 33. p. 82. et quae collegit *H. Valesius* ad *Ammian.* L. XIV. c. 11. p. 59. et in Emendatt. L. II. 17. p. 69. ibique *Burmannum.* His adde *Liebium* in Gotha Numar. p. 283. — V. 3. ὄντως pro αὔτως margo ap. Guyet ὑπέροντα. qualia Adrasteae iram inflammant. οὐδὲ πέπροντα κωμῳδεῖ. ex Romanorum sententia, ap. quos comoedi notam habebant. — V. 4. πάντ' ὑποκρίν. omnia, quasi in scena versareris, i. e. ficta et simulata, nihil verum et sincerum. — V. 5. Horum aliquando memineris, ubi ipse amore incensus, similem in amasio animum offendes. *Theocrit.* Eid. XXIII. 33. Ἦξει καιρὸς ἐκεῖνος, ὅταν ἴκω καὶ τὸ φιλάσεις, Ἄνικα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος ἀλμυρὰ κλαύσεις. *Propert.* L. III. 23. 35. *Excluſa inque vicem fastus patiere superbos: Et quae feciſti, facta quereris anus.* — Eum ab amati pueri limine aliquando excluſum iri, significant verba, κωμῳδήσεις τὴν ἐκκλειομένην. qui titulus est comoediae *Posidippi* ap. *Athen.* L. VII. p. 301. C. et *Pollux.* X. 98. ubi si *T. H.* nostrum Epigr. cognosset, vidisset τὴν ἐκκλειομένην non esse τὴν κατάκλειστον, ut ipse suspicabatur, sed mulierem ex aedibus, a marito fortasse, (cf. *Rufin.* Ep. XXVII. sq.) excluſam. Est igitur in his verbis elegans accommodatio, ut in Ep. *Frontonis* II. et *Agathiae* XIV.

XXXVI. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 338. medium distichon *Salmas.* ad *Solin.* p. 32. D. Agrippam, puerum, Jovis ministerio et amoribus ipso Ganymede digniorem esse. Cf *Meleagr.* Ep. XL. Εἰ Ζεὺς παῖνας ἔτ' ἐστίν, ὁ καὶ Γανυμήδους ἀμείνων Ἁρπάξας. — V. 2. „Scribendum ἥρπαξε, amoto importuno iſto ν ἐφελκυστικῷ.“ *Br.* In membr. est ἥρπαξιν. — V. 3. „Non offendor Codicis scriptura ἡμῶν. Sic infra LIV.

„οἷόν μου παιδίον ἠφάνισας. neque in ſchedis, quas e Biblio„theca Buheriana habeo, reperio id a Salmaſio mutatum „fuiſſe in ἡμῖν. Quod autem ſic in Plinianis p. 23. le„gatur, id aut auctoris memoriae lapſu, aut typothetae „vitio factum.“ *Br.* — V. 4. „διηκονίας in optimo Mu„ſae Straton. apogr. et ſic eſſe in membranis credo.“ *Br.* In membr. eſt διηκονίας, ut *Salm.* et *Dorvill.* dederunt. De ionica et attica forma hujus vocabuli quaedam monens *Br.* ad *Ariſtoph.* Plut. v. 1170. T. I. p. 289. hunc verſum iterum protulit. — V. 5. ἀν ἰσαϑ. Vat. Cod. ἰσαϑμίσας. Ap. Lipſ. — Mox quaedam apogr., teſte *Dorvillio*, λάξεις; apogr. Guyet. et Ruhnk. ψάξεις exhibent. — De Phaone ſuo Sappho ap. *Ovid.* Epiſt. XV. 87.:

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam:
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.
Hunc ſi conſpiciat, quae conſpicit omnia, Phoebe,
Juſſus erit ſomnos continuare Phaon.
Hunc Venus in coelum curru vexiſſet eburno,
Sed videt et Marti poſſe placere ſuo.

XXXVII. Vat. Cod. p. 598. Edidit *Wolf.* in Fr. Sapph. p. 241. De Mileſio puero inter omnes pulcritudine conſpicuo, ſed cito aufugientis aetatis non ſatis memore. — V. 1. ἄνϑεσιν. De magna rerum copia ſimiliter *Pindar.* Pyth. θ. 82. οἶϑε — ἔσσεται χϑὼν ἠρινὰ φύλλ' ἀναπίμπτει, χάπόσαι Ἐν ϑαλάσσᾳ καὶ ποταμοῖς ψάμαϑοι κύμασιν ὠκαῖς τ' ἀνέμων κλονέονται. — φιλοζέφυροι λειμῶνες. *Catull.* LXIV. 281. *Nam quotcunque ferunt campi, quos Theſſala magnis Montibus ora creat, quos propter fluminis undas Aura parit flores tepidi foecunda Favoni.* Cf. *Ovid.* II. A. A. 517. — χνοάουσι. apogr. Lipſ. λειμῶνα ἁδό τε καὶ ἁπαλὸν χλοάζουσιν. *Himer.* Or. III. 6. p. 437. — V. 2. „Quod in quibusdam exemplaribus legitur ἥρως ἐν „ἐγλ. id ex inutili Salmaſii emendatione eſt.“ *Br.* —

V. 3. *κἀγκύτας*. Vat. Cod. *ἀγκύτας* ex ap. Buheriano ſumſit *Br.* Revocanda forma *κοιητικωτέρα*, quam membranae praeſtant. — V. 4. *καιρῶν*. Schedae Tryll. — *Χαρίτων πλάσματα*. Fere ſic *Theocrit.* Eid. VII. 43. *εὔνεκεν ἐσθλὰ πᾶν ἐπ' ἀλαθείᾳ πεπλασμένον ἐκ Διὸς ἔρνος*. Quaecunque venuſta, jucunda, grata ſunt, Gratiarum manibus et contactibus illam venuſtatem debere exiſtimantur. Vide ad *Meleagr.* I. 10. *Rhian.* Ep. II. — ¶. 368.] V. 5. Color, ut ap. *Meleagr.* Ep. XXXV. *Philoſtrat.* Epiſt. L. p. 938. ad delicias, *ἂν δὲ ἐπὶ λειμῶνα (ἔλθῃς), αὐτῶν τῶν ἀνθῶν ἐξέχεις*. — V. 7. Ut flores ſolis aeſtu cadunt, ſic puerorum pulcritudo pilis et barba perit. *Propert.* L. IV. 5. 57. *Dum vernat ſanguis, dum vngis integer annus, Utere, ne quid cras libet ab ore dies. Vidi ego odorati victura roſaria Paeſti Sub matutino cocta jacere Noto.* *Macedon.* Ep. XVI. 7. *ὡς δὲ ῥόδον θαλέθοντος ἐν εἴλαι· νῦν δ' ἐμαράνθης, γήραος αὐχμηρῷ καρφομένη θέρεϊ*. *Tibull.* I. El. IV. 28. *transiit aetas Quam cito! non ſegnis ſtat re-meatve dies. Quam cito purpureos deperdit terra colores! Quam cito formoſas populus alba comas!*

XXXVIII. Vat. Cod. p. 599. Multi ediderunt. *Spanhem.* ad *Juliani* Caeſar. p. 51. *Alberti* ad *Heſych.* T. II. p. 1249. *Majus* in Obſſ. ſacr. T. IV. p. 65. junctim cum ſequente. *Weſtſten.* ad Nov. Teſt. T. II. p. 751. *Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 13. *Schneider.* Per. crit. p. 74. — V. 1. *ὀφθαλμοῖς*. Ap. Lipſ. et mox *ἐκτῖνος*. — *στινθῆρες. ἀποβολαὶ πυρός. Heſych.* Cf. T. *H.* ad *Lucian.* T. I. p. 100. De oculis fulgentibus ſic loquitur *Heſiodus* Ἀσπ. Ἡρακλ. v. 72. *πῦρ δ' ὡς ὀφθαλμῶν ἐκελάμπετο, τίς κεν ἐκείνῳ Ἔτλη θνητὸς ἐὼν κατεναντίον ὀμμήσσειν*. *Heliodor.* VII. 321. *ἐκτενίσας τε καὶ ταῖς βολαῖς τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Χαρικλείας, ὥσπερ ὑπ' ἐκτῖνος ἐκ νεφῶν διαττούσης καταυγασθείς*, ut hunc locum ex cod. reſtituit *Dorville* ad *Charit.* p. 362. ubi ſimilia reperias. Homerica excitavit *Weſtſtenius* l. c. — V. 2. *πυρσοβόλους*. Cod. Vat. *πυροβόλους*

plurima apogr. *Faces jacularis ocellis*, Anth. Lat. T. I. p. 667. — V. 3. *ex. Alberti.* — ἀντωπὸς *Meleag.* Ep. XXXIV. σοὶ καλὸς οὐκ ἐφάνη Θήρων, ἀλλ' ἀντίος ἔστης, οὐδὲ Διὸς πτήξας πῦρ τὸ κεραννοβόλον. — V. 4. ἀντρέπτεις. Cf. *Meleag.* Ep. XXXVI. 1. — ὄμμασιν ἀμφοτέροις. *Callimach.* Ep. III. τὸν καλόν, ὃν μόχθησ', ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

XXXIX. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Weſſen.* ad N. T. I. p. 428. et *Toup.* Animadv. in Theocr. p. 214. — V. 1. καιρὸν γνῶθι. Dictum Pittaci, ad multas res a ſeriori bus accommodatum. Vide *Garacker.* Adverſ. Miſc. II. 6. p. 299. Cum toto hoc carmine comparandus *Ovidius* L. III. A. A. 65. ſqq — V. 3. Sic h. v. legitur in membr. *Salmaſius* in marg. ap. Guyet. emendandum cenſebat: καὶ σίκυος κήποισιν ἐπ' εὐόδοισιν. uti *Majus* dedit, et ſchedae Tryll. habent. Nihil mutandum. ἄνδηρα ſunt areolae in hortis, (ἄνδηρα. μέρος τοῦ κήπου, ὅπερ ἡ πρασιά. *Suid.* ἄνδηρα καὶ πρασιὰς junxit *Nicander* Ther. v. 575.) praeſertim in locis humidioribus, ubi cucumeres bene proveniunt. Appoſite *Etymol. M.* ἄνδηρα. τὰ χείλη τοῦ ποταμοῦ· — παρὰ τὸ ἄνω εἶναι τῶν διερῶν, ἤγουν τῶν διύγρων. Sed haec occupavit cl. *Schneider.* in Peric. crit. p. 75. ubi hoc carmen edidit. — πρῶτος. dum rarior eſt. Conf. Epigr. *Philodem.* XXIX. τὸ σπάνιον γὰρ τίμιον, ut *Plato* dixit in Euthyd. p. 304. B. — In fine verſ. *Br.* in Anal. δραθεὶς dedit; in Lectt. membranarum ſcripturam δραθὶς revocavit. Sic Ep. XI. φερασθέντες, non φερασθέντες. — πεπαινόμενος. qui apud profaicos *pepones*, ſive compoſita voce σικυπέπονες vocantur, monente *Bodaeo a Stap.* ad *Theophr.* VII. p. 781.

XL. Vat. Cod. p. 599. Edidit *Klotz.* in Lectt. Venuſin. p. 255. Omnes poeta formoſos pueros, non unum aut alterum eorum amare ſe affirmat; alium enim alia virtute praeſtare. *Ovid.* II. Amor. IV. 9. *Non eſt certa meos quae forma irritet amores, Cautum ſunt cauſae; cur.*

ego ſemper amem. Ariſtaen. L. I. Ep. XVIII. p. 46. ἐπὶ πάσας προφάσεις τοὺς ἐν ἡλικίᾳ ποθοῦντας. — V. 1. προστάσσει. Vat. Cod. Emendatum in apogr. Guy. et Ruhnk.

XLI. Vat. Cod. p. 599. Poëtam tibi finge in convivio mero madentem. — V. 1. εὐσταθῆ. *Poſtquam ſurrexi, neque pes neque mens ſatis ſuum officium facit. Terent.* Eunuch. IV. 5. 3. *Lucret.* L. III. 477. *Conſequitur gravitas membrorum, praepediuntur Crura vacillanti, tardeſcit lingua, madet mens, Nant oculi. Xenoph.* Laced. Resp. c. 5. p. 21. τὰς οὐκ ἀναγκαίας πόσεις, αἱ σφάλλουσι μὲν σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. — V. 3. ὡς λ. Vat. Cod. πλόκνος ἔσχισται. *Je vois double. Horat.* II. Sat. I. 25. „*Acceſſit fervor capiti, numerusque lucernis.*“ *Br.* Puellam monet *Ovid.* III. A. A. 763. ut tantum bibat — *quâ patiens caput eſt, animusque pedesque Conſtent; nec quae ſint ſingula bina vide. Juvenal.* VI. 304. *cum jam verſigine rectum Ambulat, et geminis exſurgit menſa lucernis. Nicander* Alexiph. v. 28. τὰ δὲ δικλίδα δέρκεται ἔσσους, Οἷα χαλικρήϊ νήχιος δεδαημένος αἴνῃ. — V. 4. πολλάκις. Vat. Cod. — V. 5. Non in pincernam tantum animo feror, ſed jam in ὑδροχόον oculos conjicere audeo. Ad ὑδροχόον *Salmaſius* notavit in ap. Guy.: „*in aquarium, ſignum coeleſte.*“ Recte; intelligitur enim pulcherrimus deorum pincerna, Ganymedes, qui *inter ſidera collocatus, Aquarii nomine* appellatus eſt, ut *Servius* ad Aen. I. 32. et *Clem. Alex.* Hom. V. 17. Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ συνεργήσαντα ἐπὶ Γανυμήδους ἁρπαγῇ, καὶ αὐτὸν τὸν Γανυμήδην ἐν ὑδροχόου τιμῇ ἔταξεν. Vide *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 258. ed. Bip. Jam igitur poëta, cui vinum audaciam facit, mortalibus gaudiis non contentus, Jovis delicias mente appetit.

¶. 369.] *XLII.* Vat. Cod. p. 599. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 455. Sibi puerum nec nimis ſeverum et repugnantem, nec nimis facilem et paratum optat. Cf. *Martial.* L. IV. Ep. XLII. — V. 1. τὰ poſt μισῶ inſe-

Digitized by Google

runt Sched. Tryll. et v. seq. στεναχών. — V. 3. τῶν γλυκὺν. *Pinguis Amor, nimiumque parens, in taedia nobis Vertitur, et ſtomacho dulcis ut eſca nocet.* Ovid. II. Amor. XIX. 25. — πεφύκοντα χόδην. *Philodem.* Ep. X. 3. *Largam ſe praeſtare omnibus modis* dixit *Martial.* XII. 66. — V. 5. 6. Sic plane Epigr. quod protulit *Salmaſ.* ad Script. H. Aug. T. I. p. 187. Anthol. Lat. III. 261. p. 685.:

Qualem, Flacce, velim, quaeris, nolimve puellam,
Nolo nimis facilem, difficilemque nimis.
Illud, quod medium eſt atque inter utrumque probatur:
Nec volo quod ſatiet, nec volo quod cruciet.

quod paucis mutatis etiam inter *Auſonii* Epigrammata legitur. Anth. Lat. III. 225. p. 656. *Nolo, quod cupio, ſtatim venere: Nec victoria mi placet parata.* Ejusmodi quid in puero laudat Priapus *Tibulli* I. El. IV. 53. *Tunc tibi mitis erit; rapias tum cara licebit Oſcula; pugnabit, ſed tamen apta dabit.* et ille ap. *Ariſtaenet.* L. I. Ep. XII. p. 31. τὰ τερπνὰ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόρεστα· λεκτέον δὲ μόνον, ὡς ἐντιλέγει τοσοῦτον, ὅσον ἐν τῷ βραδύνειν δεῖσθαι. *Timocles Comicus* ap. *Athen.* L. XIII. p. 570. F. 571. A. in verſibus ſic leviter emendandis:

Ὅσαν μεταξὺ μετὰ κορίσκης ἢ μετὰ
καμαινύτης τὴν νύκτα κοιμᾶσθαι! βαβαί,
ἡ στιφρότης, τὸ χρῆμα, τὸ πνεῦμα, δαίμονες,
τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἕτοιμα, δεῖν δ' ἔτι
ἀγωνιᾶσαι καὶ βακιεσθῆναί τε καὶ
πληγὰς λαβεῖν ἀπαλαῖσι χερσὶ ἡδό γε.

— V. 6. τὸν καὶ μή. *Auſon.* Ep. XXXVIII. *Callida ſed mediae Veneris mihi venditet artem Femina, quae jungat, quod volo, nolo vocet.*

XLIII. Vat. Cod. p. 599. Edidit *G. Koenius* ad *Gregor.* de Dial. p. 65. *Klotz* in Strat. p. 50. Cf. *Schneideri* Peric. crit. p. 36. Noctem Cleonicus poëtae pro-

miſerat. Qui cum datam fefelliſſet fidem, poëta ſe jure-jurando obſtricturus eſt, ſe puerum nunquam in poſterum in domum ſuam recepturum eſſe. Sed ſtatim ſe ab illo conſilio revocat et puerum excuſat, et eum proximo die venturum eſſe ſperat. — V. 2. poſt *μελάθροις* ſignum interrogationis poni juſſit *Koehler* in Notis ad haec Epigr. poſt Obſſ. in S. C. p. 42. quod non neceſſe, judice *Schneidero*, qui etiam jurisjurandi formulam *οὐ μὰ τόν* . . . . , non appoſito dei nomine, illuſtrat, poſt *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 120. et *G. Koenium* l. c. Adde *Brunck.* ad *Ariſt.* Ran. v. 1374. p. 215. — *εἶτα* continuandae orationi inſervit, nec indignantis eſt, ut *Klotzius* arbitrabatur, nec cum *Koeblero* in *εἶθε* mutandum eſt. — V. 4. „*οὐ παρά* „Sic *Callimach.* Ep. XIII. *οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.* In „his locutionibus *παρὰ* ſignificat propter. Gallice: *je ne* „*mourrai pas pour attendre un jour.*“ *Br.* Idem jam monuerat *Schneiderus* l. c. et *Salmaſ.* in marg. apogr. Guy. *non per hodiernum diem perimus. i. e. per unum diem. pour un jour, nous n'en mourons pas.* Hunc praepoſitionis uſum illuſtrans, verſum *Stratonis* excitavit *Wakefield.* in Sylv. crit. T. IV. p. 147.

XLIV. Cod. Vat. p. 599. Edidit *Wolf.* in Fragm. Poëtr. gr. p. 104. Poëta, cum Smyrnae literas a puero accepiſſet, quibus illum Sardibus fore certior erat factus, ſe, Amore ducente, Sardes properaſſe narrat. — V. 1. *ἄγαγεν δέ με δι'*. Vat. Cod. *ἔρων*. ſched. Tryll. — In his Stratoni praeiviſſe veteres Lyricos, ſuſpicari licet ex loco *Juliani* in Epiſt. ad Eugen. philoſoph. XVIII. p. 386. B. *εἰ δέ μοι θέμις ἦν, κατὰ τὸν Τήϊον ἐκεῖνον μελοποιόν, εὐχῇ τὴν τῶν ἐρώτων ἀλλάξασθαι φύσιν, οὐκ ἂν δήπου πρὸς Ὄλυμπον, οὐδὲ ὑπὲρ μέμψεως ἐρωτικῆς, ἀλλ' εἰς αὐτοὺς ἂν τῶν ὑμετέρων ἐρῶν τοὺς πρόποδας ἦκον, ἵνα σε τὸ μέλημα τοῦμὸν, ὃς φησιν ἡ Σαπφώ, περιπτύξωμαι.* Noſtrum expreſſit *Paul. Silent.* Ep. XXXVI. — V. 3. *ἔδραμεν ἄν μου* Vat. Cod. et ſic ap. Lipſ. in cujus marg. *μοι* legitur. Schedae

Tryll. ἔμου Noſtrum eſt ex emendatione *Salmaſii*. — Formam Σάφδιας, alibi vix obviam, attigit *Waſſe*, qui hoc diſtichon laudat ad *Thucyd.* I. p. 159. Bip. — V. 4. δεύτερον εἰ ζητεῖς. Vat. Cod. quod *Salm.* inter deſcribendum videtur emendaſſe.

XLV. Vat. Cod. p. 600. „Sic cod. hoc diſtichon „exhibet:

„οὐκ ἐθέλοντα φιλεῖς με· φιλῶ δ' ἐγὼ οὐκ ἐθέλοντα,
„εὔκολος ἦν φεύγω, δύσκολος ἦν διώκω.

„Nullo aut peſſimo ſenſu. Salmaſii emendationem re„cepi. φιλεῖς με καίτοι οὐκ ἐθέλων χαρίζεσθαι· ἐγὼ δὲ φιλῶ „σε, εἰ καὶ οὐκ ἐθέλοντα χαρίζεσθαι. Significat hîc διώκω „*perſequor*, unde διωκτῆρες, οἱ κυνηγοί.“ *Br.* Senſus eſſe debet, ut in *Theocrit.* Eid. VI. 17. καὶ φεύγει φιλέοντα, καὶ οὐ φιλέοντα διώκει. quod ad Nicaeam ἐκκιζομένην transtulit *Nonnus* in Dion. XVI. p. 297. *Quod ſequitur fugio, quod fugit usque ſequor.* *Ovid.* II. Amor. XIX. 36. quae fortaſſe derivata ſunt ex fonte *Sapphûs*, cujus haec leguntur ap. *Dion. Hal.* T. II. p. 47. καὶ γὰρ εἰ φεύγει, ταχέως διώξει· εἰ δὲ μὴ φιλῇ, ταχέως φιλήσει, κοὐκ ἐθέλοις. *Salmaſii* emendatio mihi quidem vera non videtur; prioris certe verſiculi mutatio ſupervacanea. Puer amabat poëtam, cum ipſum nolle videret; cum hic vellet, puer nolebat. Pro ἀκάγω fortaſſe legendum προάγω. προάγων dicitur amator, cum amaſium ſecum ducit. Vide ad Ep. XXVI. 2. Etiam *pelliciendi* vi gaudet verbum προάγειν, quod attigit *Valcken.* ad Hippol. p. 222. D. E. et *Dorville* ad *Charit.* p. 187.

XLVI. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorville* ad *Charit.* p. 505. Vertit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. T. IX. p. 95. De formoſi pueri cum foedo paedicone conſuetudine. — V. 1. χρύσεα. Jam licet paroemia illa uti: χρύσεα χαλκείων. cujus uſus in inaequali bonorum permutatione. *Martial.* IX. Ep. XCVI. *Tam ſtupidus nunquam nec tu, puto, Glauce,*

fuisti, χάλκεα donanti χρύσεα qui dederas. *Strato* fortaſſe profecit a *Platone* in Convivio p. 218. D. E. T. X. p. 264. Bip. ubi Alcibiades Socratem ſic loquentem facit: *ὦ φίλε Ἀλκιβιάδη, κινδυνεύεις τῷ ὄντι οὐ φαῦλος εἶναι, εἴπερ ἀληθῆ τυγχάνει ὄντα ἃ λέγεις περὶ ἐμοῦ, καί τις ἔστ' ἐν ἐμοὶ δύναμις, δι' ἧς ἂν σὺ γίνοιο ἀμείνων, ἀμήχανον τε κάλλος δεήσῃ ἂν ἐν ἐμοί, καὶ τῆς παρὰ σοὶ εὐμορφίας πάμπολυ διαφέρον. εἰ δὲ καθορῶν αὐτὸ κεκινώσεσθαί τε μοι ἐπιχειρεῖς, καὶ ἀλλάξασθαι κάλλος ἀντὶ κάλλους, σὺκ ὀλίγῳ μου πλεονεκτεῖν διανοῇ, ἀλλ' ἀντὶ δόξης ἀληθείαν κακῶν κτᾶσθαι ἐπιχειρεῖς, καὶ τῷ ὄντι χρύσεα χαλκείων διαμείβεσθαι νοεῖς.* Multi eadem paroemia uſi ſunt, quorum nonnullos laudat *Erasm.* Chil. I. 2. 1. alios *Abreſch.* ad *Ariſtaen.* p. 56. — *χρύσειον.* Vat. Cod. — *δὸς λάβε παίζειν* ex paediconum eſt facetiis, ut *τὸν δ' ἐπαμειβόμενος* Ep. IV. Sic Priapus ap. *Philippum* Ep. LVI. *ἔστι νόμος που, Δὸς λάβε.* Luſum quendam iisdem vocabulis ſignificat *Antiphil.* in Lectt. p. 172. (Ep. XLIV. T. II. p. 166. ed. Lipſ.) Unde apparet, inutilem eſſe conjecturam *Salmaſii*, qui prava horum verſuum diſtinctione inductus legendum putabat in marg. Guyet. *δός, λάβ' ἑταῖρος.* addita interpretatione: *ὑμεῖς Σωσιάδας ὁ καλὸς καὶ Διοκλῆς ὁ δασὺς νῦν εἴπατε, δός, λάβε, ὦ ἑταῖρε.* — V. 3. *κάλλους.* *Suidas:* *βόδον ἀνεμώνῃ συγκρίνεις. ἐπὶ τῶν ἀνόμοια συμβαλλόντων.* Similia de rerum inaequalium compoſitione vide ad *Aſclepiad.* Ep. VII. T. I. P. II. p. 26. — *μύκαισιν.* Vat. Cod. — V. 4. „Dorvillius *γαλακτοπαγεῖ* dedit, ut „in cod. ſcriptum eſt, manifeſta menda, quam eluit Sal„maſius. At quod illic v. 5. legitur *διδούς*, quod con„ſtructionem turbat, e codice non eſt, in quo recte ſcri„ptum, ſenſu ſic requirente, *δίδως.*" *Br.* In apogr. Goth. *γαλακτοπαγῇ*, quod etiam in membr. eſſe puto. *γαλαθηνὴ ἄρνες* *Theocrit.* XVIII. 41. — ¶. 370.] V. 5. *ἀλέγιστε.* *Homer.* Il. ζ. 234. *ἔνθ' αὖτε Γλαύκῃ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς.* — *κομίζει.* ap. Lipſ.

XLVII. Vat. Cod. p. 600. *Klotz* in Muſa Strat. p. 56. Cf. *Schneider.* in Peric. crit. p. 49. Verſum 1. laudat *Warton.* ad Theocr. T. II. p. 75. De puero tenello, nondum ſuſpicioſe obſervato nec ſub cuſtodia habito. — V. 1. ἁπτλὸς ὅλως. Vat. Cod. ſed literis ſuperſcriptis error emendatus. — οὐκ ὀλίγως. Haec, ni fallor, obverſabantur *Rufin.* Ep. XVIII. γείτονα παρθένον εἶχον Ἀμυμώνην, Ἀφροδίτη, Ἥ μευ τὴν ψυχὴν ἔφλεγεν οὐκ ὀλίγον. — V. 2. πρὸς (πρὸ ſched. Tryll.) τὸ θέλειν. *Ariſtaen.* L. I. Ep. XVI. p. 42. προσιγλασεν ἠδύ, καὶ ἦν σφόδρα βουλομένης τὸ βλέμμα. De verbo θέλειν in re venerea proprio dedi quaedam ad *Antip. Sidon.* Ep. IX. T. II. P. I. p. 21. — οὐκ ἀμύητα. ita ut eum his orgiis initiatum eſſe ſuſpiceris. Vide ad Ep. LIII. 1. — V. 3. πλεῖν, πλέον. ap. atticos πλεῖν, de quo *Koen.* ad *Gregor.* p. 60. — Mox ἀφυλάκτοις Cod. Vat. In marg. ap. Guy. tentatur: νῦν δ' ἀφύλακτος ὄμφαξ, ἦν δ' —. In contextu autem et in apogr. Lennep. ἀφύλακτοι. Puerum cum vineto comparat, quod, dum immaturae ſunt uvae, non cuſtoditur. De paederaſta, interdiu amoribus ſuis virtutis praetexente ſpeciem, *Plutarch.* T. II. p. 752. A. εἶτα νύκτωρ καὶ καθ' ἡσυχίαν γλυκεῖ' ὀπώρᾳ, φύλακος ἐκλελοιπότος. *Ariſtaenet.* L. II. 5. p. 80. πολεμεῖ παιδικήριον ἄωρον Ἀφροδίτῃ, ἔτι θαλλομένοις, ἔτι φρουρουμένῃ, καὶ μόλις ὑπὸ φύλαξιν ἐσθ' ὅτε προκύπτουσαν τῆς αὐλίας. — ὄμφαξ ſaepe de aetate immatura. Vide *Schneider.* l. c. et nos ad *Oneſt.* Ep. I. T. II. p. 289.

XLVIII. Cod. Vat. p. 600. „Initium hujus carminis deeſt, quod ſi exſtaret, intelligeretur forte, quid in primo qui nunc legitur verſu poëta voluerit. Corrupta videntur verba ἢν τούτῳ φωνῆς. Salmaſius reponebat ἢν που τι φρονῆς, quod licet vero non abſimile, ob mox ſequens φρονέεις genuinum non credo. Dialogus eſt inter ludimagiſtrum et diſcipulos: voces e palaeſtra ductae, ſed ad alterius luctae ſignificationem translatae." *Br.* Similem vide luſum in Ep. *Lucillii* IV.

et ap. *Lucian.* in Aſino §. 9. T. VI. p. 140. — V. 1. ἦν τοῦτο φρονῆς. margo ap. Lipſ. — Partem hujus diſtichi protulit *Alberti* ad *Heſych.* T. II. p. 1055. πρῆσον. ἄθησον. Inter exercitationes palaeſtricas erat etiam τὸ ἀθεῖν et οἱ ἀθισμοί. *Lucian.* in Gymn. §. 24. T. VII. p. 183. palaeſtrae utilitates recenſens, κατασίστειν ἀσφαλῶς μανθάνουσιν, ait, καὶ ἀντίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ἀθισμούς, καὶ περιπλοκάς, καὶ λυγισμούς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι κ. τ. λ. — Verbum πρῆσαι autem inter technica vocabula gymnaſii fuiſſe apparet, cum ex h. l., tum ex *Luciano* in Aſin. §. 10. T. VI. p. 141. ubi meretrix in genua procumbens, ἄγε δὴ εὖ ὁ παλαιστής, ait, ἴσχε τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ἀξεῖν (ſ. τὰς ἰξύας), ἐπίπρησον, καὶ βάθυνον· ψιλὸν δρᾷς αὐτοῦ παρακείμενον, τούτῳ χρῆσαι. qui locus inprimis huc facit, et ſimul comparatione cum verbis poëtae noſtri ab importunis quorundam conjecturis defenditur. Hujus generis conjectura ap. noſtrum quoque occupavit ap. Lipſ. ubi τρώσας legitur. — V. 3. Pueri ſunt verba, qui ſe talibus adhuc imparem fatetur. Diophantus paedotribae nomen eſt. — παίδων ἡ πάλη. Lucta puerorum alia. Ambigua verba et ad rem nequam deflexa. Reſpicitur autem puerorum lucta, quae Ol. XXXVII. primum Olympiae exhibita eſt. *Pauſan.* VI. 8. p. 394. — V. 5. Paedotribae verba, quorum tamen nexus cum ſuperioribus non omnino apparet. »Scr. ἐχλοῦ. In cod. ἔχλου. »Salmaſio prave emendanti auſcultare non debueram. »Eſt imperativus paſſivi ἐχλοῦ. κινοῦ. ceve.« *Br.* *Salmaſius* ἔχλει ab ἐχλέω tentabat. — ἐμβάλλοντος. verbum nequam. Puella ap. *Lucianum* l. c. τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη — καὶ παρεισελθὼν βάλε, καὶ τρώσας (l. πρώσας) νόσει ἤδη παντὸς οὗ, ἵως πονέσῃ, καὶ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω. et p. 141. εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε καὶ σύνεχε. Eadem nequitia partem obſcoenam ἔμβολον appellavit *Ariſtoph.* in Theſmoph. ſecund. ap. *Athen.* I. p. 29. A. οὐδ' ἄλλον, ὅστις ἐντυγείη τὸν ἔμβολον. quem reſpicit *Heſych.* v. ἔμβολον. — τὸ αἰδοῖον.

Digitized by Google

XLIX. Cod. Vat. p. 600. Edidit *Pierſon.* in Veriſim. p. 93. comparans *Rufini* Ep. II. — V. 1. *σαῦραν.* Vide Ep. III. 5. — V. 2. *ἔμβασις.* ſolium. *deſcenſionem* appellat *Plin.* H. N. XX. 17. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 847. B. — *τὴν ἀναδυομένην. alludere videtur ad τὴν ἀναδυομένην Ἀφροδίτην,* monente *Salmaſ.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — V. 3. Haec ſi cum tribus illis deabus in certamen deſcendiſſet, abſtuliſſet victoriae praemium. — *ταύτης.* Vat. Cod. et mox *τότ' ἂν.* Poſterius verum eſt et reponendum. — V. 4. *τὰς τρεῖς ἂν ταύτῃ προκατέκρινε θεάς.* Vat. Cod. In ſched. Lacroz. *οὐ ταύτῃ.* Pierſ. *οὐ ταύτης.* Noſtra lectio *Salmaſii* debetur ingenio. Sed haud paulo vividius ſcripſiſſet *Strato:*

ταῖς τρισὶν ἂν ταύτην προκατέκρινε θεαῖς.

Ne metro verearis in verbo *προκατέκρινε,* vide *Hermann.* de Metr. p. 70.

L. Vat. Cod. p. 600. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 348. *Majus* in Bibl. Uff. Catal. p. 578. Primum diſtichon protulit *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 278. Tertium *Valckenar.* in *Koppierſii* Obſſ. p. 150. et inde *Burmann.* ad *Propert.* p. 499. — Librum quendam, fortaſſe carminum ſuorum volumen, poëta alloquitur, eumque felicem praedicat, quod in puerorum manus venturus ſit. Deinde eundem rogat, ut puerorum animos auctori ſuo conciliet. — V. 1. *Εὐτυχές, οὐ φθονέω, βιβλίδιον.* Apte comparavit *Dorvillius* Ovidianum: *Parve, nec invideo, ſine me liber ibis in urbem;* ſed idem Latina ex graeco *Stratonis* archetypo expreſſa eſſe fruſtra exiſtimat. Solemnis fuiſſe videtur formula in laudandis aliorum bonis adhibita, *οὐ φθονέω, οὐδεὶς φθόνος, ſine invidia,* et ſim. ne ſcilicet fraudi eſſet laudatio illis, qui felices praedicabantur. Vide de veterum circa *βασκανίαν* ſuperſtitione, *Spanhem.* ad *Callim.* p. 148. et *Abreſch.* ad *Aeſchyl.* T. I. p. 272. — Sic *Ovidius* iterum II. Heroid. 79. *Illa, nec*

invideo, fruitur meliore marito. — ἦ ῥα σ' ἀναγνοὺς. *Protinus haec ſcribens, Felix, i, litera, dixi: Jam tibi formoſam porriget illa manum. Forſitan admotis dominae tangere labellis. Ovid.* XVIII. Heroid. 15. — V. 2. „In „cod. ſcriptum ἀναθλίβει, quod ob ſequentia verba in „futuro poſita mutandum erat.“ *Br.* πρὸς τὰ γένεια. In evolvendis chartarum voluminibus partem nondum evolutam mento ſubjiciebant, primorem vero partem ſubinde explicantes ambabus tenebant manibus ſimulque legebant, eam interim, quae nondum erat explicita, ſub mento convolutam tenentes: quae verba ſunt *Salmaſii* l. c. p. 278. E. F. prolata etiam a *Schwarzio* de Ornam. Libr. p. 94. qui ad eundem legendi morem refert *Martial.* L. IV. p. 87. — V. 3. κατὰ μηρῶν ἁρπαστῶν. *convolutum te tenebit ad femora delicatiſſima.* Quae tenera ſunt, ἁρπαστὰ vocantur, *rori ſimillima.* Vide ad *Philodemi* Epigr. Lectt. p. 144. (Ed. Lipſ. XXXII. Anim. T. II. P. I. p. 245.) ἦπαρ ἁρπάσιμον προσφιλὲς dixit *Alciphr.* I. 20. p. 75. — V. 5. ὑποκόλπιον. Ad librum ſuum *Martialis* L. III. 5. *Eſt illi conjux, quae te manibusque ſinuque Excipiet, vel ſi pulverulentus eas.* — Mox παρὰ δίφρους, i. e. παραβληθὲν δίφρους, corrigit et ap. *Koppierſium* l. c. et in poſthumis ad Callimachea Annotatt. p. 6. *Valckenarius*, comparans *Propertium* L. III. 2. 19. *Ut ſuus in ſcamno jactetur ſaepe libellus, Quem legat expectans ſola puella virum.* — V. 6. κεῖνα. illam partem, quam verbulo deſignaſſe ſufficit. In nequitiis enim pronomina nude poſita ad res obſcoenas ſignificandas faciunt. Sic κεῖνα de libidinoſis amplexibus Auctor Ep. inter Διάτακ. LVI. ὕπνον ἄχει κεῖνα χαριζόμενον. Partem virilem ſignificavit *Ariſtoph.* Acharn. 1149. ἀναστρέψειν γε τὸ δεῖνα. de quo loco vide *Br.* ad Lyſiſtr. v. 921. p. 60. Eundem uſum illuſtrans *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. 69. p. 184. res diverſas non ſatis accurate diſtinxit. — ¶. 371.] V. 7. ἐν ἡσυχίῃ. *otioſe ſedentem.* (dum ſolus amantem expectat, ut eſt

ap. *Propertium.*) *Chion* Epiſt. II. ἀπεραγμοσύνη γὰρ ἦν καὶ ἠσυχία. plura vide ap. *Dorvill.* l. c. — προσλαλήσεις. De ſuis chartis *Propertius* L. III. 22. 5. *Illae jam ſine me norunt placare puellam, Et quaedam ſine me verba diſerta loqui* Loquentem librum fingit etiam *Ovid.* Triſt. I. 1. 22. *Horat.* I. Epiſt. XX. 21. et alii plures.

LI. Cod. Vat. p. 600. ſq. Integrum primus edidit *Klotz* in Muſa Strat. p. 55. Alterum diſtichon protulit *Salmaſius* in Scr. Hiſt. Aug. p. 146. *Alberti* ad *Heſych.* in προυνικοί. *Warton.* ad *Theocrit.* T. II. p. 75. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 47. ſq. Laſcivum ſibi puerum optat. *Martial.* IV. Ep. XLII. 9. de puero, quem velit: *Saepeque nolentem cogat, nolitque volentem, Liberior domino ſaepe ſit ille ſuo.* — V. 1. στυγνὸς — κατηφής. triſtis et ignavus. Ep. XVIII. στυγνός δή τι, Μένιππε, κατηυχήσατο μέχρι πίζης. Ep. LIV. τί πάλιν δεδακρυμμένον ἢ τί κατηφές, παιδίον. Utrumque junxit *Philoſtr.* Epiſt. LIV. p. 941. τίς ἡ κατήφεια αὕτη; τίς ἡ νύξ; τί τὸ στυγνὸν σκότος τοῦτο; — V. 2. μηδ' εἶσης. Vat. Cod. μὴ δείσῃς. quaedam apogr. εἴῃς emendatum in apogr. Lipſ. — παιδίον ἐξ ἀγέλης. quem *Callimachus* περίφοιτον ἐρώμενον vocat, *omnibus vulgantem corpus*, Epigr. I. *Schneiderus* malit ſic intelligere: ne ſis βοίδης, i. e. εὐήθης, ut explicat h. v. ex *Menandro* ſumtum *Euſtath.* ad Od p. 962. *Jo. Philoponus:* ἀγέλειος. ὁ ἠλιθιώδης. ἀγελαῖος. ὁ ἀπὸ τῆς ἀγέλης. — V. 3. „Scribendum προῦνικα. contractum enim eſt ex προένικα. „Vide Heſychii interpp. ad προυνικοί. In Cod. ſcriptum „φιλήματα, quod ob ſequentis in pentametro φίλημα non „male a Salmaſio mutatum videtur, licet λαλήματα nihil „fere aliud ſit, quam λόγος, quod etiam infra recurrit." *Br.* προυνικὰ φιλήματα. Vat. Cod. idque exhibet ap. Lipſ. in cujus marg. προυνικὰ πεῖνα tentatur. Hujus conjecturae, minime ineptae, auctor hunc verſum ſic concepiſſe videtur:

ἔστω προυνικὰ πεῖνα φιλήματα — ⏑ –

Alii

Digitized by Google

Alii προύνικα et προύνικα. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. προυνικά, i. e. *praecurſoria*. Ibidem λαλήματα legitur. Sed in Comm. ad Scr. H. Aug. l. c. προύνικα φιλήματα edidit *Salmaſius*. De προύνικος ſive προύνικος, utrumque enim ſcribitur, locupletius ſe aliquando acturum eſſe, promittens *Hemſterhuſius* ad *Pollux*. IX. 96. p. 1082. fidem datam, quantum ſcio, non exſolvit. Multa de hoc vocabulo collegit *Schneiderus* l. c. *Heſych.* προύνικον. ὀξύν. εὐπίνητον. et προύνικος — ὀρμητὶς, ταχεῖς, ὀξεῖς. εὐπίνητοι. γοργοί. μισθωτοί. Byzantinorum eſſe vocem tradidit *Pollux* p. 782. — πρὸ ἔργων. In ap. Lipſ προσέρωσιν. Mihi vera videtur conjectura V. D. in marg. apogr. Lennep.

πρὸς ἔργῳ

i. e. *in concubitu, inter amplexus*. Hoc enim eſt ἔργον. De Venere et Marte *Lucian*. D. D. XVII 1. T. II. p. 49. ἀπὸ δὲ ἐνέβησαν τοῦ λέχους καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ubi vide *Hemſterh.* — παίγνια. λόγος. Varias meritorii pueri nequitias recenſet. Cf. ad Ep. VI. 5. — πληκτισμός, ut multa hujus generis, ex palaeſtra petitum. *Lucian*. de Gymn. §. 11. T. VII. p. 162. παιομένους γε καὶ διαπληκτιζομένους ἀνθρώπους καὶ πρὸς τὴν γῆν ἀφαττομένους. — Ceterum color, ut ap. *Petron*. Anth. Lat. T. I. p. 656. *Dicta, ſales, luſus, ſermonis gratia, riſus Vincunt naturae candidioris opus.*

LII. Vat. Cod. p. 601. „Ex hoc et gemello altero „XCV. transtulit Auſonius Ep. CXIX. Nam, ut vere „monuit Salmaſius ad Hiſtor. Aug. p. 53. omnia ſua „Burdigalenſis noſter e graecis de verbo ad verbum expreſſit, vel de latinis veteribus adumbravit. Alterum „quod in Planudea extat p. 183. monachus aut dormiens, aut nihil omnino intelligens, in florilegium „ſuum recepit.“ *Br.* — V. 3. μέσος γὰρ ὤν. Vat. Cod. ὁ γάρ. Sched. Lacroz.

LIII. Vat. Cod. p. 601. Vitiis inquinatum edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 56. unde eum in ſenſu carminis

perſpiciendo caecutiiſſe, mirari noli. Conf. *Schneider* Per. crit. p. 51. — V. 1. Εἰ μέν. Si rudis eſſes eorum, quae te rogo. ἀμύητα. *in amore rudis.* *Propert.* II. 25. 82. *Sum rudis ad Veneris furtum*, Paridi Helena ſcribit ap. *Ovid.* XVII. Epiſt. 141. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 697 Noſter Ep. XLVII. πρὸς τὸ θέλειν οὐκ ἀμύητα γελᾷ. *Ariſtaenet.* L. I. Epiſt. XIV. p. 36. ἀμύητε δέ με ῥᾳδίως ἐξαπατᾷν, ὡς ἐρωτικῶν ἀγύμναστον παῖδα καὶ παντελῶς ἀμύητον Ἀφροδίτης. Cf. L. II. Ep. V. p. 80. et L. II. Ep. VII. p. 87. *Achilles Tat.* L. V. 15. p. 212. μυηθῶμεν οὖν, ὦ φίλτατε, τὰ τῆς Ἀφροδίτης μυστήρια. Id. L. V. 26. p. 237. οὐκ αἰσχύνομαι τὰ τοῦ ἔρωτος ἐξαγορεύουσα μυστήρια· πρὸς ἄνδρα λαλῶ μεμυημένον. Quaedam hujus generis attigit *Lennep.* ad *Coluth.* II. 1. p. 80. Ad ſenſum totius diſtichi facit *Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 933. εἰ σωφρονεῖς, διὰ τί ἐμοὶ μόνῳ; εἰ χαρίζῃ, διὰ τί μὴ κἀμοί; — ὑπὲρ οὗ σ' ἔστι πεῖθω. Perſuadendi conatum h. v. ſignificat, praeſertim in re amatoria. Vide *Villoiſon.* ad *Longum* p. 144. — V. 2. ὀρθῶς αἰδεισαι. ſic Vat. Cod. Praeclare hoc emendavit *Salmaſius* in marg. Guy. et Ruhnk. — δείσεις firmat *Martial.* L. XI Ep. 79. *Paedicare ſemel cupido dabit illa marito, Dum metuit teli vulnera prima novi.* Luſus in Priap. nr. III. *Quod virgo prima cupido dat nocte marito, Dum timet alterius vulnus inepta loci.* — V. 3. τεχνίτην. poſtquàm te dominus hujus artis myſteriis imbuit, cur dare recuſas — *quod tu Des licet aſſidue, nil tamen inde perit*, ut idem ille dixit in Luſibus. — In ap. Voſſ. δεσποτικῇ κοίτῃ. — τεχνίτην. Etiam in his nequitiis τέχνη quaedam locum habebat. Hinc de puella *Philodem.* Ep. XXI. ὦ κακοτεχνοτάτου κινήματος. *Automed.* Ep. III. κακότεχνα σχήματα. *Nicarch.* Ep. IV. 3. εὕρησις τεχνῖτιν. — V. 5. 6. Plane ſic hi verſus leguntur in membr. optimo ſenſu. ὃς referendum ad δεσπότης, quod vocabulum in δεσποτικῇ κοίτῃ latet. Comparationem pœta inſtituit inter amorem herilem et eum, quo ipſe pue-

Digitized by Google

rum amplexurus ſit. — ἐπὶ τὸ χρέος. Apogr. quaedam ἐπί τι χρ. Tanquam ad debitum ſolvendum. ita te dominus vocat. εἶτ' ἀπολύσας. ἀπολύσαι dicitur creditor debitorem, quem pecunia ſoluta dimittit. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 219. — λόγον. apogr. quaedam. unde *Herelius* in Anim. crit. miſcell. λόγων correxit. — V. 7. Quanto melior tua ap. me erit conditio! Non enim cum domino, ſed cum amante ex aequo ludes, mecum confabulaberis, et omnia rogatus, nihil juſſus facies. In his *Br.* iterum optimi Cod. fidem ſecutus eſt. Apographa in diverſa abeunt. Qui v. 7. ex Cod. Leidenſi protulit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 107. laudat emendationem *Joſ. Scaligeri*: ἀλλ' ἦν δ' ἔνθα τρυφῇς, παίσεις ἴσα — quam etiam in marg. ap. Lennep. reperio. Nihil melius quam membranarum lectio.

LIV. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 75. *Toup.* in Cur. poſter. ad Theocr. p. 10. De puero, non amplius judicris contento, ſed mercedem poſcente. In eodem argumento verſatur *Glaucus* Ep. I. ubi vide not. — V. 1. Triſtem et lacrymantem alloquitur. — V. 2. „Scr. εἰπόν, imperativus eſt, ut infra LX. μή σ' „ὀδυνᾷ. Sic codex. [μὴ δ' ὀδυνᾷ potius.] Sed mendoſe. „Scribendum μηδ' ὀδυνᾷ. *Dic aperte, ne doleas, quid* „*vis?*" *Br.* Apogr. Lipſ. μὴ δ' ὀδυνᾶ. *Klotz.* ὀδύνᾳ. *Brunckii* emendationem occupavit *Salmaſ.* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. — ἁπλᾶς εἰπόν. *Ariſtaen.* L. II. 7. p. 83. ἴφη πρὸς ἐκεῖνον ἁπλᾶς, μηδὲν ποικίλλουσα. — V. 3. χεῖρα. Vat. κοίλην. *Tibull.* L. II. 4. 13. *Nil proſunt elegi, nil carminis auctor Apollo; Illa cava pretium flagitat usque manu.* ubi Ill. *Heynius* comparat *Sueton.* in Veſp. c. 23. — ¶. 372.] V. 5. „κοπτῆς. Vide Heſychii Interpp. ad κοπτά· μελίπηκτα. „Male in cod. ſcriptum φιλίης." *Br.* Non tibi jam mellitae placentae ſatis placent, nec ſeſama, nec nuces, quibus antea delectabaris ſcilicet. κοπτοπλακοῦντος confectionem deſcribit *Athen.* L. XIV. p. 647. F. cum quo conf. *Interpp. Pollux.* VI. 81. Inter bellaria κοπτῆς et σησάμης

junctim mentionem facit *Clearchus Solenſis* ap. eund. p. 649. A. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. κοττῆς γε φίλης tentatur. *Klotz* dedit, ex ſua, ſed prava emendatione: κοττὰς πλακοῦς φίλας. — V. 6. „καρύων. „dexteritas nucum acervos nucibus petendi et dejicien„di.“ *Br.* poſt *Salmaſium*. εὐστοχίη etiam *divinandi felicitatem* ſignificare poteſt, qualis regnat in illo ludo, quem ἀστιασμὸν vocant. *Pollux* IX. 101. τὸ δὲ ἀστιάζειν ἐν κατραγάλων πλήθει κεκρυμμένων ὑπὸ ταῖν χεροῖν, μαντείαν εἶχε τῶν ἀρτίων ἢ καὶ περιττῶν. ταὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κυάμοις καὶ καρύοις καὶ ἀμυγδάλαις. *Ovidius* in Nuce v. 73. utrique interpretationi favet:

Has puer aut certo rectas dilaminat ictu,
Aut pronus digito bisve ſemelve petit.
Quatuor in nucibus, non amplius, alea tota eſt,
Cum ſibi ſuppoſitis additur una tribus.
Per tabulae clivum labi jubet alter, et optat,
Tangat ut e multis quamlibet una ſuam.
Eſt etiam, par ſit numerus qui dicat an impar:
Ut divinatas auferat augur opes.

Vide *Meurſium* de Ludis Gr. c. VI. — V. 7. ὡς ὁ διδάξας. Sic fere *Tibullus*, ubi in eodem argumento verſatur, L. I. 4. 59. *At tibi qui Venerem docuiſti vendere primus, Quisquis es, infelix urgeat oſſa lapis.* In re diverſa *Propert.* L. II. 14. 31. *Illi ſub terris ſint mala multa puellae, Quae mentita ſuas vertit inepta comas.* Ovid. I. Amor. X. 11. *Cur ſim mutatus, quaeris? quia munera poſcis. Haec te non patitur cauſa placere mihi.* — In fine apogr. Lipſ. ἠφάνισεν. ut infra Ep. LXII. τὸν πηλὸν τοῦ Διὸς ἠφάνισας. *Philipp.* Epigr. III. τὴν ἅπαξ ὡς βόθον ἠφάνισας. Noſtra forma utitur *Rufin.* Ep. XXXVIII. νῦν μοι παρεπαίζεις, ὅτε τὰς τείχας ἠφάνικάς σου.

LV. Cod. Vat. p. 601. Ad puerum parieti applicantem femora. — V. 1. τὴν ὀφύα. Notanda forma, ut

ὀφρύα Ep. XXVIII. 1. Hyacinthus, puer, τὴν ἄραν τῶν ὀφρύων ὑπερφαίνει ap. *Philoſtr.* Imag. I. 24. p. 799. ſi recte emendavimus pro ὀστῶν. Ap. *Lucian.* in Aſin. §. 6. T. VI. p. 136. latinus interpres verba, ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρᾶς ἐκινεῖτο, non recte accepit, in quibus ἡ ὀσφὺς puellae ſunt femora, et ἡμῖν aut per pleonaſmum eſt additum, aut emendandum: ἡ δὲ ὀσφύς, νὴ Δί', ὑγρᾶς ἐκινεῖτο. Alii aliter. — V. 2. Hoc loco et Ep. XLVIII. 5. Κῦρι. Ap. Lipſ. τί περιάζεις τὸν λίθον. Vide *Ruhnk.* ad Tim. p. 210. De formoſo puero *Philoſtr.* Epiſt. L. p. 938. καὶ καθῆσθαι (δοκεῖς), ait, πείθων τοὺς λίθους. — οὐ δύναται. Vide ad Ep. X. 1.

LVI. Vat. Cod. p. 601. — Paederaſta ad puerum. Δός μοι. Cf. ad Ep. XLVI. — βάλε pro λάβε fruſtra tentavit *Salmaſ.* in marg. ap. Guyet. — τὴν χάριν. amplexus tuos gratis mihi imperti. — ὡς βασιλεύς. Regium enim eſt donare. Anaxilaus, Rhegii tyrannus, rogatus, τί τῇ τυραννίδος μακαριώτατον, ἔφη, τὸ μηδέποτε εὐεργετοῦντα νικηθῆναι. *Stob.* T. XLVI. p. 326. 42. διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν βασιλικώτερον. *Themiſt.* Or. VIII. p. 118. C.

LVII. Vat. Cod. p. 601. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 50. et iterum ad *Tyrt.* p. 28. Similia comparavit *Schneider.* in Peric. crit. p. 37. — *Philoſtr.* Epiſt. LIX. p. 943. μέλλοντες ἐγηράσαμεν· — πρὶν οὖν σοῦ τὸ ἔαρ ἀπολαῦσαι ὅλον, καὶ χειμῶνα ἐπιστῆναι, δὸς αὐτό, πρὸς ἔρωτος. Idem Epiſt. XXXIII. p. 929. ἔστιν ἔαρ καὶ κάλλους καὶ ῥόδων. *Appulejus* in Anth. Lat. T. I. p. 659. *Tu mihi da contra pro verno flore tuum ver.* — V. 2. Κύρις βούλευσαι. Sic Cod. Vat. Sed ſcribendum videtur:

Κῦρι, βεβούλευσαι — —

Κῦρις enim ille appellatur, non Κύριος, Ep. LV. et XLVIII. — καλάμῃ. Vide Anim. ad *Aſclepiad.* Ep. I. T. I. P. II. p. 22.

LVIII. Vat. Cod. p. 601. In obſcoenam ſui partem poëta invehitur, quae, puero omnia praebente,

officium negaverat. Similem apoſtrophen vide ap. *Ovidium* III. Amor. VII. 67. *Petronium* c. 132. *Maximian.* Eleg. V. 83. ſqq. et inprimis *Scythin* Ep II. ubi vide Not. T. II. P. I. p. 276. — V. 1. ἢ ὕπνους. Vat. Cod. καὶ emendatum in ap. Lennep. Sic plane *Ovidius* l. c. *Noſtra tamen jacuere, velut praemortua, membra Turpiter, heſterna languidiora roſa. Quae nunc ecce! rigent intempeſtiva, valentque: Nunc opus expoſcunt, militiamque ſuam.* — V. 2. ἅλον. Vat. Cod. ἅλως apogr. Lennep. — ἀνάντεις. Cf. Ep. III. 4.

LIX. Vat. Cod. p. 601. ſq. Duo priora diſticha protulit *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 237. Integrum *Klotz* ad *Tyrt.* p. 82. Ad puerum tenellum in bellum proficiſcentem. Felicem poëta praedicat Achillem, cui hic puer alter Patroclus futurus ſit. — V. 1. στρατιῆς. Vat. Cod. στρατιὴν emendavit *Salmaſ.* in marg. Guyet. et Ruhnk. Sed revocanda Codicis lectio. Nam ἐπί, motum ad locum ſignificans, cum tribus caſibus promiſcue conſtruitur; quod docuit *Brunck.* ad *Aeſchyli* Prometh. v. 663. ad *Apollon. Rhod.* IV. 580. et ad *Ariſtoph.* Theſm. v. 69. p. 88. — πῶς ἀ. *Wart.* vitioſe. — V. 2. οὗτως ὄφρ. Vat. Cod. Optima eſt *Salmaſii* emendatio ὄφρα. *Vide, quid agas, conſilium muta.* — οὗτος et ὦ οὗτος, vulgaris, ap. Atticos praefertim, compellandi ratio, quam accurate explicuit *Lennep.* ad *Phalar.* p. 94. Cf. *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 280. — V. 4. κρύψαι. *Et texit galea barbara molle caput*, Hippolyte ap. *Propert.* L. IV. 3. 44. — V. 5. 6. Patroclum Achilli in deliciis fuiſſe, communis erat ſeriorum temporum opinio. De puerorum amore *Sext. Empir.* Hypot. Pyrrh. III. 24. p. 176. καὶ τὸν Ἀχιλλέως πρὸς Πάτροκλον διάπυρον φιλίαν εἰς τοῦτο ἀνάγουσί τινες. ubi vide *Fabric.* Adi et *Solan.* ad *Luciani* Amor. §. 54. T. VI. p. 319. et *Drelincourt* in Achill. Homer. p. 115. Eodem reſpexit *Theocrit.* Eid. XXIX. 34. —

Parrocli nomen in ap. Lipſ. forte cum κλαίῃ permutatum, infelicem *Klotzii* conjecturam peperit.

¶. 373.] *LX.* Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* ad *Tyrt.* p. 98. Ad puerum arridentem amico, ſed nunquam ad ejus preces reſpondentem. — V. 2. ταῦτα. Vat. Cod. et *Klotz.* πᾶσι φίλε. *Klotz.* πᾶσι φίλοις. Ap. Lipſ. In membranis eſt ταυτι φιλε, accentu aut nullo, aut obſcure appicto. Nomen pueri h. l. recte eſſe poſitum, dubitare noli. — In fine *Klotz.* verba minus integra putans, γελᾷς ſuſpicatur. Interrogandi ſigno poſito omnis difficultas tollitur.

LXI. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Peric. crit. p. 39. Ad grammaticos, mercedem pro pueris erudiendis poſcentes. Se aut gratis, aut mercede etiam inſuper appenſa, illorum ſe magiſtrum fore profitetur. — καὶ μισθούς. Vat. Cod. recte. In ap. Lipſ. et Lennep. τοὺς μ. quod minime ferendum. Initio periodi καὶ magna cum gravitate poſitum, admirationem et indignationem ſignificat. — V. 3. τε λαλῆσαι. ap. Ruhnk. in contextu. — V. 4. χρυσέν. Vat. Cod. χρυσίων. Ap. Lipſ. — V. 5. φιλεῖται Sched. Tryll. In marg. φιλείτω. quae eſt membr. lectio. φιλῆσαι neſcio quis tentavit ap. *Klotz.* — Si quis formoſos habet pueros, mihi eos tradat, et me beneficio obſtringet et quodcunque voluerit mercedis loco a me accipiet. In ult. verſ. μηδὲν ap. quaedam. — In fine verſus ap. Lipſ. interrogandi nota perperam ponitur. τί θέλει eſt pro ὅ τι θέλει. de quo vide notata ad *Callimachi* Ep. I. 2. Tom. I. P. II. p. 252.

LXII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 51. Conf. *Schneider.* Per. Cr. p. 39. In apogr. Lipſ. et in Sched. Tryll. junctim legitur cum Ep. LXIII. Poëta mythum de Prometheo feſtive interpretatur. Poenas illi a Jove irrogatas eſſe, quod luto, unde ho-

mines fingebat, pilos et barbam admiſcuerit. — V. 2. ἀφάνισας. *corrupiſti.* ut Ep. LIV. 4. οἷόν μου παιδίον ἀφάνισεν. *Heſych.* ἀφανίζειν, αἰκίζειν. ἀκολλύειν. Cf. *Thom. Mag.* p. 130. ſq. et *Alberti* Obſſ. ad Matth. VI. 19. 20. — V. 5. εἶτα δέ. *Klotz.* — V. 6. ἐκ Διός. *Klotz.* et Sched. Tryll. καὶ *Schneiderus* reſtituit ex ap. Lipſ.

LXIII. Vat. Cod. p. 602. Edidit *Klotz.* in Muſ. Str. p. 52. (cf. *Schneider.* Per. cr. p. 40.) qui hoc carmen compoſitum putat in tabulam pictam, Ganymedis raptum exhibentem. Ejusmodi imagines ii certe ante oculos habebant, qui primi in hoc argumento luſerunt; Noſter autem expreſſit *Meleagr.* Ep. XL. ubi vide not. — V. 1. δῖον *Klotz* male cum παῖδα conjunxit. — V. 2. διφυεῖς πτέρυγας. *Meleag.* Ep. XLII. διφυῆ ταρσὸν ἐνεὶς πτερύοις. *Poſidipp.* Ep. XIII. Occaſioni ταρσοὺς διφυεῖς, i. e. διφυοῦς tribuit. — V. 3. στῆσε. Vat. Cod. et in fine μηδὲ ϑε μ. (ſic) quod certa emendatione correxit *Salmaſ.* — V. 4. καλύκων. quaedam apogr. — V. 5. γαμψώνυχε. *Klotz.* — ταρσὸς h. l. pro pedibus ponitur, ut ap. *Anacreont.* Od. VIII, 4. ubi vide *Fiſcherum* p. 38. — Similia timet auctor Ep. ἀδεσπ. VI. αἰετέ, τὸν χαρίεντα — πῶς ἅψεις; μή σου κνίσματ' ὄνυξιν ἔχῃ. *Martial.* L. I. Ep. VII. *Aetherias aquila puerum portante per auras, Illaeſum timidis unguibus haeſit onus.* — ἀλγήσει. *Klotz.* ἀλγήσῃ Cod. et hic hunc verſum laudat *J. Fr. Gronov.* in Lectt. Plautin. ad Rudent. II. 1. 21.

¶. 374.] *LXIV.* Vat. Cod. p. 602. Primum diſtichon *Salmaſ.* protulit ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 800. Duo poſteriora ad T. I. p. 520, et hinc *G. Cuperus* in Obſſ. crit. I. 22. p. 91. Integrum *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 66. *Toup.* in Addend. ad Theocr. p. 392. Conf. *Schneider.* Per. crit. p. 78. Hiſtoria de paedotriba, puerum in alia, quam ipſi mandatum eſſet, palaeſtra exer-

cente. — V. 1. λεῖον. ut Ep. XI. — V. 2. εἰς τὸ γόνυ κάμψας. (male ap. Lipſ. κάμψαι.) idem quod καταχλίνας Ep. XLVIII. εἰς τὸ γόνυ κάμπτεσθαι *ingeniculare* vocat *Aelius Lamprid.* in Vita Heliogabali c. 5. p. 800. *Agebat praeterea domi fabulam Paridis, ipſe Veneris perſonam ſubiens. ita ut ſubito veſtes ad pedes deſtuerent, nudusque una manu ad mammam, altera pudendis adhibita, ingenicularet, poſterioribus eminentibus in ſubactorem rejectis et oppoſitis. Juvenal.* X. 224. *quod diſcipulos inclines Hamillus.* Facete Palaeſtra ap. *Lucian.* in Lucio c. 10. νῦν, ἔφη, δίξεις, εἴπερ νέος εἶ καὶ εὔτονος παλαιστὴς, καὶ εἰ ἐπίστασαι ποιεῖν τὰ ἀπὸ γενετίου· καὶ πεσοῦσα ἐπὶ τοῦ λέχους εἰς γόνυ, ἄγε δὴ σύ, ὁ παλαιστής, ἔχεις τὰ μέσα κ. τ. λ. et *Ariſtoph.* in Pace v. 894.:

Ἔπειτ' ἀγῶνά γ' εὐθὺς ἐξέστω ποιεῖν
ταύτην ἔχουσιν κῦρσιν καλὴν πάνυ,
ἐπὶ γῆς παλαίειν, τετραποδηδὸν ἑστάναι,
καὶ παγκράτιόν γ' ὑπαλιψαμένους νεανικῶς
παίειν, δρύττειν, πὺξ ὁμοῦ καὶ τῷ πόδι.

In verbo παιδοτριβεῖν ſimiliter luſit *Automed.* Ep. I. qui paedotribam a pulcris pueris circumdatum conſpicatus, ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφην· Σὺ καὶ νύκτως, φίλτατε, παιδοτριβεῖς; — V. 3. χειρί. et κώκκους. Vat. Cod. Cf. ad Ep. VI. 8. *Addaeus* in Ep. nuper edito a cl. *Huſchkio* in Anal. crit. p. 260.:

Ἤν τινα καλὸν ἴδῃς, εὐθὺς τὸ πρῆγμα κρατεῖσθω·
Βάζ' ἃ φρονεῖς, δρκῶν δεάσασα χεροὶν ὅλαις.

non ſic, ſed ἄρχων ſcripſiſſe videtur, niſi forte ἔργων malis, quod etiam ſenſum haberet aptiſſimum, ſecundum ea, quae diximus ad Ep. LI. 3. — V. 5. πῶς δὲ πάχος. male in Cod. ſcriptum ὡς. ὅς, i. e. οὗτος, ὁ παιδοτρίβης. repoſuerat jam Salmaſius.[a] *Br.* ὡς non eſt in membranis, ſed in vitioſis apographis. — Domino pueri accedente, paedotriba nihil ſe turpe admiſiſſe ſimulans,

puerum reclinavit, pedes ejus pedibus ſubvinciens et collum manibus ſtringens. Sic enim ſolent palaeſtritae. *Lucian.* in Gymn. §. 1. T. VII. p. 155. *οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι καὶ λυγίζουσι. — τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατὰ τὴν γαστέρα, τὸν τράχηλον ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον.* Cf. c. 31. p. 191. *Philoſtrat.* II. Imag. 6. p. 819. *δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπτιασμῶν τε, — καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς περιγίνεσθαι χρή, εἶον (f. τὸν) πίπτοντα· δεῖ δὲ αὐτοῖς καὶ τέχνης εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν.* De *ὑπτιασμῷ* vide praeterea *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 205. De reliquis *Cuperum* l. c. *T. H.* ad *Lucian.* D. D. T. II. p. 267. ed. Bip. et *Reimar.* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1182. — „In cod. minus bene *ἐμπλέξας.* [et „*χειρί.*] at v. 7. recte habet *ἀπάλαιστρος.*“ *Br.* Fallitur cl. editor; codex *ἀπάλαιστος* habet. *ἀπάλαιστρον Meleagro* Ep. XCVII. reſtituit *Reisk.* in Miſc. Lipſ. IX. p. 473. — V. 8. „*φησὶ* in cod. ſcriptum et ſervavit Toupius. At in „eleganti hoc carmine ferendum non erat, quum prae„ceſſiſſet *προσέιπε.* Vitium ſenſit *Ruhnkenius*, et ideo „mutanti illud *προσέιπε* in *πρὸς ἀλείπτην* aſſentitur. At „hoc a codicis ſcriptura longius recedit, et quum per ſe „ſatis intelligatur, aliptem eſſe, quem ſic increpat pueri „herus, frigidiuſculum eſt *πρὸς ἀλείπτην.* Veram lectio„nem, unica mutata litera, reſtitui, ſcribendo *φημί.* „*Finiſſez, je vous le dis, vous allez m'étouffer cet enfant.* „Ut in vernacula lingua *je vous dis*, ſic graecis *φημὶ* vim „in aſſeverationibus addit. Denique *πνιγίζεις* codicis „lectio eſt, et vera, quam docte tuetur Toupius, qua „mutata periret carminis acumen.“ *Br.* *πνιγίζεις* ap. Lipſ. idque amplexus erat *Rubnken.* in prima Epiſt. crit. editione, poſtea, meliora edoctus, in *Brunckii* et membranarum lectione acquievit. Quid verum eſſet, dudum ante *Toupium* viderat *Schneiderus*, qui tamen *φησὶ* tuetur, quod pedeſtres quoque ſcriptores voculas *εἶπε*, *ἔφη*, et ſimilia pleonaſtice intrudere ſoleant. Multa hujus

generis loca ex latinis ſcriptoribus collegit *Ruhnken.* ad *Rutil. Lup.* p. 20. *Vir Doct.* in Obſſ. Miſc. Nov. T. X. p. 14. — *πυγίζειν* praetextatum eſt verbum et de utraque palaeſtra uſitatum. *Ariſtoph.* Nub. v. 1379. *κάπειτ' ἔφλα με, κἀπεπόδισε, κἄπυξε, κἀπέτριβεν.* quae omnia ſunt ambigue dicta. *Anaxilas* ap. *Athen.* L. XIII. p. 558. C. de Nanno meretrice, *οὐ δὸ' ἀποπνίξαι' ἑταίρους τὴν τρίτην θυρώσεται Ἔτι λαβεῖν;* Eodem ſenſu dicitur *ἄγχειν* ap. *Anacreont* L. II. Od. 21. juvenis puellam vino ſomnoque gravem, *μὴ λόγοισι πείθων τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.* ubi vide *Fiſcherum* p. 198. Jam vide, annon in hoc carmine omnia optime cohaereant. *Salmaſius* tamen in marg. ap. Guyet. haec notavit: *Inconcinnum hoc Epigramma octoſtichis conſtans, male invicem ſibi cohaerentibus.* Quae quid velint, non exputo.

LXV. Cod. Vat. p. 603. Formoſum quendam puerum poëtae obviam factum eſſe puta. — V. 1. *τερενός.* Ap. Lipſ. — V. 4. *ὀπισθόμενον.* quaedam apogr. Veteris cujusdam poëtae parodiam haec verba redolent. Plurima deorum ſimulacra in templis ita collocata erant, ut tergum videri non poſſet. Quare tanquam rem memorabilem in Veneris Cnidiae templo contra factum fuiſſe notavit *Lucian.* in Amor. §. 13. T. V. p. 270. *ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὰν ἰδεῖν ἀκριβῶς καὶ κατὰ νοῦν, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι.*

LXVI. Vat. Cod. p. 603. De juventute et amore, levi utroque et fugitivo, ad puerum. — V. 1. *ἀταρπιτόν.* In bene auſpicata via congreſſi ſumus, i. e. mutuo nunc amore fruimur; jam vide, ut etiam conſtans ſit et firmus amor. Hunc ſenſum redditurus poëta non bene junxit *ἀταρπιτὸν* et *μενίμην.* Ad v. 1. haec notavit *Salmaſ.* in marg. ap. Guyet.: „*πῆς.* ἀφ' ἧς πρώτης, ait ἀπὸ πρώτης

»ἀλλειπτικῶς pro ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς. Talis autem ordo erit: »ἢν φράζεο, ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς, ἐπ' αὐτῆς ἀρχομένης, πᾶς etc. »placet. Et ſic lectio ἢν ἀπὸ πρ. maneat.« — Verba ἀπὸ πρώτης per *inprimis* equidem reddiderim. — V. 4. »καίρια. ἀβέβαια. πρόσκαιρα. *temporaria.* Male in cod. »ſcriptum κόρια.« *Br.* — V. 5. μενεῖ. ap. Lipſ. — εἰ δ' ἀφύλακτα μίμνετον. *quae ſi non cuſtodita et obſervata manent.* Haec mihi ſincera non videntur. Verbum requiro τῷ ἁρμοσθέντα oppoſitum, ut v. c. ἀποζευχθέντα, vel aliud, quod eandem vim habeat. Quare vide, an ſcribendum ſit:

εἰ δ' ἄφιλ' αὐτὰ
μίμνετον ἀλλήλων, ὤχετ' ἀποπτάμενα.

alterum ab altero ſejunctum celerrime avolat. Eadem conſtructione ἄφιλα πάντων dixit *Euripid.* in Troad. v. 287. in Sophiſtae characteriſmo: ἄφιλα τὰ πρότερα φίλα τιθέμενος πάντων. *quae olim amicitia juncta erant, ea ſejungit ab omnibus.* — Iis, quae de juventute alata laudavimus ad *Simonid.* fr. II. Tom. I. P. I. p. 203., adde *Theocrit.* Eid. XXIX. 28. νεότατά γ' ἴσχειν παλινάγρετον Οὐκ ἔστι· πτέρυγας γὰρ ἐπωμαδίας φορεῖ· Κἄμμες βραδύτεροι τὰ πετόμενα συλλαβεῖν.

LXVII. Vat. Cod. p. 603. In apogr. Guyeti hoc Epigr. junctum legitur verſibus 5 – 8. Ep. LXXVII. quod variis conjecturis locum dedit, quas commemorare ſupervacaneum ſit. Ineptum carmen, cujus ſenſum aperuit *Brunckius:* »Ammonius, ὄρρος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπους, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν. hic podicem »notat, unde intelligitur, quid ſit κώων, qui deinde »aenigmatice vocatur Ἡρακλέους ἄλοχος. Scilicet Herculis »conjux fuit Ἥβη, quod nomen appellative *pubem* ſigni»ficat; hic autem *penem.* ὑγρανθεῖσα Δημήτης eſt ἡ πεπε»μένη τροφή, retrimentum in ima alvo.« *Br.* — Simili ratione in Ἡρακλείας nomine luſit *M. Argentarius* T. II.

p. 529. (Ed. Lipſ. p. 245.) *ἦ σοι τοῦνομα τερπνὸν ἀφ' Ἡρακλῆος ἐχούσῃ, Μάχλα, φιλεῖν ἥβην κέκριται ἠϊθέων*; ubi vide not. In vocabulis *ταῦρος* et *κύων* reſpicitur ſimul ad aſtra hujus nominis. Hinc *φλογέης κύων. καύματ' ἀταρινοῖο κυνὸς* dixit Auctor Ep. *κδ'επ.* CCLX. Cf. *Huſchke* in Anal. crit. p. 232. ſq. *Flagrantis atrox hora Caniculae. Horat.* III. Carm. XIII. 9. — V. 3. *καρποδόχου μητέρος.* Vat. Cod. Noſtrum eſt in ſched. Tryll. et Lacroz. In prioribus etiam *ὑπαντίσης.* Ad ſenſum inprimis facit *Juvenal.* XI. 43. *An facile et pronum eſt agere intra viſcera penem Legitimum, atque illic heſternae occurrere coenae.*

¶. 375.] *LXVIII.* Cod. Vat. p. 603. Poëta puero, quem deperibat, peregre profecto, noctium, quas ſine eo transigebat, ſolitudinem conqueritur. — V. 1. *μυδαλέοντα.* Vat. Cod. *Aeſchyl.* Perſ. 537. *διαμυδαλέοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσα. Paul. Silent.* Ep. XXXVII. *ὀφθαλμοὶ — κρυεροῖς δάκρυσι μυδαλέοι.* — Pro *ὄμματα* ap. Lipſ. vitioſe *ἄμματα.* — *τεθυμένης* hinc fortaſſe ſumſit *Ruſin.* Ep. XXV. in loco huic noſtro ſimillimo: *οὐκ ἔτι βαστάζω, μὰ τὰ ϵ' ὄμματα, τὴν φιλέρημον Καὶ τὴν μουναλιχῆ σεῖο διαζυγίην. Ἀλλ' αἰεὶ δακρύοισι τεθυμένος ....* Similiter *Apollon. Rhod.* L. III. 673. *δάκρυσιν ὄσσε τεθυμένα. Tibull.* L. I. VIII. 53. *Vel miſer abſenti moeſtas quam ſaepe querelas Conjicit et lacrymis omnia plena madent.* — V. 2. *ἄγρυπνον.* Vat. Cod. *ἀμπαύω* de conatu accipiendum, animum, curis et triſtitia excruciatum (*ἀδημονίῃ ἄγρυπνον*), tranquillum reddendi. — *τῆς ἀδημονίας τὸ βάρος ἀνακουφίζειν* dixiſſe videtur in ſimili re *Ariſtaen.* I. Ep. XVI. p. 41. monente *Ruhnkenio* ad Callim. fr. LXVII. p. 441. quamquam alii aliter. — V. 3. *ἤ με κατουν ἀδάμασεν.* Vat. Cod. cui corruptiſſimae lectioni elegantiſſimam ſubſtituit cl. editor, et in qua nihil deſideres, niſi majorem cum membran. ſcriptura ſimilitudinem. Sic enim librarios aberraſſe, ut *κατουν* et *κέαθος* confunderent, nemo facile ere-

diderit. Amplectenda igitur elegans conjectura *Huſchkii* in Anal. crit. p. 163.:

ἔγρυπνον ἀμπαύω θυμὸν ἀδημονίῃ,
ἢ μὲ κατοῦντ' ἰδάμασσεν ἀποζυχθέντος ἑταίρου.

Comparat cl. auctor *Homer.* Odyſſ. β. 249. de Penelope: οὔ κεν οἱ κεχάρητο γυνή, μάλα περ κατέουσα, ἐλθόντ'. *Apollon. Rhod.* L. I. 1287. τὰ δέ οἱ μέγ' ἀάσπετα χάρμα γένοντο. *Propert.* L. IV. El. III. 21. *Diceris et macie vultum tenuaſſe: ſed opto E deſiderio ſit color ille meo.* — V. 4. „εἰς ἰδίην „ἔφεσον. alterum apogr. ἴφεσον. in quibus nullus omnino „ſenſus." *Br.* Membranae legunt:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἐτιδίην ἴφεσον.

Lectionem ἴφεσον depravatam eſſe vix putaverim, praeſertim propter imitationem *Rufini* Ep. XXV. in quo carmine μεγάλης νηὸς Ἀρτέμιδος, i. e. Epheſus, commemoratur. Vitium igitur haerere videtur in ἐτιδίην, quod utinam attigiſſet perſpicaciſſimus *Huſchkius.* Mihi in mentem venit ſcribere:

μοῦνον ἐπεί με λιπὼν ἦλθε σόδην Ἔφεσον.

poſtquam me ſolum relinquens Epheſum contendit. Omiſſa nimirum ſyllaba ἦλθ', ex reliquiis utriusque vocabuli facile ετιδίην oriri potuit. ἦλθε σόδην, ut ille ap. *Menandrum* — ἐνθένδε πῶς γ' Ἐλευθερᾶν Ἀπῆλθεν οἴδε; ὡς τάχ'. ut emendavit *Valcken.* ad *Ammon.* p. 90. σόδην αἰροῦνται φυγήν dixit *Aeſchyl.* Perſ. 480. ἦλθεν autem h. l. poſitum pro ἀπῆλθεν, ut ſaepe. Vide quae collegit *Arnzenius* in Epiſt. crit. de quibusdam Pindari locis p. 31. Quod ſi cui non ſatis placuerit, is per me legat:

ἔσευτο εἰς Ἔφεσον.

quod tamen longius abeſt a Vat. Cod. veſtigiis. — V. 5. Revocanda membr. lectio Θεόδωρος, quae non conſulto mutata eſt. Cf. Ep. LXXXVI.

LXIX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Klotz* in Muſ. Strat. p. 57. „Hujus diſtichi ſententia oppoſita eſt ſen-

Digitized by Google

„tentiae ſuperioris carminis LXV.[α] *Br.* Fortaſſe hoc diſtichon ſuperiori illi Epigrammati primitus annexum erat, ſic fere:

Τερπνὸν ὅλως τὸ πρόσωπον ἐμοὶ προσιόντος ἀπαρκεῖ·
οὐκέτι δ' ἐξόπιθεν καὶ παριόντα βλέπω.
οὕτω γὰρ καὶ ἄγαλμα θεοῦ καὶ νηὸν ὁρῶμεν
ἀντίον, οὐ πάντως καὶ τὸν ὀπισθόδομον.
ἢν δ' αὖ καὶ παριοῦσιν ἐθέλω καλὸν ἀντισυναντᾶν,
βαιὸν ὅσον παραβὰς αὐθὶ μεταστρέφομαι.

Judicent alii. — V. 1. παριοῦσιν, i. e. παριόντα ἰδεῖν. Si quem puerum praetereuntem videre cupio. — ἄν τι συν. Vat. Cod.

LXX. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Pierſon.* in Praef. ad Moer. XIV. De juſto tempore puerilis amoris. — V. 1. Neque nimis tenera aetate ſit puer, quem amare velis, neque exoletus. ἡλικόμενον. πρόωρον. ἀμόν. οὐκ ἐν τῷ δέοντι μετὰ τεχθέντα. *Heſych.* Vide *Homer.* Il. τ. 118. Hoc loco is eſt, qui nondum juſtum annorum implevit numerum. Talis puer dicitur ἁμαρτεῖν εἰς καιρόν, quaſi peccare in ipſam illam aetatulam, quae nondum *aequare amorem* valet, ut loquitur *Virgil.* Aen. V. 474. — ἄφρονα, à puero ad tempus translatum epitheton de eo, qui ſenſum amoris nondum habet. Sic hunc locum interpretari malim, quam ἁμαρτεῖν de pudicitia violata, quo ſenſu ap. recentiores paſſim occurrit. Vide *Elsnerum* Obſſ. ſacr. ad Joann. Ev. VIII. 11. — V. 2. τῷ πείθοντι φίλῳ. amatori pueri. πείθειν ſic fere Ep. LIII. εἰ μὲν ἔφυς ἀμύητος ἀκμὴν ὑπὲρ οὗ σ' ἔτι πείθω. et ap. *Philoſtrat.* Ep. L. p. 938. quem locum adſcripſimus Ep. LV. — V. 2. φέρει. Vat. Cod. — V. 3. Turpius etiam eſt, ſi quis annis pubertatis exactis (ὁ παρήλιξ) ſe amanti morigerum praebet. — Ante παιδικὰ Cod. Vat. καὶ inſerit. — V. 5. τὸ μὲν οὐκέτι, ad exoleti aetatem, τὸ δ' οὔπω, ad immaturam referri debet.

LXXI. Vat. Cod. p. 603. Edidit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 197. unde ſumſerunt *van Eldick* in Suſp. p. 30. et *Toup* in Animadv. ad Schol. Theocr. p. 215. Ad Alexin puerum, defloreſcente pulcritudine, ſuperbiae, quam olim in amantes exercuerat, Nemeſi poenas pendentem. Conf. *Ruſin.* Ep. XXXII. — V. 1. ὡς ἀγαθή quandoquidem amantium injurias ulciſcitur. — ὑπὸ κόλπον πτόωμεν. *veniam a deis ſpei alicujus audacioris petimus in ſinum ſpuendo.* *Plin.* Hiſt. Nat. XXVIII. 4. *Lucian.* T. III. p. 259. ed. *Reitz.* ὑπεμαζᾶς γε καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ πτύεις; *Callimachus* ap. *Schol. Theocr.* Id. VI. 39. (fr. CCXXV.) Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες. ubi non accedo ſententiae *Bentleji*, Καλλ. δ. κἀτίων· τρὶς κολπ. corrigentis. Lege potius :

Δαίμων, τῇ κόλποισιν ἐπιπτύουσι γυναῖκες.

Vide de hoc more *Caſaub.* in Lect. Theocr. c. VIII. *D. Herald.* ad *Martial.* VI. 29. p. 124. et quae de vi ſalivae in avertendis malis collegit *Weſſten.* ad N. T. T. I. p. 902, ſq. Quaedam huc pertinentia notavimus ad *Meſomed.* Hymn. in Nemeſ. v. 12. — V. 2. ὑστερόπους. Vat. Cod. quod in pluribus eſt apogr. *Salmaſ.* emendaſſe videtur. ὑστερόπους optime de dea, quae ſuperbos et injuſtos a tergo inſequitur. πάντας ὕστερον ἦλθε Δίκη. *Gregor. Nazianz.* Orat. XIX. p. 302. D. οὐχ ὑπερήμερος ἐπήντησεν ἡ ἀντίδοσις, οὐδ' ὑπεθέπους ἡ Δίκη, τοῦτο δὲ ποιητικόν. Ipſo vocabulo ὑστερόπους, ſed ſenſu nonnihil diverſo, utitur *Ariſtoph.* Lyſiſtr. 326. μὴν ὑστερόπους βοηθῶ. *Schol.* μὴ ὕστερος τοῦ καιροῦ ἦλθον εἰς τὸ βοηθῆσαι. Vide inprimis *Wyttenbach.* de S. N. V. p. 17. et *Mitſcherlich.* ad *Horat.* III. Carm. II. 29. p. 31. — V. 4. τὸ φθονερὸν κάλλος. pulchritudinem, quae longum ſui uſum mortalibus invidet. — V. 5. ἐπήλυθε. Vat. Cod. et ſic *Dorvill.* ἐπήλυθε. *Toup.* — „Dorvillius lectionem cod. ſervavit τριχάλεντος, in qua explicanda nugatur; Toupius τρεσχάλεντος reponit. ἡ τριχάλεντος δαίμων eſt ipſa Nemeſis, quae

„quae ſupra nominata; vox τριχάλεπτος compoſita eſt ex τρὶς et χαλεπτός, idem quod χαλεπός, a χαλέπτω, τριχάλεπτος, τριχάλεπος et παγχάλεπος, *valde moleſta*. Eſt quidem in hac voce παρίχησις, et τὴν τρίχα innuit, in quo „argutiola eſt; ſed vox ipſa τριχάλεπτος aliter explicari „nec poteſt nec debet.“ *Br.* Contra *Toupium*, qui ſuum τριχόλεπτος ita commendare conatur, ut pro λεπτόθριξ poſitum contendat, disputavit *Schneiderus* in Per. crit. p. 82. ſq. Eſt autem in illo vocabulo ſtudioſe quaeſita amphibolia, et reſpicitur ſimul ad τρίχα et λεπτός, ut in illis luſibus fieri ſolet, quos *calembourrs* Franco-Galli vocant. Nam ob id ipſum *moleſta* (τριχάλεπτος) eſt Nemeſis, quod puerorum genas pilis et barba foedat. Conf. inprimis *Automed.* Ep. II. T. II. p. 207. ibique notas. — *Van Eldick* ſuſpicabatur ἡ περὶ ἄλεπτος δαίμων, ex *Horatio* IV. Od. X. 2. *Inſperata tuae quum veniet pluma ſuperbiae.* — οἱ θέρμοις. De hac forma vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. Anim. T. I. P. II. p. 97. Adde *Ion. Chii* Fr. II. T. I. p. 161. — Servi et miniſtri pulchrorum amantes, notante *Dorvillio*. Juvenis ad puellam ap. *Ariſtaen.* L. II. 2. p. 75. δοῦλόν με θέλοις ἔχειν; ὡς θελόδουλον ἔχε. — ἐρωτικὸς οὐ διατελέσω θεράπων. — In παρεσχόμεθα eſt contemtus ſignificatio. *Rufin.* l. c. de vetula: ὡς δὲ τάφον νῦν σε παρεσχόμεθα. Cf. *Mitſcherlich.* ad Horat. T. II. p. 442.

¶. 376.] *LXXII.* Vat. Cod. p. 604. Felicem praedicat Eucliden quendam, quod, patre defuncto, non amplius impediatur, quominus amori indulgeat; dum ipſe, ſub patris nimium vivacis imperio, clandeſtinis furtis contentus eſſe debeat. — V. 3. εὔφρονα νεκρόν. Vat. Cod. quod minime contemnendum. Hoc enim ipſo ille bonum erga filium animum (τὸν εὔφρονα θυμὸν) demonſtraverat, quod moreretur. Ut noſter εὔφρονα νεκρόν, ſic *Xenoph. Epheſ.* L. II. 1. p. 31. φανοῦμαι νεκρὸς εὐφρων. — παίζειν de venerea voluptate dixerat Sardanapa-

ius ap. *Arrian.* Exped. Alex. II. 5. 5. ἴεθις καὶ πῖνε καὶ παῖζε (quae transſcripſit *Suid.* T. III. p. 287.), ſive ſecundum *Plutarch.* T. II. p. 336. C. ἴεθι, πῖνε, ἀφροδισιάζει. Noviſſimo vocabulo etiam laſcivius ſubſtituit *Apollodor.* ap. *Schol. Ariſt.* Av. 1022. ἔχευε. — V. 4. πατρὸς θανάτου. Cod. Vat. De impio filiorum in patres animo *Juvenal.* XIV. 250. *Jam nunc obſtas et vota moraris? Jam torquet juvenem longa et cervina ſenectus.*

LXXIII. Vat. Cod. p. 604. *Stratoni* vindicat. In Planud. p. 472. St. 613. W. *Meleagro* tribuitur. De pulchritudinis brevitate. *Burmannus* hoc carmen comparavit cum Ep. Anth. Lat. L. IV. 152. p. 108. *Ac veluti formoſa roſa, cum tempore prodit, Areſcit certe tempore deinde ſuo: Sic tu coepiſti primo formoſa videri Tempore, ſed ſubito deſinis eſſe mea.* Theocritea Eid. XXIII. 28. καὶ τὸ ῥόδον καλόν ἐστι, καὶ ὁ χρόνος αὐτὸ μαραίνει· Καὶ τὸ ἶον καλόν ἐστιν ἐν εἴαρι καὶ ταχὺ γηρᾷ — Καὶ κάλλος καλόν ἐστι τὸ παιδικόν, ἀλλ' ὀλίγον ζῇ — quae his noſtris ſimillima ſunt, ad *Tibullum* L. I. IV. 27. excitavit cl *Heynius*. *Plinius* H. N. XXI. 1. *Natura flores odoresque in diem gignit, magna, ut palam eſt, admonitione hominum, quae ſpectatiſſime floreant, citiſſime marceſcere.* — V. 1. εἰ πάλαι καυχᾷ. Hinc, ut videtur, *Ruſinus* Ep. XV. ταῦτα δὲ στεψαμένη, λῆξον μεγάλαυχος ἰοῦσα. Ἀνθεῖς καὶ λήγεις καὶ σὺ καὶ ὁ στέφανος. ubi vide not. — γίγνωσκ' ὅτι. Vat. Cod. — V. 2. ἐξίφη. Vat. Cod. — V. 4. ταῦτα δ' ὁ μὴ φθ. Vat. Cod. ὁμοῦ et ἐξεμάραν' ὁ χρ. Plan. Legendum, praeeuntibus membranis:

ταῦτα δ' ὁμῇ φθονέων ἐξεμάραν' ὁ χρόνος.

Vide *Bentlej.* ad Fr. Callim. nr. CCXCIII. et *Albertum* ad *Heſych.* v. ὁμᾶ. — χρόνος φθονέων, *fugit invida aetas. Horat.* I. Carm. XI. 7.

LXXIV. Vat. Cod. p. 604. Etiam hoc diſtichon ſub *Meleagri* nomine legitur in Plan. p. 472. St. 613. W.

— μετάδος. ut *Plato* Ep. V. τῆς σῆς παρθενίης μετάδος. Ep. ἀδεσπ. LXXVIII. ζώντί μοι, εἴ τι γ' ἔχεις, μετάδος. — V. 2. τι φοβῇ. *Ovidius* L. III. A. A. 88. *Gaudia nec cupidis vestra negate viris. Ut jam decipiant, quid perditis? omnia constant. Mille licet sumant, deperit inde nihil.*

LXXV. Vat. Cod. p. 604. In Eunuchum, qui, pulchros pueros alens, nec ipse eorum fructum habebat, nec aliis, ut haberent, permittebat. — V. 2. βλάβην. foede illorum pudicitia abutitur, solidae ac robustae voluptati impar. *Scelus illud ingens* significare videtur, quod in Pontico vituperat *Martial.* L. IX. 42. et L. XI. 23. — V. 3. „Suspecta mihi vox βόδα. An rosa in praesepi? „Notum est proverbium. Scribendum forte: ὄντως ὡς ὁ „κύων φάτνῃ ἔπι " *Br.* Equidem potius φάτνῃ a librario inculcatum putaverim, cui notissima erat paroemia, κύων ἐπὶ φάτνῃ, ἐπὶ τῶν μήτε χρωμένων, μήτε ἄλλους χρῆσθαι ἐώντων *Suidas.* Idem sensus subjectus esse potuit alii proverbio de cane rosas custodiente, rem ipsi inutilissimam. Viderint alii: mihi, quid scribendum sit, non succurrit.

LXXVI. Vat. Cod. p. 604. Ad puerum, de ejus perfidia. — V. 1. μισοπόνηρε. qui te pravos homines odio habere frustra simulas. χαῖρε. cum ironia dictum, sicuti χαίρειν ἐᾶν sive φράζειν Graeci dicunt ea, quae omittunt et negligunt. Parum adeo diversum vocabulum ab ἔρρε, quod in simili re usurpat *Meleager* Ep. LXIII. ἔρρε κακὸν κοίτης θηλυν, ἔρρε τάχος. — βάναυσε. Corpus vulgantem sic compellat *Automedon* Ep. II. ubi vide not. — V. 3. μηκέτι. Ex *Meleagro* expressa videntur l. c. τί θεούς; σὺ γάρ με λέληθας Ἔρχευ μηκέτι νῦν ἄμυνε, πάντ' ἴσασθεν. — V. 4. τὸ πόσον. Sic recte membr. πόσον. Ap. Lips. *Philodem.* Ep. III. πόσου πατρίης; Similiter *Ovidius* II. Amor. VIII. 2. *Quod si stulta negas, index antecta fatebor; Et veniam culpae prodisor ipse meae. Quoque loco secum*

fuerim, quotiesque, Cypassi, Narrabo dominae, quotque, quibusque modis.

¶. 377.] *LXXVII.* Cod. Vat. p. 605. Duo priora distícha protulit *Ruhnken.* in Auctar. Emend. ad Hesych. p. 242. Secundum *Alberti* ad v. ἐπικλεῖσι I. p. 1375. Duo posteriora absunt h. l. ab ap. Lipsium et junguntur Epigr. ἀδέσπ. IX. cum quo ea edidit *Schneider.* Per. crit. p. 92. Alius error in aliis apogr. de quo audiamus *Brunckium* in Praef. p. VIII. „Quieti festinatione et in„considerantia factum est, ut, quum duo simul vertisset „folia, primo distícho Epigrammatis Stratonis LXVII. „duo ultima distícha subjunxerit epigrammatis ejusdem „poëtae LXXVII. unde multis lectum carmen ἀσύστατον, „quod profecto qui voluerunt interpretari, ludibrium „debent, et quae media interjacent carmina XII. praeter „illorum alterius finem, alterius initium omiserit.“ — V. 1. ἀλλήλοις παρέχουσιν. Ad flagitiosam hanc rem significandam verbum excogitarunt graeci ἀλληλίζειν. ἀλλήλους περαίνειν. ut interpr. Lex. Msc. Sangerm. Quid sit περαίνειν, apparet ex *Schol. Theocr.* Eid. IV. 58. μύλλει. ἀλαίνει. οἰδεῖ. περαίνει. *Suidas:* πέραίνειν. τὸ συνουσιάζειν. *Demetrius* ap. *Stob.* T. VI. p. 98. 6. ἡ τοῦ γείτονος ἀρέσκει σοὶ γυνή; πέραινε. Vide inprimis *Sopingium* ad *Hesych.* v. πέραινον. Nec tamen haec significatio obtrudenda *Stratonis* in voc. ἀντιπεραινόμενοι, quod *Albertus* fecisse videtur. Contextus potius flagitare videtur, ut haec sic explicemus: iidem se vicissim inscendunt, et concubitum perficiunt, modo agentes, modo patientes. — V. 6. ἴστω τις ὁ πρ. Vat. Cod. ἀντίον *Bg.* tacite in contextum recepit. Si scripturae discrepantiam consideres, vix vera videtur emendatio. Caeterum nec hoc distichon, nec quae proxime sequuntur, satis integra puto. — V. 8. κνήθειν. Hujus paroemiae vestigium ap. *Suidam* in Τὸν ξένον ἀντιξύειν. ἐπὶ τῶν βλακτόντων τινὰς ἢ καὶ θεραπευόντων.

ἡ δὲ μετωφορὰ ἀπὸ τῶν ὄνων, καθ' ὅσον ἐκεῖνοι ὑπ' ἀλλήλων κνήθονται καὶ ἀντικνήθουσι.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 605. Anth. Plan. p. 486. St. 630. W. „Hoc diſtichon, quod in Planudea legitur, „melius omiſiſſet plane monachus; at ut ſalvo pudore „ſervaret, ita corrupit, ut in eo nec metrum nec ſen„ſus ſit. In membr. etiam v. 1. perperam *δώσω*, pro „quo, flagitante metro, repoſui *δέξω*.“ *Br.* Multa quidem in Anthologia peccavit monachus, nec tantum tamen, quantum ii arbitrantur, qui de Anthologia Cephalae ex interpolatis apographis exiſtimant. In hoc quidem carmine v. 1. Palatinae membranae ſic exhibent: *πέντ' αἰτεῖς δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' ἀντία ἴξεις.* *Planudes* autem ſic: *πέντ' αἰτεῖς· δέκα δώσω· καὶ εἴκοσι δ' αὖτις ἄξεις.* Ubi hîc, quaeſo, tanta eſt depravatio, quantam nos *Brunckii* verba ſuſpicari ſinunt? In v. 2. autem emendavit etiam cortuptum *χρυσοὺς* in *χρυσούς*. — Ceterum me nec in Brunckiana lect. quid ſit *ἀντία ἴξεις*, intelligere fateor. Fortaſſe nequitia ſubeſt, quam non perſpicio. — Quod ad media verba attinet, ea forte transponenda ſunt ſic:

Πέντ' αἰτεῖς, δώσω δέκα κ' εἴκοσιν.

LXXIX. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Alberti* ad *Heſych.* T. I. p. 1092. Poëta ſe annis ad Veneris palaeſtram inutilem reddi conqueritur. Conf. *Philodemi* Ep. XII. — V. 1. *πολιαὶ αἱ ἐπὶ κρ.* Vat. Cod. *Br.* dedit correctionem in marg. ap. Guy. propoſitam. Mihi articulus valde videtur inſicetus. Nec eum neceſſarium putavit *Theocrit.* Eid. XIV. 68. *ἀπὸ κροτάφων πολέμιόν θ' Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος.* Quare membranarum ductu ſcripſerim:

ἤδη μοι πολιοῦνται ἐπὶ κροτάφοισιν ἔθειραι.

Verbum *πολιόω* *Stephanus* laudat ex *Ariſtotel.* H. Anim. L. III. *πολιοῦνται οἱ κρόταφοι.* *Philodem.* Ep. XIV. *ἤδη καὶ*

Digitized by Google

λαυναι με καταπειρουειν ἰθειαν. — V. 2. μικρᾶς. Sched. Tryll. vitioſe. — ἀρχόν. *Jam — sibi, Mavi, Incipit et medios mejere verpa pedes. Truditur et digitis pannucea mentula laſſis, Nec levat exſtinctum ſollicitata caput. Martial.* L. XI. 47.

LXXX. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 53. diſtinctione depravatum, quam emendavit *Laesner.* in Actis erudit. ann. 1768. p. 150. — V. 1. πετόμας. Vat. Cod. Contra *Herelium* βίβλινας emendantem *Loesnerus* diſputat. Amans amoris laqueis irretitus cum delphino comparatur Ep. ἐδίων. XXXI. quod laudat *Schneider.* Per. crit. p. 44. ſimul cum loco *Ariſtaeneti* L. I. Ep. XVII. p. 44. ubi juvenis, poſt multas machinas puellae admotas, εὐχρέστερον οὖν, inquit, τὸ δίλεπτον αὐτῇ προσαχτέον· κἂν αὖθις τὸ ἀγχιστρον καταπίῃ, πάλιν ἐκπαλαίσω. ubi quaedam hujus generis notavit *Abreſch.* p. 110. Largiori manu nobis has elegantias affudit *T. H.* ad *Lucian.* Mort. Dial. VIII. T. II. p. 440. et *Wyttenb.* ad *Plut.* de S. N. V. p. 52. Adde *Plautum* in Trucul. I. Act. I. Sc. 14. ſqq. — V. 2. μή σε φύγῃ. Lenta manu adducendus eſt hamus, ne piſcis aufugiat. Alia imagine in eadem re uſus *Meleag.* Ep. LIX. τὴν περὶ νηχομένην ψυχὴν ἂν πολλάκις καίῃς, φεύξετ', Ἔρως· κἀστί, σχέτλι', ἔχει πτέρυγας.

LXXXI. Bis legitur in membranis Vat. p. 510. et 605. Edidit *Wolf.* ad *Sapph.* Fragm. p. 22. De mentula, ad puerum. Nihil hìc *Wolfium* vidiſſe, ex inficeta ejus verſione apparet. — τὴν καῦρον. Vide ad Ep. III. 5. et Ep. XLIX. 1. Primo loco Vat. Cod. habet: πρώην τὴν καῦρον Ἀγάθων ῥοδοδάκτυλον εἶχεν, Νῦν δ' αὐτὴν ἡ. κ. β. ἔχει. Altero loco ſic, ut *Br.* dedit, niſi quod nomen pueri in ἄνιμι depravatum eſt. Ἄλκιμ' eſt ex emend. *Salmaſii.* — In ῥοδοδάκτυλον ſimul reſpicitur notiſſimum illud Auroras epitheton, et pueri δάκτυλος, quo verpam deſignabant. Vide *Brunck.* ad *Ariſtoph.* Nub. 649.

¶. 378.] *LXXXII.* Vat. Cod. p. 605. Vetus paederaſta et podager optat, ſe in harpaginem converti. — V. 1. *ἐκβάλλε.* Vat. Cod. — V. 2. *τότε.* Vat. Cod. — Ad *κρεάγραν Salmaſius* haec notavit: *fort. χέραγρον. ut ſcilicet lautius vivam publicum ſtipendium utriusque nomine accipiens; ſed ἐκτίκω.* Hoc ſi voluiſſet poëta, eum *καὶ χέραγρον* ſcripturum fuiſſe, puto. Deinde *ἐκτρέφομαι* pro verbo ſimplici, et hoc pro *εἶναι* videtur poſitum; niſi forte *στρεβλοῦμαι* ſcripſit ille, ſive *ἐκφέρομαι.* Hoc quidem probabile eſt. Optare enim videtur poëta, ut, dum efferatur, ipſi contingat, quod multis in fabuloſa hiſtoria contigiſſe dicitur, ut, *τοῦ νεκροῦ ἀφανισθέντος*, nova quaedam ſpecies appareret. (Cf. *Antonin. Lib.* fab. I. et XXXIII.) Sed quid ſit, quod *κρεάγραν* mutari velit, non perſpicio. Inſtrumentum eſſe *τὴν κρεάγραν* ad carnes ex olla eximendas, ſatis conſtat; deinde inſtrumentum *τιμωρητικόν.* ut *Ariſtoph.* Eqq. v. 769. *τῇ κρεάγρᾳ τῶν ἐγχελέων ἐλκούμην εἰς κεφαλικόν.* Cf. Plut. v. 957. Idem eſt *λύκος*, ut apparet ex *Pollux.* X. 31. Sic autem et praedicones appellabantur. Vide ad Ep. LXXXIX. Hinc fortaſſe tenuis lux ad obſcuriſſimum locum accidit, qua alii ad eum illuſtrandum utantur. Quae enim ſola ſe mihi offert hujus aenigmatis explicatio, ea contortior eſt, quam ut eam cum lectoribus communicare auſim. Haec igitur acutioribus expedienda relinquo.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Klotz.* Muſ. Strat. p. 53. et *Goens* in Animadv. ad Porphyr. p. 107. Conf. Ep. V. — V. 2. *ἅλος.* Vat. Cod.

LXXXIV. Vat. Cod. p. 605. Puerili amore homines beſtiis praeſtare docet. — V. 1. *πᾶν ἄλογον.* Hoc argumento *Agathias* utitur contra paederaſtas Ep. I. 4. Daphnis contra Gnathonem ap. *Longum* L. IV. p. 109. Vill. muliebris amoris defenſor ap. *Lucian.* Amor. §. 22. T. V. p. 281. ſq. Contra ap. eundem §. 36. p. 298.

puerorum amator ſic, ut noſter, argutatur: *τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκειται, μηδὲν ὂν λογισμοὶ παρέχονται, παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ηὐτυχηκότα, προσαφήγηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄῤῥενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρᾶσι λέοντες, οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρᾶσιν ἄρκτοι, τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν οὐκ ἴσασιν· ἀνθρώποις δὲ ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις — βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνέμισα τοὺς ἄῤῥενας.* — V. 2. *ταῦτ'*. Sched. Tryll. male. — V. 3. *ἔσοι*. qui mulierum amore tenentur, beſtiis nihil praeſtant.

LXXXV. Vat. Cod. p. 605. Edidit *Reisk.* in Not. ad Anthol. Ceph. p. 171. A binis fratribus amatus, dubius poëta haeret, utri ſe potiſſimum in ſervitium dedat. — V. 1. *ζεῦγος*. De ſororibus *Cercidas* ap. *Athen.* L. XII. p. 554. D. *ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Lucian.* Amor. §. 11. T. V. p. 268. *τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἁπανταχόθεν ἐξαψάμενος. ζεῦγος φίλιον Eurip.* Herc. Fur. 1403. Hoc cum cognato *ξυναρὶς* explicavit *P. Weſſeling.* in Obſſ. crit. l. 27. p. 115. ſq. *Valcken.* ad Phoen. p. 116. — V. 3. *ἀντεστίχει*. Vat. Cod. — *τοῦ μέν*. Alterius praeſentia me oblectat; alterius abſentia deſiderium mihi movet. *τὸ λειπόμενον* de abſentis deſiderio interpretatur etiam *Salmaſ.* in marg. Guy.

LXXXVI. Cod. Vat. p. 605. Primus edidit *Leichius* in Not. ad Carm. Sepulcr. p. 5. unde repetivit *Toup.* in Cur. nov. p. 255. A puero Theodoro eadem ſibi officia praeſtari cupit poëta, quae Meriones olim Idomeneo praeſtiterit. — V. 1. *ἐπὶ Τροίῃ*. Vat. Cod. quod etiam ferri poteſt. Vide ad Ep. LIX. 1. — *ἀπό*. membr. *ἐπί*. ap. Lipſ. — V. 3. *περιδέξιον*. ad utrumque miniſterium aptum. Cf. *Interpp. Homer.* Il. φ. 163. — V. 4. *ἀλλὰ* Leich. bis. — V. 5. *τέλειμοι νῦν δαιτυτινῶμεν καὶ διὰ μυρίνην*. Vat. Cod. „Salmaſius reponebat *βινῶμεν*, quod hu„jus loci non eſt, uti ex ſuper. LXXXIV. patet. Quod „dedi, debeo cl. Reiskio, et verum eſſe credo. *διαμυρίνῳ*

Digitized by Google

„fictum eſt a poëta vocabulum, quo alludit ad ſignifi„cationem verbi διαμηρίσαι. Chorus Avium ap. Ariſtoph. „[v. 705.]

„πολλοὺς δὲ καλοὺς ἀπομαμοκότας παῖδας πρὸς τερμασὶν ὄρας,
„διὰ τὴν ἰσχὺν τὴν ἡμετέραν, διαμήρισαν ἄνδρες ἑκάστοι.

„Melior videtur ea ſcriptura, quod in ea integrum no„men Μηριόνην, e quo petivit acumen poëta, ſervatum „eſt. Cl. Toup legit: νῦν δ' ἄγε πίνωμεν, καὶ διαμηρίσομεν, „quae ſcriptura luſum in verbis, quem ſectatus eſt poë„ta, non adeo manifeſtum exhibet.“ *Br. Schneiderus* in Peric. crit. p. 91. legendum proponit: νῦν δ' ἄγε βινῶμεν καὶ κατὰ Μηριόνην. i. e. ὅσπερ Μηριόνης. Sed βινεῖν muliebri amori proprium eſt. Mihi in his emendationibus deeſſe videtur vocabulum, quod opponatur τῷ πανήμερος. Quare vide, an in ſyllabis νῦν δέ γε lateat νύκτα ſive νυκτὸς δέ. Reliqua nondum ſatis expedio. Caeterum in Merionis nomine eadem ratione luſit *Antip. Sid.* Ep. III. et *Rufinus* Ep. III.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 605. Verba initio Ep. ſic accipienda: τίς δύναται γνῶναι, εἰ ὁ ἐρώμενος παραμιάζει. Quomodo is, qui cum amato puero omne tempus exigit, animadvertat, eum defloreſcere? Nam qui heri placuit, quomodo non idem et hodie placeat? et ſi hodie, cur non et proximo die? — ¶. 379.] V. 4. τί παθών. Nota formula, cujus discrimen a ſimili, τί μαθών, ſubtiliter enucleavit *Wolf.* ad *Demoſth.* Leptin. p. 348. ſq.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Schneider* in Notis ad Anacr. ex *Abr. Gronovii* Annot. ad *Aelian.* H. A. p. 1003. *van Goens* ad *Porphyr.* de Antr. Nymph. p. 105. *Warton.* ad *Theocr.* T. II. p. 45. Cf. *Schneid.* in Per. cr. p. 44. — Ad apem, quae in pueri ore conſederat. Expreſſum ex *Meleagr.* Ep. CVIII. — V. 1. βουκόλητα. *Wart.* βουγενέας μελίσσας dixit *Meleag.* Ep. CX. 13. et *Bion.* Ep. XV. 2. uterque fortaſſe ex *Philem.*

Digitized by Google

Cf. *Antig. Caryſt.* c. XXII. ibique *Beckm.* — In fin. verſ. *ἐλοῦσα* quaedam Apogr. — V. 2. *ὑαλὴν.* levem, ſplendidam faciem. *ὑαλὲν. λαμπρὸν. πεῖον. Heſych. Rufin.* Ep. XXXV. *ὄμματα μὲν χρύσεια καὶ ὑαλόεσσα παρειά.* et in verſſ. ineditis, qui pertinent ad ejusdem Ep. III. *τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλου ἴσος.* Loves pueri *παρειάς, ἁπαλὰς* appellat et *διανγεῖς Philoſtrat.* Epiſt. XLIII. p. 942. Ambitioſiore verborum ornatu *Lucian.* Amor. §. 26. T. V. p. 287. *τὰ δ' ἄλλα σῶμα, μυδ' ἀκμῇ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ὑλέντερον, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὕλου διαφεγγέστερον ἀναστράπτει.* — V. 3. *ἀνθελεγοῦσι.* Ap. Lipſ. — V. 4. Idem *ἀφάψιεσθαι.* — In Sched. Tryll. *ἀκμιαιοτάτου.* quod eruditis viris negotium fecit. *Herelius* vidit *ἀκμιαιοτάτου* ſcribendum eſſe. *Philoſtr.* Epiſt. XXXVI. p. 939. *ἀκμιαίου χροιᾶς.* cutis pura, ſine ullis maculis. Jungitur *ἀκμήνος* et *ἄχρωτος.* Vide *Toup.* ad *Longin.* p. 295. — V. 5. *σίμβλοις.* Vat. Cod. quod emendavit *Salmaſius.* — *μελίτταιδας Schneiderus* interpretatur active (ut *βουτυρώδεις ἄμπελος* in Ep. *Theocr.* IV.) de favo, unde mel profluit. — V. 6. *ἔχων.* quaedam ap. vitioſe.

LXXXIX. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Klotz* in Lect. Venuſ. p. 400. Tres priores verſus *Warton* ad *Theocr.* II. p. 143. Poëta formoſo puero munera promiſerat, juro-jurando addito. Nunc dubitat, quid ei potiſſimum donet. — V. 1. *ἱκνούμενος l. μεταδέχειον.* Vat. Cod. *Heſych. ἱκνούμενος. ὁ ἱκρόων τῇ φιλίᾳ· ἢ ἀπὸ οἴνου ἥδων. Alciphr.* L. I. 37. p. 164. *καὶ μέχρι μὲν τῶν Ἀδωνίων καὶ ἱκνούμενός ποτε πρὸς ἡμᾶς καὶ κοιμησόμενος ἐφοίτα. Bud.* in Comm. L. Gr. p. 1523. 10. laudat praeterea *Plutarch.* in Symp. VII. Sap. T. II. p. 148. A. *καίτοι ἄχαρις καὶ ἄωρος ἱκνούμενος ἥκων.* Haec ad tuendam codicis lectionem ſufficiant. — Deinde junge *νυκτερινὴν μεταδέχειον ἥκων. nocte poſt coenam.* Sic *ἱκνόδεκτος ἥκω* ap. *Nonnum*, quem *Stephanus* laudat, eodem ſenſu. Eleganter quidem de perſonis *μεταδέχειος* dicitur, quod *Br.* in hunc locum invehere cona-

Digitized by Google

batur; ſed non omnia ad eandem elegantiae regulam exigenda ſunt. — V. 2. εὗρον membr. non εἶδον, ut eſt in ap. Lipſ. — Pro λύκος *Loesner.* ap. *Schneiderum* Per. crit. p. 91. mallet λύκου; perperam. Se ipſum λύκον voce deſignat, ut paederaſtam. *Plato* in Phaedr. p. 241. D. ὡς λύκοι ἄρνα φιλοῦσι, ὡς παῖδα φιλοῦσιν ἐρασταί. Iisdem fere verbis uſus *Ariſtaenet.* L. II. 21. p. 104. addit: καὶ λυκοφιλία τούτων ὁ πόθος. *Lucillius* Ep. V. de Cratippo quodam paederaſta et cinaedo, λύκος εἶναι πᾶσι λέγων, ἰφάνης ἐξαπίνης ἔριφος. — V. 3. Ἀριστοδίκου. *Wart.* — V. 4. ἐξεφίλουν. ut is ap. *Petron.* c. LXXXVI. *Ut tertia nox licentiam dedit, conſurrexi ad aurem male dormientis: Dii, inquam, immortales! ſi ego huic dormienti abſtulero coitum plenum et optabilem, pro hac felicitate cras puero aſturconem Macedonicum optimum donabo.* — V. 5. δ' omitt. ap. Lipſ. — V. 6. „Ultima ſic melius diſtinguentur: οὔτ' ἀπάτης „γὰρ ἄξιος, Ἑστερίης οὔτ' ἀπιστοσύνης. Fuit tempus, quo „apud Graecos, Aſiaticos praeſertim, Romana perfidia „in proverbium abire potuit, eodem modo, quo perfi„dia Punica ap. Romanos." *Br.* Diſtinctionem mutavit cl. editor ad mentem *Salmaſii* in marg. Guyet.

XC. Vat. Cod. p. 606. Ad puerum Diphilum. Dum Veneris operi nondum maturus eras, oſculis et, quae plenam voluptatem antecedunt, contentus eram. Nunc te majora poſco, quae dare potes, in poſterum non poteris. In omnibus enim rebus temporis et aetatis habenda eſt ratio. Cf. Ep. LXX. et XXXIX. — Primus hoc Ep. edidit *Schneider.* in Per. crit. p. 89. — πεῖρα. Sic honeſte *Philo Jud.* p. 638. F. ἡ ἑτέρου πεῖρα ἀνδρὸς λαβοῦσα. Plenius *Heliodor.* VII. p. 342. πεῖραν ἴσχω σου μᾶλλον τῶν Ἀφροδίτης. — εἴχομεν in ἤγομεν mutandum cenſebat *Salmaſius*, ſine cauſa idonea, nec expedito ſenſu. — Mox εἰς Vat. Cod. quod ap. Lipſ. in εἷς mutavit, rectius *Schneider.* ἧς. — ἀμείν. i. e. ἔτι. Vid. *Pierſon.* ad *Moer.* p. 79. — V. 3. ἔπειθεν. Vat. Cod. — τὰ ἔπειθεν.

Aelius Gall. Ep. I. τῷ μὲν ὑπὲρ νηδύν, τῷ δ' ὑπό, τῷ δ' ὄπιθεν. Noſter Ep. VI. 7. ψυχροῦντας δ' ὄπιθεν πᾶσαι. — „οὐ παρεόν-„των. Recte ſic cod. participium praeſentis, ſed addito „ἔπειτεν, intelligitur, poëtam de futuro loqui. Salmaſius „emendabat παρεσόντων, quod minime neceſſarium, et „ne graecum quidem eſt. Futurum ἔσω in uſu non eſt, „dixiſſet παρεσομένων, ſi per metrum licuiſſet." *Br.* Praeclare monuit *Schneiderus*, tertium verſum huc traductum eſſe ex Odyſſ. λ. 66. ubi Elpenoris umbra Ulyſſem rogat, ut ipſi exequias domi faciat: νῦν δέ σε τῶν ὄπιθεν γουνάζομαι, οὐ παρεόντων, πρός τ' ἀλόχου. i. e. τῶν καταλελειμμένων οἴκοι. *Schol.*

XCI. Vat. Cod. p. 606. Edidit *Warton.* ad *Theocr.* II. p. 39. Comiſſabundus poëta clauſae amaſii januae incendium minatur. — V. 1. λαμπάδι. Similiter Delphis ap. *Theocrit.* Eid. II. 127. Εἰ δ' ἄλλᾳ μ' ἀθεῖτε καὶ ἁ θύρα εἴχετο μοχλῷ, Πάντως καὶ πελέκεις καὶ λαμπάδες ἦνθον ἐφ' ὑμέας. *Ovid.* I. Amor. VI. 57. *Aut ego jam ferro ignique paratior ipſe Quem face ſuſtineo, recta ſuperba petam. Nox et amor vinumque nihil moderabile ſuadent.* Poëta ap. *Nonium* in *Turbam: Nemo unquam vidit, ebrium ire interdiu, neque turbam facere, neque fores exurere.* — V. 2. συμφλέξας. Crudelius quidem hoc, nec tamen propterea ſollicitanda lectio. In Ap. Lipſ. et ap. Warton. συμπλέξας. — V. 3. Ἀριανόν. Ap. Lipſ. De forma Ἀδριανός vide ad *Philippi* Ep. LVIII. T. II. P. II. p. 188. — V. 4. In verbo πωλήσω non haeſiſſe cl. editorem miror. *Vendendi* ſignificatio locum non habet; *verſari* autem *alicubi* non eſt πωλεῖν, ſed πωλεῖσθαι. Docte et acute *Salmaſius* in marg. ap. Guy. et Ruhnk. φωλήσω. *apertis januis inſidias faciam.* Finge tibi illum poſt januam in angulo (ἐν φωλεῷ) latentem, ſicuti puellam ap. *Tibull.* L. I. IX. 43. *Saepe inſperanti venit tibi munere noſtro Et latuit clauſas poſt adoperta fores.* — Oblique perſtringit

laſcivos Italorum mores, apud quos puĕri amantes facilius admittant.

¶. 380.] *XCII.* Vat. Cod. p. 606. Ebrii poĕtae eſſe videtur, qui unum ex comiſſantibus rogat, ut ipſi manum porrigat et titubantis dirigat greſſum. Pergit autem ad puerum, cui, niſi forte cum patre cubet, poenas minatur. Qualem poenam cogitet, ex contextu facile ſuſpicari licet. — V. 1. *παίσης*. Vat. Cod. Noſtrum *Salmaſio* debetur. — V. 2. *χλεύην ἔσχε*. me ludibrio habuit. *Aeſchrion* T. I. p. 189. *χλεύην τι ποιεῖν καὶ γέλωτα καὶ λάσθην*. — V. 3. *ἀκαίρους*. In marg. ap. Ruhnk. *ἔκπλους* notatur. Sincera eſt lectio membr.

XCIII. Vat. Cod. p. 606. ſq. Edidit *Klotz.* in Muſ. Strat. p. 54. In puerorum gregem, quos poĕta cum Amoribus, ex templo forte procedentibus, comparat. — V. 1. *ἐκ ποίου ναοῦ*. quandoquidem Amores in deorum ſunt contubernio. — V. 2. *καταστίλβειν*. Vat. Cod. — Amor ap. *Moſchum* Eid. I. 7. *χρῶτα μὲν οὐ λευκός, πυρὶ δ' εἴκελος*. *Longus* L. II. p. 33. ed. *Moll.* *λευκὸς ὥσπερ γάλα, καὶ ξανθὸς ὡς πῦρ, στιλπνὸς ὡς ἄρτι λελουμένος*. Formoſus puer ap. *Diodor.* Ep. T. II. p. 306. *κἂν στίλβῃ χαρίτεσσι λελουμένος*. — *ἀμαυρὰ βλέπω*. tanta pulchritudo oculorum mihi perſtringit aciem. — V. 4. *οὐ πέλεται* ex *Salmaſii* eſt correctione, ſed infelici, pro *οὐ δύναται*. Quanto melius *Klotzius*, cui hoc ſaltem in loco diva Critica favit,

οὐ δύνατ' εἶναι
ἄνθρωπος τούτων κύριος, οὐ δύναται.

quo et vitium tollitur, et orationis gravitas inſigniter augetur. — V. 5. *ἤ δ'*. quaedam apogr. *πολλοῦ*. Vat. Cod. — V. 6. *μένος — ὃς δὲ πόσους*. Vat. Cod. *μένος*. Ap. Lipſ. *μένων*. Sch. Tryll. quae *Salmaſii* conjecturas exhibere ſolent. — Deinde *ὃν δὲ πόσος* Lipſ. *ὅς τις πόσους*. Tryll. — Si quis mortalis horum puerorum dominus

eſt, ille Jovem longe multumque ſuperat, qui, quamvis deus, nonniſi unum Ganymeden habet. Quantus igitur is eſſe debet, cui tantus Ganymedum numerus ſuppetat? — Bene hic locus videtur emendatus, niſi quod ex membranis legendum eſt:

ἐς Γανυμήδην

ἔσχε μόνας.

XCIV. Vat. Cod. p. 607. Edidit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 97. tertio diſticho omiſſo, quod in quibusdam apogr. ſeparatim exhibetur. Scriptum eſt ad paederaſtam, qui exoletis delectabatur. — V. 1. Grammaticis rationibus docet, quam perverſus ſit mos exoletos amandi. Paedicones nimirum φιλέπαιδας vocari, non φιλοβούπαιδας. Eſt enim βούπαις *grandis puer, puber, exoletus.* Vide *Pierſ.* l. c. — ἡ λέξις ἐξ ἐτύμου φ. ἐλκομένη. ſignificatio vocabuli ex etymologia derivata. — In Vat. Cod. βήμασιν, quod *Salmaſ.* correxit. Idem vero male v. 3. παῖς φ. tentavit. — V. 5. ἐκτοβάλλω. Ap. Lipſ. vitioſe. — Senſus manifeſtus: Tu iis pueris oblectaris, quos ego rejeci. Hoc argute ſic expreſſit: ſe Pythia celebrare, Dionyſium illum Olympia; quae referenda ſunt ad anni tempus, quo illi ludi celebrabantur. Pythicorum nimirum celebratio incidebat in vernos menſes, Olympicorum in aeſtivos. Qui ad illa ſerius venerant, vel ab agonothetis rejecti fuerant, Olympiam proficiſci ibique fortunam experiri poterant.

XCV. Vat. Cod. p. 538. Edidit *Bourdelot* ad *Petron.* c. 140. Convertit *Auſonius* Ep. CXIX.:

Tres uno in lecto: ſtuprum duo perpetiuntur,
Et duo committunt; quatuor eſſe reor.
Falleris; extremis da ſingula crimina, et illum
Bis numeres medium, qui facit et patitur.

Conf. Ep. LII. — V. 3. τὸ ἐν. Vat. Cod. — V. 4. κοινὰ ἔργα. pro κοινῶς, ὁμοίως. inſolenter dictum.

¶. 381.] *XCVI.* Vat. Cod. p. 509. »Extat in Planudea p. 252. W. 173. St. sed in eo grassata est multa monachi manus.« *Br.* Amicum hortatur, ut, dum vivat, amet et bibat. Conf. *Rufin.* Ep. XVI. ibique not. — V. 2. *παισί.* Eodem sententiarum nexu *Horat.* I. Carm. IV. 18.: defunctus *Nec regna vini sortiere talis, Nec tenerum Lycidam mirabere.* ubi cum multis similibus etiam nostrum carmen laudavit cl. *Mitscherlich.* Initio carminis Plan. *καὶ πῖνε καὶ τέρπου ἀμμ.* quod *Br.* ex membranis mutavit. »Scribendum *καὶ πίε νῦν.* Homer. Od. ι. 347. *Κύκλωψ, τῇ, πίε οἶνον.* Nicarch. supra VIII. *καὶ πίε καὶ κοίλαν κάλπιν ἐλαῦν ἄφυσσε*« et hîc v. 5. *νῦν ἐν ἐμοὶ πίετω.* »In *πῖνε* prima producitur. Palladas XVI. *ἔσθιε, πῖνε, μύσας ἐπὶ πένθεσιν.* Quaedam in hoc carmine ferre non potuisse Planudem, mirabitur, qui attendet sequens distichon ab eo receptum fuisse, in quo probabile est, »stupidum hominem nihil intellexisse.« *Br.* — Exitum v. 2. sic deformavit Planud. *ἀλλὰ τέρψιος ἐξόμεθα.* — V. 3. Ad *Luciani* Contempl. §. 22. T. III. p. 404. *τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ χελώνας μέρη;* *T. H.* hos *Strationis* versus excitavit. Nostrum locum cum Ep. *ἀδέσπ.* LXXVIII. contulit *Rutgers.* Var. Lect. L. IV. p. 411. Sobrii cujusdam et abstemii cineribus vinum infundens nescio quis in Anth. Lat. II. p. 284. *Ossibus infundam quae nunquam vina bibisti.* *Martial.* L. III. 12. *Qui non coenas et ungitur, Fabulle, Hic vere mihi mortuus videtur.* De more mortuos ungendi multa collegit *Wetsten.* N. T. I. p. 515. — V. 5. *ἐν* omittit Vat. Cod. quod a seq. syllaba facile absorberi potuit; nec opus est emendatione *Salmasii* in not. ined. *καὶ μὲν ἐμοὶ κτ.* — V. 6. *κατακλασάτω.* Vat. Cod. Notandum, Deucalionem pro aqua et diluvio poni.

XCVII. Vat. Cod. p. 510. Plan. p. 104. St. 154. W. Poëta in Draconis nomine ludit. — *τὴν τεώγλην.* Quo sensu accipiendum sit, apparet ex *Meleag.* Ep. XLIX.

ἀμυντρέγλων δὲ πίσσα Λακταίων μιλήτα τοιμέειν αἰγυβάταις.

XCVIII. Vat. Cod. p. 607. Se non haec ſolum, ſed multa alia puerilis amoris carmina ſcripſiſſe teſtatur. Hoc carmen in fine totius operis a *Stratone* collecti poſitum fuiſſe videtur, ut etiam in Vat. Cod. ultimum locum in Muſa Stratonis occupat. — V. 1. παίγνια. carmina minora, ut *luſus* ap. Latinos. — V. 3. Hujus loci ſenſus non plane expeditus. Quomodo *Strato* aliis paederaſtis alia ſcribebat? Num illi *Stratonis* ingenio utebantur, ut ap. nos poëtae patellarii pro parva mercede aliis carmina ſcribunt? Vix puto. An ſcripſit noſter:

ἄλλα δ' ἀγὼν ἄλλοισιν ἀεί, φίλε, παισὶ χαράσσω.

Hoc ſenſum haberet commodum; ſed nihil definio. — V. 4. τις μοι τ. ἀνίδωκε. Vat. Cod. Emendatior lectio debetur *Salmaſio*.

XCIX. Vat. Cod. p. 524. Plan. p. 148. St. 215. W. In Capitonem, ocularium, a quo Chryſes quidam inunctus multo minus vidit, quam antea. Lepidum carmen. *Schneiderus* Artemidorum Capitonem perſtringi cenſet in Per. crit. p. 130. Vide Prolegg. noſtra p. XLVIII. ſq. — V. 1. ἐνίχρισεν. ſic Vat. Cod. ἐνέχρισεν Plan. quod reponendum puto. — V. 2. μαχρόν. Vat. Cod. et Plan. ubi *Opſopoeus* obſervat, in quibusdam exemplaribus μακρῶν, in aliis μικρὸν legi. Prius dictum, ut *longus annus*, *magna talenta*, et ſimil. ad augendam rem, non ad genus quoddam rei ſignificandum. — V. 5. διπλάθρων. Vat. Cod. — V. 10. οὐκέτι μήποτ' ἴδῃ. „Sic libri omnes: at bene graecum non videtur. Scribendum cenſeo: οὐκέτ' ἂν οὔποτ' ἴδοι. α Br.

NICO-

NICOMEDIS SMYRNAEI ANASTREPHONTA.

Ne lectores fruſtra quaerendo fatigarentur, inſcriptionem horum carminum non mutavi, quamvis falſiſſimam. Septem enim haec diſticha *ἀντιστρέφοντα*, quae continua ſerie leguntur in Vat. Cod. p. 201. et in Plan. L. VI. c. 4. non ſunt *Nicomedis Smyrnaei*, ſed Νικοδήμου Ἡρακλεώτου, ut diſerte apud utrumque ſcribitur. Ep. VIII. an *Nicodemi* ſit, dubitabant veteres. Lemma enim in Vat. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου; et ſic voluit Plan. L. I. c. 39. p 59. ubi tamen prono errore Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου, ſcribitur. Hinc *Brunckii* error. — Longe diverſi hominis, *Nicomedis Smyrnaei* medici, ſunt Ep. IX. X. et XI.

V. 382.] *I.* Plan. p. 416. St. 551. W. — V. 1. φᾶρος. veſtimenta, quae Ulyſſes a Phaeacibus dono acceperat. Vide Odyſſ. N. 10.

II. Ibid. — V. 2. diverſo ordine ἔγραφεν Ὠφελίων et in Vat. Cod. et in Plan. quod cur a cl. editore mutatum ſit, non exputo. Ophelionis pictoris nomen nonniſi ex duobus his diſtichis cognitum habebat *Iunius*. — ἀντ' ἀλκῆς. *quod ei periclitanti auxilium tuliſſem*, interpretatur *Brodaeus*. Hoc verum videtur. Diſertiorem rei explicationem metri lex et artificium non patiebatur. De ſinceritate lectionis dubitabat *Heynius* in Comment. Soc. Reg. X. p. 89. — φίλον Βρομίοιο. quia in Bacchi comitatu erat. *Noun.* Dionyſ. L. XIV. p. 390. In artis operibus ſaepiſſime Panes Bacchi miniſtris junguntur. Vide *Heyne antiquar. Auff.* II. p. 71. not. *f.* — Ἀρκάδος. Mercurii, qui apud Arcades inprimis colebatur.

III. Ibid. Non διερῆς vulgo, ſed diviſim δ' ἱερῆς legitur. Ineptum quidem epitheton διερῆς, quod Vat. Cod.

praeſtat, ſed non ſollicitandum. Aërope, Atrei conjux, a Thyeſte in adulterium pellecta, ſive violata, Tragoediarum pars fuiſſe videtur, unde h. l. Ἀερόπης δάκρυα. Cf. *Apollodor.* L. III. 2. 1. *Meziriac.* ad Ovid. Epiſt. T. II. p. 250. ſq. „Obſcurum eſt, quid artifex ſibi in „arte licere putaverit, cum in eodem Epigr. coena „Thyeſtea commemoretur, et ipſa in ea tabula exhi„bita, una cum poena, Atrei fuga ſcilicet, et Pelopiae „inceſtu.“ *Heyne* Comm. Soc. reg. T. X. p. 111. Diverſas ejusdem pictoris tabulas indicare videtur, ut in proximo diverſas Praxitelis ſtatuas. De poena crudelitatis, quam Atreus dedit, vide *Hyginum* Fab. LXXXVIII. — In fine v. 2. *Br.* iterum transpoſuit verba ἔγραψεν Ὠφελίων.

¶. 383.] *IV.* Ibid. Pan, Nymphae et Danaë Praxitelis ex marmore junctim memorantur in Ep. ἀδέσπ. CCCXV. Non vere Pana, ſed Satyrum ſignificari, ex utre, quem ibi geſtaſſe dicitur, colligit *Heynius* in Comm. T. X. p. 89. not. *u.* Satyros plures elaboravit Praxiteles, quos commemorat *Heyne antiqu. Auff.* II. p. 63. ſq. — V. 2. Πᾶνά μι. Planud. et Vat. Cod. Hic etiam Παντελικῆς.

V. Ibid. In imaginem videtur ſcriptum, quae nuptiarum pompam exhibebat; ſponſam nempe ex paterna domo traductam, juvenes Veneri ſacra facientes. — ἐκ θαλάμων. *Homer.* Il. ε. 492. ἐν τῇ μὲν ἰὼν γάμου τ' ἴσαν ἠλακάτας τε· Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὑπολαμπομενάων, Ἡγίνεον κατὰ ἄστυ.

VI. Ibid. Hoc quoque diſticho ad *Homeri* locum, modo laudatum, reſpicitur. Ex Veneris manibus puellam ſponſus accipit. Conf. *Pindar.* Pyth. ϑ. 16. — V. 1. αἰθομένας ὑπὸ δαιτί. Vat. Cod. — εὐεγχέϊ ſolemni errore edd. veteres.

VII. Ibid. Ἀσκανίη urbs in Bithynia, de qua vid. ad *Diodor.* Ep. XIV. Propter Bacchi cultum illuſtris fuiſſe

videtur regio, siquidem Silenus ille, quem commemorat *Alexander Aetolus* fragm. ap. *Strabon.* L. XII. p. 849. B. et L. XIV. p. 999. D. is est, quem Bacchicae fabulae illustraverunt.

VIII. Vat. Cod. p. 365. Νικοδήμου, οἱ δὲ Βάσσου. Plan. p. 59. St. 85. W. Νικομήδους, οἱ δὲ Βάσσου. — Pro σώσετο Msc. Gudian. bis σώζετο.

¶. 384.] *IX - XI.* „Inscriptiones istae primum vul„gatae sunt ab Octavio Falconerio in Inscriptionibus „athleticis Rom. 1668. [Gronov. Thes. VIII. p. 2342.] „Iterum a Sponio in Miscell. erud. antiqu. p. 131. „unde eas repetiit Fabric. Bibl. gr. T. XIII. p. 348. „quorum ridiculum errorem correxit Gorius Inscr antiq. „T. I. p. 271.“ *Br.* Leguntur eaedem in *Donii* Inscript. Cl. I. p. 25. sq. et in *Muratorii* Thesaur. CMLXVI. Superscripta sunt primo horum Epigrammatum haec verba: Τῷ σωτῆρι Ἀσκληπιῷ εὐκτήριον καὶ χαριστήριον Νικομήδης ὁ ἰατρός. Dedicat Nicomedes imaginem Aesculapii pueri, a Boëtho sculptore factam. De Boëtho disputabimus in *Catalogo Poëtar. Anthol.* v. *Nicomedes.* — V. 1. παιδὸς θείου. divini pueri. Sub pueri specie Aesculapius colebatur ap. Arcadas, ut tradit *Pausanias* L. VIII. 25. p. 651. — Παιῆνος κούρου. Patrem Aesculapii interpretes significari existimant; equidem *Aesculapii pueri* interpretari malim. Nam Παιὰν ipse est Ἀσκληπιός, ap. *Orpheum* Hymn. LXVI. Ἰητῆρ πάντων, Ἀσκληπιέ, θέσπιε παιάν — et in aliis locis, quae notavimus in Exercitt. critic. T. II. p. 53. — δικαστικόκου junctim dederunt plures, inter quos *Falconerius* poëtam propterea barbariei incusat. Videbatur deus, qualis paulo ante a matre editus erat. — V. 3. Laudatur Boëthi sculptoris artificium, qui illam statuam etiam posteris spectandam elaboraverat. — ἰμάσσω. *Glaucus* Ep. III. εἶς χειρὸς θυμηδὲς ἱμάσσατο τέχνα Θαύμα. χιμαιροφόνου. — Falcon. et Spon.

Σειοβοηδε, pro ſculptoris nomine illud habentes. — V. 5. ζωάγρια νόσων, tanquam pretium pro vita ſervata ſolutum; idem quod σῶστρα in Inſcriptione. — χειρῶν δείγμα παλαιγ. *monimentum priſcae artis.* Ambiguum, utrum haec ita dicta ſint in laudem Boëthi, ut ejus opus cum antiquiſſimorum ſculptorum operibus comparetur iisque exaequetur, an revera antiqui cujusdam Boëthi ἄγαλμα ſignificetur. Alteri huic interpretationi, in quam fere magis inclinat animus, non obſtat, quod poëta v. 3. ipſum Boëthum alloquitur.

X. Hoc Epigramma eidem lapidi inſculptum ac ſuperius cum titulo: Τῷ βασιλεῖ Ἀσκληπιῷ σῶστρα καὶ χειροστύπια Νικομήδης Σμυρναῖος ἰατρός. Scriptum in eandem Aeſculapii imaginem. — V. 1. Boëthus imaginem tuam, Aeſculapi, felici manu expreſſit talem, qualem te Ilithyae in lucem protulerunt. ἐκ Φλεγύου. *Homeri* Hymn. XV. Ἰητῆρα νόσων, Ἀσκληπιόν, ἄρχομ' ἀείδειν, Τὸν Ἀπόλλωνος, τὸν ἐγείνατο δῖα Κορωνὶς Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, κούρη Φλεγύου βασιλῆος. Conf. *Pauſan.* L. II. p. 171. et *Pindar.* Pyth. III. 10. ſqq. — ἀκεσιχειρίμῳ. Marmor. Noſtrum *Salvinio* debetur. — V. 3. Verba paulo intricatiora ſic ordinanda ſunt: τοῖον σεῖο ἄγαλμα, Ἀσκληπιέ, βουλὰς ἔτευξεν πραπίσιν ἀγαθῇς χειρός. Mire et inſolenter dictum πραπίδες χειρός, *peritae manus mens*, quae ſcil. haud ſecus ac mente praedita ſtatuam illam elaboraverat. Similis inſolentiae locutio eſt ap. *Philoſtratum* I. Imag. X. p. 778. καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πείθει τὸν νοῦν εἰς τὴν πυκτικήν. — V. 5. Hanc imaginem tuus, Aeſculapi, miniſter in hoc templo poſuit. — νηῷ ἐν τῷδε. Aeſculapii delubrum a Diocletiano in Thermis Trajani exſtructum fuiſſe docet *Famianus Nardinus* Antiqu. Romae L. III. c. 10. In hoc templo *Falconerius* Aeſculapii hanc ſtatuam a Nicomede dedicatam eſſe ſuſpicatur propter locum, in quo hae inſcriptiones ſunt erutae. — V. 7. σὸς θεράπων. Nicomedes medicus. — ὀλίγῃ . . δόσιν. Marmor. parvum ex voto

Digitized by Google

munus, qualia mortales immortalibus tribuere solent. — *τένδε*, consiliorum et omnino beneficiorum.

Epitaphium in Nicomeden edidit *Gorius* in Thesauro T. III. p. 127. *Muratori*. p. CMLXVII. In lapide subscripta sunt haec: *Εὐψυχῶ Νικομήδης· ἔστις οὐκ ἤμην, οὐκ ἐγενόμην, οὐκ εἰμί, καὶ οὐ λυποῦμαι. ζήσας ἔτη* ΜΔ *καὶ ἡμέρας* ΚΓ. Haec verba aenigmatice dicta, V. Doct. *Chardon de la Rochette dans le Magaz. Encycl.* An. IV. T. I. p. 239. sic interpretatur: *Le courage de Nicomède est ferme: du néant je passai à l'être, et je retourne au néant sans en être affligé, après avoir vécu 44 ans et 23 jours.* Haec interpretatio quomodo conciliari possit cum verbis *οὐκ ἐγενόμην*, me non satis intelligere fateor.

AMMIANI EPIGRAMMATA.

Praeter Epigrammata, quae hic sub *Ammiani* nomine leguntur, Vat. Cod. eidem tribuit Ep. inter *Ἀδέσποτα* XLII.

¶. 385.] *I.* Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 248. W. Dedicationem pilei ab Athenagora rhetore Mercurio factam cavillatur poëta. Prius distichon pro inscriptione donarii habendum esse, bene vidit *Brodaeus*. — V. 1. *Ἀρκαδικὸν πῖλον*. qualem Mercurius, Arcadum deus, gestare solebat. *πῖλος Ἀρκαδικὸς ἢ Λακωνικὸς* est ap. *Dion. Chrys.* Or. XXXV. p. 433. A. *Hesych.* *Ἀρκὰς κυνῆ. Ἀρκαδικὸς πῖλος. Σοφοκλῆς Ἰνάχῳ.* Vide *Toup.* Epist. crit. p. 42. et inprimis *Valcken.* ad *Theocrit.* Adon. p. 345. *Dorvillius* ad *Charit.* p. 4., hoc carmine laudato, monuit, vanissimum rhetorum et sophistarum genus deorum apparitiones solitos esse fingere, unde declamandi occasionem arriperent, et hoc vel illud dedica-

rent, non ſine ſui jactatione. Exemplum ejusmodi dedicationis ſervavit *Phrynichus*: *Κατ' ὄναρ Πολέμων ὁ Ἰωνικὸς σοφιστὴς Δημοσθένους τοῦ ῥήτορος εἰκόνα χαλκῆν ἐν Ἀσκληπιοῦ τοῦ ἐν Περγάμῳ τῇ Μυσίᾳ ἀναθεὶς, ἐπέγραψεν ἐπίγραμμα τοιόνδε· Δημοσθένην Παιανιέα Πολέμων κατ' ὄναρ.* ubi *Phrynichus* temere reprehendit formulam *κατ' ὄναρ*, *ſomnii monitu*, *ex ſomnii praecepto*; quam illuſtrarunt *Alberti* Obſſ. phil. p. 1. ſq. et *Abreſch.* in Lectt. Ariſtaen. p. 300. ſq. Illo *Phrynichi* loco nihil ad noſtrum carmen magis eſt appoſitum. Ut Polemo Demoſthenem, ſic Athenagoras Mercurium ſe per quietem vidiſſe gloriatur. Quum autem ſcripſiſſet, ſe ponere pileum *κατ' ἐνύπνιον*, *ſomnio illo commotum*; *Ammianus* illum irridens, jungit *ῥήτωρ κατ' ἐνύπνιον*, quaſi ille ſe non ſtudio et arte, ſed ſomnii viſu rhetorem evaſiſſe dixerit. Ambiguam verborum ſtructuram feliciter, ut fere omnia, imitatus eſt *Grotius*:

Arcadi Mercurio peraſum dedit Arcada munus,
Vovit ut in ſomnis rhetor Athenagoras.

Jam in ſequentibus *Ammiani* mens eſſe videtur haec: Si Athenagoras ſe per ſomnium rhetorem evaſiſſe dicit, donum procul dubio ferendum eſt deo, quo favente illi tam praeclarum artis *ἐφεύρεσιν* contigit; ſin contra *ὕπνος*, videns et vigilans, non Mercurii afflatu, ſed ingenio et meditationibus, rhetor evaſit, idque nobis perſuadere conatur, ſatis erat poſuiſſe: *θεὸν Ἀθηναγόραν*, *rhetoris* praedicatione penitus omiſſa. Ceterum de hoc Athenagora nihil aliunde conſtat; quare *Dorvillius*, *Ammiani* cenſuram ex odio natam atque iniquam eſſe, temere pronuntiat. Pilei certe dedicationem a vano et arroganti homine fieri potuiſſe, nemo dubitabit. Quare *Ammiano* fides habenda eſt, dum certiora doceamur. Athenagoras ille, quem Syracuſanorum demagogum fuiſſe conſtat ex *Thucyd.* VI. 35., cum noſtro nihil praeter nomen commune habet. — V. 2. *Joſ. Scaliger* in

not. mſc. ῥήτωρ in δᾶρον mutandum cenſebat; in quo aut non perſpicio acutiſſimi viri mentem, aut eum, vocabulis transpoſitis, voluiſſe cenſeo:

Ἀρκαδικὸν πῖλον κατ' ἐνύπνιον Ἀρκάδι ῥήτωρ
Ἑρμείῃ δᾶρον θῆκεν Ἀθηναγόρας.

in quo ambiguitas ſtructurae, quam *Ammianus* ridet, etiam magis ſentitur.

II. Vat. Cod. p. 528. ſq. Ἀμμιάνου, non Ἀββιάνου, ut eſt in Plan. p. 170. St. 247. W. In Flaccum, rhetorem, ſoloeciſmorum ditiſſimum. In eundem, vt videtur, eſt Ep. *Lucillii* LXXXVI. Eum tum temporis, cum *Ammianus* hos verſiculos ſcriberet, inter in Cyprum ſuſcepturum fuiſſe, ſuſpicari licet; niſi poëta hoc tantum finxerit, quia Cyprii barbare loquebantur. Ad vicinitatem Ciliciae, ubi Soloe, Soloeciſmorum patria, reſpici putabat *Huetius* p. 18. — V. 2. »πανταχοῖ διανομίους. Sic codd. omnes, et editiones duae primariae, »recte. διανοσίους τετραχόλλαβον eſt, facta ſynizeſi vocalium ια. Sic Αἰγυπτίας, Αἰγυπτίης, ubi, licet aliter ſentiat Clarkius, υ poſitione longum eſſe credo, et ultimas vocales in unam ſyllabam coalefcere. II. β. 811. »vera, meo judicio, ſcriptura eſt: ἔστι δέ τις προπάροιθε »πόλιος αἰπεῖα κολώνη. Homero, cui prae aliis placuit Ionica dialectus, Atticum πόλεως male obtrudunt. In »Dionyſii Periegeſi v. 118. ſcribendum ex optimis codd. »Ἰσσοῦ ἄχρι πόλιος, Κιλίκων χώρων παραμείβων. Ubi vulgatae »editiones plane inconcinne habent Ἰσσοῦ ἄχρις πόλιος, »quo ingratius auribus nihil accidere poteſt. Sic in »Empedoclis fragmento, quod habet Anthologia (ed. »Wechel. p. 169.) quodque conſulto omiſi, e codd. »ſcribendum v. 2. νεῖστ' ἂν ἄχρα πόλιος, ἀγαθῶν μελεδήμο»νες ἔργων. Quod enim in Vat. ſcriptum πόλης e prava »pronuntiatione ortum, quae η et ι confundebat: Jani »Laſcaris cod. recte πόλιος habet. Sed de hoc ſatis.« *Br.*

In marg. ed. Wechel. Scholion: γρ. καὶ πέντε διηκοσίους καὶ πεντάκις διακοσίους· ἢν τὸ τρίτον τῶν δυεῖν πρατέρων χεῖρον εἶναι δοκεῖ. — V. 3. ἀριθμῷ. paucos, ἀριθμητοὺς ἀπὸ πολλῶν Theocrit. Eid. XVI. 87. — V. 4. τοῦ λοιποῦ. in poſterum. Ariſtaen. L. II. 13. p. 93. φυλάξομαί σε τοῦ λοιποῦ, ἵνα σε μηδὲν ἀνιάσω. Plenius Ariſtoph. Ran. 594. ἀλλ' ἤν σε τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαί χρόνου. Sylvam exemplorum dedit *Wetſten.* ad N. T. II. p. 237.

III. Vat. Cod. p. 529. Planud. p. 170. St. 247. W. In Aſiaticum quendam, ſubito rhetorem factum. *Brodaeus* de oratore Aſiaticum dicendi genus ſectante accipiebat; ſed minus recte. Thebanus fuiſſe videtur, vel certe Thebis prima oratoriae facultatis ſpecimina dediſſe. Hinc *Ammianus*: καὶ τοῦτ' ἐν Θήβαις νῦν γέγονεν τὸ τέρας. etiam hoc prodigium ceteris, quae Thebis acciderunt, annumerandum eſt. De Sphinge agi putabat *Brodaeus*; quod mihi ſecus videtur. Reſpicitur potius fabula de Tireſia, qui, cum mulier eſſet, repente vir evaſit. Vide ad *Evenum* Ep. XII. — οὐδὲν ἄπιστον. jam nihil non credibile! Paulo diſertius *Archilochus* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδέν ἐστιν, οὐδ' ἀπώμοτον. ubi vide not.

IV. Cod. Vat. p. 529. Plan. p. 170. St. 248. W. Etiam in hoc diſticho rhetorum imperitiam perſtringens, certiſſimam viam ad eloquentiae laudem Paulo indicat, literas non diſcere. Plurimum huc facit, quod rhetor ille glorioſus ap. *Lucian.* T. III. p. 15. ed. R. ad diſcipulum: ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν ἔμβαινε, οὐ μεῖον ἔχων διὰ τοῦτο, οὐδ' ἄν, τὸ καινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῇς· ἄλλο γάρ τι παρὰ πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ. Τὰ γράμματα μανθάνειν dicuntur, qui literarum figuras diſcunt. Notus ſenarius, γράμματα μαθεῖν δεῖ καὶ μαθόντα νοῦν ἔχειν. *Porphyrius* de Abſtin. L. II. 41. οὐδὲ πᾶς τὰ γεγραμμένα δύναται ἀναγινώσκειν, ἀλλ' ὁ μαθὼν γράμματα. — διδάξαι ῥήτορα. ad rhetoricam artem fingere et formare. Graeciſmum illuſtrat

D. Herald. ad *Martial.* p. 110. ſq. fuſius *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut. p. 4.

V. In Cod. Vat. deſideratur. Plan. ibid. In eundem Maurum rhetorem ſcriptum videtur *Palladae* Ep. XXXIX. — Quem noſter *βαρύχειλον* vocat idem *ὑγχειλέφας* ap. *Palladam.* — Ad verba *δαίμονα λευκοφόρον* varia comminiſcitur *Brodaeus*, Cacodaemonem eum appellari putat, candida indutum veſte, quod paucis ante diebus manumiſſus eſſet. *Tertullianum* enim inter manumiſſionis inſignia etiam albam veſtem numerare. Deinde putat, ad *τὰς λευκάς*, *vitiliginem albam*, reſpici. Vide *Bernard.* ad *Theoph. Non.* T. II. p. 234. Alia minus probabilia praetereo. *Opſopoeus*, rhetores olim albis veſtibus indutos inceſſiſſe, arbitrabatur, et hinc *Creſollius* in Theatr. Rhetor. L. III. 16. Theſaur. Gron. T. X. p. 123. Rideri autem Maurum, nihil rhetoris habentem praeter veſtem. At haec ad poëtae acumen illuſtrandum non ſufficiunt. Rhetores illorum temporum cum declamaturi in publicum procederent, candida toga indutos fuiſſe, et per ſe probabile eſt, et intelligitur ex *Perſii* Sat. I. 15. *Scilicet haec populo, pexusque rogaque recenti, Et natalitia tandem cum ſardonyche albus, Sede leges celſa.* ubi vide *Caſaubonum.* Maurum autem Africanum fuiſſe, cum nomen hominis docet, tum epitheton *βαρύχειλος*, quo ad tumida gentis illius labia reſpicitur. Hunc igitur poëta miratur, quod ſe tanquam deum ſive daemonem artis rhetoricae gerat, cum *aer* ſit *daemon*, et *cui per mediam nolis occurrere noctem*, ut de ſervo Mauro *Juvenal.* V. 53. Similiter de Aegyptio Anthol. Lat. T. I. p. 608. 3. *Quem niſi vox hominem labris emiſſa ſonaret, Terrerent viſos horrida labra viros. Dira Adrumeta tuum rapiant ſi Tartara monſtrum, Cuſtodem hunc Diris debet habere domus* In voce *δαίμων* ambiguitatem eſſe, nec *Huetium* fugit p. 18. virum perſpicaciſſimum. *δαίμων τέχνης* eſt *egregius et plane divinus rhetor*; ſicuti *Herme-*

ſianax ap. *Athen.* XIII. p. 597. verſ. 28. Homerum ἄδιστον δαίμονα μουσοπόλων vocat; quod ne conjectura tentes, verát *Columella* Praef. L. I. 30. *Nec parens eloquentiae, Deus ille Maeonius* — imitatus fortaſſe *Ciceron.* IV. ad Attic. 15. *Deus ille noſter Plato.* — Deinde vero δαίμων pro genio quodam, ſive larva ex inferis emiſſa, ponitur. *Manes* enim *ſepulti* δαίμονες vocantur, quare Mors δαιμόνων κοίρανος ap. *Euripid.* Alceſt. v. 1140. Cf. *Dorvillium* ad *Charit.* p. 108. et 178. Multa autem illa tempora de daemonibus *asris*, miſeros mortales infeſtantibus, ſomniabant. *Pauſan.* L. VI. 7. p. 468. de Daemone ap. Temeſſenſes: χρόνῳ δὲ δεινὸς μέλας καὶ τὸ εἶδος ἄπαν ἐς τὰ μάλιστα φοβερός. *Lucian.* T. III. p. 57. ed. R. ὁ δαίμων αὐχμηρὸς καὶ κομήτης καὶ μελάντερος τοῦ ζόφου. *Palladas* Ep. XL. 6. ἡ δὲ τάλαινα φρικτῶν δαιμονίων ἐμαγέλην ἔτεκε.

¶. 386.] *VI.* Cod. Vat. p. 538. In Plan. p. 131. St. 189. W. ſine auctoris nomine proſtat. Schol. in marg. ed. Wechel. Εἰσί τινες οἱ ὑπ' ἀργείας τὸν δάκτυλον ἢ τὸν κάλαμον λείχουσιν· ὁ δέ φησι, οὐκ ἐπεχθάνομαί σοι ἀργῷ ὄντι, ἀλλ' ὅτι οὐ μόνον τὸν κάλαμον, ἀλλὰ καὶ ἄλλο λείχεις. Tecte rem infamem ſignificat auctor Scholii, qui hoc diſtichon rectius accepit, quam *Joſ. Scaliger* de Em. Tempor. p. 480. qui de poëta agi putabat ad aram Lugdunenſem victo et carmina ſua lingua delere juſſo. Cf. ad *Lucillii* Ep. LXXVIII. Senſus carminis noſtri magis apparebit, comparato Ep. κλέων. LXXIV. et LXXV. — V. 2. ποεῖς. Ed. pf. et tres Aldinae.

VII. Vat. Cod. p. 522. *Ammiano* vindicat; in Plan. p. 157. St. 229. W. etiam hoc ἄδηλον. De obſcuro quodam oppido, quod ſibi metropolios nomen temere arrogabat. — πόλις. cum gravitate dictum, ut ap. *Procopium Gazaeum* Orat. edita in *Villoiſoni* Anecd. T. II. p. 45. ἡ πόλις τὸν ἰδιεργέτην, δι' οὗ νῦν αὐχένα χαῦνον ἐπαίρω καὶ πόλιν εἰμί. *in urbium numero habeor.*

VIII. Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 243. W. Ad Marcum quendam, cruce dignum. Initio diſtichi et ap. Planud. et in Vat. Cod. Μαστεύρων legitur, quod *Brodaeus* ad Marci patriam, Maſtauram, referebat. Idem Λαστεύρων legendum conjecit, quod *Br.* in textum recipere non dubitavit. Hoc ſi verum, Marcus ut cinaedus traducitur. λάστευρος. πόρνος. Vide *Valcken.* ad *Ammon.* p. 41. et *Interpp. Heſychii* v. Λάστευρος. Emendationis neceſſitatem non video. — Utram vocem praetuleris, ad reliqua nihil intererit. Demtis enim, ex *Ammiani* praecepto, duabus literis, στεύρων relinquetur. Habes hîc primum exemplum ejusmodi luſus, quem recentiores *Logogriphum* appellare ſolent. Hujus generis plura in ſeqq. occurrunt.

IX. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. „Nominis Μάρηκος demta prima litera, ſupereſt ἄρηκος, idem quod „ἄρκτος.“ *Br.* Marcum igitur dignum cenſet, qui ab urſis dilaceretur. Talia παρὰ γράμμα σκώμματα et παραγραμματισμούς vocari, notavit *Brodaeus.* Sed hanc ſibi interpretationem displicere ſignificavit *Salmaſius* in notis inedit. meliorem ſe alibi daturum eſſe promittens, cujus promiſſi fidem non exſolvit. Ad *Brodaei* tamen interpretationem ſtabiliendam facit *Ariſtoteles* Rhetor. L. III. 11. 6. de urbane dictis agens, et praecipue de eo genere, quod in παραλέξεις verſatur: ἅστις ἐν τοῖς γελοίοις τὰ παραπεποιημένα. ὅστις δύναται καὶ τὰ παρὰ γράμμα σκώμματα· ἑκατερᾷ γάρ. — τὰ δὲ παρὰ γράμμα ποιεῖ οὐχ, ὃ λέγει, λέγειν, ἀλλ' ὃ μετάστρεψε ὄνομα. — De forma ἄρηκος pro ἄρκτος vide *Euſtath.* ad Odyſſ. ε. p. 223. 35.

X. Vat. Cod. p. 538. ad *Ammianum* refert. In Planud. p. 167. St. 243. W. *Palladae* tribuitur cum duobus ſequentibus. Scriptum eſt in malignum et alienis malis gaudentem. — V. 2. σκέρπιος ὤν. cum natura malus ſis. *Artemidor.* Oniroer. II. 13. φαλάγγια δὲ καὶ σκέρ-

πους καὶ σκολιπενδρας πονηρους ανθρωπους. Vide *Weſſeling.* ad N. T. II. p. 782. ſq. — V. 3. ἑκών τι Plan. ἑκοντί. Vat. Cod. — ἀφίεις. Vat. Cod. — V. 4. ἀστὰς Κρονικός. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. *Ovidius* in Ibide v. 217. *Te fera, nec quidquam placidum ſpondentia Martis Sidera preſſerunt, falciferique ſenis.* Cf. *Caſaub.* ad *Perſii* Sat. V. 50.

XI. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In Pollianum, qui, ut alter Oedipus, patrem, matrem fratremque occiderat. — Quamvis Iocaſta ipſa ſibi intulit manum, et ejus filii mutua perierunt caede, horum tamen malorum omnium cauſa videbatur Oedipus. Hujus autem filii, item fratres ejus erant; unde ap. *Sophocl* in Oed. T. 1481. liberos ſuos ad ſe vocans, δεῦρ' ἴτ' ἐλθέτε, ait, ὡς τὰς ἀδελφὰς τάσδε τὰς ἐμὰς χέρας. *Senecae* Oedip. v. 872. *me petat ferro parens, Me natus: in me conjuges armet manus Fratresque.*

XII. Vat. Cod. p. 538. Plan. ibid. ut *Palladae.* In hominem nequam, ſenem et podagrum. — ἡ πολύγηρα — εὔφρον. Ad paroemiacum dicendi genus videtur reſpici, quo uſus eſt *Theocrit.* Eid. X. 17. εὖρε θεὸς τὸν ἀλιτρόν· ἔχεις πάλαι ὃν ἐπεθύμεις.

§. 387.] *XIII.* Vat. Cod. p. 538. Plan. p. 167. St. 242. W. *Martialis* L. IX. 30. Epigramma in Philaenidem his verſibus claudit:

Sit tibi terra levis, mollique tegaris arena,
Ne tua non poſſint eruere oſſa canes.

quae ex graeco *Ammiani* converſa eſſe volunt *Potterus* Archaeol. IV. 7. *Goens* de Cepotaph. p. 66. etiam *Menag.* ad *Diogen. Laert.* VI. §. 49. p. 256. qui hanc ob cauſam *Ammianum Martiale* antiquiorem putant. Mihi haec argumentatio errore carere non videtur. Sed de his olim disputabitur in Hiſtor. crit. Poëtar. Anthol. v. *Ammianus.*

XIV. Vat. Cod. p. 536. Plan. p. 169. St. 246. W. Avarum quendam, qui vicinorum agrorum terminos movere audebat, de futura ejus ap. inferos paupertate admonet. Eodem ſententiarum nexu *Horat.* L. II. Carm. III. 17. *Cedes coëmtis ſaltibus et domo, Villaque — Victima nil miſerantis Orci.* et magis etiam L. II. 18. 23. *Quid? quod usque proximos Revellis agro terminos, et ultra Limites clientium Salis avarus — Nulla certior tamen Rapacis Orci fine, deſtinata Aula divitem manet Heres.* ubi diligentiſſimus interpres noſtri carminis memor non erat. — παροιζων. Hoc verbum, ſicut etiam παροιστρὸς in lemmate, quorum ſignificationem verba Horatiana diſerte explicant, ex hoc uno loco cognitum habuit *Stephanus.* — V. 3. Ante ὅμοιος lacuna eſt in Vat. Cod. in marg. autem ſic ἰφι. Deinde ὁμοίως. *Luciani* Charon T. III. p. 62. ed. Bip. Ἐὰν μάταιοι, τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὄροις διακέκριται τὰ γενναῖα καὶ τὰ ζάντων πράγματα· καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι· καὶ ὅτι κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνήρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου, Ἐν δὲ ἰῇ τιμῇ Ἴρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων. — Apud eundem in Mort. D. I. 3. T. II. p. 131. Diogenem facit divitibus nuntiari jubentem: τί, ὦ μάταιοι, τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν μετ' ὀλίγον. Cf. *Antiph.* Ep. IV. τεθνήξῃ, πλουτοῦσαν ἀφεὶς μεγάλην διαθήκην, Ἐκ πολλῶν ὀβολὸν μοῦνον ἐνεγκάμενος.

XV. In Vat. Cod. p. 543. auctoris nomine caret, quod in Planud. p. 141. St. 204. W. adſcriptum eſt. Cf. *Nicarchi* Ep. XXIII. — V. 3. Ζεῦ σῶσον. De more ſternutantibus acclamandi vide *Interpp. Petronii* c. XCVIII. et *Scaliger.* in Lect. Auſon. L. I. c. 16. Sternutationem pro re ſacra habitam eſſe a veteribus, notavit *Athen.* L. II. p. 66. qui ineptam hujus ſuperſtitionis cauſam affert. Vide *Caſauboni* Animadv. p. 138. Ex noſtro autem loco apparet, ſternutantibus non alios,

tantum, ſed ipſos ſibi acclamaſſe, quod hinc notavit *Morin ſur les ſouhaits en faveur de ceux qui éternuent, Mém. de l'Acad. des Inſcr.* T. V. p. 436. et *Potter.* in Archaeol. II. 17. — V. 4. τὰς ἡλιὰς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 521. *Lucillio* tribuit; *Ammiano* Planud. p. 157. St. 228. W. Hiſtoria de puſillo quodam homine, qui, cum murem in cavo ſuffocaſſet, ſe cum Hercule comparabat. — V. 1. Μέγιστα Vat. Cod. — V. 2. μικρὸς malebat Anonymus Bibl. Bodlej. — V. 3. ψιλὸς. Vat. Cod.

XVII. Vat. Cod. p. 522. Ἀμμιάνου, οἱ δὲ Νικάρχου. Idem lemma in Plan. p. 157. St. 229. W. In Diodorum, puſillum, qui ſpinam ex pede acus ope extracturus, ipſam acum pede pertudit. Cf. *Lucillium* Ep. LVIII. — V. 1. Notanda vox λεπταλινὲς, aliunde non cognita. — V. 2. ἐτρύπησεν. Vat. Cod.

XVIII. Vat. Cod. p. 522. Plan. p. 159. St. 232. W. in capite εἰς μικρούς. In Stratonicenum — militis nomen eſſe videtur — ingentis amplitudinis hominem, quicum plures in eadem urbe habitare poſſe non videbantur.

¶. 388.] *XIX.* Vat. Cod. p. 509. Male auctoris nomen in *Abbianus* mutatum eſt in Planud. p. 172. St. 251. W. ut et Ep. II. De culcitra duriſſima, cui in Procli domo incubuerat. — V. 1. ἐπὶ ξενίαν. *ad hoſpitis coenam invitatus*, ut videtur. Adſcribam verba *Stephani* in Theſ. L. Gr. T. II. p. 1126. D. „Sicut autem ἐπὶ „ξένια καλεῖν dici docui pro hoſpitio invitare, ſive ad „hoſpitium, ſic et ἐπὶ ξενίᾳ καλεῖν alicubi legitur in eadem „ſignificatione. Sed ego locos hosce ſuſpectos habeo, et „vel ἐπὶ ξένια (a nominativo ſingulari ξένιον) vel ἐπὶ ξενίου „reponendum cenſeo, quod ap. Philonem legitur, alio„qui tamen rarum.“ *Ammiani* tum non meminerat vir doctiſſimus. — Verba ὅτε παιδὸς ὄντος μου jungenda cum

ſubſequentibus: Quum heri in hoſpitium eſſem vocatus et dormiendi tempus appetiviſſet, culcitrae incubui verae ſaxeae. — V. 2. ἐπεκλίθην. Vat. Cod. — Γοργόνος ἡ Ν. quia illa omnia adſpectu ſuo in ſaxa mutabat, haec ipſa in ſaxum mutata erat. — V. 3. μὲν om. Vat. Cod. et vett. edd. ante *Stephanum*. — V. 4. Πλάκλου vitioſe pro Πρόκλου exſcr. in ed. Lipſ. — V. 6. Periiſſem ſane in hoc tam duro cubili. Ludit poëta in τύλην et στήλην, *cippum* intelligens tumulo imponendum.

XX. Vat. Cod. p. 566. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* Flor. T. X. p. 127. 30. Gesn. 75. Grot. De Apellis cujusdam coena, in qua convivis nihil praeter olera apponebatur. Olera autem pro viliſſimo cibi genere habentur. *Juvenal.* Sat. IX. 78. *Curius parvo quae legerat horto Ipſe ſocis brevibus ponebat oluſcula: quae nunc Squalidus in magna faſtidit compede foſſor.* Hinc veteris diſciplinae cultor et magiſter Oſellus ap. *Horatium* II. Serm. II. 116. *Non ego — retinere edi luce profeſta Quicquam praeter olus, fumoſo cum pede pernae.* — V. 1. ὡς κῆπον τεθυκώς. quaſi hortum mactaſſet, non hoſtiam. Similis feſtivitate *Horatius* ad Iccium I. Epiſt. XII. 21. *Verum ſeu piſces, ſeu porrum et caepe trucidas.* — V. 3. τῆλις. Vat. Cod. Vulgo τῆλυς. quod nimis patienter tulerunt priſtini editores. τῆλις eſt foenum graecum, unde, oleo affuſo, aliisque herbis additis, ἥδυσμα quoddam parabatur, τήλινον vocatum. Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 331. E. F. — V. 6. διεκνίσας. Vulgo.

XXI. Vat. Cod. p. 529. ſq. Plan. p. 187. St. 273. W. Ad hominem, neſcio quem, qui, barbam alens, ſe pro philoſopho habitum iri putabat. Cf. *Luciani* Ep. XXIII. ubi vide not. Herodes Atticus ap. *Gellium* N. A. IX. 2. cum vidiſſet *palliatum et crinitum* quendam, *barbaque prope ad pubem usque porrecta* — eum interrogavit, *quisnam eſſet? Atque ille vultu ſonituque vocis objurgatorio*

philoſophum ſeſe eſſe dicit, et mirari quoque addit, cur quaerendum putaſſet, quod videret. Video, inquit Herodes, barbam et pallium, philoſophum non video. De barba philoſophorum quaedam dedit *D. Heralaus* in Adverſ. II. 16. p. 131. — V. 2. *μυιοσόβην.* muſcarium, flabellum abigendis muſcis. Vide *Polluc.* X. 95. qui reſpexit verſum *Menandri* ap *Athen.* L. XI p. 484. E. in convivii deſcriptione: *πέρσαι δ' ἔχοντες μυιοσόβας ἑστήκεσαν.* de quo more videndus *Reimarus* ad *Dion. Caſſ.* T. II. p. 1245. 9. Erant haec muſcaria ſaepiſſime ex pennis caudae pavoninae compoſita, quale illud eſt ap. *Martial.* XIV. 67. *Lambere quae turpes probibet tua prandia muſcas, Alitis eximiae cauda ſuperba fuit.* ubi vide *Raderum.* Tum etiam ex cauda boum. De bobus Indicis agens *Aelian.* Hiſt. An. XV. 14. *ἐκ τούτων γε τῶν βοῶν καὶ τὰς μυιοσόβας ποιοῦνται.* In *muſcarium bubulum* diſtichon eſt *Martial.* XIV. 71. Propter ſimilitudinem et uſum caudam equi *muſcarium* appellat *Vegetius* in Mulom. IV. 1. 1. et paſſim. — V. 3. *κείρων.* Vat. Cod. — V. 4. *φθειρῶν.* *Menti dominus pediculoſi* eſt ap. *Martial.* XII. 59. *Julian.* in Miſop. p. 338. C. de barba ſua jocatus: *πρεσβύτικα τὸν βαθὺν τοῦτον πώγωνα. — ταῦτά τοι διαθέοντων ἐνέχομαι τῶν φθειρῶν, ὥσπερ ἐν λίμνῃ τῶν ὑγιῶν.* — In fine *γέγονεν* Vat. Cod.

XXII. Vat. Cod. p. 530. Planud. p. 187. St. 273. W. Nihil jam ad philoſophiae profeſſionem requiri, quam atticarum quarundam, Platonicarum inprimis, vocularum et phraſium copiam, cum barba et pallio conjunctam. De illa ſophiſtarum cacozelia vide *Creſoll.* in Theatr. Rhet. L. III. 23. et quae ſupra notavimus ad *Cerealis* Ep. II. p. 345. — V. 3. *στόλιον.* pallium breve et anguſtum. *μάλιον.* coma demiſſa. *Schol. Theocr.* Eid. XI. 10. *αἰνίσσεις. τοῖς μαλίοις. κόμῃ.* Vide *D. Heinſium* ad *Heſych.* *μάλιον,* etiam hunc verſum excitantem. — *ὦμον ἔξω.* Exerto humero Cynici incedebant. Is, qui Commodo vitae

vitae finem praedixit, *φιλοσόφου φέρων σχῆμα, βάκτρον γὰρ ἦν αὐτῷ μετὰ χεῖρας, ἠμφιβέβλητο τε αὐτῷ ἐκκρεμὴς πήρα.* *Arriani Epictetus* a *Brodaeo* laudatus *περὶ κυνισμοῦ· ἢ τοῖς ἐντυγχάνει λοιδορεῖσθαι ἀκλίτως, ἢ καλὸν τὸν ἄνδρα δεικνύειν.* Hinc *ἰξωμίδα* dicebantur Cynici, eorumque veſtitus *ἰξωμίς*, de quo vid. *Salmaſius* ad *Tertull.* de Pall. p. 255.

¶. 389.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 509. ſine auctoris nomine. Ἀββιανοῦ nomen adſcriptum in Plan. p. 129. St. 187. W. Ludit poëta in vocabulo *ἐγχεσιμώρου*, quod ap. *Homerum bellicoſum, haſta furentem* ſignificat, Il. β. 692. ν. 134. hoc loco autem ſive *τὸν ἔγχει μαιμαίνοντα*, haſta inepte utentem, ſive ſummo cum labore jaculantem, ſecundum etymologiam a veteribus probatam: *οἱ περὶ τὰ ἔγχεα μεμοχθηκότες, ὅ ἐστι, κακοπαθοῦντες.* Vid. *Albert.* ad *Heſych.* T. I. p. 1077. 17. Simplicius tamen cum *Stephano* in Theſ. L. Gr. T. I. p. 1373. B. ſtultos et fatuos pugnatores intelligas. Poëtam praeterea in nominibus iſtorum hominum argutatum eſſe volunt *Brodaeus* et *Opſopoeus*. Κυλλὸς eſt *mutilus*, ut *Lucill.* Ep. XI. *κυλλὸς δ' ἠκόντιζεν ἀμείνονα*, ubi vide not. In *λεῦρος* autem ejusmodi alluſio nulla eſt. Quod enim *Opſopoeus tenuem* interpretatur, id falſiſſimum. Sed cogitabat procul dubio de *λειρός*, de quo vocabulo proſtat haec gloſſa *Heſychii: Λειρός· ὁ ἰσχνός, καὶ ἰσχρός. καὶ Λειρίαι* (Λειρίαις. Steph et Guyet.) *λέγονται κόνας, τὰς κατεσχνασμένας καὶ ἐκβεβλεύσας τρίχας, ἢ τὰν μικρὰν λαγώ.*

XXIV. Vat. Cod. p. 509. Etiam h. l. Plan. p. 42. St. 62. W. Ἀββιανοῦ. In Lucium quendam, qui plures ſenatores, quorum nomina per α incipiebant, interfecerat. Quum, *Ammianus* ait, veriſimile ſit, te in his caedibus eodem, quo coepiſti, ordine progreſſurum eſſe, tibi jam nunc praedico, me Originem appellari, teque proinde ad me ultimo loco eſſe venturum. Obſcurum eſt, quo hoc carmen ſpectet. Docta quidem *Brodaei* con-

jectura, illud ad Valentem imperatorem referentis, cui cum fortes indicassent literas quasdam, in successoris sui nomine futuras, is omnes, in quorum nominibus fatales illae literae invenirentur, capitali poena afflixit. Sed qui hanc historiam ap. *Amm. Marcell.* L. XXIX. 1. 2. legerit, is statim intelliget, eam ab *Ammiani* carmine abhorrere. Aliter rem narrat *Zosimus* L. IV. 13. p. 302. ubi vide *Heynium* p. 627. In Christianorum sub Valente persecutionibus *Lucius* quidam, Arianorum Episcopus, nomen suum inter implacabiles aliter sentientium inimicos professus est, de quo *Suidas* in Οὐάλης. Hunc fortasse de Lucio *Ammiani* nostri interpreteris; nec tamen hac ἐμπνευμία sola res confici potest, cum *Ammiani* praesertim aetas incertissima sit. Jam Brunckium audiamus: „Factum videtur hoc carmen in delatorem quen„dam, qui capitalium criminum plures senatorios accu„saverat, quorum forte incipiebant a litera A nomina. „Id autem sub Valentis imperio contigisse probabile „non est: antiquior videtur fuisse Ammianus." —

V. 1. τοὺς ἀπὸ ἄλφα. In his verbis fortasse amphiboliam quaesivit poëta. οἱ ἀπὸ ἄλφα et ii esse possunt, quorum nomina per α incipiebant, et ii, qui dignitate, opibus et honoribus florerent. *Martial.* L. II. 27. *Codrus alpha paenulatorum.* L. V. 27. *Quod alpha dixi, Codre, paenulatorum.* Ut viri in aliqua re primarii alpha vocabantur, sic *Eratosthenem* τὸ βῆτα appellatum fuisse constat, διὰ τὸ δευτερεύειν ἐν παντὶ εἴδει παιδείας. *Suid.* in Ἐρατοσθένης. — V. 2. τὸν ἀδ. ἔχεις. fratrem habes, quem perimas, propter initialem v. ἀδελφός. — V. 3. ἐστιν in Anal. excusum pro ἐστι. — V. 4. ἤδη σοι. Vat. Cod. et Plan. quod cur mutatum sit, ignoro. — Nomen Origenis propter initialem literam Ω potissimum a poëta est positum. Fortasse tamen praeterea aliud quoddam respicitur, quod in hac historiae obscuritate indagare non licet.

XXV. Vat. Cod. p. 454. ſq. *Ammiano* tribuit, quod *Lucillii* eſt in Plan. p. 15. St. 25. W. Paraſitos increpat, qui, ut a regibus ſuis alantur, plorare et ridere neceſſe habeant, non ex animi ſententia, ſed ex regis juſſu. — V. 1. ἄνθρωπε. Vat. Cod. — V. 3. ἐστυγωμένῳ. Vat. Cod. — V. 4. συγγελάωντι. Vulgo et in Plan. Voces perperam conjunctas diviſit *Weſſten.* ad N. T. II. p. 80. Adulatores ap. *Plutarch.* T. II. p. 13. B. ὑπηρέτης, ὅθ' οἱ τρέφοντες γελῶσι. Boni ſervi officium ſic deſcribit Soſia ap. *Plautum* Amphitr. III. Sc. III. 4. *Atque ita ſervum par videtur frugi ſeſe inſtituere! Proinde heri ut ſint, ipſe item ſit: voltum e voltu comparet: Triſtis ſit, ſi heri ſint triſtes: hilarus ſit, ſi gaudeant.* Obſequioſum amantem inſtruens *Ovid.* II. A. A. 200. *Quod dicet, dicas; quod negat illa, neges. Riſerit, arride: ſi flebit, flere memento. Imponat leges vultibus illa tuis.* — V. 5. κλαυθμοῖο. Plan. quod ſuavius ad aures accidit. — V. 6. „E ſingulis vocibus κλαυμιλίῃ et γελωμιλίῃ duas inepte „fecerunt, quas ineptius interpretati ſunt. Voces ſunt „fictae et compoſitae ex κλαίω, γέλως et ὁμιλία. n'ayant „ſujet ni de pleurer, ni de rire, mais riant et pleurant „par compagnie." *Br.* Haud aliter haec ſcripſit et explicuit Vir Doctus ap. *Huetium* p. 5. Ablativi κλαυμιλίῃ et γελωμιλίῃ arcte jungendi ſunt cum participiis συγκλαίων et γελῶν in v. 4. quibus interpoſitus v. 5. pro parentheſi habendus eſt. Non igitur putaverim cum cl. *G. Wakefield.* in Sylv. crit. T. III. p. 38. conſtructionem labefactare; multo minus ejus auctoritatem ſecutus corrigere velim: ἦ τί σοι, οὐ κλαυθμοῦ — nota interrogandi in fine poſita. *Grotium* vulgatam lectionem ſecutum eſſe miror: *Aſt ego tam Miliae video quam lacrymo.* Scholiaſt. in ed. Wech. paroemiam hic ſuſpicabatur; *Brodaeus* de uxore *Lucillii* (*Ammiani*) agi putabat.

XXVI. Vat. Cod. p. 509. Plan. p. 52. St. 74. W. (Ἀββιανοῦ.) More omnes appetit eosque, alium alio

morbo affectum, in idem detrudit barathrum. — V. 1. ἡώς. *trruditur dies die. Horat.* II. Carm. XVIII. 15. ubi cl. *Mitſcherl.* inter alia ſimilia et noſtrum locum adſcripſit. — V. 2. ὁ πορφύρεος. ſecundum *Homer.* Il. ε. 83. et π. 334. Pluribus facete dictis Homerica haec ἔφυσις locum fecit, quae collegit *Gataker.* in Miſc. poſthum. p. 847. — V. 3. Alios tabes, alios febris, alios tumor et aqua intercus abripit. De morte homines in medio curſu evertente agens Mercurius ap. *Lucian.* in Contempl. §. 17. T. III. p. 54. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, ait, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοί, ὡς ὁρᾷς, ἡπίαλοι καὶ πυρετοί, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι — καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς ἐπίσχειται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν. — et paulo poſt: νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἁλισθέντας χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγήν, οὔπερ προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν.

XXVII. Cod. Vat. p. 534. Planud. p. 151. St. 220. W. Dum Niceten laudare videtur, ut muſicum medicumque praeſtantiſſimum et alterum Apollinem, recte eum perſtringit. Ἀπόλλων ὠτῶν nimirum is eſt, qui canendo ἀποκναίει τὰ ὦτα τῶν ἀκροατῶν, aegrotorum autem Ἀπόλλων, qui illos non curat, ſed perdit. Reſpicitur, ut jam ſatis apparet, ad etymologiam nominis, ἀπὸ τοῦ ἀπολλύναι derivati, cujus auctor fuiſſe videtur *Euripides* in Phaëthonte ap. Schol. in Oreſt. v. 1397. Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὡς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς καλῴζει βροτός. Conf. *Macrob.* Saturn. I. 17. — V. 1. ἀΐδων. Vat. Cod. et ὠδῶν. Hoc, etiam in Planud. lectum, emendavit *Opſopoeus* et *Brodaeus*, quorum emendationem ſequitur *Grotius.* — In argumentorum indice v. *Niceten* hoc diſtichon perperam interpretatus ſum.

RUFINI EPIGRAMMATA.

¶. 390.] *I.* Vat. Cod. p. 90. „In antiquioribus „Planudeae codicibus Ep. hoc ultimum eſt libri VII. In „multis deeſt, et cum non repertum fuiſſet in eo, ex „quo Anthologia primum Florentiae excuſa eſt, diu „latuit.“ *Br.* Edidit *D. Heinſius* in Carm. Gr. p. 150. junctim cum Epigrammate *Gaetulici* I. p. 166. ut etiam *Reiskius* in Miſc. Lipſ. IX. p. 103. nr. 282. In duo carmina haec dividenda eſſe, ſponte vidit *Schneiderus* Peric. crit. p. 1. 2. ejusque conjecturam firmarunt cum Schedae Tryll. tum Cod. Laurent. in *Baudini* Catal. II. p. 103. In Vat. Cod. *Rufini* Ep. ſtatim poſt *Gaetulici* carmen ſequitur. Poëta ſe parabilem nullisque periculis obnoxium ancillarum amorem matronarum amoribus praeferre affirmat. In eodem argumento bona pars Satyrae II. *Horatii* in Lib. I. conſumitur, cujus hi verſus inprimis comparari merentur:

Deſine matronas ſectarier, unde laboris
Plus haurire mali eſt, quam ex re decerpere fructus.
Nec magis huic inter niveos viridesque lapillos —
Sit licet hoc Cerinthe tuum — tenerum eſt femur, aut crus
Rectius, atque etiam melius perſaepe togatae.
Adde huc, quod mercem ſine fucis geſtat; aperte
Quod venale habet, oſtendit: nec, ſi quid honeſti eſt,
Factas haberque palam, quaeris quo turpia celet.

— V. 2. σπάταλα κλέμματα. *furta Veneris* (*Broukhuſ* ad *Propert.* IV. 7. 15.), quae in matronis (ταῖς σοβαραῖς) magno ſumtu, in ancillis minimo conſtant. σπάταλον adjective; ut infra Ep. XXXVII. ταῦτα τὰ τῶν σπατάλων τίμματα παλλακίδων. — In ſequente comparatione colorem fortaſſe duxit ex *Stratonis* Ep. VI. — V. 3. σοβαρῶν. Sched. Tryll. ἐσπομένη σόνδος. ſic Vat. Cod. non

Digitized by Google

ἀνοδος, nec κυδόνων, ut *Reiskius* ſine cauſa emendabat. ἀεσομένη Cod. Flor. De meretrice decrepita *Macedon.* Ep. V. τὸ δ' αὐξοστέλεγνον ἐκεῖνο Ἐξέλιπε συνόδου μηκέτι γενομένης. *Charit.* L. II. p. 34. ἐρωτικὴν ποιησάμενοι τὴν πρώτην σύνοδον τοῦ γάμου. Pericula, quibus moechi ſe vitamque ſuam exponunt, eleganter deſcribit *Horatius* l. c. v. 39 – 45. et 127. ſqq. — V. 5. χάρις. *parabilem amo venerem facilemque. Illam, Poſt paulo, ſed pluris, ſi exierit vir: Gallis hanc, Philodemus ait: ſibi, quae neque magno Stet pretio, neque cunctetur cum eſt juſſa venire. Candida rectaque ſit; munda hactenus, ut neque longa Nec magis alba velit, quam det natura, videri. Horat.* l. c. v. 119. ſqq. — V. 6. δώροις ἐκ σπατάλοις. Vat. Cod. Quum in ap. Lipſ. ἐκπατάλοις legatur, *Reiskius* conjecit: δώροις ἐκπάγλοις. In marg. ap. Guy. et Ruhnk. haec leguntur: *Lego* ἐκ σπατάλης. *Supra* σπάταλος *adjectivum. Lego hic:* δώροις ἐκ σπατάλοις ἄλγιζ *i. e. curis ex luxurioſis donis anxium i. e. immodicis.* In hac *Salmaſii* nota deſcribenda erratum eſſe videtur. δώροις ἐκ σπατάλης habet Cod. Medic. ap. Bandin. — V. 7. μιμοῦμαι. Idem argumentum pluribus exemplis ex antiquitate de heroum in ancillas amoribus allatis exornavit *Horat.* II. Carm. IV. 1 – 8. quae ex graeco poëta derivata eſſe vix eſt quod dubites.

II. Vat. Cod. p. 93. „Ediderunt hoc Epigr. Pierſon. „Veriſim. p. 98. et cl. Toup. Epiſt. crit. p. 70. Hic „emendandi impetigine ſeductus quaedam mutavit ſine „minima neceſſitate.“ *Br. Reisk.* Miſcell. Lipſ. T. IX. p. 107. nr. 285. *Schneider.* Per. crit. p. 3. In lavantes puellas ſcriptum eſſe hoc carmen exiſtimans *Toupius*, ab ejus ſenſu longe aberravit; enarrat enim trium puellarum de pygarum praeſtantia certamen; quale illud eſt, cujus mentionem fecerunt *Athen.* L. XII. p. 554. C. et *Alciphron* L. I. Ep. XXXIX. p. 188. Valde hujus carminis argumentum displicuit auctori lemmatis in Vat.

Cod. qui adſcripſit haec: εἰς κόρας ἀναισχύντου καὶ σαπρὸν καὶ ὅλον γέμον ἀναιδείας. — V. 1. αὐτῇ, Vat. C. — V. 2. »Cod. γυμνὴν ἀστεροπὴν μελέων. Hoc magis poëticum eſt, »quam γυμνῶν ἀστεροπὴν μελέων [ut *Toupius* corrigebat] »et quoad ſenſum nihil differt. Idem ſtatuendum de »λευκῇ εἰλαφίῃ v. 4. Toupius reponit λευκὴ ἐλαφέων. At »quod v. 5. διαινομένας pro διαιρομένας ſcribit, id plane con»tra ſententiam eſt. διαιρομένας, *quae crura divaricabat:* »ſic omnino eſſe debet. Non lavabantur meretrices »tres, quae judicium hoc ſubibant, in balneo non erant; »nec quod ſequitur κύματι καφῷ, de aqua intelligendum »eſt. Optimam ubique codicis ſcripturam repraeſen»tavi.« *Br.* In marg. ap. Lipſ. δείξασθαι adſcriptum erat. — V. 3. Pro σφραγιζομένη *Reiſk.* ut et metro, quod laborare putabat, et ſenſui ſuccurreret, σφαραγιζομένη corrigebat; poſtea, de errore admonitus, p. 439. ſq. tentabat καί ῥ' ἥ μὲν — σφραγιζομένη γ. Λευκὴ — κύβαφίῃ. Noviſſimum eſt ap. *Suidam*, qui hoc diſtichon protulit T. I. p. 470. γελασίνοις· γραμμαῖς ταῖς ἐκ τοῦ γελᾶν γινομέναις., unde id apte laudavit *Bergler*us ad *Alciphron.* l. c. qui unam ex certantibus puellis ſic loquentem facit: ἰδοὺ σκόπει τὰ χεῖλα ὡς ἀκριβές, ὡς ἀκήρατον, ὡς καθαρόν· τὰ σαρφυρᾶ τῶν ἰσχίων ταυτί· τὴν ἐπὶ τοὺς μηροὺς ἔγκρισιν, τὸ μήτε ὑπέρογκον αὐτῷ, μήτε ἄσαρκον, τοὺς γελασίνους ἐπ' ἄκρων. De *gelaſinis* quaedam dedit *Raderus* ad *Martialis* verba, *nec grata eſt facies, cui gelaſinus abeſt.* L. VII. 22. p. 503. Appoſite ad noſtrum locum, has rugulas deſcribens, verbo σφραγίζεσθαι utitur *Lucian.* Amor. §. 14. T. V. p. 271. de Veneris Cnidiae femoribus: τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηροῦ τε καὶ κνήμης, ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδός, ἀκριβωμένου ῥυθμοῦ. — V. 4. Qui ſe cod. ſcripturam ubique repraeſentare ait cl. editor, et hoc loco et in ſqq. apographi ſui lectiones expreſſit. Membr. enim habent: λευκὴ — κύβαφίην. et ſic *Suidae* codd. Pariſini,

Digitized by Google

cum ibi vulgetur λευκὴ — σύαφίην. Revocanda eſt membranarum lectio, quippe longe elegantior emendatione *Salmaſii*, quam ap. Ruhnk. et Guyeti exhibet. Prima pygarum λευκὴ οὖσα εἶχεν ἄνθος σύαφίης, i. e. eximium quendam tumorem, tactui ſuaviſſimum. Menoeceum deſcribens *Philoſtrat.* I. Imag. IV. p. 768. eum fingit σύαφέϊ στέρνοις καὶ πλευραῖς, καὶ γλουτῷ συμμέτρῳ, ubi τὸ στέρνον σύαφὲς de pectore *molliter tumente* explicandum eſſe, (ſecus ac voluit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. II. 9. p. 99. 20.) apparet ex *Luciani* Amor. §. 53. T. V. p. 318. ubi paederaſtae ad pueri amplexum arrepentis artificia deſcribuntur: ἢ λαθρίως (hoc delendum videtur, ut gloſſema ſequ. vocabuli, ſive καὶ addendum.) ὑγρῶς ἢ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεραιδοῦντας πιέζει. Eidem reſtituendam eſſe vocem σύαφὲς ſuſpiceris in Amor. §. 26. p. 287. οἱ δὲ σύαφεῖς μηροὶ θρίξιν ἀσπερεῖ βεβῶντες. ubi vulgo minus apte σύφυεῖς legitur. — Veriſſimum autem eſt ἄνθειν σύαφίην, ubi nota vim transitivam, quae huic vocabulo, ut multis ſimilibus, ineſt. ζουλον ἀνθῶν πρῶτον Ep. in ſtat. athlet. XVIII., T. III. p. 21. — Pro ἀπὸ *Berglerus* mallet ἐπί. quod minime neceſſarium. ἀπὸ h. l. periphraſi inſervit, ut ſaepiſſime; in σύαφίην ἀπὸ γλουτῶν ſi praepoſitio abeſſet, eam non deſiderares. Vide ad *Hybriae* Scol. T. I. P. I. p. 308.— V. 5. διαιρουμένης. Verbi διαίρεσθαι uſum de iis, qui *varicitus ambulant* et crura valde aperiunt, illuſtravit *Caſaubon.* ad *Theophr.* Char. 3. p. 46. ed. *Fiſch.* — φοινίσσετο χιονέη ἀκρῃ. Roſarum cum nive conjunctio paſſim occurrit in floridi coloris deſcriptione. Nihil huic loco magis appoſitum quam *Muſaei* v. 58. ἅμα δὲ χιονέων φοινίσσετο κύκλα παρειῶν, Ὡς ῥόδον ἐκ καλύκων διδυμόχροον. ubi vide veterum loca ab *Heinrichio* laudata p. 63. — V. 6. γαληνιόωσα ad puellae placidum vultum retulit *Reiskius*, cum de pygis unice agatur. Tertiae puellae pyga ſimilis tranquillo mari, quod lenibus ventis criſpatur. Huic

imagini multo aptior mihi videtur cod. ſcriptura χαράσσετο, quam quod *Salmaſio* in mentem venerat, ταράσσετο. Nec κούφῳ cum *Schneidero* legam. Imaginem illuſtrat ſimulque firmat vulgatam *Apoll. Rhod.* L. IV. 152. οἷον ὅτε βληχροῖσι κυλινδόμενον παλάγεσσι Κῦμα μέλαν κωφόν τε καὶ ἄβρομον. Huic imagini convenit verbum χαράσσειν, *ſulcare*, *ſignare*, *notare*, etiam leniter impreſſis ſignis atque veſtigiis. De lanugine genas ſignante *Chriſtodor.* in Ecphr. v. 212. οὐδὲ γὰρ ἦεν Ἀνθεῖ λαχνήεντι γενειάδος ἄκρα χαράξας. et v. 278. ἁπαλοῖς δὲ νοτερῇφέεσσιν ἰούλοις Οἴνοπος ἄκρα χάρασσε γενειάδος. Cf. Ep. in ſtat. athl. XI. T. III. p. 19. Ut in his locis χαράσσειν verum eſt, ſic contra ap. *Pindarum* Ol II. 113. ταράσσοντες recte ſe habet, neque, quod V. D. in mentem venit, cum χαράσσοντες permutari debet. — Ceterum ad rem facit inprimis *Alciphron* l. c. καὶ πρώτη Μυρρίνη τὸ ζώνιον λύσασα, βόμβυξ δ' ἦν τὸ χιτώνιον, δι' αὐτοῦ τρέμουσαν οἷόν τι μελίκηκτον γάλα τὴν ὀφθὼ ἐνεκάλυπτεν. — V. 9. 10. Hoc diſtichon *Planudes* in Anthol. recepit p. 476. St. 619. W. ubi legitur: εἰ ταῦτας ὁ κριτὴς ὁ θεῶν ἐθεάσατο κούρας. Eodem ordine verba exhibent membr. In apogr. Guy. et Ruhnk., verbis temere transpoſitis, ὁ θεῶν ὁ κριτής. Brunckiana lectio etiam in marg. ap. Lipſ. reperitur. Fortaſſe expreſſit *Ruſinus* Ep. *Straton.* XLIX. 3. 4.

III. Vat. Cod. p. 93. Recepit in Anth. Planud. p. 476. St. 619. W. mutatis iis, quae eum transſcribere pudebat. Simile, ut in praecedente Ep., trium puellarum certamen deſcribitur, non autem de pygarum, ſed de anticae partis praeſtantia. Pro κριθόεσσαν μυρσίνην v. 2. Planudes dedit κάλλος κριθόεσσαν, quo carminis feſtivitas perit. Verum non interpolavit tantum carmen, ſed, quod *Brunckium* fugit, inſigniter mutilavit. Nam poſt v. 4. membranae quatuor hos verſus inſerunt:

Καὶ Ῥοδόεσσ μὲν ἔλαμπε μέσος μυρῶν πολύτιμος
οἷα ῥόδων πολιῷ σχιζόμενος ζεφύρῳ.
τῆς δὲ Ῥοδοκλείης ὑάλῳ ἴσος, ὑγρομέτωπος,
οἷα καὶ ἐν νηῷ πραυτογλυφὲς ξόανον,

Deinde ſequitur diſtichon ex Ep. VI. 5. 6. male huc translatum. Hoc tam inſigne augmentum, quo ipſo tamen hoc carmen non integrum praeſtatur, primus exhibuit *Schneiderus* in Per. crit. p. 104. — V. 2. μυρίνῃ. Vide ad *Strabon.* Ep. LXXXVI. et T. II. P. I. p. 17. — ¶. 391.] V. 4. γυμνὰ habet Cod. Vat. In Ed. Flor. et Ald. pr. οἴῳ. In lect. Aldi οἴνῳ. Vulgata μούνῳ primum reperitur in Ald. 2. quam plurimae ſequutae ſunt. Revocanda membranarum lectio, diſtinctione mutata; licet *Planudis* emendatio minime inepta ſit. Sic *Ariſtaen.* L. I. Ep. II. p. 5. δύο κόραι μειδιῶσαι καὶ μόνῳ γε τῷ ἀριθμῷ λειπόμεναι τῶν Χαρίτων. — νέκταρι λειπόμεναι. Hoc unum illis deerat, quod nondum nectare veſcebantur, ceterum deabus ſimillimae. Divinitatis honor a diis cum mortalibus communicatus, nectaris et ambroſiae convictu paſſim ſignificatur. *Appulej.* Metam. VI. p. 183. *Porrecto ambroſiae poculo, ſume, inquit, Pſyche, et immortalis eſto.* Vide *T. H.* ad *Lucian.* D. D. IV. fin. T. II. p. 259. ed. B. et ad *Horatii* L. III. 3. 11. *Quos inter Auguſtus recumbens Purpureo bibit ore nectar* – *Mitſcherlich.* T. II. p. 41. — Aliquid jejunitatis ineſſe verbis νέκταρι λειπόμενα, ſentiens *Salmaſius* in not. Ap. Lennep. tentabat: νέκταρ ἀλειφόμενα – quae elegans eſt et acuta ſuſpicio. — In iis, quae in membranis leguntur, primum ſcribe, mutato accentu, ῥοδών, *roſarium*, quod pro ῥόδον rei augendae cauſa poſitum eſt. Deinde πολιῷ ζεφύρῳ verum eſſe nequit. Fortaſſe prima ſyllaba delera legendum:

λείῳ σχιζόμενος ζεφύρῳ.

i. e. *placido*, πραεῖ, μαλακῷ. ut ap. *Loll. Baſſ.* Ep. VI. *Dioscorid.* Ep. XII. Ep. ἀδεσπ. CCLIX. τὸ πνεῦμα λεῖον καὶ

καθεστηκός, est ap. *Aristoph.* Ran. 1033. Ceterum conf. elegantem *Himerii* locum Or. I. 19. p. 360. τὰς παρειὰς αἱδοῖ φοινίσσοντες πλέον ἢ τὰς τῶν ῥόδων ἡ φύσις κάλυκας, ὅταν ἠρινοῖς ἄρσι ὑπὸ τῆς ἀκμῆς σχιζόμενας πετάλοις ἄνεσις ἐρεύθωντας. Idem Ecl. XX. 4. τὸ ῥόδον — εἰκονιῆσαν τὸ πολὺ τῆς ἀκμῆς εἶδος τοῦ κάλυκος, ὀψὲ πρωΐτατα καὶ σχίζεται. — V. 7. Rhodocleae μυρίνῃ vitro similis, quod ad laevitatem referendum est. Cf. ad *Strabon.* Ep. LXXXVIII. quo pertinet etiam comparatio cum recente simulacro. — V. 10. κοὐδὲ συνεστηφάνουν. Plan. κοὐδὲς συν. Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 93. Edidit *Reisk.* in Miscell. Lipsc. T. IX. nr. 286. p. 110. Puellam sibi optat μήτε ὑπέρογκον μήτ' ἄσαρκον, ut *Alciphron* loquitur L. I. 39. p. 190. qualem describit *Appulej.* in Metam. L. II. init. *Sed et cetera corporis inexplicabiliter ad regulam congruentia, inenormis proceritas, succulenta gracilitas, rubor temperatus,* quae *Abresch.* in Addendis ad Aristaen. p. 115. apte comparavit ad *Alciphronis* locum, ibi ex Cod. prolatum: ἐκδῦσα δὲ ὅλη πρόσωπον φαίνεται, οὔτε κατέξηρος, οὔτε κατάσαρκος. Quam *regulam* vocat *Appulejus*, Polycleti est κανών, ut apparet ex loco simillimo *Luciani* de Salrat. §. 75. T. V. p. 165. Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης — οὔτε πολύσαρκος, ἐκπίπτειν γάρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν, σκελετῶδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν. *Pseudo-Gallus* sive *Maximianus* Eleg. I. 79. *Horrebam tenues, horrebam corpore pingues: Non mihi grata brevis, non mihi longa fuit. Cum media tantum dilexi ludere forma. Major enim mediis gratia rebus inest. — Quaerebam gracilem, sed quae non macra fuisset: Carnis ad officium carnea membra placent.*

V. Cod. Vat. p. 95. Edidit *Reiskius* in Misc. Lipsi. T. IX. p. 116. nr. 292. Poëta cum aliquando in Thaliae diu desideratos amplexus veniisset, nervos sibi tor-

pere ſenſit, pigroque toro *crimen omnique* jacuit, ut *Ovidius* loquitur L. III. Am. VII. 4. Conf. *Straton.* Ep. X. et LVIII. — V. 3. μοι in Cod. omiſſum addidit *Reiskius.* — πτηλαεσσι. quaedam Apogr. πτηλησσι ἢ πελλω. *Ac qualem vidi tantum terigique puellam, Sic etiam tunica tangitur ipſa ſua. Ovid.* L. III. Amor. VIII. 39. — V. 4. ἴκλυτος. ſine viribus, languens. Hinc lux *Horatio* Epod. XII. 9. qui locus explicari debet de prurigine mulieris, quae prope cubantis viri, odio illius devoti, ſolutam naturam (ἴκλυτον αἰδοῖον) venerea rabie excitare conatur. — V. 5. ταλας. Vat. Cod.

VI. Cod. Vat. p. 97. Primum diſtichon protulit *Warton* ad *Theocrit.* T. II. p. 297. Integrum *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 124. nr. 301. et hinc *Toupius* in Epiſt. crit. p. 123. Lavans puella deſcribitur. — V. 1. χρύσεα pro *pulchris* ſimpliciter, ut in χρυσὴ Ἀφροδίτη; quamvis h. l. λίγδινα vel ejusmodi epitheton fortaſſe aptius fuiſſet. χρωτὶ γαλακτοπαγεῖ, arcte cum χρύσεα jungenda, deſcriptionem continuant. γαλακτοπαγῆ ἄρνα tenellum puerum appellavit *Strato* Ep. XLVI. μαζοὶ γλαγόεντες, *Soſipater* ſive potius *Dioscorides* Ep. III. Cf. ad *Antip. Theſſ.* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 313. ſq. — V. 3. εἰλίσσοντο. Vat. Cod. — Hic verſus mihi ſincere ſcriptus non videtur. Vitium fortaſſe in ἀλαλήλαις haeret. — V. 4. σαλευόμεναι. i. e. τρέμουσαι. *Vincis mollitie tremente plumas, Aut maſſam lactis modo alligati. Martial.* L. VIII. 64. Supra Ep. II. 6. πυγὴ – αὐτομάτῃ τευφιερῇ χρωτὶ σαλευομένη. — V. 5. ὑπὲρ οἰῇ Vat. Cod. Laudat hoc diſtichon *Suidas* T. I. p. 907. cum interpretatione: περὶ αἰδοίων ἀνδρὸς ὁ λόγος. quod falſum eſſe et *Reiskius* vidit, et *Toupius* monuit. Ambigue *Euſtathius*, qui poſtremum verſum laudat ad Od. β. p. 143. 18. εἰ δὲ καὶ τι μόριον σώματος Εὐρώτας λέγεται, δηλοῖ ὁ γράψας ἀλεγεινὸν τὸ· οὐχ ὅλον Εὐρώταν κ. ὅ. ὑ. De natura muliebri ſermo-

nem esse, dubitare noli. In nomine Εὐρώνης respicitur ad originem vocis, repetendae ab εὐρύς, quod de *laxis* usurpatur. Conf. *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* VI. 2. 6. εὐρυτέρως ἔχειν ambigue nequam, ut solet, *Aristoph.* Lysistr. v. 420. Haec igitur adduntur a poëta in vituperium puellae, ceterum formosae, sed a nimio Veneris usu εὐρυτιώσης. De Ulysse similiter, sed in laudem, ut de viro, auctor Ep. in Lusib. LXX. 17. *Hujus et Alcinoi mirata est filia membrum Frondenti ramo vix potuisse tegi.* Pudorem in amore commendans *Ovid.* II. A. A. 613. *Ipsa Venus pubem, quoties velamina ponis, Protegitur laeva semireducta manu.*

VII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiskius* in Miscell. Lipsi. IX. p. 125. nr. 302. sine latina interpretatione. De condace lusu agens v. 1–4. exhibuit *Salmasius* ad *Solin.* p. 726. A. ubi κόνταξα et κόνδαξα nihil differre contendit. Aliter sentiebat idem, cum in marg. apogr. sui haec notaret: „*Fort.* κόνταξα. κόνταξ est κόνταξ, genus „*lusus, unde* κοντοπαίκτης. *Forte* κατὰ κόκτα *i. e.* κατ' ὄναρ." Posterior conjectura in censum venire non meretur; sed κόνταξ, a κόντος derivandum, fortasse verum est. In hoc lusu palus ita jaciebatur, ut summo capite in terra humectata et emollita figeretur, idemque sic depactus alio deinde palo dejiciendus erat. In hoc lusu is, ut par est, vincebat, qui palum et rectius defixerat, et defixum citius everterat. Sic certe *Pollux* IX. 120. describit τὸν κυνδαλισμόν, quem a κόνδαλοι nihil discrepasse, verisimile est. κόνδαλοι enim paxilli sunt, sicut κόντοι. Cf. *Pollux* X. 188. et *Hesych.* in κυνδάλη. Hinc Epigrammati nostro aliquid lucis affulget. Ludit *Rufinus* in ambigua significatione vocis κόνταξ, quae πάσσαλον significat. Jam vero quid πάσσαλος sit apud nequiores illos, constat ex *Aristoph.* Eccl. v. 1012. ταῖς πρεσβυτέραις γυναιξὶν ἔστω τὸν νέον Ἕλκειν ἀνατὶ λαβομένας τοῦ παττάλου. cum quo cf. facetum locum in Eqq. 374. sqq. Quod autem in allegoria

perſiſtens noſter δώδεκά σοι βέβληκα ait, aliud dicit, aliud ſignificat: *Duodecies tibi palum defixi, et cras ſories figam vel etiam ſaepius*, quae amantis ſunt, qui ſe duodecim *numeros ſuſtinuiſſe* gloriatur. (*Ovid.* III. Amor. VII. 26. *Philodem.* Ep. XII.) — V. 2. γελᾶν ἐκόουν. Cod. Vat. male *Reisk.* γελᾶν. Pro ἐκόουν in marg. ap. Guyet. et R. ἀδόκουν tentatur. *Bernardus* in Epiſt. ad *Reisk.* p. 466. ἠδὲ γελᾶν ἐβόων, et praecedente verſu κόρδακα malebat; neutrum bene. — ¶. 392.] V. 4. ἐκτεντάμενος. h. l. idem quod ἐκτεταμένως, nec tamen cum hoc permutandum. In marg. ap. Guyet. et Ruhnk. ἐρεσσάμενος conjicitur, allegoria peſſumdata. — V. 5. 6. male huic carmini adhaeſiſſe, ſuſpicabatur *Reiskius*, cui aſſentitur *Schneiderus* in Per. cr. p. 81. ubi duo priora diſticha exhibuit. Equidem ſic abſolutum eſſe carmen vix putaverim. Depravata videtur hujus diſtichi lectio, fortaſſe in pluribus vocibus. Nihil equidem definio, ſed contextus foret tolerabilis, ſi legeretur:

εἶδ' ἄγε καὶ νύκτωρ ἐρχομένην σε βαλῶ.

εἶδ' ἄγε ad incitandam orationem poëtae, opus aggredientis, minime ineptum. Vide inprimis *Valcken.* ad Callim. Eleg. p. 279. *Age, te vel noctu et in tenebris feriam, nec a ſcopo aberrabo.* Obverſabatur *Rufino Automedontis* Ep. I. ἐγὼ παίζων δὲ πρὸς αὐτὸν ἔφην· Σὺ καὶ νύκτωρ, φίλτατε, παιδερασθεῖς;

VIII. Cod. Vat. p. 97. Edidit *Reiske* in Miſc. Lipſ. IX. p. 126. nr. 303. duo priora diſticha; verſ. 5. ſeparatim p. 127. nr. 305. Junxit, quae jungenda erant, et v. 6. ex ſchedis Tryll. adjecit *Schneiderus* in Per. cr. p. 9. Membranae in contextu nonniſi quinque priores verſus habent; v. 6. in calce paginae legitur. Scriptum eſt in puellam, quamvis provectioris aetatis, tamen adhuc formoſam. Expreſſit *Platon.* Ep. VI. Comparandum *Agathiae* Ep. XX. *Pauli Silent.* Ep. VIII. — V. 1. ὁ πρέσβυς. Vat. Cod. Delevit articulum *Salmaſius.* — ἔσβεσεν

Epigr. ἀδέσπ. XIX. Ἔσβεσθη Νίκανδρος, ἀνέτατο πᾶν ἀπὸ χροιῆς Ἄνθος. *Themiſtius* Or. XIII. p. 165. C. ὑπέρυθρόν γε ἦδη τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ τὸ μὲν οὐχ οἷός τε ἄγασθαι ἔτι τοῦ ἔρωτος, τὸ δὲ ἐκλάμψαν ἀθρόως ἀπέσβη καὶ ἀπέπτη. ut haec probabiliter reſtituit *Pierſon.* ad *Moer.* p. 49. — V. 4. ᾗ ῥόδον. Fateor, mihi haec, *papillarum pulchritudo ſive roſa*, in poëta vehementer frigida videri et jejuna. Elegantius ſcripſiſſet, et rei, de qua agitur, accommodatius:

οὐδὲ τὸ καλὸν
τῶν ἰλαρῶν μήλων ΗΡΙΝΟΝ ἐξέφυγεν.

idque reponendum judico. In ſimili argumento Ep. XIX. ἰλαρόμαεθον habet, i. e. *vernantibus puellam papillis.* ἦρινὸν κάλλος ad *ver aetatis* referendum. *Petronius* c. CIX. *cecidere capilli Vernantesque comas triſtis abegit hiems. Martial.* L. II. 61. *vernant dubia lanugine malae. Maximian.* Eleg. I. 89. *niſi quae ſuffuſa rubore Vernarent propriis ora ſerena roſis.* — V. 5. ᾦ - θεοείκελον κάλλος. Vat. Cod. ἄνθος, ex *Salmaſii* procul dubio emendatione, habet apogr. Guy. et R. Vera videtur emendatio, licet in ἄνθος et καρπόλεξε diverſi generis imagines jungantur; ſed in ejusmodi vocabulis, quorum metaphorica ſignificatio frequenti uſu fere obliterata fuit, tantam diligentiam ſequioris aetatis poëtae non praeſtabant. In eadem re metaphorae continuationem non magis obſervavit *Juvenal.* IX. 126. *Feſtinat enim decurrere velox Floſculus, angustae miſeraeque brevissima vitae Portio.* — V. 6. „Duplex eſt in Cod. ultimi verſus ſcriptura. „Prior, quam exhibui; et haec altera:

„ἥνικα πρωτοβόλων λάμπεν ἀπὸ βλεφάρων.

„Poſteriorem, quae a poëta eſſe videtur, praeferendam „duco, e Platonis Epigr. in Archeanaſſam, quod ſibi „imitandum propoſuit Rufinus.“ *Br.* Mihi neutrum a *Rufino* profectum eſſe videtur; idemque riſum ei, qui

Vat. Cod. ſcripſit, cum utrumque verſum in margine relinqueret.

IX. Vat. Cod. p. 98. *τοῦ αὐτοῦ* (*Rufini*), *οἱ δὲ Παλλαδᾶ Ἀλεξανδρέως.* Hujus potius eſſe crediderim, quam illius. Edidit *Majus* in Catal. Bibl. Uffenb. p. 578. *Reiske* in Miſc. Lipſ. p. 128. nr. 306. In Zenonis conjugem rixoſam, luſus grammaticus. Mulier Ἀνδρομάχη appellabatur, quaſi *perpetuas cum marito rixas exercens;* e parentibus quippe male ominati nominis prognata. Hanc ob cauſam marito poëta ſuadet, ut moechum uxori quaerat *Lyſimachum*, qui huic domeſtico bello finem faciat. Similiter in *Lyſimachi* nomine luſit *Lucill.* Ep. CXIV. Ap. *Ariſtaenetum* L. II. 12. p. 90. Eubulides de conjugis moribus conqueſtus, ἔστι δέ, inquit, καὶ τὸν τρόπον καὶ τοὔνομα Δεινομάχη.

X. Vat. Cod. p. 98. *τοῦ αὐτοῦ.* (Poſt praecedens Ep. ſequitur; quare etiam hoc *Palladae* eſſe puto, cujus ingenium ſapit.) Edidit *Reiske* in Miſc. L. IX. p. 129. nr. 307. De vitae fructu mature percipiendo. — V. 1. τρυφῆς. Vat. Cod. quod emendavit *Salm.* τρυφὴ βίος dictum, ut *vita vinum* ap. *Petron.* c. XXXIV. ubi vide *Scheffe-rum.* — V. 4. αὔριον. Vat. Cod. quod conjectura aſſecutus eſt *Zeune* in Anim. in Anacr. p. 57. αὔριστι. Ap. Lipſ. — σήμερον. *Martial.* L. I. Ep. XVI. 11. *Non eſt, crede mihi, ſapientis dicere, Vivam. Sera nimis vita eſt craſtina: vive hodie. Horat.* I. Carm. IX. 13. *Quid ſit futurum cras, fuge quaerere, et Quem fors dierum cumque dabit, lucro Adpone; nec dulces amores Sperne puer neque tu choreas.* ubi vide *Mitſcherl.* T. I. p. 109.

XI. Vat. Cod. p. 98. καὶ τοῦτο δὲ τὸ ἐπίγραμμα Ῥευφίνου. Edidit *Merrick* ad *Tryphiodor.* v. 454. p. 70. *Reisk.* in Miſc. L. IX. p. 130. nr. 308. Poëta Rhodocleam lavantem conſpicatus, Venerem eſſe putat, ejusque iram deprecatur. Deinde errorem agnoſcit. Cf. *Ariſtae-*

net.

net. L. I. Ep. VII. p. 19. — V. 1. ἡ om. Vat. — V. 2. παρ' ὀφρύσιν. Vat. λυσαμένη. ſolutis crinibus, ut Venus, quae ex undis furgens defluentes capillos manu premit. Vide ad *Leonid. Tar.* Ep. XLI. T. I. P. II. p. 101. et *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. — *Merrick* cum λουσαμένη reperiſſet in Ap. ſuo, σμηναμένη conjecit ex *Callimachi* Lav. Pall. v. 32. — ¶. 393.] V. 3. ἱλήκοις, ut ἵλαθι et ἵλεως εἴης, deorum numen venerantis et placare conantis voces. Conf. *Spanhem.* ad *Callim.* p. 843. Tiresiae ſibi fatum timere ſe fingit, qui cum vidiſſet, quae mortalibus videre nefas, tenebris oculos ſuos obduci ſenſit, ἄμμανα νὺξ ἔβαλε. *Callimach.* Lav. Pall. v. 82. Sic enim puniri ſolebant, qui deas nudas vidiſſent; quare aurei aevi innocentiam laudans *Propertius* L. III. 1. 38. *Pinus*, ait, *et incumbens lasus circumdabat umbras, Nec fueras nudas poena videre deas.* Epigr. ἀδέσπ. C. XXXIII.

Τὴν τοκάδος φιλάεικες, Ἄρες, σκοπιαῖς Κυθήρην
ἐν δόξῃ λουομένην νάμασι φαιδροτάτοις.
ἄμμα νιφομένην· μὴ δείδιθι· οὐ γὰρ Ἀθήνην
παρθένον αἰσχύνας, οἷά τε Τειρεσίας.

Conf. *Macedon.* Ep. XXX. — Hujus diſtichi emendatior lectio debetur *Salmaſio.* In membrana ſic habetur: ἡμεστέρους M. μνήσῃ P. ἰδοῦσα v. Ut metri vitium tollerent, quidam ſcripſerunt μεμνήσῃ. — τύπον pro ipſa ſpecie, μορφῇ, poſitum. Sic *Diodor. Jun.* Ep. V. δείδια οὖν τὸ φυλῆς ἰσχὺν τύπον. *Paul. Silent.* Ep. CXVII. γραπτὸν ἔχω ψυχῇ σῆς τύπον ἀγλαΐης. μορφῆς τύπωμα dixit *Eurip.* in Phoen. 165. — V. 5. 6. εἶτα. quum mulier ſis, non dea. Quaedam apogr. ἐλέξασα legunt; ſed vera eſt membr. lectio.

XII. Vat. Cod. p. 99. Edidit *Reiſk.* Miſc. Lipſ. IX. p. 131. nr. 309. Sententia ſimilis ei, quam expreſſit *Pallad.* Ep. VI. qui conjugem nonniſi in concubitu gratam, ceterum odioſam eſſe cenſebat. Sed ut nunc leguntur hi verſiculi, male inter ſe cohaerent. Vitium in v. 2. latere exiſtimans *Salmaſius*, in marg. ap. Guyet.

ſcripſit: φρονίτσιν. ὅτι φρονοῦσι δηλαδὴ μετὰ τὴν συνουσίαν. Experientia edoctus hoc probe tenebat bonus *Salmaſius*, qui, alioqui ſatis iracundus et tixoſus, coram uxore ne muſſitare quidem audebat. φρονίτσιν tamen verum non videtur. Mutilum eſſe locum ſuſpicor. Sententia ſic debebat procedere: Niſi major eſſet inter venereos amplexus voluptas, quam poſt illos, nemo diu cum mulieribus viveret; omnes enim mulieres poſt concubitum ingratae videntur.

XIII. Vat. Cod. p. 90. Plan. p. 477. St. 619. W. Veterum ſculptorum artem poëta deſiderat, quae Melitae pulcritudinem exprimat et effingat. Haec ex comico quodam expreſſa eſſe videntur, ut haec ap. *Plautum* in Poenul. V. IV. 101. *Tandem huic cupitum contigit. O Apella, o Zeuxis pictor, Cur numero eſtis mortui? hinc exemplum ut pingeretis. Nam alias pictores nihil moror hujusmodi tractare exempla.* *Philoſtrat.* Epiſt. LXV. p. 945. Φειδία καὶ Λύσιππε καὶ Πολύκλειτε, ὡς ταχέως ἐτάφητε· οὐ γὰρ ἂν πρὸ τούτου γε ἄγαλμα ἄλλο ἐποιήσατε. — V. 2. *al* ταῖς. Vulgo. αὐταῖς ex membr. reſtituit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 551. τέχναι ſunt artis opera, quae illi *animaſſe* videbantur. Similia collegimus in Exercitt. crit. T. II. p. 19. — V. 6. ξόανον vulgo. In membr. eſt ξοάνων, quod *Salmaſius* emendavit.

XIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 476. St. 618. W. Poëta, qui olim puerorum amori indulſerat, ſe nunc, contra quam ſperaverat, in mulieres ferri fatetur. Cf. *Meleagr.* Ep. XLVIII. — V. 1. *Suidas* T. II. p. 379. Κρόταλος ἀρσενικῶς, ἀντὶ τοῦ εὔγλωττος καὶ εὔστομος, ὡς τὰ κρόταλα. καὶ ἐν Ἐπιγράμμασι. καὶ νῦν καλοῦμαι Θηλυμανής· ἢ νῦν δίκως ἐμοὶ κρόταλον. Diverſa in hac gloſſa commixta. Rectius ſcriptum *Rufini* verſum protulit idem in διεκεύων T. I. p. 609. Diſcus puerorum exercitium, κρόταλον mulierum παιδιά. Hinc κροτάλων Θηλυμανεῖς ἐτόβους Venerem decere ait *Antimachus* T. I. p. 167.

Notae *mulieres crotaliſtriae.* ἡ κροτάλοις ὀρχουμένη. *Satyr. Thuill.* Ep. VII. Semiviri Galli eodem inſtrumento utebantur. *Hephaeſt.* Enchir. p. 40. Γάλλαι μητρὸς ὀρείης φιλόθυρσοι ὀρομάδες, Αἷς ἔντεα πίταγεῖται καὶ χάλκεα κρόταλα. — V. 3. ἀδόλου. Ab hominibus candidi et ſinceri animi τὸ ἄδολον ad faciem colorem non mentitam, nec fucatam, translatum eſt. *Herodot.* L. III. 22. p. 204. ἰκάνουσι δὲ τῶν Ἰχθυοφάγων τὴν ἀληθείην παρὰ τῆς πυρρούσης καὶ τῆς βαφῆς, δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους ἔφη εἶναι, δολερὰ δὲ αὐτέων τὰ εἵματα. quae ab aliis expreſſa notavit *Weſſeling. Philoſtr.* Epiſt. XLI. p. 931. οὐ γὰρ κονιᾶς τὰ πρόσωπα, οὐδὲ ἐν ταῖς κηρίναις τέτακται γυναιξίν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἀδόλοις καλαῖς. Ceterum conf. *Straton.* Ep. VI. 4. — γύψου χρίσματα dedit Plan. et Suid. qui partem hujus diſtichi laudat T. I. p. 798. in ἐπισώδιον. Vat. Cod. χρώματα. — Gypſum pro creta videtur poſitum. Hac enim *inducta candorem quaerebant.* (*Ovid.* L. III. A. A. 199.) Vide *Miſcherl.* ad *Horat.* Epod. XII. 11. p. 581. — ἐπισώδιον. additamentum, formae interpolatio. *Crinagor.* Ep. VI. ἀψίλῃ εἰκονέταις γαστρὸς ἐπισώδια. — V. 5. Quis hoc unquam putaſſet? *Delphini in ſylvis* de rebus incredibilibus fere paroemiace dicuntur poſt *Archilochum* fr. XVI. χρημάτων ἄελπτον οὐδὲν ἔστιν — μηδεὶς ἔθ' ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω, Μηδ' ἴνα δελφῖνι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν Εἰνάλιον. *Horat.* Art. Poët. v. 29. *Qui variare cupit rem prodigialiter unam, Delphinum ſylvis appingit, fluctibus aprum.*

XV. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Rhodocleam miſſa corona admonet, ne de pulcritudinis, cito defloreſcentis, munere ſuperbiat. Conf. Ep. *Plavon.* IV. V. *Thymoclis* T. II. p. 259. ibique not. *M. Argentar.* Ep. XIV. *Ovidius* puellas hortans, ut tempore utantur, (L. III. A. A. 67.) *Hos ego*, inquit, *qui canent frutices violaria vidi: Hac mihi de ſpina grata corona data eſt. Propert.* II. El. XII. 51. *Ac veluti ſolia arentes*

Digitized by Google

liquere corollas, Quae passim calathis strata natare vides; Sic nobis, qui nunc magnum spiramus amorem, Forsitan includet crastina fata dies. ubi *Burm.* nostrum carmen comparavit, sicuti etiam ad Anthol. Lat. IV. 152. T. II. p. 109.:

Ac veluti formosa rosa, cum tempore prodit,
Arescit certe tempore deinde suo,
Sic tu coepisti primo formosa videri
Tempore, sed subito desinis esse meo.

— V. 1. ἄνθεσι καλαῖς est ex membr. Vat. pro vulgato ἄνθεσι πλέξας. — V. 2. ὑφ'. Vat. et Plan. — ἱερεύμενος. Plan. — ¶. 394.] V. 4. ὑγρὰς. φιλαμβρας νάμασσας. *Meleag.* Ep. XCII. — V. 5. δὲ deest in Plan. et Vat. Supplevit *Burmann.* Anth. Lat. T. II. p. 109. — μεγαλαυχος. *Strato* Ep. LXXIII. Εἰ πάλλει καυχᾷ, γίγνωσχ' ὅτι καὶ βέλος ἐνθεῖ. — V. 6. ἐνθεὶς. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 89. Ῥουφίνου εἰς Πρόδικον ἐπαῖξαν. Planud. p. 477. St. 619. W. Ductum carmen ex *Strat.* Ep. XCVI. Idem fere sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 5. *Fugit retro Levis Juventas et Decor, arida Pellente lascivos amores Canitie facilemque Somnum — Cur non — rosa canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti?* — V. 1. Προδίκη. Vat. Cod. a pr. man. et sic *Suidas* in πυκάζειν T. III. p. 238. — πυκασάμεθα. *Anacreon* Od. IV. βόδοις δὲ κρᾶτα πύκασον. et sic *Strato* l. c. — V. 2. κρήμνου. Vat. Cod. Majora pocula poscunt strenui potatores procedente convivio, vel in majoribus solemnitatibus. *Horat.* Epod. IX. 33. *Capaciores affer huc, puer, scyphos.* Vide *Lambinum* ad L. II. Serm. VIII. 35. — V. 3. ἕτερα. *Tibull.* L. I. 1. 69. *Interea, dum fata sinunt, jungamus amores. Jam veniet tenebris mors adoperta caput. Jam subrepet iners aetas, nec amare decebit.*

XVII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. Simile est Ep. XXIV. — V. 2. πλαγιαύλιν. Vat. — V. 3.

Digitized by Google

χεῖρες Ἀθήνης. Ut dubites, quo ſenſu accipiendae ſint *Minervae manus*, efficit Ep. XXIV. ubi iterum occurrunt, et quidem ita, ut peculiarem pulcritudinis partem ſignificare videantur. In noſtro autem loco pronius, de lanificio et Ἔργοις *artibus* intelligere. Huic interpretationi et contextus favet, et *Propert.* L. III. 19. 7. *Eſt tibi forma potens, ſunt caſtae Palladis artes, Splendidaque a ducto forma refulget avo.* — V. 4. Χάριτες τέτυκται. Ductum ex *Callimach.* Ep. XVI. Conf. Ep. ἀλίεν. LI. — In fine verſus φίλαι Vat. Cod. et vett. edd. plurimae.

XVIII. Vat. Cod. p. 99. Plan. p. 474. St. 616. W. Poëta vicini filiam, virginem ingenuam, quam vitiaverat, gravidam eſſe audiens, ſe ſumma conſilii inopia laborare ſignificat. — V. 1. Ἀφροδίτην vulgo et Vat. a pr. man. Ἀφροδίτη emendavit *Scaliger* in not. mſc. et *Hemſius* p. 47. Illud potius ſequutum eſſe miror magnum *Grotium*, qui vertit: *Conſiguas aedes habuit Venus altera nobis: Per quam non leviter mens furiata mea eſt.* — V. 2. ἴφλιξεν. Vat. Cod. — V. 3. πρὶν ἵπαιξε. Vat. προσπαίζειν dictum, ut Ep. XXXVIII. νῦν μοι προσπαίζεις — de puella virum variis illecebris, facete dictis praeſertim et jocis, pelliciente. *Lucian.* in Aſin. §. 11. πολλὰ προσπαίζων. — Mox vulgo legitur καὶ εἴποτε καιρὸς ἐτόλμα. Ἡ πρόθεια. quod aſſis non eſt. ἐτόλμων ex membr. Vat. probavit *Grotius: forte cum ſola rogavit.* Sed ſic tamen ſequens verbum pendet. Recte igitur *Br.* emendaſſe puto: καὶ εἴποτε καίρ' ἐτόλμων, Ἡ. *ſi quando, quae ad finem ducerem, tentarem, Erubuit.* — τὸν πόνον. quid multa? amore tacta eſt. τοῦ πυρὸς αἰσθάνομαι, amoris flammam ſentiens quidam in Ep. ἀλίεν. LXIV. πονεῖν, amoris aeſtu laborare. *Anacr.* Od. XL. 15. πόνον, δαιτὸς, πονοῦσιν, Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις. Idem Od. III. 32. σὺ δὲ καρδίαν πονέουσι. (Cf. Interpp. Horat. I. Od. XVII. 19.) Quare non opus eſt, cum *Orſoraeo* κόθον legere. — V. 5. ἄνυσα. *Paul. Silent.* Ep. XII. τὸ λοιπὸν ἀνύσαιμεν ἔργον ἅπαντες.

XIX. Vat. Cod. p. 99. In Plan. p. 474. St. 616. W. ultimum diſtichon deeſt. In mulierem, olim formoſam, nunc annis deformem redditam. — V. 1. *εἰκρέμασθος. durae ſtantesque papillae. Maximian.* Eleg. V. 27. — ¶. 395.] V. 5. *ἄλλοτε. τρίχας. comam adſcititiam*, quam *περούκην* vocabant. Vide *Lucian.* Dial. Mer. V. T. VIII. p. 21 . XII. p. 255. ed. Bip. Reliqua in hoc verſu non ſic, ut *Br.* edidit, leguntur in membranis, ſed ſic: *καὶ ξυτῶδες τὸ πρόσωπον.* τὸ lineae ſuperſcriptum. Fortaſſe haec a librario ſunt addita, ad verſum, jam antiquitus mutilum, explendum. Pronum quidem, *ξυτῶδες* in *ξυσσῶδες* mutare: ſed ſic quoque languidum exit hemiſtichium — V. 6. *πίθηκος.* Vetula *πίθηκος ἀνάκλαυτε ψιμυθίῳ*, *Ariſtoph.* Eccleſ. v. 1064. Notatis ad *Lucill.* Ep. XXXV. l. II. P. II. p. 462. adde *Plautum* Mil. Glor. IV. 1. 42. *Pithecium haec eſt prae illa.* et *Simonid.* de Mulier. v 71 – 73.

XX. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Amores poëta rogat, ne Meliſſiam, amorem diſſimulantem, urere deſinant, donec ſe victam fateatur. Expreſſum fortaſſe ex *Callimachi* Ep. XII. Cf. etiam *Aſclepiad.* Ep. X. — V. 1. *Μελησιάς.* Vat. Cod. — *τὸ σῶμα πίπρακται.* Quamvis diſſimulet, totum tamen corpus amorem prodit. *Pſeudo-Gallus* ſive *Maximian.* El. III. 45. *Prodere non auſus carpebar vulnere muto, Sed ſtupor et macies vocis habebat opus.* Idem Eleg. IV. 28. *Nam ſubito inficiens vultum pallorque rubarque Interdum cerſae vocis habebat opus.* — V. 2. *βιλίην φαρέτρην.* Ep. *ἐδεσμ.* LVII. *εἰς ἐμὲ τὴν φαρέτρην ἐξεκένωσε πίρη.* Vide not. ad *Poſidippi* Ep I. I. II. P I. p. 134. ad *Archiae* Ep. I. p. 250. — V. 3. *καὶ βάσις ἱστατέουσα, καὶ ἕστατος ἄεθματος ἐρμή.* Nihil in hoc verſu ſcripti libri variant; neminem tamen non offendet *ἕστατος*, cum ob praecedens *ἱστατέουσα* tum quia hîc proprium non eſt. Reponi poſſet, *καὶ πάντως ἄεθματος ἑρμή.* πάντως autem pro *ἀέντως.* " *Br.*

Magis aures quam ſenſum offendi puto vocabulo ἄετατος, quod de reſpiratione, modo retenta, modo incitata explicari poteſt. Ducta imago a ventis ἀετάτοις, quae ad dubium animi ſtatum ſignificandum adhibetur ap. *Philon.* p. 54. A. σαλεύων καὶ κλονούμενος αἰεί, καὶ πνεύματος τρόπον ἀετάτου διαφοιτώμενος. Si quis tamen ad ingratum ſonum vitandum mallet:

καὶ ἄκριτος ἄσθματος ὁρμή·

nec hoc, puto, ineptum foret. Suſpiria *crebra* et *vehementiora* ἄκριτα vocari poterant, ut μῦθοι ἄκριτοι, ἀναρίθμητοι, *Euſtath.* Il. p. 264. 20. ἄκριτα ἄχεα, πολλά. Idem p. 1469. 50. μύρια καὶ ἄκριτα junxit *Oppian.* Hal. I. 80. Eadem amantis ſigna componit *Appulej.* in loco ſimillimo, Metam. VI. p. 395. ed. *Oud. Ab iſto vacillante et ſaepius titubante veſtigio, deque nimio pallore corporis, et aſſiduo ſpiritu, imo et ipſis marcentibus oculis tuis, amore nimio laboras.* Idem L. X. p. 631. *Pallor deformis, marcentes oculi, laſſa genua, quies turbida, et ſuſpiritus, cruciatus tarditate vehementior.* De Medea amante *Valer. Flacc.* VIII. 163. *non ullus tibi tum color, aegraque verba Errantesque genae,* (i. e. ἄρτατον ὄμμα· temere nonnulli tentarunt.) *atque alieno gaudia vultu Semper erant. Horatius* Epod. XI. 9. *convivium et poenitet, In queis amantem et languor et ſilentium Arguit, et latere petitus imo ſpiritus.* — V. 4. κοῖλαι βλ. βάσεις. Sedes oculorum tumentes, ut illius ap. *Theocrit.* Eid. I. 38. εἰ δ' ὑπ' ἔρωτος ἀμφὶ κυλοιδιόωντες ἰτώδεα μοχθίζοντι. cujus locutionis elegantiam multos, etiam *Rufinum*, ad imitandum invitaſſe docet *Rubnken.* ad *Tim* p. 169. κοίλους ὀφθαλμοὺς amantibus tribuit *Paul. Aegin.* L. III. 17. — V. 6. „τὴν ἀπαθῆ. In membranis prius fuerat τὴν ἀναθῆ, quod „deterius non eſt.“ *Br.* Mihi autem poſterior lectio in hoc contextu ne ferenda quidem videtur. Ceterum hujus varietatis in ap. Gothano nullum veſtigium. — μίχεις. Ad veneficas *Propert.* L. I. 1. 21. *En agedum du-*

minae mentem convertite noſtrae, Et facite illa meo palleat ore magis.

XXI. Vat. Cod. p. 100. Plan. p. 475. St. 616. W. Conf. Ep. XXIX. Sulpicia ap. *Tibullum* L. IV. 5. 6. *Uror ego anne alias: juvas hoc, Cerinthe, quod uror, Si tibi de nobis mutuus ignis adeſt. Mutuus adſit amor.* — V. 2. „ἢ ἐθέων ἢ μετάθες. Sic rēcte Vat. membr. Pla„nudes perperam ἢ εἶον. Adumbratum eſt e Polemonis „II. p. 184. Utrumque expreſſit Auſonius Ep. LXXIX. „LXXX.“ *Br.* Vide Animadv. T. II. P. II. p. 76. ubi alterum *Auſonii* Ep. laudatur. Alterum hoc eſt:

Aut reſtingue ignem, quo torreor, alma Dione:
Aut transire jube: vel face utrumque parem.

XXII. Vat. Cod. p. 100. ſq. Planud. p. 475. St. 617. W. De Rhodopes ſuperbia poëta conqueſtus, optat, ut approperante ſenectute mitior reddatur. Expreſſum ex *Strato* Ep. XXVIII. — V. 1. ὑψοῦται, ὑψαυχεῖ. Vide T. *H.* ad *Propert.* p. 702. — V. 2. ὀφρύων. cum ſupercilio quodam ſalutem reddit. διακάζεσθαι idem, quod χαῖρε λέγειν. Vide *Spanhem.* ad *Ariſt.* Plut. v. 323. ſq. — V. 3 στεφάνους. Ianua ap. *Propert.* I. El. XVI. 7. *Et mihi non deſunt ſurpe pendere corollae Semper et excluſi ſigna jacere faces.* ubi *Burmannus* quaedam dedit de more amatorum januas coronandi. Cf. *Aſclepiad.* Ep. IV. et *Heyne* ad *Tibull.* I. El. II, 14. — V. 4. Haud ſcio, an verbis tranſpoſitis melius ſcribatur:

ἀγριαθείην πικρὴ ἴσχνοι νοῦς σοφρονῆς.

— V. 5. Idem Cynthiae inſolentius ſe gerenti optat *Propert.* L. III. 23. 32. *At te celatis anus gravis urgeat annis, Et veniat formae ruga ſiniſtra tuae. Vellere tum cupias albos a ſtirpe capillos, Et ſpeculo rugas increpitante tibi.* — V. 6. ψεύ. *falsum.* Vide *Locellum* ad *Xenoph. Ephes.* p. 202. — ἡμῖς ed. Steph. vitioſe.

XXIII. Vat. Cod. p. 101. Planud. p. 475. St. 617. W. Poëta se contra Amoris impetus satis fortem, eidem vero cum Bacchо conjuncto imparem esse fatetur. Expressum ex *Posidippi* Ep. II. — V. 1. λεγεμὲς Amori perpetuo opponitur. Vide not. ad *Meleagri* Ep. LVI. T. I. P. I. p. 72. — V. 3. συνελάσομαι. Plan. — V. 4. πρὸς δύο. Ad paroemiam respici putat *Scholiastes* Wechel. 2 μυδ' Ἡρακλῆς πρὸς δύο. qua *Plato* passim utitur, eumque secutus *Liban.* de vita sua p. 17. Δυοῖν γὰρ ἕνα οὐκ οἶδας κρατεῖν, οὐδὲ τὸν Ἡρακλέα, τὴν παροιμίαν λέγειν. Non semper Herculis nomen additur. *Euripid.* ap. *Stob.* p. 79. Grot. τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον Δυοῖν ἰσίζειν. quod illustrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 256. Eodem fortasse respexit *Phaedrus* L. II. 6. 16. *sua quae nascuntur fuerant munera, Impar duobus occidit tristi nece.* — Ceterum huc facit *Achill. Tat.* L. II. p. 69. Ἔρως δὲ καὶ Διόνυσος, δύο βίαιοι θεοί, ψυχὴν κατασχόντες ἐκμαίνουσιν εἰς ἀκαιρογνωσίαν, ὁ μὲν καίων αὐτὴν τῷ συνήθει πυρί, ὁ δὲ τὸν οἶνον ἐπάγων φέρων. quibus adde, quae notavi in Animadvv. T. I. P. I. p. 73. — V. 4. τί ποιεῖν. Flor. Ald. pr. Ascens.

¶. 396.] *XXIV.* Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Conf. Ep. XVII. — V. 1. τὰς χεῖρας Ἀ. Ad *Servii* locum, qui digitos Minervae consecratos dixit, hunc versum admovit *Hadr. Junius* Animadv. IV. 12. in Thes. crit. IV. p. 416. Eundem et *Spanhemius* attigit de Minerva ἐργάνην agens ad *Callimach.* p. 610. Si aliunde constaret, Minervae manus pro eximie pulchrè fuisse habitas, hoc certe loco de pulchritudine accipere malis quam de dexteritate et peritia. Mihi non liquet. — V. 3. ἐδάιξαν. Haec ducta videntur ex loco celeberrimo *Sapphus* ap. *Longin.* Π. τ. ὑ. X. p. 42. quem expressit etiam *Lucian.* in Amor. §. 46. T. V. p. 308. ἀλλ' ἐμοὶ μέν, δαίμονες οὐράνιοι, βίος εἴη δημώδης οὗτος, ἐπαγρυπνεῖν τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον λαλοῦντας ἀκούειν. — V. 4. ἥβης, Vat. Cod. — λάβοντες, Excitat *Burmannus*

h. l. ad *Propert.* L. II. 11. 9. *Quanta ego praeterita collegi gaudia nocte! Immortalis ero, si altera talis erit.* Cf. not. ad *Straton.* Ep. XIX. 6.

XXV. Vat. Cod. p. 89. „Hujus elegiae, quae mutila eſt, primum diſtichon in Planudea legitur ſub Rufini nomine p. 476. St. 618. W. Multis interjectis reliqua ibi leguntur p. 482. St. 626. W. absque auctoris nomine. Unum et idem carmen eſt, a Planude male divulſum.“ *Br.* Lemma eſt in Vat. εἰς Ἐλπίδα, εἴτε ἑταίρην τινὰ τὴν οὕτως καλουμένην ἐρωτικόν. Argumentum carminis his verbis concepit *Huetius* p. 48. „Puella ex voto ſecubabat ab amatore ſuo. Ait ille, ſe ejus deſiderium ferre non poſſe, ſed vel violaturum voti religionem, cui conſenſerat cum juramento, vel abiturum Epheſum, patriam ſuam, vale ipſi dicto. Si haec ſit nativa ſententia, legerim, εἰς δὲ σὸν ἦμαι ψεύσομαι, non πτήσομαι.“ Haec doctiſſimus praeſul, non improbabiliter, praeterquam quod πτήσομαι depravatum cenſet. Mutilum eſſe tertium diſtichon non puto, ſed depravatum, et ſine melioris cod. ope vix reſtituendum. Ex iis, quae intelligi poſſunt, hic ſenſus videtur emergere: Rufinus puellam, Elpida, neſcio qua de cauſa reliquerat in patria. Poſt breve tempus, cum deſiderium ejus non ferret, in patriam redire ſtatuit, ut puellae adſpectu iterum fruatur, et iterum iterumque ei vale dicat. — V. 2. εἰ χαίρων. Similiter *Plautus* in Alin. III. Sc. III. 1.:

Arg. Cur me retentas? Phil. Quia sui amans abeuntis egeo.

Arg. Vale. Ph. Aliquanto amplius valerem, si hic maneres.

Arg. Salve. Ph. Salvere me jubes, quoi tu abiens affers morbum.

— δύναιτ' ἂν eſt in Plan. δύναται Vat. Cod. — V. 3. αὐτὸς ἐκεῖνος. *Tibull.* III. 2. 3. *Durus es ille fuit, qui tam-*

sum ferre dolorem, Vivere et erepta conjuge qui potuit. Non ego firmus in hoc, non haec patientia noſtro Ingenio; frangit fortia corda dolor. — μουνολεχῆ διαζυγίην. discidium, quod me cogit *deſerto jacere frigidum lecto*, ut *Ovidius* loquitur Epiſt. I. 7. — V. 5. δακρύοισι πεφυρμένος. *Strato* Ep. LXVIII. μυδαλέοντα πεφυρμένος ὄμματα κλαυθμῷ. — In exitu verſus membr. Vat. legunt ἢ ἐπιορκίσεων, et ſic edd. vett. Flor. Ald. 1. 2. 3. In Aſcenſ. ἐπιορκῶ reperitur, quod Steph. recepit. *Brodaeus* corrigebat ἢ ἐπὶ κρίσεσιν, i. e. *Sardes*. Hoc ſenſum efficit ſatis bonum, neque tamen certa videri debet haec emendatio, cum etiam aliae ſuperſint emendandi viae. Senſus in univerſum fuiſſe videtur: Nunquam non moeſtus et lacrymans per varias Aſiae regiones vagor; ſive: fruſtra lacrymarum et triſtitiae remedium ap. deos quaero. — V. 7. αὔριον. Jam ſubito poëta conſilium apud animum conſtituit, quo intolerabili huic deſiderio finem faciat: Age, cras me patria recipiet! — ἐς δὲ σὸν ὄμμα πτήσομαι. In tuum adſpectum advolabo. *Tibull.* I. III. 89. *Tunc veniam ſubito, nec quisquam nuntiet ante: Sed videar coelo miſſus adeſſe tibi.* — ἴδιόν σε. Haec ſic accipienda videntur, ut ſupra dixi: iterum iterumque te valere jubebo. — Sic enim ſolent amantes ſe ipſos fallere, vanas ſaepenumero cauſas conſiliis ſuis praetexentes. Antea iter initum Rufinus Elpidi ſuae *longum* procul dubio *vale* dixerat; nunc in ipſo itinere, deſiderio ejus languens, viam remetiri ſtatuit, ut illud *vale* denuo repetat. — In eundem ſenſum haec accepit *Grotius*, qui totum carmen ſic vertit:

Spes mea, Rufinus tibi vivere dulciter optat,
Vivere ſi ſine me dulciter ipſa potes.
Juro tuos oculos, inſtar mihi numinis, ultra
Diſſidium lecti non queo ferre tui.
Semper eunt lacrymae: cupio perjurus haberi,
Cras niſi Dianae limina ſancta peto.

Patria me accipiet: citus ad sua limina curram,
Et reperam cunctum vocibus illud ave.

XXVI. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 474. St. 615. W. In Maeonidis puellae laudem, quam Minerva et Juno conspicatae Venerem esse putabant. — V. 2. *Μαιονὶς.* Vulgo. quod ex membr. emendatum. — V. 4. *οὐ καλὴν.* Utraque dea, tali specie visa, ultro se victam fatetur. — In verbis *οὐ καλὴν* et *περὶ καλλονῆς* acumen a poëta quaesitum.

XXVII. Vat. Cod. p. 94. Planud. p. 478. St. 620. W. Mulierem formosam, quam maritus nudam et male multatam domo ejecerat, consolatur, salubri consilio addito. Hoc quoque carmen, ut haud pauca istorum poëtarum, et sophistarum epistolae quam plurimae, ex comoediae quadam scena ductum videtur. Conf. ad *Strat.* Ep. XXXV. 5. — V. 1. *ἔδειρε.* flagello cecidit. *Aristoph.* Ran. v. 631. *πάντα τρόπον ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν.* ex quo loco, ut id obiter moneam, explicandus *Horat.* II. Epist. II. 15. ubi mango de puero venum prostante: – *semel hic cessavit, et, ut fit, In scalis latuit metuens pendentis habenae.* In scalis flagellum pendebat, quia servi, poenas daturi, scalis alligabantur. — De marito in uxorem saeviente etiam *Agathias* Ep. XIV. *μάστιξι βαθείαις δέρειν ἀηλιτήριον.* — V. 2. *ψυχὴν λιθίνην. Tibull.* I. X. 59. *Ab lapis est ferrumque, suam quicunque puellam Verberat. Ovid.* III. Amor. VI. 59. *Ille habet et silices et vivum in pectore ferrum, Qui vetuit lacrymas lentus in ore videt.* Cf. *Heyninn* ad *Tibull.* I. 1. 64. *Impudicorum coetus fortem quemque et siliceum virum emollit. Seneca* de Ira L. III. 8. *Alciphron* L. II. 1. p. 204. *οὐχ οὕτως εἰμὶ λιθίνη. Philo* de Vita Mos. T. II. p. 165. *δίκην τὴν διὰ λίθου κατ' ἀνδρὸς λιθίνην καὶ ἀπόμορτον ψυχὴν ἔχοντος. Themist.* Or. XXVI. p. 315. C. *ὃς οὐδαμοῦ μηχανὴ τὸν τῷ λόγῳ ὁμο-*

παθοῦσα κεῖσθαι ἔνθα ἐπὶ τῆς πέτρας καὶ αὐτοῦ βάθρου λευκοτέρας. Sic haec ſcribenda videntur. — καὶ οὐκ ἔφλεγε. Iis, quae notavimus ad *Straton.* Ep. XXXI. adde *Achill. Tat.* L. III. p. 120. ἐπὶ τοῦτο τὸ πρόσωπον πληγαὶ κατηνέχθησαν· ἃ θεοί, δοκῶ, τυφλὰς Θέρσανδρος ἦν. L. VI. 21. p. 276. Therſander Leucippen, quae ſe pudicitiam intactam conſervaſſe affirmaverat, irridens, εὐνοῦχοι, inquit, σοὶ γεγένηνται οἱ λυσταί; φιλοσόφων ἦν τὸ πειρατήριον; οὐδεὶς ἐν αὐτοῖς εἶχεν ὀφθαλμούς; — V. 4. τέκνον. Ad mulierem referri debet. Ne te, quaeſo, tantopere flagitii pudeat. Omnes idem faciunt, licet non omnes eadem patiantur. — ¶. 397.] V. 5. ὅταν ἐστὶν ἔσω. ὁ μοιχὸς ſcil. — κεῖνος. maritus. ὅτ' ἄν. Vat. Cod.

XXVIII. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 478. St. 621. W. Ejusdem fere cum praecedente argumenti. In exitu carminis mulierem in conjugis limine morantem et plorantem hortatur, ut lacrymas ſiſtat, aliumque ſibi commodiorem virum quaerat. — V. 1. ὅτ' ἄν. Vat. Cod. — ὡς ἐπὶ Πυθαγ. quaſi nunquam ipſe talia fecerit, quaſi germanus Pythagorae diſcipulus. Dictum, ut ap. *Martial.* L. IX. 47. *Sic quaſi Pythagorae loqueris ſucceſſor et haeres.* Pythagoras enim οὔτε κύαμον ἐγεύσθη οὔτε διαχωρεῖν, οὔτε ἀφροδισιάζειν, οὔτε μεθυσθῆναι. ap. *Suid.* T. III. p 234. Cf. *Diogen. Laërt.* L. VIII. 19. Praeſertim autem *Ruſini* aetate ii, qui ſe Pythagorae ſucceſſores et diſcipulos exiſtimari volebant, commercium cum mulieribus turpe putabant. *Porphyr.* de Abstin. IV. 20. — V. 3. καταδρύψεις eſt in Plan. κατὰ τρίψις. Vat. Cod. Illud unice verum. *Perſes* Ep. VI. λευκὰ καταδρύψασα παρειά. Vide not. ad *Mnaſalc.* Ep. XVII. T. I. P. I. p. 410. — V. 5. δυμάξω, τὸ δάκρυα ſcil. ut infra Ep. XXXIII. δακρύσασα τὸ δάκρυ. — χεύσησιν. Vat. Cod. — V. 6. τὸν μοιχόν Vat. Cod. — Vel ſtolidum maritum, quem facile fallat mulier, vel talem ſignificat, qualem *Juvenalis* de-

ſcribit I. 56. *doctum ſpectare lacunar — et ad calicem vigilanti ſtertere naſo.* Cf. *Plutarch.* T. II. p. 760. A.

XXIX. Vat. Cod. p. 101. Plan. p. 476. St. 618. W. Plurimum ad ſenſum hujus diſtichi facit *Theophyl. Simoc.* Epiſt. XLIV. *οὐκ ἰσόῤῥοπον ἔχουσιν οἱ Ἔρωτες τὴν πλάστιγγα· ἄνισα τοῖς ἀνθρώποις ζυγοστατοῦσι τὰ δάκρυα· εἰ μὲν οὖν ἀδικοῦσι, θεοὶ μὴ κεκλήσθωσαν, εἰ δὲ τὴν προσηγορίαν οὐ ψεύδονται, ὀρθῶς δικαζέτωσαν.*

XXX. Vat. Cod. p. 90. Ῥουφίνου εἰς Εὐρώπην τὴν ἑταίραν. Planud. p. 477. St. 619. W. Hoc Epigramma cum nonnullis aliis, quae in Planudea ſequuntur, in apogr. Grotiano *Callimacho*, non *Rufino*, tribui, monuit *Burmannus* in Addend. ad Anth. Lat. T. II. p. 747. qui inſignis error, cujus origo facile patebit Planudeam inſpectantibus. — V. 1. φίλαμα. Vat. Cod. — *ἄχρι χείλεος Lucian.* de Merc. cond. T. III. p. 224. ed. R. *οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες.* — V. 2. Hic verſus ex membr. Vat. emendatus eſt. ἤδη κᾆν praebet etiam Flor. pr. Sed ſeqq. edd. ἤδει legunt. — ψαύῃ. vulgo. Caeterum haud ſcio, an melius legatur:

κᾆν ψαύσῃ μοῦνον ἄκρου στέμματος.

Eurip. Hecub. v. 242. *οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψαυέ μου.* — V. 3. At ille non ſummis tantum labiis, ſed fortiter et ex animo oſculatur. „ἀλλ' ἐρείσατο. i. e. ἐρείσατο. Illud „recte habet Vat. Cod. hoc minus bene Flor. et Aldina „prior. Sic ſupra Lucillius CII. δανείσατο pro δανείσας. „Vide Heſychii Intrpp. ad ἐρῖσαι et ἔρισμα. Ineptiſſime „autem ceterae edd. ἐρέσατο." *Br.* In Lectt. Aldi ἐρείσασα corrigitur, vitioſe pro ἐρείσατο, quod ſeqq. editores in errorem induxit. ἐρείσαντο φιλεῖν idem eſt, quod προσφῦσαι φιλεῖν, ἅσπερ μόλις ἐναπνέοντα τὰ χείλη, ap. *Lucian.* in Dial. Meretr. III. T. VIII. p. 207. *Oſculo adhaerere* dixit *Seneca* de Ira c. 24. *oſcula adfigere Lucret.* L. IV. 1075. Vide *Silentiar.* Ep. VII. — V. 4. ἐξ ἀνάγκην. Similiter

Aſclepiad. Ep. XVII. ἀλλ' ὁ πόνος ὀδύνῃ εἰς ὄνυχα. ubi vide.

XXXI. Vat. Cod. p. 102. Planud. p. 478. St. 621. W. Puellam monet, ut jam nunc venturae ſenectutis memor, mature ſe ipſi tradat. *Ovid.* L. III. A. A. 69. *Tempus erit, quo tu, quae nunc excludis amantem, Frigida deſerta nocte jacebis anus. — — Quam cito, me miſerum, laxantur corpora rugis Et perit in nitido qui fuit ore color.* — V. 1. Προδόκη (vide XVI. 1.) παρὰ κλαύσομαι. Vat. Cod. — V. 4. Senſus eſt, quem explicat *Lucian.* de Merc. Cond. §. 7. T. III. p. 224. εἶτ' ἄλλον ἄμφω γηράσαντες, ἔξωροι γενόμενοι, καὶ αὖτος τοῦ ἑρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι.

XXXII. Vat. Cod. p. 91. Εἰς Προδίκην ἑταίρ. Plan. p. 478. St. 622. W. Ad eandem Prodicam, jam anum et ab amantibus deſertam. Cf. *Macedon.* Ep. V. Simile huic Epigramma expreſſit *Auſonius* Ep. XIII. *Dicebam tibi, Galla, ſeneſcimus; effugit aetas. Utere rene tuo: caſta puella, anus es. Spreviſti, obrepſit non intellecta ſenectus, Nec revocare potes, qui periere, dies. Horat* IV. Carm. XIII. 1. *Audivere, Lyce, Dî mea vota, Dî Audivere, Lyce, Fis anus.* — V. 1. οὐκ ἔλεγον. Sic fere *Ovid.* I. Amor. XIV. 1. *Dicebam, medicare tuos deſiſte capillos.* — Προδόκη etiam h. l. Vat. Cod. — V. 2. ἥξουσιν. Vat. Cod. et Plan. In Flor. tamen ἥξουσι. — αἱ διαλυσίφιλοι, rugae et cani puta, quibus amor fugatur, ſive vinculum amoris diſſolvitur, διαλύεται. *Bion* ap. *Stobaeum* LXIV. p. 410. Gesn. Βίων πρὸς τοὺς λέγοντας, ὅτι τὸ κάλλος τυραννίδα ἔχει, φεῦ, ἔλεγε, τυραννίδος τριχὶ καταλυομένης. Vide Animadv. T. II. P. II. p. 127. — §. 398.] V. 3. ἰυγίδες. Eadem conjungit *Ovid.* II. A. A. 117. *Et tibi jam cani venient, formoſa, capilli: Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Corpus *rugis aratum* noſtro eſt ἰυγώδες, quod praeclare illuſtravit *T. H.* ad *Ariſtoph.* Plut.

v. 1066. p. 395. et ad *Luciani* Timon. §. 32. Tom. I. p. 102. Rugoſum ventrem *ſciſſum* vocat *Martial.* L. XIV. 60. — V. 5. Ductus color ex *Straton.* Ep. LXXI. μετίωρε. i. e. ὑπερήφανε. ut infra Ep. XXXVIII. 5. — πολλαντῶν. Vat. Cod. — V. 6. ἐς τάφον. Vetulas σορούς vocabant. *Ariſtoph.* Veſp. 1355. κυθεῖν ἱερὴν σ' ἔοικας ἀρχαίας σορόν. Epigr. ἄδηλ. LXXXVII. ἔγχαλκος γεραιὰ πλουσία δοτὴ σορός. ubi plura vide. Ad hunc dicendi uſum reſpexit *Meleager* Ep. LXXVII. 10. ubi ἄνυδρε fortaſſe defendi poterit ex comparatione *Ariſtophanis* Eccleſ. v. 1108. Ad noſtrum autem locum nihil accommodatius *Luciani* Tim. §. 5. T. I. p. 75. ἀλλ' ἦν που καὶ ἐγὼ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στύλην παλαιοῦ νεκροῦ ὄντιαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐκτετριμμένην, παρέχονται, μηδὲ ἐκαγούντες. ad quem *Hemſterhuſius* noſtri loci non immemor fuit. ἔμψυχον τάφον ſenem vocat idem in Mort. Dial. VI. 2. T. II. p. 143. *Laberius* ap. *Macrob.* Sat. L. II. 7. *me vetuſtas amplexu annorum enecat. Sepulcri ſimilis nil niſi nomen retinco.* Cf. *Smicrines* de Archippa, Sophoclis ſenis amaſia, ap. *Athen.* XIII. p. 592. B.

XXXIII. Vat. Cod. p. 98. Plan. p. 478. St. 621. W. Lacrymis et miſera lamentatione cum poëta ſe Prodicam commoviſſe putaret, illa eum manibus ſuis domo ejecit. Mire *Opſopoeus*, harum mulierculatum mores minus perſpectas habens, Prodicam amatorem prae amore ſive verecundia potius ejeciſſe autumat. Riſum poëta quaeſivit ex παραλόγῳ. — V. 6. ταῖς τρυφερταῖς χερσὶν ἡμᾶς. Planud. edd. omnes usque ad *Stephan.* cum quo Vat. Cod. conſpirat.

XXXIV. Vat. Cod. p. 91. Plan. p. 477. St. 620. W. Mutuum puellae amorem usque ad canos et cineres promittit. Conf. *Callimachi* Ep. XIII. 3. — V. 1. βαλίη. Pro nomine proprio habuit auctor lemmatis in Vat. Cod. ὁ ἀπὸ νέων ἐτῶν. Pro adjectivo *Grotius*, qui vertit: *Ample*

Ampla oculis, tibi me famulum dedit ipſe Cupido. fortaſſe rectius. Ad puellae nomen tamen in ſeqq. argute reſpici exiſtimabat cl. *Mitſcherl.* ad *Horat.* II. Carm. V. 5. p. 396. — V. 2. ταῦρον. Unde hanc lectionem duxerit cl. editor, non indicavit; in Planud. enim et in Vat. membr. γαῦρον habetur. Elegans eſt et vera emendatio, cujuscunque ſit. Qui mutuo amore tenentur, eodem jugo alligati dicuntur, ut ap. *Theocrit.* Eid. XII. 15. ἀλλήλους δ' ἰφίλησαν ἴσῳ ζυγῷ. Hinc allegoria, quam illuſtravit *Horatii* interpres modo laudatus ad L. II. Carm. V. 2. *nondum munia comparis Aequare, nec tauri ruentis In Venerem tolerare pondus.* — Mox fortaſſe melius et allegoriae aptius πόνον legeris pro πόθον, praeſertim cum illud quoque de amoris cruciatibus uſurpari ſoleat. Vide ad Ep. XVIII. 4. — V. 3. πάντοθεν ἐλεύθερος. ἰθελόδουλον. — V. 4. πικρήν. ita me tibi in ſervitutem trado, ut nunquam libertatem, moleſtam mihi et acerbam, appeturus ſim. — V. 5. φίλης ſincerum non puto. Promittat poëta licet integram et intemeratam fidem, quae usque ad ſenectutem et *canos* duret; num idem, quaeſo, *canos* laude afficiet? Non puto, ſed ſcribendum:

ἄχρι, φίλη, πολιῆς καὶ γήρεος.

Ceterum idem optat *Tibull.* III. 3. 7. – *tecum ut longae ſociarem gaudia vitae, Inque tuo caderet noſtra ſenecta ſinu. Propert.* II. 19. 19. *At me non aetas mutabit tota Sibyllae, Non labor Alcidae non niger ille dies,* et v. 45. *At me ab amore tuo deducet nulla ſenectus, Sive ego Tithonus, ſive ego Neſtor ero.* Cf. *Macedonii* Ep. 1. — πῦμα βάλοι. Deſumtum hoc e veteri poëta, cujus diſtichon profert *Suidas* in Παλαμήδης T. III. p. 6, a Bentleio ſic emendatum:

"εἴη μοι βίοτος πανεπάρκιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
μήποτ' ἐφ' ἡμετέρῃς ἐλπίσι βασκανίη."

Br. Apud *Suidam* haec ſic leguntur: ὄμμα β. δὲ μ. ἐφημερίοις ἐ. β. φησί τις τῶν παλαιῶν. Haec verba Lexicographi,

quae ad *Rufinum* noſtrum vix referri poſſunt, efficiunt, ut *Brunckii* ſententiam probem prae ea, quam *Schneiderus* indicavit in Bibl. phil. T. IV. p. 88. et in not. inſc. Putans enim vir doctiſſimus, *Suidam* ipſius *Rufini* verba laudare, lacunam eſſe poſt γήρως ſtatuit, totumque locum ſic concinnandum eſſe judicavit:

ἔχει φίλης πολιῆς καὶ γήρως . . . . . .

. . . . . .

εἴη μοι βίοτος παντεπάρκιος· ὄμμα δὲ βάλλοι
μήποτ' ἐφ' ἡμετέρῃ Ἐλπίδι βασκανίη.

agi enim de Elpide puella, cujus Ep. XXV. facta eſt mentio. — ἐλπίδος, ſi vera eſt lectio, ſpes eſt futurae felicitatis in puellae amore percipiendae; hanc ne invidorum *faſcinantes oculi* deterant et imminuant, poëta optat. Superſtitionem veterum de faſcino plures explicuerunt. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 62. et *D. Herald.* ad *Martial.* VI. 29. p. 123. ſq.

XXXV. Vat. Cod. p. 94. Plan. p. 486. St. 631. W. Priorem verſum protulit *Suidas* in δυσίτευγος T. I. p. 625. in ἀφέλεια p. 393. et in μισῶ T. II. p. 566. In tribus his locis τὴν ἀφελῆ interpretatur τὴν ἀπόνηρον καὶ δυσίτευγον. Ad ſenſum conf. *Automedons.* Ep. II. et *Straton.* Ep. XLII. et ibi notata. Similia collegit *Tollius* ad *Auſonium* Ep. XXXIX. *Hanc volo, quae non volt, illam, quae volt, ego nolo. Vincere volt animos, non ſatiare Venus. Oblatas ſperno illecebras, detrecto negatas, Nec ſatiare animum, nec cruciare volo.*

XXXVI. Vat. Cod. p. 95. Plan. p. 486. St. 631. W. In formoſam mulierem, cujus ſe nec canos, paſſim ſuccreſcentes, averſari ait. Cf. *Macedon.* Ep. I. 7. 8. — V. 1. ὑαλόεσσα. Vide ad *Straton.* LXXXVIII. — V. 3. δειρὴ λυγδίνη. *Lacteis cervix* ap. *Propert.* III. 15. 31. *Varro* ap. *Nonium* in *Regilla veſtis: Collum procerum, fictum laevi marmore.* — τὰ λύγδινα κώνια μαστῶν. *Philo-*

dem. Ep. XVIII. ubi vide not. et ad *Posidipp.* Ep. VII. T. II. P. I. p. 139. — ¶. 399.] V. 5. πλοκαμοῖσι. Plan. — ἄκανθας, Vat. Cod. Notanda metaphora de canis. Est enim vocis ἀκάνθης usus in omnibus rebus, quae, ut minus gratae, animum pungunt et sollicitant. De partibus corporis minus formosis Auctor Ep. ἀδεσπ. XX. γυμνὴν Ἀντιφίλου ζητῶν χάριν, ὃς ἐπ' ἀκάνθαις Ἐνέῳσιν ἕδραν φυομένην κάλυκα. — V. 6. καλάμῃ. Conf. ad *Asclepiad.* Ep. I. 4. T. I. P. II. p. 22.

XXXVII. Vat. Cod. p. 92. Plan. p. 482. St. 626. W. In meretricem, anum factam et pauperem. — V. 1. ποῦ σοι. Comparat haec novissimus *Horatii* interpres ad L. IV. Od. XIII. 17. *Quo fugit Venus? heu, quove color? decens Quo motus?* — περίοπτα κάλλεα. conspicua et omnibus admirabilis pulchritudo. περίβλεπτον κάλλος, περίβλεπτος βίος etc. similiter dicuntur. Nolim itaque corruptelae suspicionem movere cum *G. Wakefield*, qui in Sylv. crit. T. III. p. 138. περίαντα tentat. — φαντασίῃ de *specie* simpliciter accipiendum, respectu habito ad inconstantiam pulcritudinis; nam quae celeriter existunt, celeriter evanescunt species, proprie φαντασίαι vocantur. Vide *Salmas.* ad *Solin.* p. 765. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 344. — V. 3. γαῦρα φρονήματα *elatus et superbus animus. Suidas* φρόνημα. ἔπαρσις. *Schol. Thucyd.* L. V. 43. φρονήματι φιλονεικίᾳ ἐναντιοῦτο. ὄγκῳ. ἐπάρσει, διανοίᾳ ἐπηρμένῃ. Nihil hic muto; sed si codex offerret:

καὶ γαῦρα φρυάγματα. —

id lubens amplecterer. Hoc enim de inani superbia fere solemne. Noster Epigr. I. σοβαρόν τι φρύαγμα. De puella jam senescente *Agathias* Ep. XX. μίμνει καὶ τὸ φρύαγμα τὸ παιδικόν. Idem Ep. LXV. de magistratu, a fastigio, in quo collocatus fuerat, dejecto: ἦ ῥά γε νοῦ τὸ φρύαγμα τὸ πηλίκον; Puerum de imminente aetate admonens *Meleager* Ep. XXII. τὰ δ' ἐρῶν μὴ γαῦρα φρυάσσου. τύφον καὶ

Digitized by Google

ἀφύκτημα junxit *Ariſtaenet.* II. 12. et *Aelian.* II. A. H. 10. ἀφρόες et φρύαγμα *Arrian.* in *Epictet.* L. III. 26. ἐγὼ μὲν αὐτὴ ζῆν ἤθελον, εἰ δὲκ φιλημένη ἔδει ζῆσαι, τῆς ἀφρόες αὐτοῦ καὶ δουλικοῦ φρυάγματος ἀνασχόμενος. — *μέγας αὐχήν. ſublata ſecundis colla*, ut *Claudian.* loquitur II. in Rufin. 447. *tollens vacuum plus nimio Gloria verticem. Horat.* I. Carm. XVIII. 15. ubi multa ſimilia collegit *Mitſcherl.* et ad I. III. 16. 19. quibus adde *Philoſtrat.* Vit. Apollon. VII. p. 303. πλοῦτος τὸν αὐχένα ἴσχυσε. Cf. Anim. T. II. P. II. p. 346. — V. 4. ταρσῶν. De pedibus accipio cum *Grotio: Et circum niveos aurea vincla pedes.* Vide *Fiſcher.* ad *Anacr.* VII. p. 38. XII. p. 54. Pedes autem et crura aureis armillis et catellis ornaſſe mulieres, in vulgus notum. Cf. not. ad *Antip. Sidon.* Ep. XXI. 7. T. II. P. I. p. 29. ſq. Aliter haec accepit cl. *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. III. p. 138. et T. V. p. 112. cui non aſſentio. — V. 5. Quae in vetula, ab amantibus deſerta, animadvertit noſter, eadem fere deliciis ſuis imprecatur *Tibull.* I. El. IX. 13. *Jam mihi perſolvet poenas pulvisque decorem Detrahet et ventis horrida facta coma. Uretur facies, urentur ſole capilli; Deseret invalidos et via longa pedes.* — ψαφαρή. ſqualida. ψαφαρόν. ξηρόν. αὐχμηρόν. ἀσθενές. ἁλαφρόν. *Heſych.* De Ulyſſe ſub mendici ſpecie Trojae verſante Auctor Rheſi v. 715. βίον τ' ἀπαστῶν, εἶρπ' ἀγύρτης τις λάτρις, ψαφαρόχροον κάρα πουλυπινές τ' ἔχων. — „κάμη τ' ἐπὶ ποσσὶ βραχίονα. Sic Vat. „Cod. κόμη hîc poſitum pro κομιδῇ.“ *Br.* Temere haec poſuit cl editor. Primum in Vat. Cod. non eſt ἐπὶ ποσσί, ſed παρὰ ποσσί. quod ſic interpretatur *Salmaſ.* in not. ined. κάμη, quae olim erat παρὰ ποσσί, nunc eſt βραχίονα. Hoc ſenſum habet bonum, ſed durum eſt et praecipue propter omiſſam copulam vix tolerabile. Vulgatam tuetur clar. *Wakefield*, ἐπὶ πᾶσι *ſuper omnibus* explicans; ut accepit etiam *Grotius*: *calvaſtra ſuperque.* Hoc, quamvis paulo jejunius, Vaticanae tamen lectioni praetulerim.

Fortaſſe recondita quaedam lectio latet. — V. 6. συντελῶν. Vide ad Ep. I. 2.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 92. Duplici lemmate inſtructum: Εἰς μειράκιον. et: Εἰς πόρνην γηράσασαν καὶ τοῖς ἐρασταῖς ὑπανταβιώσασαν. Exoleto melius convenire quam meretrici, judicat *Brunck.* In Plan. p. 483. St. 627. W. ἄδηλον eſt. Quaedam in hoc Epigr. expreſſa ſunt ex *Aſclepiad.* Ep. I. — V. 1. νῦν μοι. Conf. *Straton.* Ep. XXVIII. — τὸ πρόσωπον ἅπ. Comparavit hoc carmen *Wakefield.* in Sylv. crit. T. II. p. 10. ad Matth. VI. 16. μὴ γίνεσθαι ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν. — V. 2. λειότερον. De puero agi, ex hoc praeſertim vocabulo, et ex iis, quae proximo diſticho de coma abraſa dicuntur, probabile ſit. λεῖος de pueris proprium, quorum *genas* nondum *barba obumbrat.* Vide *Straton.* Ep. XI. — V. 3. προσπαίζεις. Vide ad Ep. XVIII. 3. — ἠφάνισας. Vide ad *Straton.* Ep. LIV. De crinibus abſciſſis h. l. accipio. Ephebi enim comam, quam pueri nutriverant, tondere ſolebant. Paulo diverſo ſenſu τὰς τρίχας ἀφανίζειν dixit *Aelian.* VII. Var. Hiſt. 20. γέμων ἤδη ὢν — καὶ διὰ ταῦτα τὴν τρίχα πολιὰν οὖσαν ἐπιῤῥᾶτο βαφῇ ἀφανίζειν. — V. 4. ὤμοις πλοκ. Ad *Ligurinum Horat.* IV. Carm. X. 3. *quum — quae nunc humeris involitant, deciderint comae.* Idem in deſcriptione formoſi pueri III. Carm. XX. 13. *Fertur et leni recreare vento Sparſum odoratis humerum capillis.* quibuscum comparandus *Archilochus* ap. *Syneſium* in Calvitii Encom. p. 75. B. ἡ δέ οἱ κόμη Ὦμους κατασκάζει καὶ μετάφρενα. Plurimum huc facit *Theocrit.* Eid. V. 90. κἠμὲ γὰρ ὁ Κρατῖδας τὸν ποιμένα λεῖος ὅπαντῶν Ἐκμαίνει· λευκὰ δὲ καθ' ὠχέα ὀστε' ἔθειρα. qui locus tuetur etiam v. 5. vulgatam συνάντα, quam impugnabat *Wakefield.* qui συναύδα mallet. Quanto fortius *Ruſinus*, qui puero *tanzum diverſo ab illo* ne obviam quidem velit fieri, ejus adſpectum, tanquam portenti cujusdam et monſtri, aver-

ſatus. — μετέωρος. Cf. Ep. XXXII. 5. — V. 6. ἀντὶ βόδου. Ep. ἀδέσπ. XXXIX. τὸ βόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἢν δὲ παρέλθῃ, ζητῶν εὑρήσεις οὐ βόδον, ἀλλὰ βάτον. *Ariſtaen.* L. II. I. p. 72. οὐ δεῖ τηρεῖν ὀπώρην· βόδου τοῖς σοῖς ὀπωρώναις τὴν ὥραν τευχῶν· μετ' ὀλίγον γὰρ ἔσῃ γεράνδρυον. Similia congeſſit *Abreſch.* in Lect. p. 188.

ANDRONICI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 233. Poſteriùs diſtichon laudat *Suidas* in νεοθηγεῖ T. II. p. 608. ubi *Kuſterus* integrum Ep. ex Cod. edidit. *Reisk.* Anth. p. 75. nr. 571. Uterque eas formas repraeſentarunt, quas Cod. habet, qui non ſatis conſtanter communes cum doricis miſcuit. — V. 2. φίλα eſt in membr. neque id temere mutandum. — V. 3. νεοθηγεῖ. Vat. Cod. et Suid. νεοθῆγι emendatum ex Ep. *Sappbus* T. I. p. 55. quod *Andronicus* expreſſit:

ἃς καὶ ἀνεφθιμένας πᾶσαι νεοθῆγι σιδήρῳ
ἅλικες ἱμερτὰν χρατὸς ἔθεντο κόμαν.

— V. 4. κεφαλῆς Vat. Cod.

PHILOSTRATI EPIGRAMMA.

¶. 400.] Planud. p. 312. St. 452. W. In Philoſtrati Operibus p. 950. Dubites, ſtatuamne vulnerati Telephi deſcribat poëta, an pictam imaginem. Quum tamen in fine carminis Achivi commemorentur, qui Telephi, quamvis vulnere debilitati, adſpectu perterriti ad naves confugiant, *Heynius* in Commentatt. T. X. p. 95. totam hiſtoriam in tabula expreſſam fuiſſe exiſtimare malit. Fabulam de Telepho docte perſequitur *Mezirius* ad

Digitized by Google

Ovidii Epiſt. T. I. p. 233. Eſt de eo Epigr. Anthol. Lat. L. I. nr. XCIX. ubi legendum videtur:

Mox precibus flexi Pelidae robore ſarta,
Injecto membris pulvere, plaga coit.

Horatius I. Epiſt. III. 31. *an male ſarta Gratia nec quicquam coit et reſcinditur.* — V. 2. αἱμάξας. timendum Graecorum exercitum cruentavit. Fortaſſe ex *Pindaro* Iſthm. VIII. 107. ὃ καὶ Μύσιον ἀμπελόεν Αἵμαξε Τηλέφοϝ μέλανι βαίνων φόνῳ πεδίον. De Telephi, Achaeos fugantis, virtute idem Ol. IX. 110. ἐλελίζοντας Δαναοὺς τρέψας ἁλίαισι πρύμναις Τήλεφος ἵμβαλε. — V. 3. ἰκέρασε. Omnes Aldinae. — V. 5. ὀλοὸν βάρος. *grave vulnus* in latere alens, doloribus oppreſſus, quibus τήκεται, animi deliquium patitur. Proxima mihi videntur obſcuriſſima: ἐμψύχῳ σαρκὶ συνελκόμενος, *tractus* ſive *ſe ipſum trahens cum viva carne*. *Heynius* vertit: Exitioſum onus (haſtam) corpori infixum habens, cum eo in terram tractus deficit, tanquam animam agens, corpore adhuc vita animato. *Grotius* autem ſic:

Nunc femore occultans ſaevi tormenta doloris
Moeret, et attrahitur vulnere tota caro.

quae manifeſto falſa ſunt. ἐμψύχῳ σαρκὶ eſt pro ἔμψυχος. Quamvis exſtinctus videtur, vivit tamen, et vivus trahitur. Finge tibi Telephum in tabula a ſuis defenſum et, ne in Graecorum manus veniat, extra tela retractum.

ZELOTI EPIGRAMMATA.

I. II. In Vat. Cod. duo haec carmina juxta leguntur p. 363. prius cum lemmate: Ζηλώτου, οἱ δὲ Βάσσου. alterum ἄδηλον. in marg. τοῦ αὐτοῦ. In Planud. p. 78. St. 113. W. uni *Zelote* tribuuntur. In utroque pinus loqui-

tur, venti impetu fracta, deinde, infausto omine, navi adhibita. Conf. *Cyllenii* Ep. II. T. II. p. 282. Ep. *Αἰθέως* CCCLXXXIII – CCCLXXXV. — Argutum hoc, *κλάδον ναυηγόν*, arborem, quae ante navigationem naufragium (in terra) fecit. De translata hac vocis *ναυηγὸς* significatione diximus ad *Poſidippum* Ep. VI. T. II. P. I. p. 137. Ibi notatis adde *Valcken.* ad *Ammon.* p. 159. et ad *Herodotum* p. 624. 60.

CARPHYLIDIS EPIGRAMMATA.

¶. 401.] *I.* Vat. Cod. p. 365. Καρυλλίδου. Καρυλλίδου inſcribitur in Plan. p. 38. St. 56. W. Hiſtoria de piſcatore, qui naufragi caput, quod hamo ex undis extraxerat, ſepeliens theſaurum invenerat. — V. 1. Ἰχθύς. Vat. Cod. Ἰχθῦς voluit. Inepte poëta luſit in *σὺν ἀγκίστρῳ* et *κρῆτα λινοτριχέα*. — V. 3. *τὸν* om. Vat. Cod. *νέκυς ὁ δεινώματος*, cadaver, cujus major pars perierat. — *ἐξ ἀσιδήρου χειρός*. manibus, non ligone, parvam foſſam excavans. Pro *ἐπιπάσσειν* haud ſcio an melius legatur:

ὀπὴν πάσσειν.

Piſcatorem enim illum non ſolum exiguum pulveris munus reperto capiti tribuiſſe – quod eſſet *ἐπιπάσσειν*, *pulverem injicere* – ſed in foſſa illud poſuiſſe, res ipſa docet. *ὀπὴν* de ſepulcri foſſa uſurpavit *Poſidippus* Ep. XVII. *ἦλθ' ὑπὸ κεῖλον ὀπήν*. — V. 5. *δικαίως*. Vat. Cod. male. — Praemia pietatem manere, multi veterum dixerunt, quorum loca, ſi libet, vide ap. *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Hal. L. II. 642.

II. Vat. Cod. p. 245. Εἴς τινα ἐν εὐδαιμονίᾳ πολλῇ τελευτήσαντα. Καρφυλλίδου. Plan. p. 192. St. 279. W. ubi auctoris nomen uno λ Καρφυλίδου ſcribitur. Apte *Opſo-*

poeta cum hoc carmine contulit ea, quae de Q. Metelli felicitate narrat *Valer. Max.* VII. 1. 1. cum quo comparandus *Vellejus Paterc.* L. I. 11. 6. ubi vide cl. *Krauſe*. Quamvis multa in *Carphylidis* Epigrammate cum iis, quae de Metello feruntur, conſpirant, minime tamen in hunc virum compoſitum videri debet. Is, quem Ci celebrat, tres filios reliquerat, Metellus quatuor, omnes ſummis honoribus functos. Hoc poëta non omiſiſſet. — V. 1. μὴ μέμψῃ. ne fatum meum *queraris*, (vide *Lennep.* de verbo μέμφεσθαι in Etymol. p. 548.) nihil enim, ne moriens quidem, paſſus ſum, quod lacrymis dignum eſſet. — θρήνων. *Hyperid.* ap. *Stobaeum* T. CXXIV. p. 615. οὐ γὰρ θρήνων ἄξια πεπόνθασιν, ἀλλ' ἐπαίνων μεγάλων πεποιήκασιν. Simili colore *Ennius* ap. *Ciceron.* Tuſc. Diſp. I. 15. *Nemo me lacrymis decoret, neque funera fletu Faxit. Cur? voliso vivos per ora virûm.* — V. 7. κατὰ σπείσαντες. Vat. Cod. Hi me, juſtis peractis, ad piorum loca miſerunt, ubi dulcem illum defunctorum dormirem ſomnum.

PHILONIS DISTICHON.

Vat. Cod. p. 566. φίλωνος. Ibidem ſequitur diſtichon, cui initium, *Αἱ τείχεα ἦν ἐργῇς*, auctoris nomine non appoſito, unde factum, ut in Planud. p. 21. St. 33. W. cum *Philonis* verſibus jungeretur. Vide ad *Luciani* Ep. VIII. T. II. P. II. p. 415. — Pro αἱ γὰρ ἄνες νεῦ, malim equidem:

αἰ γὰρ ἄνες νεῦ.

ZENOBII GRAMMATICI
DISTICHON.

¶. 402.] Vat. Cod. p. 476. Plan. p. 368. St. 507. W. In Victoris Grammatici imaginem. *τὸν σκοπὸν ἔχω.* finem, quem volui, affecutus ſum. Victorem enim pingens, hominem artis ſuae peritiſſimum, ipſam Grammaticam ſibi repraeſentaſſe videbatur ille. *τὸν σκοπὸν Toupius* Em. ad *Suid.* p. 425. per *τέκνον* interpretatur; cui non aſſentior. Ceterum *Victor*, in cujus laudem haec ſunt compoſita, fortaſſe eſt *Sulpicius Victor*, cujus *Inſtitutiones oratoriae* adhuc ſuperſunt.

EUPITHII ATHENIENSIS
EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 389. Plan. p. 23. St. 35. W. Lemma ap. *Brunckium*, *τοῦ στίξαντος τὴν καθόλου*, eſt ex Vat. membr. *στίζειν* dicuntur grammatici libros, in quibus ſingulis vocibus accentus et ſpiritus adpingebant, verbaque interpunctione diſtinguebant, docente *Villoiſonio* in Prolegg. ad Homer. p. IX. ſq. Jam tibi Eupithium finge, labore in *τῇ καθόλου* peracto, opus ſuum admirantem. — Plures ſunt antiquitatis libri, *τῆς καθόλου* titulo inſcripti, inter eos autem unus, quem h. l. unice intelligendum puto, illis nimirum temporibus celeberrimus, Herodiani *ἡ καθόλου* ſive *καθολικὴ προσῳδία*. Hic liber in canones deſcriptus erat, ſive certe canones praefixos habuit, ut apparet ex ejus Epitome, quae in Bibliotheca Oxonienſi aſſervatur, hoc titulo: *Κανόνες τῆς καθολικῆς προσῳδίας τοῦ σοφωτάτου Ἡρωδιανοῦ, οὓς πεποίηται Θεοδόσιος.* Laudat hanc Epitomen *Kuſterus* ad *Suid.* T. II. p. 78. ubi plura de

hoc opere disputat. Eundem librum in compendium redegerunt etiam Aristodemus et Arcadius, de quibus vide *Villoison.* Prolegg. Homer. p. XI. sq. qui de Herodiano etiam egit p. XXXI. Hinc intelligitur *canonum* mentio in v. 1. Epigrammatis nostri. Ejusmodi autem librum notis grammaticis instruere, satis operosum fuisse, sponte intelligitur. Et vides, ut *Eupirbius*, hoc labore ad finem perducto, quasi respiret! — V. 1. κανόνων vitiose impressum in ed. Lips. pro κανόνων. — V. 2. ξυσμάων ἄς λεπτὸς τάδ' ἔχ. sic Vat. Cod. — ξυσμαὶ non sunt rasurae h. l. sed tenues notae, calami acumine membranae quasi insculptae. ξύσαι. χαράξαι. ἐπιγράψαι. *Hesych.* Idem: γράψαι. ξύσαι. χαράξαι. ἐμύξαι. — V. 4. σῆς καθέλου. Lusum verborum facete, ut solet, expressit *Grotius*:

Dorsum, oculos, humeros, nervos, cerebrumque fatisco!
Ac tota totum corpus ab arte dolet.

OENOMAI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 479. Εἰς Ἔρωτα ἐν κανείῳ γεγλυμμένον. Idem lemma in Plan. p. 351. St. 490. W. κάνιον est *patella. Glossae; cauca. patera.* Illustravit hoc vocabulum *Salmas.* ad Script. H. Aug. T. II. p. 382. Apte hoc distichon *Harduinus* admovit Plinianis L. XXXIII. 2. p. 600. *Didicit homo naturam provocare. Auxere et vitiorum irritamenta. In poculis libidines caelare juvit, ac per obscoenitates bibere.* Conf. *Rufini* Ep. XXIII.

JULIANI CAESARIS EPIGRAMMATA.

¶. 403.] *I.* Vat. Cod. p. 419. sq. Planud. p. 83. St. 121. W. In cerevisiam, vini nomen temere sibi arrogantem, invehitur. Cum triplici versione hoc Ep. laudatur ap. *Meibomium* de Cerevisia c. XXV. in *Gronov.* Thes. T. IX. p. 609. De οἶνῳ κριθίνῳ, *vino hordaceo*, veterum loca aliquot collegit *Trillerus* in Obss. crit. p. 197. Quid inter hanc potionem et zythum intersit, disputavit *Hadrianus Junius* Anim. II. 12. — V. 1. τίς, πόθεν εἶς. Solemnis ap. *Homerum* formula, qua peregre advenientes nomen et patriam interrogantur, a recentioribus ad contemtus significationem passim detorquetur, monente *Lennepio* ad *Phalar.* Epist. XXXV. p. 128. 57. — τὸν ἀληθέα. cujus tu tibi nomen temere arrogas. — V. 3. αὐ δὲ τράγον. ἀτόζειν ὥσπερ ὁ τράγος *Lucian.* Dial. Mar. I. 5. T. II. p. 93. quod etiam τραγίζειν dicitur; quam vocem illustravit *Brodaeus* Miscell. V. 22. Cf. *Lucillii* Ep. LXXXIX. — ἢ μέ νύ σε κ. Vat. Cod. Ceterum Osiridi hoc tribuit *Diodor. Sic.* L. I. p. 24. 3. quem narrat τὸν κοινὸν βίον τοῖς ἡμερωτάτοις κάρποις συνεργετῆσαι· εἰ δέ τις χρόνῳ τὸ φυτὸν τῆς ἀμπέλου μὴ προσδέχοιτο, διδάξαι τὸ ἐκ τῆς ἀμπέλου κατασκευαζόμενον πόμα, λειπόμενον οὐ πολὺ τῆς περὶ τὸν οἶνον ἡδυπάθειας τε καὶ δυνάμεως. *Dion Academicus* ap. *Athen.* L. I. p. 34. B. Aegyptios φιλοίνους καὶ φιλοπότας appellat, εὑρεθῆναί τε παρ' αὐτοῖς βοήθημα, ὅστε τοὺς διὰ πενίαν ἀποστεροῦντας οἶνου τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν. — V. 6. πυρογενῆ, *e frumento natum*, non, ut illum, πυρογενῆ et πυρίσπορον (*Orpheus* Hym. XLIV.), *e flammis genitum*. Minus recte hunc locum interpretatus est *Casaubonus* ad *Strabon.* XIII. p. 938. D. ubi Geographus Βάκχον πυρογενῆ attigit; et *Diodor. Sic.* L. IV. p. 250. 97. Contra *Grasium*, ut erat perspicax harum rerum existimator,

Digitized by Google

poëtae acumen non fugit, quin id praeclare imitatus eſt, vertens:

Hinc Cerealis eras meliori jure vocandus,
Non ſatus ex Semela matre, ſed ex ſimila.

— V. 6. „καὶ βρόμου, οὐ βρόμιον. Sic vetus membr. cujus „lectionem illuſtrat *Salmaſius* in Plin. p. 154. G.“ *Br.* In Goth. apogr. eſt βρόμον, ut vulgo legitur. Nec aliter *Julianum* ſcripſiſſe puto. Nam βρόμος non ſolum eſt *avena ſativa*, (βρόμος, βοτάνη ὁμοία σίτῳ, μὴ ἔχουσα γόνατα. — καὶ ἐπίθημα λεπτῆς κριθῆς *Heſych.*) quo ſenſu hac vocabulum in noſtro loco accipiendum putabat *Salmaſius*, (qui βρόμου non ex Cod., ſed ex conjectura protulit,) ſed etiam *gravis odor*, ut τρόγος, quam vocabuli ſignificationem idem illuſtrat, *Juliani* immemor, in Plin. p. 255. Hinc βρομώδης, *brumoſum*, quicquid in guſtu diu vehementerque halat, graveolens, odore peregrino, acri et viroſo moleſtum; quae *Reineſii* verba ſunt in Var. Lect. L. III. 12. p. 435. Cf. *Albertum* ad *Heſych.* T. I. p. 769. 12.

II. Vat. Cod. p. 418. Plan. p. 118. St. 171. W. Elegans deſcriptio organi pneumatici, quod ex fiſtulis aëneis conſtabat, quae vento, ex folle immiſſo, ſonum reddebant. Vix diverſum hoc inſtrumentum fuit ab eo, quod hodie eximie organum vocatur. Cum *Juliano* conſpirat *Theodoretus* Orat. III. de Provid. Ὀργάνῳ γὰρ τὸ στόμα ἔοικεν ἐκτὸς χαλκῶν συγκειμένῳ κυλίνων καὶ ὑπ' ἀνέμου ἐμφυσωμένῳ καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ᾠδήν. Inſtrumento haud abſimili antiquiſſimis temporibus utebantur Hebraei, quod deſcripſit *Marpurg* in Hiſtor. Muſic. p. 33. Diverſum fuit organum hydraulicum, cujus multi mentionem fecerunt. Cf. *Barthium* ad *Claudian.* de Coſ. Fl. Mallii Theod. 315. et *Iſaac. Voſſ.* de viribus rhythmi p. 99. ſq. — V. 1. δονάκων. tibiae aëneae junctim po-

ſitae, ita ut calamorum ſpeciem gerant. — V. 3. ὑφ' ἡμετέρου. non humano ſpiritu inflantur, ut tibiae tubaeve, ſed vento, quem folles taurini emittunt. Haec eſt ταυρείη σφῦλιγξ, follis, in quo ventus ſervatur, ſicuti antro quodam Aeoli. — Pro ἀπὸ Cod. Vat. et Plan. ὑπὸ τ. exhibent. — νέρθεν. ventus ille ab inferiore parte in tibias intrat. — V. 6. ἀνὴρ ἀγέρωχος. *peritum* vertit *Gesner*, in Chreſt. Plin. p. 404. minus recte. Eſt *vir audax*, qui, alter Cadmus ſive Iaſon, portentoſam hanc aeneorum calamorum meſſem tractare audeat. — V. 7. κανόνας συμφθ. αὐλ. regulas ſingulis tibiis reſpondentes (*Taſten*). — V. 8. οἱ δὲ κανόνες puta. Subſilientes illae regulae ſuavem cantum efficiunt et quodammodo elidunt.

T. III. p. 332.] *III.* Ex Cod. Bibl. regiae hoc Epigr. protulit *Salmaſ.* in Plin. p. 726. D. E. cum lemmate: Ἰουλιανοῦ τοῦ δυσσεβοῦς εἰς καντοπαίκτην. Agitur de praeſtigiatorum quadam arte, quam deſcribit *Chryſoſtomus* in loco appoſitiſſimo: τί ἂν τις εἴποι περὶ ἐκείνων τῶν ἐνδρῶν, οἱ κοντὸν ἐπὶ μετώπου βαστάζοντες, καθάπερ δένδρον ἐμπεφυκὸς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶτας ἀπὸ ρίζης τὸν διατηροῦσιν, ἄνω παιδία μικρὰ ἐπ' ἄκρου τοῦ ξύλου παλαίειν ἀλλήλοις. Hinc lux aenigmati. τὸ δένδρον eſt contus, quem homo in fronte gerit; hujus arboris viva et loquens *radix* eſt homo; *fructus*, καρποί, item viventes, ſunt pueri in ſumma pertica collocati. Contus cum in fronte erigitur, puerisque oneratur, φυτεύεται μιᾷ ἐν ἄρᾳ, omnia ſimul et ſubito naſcuntur, eadem ſimul auferuntur, τρυγᾶται, radicitus, dum praeſtigiator ille perticam de fronte demit. Superſunt verba ἀνακτόρων μέσον, quae *Salmaſius* ſic interpretatur: Reliquae, quae vere ſunt arbores, in mediis campis naſcuntur, haec intra aedes ipſas erigitur. Haec vera putet, qui voluerit; mihi inepta videntur. Pertica in fronte, inter oculos et tem-

Digitized by Google

pora erigitur. Tale quid *Julianum* in mente habuiſſe, nullus dubito. Jam vide, an τὰ ἀνάκτορα *aures* eſſe poſſint, quaſi *ſancti* capitis *receſſus*, in quibus optima quaeque deponuntur.

LIBANII EPIGRAMMA.

¶. 404.] Vat. Cod. p. 326. Λιβανίου. Sine auctoris nomine hoc diſtichon profert *Zoſimus* L. III. 34. p. 274. ed. *Reitem.* qui *Juliani* tumulo hoc diſtichon inſculptum eſſe prodit. In Anthol. Plan. p. 219. St. 319. W. *Juliano* ipſi inepte tribuitur: Poſterior verſus *Homeri* eſt Il. γ. 279. Hoc uno verſu ſervato, cetera aliter profert *Zonaras* L. XIII. 13.:

Κόδνῳ ἐπ' ἀργυρέοντι ἀπ' Εὐφράτεω ῥοάων
Περσίδος ἐκ γαίης ἐκτελευτήσῃ ἐπὶ ἔργῳ
Κινήσας στρατιήν, τόδ' Ἰουλιανὸς λάχε σῆμα·
Ἀμφότερον, βασιλεύς τ' ἀγαθός, πρατερός τ' αἰχμητής.

Iisdem verbis *Cedrenus.* Cf. *Banduri* Antiqq. Conſtant. T. II. p. 814.

THEMISTII EPIGRAMMA.

„Epigramma hoc Anthologiae libri Palladae tri„buunt, cujus aetas congruit. Nam cum ultra LXXIII „aetatis annum carmina ſcripſerit, inter quae unum in „Hypatiam, anno 362. quo praefectus urbis fuit The„miſtius ſub Juliano, etiam hoc ſcribere potuit. Sed „probabilius eſt ipſius eſſe Themiſtii, ad cujus oratio„nem XVIII. vide Harduini notam p. 488.“ *Br.* In Vat. Cod. hoc lemma additur p. 546. Εἰς τινα φιλόσοφον

γενόμενον ὕπαρχον πόλεως ἐπὶ Βαλεντινιάνου καὶ Βάλεντος. Παλλαδᾶ. Planud. p. 188. St. 274. W. εἰς Θεμίστιον τὸν φιλόσοφον. Insigni varietate Edit. Aldina operum *Themistii*: Θεμιστίου στίχοι εἰς ἑαυτὸν, ὅτε ὕπαρχον αὐτὸν ἐποίησεν ὁ βασιλεὺς Ἰουλιανός. *Themistium* sub Juliano praefectum urbi fuisse, testatur etiam *Suidas* in Θεμίστιος T. II. p. 171. Saepius enim eodem munere functus est. Vide *Harlesium* ad *Fabr.* Bibl. gr. T. VI. p. 793. Quod ad auctorem carminis attinet, non satis causae esse video, cur contra Cod. Vat. et Planudeae fidem *Palladae* abjudicetur, cujus ingenium redolet. Vide tamen *Muretum* in Not. ad Senecae Epist. LXVIII. T. III. p. 60. ed. *Ruhnk.* quem nimis magnifice de hoc carmine existimare censeo, et *Petavium* ad *Themistii* Or. XVIII. p. 488. — V. 1. ἄντυγας οὐρανίας. Vat. Cod. et Plan. Altiorem philosophi dignitatem dignitati magistratus anteponi apparet. Similis est antithesis in *Themistii* Orat. XXXI. p. 353. C. D. ἐμοὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐχυμάτων, καὶ τῶν μεγαλοφώνων κηρύκων ὑψηλοτέρα ἡχὴ ἡ ἀπὸ τῶν λόγων, ἣν οὔτε δεῦνα βασιλῆσι ἔστιν, οὔτε ἀφεστᾶσι. ubi de carpento argenteo quaedam notavit *J. Harduinus* p. 547. fusius *D. Heraldus* ad *Martial.* p. 75. Argenteae carrucae mentio induxerat *Opsopoeum*, ut *Themistium* avaritiae insimulari putaret; cujus errorem aperuit *Salmasius* ad Scr. Hist. Aug. T. II. p. 552. — Ceterum οὐρανίης ἐπιφλοίσβοιο ex Cod. dedit *Boudinus*, qui hoc Ep. protulit in Catal. Bibl. Laurent. T. II. p. 575. — V. 3. ἠοτέ ποτε κρείσσων, αὐτὰρ ἐγὼν δ' ὀλίγου πολὺ χ. Plan. et Vat. Cod. Vitiosius *Boudin.* ἠοτέ ποτε κρ. τῶν δ' ἐγένου πολὺ χ. Nostram lectionem, quam vulgata longe elegantiorem esse sponte apparet, *Themistii* Codd. servarunt. — V. 4. ἄνω κατόψῃς. De sapientis otio disputans *Seneca* Ep. LXVIII. *Praeterea cum sapienti rempublicam ipso dignam dedimus, id est, mundum, non est extra rempublicam; etiamsi secesserit. Imo, fortasse relicto uno angulo in majora atque ampliora trans-*

transit, et caelo impositus (ἄντυγος αἰθερίης ὑπερήμενος), *intelligit, cum sellam aut tribunal adscenderat, quam humili loco sederat.*

PANTELEI EPIGRAMMA.

Legitur post Appendicem Anth. Stephani et Wechel. ex *Stobaei* Flor. T. VII. p. 91. Gesn. 51. Grot. Fingitur unus Persarum, qui in proelio Marathonio pugnabant, verba facere ad regem incredibilemque Graecorum fortitudinem laudare. — V. 3. „Scr. τί μ' ἔκτεμψας. Male „in Florilegio Grot. μ' ἔκτειμας." *Br.* — V. 4. Haec referenda sunt ad Callimachum, Athenienſem, quem in memorabili illa pugna, multis licet undique confixum hastis et interemtum, tamen vestigio nixum stetisse, Sophistarum jactantia tradit. De eo *Herodotus* L. VI. p. 491. Καλλίμαχος διαφθείρεται, ἀνὴρ ἀγαθὸς γενόμενος. Reliqua adjecisse videtur *Pseudo-Plutarchus*, ex cujus parallelis minoribus et haec sumsit *Stobaeus*, et multa alia fabulosa fluxerunt. Vide *Valcken.* ad *Herod.* l. c. p. 492. De eodem heroë *Polemo* Orat. I. p. 2. ἔμενεν ἐν τῇ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ δόξαι ἑστάναι ποιεῖν μὴ δυνάμενος. *Himerius* Orat. II. 20. p. 400. fortasse respectu ad *Pentelei* versus habito: ἐμάχοντο δὲ οὐχ οἱ ζῶντες μόνον, ἀλλὰ καὶ ὧν προσαφήρητο τὸν βίον ἡ μάχη. Callimachum et Cynegirum in Poecile pictos commemorat Idem Or. X. 2. p. 564. ibique Callimachum in tabula quoque πολεμοῦντι μᾶλλον ἐοικέναι ait ἢ τεθνεῶτι. Utrique Polyzelum addidit *Maxim. Tyr.* Diss. V. 9. p. 81. ed. R. τὴν Κυνεγείρου χεῖρα καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα. In illa autem de Callimacho fabula obversabatur Sophistis miraculum de Caeneo Elateïo, de quo *Ovidius* Metam. XII. 496. *Tela retusa cadunt; manet imperfossus ab omni*

Inque cruentatus Caeneus Elateïus ictu. Fecerat attonitos nova res. Heu! dedecus ingens! Monychus exclamat: populus superamur ab uno. (μοῦνος ἀνὴρ σύλησεν ὅλον στρατόν.) *Apollon. Rhod.* L. I. 59.:

Καινὰ γὰρ ζωὸν περ ἐπικλείουσιν ἀοιδοὶ
Κενταύροισιν ἀλέσθαι, ὅτε σφέας οἷος ἐπ' ἄλλων
ἤλασ' ἀριστεύων· οἱ δ' ἔμπαλιν ὀρμηθέντες
οὔτε μιν ἀγκλῖναι προτέρω σθένον, οὔτε δαΐξαι·
ἀλλ' ἄῤῥηκτος, ἄκαμπτος ἐδύσατο νειόθι γαίης,
θεινόμενος στιβαρῇσι καταίγδην ἐλάτῃσι.

THEONIS ALEXANDRINI CARMINA.

Duo hujus poëtae carmina infra leguntur T. III. p. 4. (T. III. p. 225. ed. Lipſ.) hoc loco inferenda; quod facere neglexerunt typographi.

¶. 405.] *I.* Vat. Cod. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. De ſcuto, dominum ſuum non in pugna tantum, verum etiam in undis ſervante. Vide *Dioclis* Ep. III. *Zoſimi* Ep. IV. — V. 1. „In Planudeae codd. ἀντιπάλων „ἐπίῳανος, perperam pro ἐπιήῳανος, quod cum non adv„vertiſſet primus editor, γε addidit ad fulciendum me„trum. Vat. membr. recte ἐπιήῳανος. Nihil frequentius „permutatione literarum η et κ. Sic ſupra in Antip. „Theſſal. XV. ex ἄῳητον factum ἄῳκτον, quod cum verſus „modulo non magis conveniret, quam hìc ἐπίῳανος, ut „hìc γε, ſic illic ἐς inſertum." *Br.* — V. 2. κῦμα μόθου. Fortaſſe ductum ex *Tyrtaeo* El. III. 22. σκυδῷ τ' ἴσχεθε κῦμα μάχης. ubi ſimilia collegit *Klotzius* p. 85. ſq. — V. 4. ἀλιφθορίῃ. cum nautae in undis perirent. *Heſych.* ἀλιφθερέσθαι. ἀφανίσαι. ἀχολέσαι. Quod verbum generaliori ſenſu pro *peſſumdare Sophronem* uſurpaſſe docuit *G. Kom.*

ad *Gregor.* p. 158. ἁλιφθόρους *piratas* vocat *Leonid. Tar.* Ep. LXXXII. λῃστὰι καὶ ἁλιφθόροι.

II. Vat. Cod. p. 250. „Diſtichi hujus feſtivam ver„ſionem [*Leichii*, qui primus hoc diſtichon edidit in Se„pulcr. p. 26.] ridendam propinavit illuſtriſſimus Dor„villius ad Charit. p. 251. In Cod. ſcriptum: μύρεθ' „ὑπὲρ κευεροῦ [κευεροῖο] μυρομένη σε τάφου, manifeſta cor„ruptela. Emendabat Salmaſius: κείρεθ' ὑπὲρ κευεροῦ „[κενεοῦ in marg ap. Guy. et Ruhnk.]. Veriſſimum eſt „κοπτομένη. *plangens*, proprium in tali luctu et uſitatiſſi„mum verbum. Dicitur autem mater μύρεσθαι κωφὰ i. e. „κωφῶς, *inanes*, *inauditos fundere fletus*, quia ad ceno„taphium flebat." *Br.* — V. 1. Ἁλκυόσιν μέλεις. de naufrago, quem halcyones plangere videntur; ut *Leonid. Tar.* LXXIV. ubi vide not. T. I. P. II. p. 129. et LXXXII. — Pro κωφά, quae membranarum eſt lectio, ap. Guy. et Ruhnk. κοῦφα praebet; male. — V. 2. ὑπὲρ κευεροῖο μυρομένη σε (δὲ Leich.) τάφου. Vat. Cod. De veritate lectionis Brunckianae dubitare licet. Lenaei cadaver in undis periiſſe, intelligitur ex verbis Ἁλκυόσιν, Λ. μέλεις τάχα; nec opus erat eandem rem denuo indigitare verbis κενεοῦ τάφου; quamvis per ſe ſatis elegans lectio, ut ap. *Quint Smyrn.* L. IX. 477. ἀμφὶ δὲ μήτηρ Πολλὰ κινυρομένη κενεῇ ἐπαύτεε τύμβῳ. Sed κευεροῦ τάφου bene ſe habet. *Heſych.* κευερόν. — ἀλεεινόν. οἰκτρόν. δεινόν. χαλεπόν. Nec haec lectio offenſioni fuit acutiſſimo *van Eldick* in Suſpic. p. 31. corrigenti: μύρεθ' ὑπὲρ κευεροῦ μυρία δή σε τάφου. Niſi δὴ ad explendum verſum additum obſtaret, μυρία μύρετο unice verum putarem. Sic enim loquuntur poëtae epigrammatarii et alii. Epigr. ἀδέσπ. DCCXIV. μυρί' ἐπιφθιμένοιο τάφῳ περὶ τῷδε χυθεῖσα — Μύρατο Καλλιόπη. *Antip. Sidon.* Ep. XCIX. μυρία τοι, Πτολέμαια, πατήρ, ἔτι μυρία μάτηρ — χύσατο πλοκάμους. *Quintus Sm.* L. I. 299. — μυρομένη, μάλα μυρία δάκρυα χεύει. *Parthen.* Erotic. c. II. p. 367. κλαῖεν ἀηδονίδων ἀδινώτερον, αἴτ' ἐνὶ βήσσῃ Σιδονίῃ

κούρη περὶ μυρία ἀλάζονεν. ut hos verſus emendavit *Ruhnk.* in Epiſt. crit. II. p. 135. His igitur exemplis ſubſtructa *Eldickii* emendatio ſeſe tueri poſſet, niſi δὴ minus opportunum videretur. Quare equidem unius literae levi mutatione corrigo:

κωφὰ δὲ μήτης
μύρετ', ὑπὲρ κρυεροῦ ΔΤΡΟΜΕΝΗ σε τάφου.

Heſych. δύρεσθαι. ὀδύρεσθαι. κλαίειν. θρηνεῖν. Hanc poëticam formam *Euripidi* reſtituit *Musgravius* in Hecub. v. 740. Etiam *Etymol. M.* δύρεσθαι. ἀντὶ τοῦ ὀδύρεσθαι. Voci δυρομένη cum aliquis ο praefixiſſet, vel ſuperſcripſiſſet, vulgaris formae indicandae cauſa, hinc orta lectio κρυεροιοδυρομένη, poſtea etiam magis depravata.

T. III. p. 4. Edit. Lipſ. T. III. p. 225.] *III.* Hujus carminis v. 7. ſeparatim legitur ſub *Theonis* nomine in Planud. p. 125. St. 179. W. cum lemmate: μονόστιχον εἰς τὴν ἑβδομάδα. Integrum in Append. p. 494. St. 5. W. In *Stobaei* Ecl. Phyſ. p. 135. ed. *Gr.* Quum illum verſum ſingularem *Br.* exhibuiſſet in Anal. T. II. p. 405., haec in Lect. p. 219. notavit: „Integrum carmen, ex „quo deſumtus hic verſus, edidit primum Aldus in „appendice primae quam vulgavit editionis Anthologiae, „e MS. cod. ubi auctoris nomen non repererat. Planudi „hoc debemus, quod ſciamus id carmen Theonis eſſe. „Repoſitum eſt infra T. III. p. 4. In poſterum autem „verſus hic, cui monachus titulum fecit, tanquam ſi „ſolus per ſe epigramma conſtitueret, ſeorſim legendus „non erit. Sic e Nicandri Theriacis v. 741. excerpſit, „et in libri I. caput εἰς Ὄφεις, tanquam abſolutum Epi„gramma retulit; quem verſum, ut Theognidis diſticha „duo, et alia quaedam conſulto omiſi. Hic Theonis ver„ſus etiam omittendus erat, ſed Planudis furtum ſerius „deprehendi.“ *Br.* Hoc quoque loco juſto iniquius de Planude exiſtimat cl. editor. Nam non hic primus hunc

verſum ex integro *Theonis* carmine excerpſit, ſed eum ſic ſcriptum invenit in Anth. Cephalae (Vat. Cod. p. 442.) eodem lemmate inſtructum verbisque eodem ordine poſitis: Ζεὺς, Ἄρης, Παφίη, Μήνη, Κρόνος, Ἥλιος, Ἑρμῆς. quo ordine haec nomina ponuntur etiam ap. *Manethon.* L. V. 34. quare mihi quidem non tam certum videtur, ut *Brunckio*, totum hoc carmen (quod exhibuit etiam *J. Gronov.* ad *Manethon.* L. I. p. 266. ſq.) *Theonis* eſſe. — Quae in eo de planetarum vi et virtute in rebus humanis traduntur, fuſius perſecuti ſunt *Manilius*, *Manetho*, alii. Hos adeat, ſi quis res ipſas cognoſcere cupiat. — V. 1. οὐδὲν vitioſe Wechel. οὐδὸν antiquiores, quod reponendum eſſe ſponte vidit *Huetius*, qui comparat βηλὸν ϑεσπέσιον *Homeri*, et *Catull.* LXVIII. 115. *Pluribus ut coeli tereretur janua Divis.* — V. 3. νυκτιφαὴς. Vulg. — στυγνὸς κε. Vide ad *Lucillii* Ep. LI. — V. 4. παστοφόρος. Cf. ad *Philipp.* Ep. LIV. 3. T. II. P. II. p. 186. — V. 6. ἔλαχον. His contigit, ut humanum genus regerent. Doctam et elegantem lectionem ἔλαχον unde ſumſerit, non indicavit cl. editor. Vulgo enim ἐλάουσι legitur; *Huetius* ἔλασαν corrigebat. — V. 8. οὔνεκ' ἀπ'. Vulgo. — V. 10. Ζεὺς δή. Vulgo. — V. 13. γελᾷ. *tibi rident aequora ponti, Placatumque nitet diffuſo lumine coelum.* *Lucret.* L. I. 8.

IV. „Auctoris nomine vulgo caret. At dubio locus „non eſt, quin Theonis Alexandrini ſit, cujus extant „commentaria in Ptolemaei magnam conſtructionem, „cum Ptolemaeo ſimul edita Baſileae 1538. typis Jo. „Walderi, cura Simonis Grynaei, cujus in gratiam exem„plar unicum in membranis impreſſum fuit, quod biblio„theca mea poſſidet.“ *Br.* in Lect. p. 237. Hi quoque verſus leguntur in Append. Plan. p. 494. St. *3. W. — Ptolemaeus propter opera aſtronomica laudatur, quibus editis ad immortalium deorum naturam acceſſerit. — V. 1. 2. Quamvis in terra adhuc moratus et mortalitatis

legibus obnoxius. — V. 3. Idem fere ſententiarum contextus in *Manilii* L. I. 13.:

jam nunc juvat ire per altum
Aëra et immenſo ſpatiantem vivere coelo,
Signaque et adverſos ſignorum noſcere curſus.
Quod ſolum noviſſe parum eſt: impenſius ipſa
Scire juvat magni penitus praecordia mundi:
Quaque regat terrena ſuis animalia ſignis
Cernere.

— V. 3. ἄστρων ἀνάγκην. leges, quibus ſtellae moventur. *Manetho* L. IV. init. οὐρανίων ἄστρων ἐτρακτὸς πλάστιγγος ἀνάγκης. Reſpicit poëta opus Ptolemaei longe nobiliſſimum, τὴν μεγάλην σύνταξιν τῆς ἀστρονομίας, in quo de motibus ſiderum et univerſae ſphaerae coeleſtis ratione egit. — V. 5. σημεῖα. Opus ſignificat, cui titulus τετράβιβλος σύνταξις μαθηματική, de apoteleſmatibus et aſtrorum judiciis. — V. 7. γῆϊον. Vulgo. — V. 11. πόνοισι κάθηρας. Vulgo. His coeleſtibus laboribus mentem quodammodo purgaſti et carnem reliquiſti, et ex terrena caligine coenoque in ſuperiores regiones evolaſti. — ἐκτὸς σαρκός. σὰρξ pro *corpore*, cum contemtu quodam, reſpectu ſcilicet habito ad divinam animae naturam, etiam a bonis ſcriptoribus uſurpatum eſſe, docet *Garacker.* de St. N. Inſtr. c. X. p. 66. ſq. — Animam coeleſtium rerum contemplationem purgare, dixit etiam *Antonin. Phil.* L. VII. 47. περισκοπῇ ἄστρων δρόμους, ὥσπερ συμπεριθέοντα — ἐκκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντασίαι τὸν βόρον τοῦ χαμαὶ βίου. — ἀχλύς. tenebris et caligini ſimilis terrenarum rerum conditio. *Seneca* Epiſt. LXXIX. *Tunc animus noſter habebit, quod gratuletur ſibi, cum emiſſus his tenebris, in quibus volutatur, non tenui viſu clara proſpexerit, ſed totum diem admiſerit.* — V. 12. τελέσεις. res fatales, futuro aevo perficiendas praedixiſti.

Digitized by Google

PALLADAE ALEXANDRINI EPIGRAMMATA.

¶. 406.] *I.* Vat. Cod. p. 151. Plan. p. 423. St. 558. W. Pamphilium, puella, Iſidi capillos dedicat. Num fortaſſe ſacerdos Iſidis facta? Has enim crines deae depoſuiſſe, tradidit *Plutarch.* T. II. p. 352. Apud Troezenios puellae nupturae comam dedicabant Hippolyto, ſecundum *Lucian.* de Dea Syr. §. 60. T. IX. p. 131. *Pauſan.* II. 32. p. 186. — V. 1. χρυσέου ἀναθ. Similiter *Philoſtratus* Epiſt. XXVI. p. 925. ὡς γὰρ χρυσοῦ ἀνάθημα καὶ ἄργυρος, οὕτω καὶ τρίχες. — V. 3. γάννυται. Vat. Cod. et Plan. edd. vett. usque ad Aſcenſ. — V. 4. τὸν Λυδὸς Κρ. ἔπεμπε. Vulgo. Eodem ſenſu, ſed elegantius membr. ἐκ Λυδῶν Κρ. quam locutionem illuſtrat *G. Wakefield* in Delect. Trag. T. II. p. 166. Reſpicitur inprimis donum τῶν χρυσέων πλίνθων, a Croeſo Delphos miſſum, de quibus vid. *T. H.* ad *Lucian.* Contempl. §. 12. T. III. p. 390. Ex antiquiore poëta haec expreſſa eſſe, ſuſpiceris ex *Horatio* L. II. Carm. XII. 21. ubi ſimiliter: *Num tu, quae tenuit dives Achaemenes, Aut pinguis Phrygiae Mygdonias opes, Permutare velis crine Licymniae, Plenas aut Arabum domos?* ubi cl. *Mitſcherlich.* noſtrum carmen comparavit. — Pro ἔπεμψε Vat. Cod. ἔπεμπε.

II. Vat. Cod. p. 151. Plan. ibid. Ultimum diſtichon excitat *Suidas* in λιπαροκομήσαντες T. II. p. 558. Novaculam, qua Pamphilii crines detonſi erant, ab ipſis Gratiis cuſam eſſe narrat. — V. 1. πλοκαμίδας. Vat. Cod. De longis capillis hac voce utitur *Theocrit.* Eid. XIII. 7. τῷ χαρίεντος Ἔρωτα, τῷ τὰν πλοκαμῖδα φορεῦντος. — V. 5. Reſpicit *Homer.* Il. Σ. 382. ubi cum Thetis Vulcani intraſſet officinam, τὴν δὲ περιμολοῦσα Χάρις λιπαροκομήσατο Καλή, τὴν ἄρτιε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις. Ceterum hac *Pal-*

Digitized by Google

ladae fictione nihil ineptius, qua novaculam, quia venuſtae puellae crines totonderat, ipſam venuſtam fingit.

III Vat. Cod. p. 129. Plan. p. 466. St. 607. W. Integrum eſt carmen, quamvis aſteriscis a *Brunckio* notatum, qui in Lectt. nihil de lacunâ monuit. Nec in membranis editisve ullum lacunae indicium. Quod autem nomen meretricis, cujus pulcritudo per comparationem cum heroinis antiquitatis illuſtratur, in his verſibus non comparet, hoc ad mutilationis ſuſpicionem non ſufficit. — V. 1. τῶν καταγιγνώσκω. Male hoc vertit *Opſopoeus:* Nunc damno et Jovem. Senſus eſt; Jam et Jovem amare deſiſſe intelligo. *Propert.* L. II. 2. 56. *Cur haec in terris facies humana moratur? Jupiter, ignoro priſtina furta tua.* Cf. *Leonidae Alex.* Ep. I. — V. 2. ἵνεκα. Vat. Cod. — V. 3. οὐ τῆς Δ. περὶ κάλλος. Plan. et Vat. Cod. In Ed. pr. tamen οὔτε Δ. quod ſine metri periculo recipi poterat. At περὶ κάλλος retineri debebat. De Galli puella ſimiliter *Propert.* L. I. XIII. 29. *Nec mirum, cum ſit Jove digna, et proxima Ledae, Et Ledae partu, gratior una tribus. Illa ſit Inachiis et blandior heroinis, Illa ſuis verbis cogat amare Jovem.* — V. 5. Fortaſſe tamen non, quia ἀνέρατος, *ab amore alienus*, eſt, ſed quia meretrices averſatur, ab iſta puella abstinuit; nam eum moechum eſſe, et regum filias vitiare ſolitum novi.

¶. 407.] *IV.* Cod. Vat. p. 515. Plan. p. 175. St. 255. W. Se non curare appropinquantem canitiem, ſed conviviorum hilaritate moleſtas curas abigere. Expreſſum ex *Anacr.* Od. XI. — V. 1. λέγουσαι, *jubentes.* quam verbi λέγειν ſignificationem illuſtravit *Perizon.* ad *Aelian.* XIV. 38. p. 302. ed. Lipſ. Haud aliter εἰπεῖν ponitur. Vide *Gataker.* de St. N. T. c. XXVIII. p. 136. — λείψανον ἡλικίης. reliquias florentis aetatis, comas nigricantes praecipue. — V. 3. Vat. Cod. φέρε τείχεα

„Scripserat forte: ἀλλ' ἐγὼ εἴτε φέρω λευκὰς τρίχας, εἴτε „μελαίνας." *Br.* Sic *Anacr.* l. c. ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν, Εἴτ' ἴσον, εἴτ' ἀπῆλθον, οὐκ οἶδα. Similiter *Plaut* in Mercat. II. 2. 34. *Ly. Tune capite cano amas, senex nequissime? De. Seu canum, seu istuc rutilum, sive atrum est, amo.* — V. 4. βίβτου. *Anacreon* l. c. πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν, Ὅσῳ πέλας τὰ μοίρης. — V. 5. μόροις. Vat. Cod. Simillimus sententiarum contextus ap. *Horat.* II. Carm. XI. 14. ros. *Canos odorati capillos, Dum licet, Assyriaque nardo Potamus uncti. Dissipat Evius Curas edaces.* φροντίδας ἀργαλέας. Idem I. Carm. XVIII. 3. *Siccis omnia nam dura proposuit: neque Mordaces aliter diffugiunt sollicitudines.*

V. Cod. Vat. p. 497. Planud. p. 109. St. 160. W. omissis duobus distichis, quae *Br.* Lect. p. 220. ex apogr. *Salmasii* exhibuit, nos in ed. Lips. ipsi Epigrammati subjecimus. Adscripserat *Salmasius: Quos versus omisit Planudes propter mendas, quas alibi tollimus.* Sed has emendationes aut invidit posteris, aut nondum in promtu habebat, cum haec scriberet. Totidem versibus, quot ap. *Planudem*, hoc carmen legitur ap. *Stobaeum* T. V. p. 64. Gesn. 41. Grot. Nullum ap. mulieres castitatis signum esse satis certum, neque deformitatem, neque severitatem, neque aetatem. — V. 2. ἐμπαιζομένοις. viris, quibus uxores illudunt, quos decipiunt. — V. 5. Sunt quaedam, quae pulcritudine sua confisae, nullis muneribus corrumpantur. — V. 7. Vulgatum ὀπλιζομένας in marg. *Stobaei* emendavit *Gesnerus;* ὀπυιομένας etiam *Scaligero* in mentem venit in not. msc. idque recepit et in versione secutus est *Grotius*, vertens: *Sunt et deformes, quibus insatiata libido est.* Hanc lectionem probavit *J. Pierson.* ad *Moer.* p. 278. ubi verbi ἀνύεσθαι pro συγγίνεσθαι usum multis illustravit. — V. 9. εἴ τις συνάγει ὀφρύας, tristis et severa. — V. 11. τρόπος ἐχέγγυος. nec hic certus et non fallax castitatis *mos* est. Hic si pro τρόπος Codex offerret

τύπος

hanc lectionem lubens amplecterer. — V. 15 – 18. Haec ex Cod. Vat. accesserunt. Prius distichon, quamvis foede corruptum, satis certa tamen emendatione mihi restituere posse videor, scribens:

ἡλικίᾳ τοίνυν διακρίνετε· ἀλλ' Ἀφροδίτης
οἴστρων εἰρήνην οὔτε τὸ γῆρας ἄγει.

Aetate igitur castam a lasciva distinguamus; ut vetulam ad castitatem, juvenem ad lasciviam proniorem putemus. Hoc criterio posito, se ipsum revocat: At nulla aetas, ne senectus quidem, vulnerum, quae Venus facit, immunis est; nullam aetatem quiescere patitur. — εἰρήνην ἄγειν recte me scripsisse puto. Sic dicitur ἄγειν ἡσυχίαν, ἡσυχεῖαν et similia; et hoc ipsum ap. *Lucian.* Abdic. §. 6. T. III. p. 8. εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος. Idem Icaromen. §. 21. T. VII. p. 31. οὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι. Tale quid de amore dicit *Plutarch.* ap. *Stob.* T. LXII. p. 403. 30. ὀψάμενος δὲ τῆς ψυχῆς παραμένει πολὺν χρόνον, οὐδ' ἐν γηρείοις ἔνδοις ἀναπαυόμενος, ἀλλὰ ἐν πολιαῖς ἀκμάζων ἔτι πρέσβατος καὶ νεαρός. — Sequentis distichi sensum perspectum habeo, verba, quae reponenda sint, non item. Cum haec omnia, *Palladas* dicere videtur, fallacia sint, superest, ut in jurejurando mulieris acquiescamus. Post jusjurandum autem quaeras licet deos, qui injuriam tibi illatam curae habeant eamque ulciscantur. Hoc idem est, ac si dixerit: At impune illis pejerare licebit: dii enim perjuria non curant. Huic sensui ut verba poëtae adaptes, vide, an legi possit:

ἄρνοις λοιπὸν κεἴ τι πεπόλθαμεν· ἀλλὰ μεθ' ἕρκεα
ζητεῖν ἐστὶ θεοὺς δώδεκα καινοτέπους.

deos novi moris, meliores illis antiquis duodecim diis, quos *amantium perjuria videre* dixerunt poëtae. Nam haec *videt – Venus ipsa, vident Simplices Nymphae, ferus et Cupido*, secundum *Horat.* II. Carm. VIII. 13. Simul

respicitur ad deorum furta et adulteria, unde eos moecharum poenas nihil curare probabile fit.

VI. Cod. Vat. p. 560. Plan. p. 139. St. 202. W. Expressum est hoc distichon ex choliambis *Hipponactis* ap. *Stobaeum* T. LXVI. p. 420. Gesn. 279. Gr. Δύ' ἡμέρη γυναικός εἰσιν ἥδιστη· Ὅταν γαμῇ τις, κἀκφέρῃ τεθνηκυῖαν. Unde etiam ducta quaedam in Ep. *Automedont.* X. — V. 1. χόλος. *Omnis mulier intra pectus celat virus pestilens, Dulce de labris loquuntur, corde vivunt noxio.* Anthol. Lat. T. I. p. 574. — δύω. *Steph.* sed omnes edd. vett. δύο.

¶. 408.] *VII.* Cod. Vat. p. 547. *Palladae* vindicavit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 131. St. 189. W. Insulsum carmen in mulierem nescio quam, quae divitum spe nuptiarum ex alia in aliam urbem commigrabat. — V. 1. εἰς Vat. Cod. — V. 2. Συρίαν. Ibid.

VIII. Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 141. St. 204. W. — ὁ τὴν γυν. δυσμ. δυστυχῶν. cui accidit, ut deformem mulierem duceret, quae mala fortuna est scilicet. — V. 2. λόχνον. Vat. Cod. — σκότος βλέπει. Argutatur poëta in hac locutione, quae de coecis, in tenebris versantibus, usurpatur, primum ap. *Sophocl.* Oed. T. 427. deinde ap. alios. Vide *Valckenar.* ad Phoeniss. 380. p. 136.

IX. Vat. Cod. p. 383. Εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν Ἀνδρομάχην. Plan. p. 22. St. 34. W. Grammaticus se duplici malo laborare conqueritur, et arte, quam profiteatur, et uxore, quam duxerit. Simile carmen *Ausonii* CXXXVII.:

Arma virumque docens, atque arma virumque peritus,
Non duxi uxorem, sed magis arma domum.
Namque dies totos, totasque ex ordine noctes
Litibus oppugnat meque meumque larem.
Atque ut perpetuis dotata a Marte duellis,
Arma in me tollit, nec datur ulla quies.

Jamque repugnanti dedam me: ut denique victum
Jurget ob hoc ſolum, jurgia quod fugiam.

— V. 1. μῆνίν τ' οὐλομένην. Plan. τ' metri fulciendi cauſa inſertum eſt, ſatis inepte. Vide *Br.* not. ad *Lucillii* Ep. XIV. — V. 2. μήνιδος. etiam ars grammatica me ab ira initium cogit facere. Primis Iliadis verbis uti ſolent Epigrammatarii ad deſignandam profeſſionem grammaticam. Cf. *Lucian.* Ep. XII. XXIV. *Lucill.* Ep. XXVIII. et *Fabric.* ad *Sext. Empir.* adv. Gramm. I. 6. p. 244. Hinc Graecos libenter audire narrationes malorum ſuorum dicit *Themiſtius* Or. XXII. p. 264. D. ἡδέως ἀκούουσι τὰ τῆς μήνιδος τῆς Ἀχιλλέως, ὡς ταύτην οὖσαν ἱκανὴν παιδεῦσαι. — V. 3. πολύμηνος et τριχόλωτον. Vat. Cod. — ἀνάγκη de malo urgente, de tormentis etc. explicuit *Weſſeling.* ad *Diodor.* L. III. 14. — V. 4. γυναικός. Vat. Cod. μαχίμης. ut *Euripid.* in Oedipo ap. *Stob.* p. 431. 42. ἄλλων δὲ πάντων δυσμαχώτατον γυνή. Matrimonium pacis et tranquillitatis plenum εὐνὰς ἀπολέμους appellat idem Medea v. 644. De Clodia Metelli conjuge *Cicero* II. ad Attic. Ep. I. *Ea enim eſt ſeditioſa: ea cum viro bellum gerit.* Suadam et Gratias adeſſe debere conjugibus docet *Plutarch.* T. II. p. 138. D. ἵνα πειθοῦσαι διαπράττωνται παρ' ἀλλήλων ἃ βούλονται, μὴ μαχόμεναι, μηδὲ φιλονικοῦσαι.

X. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 24. St. 37. W. Quum Prometheus Jove invito ignem hominibus attuliſſet, Jupiter, ne tantum munus impune ferrent, mulieres iis dedit, igne longe infeſtiores. Ducta ſunt haec ex *Heſiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 55. ubi haec ſunt Jovis ad Prometheum verba: Χαίρεις πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας; Σοί τ' αὐτῷ μέγα πῆμα καὶ ἀνδράσιν ἐσσομένοισι. Τοῖς δ' ἐγὼ ἀντὶ πυρὸς δώσω κακόν, ᾧ κεν ἅπαντες Τέρπωνται. quibus dictis, Vulcanum mulierem fingere jubet, quam mortalibus dono mittat. Eandem fabulam reſpexit *Euripides*, mulierum oſor, in Hippol. καλυπτ. ap. *Clement.*

Alex. Strom. p. 622. et *Stob.* T. LXXI. p. 432. 29. *ἀντὶ πυρὸς γὰρ ἄλλο πῦρ μεῖζον ἐκβλαστοῦμεν γυναῖκες καὶ πολὺ δυσμαχώτερον.* quae ex lyricis petita videntur, nec in jambos redigi debebant a *Grotio* p. 309. Ejusdem poëtae sunt haec ap. *Stob.* T. LXXI. p. 431. 21.:

Δεινὴ μὲν ἀλκὴ κυμάτων θαλασσία,
δεινοὶ δὲ ποταμοί, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί,
δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἄλλα μυρία·
ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινὸν ὡς γυνὴ κακόν.

et in Andromache v. 268. *δεινὸν δ' ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων' Αχαιοῖς θεῶν ἐγκατασταθῆναί τινα· Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς πεφαντέον, οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω.* — V. 3. Ordo verborum est: *καὶ πῦρ μὲν δή* —. — V. 4. *πάντοθ'* mallet *Br.* ex quavis materia accensum.

XI. Vat. Cod. p. 383. Anth. Plan. p. 23. St. 36. W. Omnem mulierem mariti sui tranquillitati adversari, Jovis exemplo docet. — V. 1. *ὀργή.* *Clemens Alex.* Paedag. L. II. p. 186. 37. *Ὀργὴ δὲ μεγάλη γυνὴ μέθυσος· οἷονεὶ χόλος θεοῦ οἰνομάχλη γυνή.* — V. 3. His versibus circumscribuntur ea, quae pressius leguntur ap. *Hesiodum* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 704. de prava muliere: *τῆς δ' αὖτε κακῆς εὖ βίγιον ἄλλο Δειπνολόχης· ἥτ' ἄνδρα καὶ ἴφθιμον περ ἐόντα λύει ἅτερ δαλοῦ καὶ ἐν ὠμῇ γήραϊ θῆκεν.* — Pro *ἠδὲ* Vat. Cod. vitiose *ἠέ.* — V. 5. *ἀμέριμνον* Vat. Cod. a pr. man. — V. 6. *βίψεν.* Nisi *Palladas* Vulcani casum cum poena Junoni a Jove inflicta perperam confudit, eum sic scripsisse vix putaverim. Nec sequentia, *ἠέρι καὶ νεφέλῃσι μετήορον,* cum lectione *βίψεν* satis conspirant. Respexit P. verba Jovis ad Junonem Il. XV. 16. *ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἀκρίμνῳ ὕψόθεν — σὺ δ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν ἀκρίμνῳ.* Quare vide, an scribendum sit:

πολλάκι γοῦν αὐτὴν ἧψεν ἀπ' ἀθανάτων —

alligavit eam ad deorum sedem. *ἀπ' ἀθανάτων,* ἕδους scil. sive *οἴκου*; qua omissione nihil vulgarius. *Valer. Flacc.*

L. II. 84. *Jupiter — Junonem volucri ſuspendit Olympo Horrendum chaos ostendens, poenasque barathri.* — ¶. 409.] V. 10. *χρυσέῳ δαπέδῳ.* intra aurea deorum tecta. Ex Il. Δ. 2.

XII. Vat. Cod. p. 283. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnem mulierem, caſtam non minus atque impudicam, viris perniciosam eſſe, ex Homero docet. Similiter ex veteri hiſtoria contra mulieres disputat Clinias ap. *Achillam Tat.* L. I. c. 8. p. 21. ſqq. — V. 5. Ἰλιὰς non ipſum carmen h. l., ſed argumentum Iliadis, pugnas illas et caedes, Helenae cauſa commiſſas, ſignificare videtur. Omnia illa mala, P. ait, quae in Iliade narrantur, Helenae cauſa ſuscepta ſunt; procorum autem in Odyſſea caedes Penelopae debetur. *Plutarch.* T. II. p. 140. F. *φιλόπλουτος ἡ Ἑλένη, φιλήδονος ὁ Πάρις· φρόνιμος Ὀδυσσεύς, ἐώμενων ἡ Πηνελόπη. διὰ τοῦτο μακάριος γάμος ὁ τούτων καὶ ζηλωτός· ὁ δ' ἐκείνων, Ἰλιάδα κακῶν Ἕλλησι καὶ βαρβάροις ἐποίησε.* — V. 6. Ὀδυσσεὺς Πηνελόπης. Vat. Cod. a pr. m.

XIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 24. St. 37. W. Omnes viros uxoribus ſuis parere contendit; alios modo ſeveriori, alios mitiori dominationi ſubjectos eſſe. — V. 1. *κομπάζεις.* Vat. Cod. — V. 2. *οὐ γάρ.* nec tu unus humanitatis legibus non obnoxius es; quare te quoque commovebunt blanditiae, rixae, minae, et quae reliqua ſunt mulierum artificia. *Euſtath.* ad Odyſſ. χ. 290. *τὸ ἀπὸ δρυὸς ἢ πέτρης εἶναί τινα, οὐ μόνον ἀρχαιογονίαν παλαιοτάτην σημαίνει, ἀλλὰ καὶ ἦθος ἀτέραμνον.* Hoc tamen ſenſu illam locutionem a ſerioribus poëtis demum uſurpatam eſſe, docet idem ad Od. τ. p. 687. 49. reſpiciens *Theocrit.* Eid. IV. 7. — V. 3. *φησίν.* Vat. Cod. et vett. edd. poſt Aldum. *Stephanus* revocavit lect. ed. pr. Flor. — V. 4. *εἰ πάντες.* Vat. Plan. Cod. Gudian. Rectiſſime cl. editor ἦ emendavit, quamvis nihil monens. — V. 5. *οὐ σανδαλίῳ τόττομαι.* Vetus Epigr. in virum *γυναικοκρατούμε-*

vov, in Anth. Lat. T. I. p. 618. *Cur tua femineo caedun-tur temppra* (ſic lege ex Sched. Salm.) *ſocco, Infamique manu barbula vulſa cadet.* quod excitavit *Caſaubon.* ad *Perſii* Sat. V. 169. Paraſitus ap. *Terentium* Eunuch. V. 7. 4. *Utinam commitigari tibi videam ſandalio caput.* quod ex dramate ſatyrico, ubi Hercules ap. Omphalen ſerviens exhibebatur, petitum eſſe, dubitari nequit. Vide *Gataker.* in Miſc. Adv. II. 19. p. 374. — *οὐδ' — μύσαντα φέρειν.* nec ad conjugis flagitia mihi connivere opus eſt. Cf. not. ad *Rufini* Ep. XXVIII. 6. — V. 7. *δουλεύειν.* Servitutem matrimonium appellat ille mulierum oſor ap. *Achill. Tat.* L. I. 8. p. 23. *Juvenal.* Sat. VI. 43. *Stulta maritali jam porrigit ora capiſtro.*

XIV. Vat. Cod. p. 559. Plan. p. 137. St. 199. W. Conqueritur, quod artem exercens minime quaeſtuoſam, rixoſae praeterea uxori obedire debeat. Cf. Ep. IX. — V. 2. „Vat. Cod. *καὶ γαμετῆς δδίκου.* quod verum „videtur, ob quandam alliterationis ſpeciem in *δικέρου* „et *δείλου.*“ *Br.* Vulgata lectio fortaſſe fluxit ex Ep. IX. *τέχνης γραμματικῆς καὶ γαμετῆς μαχίμης.* ubi vide not. — V. 4. *καὶ* omiſſum in Vat. Cod. Planudes fortaſſe de ſuo addidit. Melius legas:

τὴν οὖν γραμματικὴν νῦν μόλις ἐξέφυγον.

— V. 5. *τῆς ἀνδρομάχης.* Pro mulieris nomine acceperunt veteres Intrpp. etiam *Grotius*, qui vertit: *Non ut ab Andromacha porui discedere;* fortaſſe etiam auctor lemmatis Ep. IX. huc reſpiciens: *εἰς τὴν ἑαυτοῦ γαμετὴν ἀνδρομάχην.* quamvis h. l. pro adjectivo habere licet. Et hanc *Palladae* mentem fuiſſe, veriſimile eſt, cui haud ſcio an obverſatum ſit Ep. *Rufini* IX. ubi vide not. — V. 6. *χάρτης.* De tabulis obſignatis et pacto matrimoniali interpretatur *Brodaeus* et *Stephanus* in Theſ. Gr. L. T. IV. p. 402. B. — *νόμος Λύσβιος.* Ad Conſtantini legem (in Cod. Theodoſ. L. III. tit. 16.) videtur reſpici, qua veti-

tum erat, ne quis uxorem repudiaret, nisi moecha esset, vel venefica, vel lena. Vide *Selden.* in Uxor. Ebraic. c. 28. in Opp. p. 830.

¶. 410.] *XV.* Cod. Vat. p. 552. *Palladae* tribuit, quod ἄδηλον est in Plan. p. 142. St. 206. W. In Pantagathum Paphlagonem, quem se nunquam videre ait, quin obliviscatur consilii de Epigrammatis in posterum non amplius scribendis saepius capti. — V. 4. στέρξω. Vat. Cod. et vett. editt. plurimae. στέξω habet Ald. sec. ed. Nic. Sabiens. et Stephan. quae verissima est lectio. — νόσον. *insanabile — scribendi cacoëthes. Juvenal.* VII. Sat. 51. *Morbum* carminum scribendorum studium appellat *Ovidius* L. II. Trist. v. 16. — οὐ δόμαμαι. Vat. Cod.

XVI. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 87. St. 128. W. Coenando et bibendo luctum sedandum esse, ex Homero docet. Respicitur Il. τ. 225. ubi Ulysses Achillem hortatur, ne milites, ante corpora curata, in proelium educat: γαστέρι δ' οὔτως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. et Il. ω. 601. ubi haec sunt Achillis ad Priamum verba: νῦν δὲ μνησώμεθα δόρπου· Καὶ γάρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσατο σίτου, Τῇπερ δώδεκα παῖδες ἐν μεγάροισιν ὄλοντο.

XVII. Vat. Cod. p. 498. Planud. p. 87. St. 128. W. Defunctos, mortis timore solutos, plorandos non esse. — V. 2. τοῦτο. τὸ μὴ προσδοκᾶν τὸν θ. sive τὸ μὴ ἀνιᾶσθαι τῇ προσδοκίᾳ τοῦ θανάτου. — V. 3. ἐκπερχόμενον. Vat. Cod. Ad sententiam facit *Epictet.* in Enchir. c. 10. ταράσσει τοὺς ἀνθρώπους οὐ τὰ πράγματα, ἀλλὰ τὰ περὶ τῶν πραγμάτων δόγματα· οἷον θάνατος οὐδὲν δεινὸν — ἀλλὰ τὸ δόγμα τὸ περὶ θανάτου, ὅτι δεινὸν ἐκεῖνο, τὸ δεινόν ἐστι. Cf. *Plutarch.* T. II. p. 109. E.

XVIII. Vat. Cod. p. 441. Plan. p. 145. St. 211. W. ubi legitur: τὴν πήρην τ. α. ἀποφίγξας. quod nemo interpp. explicare potuit. Quum in membr. legatur: τὴν λιπα-

λωπαρὰν τὴν αὐτὸς ἐπισφάξας α. *Salmaſius* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 831. τὴν λωπάρχαν emendavit, intactam relinquens vulgatam, et, ut mihi videtur, veriorem lectionem ἐπεσφίγξας. Ventriculus conſutus deſcribitur, quem carnibus minutatim ſectis fartum appellabant *iſicium*, σιτεύσιμον. Unde lemma in Vat. Παλλαδᾶ εἰς τὸ σιτεύσιμον. et in marg. Wechel. εἴς τινα πέμψαντα αὐτῷ σιτεύσιμα. Conf. *Athen.* L. IX. p. 376. D. et *Caſaubon.* p. 651. quosque laudat ad carmen de *Anſere farto Burmannus* Anth. Lat. V. 153. et 154. T. II. p. 446. et 447. In illa autem λωπάρχῃ, quam *Palladas* ab amico dono acceperat, non fartum, ſed ventum invenit.

XIX. Vat. Cod. p. 441. Planud. l. c. Etiam hoc in avem, vento pro farto inflatam. — V. 2. πόντου ἐπιπλείων. Vat. Cod. — ἤτοι μέγα. Vat. Quantivis pretii hoc munus erat, cum Ulyſſem a tempeſtatibus tutum praeſtaret. — V. 3. Vulgo ἀνέμων πλέον ἦτορ. In Vat. eſt ἀνεμώλιον ἦτορ. quod probavit magnus *Grotius*:

Aeolus at meus hic, vento cui, credo, tumet cor,
Ventorum tumidam dat mihi largus avem.

Mihi quoque haec lectio, codicis auctoritate munita, praeſtantior videtur ea, quam *Salmaſius* protulit loco ſupra laudato, ἀνεμώλιον ἦτορ, i. e. λωπάρχην, (vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 136.) quod cum ſequentibus compoſitum tautologicum eſt. — ¶. 411.] V. 5. Pro καὶ πνεύματα corrigebam ναὶ πν. Idem notavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Gravius ulcus latere ſuſpicatus *Caſaubonus* tentabat: πολὺ ὄφελα πέμψεις.

XX. Vat. Cod. p. 559. *Palladae* inſcribit, quod *Agathiae* nomen gerit in Plan. p. 156. St. 227. W. Senſus hujus carminis obſcurior. Ad coenam invitato poëtae avis eaque macilenta apponitur, quam, dum comedit, a quatuor vulturibus ipſe comeditur. Hos τέσσαρας αἰγυπιοὺς *Brodaeus* ſatis inepte de quatuor af-

fectibus interpretatur, alii de voracibus convivis, quod probabilius. Quatuor illi votaciſſimi homines omnia, quae appoſita erant, et tantum non ipſos convivas reliquos devoraverant. *Vulturii* ap. Latinos vocantur rapaces. Vide *Taubmann.* ad *Plautum* Trinum. I. 2. 63. *χεῖρα ἰκτίνου κρατιστέρων* furi tribuit *Automedon* Ep. VIII. ubi vid. — V. 3. *καὶ τὸν μέν.* Ex *Homeri* Od. λ. 577. *γῦπε δέ μιν ἑκάτερθε παρημένοι ὄππας ἔκειρον.*

XXI. Vat. Cod. p. 421. *Palladae* tribuit, cujus inepto ingenio digniſſimum eſſe judicat *Dorville* ad *Charit.* p. 174. In Plan. p. 178. St. 260. W. *ἄδηλον* eſt. Tantali mala parva fuiſſe docet prae iis, quae ipſe in convivio perpeſſus ſit, ubi *ξηροφαγίαν* (*Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 179. 5.) tolerans, minimum potionis ad falſos cibos acceperit. — V. 1. *ὕπερθε.* Vat. Cod. — V. 2. *αὐτῶν.* Vat. — V. 3. Sed fac, illos fructus comederit, hi tantam ſitim excitare non poterant. Spectantur hoc quoque loco Homerica in Od. λ. 578. *δένδρεα δ' ὑψικόμηλα κατακρήθεν χέε καρπόν, Ὄγχναι καὶ ῥοιαί, καὶ μηλέαι ἀγλαόκαρποι, Συκαῖ τε γλυκεραὶ καὶ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι.* — V. 5. *βαρβίβλους.* Vat. Cod. Deinde *μῆλα τιλήκον*, et in marg. *γρ. τι λῆκον δὲ' ἄνδρασι ν.* — V. 7. *κεκλημένοι*, ut Ep. XX. 1. In Vat. Cod. *κεκλιμένοι.* — V. 8. *χήνιον. ὀρνιθάριόν τι κατ' Αἴγυπτον ταριχευόμενον καὶ εἶδος ἰχθύος. Heſychius.* Numerabatur inter vulgares aves, docente *Caſaubono* ad *Athen.* L. IX. c. XI. p. 674. Adi etiam *Bocharzum* in Hieroz. T. II. p. 107. et *Schneiderum* ad *Aelian.* H. A. p. 226. — *χηνὸς ἁλιστὰ λίπη. anſeris ſalſam pinguedinem.* Idem *ἁλιστὰ* et *ἁλίπαστα.* Hoc tamen magis obvium. Vide *Athen.* L. XIV. p. 658. A. — V. 9. *ὄρνια καὶ μόσχια.* Ed. pr. Seqq. edd. *μόσχια.* In Vat. membr. eſt *ὄρβια καὶ μόσχια.* Priorem vocem in *ἄρνια* pro *ἄρνεια*, ſcilic. *κρέατα*, mutandam cenſebat *Bernard.* ad *Theoph. Non.* c. 227. T. II. p. 210. Aliud quid in *ὄρβια* videtur latere. — *μίαν*, ſcil. *κύλικα.*

XXII. „Poſt Lucillii Ep. CXVII. ſequitur hoc in „membr. ſine auctoris nomine. Margini exemplaris „Wechelianae adſcripſit Salmaſius, addita hac nota: „*Suſpicor eſſe Palladae.* Hoc judicium ſecutus ſum. Qua„re inter Lucianea retulerit noviſſimus editor, ipſe dixe„rit.“ *Br.* Falſum eſt, quod cl. editor dixit, in membranis Vat. (p. 563.) hoc carmen ſine auctoris nomine proſtare, quod *Salmaſius* cum forte omiſiſſet, fruſtra deinde ex conjectura ſupplere conatus eſt. *Luciano* in membr. diſerte tribuitur, et tutius erat *Dorvillium* ſequi, a quo *Reizius* inedita *Luciani* Epigr. accepit, quam divinationem *Salmaſii.* — Vini vappae munus, ab amico quodam acceptum, ſibi in poſterum deprecatur poëta. Vide not. ad *Lucill.* Ep. CXVII. — V. 1. *ἐμοὶ* in Vat. Cod. omiſſum ſupplevit *Salmaſ.* in apogr. Guy. et Ruhnk. idque aſſenſu ſuo probavit *Dorvillius.*

XXIII. Bis exſtat in Vat. Cod. p. 441. et 549. utroque loco cum lemmate: *εἰς τινα πέμψαντα αὐτῷ ἰσχάδας.* Idem eſt in Plan. p. 145. St. 210. W. Sed primum Matho ille, quem *Palladas* hoc Ep. tangit, non miſerat, ſed appoſuerat aliquid; deinde non ficos, ſed aridos ſalſosque cibos comedendos appoſuerat, quales porcellis ficubus ſaginandis objici ſolent. Magni aeſtimabatur caro ſuilla et inprimis jecur porcorum, qui aridis ficubus caricisve ſaginati erant. Commemorat *Pollux* L. VI. 49. *ἥπατα σεσυκασμένα. ἥπατα συῶν σεσυκοτραγηκότων. Ariſtoph.* Acharn. v. 805. *ἐνεγκάτω τις ἔνδοθεν τῶν ἰσχάδων τοῖς χοιριδίοισιν.* Hinc ejusmodi jecur *συκώτιον.* Quaedam huc facientia attigit *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 743. F. Jecur conſtat ad inſolitam amplitudinem augeri, dum arido pabulo objecto porci frequentius potare coguntur. Jam vides, cur *ξηροὶ* et *διψαλέοι* appellentur ejusmodi *χοῖροι*, qui perpetua ſiti cruciantur; hoc enim eſt *ξηρός*, quod qui de carne macilenta et exſucca interpretantur, errant.

Lucian. Tim. §. 18. T. I. p. 88. ἔστιν καὶ ἄγιστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα. In insula Cypro autem porci frequentes pascebantur et saginabantur in Veneris honorem, cui hac victima litabant. Hinc *Antiphanes* ap. *Athen.* L. III. p. 95. F. Venerem in Cypro adeo porcis delectari, ὥστε σκαταφαγεῖν ἐπιέζει τὸ ζῶον, τοὺς δὲ βοῦς ἀνέγκωσεν — ubi, quod sues a stercore et luto prohiberi dicuntur, ad ficuum pastum et saginationem referendum videtur. — In Vat. Cod. loco pr. συκαζομένων legitur, (quod quamvis sensum habet, vulgatae tamen praeferri non potest. In Ald. pr. et Ascens. συκιζομένων, unde verbum nihili συκίζεσθαι in quaedam Lexica venit.) Deinde πρυσθήκας loco altero. — V. 2. γυψαλέων. Vat. Cod. loco pr. quod *Salmasius* in not. msc. se alibi explicaturum esse promittit. Utinam vir doctissimus datam fidem exsolvisset, explicato vocabulo, quod, nisi depravatum, certe obscurissimum est. δρψαλέων contra, ut legitur in Plan. et in Vat. Cod. loco sec. optimum et expeditum sensum habet. Ceterum *Jos. Scaliger* in msc. not. emendavit: ξηρῷ, δαψιλέῳ, (δαψαλέῳ scripsit V. Doctissimus) Κυπρόθεν ἐχομένῳ. quod ut non rejiciendum, ita nec insigniter probandum est. — ¶. 412.] V. 3. συκωθέντα. Ald. pr. et Ascens. — μαθών. Vat. Cod. utroque loco, et Plan. nec urgentem emendationis necessitatem video. ἐμὲ συκωθέντα μαθών, probe me saginatum videns. — Mox σβέσον ἐκ δίψης dure dictum, pro σβέσον τὴν ἐμοῦ δίψαν. Post sitim (ἐκ δίψης), quam mihi concitasti, Cyprium mihi laticem affunde, eoque sitim restingue. — Κυπρίω, respectu ad porcos Κυπρόθεν ἐχομένους habito.

XXIV. Vat. Cod. p. 515. Planud. p. 175. St. 256. W. »Pentametrum, qui in Planudea legitur, »ῥηγνυμένας καθαραῖς κόῦάλοις φιάλαις, non agnoscit Vat. »Cod. qui illius loco hunc, quem dedi, meliorem ha»bet.« *Br.* Versum a'cl. editore h. l. adscriptum habet

Ed. Flor. pr. Ald. pr. et Aſcenſ. In lect. autem Aldus exhibet hunc:

αἶψα δ' ἀναθερμαίνων ψυχομένην κραδίην,

quem recepit Ald. 2. 3. et Ed. Nic. Sabienſ.

XXV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 88. St. 129. W. in capite εἰς πατρίδα. qui inſignis error, cum non de patriae, ſed de *enchyti*, quod placentae genus eſt, amore natur. τοῦ ἐγχύτου mentio ap. *Athenae.* L. XIV. p. 647. D. ἐκ τυροῦ δὲ φησι γίνεσθαι πλακοῦντα τάδε· ἔγχυτος, σκιρβίτης, σουβίτιλλος. Conf. *Jungermann.* ad *Pollux.* VI. 77. et *Pierſon.* ad *Moer.* p. 84. — V. 1. Poſt γλύκιον inſeruit Planud. γ' ad metrum fulciendum, quod ejusmodi fulcro non indiget. γῆς πατρίδος emendabat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. et *Huetius* p. 11. In fine verſus et membr. et Plan. Ὅμηρος, quod *Br.* tacite in Ὀδυσσεὺς mutavit. In hac emendatione ſibi praeeuntem habuit *Grotium*, qui totum ſic vertit:

Dulcius ut patria nihil eſt, cum dixit Ulyſſes,
Enchyta Circeae non habuere dapes.
Cerneret ex illis vel ſolum ſurgere fumum,
Penelopas poſſet flere jubere decem.

Spectatur autem locus in Od. illuſtris L. IX. 34.:

Ὡς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισιν
Ἀλαὴ, δολόεσσα, λιλαιομένη πόσιν εἶναι.
ἀλλ' ἡμὲν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθεν·
ὃς οὐδὲν γλυκίον ἧς πατρίδος οὐδὲ τοκήων.

— V. 2. Memorabili gloſſae cum contextu confuſione legitur in Lect. Aldin. pr. Κίρκης εἶδος ἔγχυτον γρ. ubi mirare ſtuporem ejus, qui Aldin. 2. curavit, et hanc lectionem in textum immittere non dubitavit. ἔγχυτον omnes edd. vett. etiam Vat. Cod. — V. 3. Etiam h. l. παρηΐδι *Palladae.* Quae de fumo de patriae ſolo exſilien-te *Homerus*, haec de enchyti nidore *Palladas* dixit. Re-

ſpicitur Od. *α.* 57. *αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἴμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης θανέειν ἱμείρετο.* — V. 4. *Πηνελόπαις.* Vat. et Plan. *Πηνελόπαις* emendaverunt *Brodaeus* et *Stephan.* Mihi non ſatis tutum videtur, Palladae et aliorum iſtiusmodi farinae hominum orationem ad optimae aetatis normam exigere et emendare. Equidem latinismum (cf. *Horat.* I. Serm. X. 91.) in *Palladae* ſcriptis facile tulerim.

XXVI. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 87. W. Stomacho laborans *Palladas* conditum ſibi parari poſtulat. Conditum vinum eſt cum aromatibus facco percolatum: alii mulſum ſ. *οἰνόμελι* eſſe credunt. Vide *Foeſium* in Oec. Hipp. v. *κονδῖτον*, et *Salmaſium* ad *Simplic.* p. 21. ubi noſtrum carmen laudatur. De duobus conditi generibus disputat *Meibom.* de Cereviſ. vett. c. X. in *Gronov.* Theſ. IX. p. 572. ſq. Faſtidio laborantibus *οἶνον δίβου παλαιὸν πίνειν καὶ κονδῖτον καὶ ὑδρόγαρον.* *Theophanis Noni* verba ſunt c. CLVI. p. 12. Ap. recentiores medicos ſaepe commemoratur. — V. 4. *ἀμμοικότατος ἄν.* Vat. Cod. et Plan. quod tacite mutavit *Br.* praeter neceſſitatem. — V. 5. *σκεύασον μοι οὖν μοι τ.* Vat. Cod. — V. 6. *χρήζω* Vat. Cod.

XXVII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 186. St. 272. W. ubi ſine auctoris nomine proſtat. Ad avarum magnificum, qui convivis ſuis vaſa argentea ſplendidiſſima, ſed parum cibi apponebat. Cf. *Lucill.* Ep. XXVI. XXVII. — V. 1. Ne me invita tanquam teſtem famelicorum diſcorum tuorum, quos nonniſi peſſimis cibis imples. *ἐπιδέτερα.* virum puta laudis cupidum, qualis ille eſt ap. *Lucian.* de Merc. Cond. §. 18. T. III. p. 237. qui novo convivae *ἅπαντα ἐπιδείξασθαι τὰ αὐτοῦ βούλεται.* — V. 2. „*βρωτόν.* Sic praeter Vat. Cod. duo etiam Planudeae. Ionica haec ſubſtantivorum forma, ſaepe a librariis obliterata, de qua inferius agam.“ *Br.* Hanc formam

Digitized by Google

(vulgo βρωτὴν legitur) multis exemplis illuſtrat *Ruhnk.* Epiſt. crit. p. 132. et *Valcken.* ad *Herodot.* p. 42. — πολοκυνθιὰς idem quod κολοκυνθὶς, cujus amarus guſtus in proverbium abiit. — V. 3. „Libri οὐ τρωγόμενην. i. e. „οὐ τρωκτήν. quod ferri poteſt.“ *Br.* — V. 4. In vulgata offendens *Huetius* p. 20. conjecit φορτίζων τοὺς κενεοὺς πίνακας. quod ingenioſum. Nec tamen vulgatam temere mutaverim: λιμῷ κρητ. τοὺς μελ. πιν. miſeras illas divitias, orbes ſcil. argenteos, cibo; ipſis quodammodo debito, defraudas, fame illos, non cibo, inſtruens. *Heſych.* κρητίζειν. ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι καὶ ἀπατᾶν· ἔταττον δὲ τὴν λέξιν ἀπὸ τοῦ τοὺς Κρῆτας ψεύστας εἶναι. Hinc κρητιεμῷ χρήσασθαι, *fallaciis uti.* Vide *Spanhem.* ad *Callim.* H. in Jov. 8. p. 32. *Schottum* ad *Zenob.* IV. 62. *Plutarch.* in Vit. Aemil. T. I. p. 267. F. κρητίζων πρὸς Κρῆτας. Similiter dicebatur κιλικίζειν καὶ αἰγυπτιάζειν. τὸ πονηρεύεσθαι. ap. *Euſtath.* ad Il. ι. p. 637. 21. quod addendum ad ea, quae de Aegyptiorum dolis monuit *Valcken.* ad Adon. v. 47. — V. 5. „ἀργαλέην. mallem ἀργυρέην. Sic omnino ſcriben„dum videtur.“ *Br.* In eandem emendationem incidit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Nihil verius. Voca tibi ad oſtentationem illam (non βυτιρικὴν, ſed) ἀργυρέην, vaſorum tuorum, convivas, quibus jejunium impoſitum eſt. — V. 6. ϑανμάσσῃ Plan. edd. et ϑανμάσῃ. In Vat. Cod. eſt ϑανμάζῃ. Huic proximum erat ϑανμάζου, quae *Brunckii* emendatio videtur. Nihil enim lectores monuit. — ἄσημον argentum opponitur τῷ ἐνσήμῳ, non cuſum, quod in vaſis et diſcis eſt, ei, quod in numis habetur, *purum*, quod Latini appellant, *caelato.* Vide *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 700. F. et p. 761. C. — κοῦφον. nullis cibis oneratum.

¶. 413.] *XXVIII.* Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 185. St. 270. W. *Stob.* T. X. p. 127. 41. Gesn. 75. Grot. „Operarum errore in Stephani editione titulus eſt τοῦ „κύνου, i. e. *Macedonii*, cujus Epigramma praecedit: in

»omnibus aliis titulus eſt Παλλαδᾶ, excepta tamen Weche»liana, quae Stephanianae mendas omnes, multis inſuper »additis, habet.« *Br.* τρώγειν pro *edere* ſimpliciter videtur poſitum. Eos veterum, qui ſobrietati ſtuderent, ſemel tantum per diem cibum ſumſiſſe, nota res eſt. Salamini autem convivae domi denuo coenabant, cum apud illum famem potius quam cibos reperiſſent.

XXIX. Vat. Cod. p. 516. Plan. p. 177. St. 258. W. ubi v. 5. τέρπεο καὶ εὐφρα ex frigida Planudis emendatione legitur. — V. 3. τοῦτο. *Martial.* VIII. 7. *Cras vives; hodie jam vivere, Poſtume, ſerum eſt. Ille ſapit, quisquis, Poſtume, vixit heri.* — Hoc eſt τὸν ἐφημέριον βίον ἐλκεῖν. *Carpe diem, quam minimum credula poſtero. Horat.* I. Carm. XI. 8. *Dona praeſentis cape laetus horae.* Idem L. III. Carm. VIII. 27. — V. 6. πάλλα. *Eurip.* Alceſt. 791. σύφρανε σαυτόν, πῖνε· τὸν καθ' ἡμέραν Βίον λογίζου σόν· τὰ δ' ἄλλα τῆς τύχης. quem locum noſter manifeſte expreſſit. Similia collegit, noſtri etiam memor, *Mitſcherlich.* ad *Horat.* I. Carm. IX. 9. p. 108.

XXX. Vat. Cod. p. 561. ad *Palladam* retulit. In Plan. p. 139. St. 201. W. ἄθηλον eſt. De aſino grammatici male nutrito. — V. 2. Infauſtum Saturni ſidus beſtiarum quoque natales temperat. *Lucill.* Ep. XLIII. ἀρσενικῇ σε κρίνος. Hoc verbum ἀρσενικῶν hic adſcripſit *Caſaubon.* in not. mſc. ſive interpretamenti loco, ſive quod ſic etiam hoc in loco emendandum putaret. Prius veriſimilius. — V. 3. ἴσχε. Vat. Cod. — V. 4. κλαβαρχεῖν. ex figuli taberna in grammatici domum venditus,] infeſti ſideris vim expertus eſt aſinus. — V. 5. καυθήλιε. Vat. Cod. et Plan. quod cum καυθήλιε commutandum eſſe praeclare vidit *Grotius*, qui hoc diſtichon mira felicitate reddidit:

Reſtat, aſelle, feras, quod ſors jubet: omnia curtans
Grammatici: dicunt, es, quoque, non comedo.

Digitized by Google

Ut Grammatici non κριθήν, ſed truncata voce κρῖ dicunt, tu quoque non plenam hordei menſuram, ſed deminutam accipies. κρῖ paſſim ap. *Homerum* obvium. Vide *Heſych.* v. — Tacite hujus diſtichi ſcripturam immutavit cl. editor. Vulgo enim legitur: γραμματικῶς γὰς οὐδὲ τέλος. Sic etiam Vat. Cod. ubi praeterea κριθῆ. — Quid *Caſaubonus* h. l. emendaverit, haud facile cognoſci poteſt ex ſchedis, ubi omnia confuſa. Videtur tamen legiſſe τλ. φέρειν λιμὸν — γραμματικοῖς, et ſequ. verſ. τελέως. In his quaedam cum Brunckianis conſpirant. τλῆθι φέρειν λιμόν, ut non ineptum, ita nec neceſſarium eſt.

XXXI. Vat. Cod. p. 495. ſine auctoris nomine. Sed ſequitur Ep. CXXII. cum lemmate τοῦ αὐτοῦ. In Plan. p. 63. St. 91. W. diſerte tribuitur *Palladae*. Luſus in vocibus ſimilibus δόμεν et δόμεναι. Quem elegantem jocum exiſtimat *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Cyneg. L. I. 4. p. 3. is mihi videtur longe frigidiſſimus. Sed in talibus diverſa eſſe ſolent hominum judicia. — V. 2. λάβοι. Vat. Cod.

XXXII. Vat. Cod. p. 550. Planud. ibid. Monet amicum, ut ſibi ab adulatoribus, una tantum litera a corvis diverſis, caveat. Sumſit hoc *Palladas* ab Antiſthene, qui ap. *Stob.* T. XIV. p. 149. 40. πλεονάσειν εἶναι, ait, εἰς κόρακας ἐμπεσεῖν ἢ εἰς κόλακας· οἱ μὲν γὰρ ἀποθανόντος τὸ σῶμα, οἱ δὲ ζῶντος τὴν ψυχὴν λυμαίνονται. Idem dictum ejusdem familiae philoſopho Diogeni tribuit *Athen.* L. VI. p. 254. C. Neſcio quis ap. *Stobaeum* l. c. ἔφη ὁ Ἀνταίων ὑπὸ τῶν τρεφομένων ὑπ' αὐτοῦ κυνῶν ἀπόθανεν· οὕτως οἱ κόλακες τοὺς τρέφοντας καταλύουσι. ubi fortaſſe κατέδουσι legendum. Noſter Ep. CXLV. πάντα φαγοῦσα βίον. *Homer.* Od. ι. 160. βίοτον νήκοινον ἔδουσιν Ἄνδρες. *Incertus* ap. *Stob.* p. 481. Grot. Οὐδεὶς τὰ πατρῷά του γέρων κατεδήδοκε. *Analixas* vermibus comparat adulatores ap. *Athen.* l. c. verſibus leviter corrigendis: φησὶ γοῦν ὁ Ἀναξίλας·

Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας
σκώληκες· εἰς οὖν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον
εἰςδὺς ἕκαστος ἐσθίεται καθήμενος.

ubi vide an corrigendum ſit: Ἀναξίλας ἐν Νεοτ. (i. e. ἐν Νεοττίδι) οἱ κόλακες. — In eadem *Athenaei* pagina *Diphili* de adulatoribus fragmentum in ſenarios digerere conatus *Caſaubonus*, operam perdidit. Sunt enim tetrametri, ſic levi negotio refingendi:

ὁ γὰρ κόλαξ
τὸν στρατηγόν, καὶ δυνάστην, καὶ φίλους καὶ τὰς πόλεις
ἀνατρέπει, λόγῳ κακεύρετῳ μικρὸν ἡδύνας χρόνον.
νῦν δὲ καὶ κακίξια τις ὑποδέδυκε τοὺς ὄχλους,
αἱ κρίσεις θ' ἡμῶν νοσοῦσι, καὶ τὸ πρὸς χάριν πολύ.

— V. 1. κόλακές τε διϊστᾷ. Vulgo. Noſtrum eſt in Vat. Comparandus inprimis *Ariſtoph.* Veſp. 45. ſqq. — V. 2. φύκιῦν ταὐτό. Plan. Etiam hoc ex membr. emendatum eſt et ex tribus Plan. codd. — βωμολόχος. paraſitans et ſcurrans adulator. Vide *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 65. et *Pierſon.* ad *Moer.* p. 105.

¶. 414.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 506. „Titulus in „Vat. Cod. Ῥάρου. Adnotavit Salmaſius: *Quis ille Rharus „ſit, neſcio. Forte* Ῥιανοῦ. *Sed Palladae potius tribuendum „videtur.*“ *Br.* Huic inſcribitur in Plan. p. 63. St. 92. W. Apertas inimicitias ſimulatae amicitiae praeferendas eſſe. Comparaverunt haec Intrpp. ad *Lucian.* de Calumn. §. 24. T. VIII. p. 52. καὶ ὅλως ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φίλοις ἐπιχειροῦσι. *Theognis* v. 1169. Ἐχθρὸν μὲν χαλεπὸν καὶ δυσμενῆ ἐξαπατῆσαι, Κύρνε· φίλον δὲ φίλῳ ῥᾴδιον ἐξαπατᾶν.

XXXIV. Vat. Cod. p. 561. Παλλαδᾶ. In Planud. p. 64. St. 92. W. auctoris nomine caret.

XXXV. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 103. St. 152. W. In parricidas Jovis exemplo tutos. Veriſimile eſt, *Palla-*

Digitized by Google

dam ejusmodi facinoris, ubi quis *parentis – impia manu Senile guttur fregerat*, exemplum ante oculos habuisse. — V. 1. »Inepte legebatur: εἰ τοὺς ἀνδροφόνους. »contra Epigrammatis sensum; quod et vidit Vinc. »Opsopoeus, ut ex ejus versione patet.« *Br.* — V. 2. τοῦ Διός. Jovis hoc munus, qui ipse patrem interemisset, si mortalis esset. *Lactant.* Instit. I. c. X. *Quid horum omnium pater Jupiter – nonne a prima sua pueritia impius ac paene parricida deprehenditur?* Solent autem veteres in flagitiorum suorum excusationem deorum exempla praetexere; ut ille ap. *Terentium*, et Byblis incestum fratris amorem fovens ap. *Ovidium* Metam. IX. 496. sqq. et v. 554. *sequimur magnorum exempla deorum.* — V. 5. Τιτῆσι, jota subscripto, vulgo; a quo errore sibi cavit Vat. Cod.

XXXVI. Vat. Cod. p. 422. Καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. ἄδηλον. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Bonos vexationibus omnium, etiam infirmissimorum, obnoxios esse docet; cum contra malis ne potentes quidem noceant. — V. 1. κἂν ὖς δάκοι. Vat. Cod. Hoc ab Aldo in Cod. repertum et in Lect. positum admisit Ald. 2. 3. Nic. Sabiens. μῦς revocavit Stephan. ex Badii ed. idque assensu suo comprobaverunt *Jos. Scaliger* in msc. not. et *Grotius* in versione. Hinc *Erasmus: Virum improbum vel mus mordeat.* ὖν et μῦν in alio quoque proverbio confusa docet *Lennep.* ad Phalar. p. 121. Simile est, et nonnisi nomine bestiae diversum, proverbium: κἂν αἴξ δάκῃ ἄνδρα πονηρόν. *Diogen.* V. 87. Ceterum ap. *Palladam* sive ὖς legas, sive μῦς, alterutra lectio et in v. 1. et in v. 3. servanda videtur; ut est in Vat. Cod. et in Stephani Planudea. Proverbium erroris arguit poëta: Vel murem (sive suem) malum virum mordere dicunt; quod falsissimum. Sic potius dicendum: Vel mus (s. sus) bonum virum mordeat; malum autem ne draco quidem. — V. 2. πονηρόν. Vat. — V. 3. ὖς. Idem.

¶. 415.] *XXXVII.* Vat. Cod. p. 442. Plan. p. 54. St. 77. W. „Non bene congruit lemma. Factum mihi „videtur in editum infantem cum utroque sexu, et ſta„tim poſt mortuum: ſic recte dicitur *παιδίον ἀρρενικόν, „θηλυκόν, εὐθέτερον.*“ *Br.* Huic ſententiae nonnihil patrocinatur Ep. in Hermaphroditum in Anth. Lat. T. I. p. 621. *Pes haeſit ramis, caput incidit amne; talique Femina, vir, neutrum, flumina, tela, trucem.* Fortaſſe tamen poëta nihil aliud quaeſivit quam jocum *ἐκ τοῦ παραδόξου*, in cujus gratiam *τὸ εὐθέτερον* inopinato addidit. Hujus generis eſt id, quod in *Rufum* Grammaticum fecit *Auſon.* Ep. XLIX.:

Rufus vocatus rhetor olim ad nuptias,
Celebri ut fit convivio,
Grammaticae ut artis ſe peritum oſtenderet,
Haec vota dixit nuptiis:
Et maſculini et feminini gignite,
Generisque neutri filios.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 561. Plan. p. 65. St. 93. W. (ἄθυλον in Ed. Flor. et Ald. pr.) Expreſſum ex Ep. *ἀδίεω.* CCXVII. in Juſtitiam. Victoriam non hilari, ut plerumque, ſed triſti vultu conſpicatus quidam, triſtitiae cauſam ab ea requirit: cui interroganti reſpondet, ſe dolere, quod Patricio ſit tradita. Carminis argumentum non ſatis expeditum, nec de quo Patricio, quave victoria, illi perperam adjudicata, agatur, ſatis conſtat. Notus quidem homo hujus nominis, qui vaticinandi artem profeſſus, interfectus eſt a Valentiniano anno poſt Chr. 374. narrante *Zoſimo* L. IV. 15. *Ammiano Marc.* XXIX. 1. Cf. *Suidam* in Πατρίκιος. Fuit etiam alius Patricius, quaeſtor, Conſtantinopoli anno p. Chr. 390. Vide *Fabric.* Bibl. gr. T. XII. p. 357. — V. 3. Colligit *Brodaeus* ex his verbis, Patricium pauperem aliquem in judicio oppreſſiſſe. Quod vix verum. Ille potius victo-

Digitized by Google

riam de hoſtibus, ab alio partam, ſibi arrogaſſe videri poſſit. Fortaſſe etiam de re minoris momenti, de victoria in ludis Circenſibus, agitur, qui quam cupide et ambitioſe a Conſtantinopolitanis ſpectari ſint ſoliti, neminem fugit. Hanc interpretationem reliquis veriorem puto. — V. 6. Victoriam ille, ut nauta ventum, rapuit.

XXXIX. Vat. Cod. p. 536. *Palladae* vindicat. In Planud. p. 142. St. 205. W. ἄδηλον eſt. In Maurum rhetorem. Cf. Ep. *Ammiani* V. — V. 2. „χείλεσι λι„τραίοις. *labiis libralibus.* Sic recte Vat. membr. Sine „ſenſu antea legebatur τρισσαίοις.“ *Br.* — Idem tamen Cod. male ἴδντα. — φόνον. Graviter dictum de ſono vocis importuno et auditores tantum non enecante. Male haec accepit *Brodaeus.* Maurus cum declamabat, τῶν ἀκρῶν erat Ἀπόλλων, ut Nicetes ille ap. *Ammian.* Ep. XXVII. Paulo diverſa ratione *enecare* alios dicuntur, qui crebro eadem dicendo moleſti ſunt; ut ap. *Terent.* III. Eunuch. V. 6. — φόνον tamen pro depravato habebat *Caſaubonus*, τόκον in ſchedis corrigens; et *Joſ. Scaliger* quoque tentavit aliquid; ſed φοβάς, ut in ap. Goettingenſi habetur, verum eſſe nequit. Mihi in vulgata acquieſcendum videtur, quae ſenſum habet bonum, et alliterationem efficit, a *Pallada* non uno loco ſtudioſe quaeſitam.

XL. Vat. Cod. p. 555. Etiam hoc Ep. ἄδηλον eſt in Anthol. Plan. p. 142. St. 206. W. Scriptum in deformes Hermiones cujusdam liberos. Ut ex cycni cum Leda concubitu pulchra liberorum ſoboles enata eſt, ſic probabile eſt, Hermionen, Hermolyci filiam, cum corvorem habuiſſe, cum tam foedos liberos pepererit. Quia mulier illa Hermolyci filia erat, ejus filios, ab avi nomine vocatos, Ἑρμοπιθηκίδας, quaſi *ſimias Hermolyci nepotes*, eorum *gregem* autem Ἑρμαγέλην eandem ob cauſam appellat. In poſteriore vocabulo ſimul reſpicitur illa umbrarum et larvarum turba, quam Mercurius ve-

χειραγωγὸς ad inferos deducere ſolet. — δαιμονίων. Vide ad *Ammiani* Ep. V. 2. — Comparationem deformium cum ſimiis illuſtratam dedimus ad *Lucill.* Ep. XXXV. et *Rufin.* XIX. 6.

XLI. Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 22. St. 34. W. Ex cod. protulit *Bandini* in Catal. Bibl. Laur. T. II. p. 297. Artem grammaticam, ut famis et inopiae cauſam, vituperat. Cf. Ep. IX. — V. 2. οὐλομένης. Reſpicitur ad initium verſus 2. Iliadis. — V. 3. δὲ om. Vat. Cod. — V. 4. ὀλέσαι. Vat. Cod. — ¶. 416.] V. 5. πρὶν in marg. Wechel. male per ἕως explicatur. Quia Agamemnon olim Briſeïda, Paris Helenam rapuit, i. e. propter bella ab Homero decantata, ego mendicus fio. — V. 6. δ' iterum omittit Vat. Cod.

XLII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 35. W. Cauſam, cur Grammatici tantis cum malis conflictentur, poëta a quinque prioribus Iliadis verſibus, male ominatis, repetit. Hos autem ἀρχὴν γραμματικῆς vocat, quia Grammaticae docendae initium ab Iliade ſolebat fieri. — V. 2. πρῶτος, στίχος ſcil. — V. 3. πάλιν om. Vat. Cod. — V. 7. μετὰ πέντε κακ. poſt quinque tam infauſta omina. Alliteratio eſt in πέντε et πένθος. — V. 8. πτώσεις. Etiam in hoc *caſuum* technico vocabulo malum eſt omen. Iterum in hoc vocabulo ludit Ep. XLIV. ἠδὲ καὶ αὐτὰς πτώσεις γραμματικῆς, πτῶσιν ἔχων πενίης.

XLIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 22. St. 34. W. Libris ſuis venditis Grammaticae valedicit, ad aliam artem transiturus. — V. 1. τὰ πολύστονα β. libri, non ipſi ſolum Grammatico, ſed etiam pueris docendis multas aerumnas et dolores creantes. — V. 2. τέχνας. Vat. Cod. — V. 3. λόγοι. De arte oratoria accepit *Opſopoeus*, ad quam *Palladas*, Grammaticâ relicta, transierit; ejusque interpretationem amplexus eſt *Grotius*, qui etiam hoc loco verborum luſum egregie imitatus eſt:

Cyrrha vale atque Helicon, nam malo dicere cauſas,
Quam mortis cauſam dicere Grammaticam.

Sed quamvis tanti viri adſenſu probatae explicationi quominus accedam, prohibet poſtremus verſus, qui longe diverſam interpretationem poſtulat. λόγοι ſunt *literae* in univerſum, et h. l. ſynonymice cum *Grammatica* arte ponuntur. συντάττομαι ὑμῖν autem nova valedicendi formula: Valete Muſae, valete literae, quae me ad famem et miſeram mortem abripiunt. Hunc autem verbi συντάσσεσθαι uſum, quo *valedicere* ſignificat, poſt *Valeſium* attigit *L. Kuſterus* ad *Suidam* in συντακτικὸς T. III. p. 408. fuſius illuſtravit *Dorvill.* ad *Chariton.* p. 151. — In hoc autem verbo et ſq. σύνταξις alliteratio in oculos incurrit: literis συντάττεται, *vale dicit*, quia ἡ σύνταξις, *Grammatica*, ipſum ad reſtim adigit.

XLIV. Vat. Cod. p. 384. primum diſtichon exhibet, p. 440 integrum carmen. Plan. p. 22. St. 35. W. Idem argumentum iterum, ſed longe ineptius tractat. — V. 1. Καλλιμ. καὶ Πίνδαρον. Hos ut difficiles, et propterea Grammaticis inprimis caros poëtas de pluribus nominat. Ille etiam quaſi tutelaris hujusmodi hominum videbatur deus. Cf. *Antiphan.* Ep. V. 4. — V. 2. πτᾶσιν. ut Ep. XLII. 8. — V. 3. Dorotheus ſalarium, quod mihi praeſtare ſolebat, dare deſiit. — Ludit *Palladas* in ambigua ſignificatione vocabuli. σύνταξις, quod praeter eam, quam pueri norunt, aliam habet, minus notam, quam *Suidas* indicat T. III. p. 409. ἔλεγε δὲ καὶ τοὺς (ſic lege pro ἑκάστους cum *Valcken.* ad *Herodot.* p. 153.) φόρους συντάξεις, ἐπειδὴ χαλεπῶς ἔφερον οἱ Ἕλληνες τὸ τῶν φόρων ὄνομα. Apud ſeriores potiſſimum *ſalarii* notionem induebat; ut ap. *Appian.* in Syr. p. 87. ὁ περιώνυμος ἰατρὸς Ἐρασίστρατος ἐπὶ μυρίαις συντάξεσι Σελεύκῳ συνών. quem locum laudat, de voce σύνταξις docte diſputans, *Lenep.* ad *Phalar.* p. 306. ſq. — V. 4. Hunc verſum omittit Cod. ap.

Bandin. p. 99. editio pr. Flor. Ald. 1. 2. Junt. Primum, ni fallor, reperitur in Ald. 3. et ap. Nicol. Sab. In membr. Vat. autem plane aliter legitur:

πρεσβείην κατ' ἐμοῦ τὴν λεσβῆ τελέσας.

quem verſum a *Planude* omiſſum, et male ſuppletum, futurus Anthologiae editor in locum ſuum reſtituet. πρεσβεία, quam Dorotheus *Palladae* miſit, nuntius fuiſſe videtur, quo illum dimiſit; hanc λεσβῆ vocat, ut diſcipuli parum pii in magiſtrum peccatum, ſimul reſpectu ad Δωροθέου nomen habito, quod alia ſperari jubebat. — Jam ſe ad alium, eumque melioris nominis virum, Theophilum convertit, rogatque, ut ne eum inopia perire patiatur. Vulgo θεῷ φίλε legitur, quod expreſſit *Grotius*; nec aliter Vat. Cod. ubi etiam μοι πρόστηθι legitur. — V. 6. συνδέσμῳ πενίης. paupertatis *copula* (et vinculis) implicitum et conſtrictum. Alluſio ad συνδέσμους Grammaticorum.

XLV. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 23. St. 35. W. — V. 1. „λίτραν ἐτῶν. i. e. LXXII. annos. Totidem enim „aurei cudebantur e libra, Palladae aevo, qui ſub pri„mis chriſtianis imperatoribus vixit.“ *Br.* — βουλευτής. Senator ad inferos deſcendo. Ad ſenatorium igitur honorem, in municipio fortaſſe aut colonia, (vide *Caſaubon.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. I. p. 9.) *Palladas* adſpiraſſe videtur; ſed fruſtra. Ad Orcum autem remittuntur, quos ſpes per vitam fefellit. Laudat *Brodaeus Plutarchi* locum: τὴν δ' Ἰσοκράτους διατριβὴν ἐτισκώπτων γηρᾷν φησὶ παρ' αὐτῷ τοὺς μαθητάς, ὡς ἂν ᾄδου χρησομένους ταῖς τέχναις καὶ δίκας ἰοῦντας. Simile eſt Theocriteum Eid. I. 62. τὸν γὰρ ἀοιδὰν οὔτι κα εἰς ἀΐδαν γε τὸν ἀλλαλάθοντα φυλαξεῖς.

¶. 417.] *XLVI.* Vat. Cod. p. 384. „Quartum „diſtichon oras exemplaris Wechelianae adſcripſit Sal„maſius: duo reliqua protulit libro de modo uſurar. „p. 65. Tria tantum prima in Planudea leguntur.“ *Br.*

Plan.

Plan. p. 23. St. 35. W. Haec quasi pro inscriptione ludi Grammatici habenda: Hic docent, quibus Serapis irascitur, miseri Grammatici. κεχόλωται. Vat. Cod. *Serapis* pro summo numine ponitur. Cf. *Tacit.* Hist. IV. 84. et *Palladae* Ep. CXXXIX. Formulam de miseris, quibus *Dii irati sunt*, satis illustravit *Lambinus* ad *Horat.* II. Serm. III. 8. et *D. Heinsius* ad *Hesiodi* Σ. καὶ Η. 236. — V. 2. κατὰ μῆνα. Quovis mense igitur pactum magistris solvebatur salarium, quod ex *Horatii* I. Serm. VI. 75. *pueri — ibant octonis referentes idibus aera* — minus certo colligitur cum ab aliis, tum a *Laurentio* de Professor. c. I. in *Gronovii* Thes. X. p. 1169. — τροφός. puer Grammatico in disciplinam traditus. Sed mox haeremus in διεαμένη, quod, cum τροφὸς conjunctum, *discipulas* nobis obtrudit. Quare saltem accentu mutato scribe τρόφον, *nutricem*. Unus omnium hîc haesit *Jos. Scaliger*, qui in not. msc. πενίη corrigit, quod tamen sensum expeditum non habet. Junxisse videtur: ἡ πενίη, τρόφος, paupertas, qua alimur; cogitans fortasse de Πενίᾳ *Aristophanis* in Plut. 469. ἀγαθῶν ἀνθρώπων αἰτίαν. Sed vereor, ut tum in reliquis interpretatio bene procedat. Fortasse tamen aliud quid voluit vir perspicacissimus, quod non assequor. Si scriptum foret τρόφος — διεκόμενος, paedagogum intelligas; de quo hominum genere similia praedicat *Juvenal.* VII. 216.:

Quis gremio Celadi, doctique Palaemonis affert
Quantum Grammaticus meruit labor? et tamen ex hoc
Quodcunque est — minus est autem, quam rhetoris aera —
Discipuli custos praemordet Acoenonaeus,
Et qui dispensat frangit sibi.

— Pro βέβλῳ vulgo βίβλῳ habetur. — V. 6. Pro φέρει, quam lectionem nec Planudea agnoscit, nec Vat. membr. τρέφει reponendum est. θρόνος est magistri sella, sive cathedra, de qua multa collegit *Wouwer.* de Polymath.

c. IV. p. 30. sq. — *ὡς κάπνισμα.* ut suffimentum, tumulo negligenter injectum, quo fames non lenitur. — *τὸν μικρ. χάρτην.* ipsa charta exigua, quae exiguam mercedem continet. — V. 7. 8. Hoc distichon addidit *Grotius* in versione, reliqua omittens. — *κλέπτει. ἡ τρόφος* scil. nec integram affert hanc mercedem, sed sibi aliquid inde sumit, plumbeos et adulterinos numos bonis immiscens. Hanc fraudem attigit *Themistius*, nimiam Sophistis in hisce rebus curam exprobrans, Or. XXI. p. 261. C. *μισθὸν διαπράξηται ὁ διδάσκαλος — μετατρέφων τοὺς στατῆρας ἔνθεν καὶ ἔνθεν, μὴ παράσημοί τε καὶ ὑδατῖς.* — V. 8. *τὸ ἔθος.* Cod. Vat. quod depravatum. *ἔτος Bruncki*i de annua mercede accipiendum, per hyperbolen positum: hac fraude parum abest, quin omnem illam mercedulam magistro subtrahat. — V. 9. *εἰς ἐνιαυτόν.* De strena accipe, quam magistri, anno absoluto, accipere solebant; de qua vide *Cresollium* in Theatro Rhet. V. 4. *Juvenal.* VII. 243. *Haec, inquit, cura: sed cum se verterit annus, Accipe, victori populus quod postulat, aurum.* ubi Scholiastes: *Haec exposcunt a magistris, et post omnia in annum unum solidum accipient.* Hujus solvendi ubi tempus venerit, undecimo anni mense transacto, parentes pueros ad alium mittunt, et miserum magistrum minervali defraudant. Egregie haec comparavit Vir doct. in Nova Bibl. Germ. T. L. nr. 1. p. 239. ad *Theophrastum* Char. XXII. cujus haec sunt de *ἀνελευθέρῳ· καὶ τὰ παιδία δὲ δεινὸς μὴ πέμψαι εἰς διδασκάλου, ὅταν ᾖ ἐκτοδιδόναι καιρὸς τὰ παιδομουσεῖα, ἀλλὰ φῆσαι κακῶς ἔχειν, ἵνα μὴ συμβάλλωνται* — prout hoc ex Vat. Cod. additum comma emendarunt VV. DD. *Schneiderus* et *Coray*. Comparandum aliud ex iisdem membranis recens erutum in cap. XXX. *καὶ τῶν υἱῶν δὲ μὴ πορευομένων εἰς τὸ διδασκαλεῖον τὸν μῆνα ὅλον διὰ τὴν ἀβέλτειαν, ἀφαιρεῖν τοῦ μισθοῦ κατὰ λόγον· καὶ τὸν ἀνθεστηριῶνα μῆνα μὴ πέμπειν αὐτοὺς εἰς τὰ μαθήματα διὰ τὸ θέας εἶναι πολλάς, ἵνα μὴ τὸν μισθὸν ἐκτίνῃ.* — Pro *ἄγῃ* in membr. est

Digitized by Google

ἄγνω. — πρὶν προφέρειν. priusquam bene profecerit. *Brodaeus* Comm. Gr. p. 573. 40. — V. 11. Ibi autem rudis adhuc viſus, priorem magiſtrum, praeterea quod eum minervali privavit, etiam in ignorantiae ſuſpicionem adducit, ſive potius omnem ignorantiae ſuae culpam in illum conjicit.

XLVII. Vat. Cod. p. 549. Plan. p. 145. St. 211. W. Grammatice jocatur de aſino longe tardiſſimo. — V. 1. Ἀντίσπαστον. Ad pedem illum metricum, qui antiſpaſtus vocatur, reſpexit, ſignificans aſinum anterioribus pedibus non minus quam poſterioribus claudicantem. — V. 2. ὅρμον ἔδυν. ut qui in portum venerunt, navigandi finem faciunt, ſic qui hunc aſinum inſcendunt, tanquam itineris finem aſſecuti eſſent, quieſcunt. Hinc ὅρμος ὁδοιπορίης quaſi portus et meta totius itineris appellatur ipſe aſinus. Minus recte haec interpretatur *Brodaeus*, qui v. 3. ὄνου πόκον parum feliciter emendavit. πόνος, quaſi *merus labor*, vocatur aſinus, qui utentibus eo moleſtias creat. ὄνειρος, vana aſini ſpecies, ut ſomnii. Quae enim infirma ſunt et debilia, ita ut nullum ſui uſum praebeant, ea ὀνείροις comparant veteres. Senio et aerumnis confectus Oedipus ap. *Euripid.* Phoen. p. 1713. procedit, ὡς ὄνειρος ἰσχὺν ἔχων. quam comparationem idem auxit in Aeolo fr. XVIII. ſenes ὀνείρων μιμήματα vocans, cum quo comparanda *Pindari* Pyth. VIII. 136. Phineus ap. *Apollon. Rhod.* II. 197. ἐρθμοῖς τόνῃσιν, ἀκήριον ἠΰτ' ὄνειρον — ῥηϊτοῖς ποσὶν οὐδ' ἂν θέρσῃ. Thetis corporis humani pondere depoſito — πνοιῇ ἰκέλη δέμας, ἠΰτ' ὄνειρος, βῆ ῥ' ἴμεν ἐκ μεγάροιο. ap. eundem L. IV. 877. Ad noſtrum locum proxime accedit *Terentius* III. Adelph. III. 40. *Tu quantus quantus nil niſi ſapientia es: Ille, ſomnium*, i. e. iners et ſocors. — V. 4. ὕστ. πρότερ. Ad figuram haec ſpectant, quae *Hyſteron proteron* vocatur. Aſinus ille, omnium poſtremus, primus ſit et agmen ducit, ubi

Digitized by Google

reliqui revertuntur. *ἀναπάπτειν* dicuntur, qui a meta ad carceres redeunt.

XLVIII. Vat. Cod. p. 545. Planud. p. 146. St. 212. W. In Demonicum, Chalcidenſem, hominem rapaciſſimum, ſed eorum, quos bonis exuerat, malis illacrymantem. — V. 2. Alliteratio eſt in *βήμασιν* et *βεβήμασιν. βεβήματα παθέων*, cupiditatum tuarum impetum. Sic *τύχης βεβήματα* ap. Noſtrum Ep. LXXIV. CXVII. CXXI. *φιλίης βεβήμασι μιγνύμενα Irenaeus* Ep. I. — V. 3. *ἐπὶ σοῦ*, Vat. Cod. — V. 5. Novum vocabulum *ἀποχαλκίζειν*, urbem aere et bonis ſpoliare, alliterationis cauſa factum. Chalcidenſes autem propter turpe lucri ſtudium infames fuiſſe, docere videtur verbum *χαλκιδίζειν. παροιμιακῶς τὸ γλισχρεύεσθαι· ἐπὶ φιλαργυρίᾳ γὰρ ἐκαμῴδοῦντο οἱ κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδεῖς.* ut eſt ap. *Suidam.* cum quibus cf. gloſſam *Heſychii* in *χαλκιδίζειν*, ibique Intrpp. Fortaſſe hoc vocabulum, ut plura ei ſimilia, a *χαλκὸς* fictum, et a Comicis ad Chalcidenſes, ſine ulla horum hominum culpa, translatum eſt. — Ceterum in verbo *ἀποχάλκιζε* transitum de ſecunda ad tertiam perſonam non ferens *Huetius* p. 15. tentavit: *ἀποχαλκίζει πόλιν ἡμῶν.* Malim equidem hoc diſtichon pro peculiari Epigrammate habere et a praecedentibus ſejungere. Nomen hominis omiſſum nihil obſtat. Cf. Ep. L.

¶. 418.] *XLIX.* Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Hoc diſtichon cum ſequente Ep. L. jungendum cenſebat *Huetius* p. 16. Mihi ſecus videtur. Demonicus h. l. *Λυκάων* vocatur, e *λύκος*, propter rapacitatem; quod *Brodaeus* bene monuit. Eidem vero *Λωτοφάγων γῆν* ſenſu proprio accipienti de Africa aliave lotum ferente terra, accedere nequeo. Chalcidenſis enim erat Demonicus, qui his verſibus perſtringitur. Quod ſiquis quaerat, quo ſenſu *Palladas* illa verba poſuerit, libenter fateor, me, quod acumen captaverit, non aſſequi. Nequitiam ſubeſſe

et turpis flagitii exprobrationem, ex v. 2. ſuſpicor; ubi Demonicus ἀντιοχευόμενος, paederaſta et cinaedus fuiſſe ſignificatur; (conf. ἀντιπεραινόμενος ap. *Straton.* Ep. LXXVII.) reſpectu habito et ad etymologiam vocis, ab ὀχεύειν derivandae, et, ni fallor, ad corruptos Antiochenſium mores, de quibus vide *Julian.* in Miſopog. p. 342. C. D. et inprimis p. 359. D. Ad Antiochi nomen reſpici putabat *Grotius*, qui haec ſic vertit:

Lotophagûm de gente venit novus, ecce, Lycaon,
Chalcide qui natus ſe facit Antiochum.

L. Vat. Cod. p. 545. Planud. ibid. Etiam hoc diſticho rapacitas et flagitia Demonici perſtringuntur. Θηλυφανὴς πάθος ἄλλο. Pronus erat ad lacrymas, quod muliebre; ſed etiam ἄλλο habebat muliebre πάθος, quod muliebria patiebatur ſcilicet. — V. 2. ἔκλαιεν. Vat. Cod. — V. 3. Quum praedabatur, probus videbatur eſſe, quia perquam humaniter ſpoliatis illacrymabat; ſed hoc ipſum non prohibebat, quin gnaviter furta faceret. Ceterum μηδὲν εἶχε καθαρόν, nihil, i. e. nullam corporis partem puram habebat, quod de flagitioſis hominibus dici ſolet. — οὐδὲ τὸ σῶμα ῥύπου. Avari hominis ſordes pingit, qui, ut dives ille et avarus Patroclus ap. *Ariſtoph.* in Plut. 85. οὐκ ἐλεύσεται, ἐξ οὗπερ πώποτ' ἐγένετο.

LI. Vat. Cod. p. 544. Plan. p. 149. St. 217. W. De Gennadio, chirurgo, cujus cultrum ſubire periculoſius eſſe videbatur, quam latrocinii reum fieri. Judex enim latrones tantum δικαίως, i. e. ſecundum leges, poena capitali afficit; Gennadius autem eos, a quibus mercedem accepit, ad inferos demittit. — V. 2. παλάμαις. Vat. Cod.

LII. Vat. Cod. p. 545. auctori ſuo reddidit; nam in Plan. p. 154. St. 224. W. ξύλου eſt. Tonſoris peſſimi irridendi cauſa haec ſcripta, cujus novaculam futonis

acu, inſtrumento barbae faciendae minime idoneo, ſuperatum iri ſuſpicatur. — V. 2. *νικᾶσα τὸ ξ*. Vat. Cod. *νικᾶσι* pro futuro attico accipiendum, pro *νικήσασι*, de qua contractione vide *Brunck.* ad *Sophocl.* Oed. T. 232. p. 138. *Pierſon* ad *Moer.* p. 124. et collectanea *Fiſcheri* ad *Welleri* Gramm. P. II. p. 357. ſq.

LIII. Vat. Cod. p. 558. Plan. p. 154. St. 224. W. in capite *εἰς κυβιστάς*. Ineptus luſus, cujus ſenſum lemma a *Brunckio* adſcriptum declarat. *Ταβλιάνη*, aleae quaſi praeſes et patrona. *Suidas: Τάβλα, ἔνιοι παιδιᾶς. ταύτην ἐφεῦρε Παλαμήδης* etc. *Cedrenus* p. 125. *οὗτός ἐστιν ὁ Παλαμήδης, ὁ καὶ τὴν ταύλαν ἐφευρών.* Huic ludo qui operam dabant, *ταβλίζειν* ſive *ταυλίζειν* (de permutatione literarum *υ* et *β* vide *T. H.* ad *Pollux.* X. 131. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 45.) dicebantur. Cf. *Interpp. Heſychii* in *πεττείαις* et *πεττοί*. *Tabulis ludere* pro *calculis*, illuſtravit *Salmaſius* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 851.

LIV. Vat. Cod. p. 542. Plan. p. 154. St. 225. W. Hujus diſtichi acumen vertitur in amphibolia locutionis *κακῶς με λέγεις*, quae h. l. de comoedo, *Menandri* verſus in ſcena male pronuntiante, accipienda eſt. Hoc flagitium Menander ei per quietem exprobrat.

¶. 419.] *LV.* Vat. Cod. p. 556. *Palladae* inſcribit; in Planud. p. 156. St. 227. W. *Agathiae* tribuitur. Pater et filius, tanquam certamine inito, omnia ſua bona deglutiverant, ita ut nihil illis ſupereſſet, niſi ut ſe invicem devorarent. — V. 2. *φάγε*. Vat. Cod. *κλῆρον φαγεῖν*. Iis, quae obiter laudavimus ad Ep. XXXII. adde *Hegeſandrum* ſive potius *Hegeſippum* ap. *Athen.* L. VII. p. 290. E. *Πολλοὺς ἐγὼ οἶδα τῶν καθημένων, οἳ κατεβιβρώκασ' ἔνεκ' ἐμοῦ τὰς οὐσίας.* *Catull.* XXIX. 22. *aut quid hic poteſt, niſi uncta devorare patrimonia?* Cicero Or. pro Dom. c. 23. *quum poſt meum diceſſum omnium locupletum fortunas, omnium provinciarum fructus, ac vectar-*

charum et regum bona ſpe et avaritia devoraſſet. Vide *Corte* ad *Salluſt.* p. 1068.

LVI. Vat. Cod. p. 553. ſine auctoris nomine, quod addit Planud. p. 160. St. 232. W. In Silvanum vino et ſomno unice deditum. — V. 2. φίλου. Vat. Cod. — V. 3. ἐύῤῥους. poſtquam ſurrexit, vinum, *ad ejus animum defluens*, illum mulcet et oblectat. Huc facit vinoſi hominis ex *Lyconis* oratione deſcriptio ap. *Rutilium Lupum* VII. p. 105. *protinus ex cubiculari lectulo excitatus, in triclinium trahitur. Ibi praeſto ſunt quotidiani pauci eodem* (fort. *paraſiti, eodemque*) *ſtudio excitati convivae.* et paulo poſt p. 112. *noviſſime ſolus in triclinio relictus, non prius poculum ex manibus emittit, quam ſomnus oppreſſit bibentem, ac diſſolutis artubus, ipſum poculum ſuapte natura dormienti excidit.* — V. 4. ἐς ϑαλάμους. Vat. Cod.

LVII. Bis legitur in membran. Vat. p. 541. et 568. Plan. p. 162. St. 334. W. Conf. *Lucill.* Ep. LXXXII. Qui hîc Memphis appellatur, in Vat. Cod. loco ſec. Πέτρος eſt. *Auſonius*, qui hoc diſtichon vertit, eundem in *Simium* vertit, Ep. LXXXV.:

Daphnen et Nioben ſalvavit Simius idem;
Ligneus ut Daphne, ſaxeus ut Niobe.

LVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 166. St. 242. W. In doctrinae oſtentatorem, hominem vanum et indoctum, qui inter Grammaticos philoſophiam, inter philoſophos grammaticam profitebatur. — V. 2. τί βρενϑύῃ. Quid te in tanta rerum ignorantia tam ſuperbum geris? Verbum βρενϑύεσϑαι, Sophiſtis iſtorum temporum perquam familiare, illuſtravit *T. H.* ad *Lucian.* T. I. p. 368. attigit etiam *D. Ruhnken.* ad *Tim.* p. 64. — V. 3. γραμματικοῖς ὁ πλ. Vulgo et in Vat. Cod. Vel ſic emendandum, ut *Br.* fecit, vel γραμματικοῖσι ſcribendum. — V. 4. ζητεῖ. Vat. Cod.

LIX. Vat. Cod. p. 556. »Diſtichon hoc, quod »vulgo tribus ſuperioribus adhaeret, in Codd. etiam »Planudeae ab illis ſeparatum eſt, immo longo diſſitum »intervallo, multis interjectis, ut in Vat. Cod. In Flor. »editione a ſuperiore diſtinctum eſt.« *Br.* — V. 2. οὐδὲν ἔχεις ἴδιον. nihil tibi proprium et peculiare reddidiſti.

¶. 420.] *LX.* Vat. Cod. p. 546. auctoritate *Palladae* tribuitur; ἄδηλον eſt in Plan. p. 165. St. 240. W. Scriptum in jambographum, qui mordaces ſuos verſus magna pecunia vendebat.

LXI. In Vat. Cod. deſideratur. Plan. p. 376. St. 514. W. In Geſſium, rhetorem, ut videtur, ſed tam taciturnum et verborum egentem, ut lapis potius quam homo eſſe videretur. Jam Phoebum P. rogat, ut hunc lapidem conſpicatus, oraculo edat, cujusnam ſit ſtatus, et quem repraeſentet.

LXII. Bis eſt in Vat. Cod. p. 314. ſq. et p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Hoc Epigramma et ſequentia usque ad LXVIII. ſcripta ſunt in Geſſium quendam, qui vanis hariolorum promiſſis adductus ad conſulatum aſpiraverat. Qua de ſpe, quam temere animo conceperat, miſere dejectum *Palladas* acriter perſtringit. De Geſſio ipſo non ſatis conſtat. *Opſopoeus* quidem eundem eſſe putat, quem *Suidas* T. I. p. 478. eximium medicum fuiſſe et ad honores perveniſſe narrat. Verum is Zenone imperante floruit, quem conſtat regnaſſe inde ab anno 474 – 491. *Palladas* autem exeunte ſeculo quarto, quinto ineunte ſcripſit. — V. 1. ὁ σοφώτερος. Vat. Cod. loco ſec. Flor. pr. et Ald. 1. σοφώτατος. Vat. loco pr. et Ald. 2. 3. Solonem interpretantur, quem τὸν τῶν ἑπτὰ σοφῶν σοφώτατον vocat *Plato* in Timaeo p. 20. D. T. IX. p. 287. ed. Bip. Chiloni idem adagium tribuunt alii. Cf. *Plinium* H. N. VII. 32. p. 393. et, qui ſcriptorum in hoc aliisque dictis diverſis auctoribus tri-

buendis discrepantiam perſequitur, *Clem. Alex.* Strom. L. I. p. 351. 20. — V. 2. ταῦτ' Vat. Cod. loco ſec. — V. 3. More ſuo *Palladas* ſyllabas aucupans ludit in *λόγιος* et *λογιώτατον*, quorum illud *eruditum* ſignificat (vide *Pierſon.* ad *Moer.* p. 249. et *Wetſten.* ad N. T. II. p. 578.) et hominem prudentem. — *οὐρανίη ἄνοδος*, ampliſſimi honores. Auguſti amicos *Deos prope attingere* dicebant Romani ap. *Horat.* II. Serm. VI. 52. et ſumma dignitate fungentes *Attingunt ſolium Jovis et coeleſtia tentant*, ibid. I. Epiſt. XVII. 34. *Themiſtius* ſupra p. 404. *ἅπτονται οὐρανίης ὑπερτέμενος*, de philoſophi dignitate. — V. 5. *Πήγασος. exemplum grave praebet ales Pegaſus, terrenum equitem gravatus Bellerophontem, Semper ut se digna ſequare, et ultra Quam licet ſperare nefas putando Disparem vites. Horat.* IV. Carm. XI. 26–32. Fabulam de Bellerophonte noſter de aſtrologiae ſtudio interpretatur, quod Geſſius aſtrologorum commentis deceptus fuerat. Praeivit ei auctor opuſculi inter Lucianea de Aſtrolog. §. 13. T. V. p. 222. *ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντου τοιάδε φρονέω. πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν τοῦτον τὴν σοφίην μαθόντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἀστρόοισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι. — κανόνας ἀστρόθετοι.* leges et normae, quibus conſtellationes dijudicantur. — V. 7. *ἵππον ἔχων.* equeſtris ordinis homo. In ſqq. alliterationem in *χέσιν* et *Πέσειν* recte notavit *Opſopoeus. αὔτανον ἵππον* de fortitudine illuſtravit *Wetſten.* ad Luc. c. XXIII. 10.

LXIII. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. »Huic Epigrammati in Planudea »ſubjungitur diſtichon, quod Vat. membr. ad finem »Ep. LXV. reponit, quo revera pertinet.« *Br.* Vide not. ad Ep. LXV. Geſſii exemplum hominibus proponit, ne conditionis ſuae humilitatis obliti, divinos honores appetant. — V. 1. *μηδὲν ζητῶν — θεὸς εἶναι. Pindari* ſententia, victorem monentis, *μὴ μετεὸν θεὸς γενέσθαι.*

Olymp. V. 56. ubi ſimilia comparavit *Heynius*. Huc referenda vox illa Laconis, *qui, cum Rhodius Diagoras, Olympionices nobilis, uno die duo filios victores Olympiae vidiſſet, acceſſit ad ſenem et gratulatus, Morere, Diagora, inquit, non enim in coelum adſcenſurus es.* ut eſt ap. *Ciceron.* Tuſc. Qu. L. I. 46. — V. 2. ἀρχὴν μεγάλην. Vat. Cod. utroque loco; quod non temere ſpernendum. —

V. 4. θνητοῖς — ἀνασχόμενος. Vat. Cod. μηδὲν Plan. — Ixion apud deos γλυκὺν ἑλὼν βίοτον, μαιρὸν γ' οὐχ ὑπέμεινεν ὄλβον. *Pindar.* Pyth. II. 47. Idem Olymp. I. 87. de Tantalo: ἀλλὰ γὰρ κατασχὼν μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη. — κατανίχθη ἐπαρθείς. *Lucian.* de Aſtrol. §. 15. p. 222. ἐς πόλον ἐπαρθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσεν τῆς ἐλπίδος — καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη.

LXIV. Vat. Cod. p. 315. et iterum p. 544. Plan. p. 181. St. 265. W. Geſſii cum Baucalo quodam ap. inferos colloquium. — V. 2. χωλεύοντα. Vat. Cod. loco ſec. Claudum fuiſſe Geſſium, intelligitur etiam ex Ep. LXVII. Tum vero magis claudicabat ab ingenti illo caſu, quem de ſpe ſua dejectus fecerat. Obverſabatur *Palladae* hiſtoria de Bellerophonte (ut Ep. LXII.), de quo haec ſunt *Scholiaſtae* ad *Pindar.* Ol. XIII. 130. φασὶ γάρ, ὅτε βουληθεὶς πρὸς οὐρανὸν ἀναπτῆναι σὺν τῷ Πηγάσῳ, ἐξοιστρηθέντος τοῦ ἵππου παρὰ τοῦ Διός, πίπτει καὶ χωλεύει — καὶ ἐκλανθάνεται κατὰ τὸ Ἀλήϊον χωλός. — V. 3. δόμων ἄϊδος εἴσω. Vat. Cod. loco pr. — V. 4. κενοτάφῳ. Vat. Cod. loco pr. eamque lectionem aſſenſu ſuo probavit *Salmaſ.* in not. mſc. Vox κενοτάφιον ſive κενοτάφιον h. l. non vulgari ſignificatione de ſepulcri imagine accipienda videtur, ſed eâ, qua *pupam* notat, cadaveris loco in feretro poſitam, cujusmodi κενοτάφιον Davidi ſubjecit Michal, I. Sam. XIX. 13. 16. Vide *Alberti* ad *Heſych.* in κενοτάφια T. II. p. 109. Ejusmodi περφώματι cum juſta non fiant, Geſſio autem, capitis, ut videtur, damnato, poſtquam

sibi ipse mortem conscivérat, supremi honores habiti non essent, Baucalus illum σχήματι καινοτάφῳ descendisse ait. — 421.] V. 5. προσεφώνει. est ex Planud. In Vat. Cod. loco pr. προσέφη καὶ Γ. altero προσέφη Γ. — V. 6. τὸ στρῆνος. *Hesychius:* στρηνιῶντες· δηλοῖ δὲ καὶ τὸ διὰ πλοῦτον ὑβρίζειν καὶ βαρέως φέρειν. Per τρυφᾶν interpretatur, et novae comoediae peculiare esse contendit *Phrynichus* p. 168.

LXV. Vat. Cod. p. 315. integrum; prius tantum distichon p. 545. Loco priore hoc lemma adscriptum: τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸν αὐτὸν Γέσσιον· οὗτος ὁ Γέσσιος ἄρχων ἦν ἐν μέρει τινὶ Ἀλεξανδρείας. Plan. p. 181. St. 265. W. prius distichon exhibet. — V. 1. οἱ δύο Καλχ. Duo harioli sive astrologi, qui Gessio consulatum promiserant. Vide ad Ep. LXII. — V. 3. 4. In Planud. hoc distichon legitur junctum Epigrammati LXIII. et sic etiam in Vat. Cod. p. 544. — αὐτοχόλωτον. Qui *suapte sponte iracundum* interpretantur, contextum non satis perpenderunt. Sunt potius homines sibi ipsi infesti, sua stultitia nimirum in mala et praecipitia acti.

LXVI. Vat. Cod. p. 315. et 545. Plan. p. 181. St. 265. W. — Vana oracula, quibus Gessius deceptus fuit, τὴν Ἀμμωνιακὴν ἐπάτην cum *Palladas* vocet, suspicari licet, Gessium praeter alios etiam Jovis Ammonis sacerdotes consuluisse. — V. 2. τοῦ ξενικοῦ θαν. sive in *terra peregrina* illatam mortem (cf. Ep. LXVII.), sive *odiosam* significat. De hac significatione vocabuli ξενικὸς vid. *Casaubon.* ad Scr. Hist. Aug. T. I. p. 827. — V. 3. ἰδίαν. Vat. Cod. loco sec. τότ' ἐμέμψατο. Vat. Cod. loco pr. — τὸ μάθημα. astrologiam. — V. 4. πευθομένοις ἀ. κλόγοις. Vat. Cod. loco pr. κλόγοις est etiam in Plan. idque verius puto propter alliterationem a *Pallada* studiose quaesitam. Cl. editoris lectio petita est ex Vat. Cod. loco sec.

LXVII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. Iter instituerat Gessius, honoris illius, quem spe et ani-

mo conceperat, appetendi cauſa. Sed hoc ipſum iter ei perniciem attulit. — V. 3. *Μοιρῶν.* quaſi ſibi fatum etiam invitis Parcis acceleraſſet: verba ſunt *Huetii* p. 21. — V. 4. *Ὡς.* Plan. quod etiam probum. — *ἐξεκόπης.* deletus, quaſi exciſus et exemtus eſt e vita. *ὁ τοὺς τυραννευμένους ἐκκόπτων. Lucian.* T. IV. p. 311.

LXVIII. Vat. Cod. p. 314. Plan. p. 210. St. 306. W. De voluntaria Geſſii morte.

LXIX. Cod. Vat. p. 502. Plan. p. 50. St. 72. W. Inter magnas gravesque Graeciae calamitates ſcriptum videtur. — V. 1. *μήπου.* Vulgo. *ἆρα μή.* Vat. Cod. et *τὸ δοκεῖν.* Nondum licet mortui, nonniſi opinione tamen vivimus. Somnium eſt, quod vivimus; nam vita periit. *ὄνειρον* de vana ſpecie, ipſi rei oppoſita. Vide ad Ep. XLVII. 3. *Maxim. Tyr.* XVI. 1. p. 286. *ὁ ἐν γῇ βίος παῖς τῶν ἀνθρώπων ψυχαῖς ὀνείρατι ἔοικε μαχεῖ καὶ πολυστεῖ. — ἐνύπνιον γάρ τι ἐστὶν ἀτραχὲς οὗτος ὁ δεῦρο βίος.* — Verba ſic jungenda: *ἔζωμεν ὄνειρον, ὃν βίον εἶναι εἰκάζομεν.* Sed parum commodum tempus imperfectum in *ἔζωμεν*, quod *Br.* in textum intulit, pro *εἰ ζῶμεν* Vat. Cod. et Planud. Quare vide, an ſcribendum ſit:

ὄνειρον εἰκάζοντες εἶναι τὸν βίον·
οὐ ζῶμεν ἡμεῖς, τοῦ βίου τεθνηκότες.

ubi participium *εἰκάζοντες* a verbo v. 1. *ζῶμεν* pendet, ſicuti *τεθνηκότες.* Quod revera ſomnium eſt, nos temere pro vita habemus; nec ſane vivimus, vitâ ipſâ mortuâ. Simile oxymoron, ſed longe magis ſobrium et ſanum, in *Euripid.* Alceſt. v. 805. ubi Hercules triſtium hominum *βίον, ἀληθῶς οὐ βίον, ἀλλὰ συμφοράν* — eſſe pronuntiat. *Martial.* L. VI. 70. *Non eſt vivere, ſed valere, vita.* Cf. not. ad *Antiphanis* Ep. III. T. II. P. II. p. 121.

¶. 422.] *LXX.* Vat. Cod. p. 503. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. Gesn. 153. Grot. In verbis planiſſimis contextum ſententiarum non peni-

tus perſpicio. Etiam hoc Ep. Graecorum calamitates deplorat, quas *Palladas* ab invidorum machinationibus derivare videtur. — V. 2. Pro τις, γὰρ a Cod. oblatum non repudiarem: Heu, quanta eſt invidiae malitia! nam, quem dii amant, eum invidus odit; eo usque amentiae invidiâ progredimur! — V. 5. λελεδαμένοι. in cinerem et pulverem redacti. *Schol.* in marg. Wechel. vitioſe: εἰς οὐδὲν ἤδη ὄντες, ἠφανισμένοι, ἀπὸ τῆς σπουδῆς. Lege: ὡς οὐδὲν — σποδοῦ. — τεθαμμένων tacite in textum admiſit cl. editor, pro τεθαμμένας, quae eſt Plan. et Vat. Cod. lectio. τεθαμμένοι νεκροὶ comparandi *Manibus ſepultis Virgil.* Aen. IV. 34. Sed novator *Palladas* τεθαμμένας ἐλπίδας ſcripſiſſe videtur: *ſpes ſimul cum corpore ſepultas.* h. e. non magis nobis ſperare licet, quam iis, qui nihil omnino ſperant, defunctis. — V. 7. ἀνιστρέφει. Ep. LXXIII. ἀνιστρέφωσιν, ὡς δρᾷ, τὰ πράγματα. Proſpera ſcil. fortuna progredi, adverſa retro ire videtur. Hinc *Virgil.* II. 159. *Ex illo fluere ac retro ſublapſa referri Spes Danaûm.* et multi alii, quos vide ap. *Mitſcherl.* ad *Horat.* L. III. Od. X. 10. p. 130.

LXXI. Vat. Cod. p. 503. Planud. l. c. *Stob.* l. c. — Invidorum inſaniam exagitat. — V. 3. κορύσσεται. manifeſte cum deo pugnat, cum eos infeſtet, quos ille amat, et beneficiis ornat.

LXXII. Vat. Cod. p. 385. Plan. p. 111. St. 161. W. Epigrammatis hujus et trium ſequentium argumentum videtur petitum ex templo Fortunae, quod veruſtate collapſum in cauponam mutatum eſt. Verba ſunt *Hueſii* p. 13. cum quo conſpirat *Salmaſius* in not. mſc. — V. 1. καπηλεύουσα τὸν βίον. nundinationem rerum humanarum exercens. Sic *Philoſtrat.* Vit. Apoll. V. 36. p. 221. ἐκαπήλευε τὰς δίκας dixit; et λόγον καπηλεύειν plures, quos vide ap. *Spanh.* ad *Juliani* Or. I. p. 141. et *Valcken.* in Annot. crit. ad loca quaedam N. T. p. 409. ſqq.

— V. 2. *κενγκίφαντον*, *συγκυκᾶν* et *μεταντλεῖν* vocabula sunt *καπηλικά*, quae P. studiose de Fortuna, in copam mutata, usurpavit. *κενγκίφαστος*, si recte intelligo, h. l. idem est, quod *ἄμικτος*, saevamque Fortunae indolem notat; *τὸ συγκυκᾶν* autem ad turbas, quas efficit, tempestatesque, quas in hoc, quod navigamus, mari excitat, referendum est. Hac imagine utitur *Clitomachus* ap. *Stob.* T. CIII. p. 560. 17. *τοῖς τὸ παθοῦσιν ἐντιννύεσθ' ἡ τύχη, Ἅπαντα συγχεῖ, πάντα ναυαγεῖν ποιεῖ.* — V. 4. *αὐτή.* Vulgo.

LXXIII. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Omnia conversa et ipsam Fortunam infortunatam esse pronuntiat.

LXXIV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. Jam ipsam Fortunam mala illa experiri, quae aliis infligere sit solita. Idem color in Ep. *Meleagri* XLII. in Amorem amantem: *ὡς μόλις, οἵ' ἔδρας πρόσθε, παθὼν ἔμαθες*, ubi vide not. p. 61. — ¶. 423.] V. 3. *ῥεύματα.* vicissitudines, quas in vitâ mortalium efficis. Saepe hoc vocabulo de Fortuna utitur *Palladas* Ep. CXVII. CXIX. CXXI. praeeunte *Menandro* ap. *Stob.* T. CIII. p. 560. 17. *τὰ τῆς τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Plutarch.* T. II. p. 167. F. *τὰ δὲ ἀνθρώπινα πάθη καὶ πράγματα μέμικται συντυχίαις ἄλλοτε ἄλλως ῥεούσαις.* Apud eundem p. 168. B. *ῥεῦμα ἀκιμήτου δυσὶ impetum* infortunii significat. Cf. *Mitscherlich.* ad *Horat.* II. p. 287. — *διδάσκου* est in Plan. *δίδαξον* in Vat. Cod. quod in

δίδαξο

mutandum videtur. — V. 4. *τὰς ἀτυχείας.* Vat. Cod. — *πτώσεις.* Cf. Ep. XLII. 8.

LXXV. Vat. Cod. p. 385. Plan. l. c. — V. 2. *μὴ δέ.* Vett. edd. ante Steph. — V. 4. *θερμοδότις.* calidam vendens, pro *copa*; vino enim calidam admiscebant veteres. *Pollux* IX. 69. *Athen.* L. III. p. 123. Hinc *thermopolium*, ubi calda venalis erat, et *thermopotare* ap. *Plautum* in Trinumm. IV. Act. III. 6. *Ecce, hominem,*

te, Strafime, nihili! fatin' in thermopolio Condalium es oblitus, poſtquam thermoporaſti gutturem. ubi *Taubmannus* multa laudavit. adde *A. Schottum* in Obſſ. Phil. L. V. 28. p. 240. Temere Anonym. Bibl. Bodl. δεσμοδότης corrigendum putabat. — V. 5. σθένε vitioſe exſcriptum in Analect. et Ed. Lipſ. pro στένε. — V. 6. μετάγουσα, i. e. ἀλλάσσουσα.

LXXVI. Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 107. St. 157. W. Imperiti hominis eſſe tacere, ut tacendo ſaltem videatur prudens. — πάθος, verba inepta et ſtolida, quae, ut turpem aliquem morbum, celare prodeſt. Huc facit dictum *Apollonii* ap. *Stob.* T. XXXIII. p. 214. 29. πάντελῶς γὰρ ἀπαιδεύτου τινός ἐστι τὸ μὴ δύνασθαι σιωπᾶν, ἀλλ' ἀκαλλείᾳ τὸ μὴ καλῶς ἔχοντα.'

LXXVII. Cod. Vat. p. 496. Plan. l. c. Silentium commendatur Pythagorae exemplo, qui diſcipulos tacere docuerit. Argute *Philoſtratus* Pythagoram διδάσκαλον εὑρεῖν σιωπῆς λόγον dixit in Vit. Apollon. VI. 11. p. 245. — V. 3. „ἑτέρους. Sic libri; at ſcribendum „videtur ἑτάρους. *ſocios. diſcipulos.* Vide Suidam in „ἑταῖρε." *Br.* — φάρμακον ἡσυχίης. efficaciſſimum ad tranquillitatem remedium invenit. Ap. *Lucian.* in Vit. Auct. §. 3. T. III. p. 83. Pythagoras hanc diſciplinae ſuae rationem reddit: Τὸ μὲν πρῶτον ἡσυχίᾳ μακρῇ, καὶ ἀφωνίᾳ, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. — In fine vulgo εὑρόμενος, in Cod. Vat. εὑρόμενος legitur. Vulgata forma rarior et exquiſitior.

LXXVIII. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 182. St. 266. W. ubi hoc diſtichon cum quinque ſequentibus continua ſerie eodemque ordine legitur.

LXXIX. Ad rhetorem fortaſſe; fortaſſe ad homines in univerſum. — χαμαὶ τίθη. de ſepultura accipiendum. Male *Brodaeus: ſummiſſe te gere.* — μελέτα. Vitae mortis meditatio eſſe debet. Anima ſecundum *Platonem*

in Phaedone p. 80. E. corporeis vinculis ſoluta, ſeſe colligit, ἅτε μελετῶσα καὶ τοῦτο. τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστιν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως· ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Ibid. p. 67. E. οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνήσκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι ἥκιστ' αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβερόν.

¶. 424.] *LXXX.* Contra ſuperbos et arrogantes. Se ne lucem quidem deſideraturum eſſe, poëta ait, ſi Sol, luminis fons, ſeſe ſuperbum gerat.

LXXXI. Cf. *Theognid.* v. 521. ſqq. Similiter in re ludicra *Ovidius* II. A. A. 277. *Aurea nunc vere ſunt ſecula: plurimus auro Venit honos: auro conciliatur amor. Ipſe licet Muſis venias comitatus, Homere; Si nihil attuleris, ibis, Homere, foras.* — καὶ αὐτός. Vat. Cod.

LXXXII. Paupertatem non eſſe flagitium. τί πάθω; Vide ad *Lucillii* Ep. LIII. T. II. P. II. p. 475. Ad ſenſum facit *Heſiod.* Ἔ. κ. Ἡ. 717. μηδέποτ' οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ἀναιδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων.

LXXXIII. Vat. Cod. p. 552. Plan. p. 182. St. 266. W. — ὁ δὲ ψόγος. *Obſequium amicos, veritas odium parit.* *Terent.* Andr. I. 1. 41. — „κακῶς. ſic omnino „ſcribendum, ut ex ſenſu manifeſtum eſt: et ſic legitur „in codd. et duabus primariis edd. Aldus in ſec. καλῶς, „quam lectionem ab aliis ſpretam revocavit perperam „Stephan.“ *Br.* Nihil hominibus dulcius, quam aliis maledicere. Mel Atticum omnium praeſtantiſſimum. Similis comparatio ap. *Theocritum* Eid. III. 53. κισσύβιον δὲ πιεῖν καὶ τοὶ λόγοι ἅδὲ μ' ἔοντα. Ὡς μέλι τοι γλυκὺ τοῦτο καπὰ βρέχθοις γένοιτο. *Hoc juvat et melli eſt.* *Horat.* II. Serm. VI. 32.

LXXXIV. Cod. Vat. p. 561. Plan. p. 189. St. 275. W. Ludit in μονοχοὶ et μόνους. — V. 1. τόσοι δὲ τοί Vulgo. In Ed. pr. et Ald. 1. τόσον δέ τε. Noſtrum eſt in membr. Vat. ubi et πάλιν, et v. 2. πληθοὺς legitur. Ad

rem

rem comparandum Epigr. *Gregor. Naz.* CCXII. *Murat.* Anecd. p. 197.

5 *LXXXV.* Vat. Cod. p. 554. Plan. p. 182. St. 266. W. Hiſtoria de homine quodam, cui poëta coenaculum in domo ſua locaverat. — V. 1. *πτισάνην. κριθῆς ἀφλοίου χυλόν*, ut explicatur ap. *Athen.* L. X. p. 455. E. Vide *Caſaubon.* p. 768. 63. et *Foeſium* in Oecon. Hipp. v. — *κύλλιον.* Vocem ſemibarbaram fuſe illuſtratam vide ap. *Du Cange.* — V. 3. *σὺ τίς εἶ*; Vide ad *Juliani Imper.* Ep. I. — V. 5. *ψόττα. ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Heſych.* ubi *D. Heinſius* noſtri verſus meminit. *Lucian.* Epiſt. Saturn. 35. T. III. p. 415. *καὶ ὅρνις ψότταν κατασείσασα — πᾶς' αὐτοὺς τοὺς πένητας ἱκετεύσουσι.* Lexiphan. §. 3. p. 79. *ἀγρόνδε ψιχόμην ψόττων κατασείσας.* — V. 6. *τὸν πτισάνην.* vulgo. *πτισάνων.* Vat. Cod. quod *Br.* accentu mutato recepit. Nec *priſanarum pugil* mihi placet, nec forma dorica communibus immixta; niſi forte ſubſtantivum fuit *πτισανᾶς, priſanae venditor.* Haeſit in his *Joſ. Scaliger*, qui *πτισταὴν* emendavit, quod propter alliterationem inprimis videtur amplectendum. Ut *πτισάνη* a *πτίσσειν* derivatur, ſic ab eodem vocabulo *πτιστὴς* deſcendit, *hordeum tundens et pinſens.* — V. 7. *αὐτοῖς.* Vat. Cod. — ¶. 425.] V. 9. *πύκτης χόλος.* rabies illa, qua incenſus pugnis in me furis. *πύκτης* adjective eſt poſitum; qualia multa ap. poëtas inprimis occurrunt. Vide *Alberti* ad *Heſych.* T. I. p. 143. nr. 1. *Abreſch.* Anim. in Aeſch. T. II. p. 71. — V. 10. *μηνὸς ἑκ.* Non potero ſingulis calendis de mercede tecum digladiari. Quovis menſe debitores debitam pecuniam repraeſentare debebant.

6 *LXXXVI.* Vat. Cod. p. 545. Plan. p. 184. St. 269. W. Stob. Tit. X. p. 128. 5. Gean. 71. Gr. Hoc et ſq. epigramma ſcriptum in foeneratorem ſubita morte exſtinctum. — V. 2. *τῶν χρόνων τόκους.* foenus, temporis progreſſu exortum, auctum. *τόκους γλάφειν* dicuntur

foeneratores, qui pecuniam in tabulas referunt, ſtilo imprimunt. Hinc τοκογλύφοι vocantur. *Plutarch.* T. II. p. 18. E. Vide *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 102. et quae notavimus ad *Philodemi* Ep. XXXII. T. II. P. I. p. 245. — V. 3. ὀρθώτης κ. Vat. Cod. — V. 4. ἐφίγγων. quia digiti in computando *curvantur*, ἐφίγγανται. Noſtrum locum, de arte veterum per digitos computandi agens, illuſtravit *Wouver.* de Polymath. VII. 48. comparato inter alia *Apoll. Sidon.* L. IX. 9. p. 552. *Chryſippus digitis propter numerorum indicia conſtrictis.* ubi vide *Savaron. Martian. Capell.* de Nupt. Phil. L. VII. *Septingentos decem et ſeptem numeros, complicatis in eos digitis, Jovem ſalutabunda ſubrexit.* Hinc Auctor Ep. ἐδιεν. CCCCXXXVII. foeneratorum calculos ψῆφον δακτυλοκαμψόδυνον appellavit; quem locum apte comparavit *Berglerus* ad *Alciphr.* L. I. p. 108. ubi adde *Plutarch.* T. II. p. 141. ὅτι μὴ τοῖς ὄμμασι γαμεῖν, μηδὲ τοῖς δακτύλοις, ἅπερ ἔνιοι ψηφίσαντες, πόσα φέρουσαν λαμβάνουσιν, οὐ κρίναντες, πῶς συμβιωσομένην.

LXXXVII. Vat. Cod. p. 546. Plan. l. c. Ludit *Palladas* in duplici ſignificatione vocabuli ψῆφος, quod priore loco de calculo in computationibus adhibito, altero de calculo in ſuffragiis ſumitur. — V. 1. πέρι ſcribendum puto, verbis ſic junctis: ἔχων τις τὰ δάκτυλα χειρῶν περὶ τὴν δακτυλικὴν ψῆφον. *Foenerator manus in calculis ponendis occupatus.* — V. 2. προὔλαβεν εἰς Ἅ. ut Ep. LXVIII. Sed h. l. eſt ſimpliciter *abiit, deſcendit ad inferos*; illo *antecedendi* ſignificationem habet. — V. 3. ζῇ ἡ ψῆφος. valet illud ſuffragium. Etiam h. l. ψῆφος ambigue dictum. In fine verſus pro ἑταίρῃ Vat. Cod. ἑμῇ exhibet. Utrumque elegans, ſed Vat. membr. lectio contextui videtur nonnihil accommodatior. Calculus ſupervixit computanti et nunc eſt ſine eo (ἐμῇ), poſtquam rapax et avara foeneratoris anima hinc abacta eſt.

LXXXVIII. Vat. Cod. p. 543. ſine auctoris nomine, quod Planudea ſupplet p. 189. St. 276. W. In

hominem claudum et ineptum. — V. 2. *ἰκάνας.* Vat. Cod. et in fine *ἴξω φέρει.*

LXXXIX. Vat. Cod. p. 547. Plan. l. c. Ad fabrum claudicantem, qui formoſam uxorem et pulchrum filium habens, ex omni parte Vulcano erat ſimilis.

XC. Vat. Cod. p. 547. Plan. p. 129. St. 186. W. In hominem glorioſum et meticuloſum, qui alios vitia, quibus laborabat, celare non poterat. — V. 3. *οὐδὲν φαίνει.* Vat. Cod. — V. 5. Tu animae quaſi januam aperis, per quam ignavia tua et jactantia omnibus appareat. Ducta haec videri poſſunt ex *Luciano* in Hermot. § 20. T. IV. p. 26. ubi, homine facto, Vulcanum reprehendiſſe dicitur Momus, *ὅτι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίησεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναστρεφομένων γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν, ἃ βούλεται καὶ ἐπινοεῖ.*

¶. 426.] *XCI.* Vat. Cod. p. 553. ſq. Plan. p. 132. St. 191. W. Ad aſtronomos, qui, dum coeli immenſitatem metiri conantur, ne corpus quidem ſuum penitus cognoſcunt. Totum carminis acumen vertitur in verborum luſibus et alliterationibus. Sequitur in eo ſententiam Socratis in *Xenoph.* Memor. IV. 7. 5. — V. 1. *κόσμον. Te maris et terrae numeroque carentis arenae menſorem. Horat.* I. Carm. XXVIII. 1. — V. 3. *ἀριθμησον σεαυτόν,* te ipſum quaſi in numerato habeas, omnia tua accurate noſcas. — V. 4. *οὐ καταριθμεῖς.* Plan.

XCII. Vat. Cod. p. 157. *ἀνάθημα Παλλαδᾶ πεπαιγμένον.* Plan. p. 443. St. 576. W. Ludit poëta in rarioribus verborum formis, ap. poëtas et grammaticos obviis (cf. *Strabon.* L. VIII. p. 560. A. B.); fortaſſe etiam barbarum nobis militem et balbutientem exhibere voluit, qui verba graeca detruncat et mutilat, Scythae illi ap. *Ariſtophanem* in Theſmophoriazuſis ſimilem. Cf. *Burmann.* ad Anth. Lat. T. I. p. 425. In Vat. Cod. adſcriptum ſcholion: *ἤγουν θώρακα καὶ κνημῖδα, ἀσπίδα; δόρυ καὶ κράνος.*

Cf. *Eustolium* Ep. I. Tom. III. p. 8. — τερδονηριλάριος pro nomine proprio habebat *Brodaeus*; idem tamen ſuſpicabatur γοργονοπριλάριος, *ſcutorum emtor*, quia Gorgonis caput in ſcutis ſolebant gerere. Militis officium ſignificari putabam idque ipſum barbare defiguratum. An fuit: τεργονηριλάριος, ex πρωτιλάριος contractum, et voce adjecta γοργός, ad hominis jactantiam notandam, auctum? Si ſana eſt lectio, nec in τιμοθέου vitium haeret — (vett. enim edd. omnes praeter Aſcenſ. et Steph. τιμοθέω ſive τιμοθέῳ legunt; poſterius eſt in Vat. Cod. idque expreſſit *Grotius*:

Tib et tho clypeumque ſimul cum caſſide, cum gal,
Gordioprilarius conſecro Timotheo.)

— τερδονηριλάριος hominis nomen eſt, ridicule a *Pallade* fictum, et ejus quidem *Timotbei* cujusdam filii. Sed haec aliis expedienda relinquimus; mihi in *Palladae* nugis diu morari non libet.

XCIII. Vat. Cod. omittit. Plan. p. 357. St. 496. W. *Du Cangius* in CPoli chriſtiana L. II. p. 175. hoc carmen conſcriptum exiſtimat in Victoriarum ſtatuas, quae in Νίκαις, Conſtantinopoli, collocatae fuerint. Merito dubites, an v. ἔγραψεν v. 3. hanc interpretationem admittat. — V. 1. αἱ γιλῶσαι. *Himer.* Or. XIX. 3. p. 716. Νίκη χρυσοπτέρυγε· Νίκη, Διὸς τοῦ μεγάλου παῖ, εὐπατρεία καὶ φιλόγελως. ubi *Wernsdorfius* laetam Horatii *victoriam* minus apte comparavit. — V. 2. „Planudeae codd. male φιλοχρίστῳ, frequenti adeo literarum ι et ε permutatione. Chriſtianus non fuit Palladas, nec hic opportuna „chriſtianiſmi mentio.“ *Br.* *Reitkius*, qui in *Reimari* etiam codice φιλοχρίστῳ invenerat, huic lectioni patrocinatur in Notis ad *Conſtantin. Porphyr.* Cerem. p. I. *Palladam* chriſtianum fuiſſe contendens. Imperatoribus CPolitanis τὸ φιλόχριστον tituli loco tribuebatur; et Italia ἡ φιλόχριστος χώρα eſt in loco ap. *Du Cangium* v. ἔξαρχος.

CPolis autem prae ceteris ἡ φιλόχριστος πόλις vocari poterat a *Pallade*, sive chriſtianus hic fuerit, ſive paganus.

XCIV. Plan. p. 332. St. 471. W. In Amorem nudum, manibus delphinum et florem tenentem, quo maris et terrae imperium ſignificaret. Numum cum Amore, Delphino inſidente, flabellumque tenente manu exhibuit *Spanhem.* de Uſu et Praeſt. Num. T. I. p. 228. Cf. *Agoſtini* Gemm. nr. 209. et 210. Ad hoc Epigramma, certe ad imaginem Amoris, in eo deſcriptam, reſpexit *Tzetza* in Chiliadibus, loco a *Brodaeo* laudato. — V. 1. γυμνός. non armatus, et propterea ridens et miti pectore.

XCV. Vat. Cod. p. 482. *Palladae* vindicat; in Plan. p. 379. St. 517. W. ἀδέσποτον eſt. Argumentum eſt, ut in Ep. ἄδετον. CCCCLXXI. quod fortaſſe ejusdem auctoris. — V. 1. ἀνοίγει. vulgo. — In fine Vat. Cod. ὅτι δὲ καὶ αὐτὸ φλυτζεῖ. De τήγανον vide ad *Loll. Baſſum* Ep. III.

¶. 427.] *XCVI.* Vat. Cod. p. 383. Plan. p. 109. St. 159. W. *Stob.* T. V. p. 64. 42. Gesn. 41. Grot. Ventris impudentiam ratione coërcere et caſtigare conatur. — V. 1. νηδὺν ἀναλέγεσθαι. *Linus* ap. *Stob.* *Grotii* p. 37. νηδὺν μὲν πρώτιστ' ἀλεγεῖν ἐπέτειλεν ἁπάντων Ἣν ἐπιθυμία ἐνιοχεῖ μάργοισι χαλινοῖς. ut haec emendavit ſimilia comparans *Valcken.* in Diatr. p. 281. ſq. Cf. *Ritterſh.* ad *Oppian.* Cyneg. IV. 99. p. 133. et ad Hal. II. 199. p. 234. — ἔσχυνα. *pudorem et ruborem incutere conor venori* nimis ineptum videbatur *Joſ. Scaligero*, qui in not. mſc. conjecit ἔσχηνα. quod quis comparaverit cum *Aeſchyl.* Prometh. Vinct. v. 379. ἴδοι τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσων κέαρ, Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχναίνῃ βίᾳ. Mihi tamen vulgata lectio vera et *Palladae* ingenio digna videtur. — V. 2. ἀγγέλλειν. Vat. Cod. a pr. man. — V. 4. τὴν ὑποτασσομένην. De helluonibus et in libidinem pronis *Clemens Alex.* Paed. L. II. p. 187. 22. καὶ γὰρ οὖν ἐν τρώγοις τὸ λαγιστε-

Digitized by Google

κὰν ἕρπυσι οὐκ ἐν τῇ κεφαλῇ, ἀλλ' ἐν τοῖς ἐντεθιδίοις πάθεσιν, ἐπιθυμίᾳ τε καὶ θυμῷ δεδουλωμένον.

XCVII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 109. St. 106. W. *Stob.* T. XVII. p. 154. 15. Gesn. 95. Grot. — V. 2. *σύνεσιν.* Vulgo. *σωφροσύνη.* Vat. Cod.

XCVIII. Vat. Cod. p. 384. sq. Plan. p. 110. St. 161. W. Amico, a quo ad coenam invitatus fuerat, se excusat. — V. 2. *ἀντέχω.* honorem aufero, honore mihi destinato fruor. Ep. *ἄδωρ.* CCCXC. *καὶ Σαλαμὶς ἀντέχω πῶδας ἐφελκόμενον.* Comicus Incert. in Excerpt. ap. Grot. p. 911. *εἰ μνημονεύεις εὖ παθὼν, φιλεῖς νέ με, Ἀντέχω πάλαι, Φιλῶν, παρὰ σοῦ τὴν χάριν.* Laudat *Thom. M. Synesium* Ep. XIV. p. 172. C. *ἀντέχω τὴν χάριν.* — V. 4. *ἀλεθομένη γέγηθεν.* Vat. Cod. librario ad praecedentem versum oculis aberrante.

XCIX. Vat. Cod. p. 240. in margine, et p. 426. Plan. p. 6. St. 10. W. Historia de muliere Spartana, quae filio e pugna aufugienti mortem intentat. Vide *Tymn.* Ep. IV. Sed multi idem argumentum exornarunt, quos vide in Indice Argumentor. v. *Lacedaemonia.* — V. 1. laudat *Suidas* in *ἄῤῥις* T. I. p. 548. totum distichon in *ἄορ* T. I. p. 241. — V. 2. 3. excitat idem in *ζώνη* T. II. p. 14. — V. 3. *μητρί.* Vat. Cod. — V. 4. *κραταιρῆς.* Vat. Cod. utroque loco. *Σπάρτης.* Ibid. loco sec. — *πάτρια θεσμὰ λύεις.* quantum in te est, patriae leges solvis et evertis. Leges personatae ap. *Platon.* in Criton. p. 50. A. ad Socratem: *τί ἐν νῷ ἔχεις ποιεῖν; ἄλλο τι ἢ τοῦτο τῷ ἔργῳ ᾧ ἐπιχειρεῖς, διανοῇ τοὺς τε νόμους ἀπολέσαι, καὶ ξύμπασαν τὴν πόλιν, τὸ σὸν μέρος.* — V. 5. *μήτης.* Vat. Cod. — V. 6. *σωζομένη.* Ibid. Mater quidem infelix vocabor, sed patria mea servata, et ipsa servabor; i. e. ut matrem, infelicem me putabo, ut Spartanam, beatam.

C. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 17. St. 28. W. *Stob.* T. XCVI. p. 531. 3. Gesn. 431. Grot. Vitam cum scena

comparans lectores monet, ut aut ludere discant, aut veros dolores perferre non recusent. Epigramma nostrum adduxit *Grangaeus* ad *Juvenal.* XIV. 263. *ergo omnia Florae, Et Cereris licet, et Cybeles aulaea relinquas: Tanto majores humani negotia ludi.* in quibus poëtae obversabatur *Horat.* II. Epist. I. 197. sq. Vitam *majorem scenam* appellat *Neoptolemus* Tragicus ap. *Stob.* T. XCVI. p. 532. 28. Comparatio saepius obvia. Elegans inprimis locus est *Luciani* in Necyom. §. 16. T. III. p. 19. Icaromen. §. 17. T. VII. p. 26. *Synesius* de Provid. p. 106. Si plura cupis, adi *Gataek.* ad *Antonin.* L. XI. p. 321.

T. III. p. 332.] Cl[a]. Vat. Cod. p. 503. *Palladae* tribuit. In Plan. p. 103. St. 152. W. ἄδηλον. Sine auctoris nomine laudatur ap. *Zenob.* Proverb. III. 23. p. 60. διπλοῦς autem ἀνὴρ non sunt, ut *Zenobius* existimabat, τὰ διεσκλαμβα ἀνδρῶν ἐνθυματα, sed opponitur τῷ ἁπλῷ, *duplex* simplici. Auctor Rhesi v. 395. φιλῶ λέγειν τ' ἀληθῆ αἰεὶ καὶ διπλοῦς στόμ' ἀνήρ. Vide inprimis *Rubnk.* ad *Tim.* p. 87. et *Bentlej.* ad *Horat.* I. Carm. VI. 7. — V. 2. χρηστὸν λέγοιεν. *Jul. Capitol.* in Vit. Pertin. c. 13. *Omnes, qui libere fabulas conferebant, male Pertinaci loquebantur,* Chrestologum *eum appellantes, qui bene loqueretur, et male faceret.* ubi vide *Salmasium* T. I. p. 566. Alia hujus generis, nostro loco non omisso, congessit *Wetsten.* ad dictum Apostoli ad Rom. XVI. 18. διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

T. 428.] Cl[b]. Vat. Cod. p. 500. Plan. p. 18. St. 29. W. Fortunam ferendam esse docet. *Stob.* T. XCVI. p. 531. Gesn. 413. Grot. Similia collegit *Gataeker.* ad *Anton.* L. III. 4. p. 72. et *Ritersh.* ad *Oppian.* II. Halieut. 8. p. 223. Maxime huc facit *Sophocl.* Oedip. C. v. 1694. τὸ φέρον ἐκ θεοῦ καλῶς χρὴ φέρειν. τὸ φέρον idem esse, quod ἡ ἀνάγκη, docuit *Fabricius* ad *Dion. Cass.* T. I.

p. 171. *ἀλλ' ἀνάγκη πᾶσα ὑπομένειν ἡμᾶς τὰ δεινοῦντα τῇ δαιμονίῃ. τοῦτο δ' ἂν μὲν ἐθέλοντες ποιῶμεν, οὐ λυπησόμεθα· ἂν δὲ ἀκόντως, οὐδὲ ἐκφευξόμεθά τι τῶν παρεμένων, καὶ τὸ μέγιστον τῶν κακῶν προσεπικτησόμεθα, τὸ μάτην ἀνιᾶσθαι.* qui locus eſt appoſitiſſimus. Cf. *Burgeſſ.* in Append. ad Miſc. crit. *Daweſii* p. 506.

CII. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. *Stob.* l. c. In *Grotii* editione haec diſticha ſejunctim leguntur. Ad ſenſum facit *Seneca* ad *Polybium* c. 23. *Non vides, qualem vitam nobis rerum natura promiſeris, quae primum naſcentium omen fletum eſſe voluit? Plinius* L. VII. T. I. p. 369. 10. *Hominem tantum nudum et in nuda humo natali die abjicit ad vagitus ſtatim et ploratum, nullumque tot animalium aliud ad lacrymas et has protinus vitae principia. Auctor* Axiochi c. 7. p. 97. ed. Cler. *ποῖον μέρος τῆς ἡλικίας ἄμοιρον τῶν ἀνιαρῶν; ὃ κατὰ μὲν τὴν πρώτην γένεσιν τὸ νήπιον κλαίει, τοῦ ζῆν ἀπὸ λύπης ἀρχόμενον.*

CIII. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 17. St. 28. W. *Stob.* p. 530. Gesn. 411. Grot. Similia collegit *Burmannus* ad haec *Propertii* L. III. 3. 35. p. 514.:

Haud ullas portabis opes Acherontis ad undas:
Nudus ab inferna, ſtulte, vehere rate.

Conf. *Weſtſten.* ad N. T. II. p. 349.

CIV. Vat. Cod. p. 499. Plan. l. c. *Stob.* l. c. Vita cum navigatione comparatur; varia quidem in ea homines fortuna utuntur; ſed omnes ad eundem portum deferuntur. Ex optimis eſt *Palladae* carminibus. In argumenti exornatione multos ſibi praeeuntes habuit, qui dicendi formulas, de re nautica petitas, ad fortunae viciſſitudines ſignificandas transtulerunt. Vide *Lennep.* ad *Phalar.* p. 87. ſq. Eadem comparatione uſus *Juncus* ap. *Stobaeum* T. CXII. p. 586. fin. librarios ſibi infeſtos expertus eſt. Graviora vitia aliis relinquens tollenda,

Digitized by Google

unum eximere conabor in verbis: ὁ δ' ἔντερος ἐν μέσῳ τῷ πόρῳ τῆς θαλάττης διεφθάρη, μὴ ἐλθὼν τὸν προκείμενον αὐτῷ πλοῦν, ὑπὲρ οὗ πολλάκις εὔξατο. Hîc si ſcribatur — μηδὲ ἰδὼν τὸ πρ. αὐτῷ τέλος, ſenſus bonus erit. Praeclare *Antonin. Philoſ.* L. III. 3. p. 67. διέβης, ἔπλευσας, κατήχθης, ἔκβηθι. — V. 2. πολυτόρῳ. Sic duo regii Planudeae codd. »Scripturam hanc damnat *Jac. Gronov.* ad *Herodot.* »p. 971.« *Br.* Vulgo et in membr. Vat. πολυτόρῳ. — V. 3. Τύχην κυβερνήτειραν. Fortunae attributa interpretatus *Dio Chryſoſt.* Or. LXIII. p. 327. *R.* τὸ πηδάλιον, inquit, δηλοῖ, ὅτι κυβερνᾷ τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ἡ τύχη. Duplex gubernaculum eidem tribuit *Pindarus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 318. Ex poëta expreſſa ſunt, quae ſub *Hermolai* ſive *Hermolochi* nomine leguntur ap. *Stobaeum* T. XCVI. p. 532. 11. Ὁρᾷς δὲ πάντας ἐν κινδύνοις θνητοὺς κυβερνᾷ· ἐκτετνται δὲ πολλάκις δεινή τις αὔρα. — V. 4. πολέγνυς. Vulg. — V. 5. εὐπλοίην. Vat. Cod.

CV. Cod. Vat. p. 358. ad *Palladam* refert; ἄδηλον eſt in Plan. p. 27. St. 42. W. ubi ineptum lemma, εἰς ἀνανδρέαδα, optime emendavit *Joſ. Scaliger*, εἰς ἀχρεάδα, ut recte legitur in membr. Vat. ad praecedens *Cyllenii* Ep. I. T. II. p. 282. quod conferendum. — V. 1. ἔχνη – ἣ μὲν Vat. Cod. ἣ μὲν Plan. — V. 2. φλοιῷ φλοιὸν Plan. quod verum puto; nam in inſitione ſurculus arbori ita inſeritur, ut cortex corticem arctiſſime tangat. Vat. membr. φέλλον pro φλοιὸν habet, quae non diverſa eſt lectio, ſed ſcribentis error ex prava pronuntiatione ortus. — πτέρθου in proximis emendavit *Huetius* p. 6. pro vulgato πτέρθου. — V. 3. μιζάδη· ἡ. δὲ τομὴ κ. quod ſane expeditius eſt Brunckiana lectione, partim ex membr. Vat. petita: μιζωθεὶς δένδρου τομὴ καὶ κ. ἄμενον. Noſtra lectio ſic explicanda: ſurculus, radicibus in pyri ſylveſtris cortice actis, etiam fructus hujus arboris immutavit, ἔδωκε τῇ τομῇ τοῦ δένδρου ἄλλον καρπόν. — V. 4. ἔχνη. Vat. Cod.

¶. 429.] *CVI.* Vat. Cod. p. 358. Edidit *Jenſius* nr. 45. *Reisk.* Anthol. nr. 695. p. 132. cujus prudentiam in vitiis Vat. Cod. non attingendis imitari ſatius erat, quam novum verſum procudere, ut fecit cl. editor, apographi ſui interpolata lectione in errorem inductus. Membranae ſic habent: Ἀχρὰς ἦν σὺ χερὶ μυρίνεον ὄχνην ἔθηκας. Δένδρῳ πτόρθον ἐρεῖς σὴν χάριν κ. τ. φ. In marg. ap. Guyeti *Salmaſius* emendavit: ἀχρὰς ἦν, ὄγχνην σὺ χερὶ μυρίνεον ἧκα. *Reiskius* ἀχράδας (cum δένδρῳ jungendum) ſuſpicabatur; et in v. 2. πτόρθος ἐρεῖ, reliqua non expediens. Temere hic in textum graſſati ſunt viri doctiſſimi, qui hoc certe loco Divae Criticae non litarunt. Leniori medicina rem procurare conabimur, ſcribentes:

ἀχρὰς ἦν· σὺ χερὶ μυρίνεον ὄγκον ἔδωκας,
δένδρῳ πτόρθον ἐνείς· σὴν χάριν εἰς σε φέρω.

In his, ſi reliqua minus certa videbuntur peritis harum elegantiarum arbitris, minoris tamen verſiculi emendationem iis probatum iri confido. ὄγκον ἔδωκας firmaveris verbis *Cyllenii* in Epigr. ejusdem argumenti:

ἀθνείοις ὄζοισι μετήμφιτος ἤμερα θάλλω,
οὐκ ἐμὸν ἡμετέροις κλωσὶ φέρουσα βάρος.

Sed ut verum fatear, ὄχνην in Vat. Cod. ex gloſſemate irrepſiſſe videtur potius, nec fortaſſe cum ſubſtantivo commutandum eſt. Nam ſi legeretur:

μυρίνεον ἠνὶ' ἔθηκας,

et hoc bene ſe haberet. Jam fac, omiſſa poſteriore ſyllaba inſerti vocabuli, in archetypo Codicis Vat. fuiſſe ſic ſcriptum: μυρίνεον ην ἔθηκας, ſuperſcripto gloſſemate ὄχνην, (ſic enim membr. exhibent) nonne putas, metri imperitum librarium praeclare ſe de textu mereri exiſtimaſſe, ſi hiatum verſus illo vocabulo expleret? Sed utut haec ſeſe habeant, utram harum lectionum admiſeris, ſenſum habebis expeditiſſimum. Pyrus ad hortulanum loquitur,

Digitized by Google

cujus operâ dulcem (μυρίνεον) fructum nacta, ſive in mitem et fragrantem arborem mutata erat, ſurculo cortici ejus immiſſo. Huic jam gratiam refert: σὴν χάριν σῖς σε φέρω. beneficium a te acceptum tibi reddo. *Firmicus* Epiſt. XV. ap. *Murator.* Anecd. p. 295. ἐνάθημα μὲν τις προσφέρων θεῷ — ἐπίγραμμα προτίθησιν τῷ ἀνατιθέντι εἰκόν· σοὶ προσφέρω τὰ σά. In Codd. ſimillima ſibi ſunt verba ἐρεῖς et ἐνεῖς, litera ε minimo apice a ν diſtincta.

CVII. Vat. Cod. p. 503. ubi ipſi diſticho haec praefatio praefigitur:

τοῦ αὐτοῦ εἰς ἄρχοντα.

Ἐπὶ δικάζεις καὶ σοφιστεύεις λόγους,
κἀγὼ φέρω σοι τῆς ἐμῆς ἀηδόνος
ἐπίγραμμα σεμνόν, ἄξιον παίδευσίας,
οὐ γάρ σε μέλπων τῆς δίκης ὕπνους ἔχει.

τὸ Ἐπίγραμμα·

Βέλτερον — — —

Poſtremum horum verſuum acutioribus expediendum relinquo; ſed v. 1. λόγους legendum videtur. — Ipſum diſtichon legitur in Plan. p. 15. St. 26. W. unde θαμβουμένης receptum; ſed in membr. Vat. eſt θαμβομένοις, quod cum *Salmaſio* not. ined. in θαμβομένους mutandum eſt.

CVIII. Vat. Cod. p. 384. Plan. p. 15. St. 25. W. Etiam hoc melioribus *Palladae* carminibus annumerandum, ubi ſe tandem eo perveniſſe dicit, ut paupertate ſua contentus nihil amplius ſperet, neque quidquam a Fortunae benignitate exſpectet. — V. 1. μέλλει Vat. — V. 2. Veteres quaedam edd. poſt λοιπὸν diſtinguunt. — V. 3. ἀλευθερίη. Vat. Cod. Athenienſes laudat *Nigrinus* ap. *Lucian.* T. I. p. 37. ed. Bip. ὅτι φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι, καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τίμιον ἡγοῦνται δῶρον, ὃς ἂν τροφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται.

CIX. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 86, W. In hoc carmine conſtituendo ſecutus eſt cl. editor emendationes *Jo. Toupii* in Em. ad Suid. P. II. p. 243. nam vulgo v. 1. ἐν διζόφοις et v. 2. διζυφον ἐν χε. legitur. Huic corruptelae primus ſuccurrere conatus eſt *Bapt. Pius* in Annot. Poſter. Syll. III, 37. (Lamp. crit. T. I. p. 442.), qui ἐν ζιζύφοις corrigit; eique emendationi calculum adjecit *Bod. a Stapeln* ad *Theophr.* L. IV. p. 329. et cujus haud paulo major auctoritas, *Joſ. Scaliger*, qui ſic etiam in marg. exemplaris ſui emendavit. Sed *zizyphon* arborem, de qua vid. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 730. vim arcanam, habere ad febrim curandam, nemo veterum, quod ſciam, prodidit. Non autem de emplaſtro agi, cujus uſu *Palladas* ſanitatem receperit, ut *Pius* cenſebat, ſed de amuleto, ex verbo περιάψα abunde prodit. Quod ſi, cum *Toupio*, comparaveris *Dioscoridem* de Mater. Med. L. III. 13. εἰ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐκώλωκες εἰς κύστιδα ἐνδεδεμένοι καὶ περιακτόμενοι τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἰατροῦνται τεταρταίους διημεροῦσιν — cum *Suidae* verbis in κρότωνος ὑγιάσεται· — κρότων δέ ἐστι ζωΰφιον, τὸ ἐν τοῖς κυνὶ καὶ βουσὶ γινόμενον — vix facere poteris, quin *Toupii* emendationem, a *Brunckio* receptam, aut veram, aut veriſimillimam judices. — V. 4. „Vat. Cod. καὶ γέγονε. Interpolatum „videtur a librariis hoc epigramma, in cujus v. 3. ἡνίκ' „ἄλγος κάμνων — περιάψα olim lectum fuiſſe probabile eſt. „Addita caetera ad ſupplendam lacunam. Epiala enim „febris ſpecies eſt a quartana diverſae; et illud γέγονε „indicio eſt, Palladam de ſe ipſo febri ſic ſanato loqui.“ *Br. Dioscoridis* tamen locus lectioni τεταρταίους patrocinatur; nec incredibile eſt, *Palladam* ἡνίκαλον pro *febri* ſimpliciter poſuiſſe, aut, artis medicae ignorantia, febrium genera non recte diſtinxiſſe. Ceterum γέγονε legitur in contextu, in margine Cod. καὶ γέγονεν.

CX. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 89. St. 131. W. — Plutum Φερεκύδης οἷον appellatum noviſſimus *Horatii* edi-

tor comparavit ad L. III. Carm. XVI. 17. *Creſtentem ſequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* — V. 2. τὸ ἔχειν σε φόβος. *Juvenal.* X. 19. *Pauca licet portes argenti vaſcula puri, Nocte iter ingreſſus gladium conſumque timebis, Et motae ad lunam trepidabis arundinis umbram: Cantabit vacuus coram latrone viator.* *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. Θρασύτατος δέ ἐστιν ὁμοῦ (ὁ πλοῦτος) καὶ δειλότατος· ἀναιδόμενος μὲν ὡς ἐπὶ μεγίστοις, φοβούμενος δὲ ὡς ἐπ' ἀσθενεῖ πράγματι· ὑπερήφανος ἅμα ἐξ ἀλαζονείας, ταπεινὸς ἐκ φρενίδος· χρώμενος μὲν ἄσωτός ἐστιν, μὴ χρώμενος δὲ ἄθλιος. In inſigni hoc *Teletis* fragmento, cujus et alia quaedam huc faciunt, p. 510. 2. emendandum videtur: τέκνα δ' ἀχθροποιεῖ (pro δὲ χείρω ποιεῖ) παρέσεσιν. et infra l. 5. καὶ μύρια τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν, δι' ὃ (τὸ ἧδιον) γίνεται φόνος κ. τ. λ. — In fine v. 2. membr. Vat. καὶ τὸ μὴ ἔχειν σε λύπη, metro repugnante.

CXI. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 90. St. 131. W. Stultos eſſe docet, qui divitias, quaſi iis ſemper fruĉturi, congerant, eique colligendi ſtudio intenti tempus inaniter conſumant, cujus non, ut pecuniae, copias nobis comparare poſſimus. — ζωῆς μέτρα ὀνομ. vitae tempus ultra terminos ſuos extendere et porrigere.

¶. 430.] *CXII.* Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c.

CXIII. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 103. St. 153. W. Fabulam de Circe ſic interpretatur, ut eam meretricem fuiſſe dicat, quae juvenes, ipſam amantes, bonis ſuis et ratione privaverit, eosque ſic ſpoliatos domi, ut beſtias, nutriverit: Ulyſſem vero ejus illecebris, non herbae cujusdam, ut ap. *Homerum* eſt, virtute, ſed rationis vi et virtute reſtitiſſe. Similem interpretationem ſequitur *Horatius* I. Epiſt. II. 23. *Sirenum ſcopulos et Circae pocula noſti: Quae ſi cum ſociis ſtultus cupidusque bibiſſet, Sub domina meretrice fuiſſet turpis et excors.* Cf. *Dio Chryſoſt.* Or. VIII. T. I. p. 283. ed. *R.* — V. 8. ὀλιγο-

σὺδε τ. νεότητα. Vat. Cod. Posterius, in Planudea quoque lectum, *Opsoposus* emendavit. — V. 9. „φύσεως δ' ἴδιος „δώρημα λογισμόν. Sic recte edidit Stephanus; male ante „eum consentientibus codd. ἔμφρονα λογισμὸν legebatur.“ *Br.* δώρημα *Brodaeo* debetur, qui sic emendavit in Notis. Hac tamen conjectura, quamvis optimum sensum fundente, nihil incertius. *Jos. Scaligero* in mentem venerat φρονίστα, cujus glossema ἔμφρονα esse possit. Sed aliud quid latere puto; fortasse ἔμφραγμα, *munimentum*; quod *Palladae* ingenio accommodatum. *Eustath.* in explicatione hujus fabulae, ad Odyss. κ. p. 397. 18. ἐκεῖνοι γὰρ τῇ καθ' ἡδονὴν Κίρκῃ ξίφος, τὸν ἀμβριθῆ καὶ τμητικὸν τῆς κακίας λόγον· ᾧ δὲ ὑποκύπτει, καὶ ὑμᾶτται μηδὲν πλέον κακὸν βουλεύσασιν αὐτῷ, πεπυκασμένῳ καὶ κατασφάκτῳ ἄλλως ὄντι.

CXIV. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 106. St. 157. W. Pauperem, quia nunquam vixerit, i. e. vitae bonis fructus sit, hoc praestare diviti, quod nec mori videatur, cum divites nonnisi iniquissimo animo a congestis thesauris discedant. — V. 2. ζῆν ἔοικεν. Cf. Ep. LXIX. — ἀς νέκυς. De avaro, vita non utente, *Antiphanes* Ep. III. οὗτος ἅμα τέθνηκεν ἀνήρ· νέκυν δὲ πατέρα νεκρόν. ubi vide not.

CXV. Vat. Cod. p. 426. εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα. τοῦ αὐτοῦ Παλλαδᾶ. Auctoris nomen omisit Planud. p. 108. St. 159. W. „Narrationem in„dignissimae Hypatiae caedis ab Alexandrinis christia„nis, instinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli episcopi „perpatratae, vide ap. *Socratem* l. VII. 15. Contigit an„no 415. Inde definiri potest Palladae aetas, quem ex „multis illius carminibus christianum non fuisse admo„dum verisimile est.“ *Br.* Multa de Hypatia, ex *Damascio*, ut *Kustero* videtur, petita, narrat *Suidas* T. III. p. 533. Conf. *Menagium* de Mulier. philos. p. 495. — V. 1. Ad λόγους ex verbo βλάπτω, per zeugma addito,

verbum ἐκούσα assumendum est. ὁ οἶκος ἐστηρῖς τῆς παρθένου, si recte intelligo, est domicilium signi, quod *virgo* vocatur. Cum hoc igitur signo virginis, quam alii Astraeam putabant, alii Apollinis filiam, (v. *Hygin.* Fab. Astr. XXV.) Hypatiam comparat, hanc quasi vivam illius imaginem veneratur. — V. 3. εἰς οὐρανόν, pro ἐν οὐρανῷ sive οὐράνια, nam omnia tua plane sunt coelestia. — V. 4. λόγων εὐμορφία, quasi *eloquentiae venerem* dicas, sive *ornamentum*, ἄγαλμα, *literarum*. Faciunt huc *Suidae* verba l. c. πρὸς δὲ τῇ διδασκαλικῇ καὶ ἐπ' ἔμοιγε ἀνηβᾶσα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς, δικαία τε καὶ σώφρων γεγεννῆκα, διετέλει παρθένος — σοφόδρα καλή τε οὖσα καὶ εὐειδής.

¶. 431.] *CXVI.* Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 110. St. 161. W. Causam reddit, nescio cui, cur ab ejus amicitia alienatus fuerit. — V. 1. ἐξέστησας τήν. Vat. In marg. Wechel. ἴσως γρ. πάντων ἐξήτησα. Horum nihil verum; sed marginalis lectio manu ad meliorem lectionem ducit. Scripsit ille, ni fallor:

πολλάκις ἐξήτασα τὴν φιλότητα καὶ ὕβριν.

Saepe expendi et exploravi, comparatione instituta, amicitiam et superbiam suam. Metaphoram petitam esse a trutina, apparet ex vocabulis ῥοποστάσην et ῥέπουσαν, quae omnia eodem spectant. Ἐξετάζειν autem de examine, per trutinam facto, usurpatur et cum βασανίζειν jungitur ap. *Aristoph.* Thesm. v. 443. πάσας δ' ἐλέγχεις ἐξέτασον, πάντα δ' ἐβάσανον φρενί. ubi vide *Kusterum*. Maxime huc facit locus *Luciani* Qu. Hist. scr. sit §. 10. T. IV. p. 170. ubi Historicis suadet, ἐγγυαμβικὰς τῶν λεγομένων ἴκετα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκινδυνευμένα εὐθὺς ἀποβίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἐκρίβει τὸν τόκον. — Verborum autem ἐξήτασα et ἐξέτασα commutatorum exempla dedit *Wesseling.* ad *Diodor.* L. III. p. 187. et *Dorville* ad *Charit.* p. 57.

CXVII. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 113. St. 164. W. Vitae vicissitudines pro ludo, Fortunam pro

meretrice habendam, nec aegre ferendum esse, si pessimos optimis melius tractatos videamus. Cf. Ep. C. — V. 2. πέρνης. Sic iterum Ep. CXXI. τύχης — πέρνης γυναικὸς τοὺς τρόπους κεκτημένης. — ἑτέμοσιν. Cf. ad Ep. LXXIV. 3.

CXVIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 112. St. 163. W. Menandrum laudat, quod Tempus deum vocaverit. Ad hoc vel simile dictum respexit *Philodemus* Ep. XXIX. 4. ubi vide not. *Menandri* haec sunt in *Stobaei* Eclog. p. 137. Gr. ταὐτόματόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, τοῦ θεός. ὁ καιρὸς πάντας ἴσχει κορυφὰν *Pindari* est sententia in Pyth. IX. 135. — V. 3. Casus, opportune accidens, saepe meliora gignit iis, quae multo labore et studio efficere conabamur. — In fine hujus versus comma delendum.

CXIX. Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c. Fortuna in rebus humanis dominatur, rationis legisque expers; improbis magis quam probis favet, quo eam a ratione alienam esse manifestius fiat. In hunc sensum *Menander* in Eclog. Stob. p. 139. οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ἂν ποιῇ τύχη. — V. 4. ἐπιδεικνυμένη – δύναμιν. *Herodot.* L. VII. 24. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα αὐτὸ χέρξης ὁρώσεων ἐκέλευε, βίηλον δὲ δύναμιν ἀποδεικνυσθαι καὶ μνημόσυνα λιπέσθαι.

CXX. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 113. St. 164. W. Vita humana Fortunae ludibrium praebet. — V. 1. παίγνιον. *Lucian.* Nigrin. §. 20. T. I. p. 44. μαινομένης τῆς τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ δημοκοινούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον. *Fortuna – ludum insolentem ludere pertinax.* *Horat.* III. Carm. 29. 50. *Aristotel.* ap. *Stob.* XCVI. p. 531. 43. Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; ἀσθενείας ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον. — V. 3. σφαιρηδόν. *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent.* *Plaut.* in Prologo Captiv. 22. ubi vide *Taubmann.* *Palladae* versus adumbrati videntur ex *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 5. βίῃ μὲν γὰρ βριάει, βίη δὲ βριάοντα χαλέπτει· ῥεῖα δ' ἀείζη-

λον

χου μυσθει και ἄδηλον δεξει. Plura in hanc ſententiam dicta collegit *Muret.* in Var. Lect. XVI. 15. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. I. p. 309. T. II. p. 291.

¶. 432.] *CXXI.* Vat. Cod. p. 593. ſq. *Palladae* vindicat; ἄδηλον eſt in Plan. p. 113. St. 165. W. Inconſtanti fortunae natura, quam nemo ratione aſſequi poſſit, ſe aegritudine et tanquam vertigine corripi declarat. — V. 2. τοῦ βίου μεταστροφάς. Vulgo. — V. 8. πολῳ τρόπῳ corrigebat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 9. ἀδήλου τῷ βίῳ φανεροῦμένης. Vulgo. — V. 10. πόρης. Cf. Epigr. CXVII. 2. Quae in hoc Epigrammate a Planudeae lectionibus discrepant, ex membr. Vat. a clar. editore in textu ſunt poſita.

CXXII. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 114. St. 166. W. Faſtus et ſuperbia hominum, ex inani de divina origine ſua perſuaſione orta, imminuitur, ſi quis, quomodo genitus ſit, apud animum ſuum reputaverit. — V. 1. μνήμης. Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 3. ἐν ἔφυσεν. Vat. Cod. — V. 4. φυτὸν οὐράνιον. Ad *Alexidis* εἶτ' οὐ περιεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν *Platonis* dictum, ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον, attigit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. III. 36. p. 237. 38. noſtri loci non memor, quem comparavit *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. v. 630. p. 234. A. *Philo* ap. *Euſebium* Praep. Evang. VIII. cap. ult. μόνη γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἀψευδῶς ἀνθρωπογονεῖ, φυτὸν οὐράνιον καὶ βλάστημα θεῖον ἠκριβωμένον. — V. 5. ἐκ πηλοῦ. Prometheus ap. *Lucian.* §. 13. T. I. p. 148. κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γυμνὸν ὦδε φῶτας καὶ διαμαλάξας ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους — καὶ — ἐκ πηλοῦ ζῶα πανοῖα. *Callimach.* Fr. CXXXIII. αἱ δὲ Προμηθεὺς Ἕλλασε, καὶ πηλοῦ μὴ ἐξ ἑτέρου γίγνας. quem locum expreſſit *Juvenal.* XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto finxit praecordia Titan* – notante *Rubnk.* Epiſt. crit. p. 183. Adde, quae collegit *Garatter.* ad *M. Anton.* L. VII. 68. p. 233. — V. 6. κοσμῶν. (male Vat. Cod. κοσμου.) Sic

dixerit aliquis, qui rem turpem honestiore vocabulo velare velit. λόγοι σεμνοὶ vocantur *honestiores* illae dicendi *formulae*, quibus ad naturae quaedam officia significanda utimur, ut docuit *Gataker.* de N. I. St. c. XI. p. 70. — V. 7. τὸν omittit Vat. Cod. — μιαρᾶς βαυΐδας. τὴν ἀπόπτυστον δρόσον vocat *Aristoph.* Eqq. 1285.

CXXIII. Vat. Cod. p. 500. sq. Plan. p. 114. St. 166. W. Etiam hoc Epigrammate superbiam mortalium deprimere conatur poëta, vitam a parva aura pendere docens. — V. 3. ὄργανα. De organis pneumaticis cogitasse videtur. Cf. *Julian. Caes.* Ep. II. — V. 5. παλάμῃ ὀλίγην. Vat. Cod. — V. 6. ψυχὴν συλήσας. Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXIII. ζωὴν συλήσας. — ῳ κατάγει. sic omnes, sed „mendose. Scribendum κατάγει." *Br.* — ¶. 433.] V. 7. τερφόμεθα. Vat. Cod. — V. 8. ἄφρα βοᾶν. paroemiacum; ut ap. *Antomedont.* Ep. IX. 8.

CXXIV. Cod. Vat. p. 496. sq. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 23. Gesn. 153. Grot. Se neque ob eximiam felicitatem invidiae, neque ob mala misericordiae obnoxium esse optat. Sententia, ut ap. *Sodatem* in *Stob.* Flor. p. 427. Grot. Ὁ πένης ἀλγείτω, ὁ δὲ πλούσιος φθονείτω, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος δίκαιός ἐστιν. αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία. — V. 1. φθόνος. Locus *Pindari* est Pyth. I. 164. — V. 5. ἡ μεσότης. In Sched. Krohn. αἱ μεσότητες, ἄριστοι. — πέφυκε λυπεῖν. summa enim adducere solent pericula. Elegantem hunc dicendi usum attigit *Toup.* ad *Longin.* p. 274. *Zenno* ad Viger. de Idiotism. p. 313. 71.

CXXV. Cod. Vat. p. 426. Ἄδηλον. εἰς ἐπιστολήν. a rec. manu additum: καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. In Plan. p. 119. St. 171. W. ἄδηλον. — V. 2. ὄργανα. instrumenta, quibus absentes inter se congrediantur. συντυχία h. l. colloquium.

CXXVI. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 120. St. 174. W. Inutiles esse docet hominum curas et sollicitudines, cum

dii pro nobis curam gerant et omnia cogitata noſtra dirigant. Ineptum Epigramma, quod in putidis alliterationibus verſatur.

CXXVII. Vat. Cod. p. 501. Plan. l. c. Sideribus, ſub quibus naſcimur, omnem hominum vitam dirigentibus, mortalium conatus et ſtudia vaniſſima ſunt. Sapientis eſt, his omiſſis, tranquillo laetoque animo vitam transigere, ſi fieri poſſit, vel fatis invitis. — V. 2. *κλῆρος — κατὰ τὴν γένεσιν. genitura*, i. e. ſors, quae naſcentibus obtingit, quam vocis ſignificationem tetigit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 778. — V. 5. In hunc ſenſum *Horatius* I. Epiſt. 18. 106. *Haec eſt ſatis eſt orare Jovem, qui donat et aufert: Det vitam, det opes; aequum mî animum ipſe parabo.*

¶. 434.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 121. St. 175. W. Homines quovis die denuo naſcuntur, et omne praeteritum tempus periit. Nemo igitur ſenex poteſt vocari. — V. 2. *πρεσβύτου β. μ. ἰόντες.* Vat. Cod. — V. 6. *οὐ μετέχεις.* Aliter judicavit *Seneca* de Vitae Brev. c. X. *In tria tempora vita dividitur: quod eſt, quod fuit, quodque futurum eſt. Ex his, quod agimus, breve eſt: quod acturi ſumus, dubium: quod egimus, certum. Hoc eſt enim, in quod fortuna jus perdidit, quod in nullius arbitrium reduci poteſt. — Atqui haec eſt pars temporis noſtri ſacra ac dedicata, extra regnum fortunae ſubducta — Haec nec turbari, nec eripi poteſt: perpetua ejus et intrepida poſſeſſio eſt.* Cf. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 503.

CXXIX. Vat. Cod. p. 502. Planud. l. c. De fuga vitae conqueritur. — V. 3. *καθεζόμεθα.* Vat. Cod. Eſt in hoc vocabulo ignavi otii ſignificatio. *Quibusdam nihil, quo curſum dirigant, placet, ſed marcentes aſcitantesque fata deprehendunt. Seneca* de Vitae Brev. c. II.

CXXX. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 51. St. 74. W. Omnes ut victimas Proſerpinae mactandas vivere. *Victi-*

Digitized by Google

ma nil miserantis Orci ex *Horatio* nota II. Carm. III. 23. Noſtrum autem diſtichon noviſſimus interpres admovit ad I. Carm. XXVIII. 20. *nullum ſaeva caput Proſerpina fugit.*

CXXXI. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. Anima, corporeis vinculis conſtricta, in vita, ut in carcere, tenetur; hinc liberata ad deos tendit. Dicta ſunt haec ad ſententiam Platonicorum, qui animam corporis affectibus affici et corrumpi putabant; de qua opinione vide *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 35. — V. 2. δῆμος vulgo et in membr. Vat. quod in δεσμὸς mutavit *Brodaeus.* Secundum Empedoclis ſententiam αἱ ψυχαὶ — ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι ἐμάμασιν ἐνδέδενται (ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B.) inque eo ὀστρέου δίκην ἐνδεδεμέναι εἶναι, quae *Platonis* eſt comparatio. Solent autem *Platonici* corpus carcerem animae vocare; ut ille in *Phaedone* p. 82. D. E. unde *Cicero* Tuſc. Qu. I. 30. *vincula carceris rumpere*, et *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIII. 5. p. 239. φαίην δ' ἂν ἔγωγε, οὐδὲ ἄκουσαν εἶναι τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰν σώματος· οἷον εἰ καὶ δεσμώτην ἐννοήσαις δεδεμένον καὶ διαῤῥῆξαι τὸ τεῖχος τοῦ δεσμωτηρίου, ἐναμένοντα τὴν ἔκδυσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἱργμοῦ. σαρκὸς δεσμώτας mortales vocat *Gregor. Naz.* Epigr. CCXVI. in *Murat.* Anecd. p. 201. Apollonius juvenem quendam animae immortalitatem poſt fata docens: ψυχὴ — μετὰ σῶμα μαραν θέν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὸς ἵππος Ῥηϊδίως προθοροῦσα, κεκέννυται κέρι κούφῳ. *Philoſtrat.* Vit. Apoll. VIII. 31. p. 371. Ad *Brodaei* conjecturam firmandam nonnihil facit etiam oraculum ap. *Porphyrium* in Vit. Plot. c. XXII. ὅτ' ἐλύσω δεσμὸν ἀνάγκης ἀνθρωπίνης. — V. 4. πρὸς θεόν, *Plato* in Cratylo p. 263. *Maxim. Tyr.* XV. 6. p. 278. Cf. *Speuſippi* Ep. in Platonem T. I. p. 176.

CXXXII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 54. St. 78. W. Non phthiſin tantum homines enecare, ſed etiam pin-

Digitized by Google

guedinem, Dionyſii, tyranni, exemplo docet. De hoc homine inſignique ejus obeſitate vide *Athenaeum* ex *Nymphide Heracleota* multa tradentem L. XII. p. 549. ex quo fonte ſua etiam hauſit *Aelian.* V. H. IX. 13. Memorabile de illo tyranno fragmentum ex Piſcatoribus *Menandri*, ab *Athenaeo* ſervatum (ap. *Cleric.* p. 10.), ſed mendoſe, in hunc fere modum reſtituendum ſuſpicor:

Πάλαι λιπαινοῦντι μέν μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἥδοντα πολλὰ καὶ χολᾶδας κεῖσθαι παχύν,
παῦρα καὶ μέλις λελοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἔνα,
δεδιότα καὶ λέγοντα, σήκομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

— V. 1. »φθίσις. Sic veriſſime Salmaſius emendavit. »Oppoſita ſunt ἡ φθίσις et ἡ παχύτης. Corrupte in mem»branis etiam legitur ἡ φύσις.« *Br.* Hanc emendationem expreſſit *Grotius*:

Non tantum vitae finem facit arida rabes:
Quin etiam nimium pingue necare poteſt.

— ¶. 435.] V. 3. τοῦτ' ὁ τ. Vat. Cod.

CXXXIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 57. St. 81. W. De Herculis ſtatua, a Chriſtianis, ut videtur, in trivio everſa. — V. 1. ἐν τριόδοισι. ubi Hercules coli ſolebat. ἐν εὐχωλαῖς εἶναι autem dictum, ut ἐν τιμῇ εἶναι. qui precibus et divinis honoribus colebatur, nunc contemtus jacet. — V. 3. τριετέλεσσε. Ad honorem dei, tribus noctibus continuis a Jove elaborati, facit. Hoc ridens *Lucian.* D. D. X. 1. T. II. p. 32. τυχθῆναί τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύσθενον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. τριέσπερον λέοντα eum aenigmatice vocat *Lycophron* v. 33. et *Doſiadas* in Ara II. v. 11. unde *Lucianus* in Somn. §. 17. T. I. p. 16. ὄνειρος — τριέσπερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. ubi vide *T. H.* p. 200. — V. 5. πρὸς ἕκαστα. Vat. Cod. — V. 6. καιρῷ δουλεύειν. rebus ſe et temporibus accommodare. καιροῦ δοῦλον illuſtrat *Budaeus* in Comm. Gr. L. p. 457. 28.

CXXXIV. Vat. Cod. p. 375. cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ (Βυζαντίνου, cujus Ep. praecedit) ἐπί τινι ἄρχοντι παραίνεσις φεύγειν τοὺς κόλακας. non in margine autem, ſed intus additum: Παλλαδᾶ. Βυζαντίνου inſcribitur in Planud. p. 63. St. 91. W. — V. 2. πολλούς. Princeps adulatores ferens calumniandi et criminandi occaſionem praebet, probosque homines impuris adulatorum linguis objicit.

CXXXV. Cod. Vat. p. 425. Plan. p. 64. St. 93. W. Provinciis praefecti aut rapaces aut ſuperbi eſſe ſolent; probum, qui et mitis, mitem, qui etiam probus ſit, nusquam inter eos reperias. — V. 1. καθαρός. a furtis purus; ut infra ἁγνός. καθαρὰς τὰς χεῖρας hic dixit Pericles ap. *Plutarch.* T. I. p. 156. B. οὐ μόνον τὰς χεῖρας, ὦ Σοφόκλεις, καθαρὰς δεῖ τὸν στρατηγὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. ut apparet ex verſione *Ciceronis* Off. L. I. 40. *At enim praetorem, Sophocle, decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes habere.* De praefecto quodam Incertus in Epigr. edito a cl. *Huſchkio* p. 275. ὃς γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατήρ τε Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας. — V. 2. δόγματος. a philoſophis traductum; ut *vitae ſecta* pro ratione et conditione dicitur. — V. 3. τὸ γλυκὺ. τὸ μείλιχον. Suavitas morum cum rapacitate, integritas cum ſuperbia conjuncta eſſe ſolet. — V. 4. „Provinciae, quos vidit in Aegypto, Praeſides feroces et rapaces innuit, quae animi vitia vocat *inſtrumenta imperii*, „ὄργανα τῆς ἀρχῆς. Quod vulgo legitur τῆς ἀρετῆς inceptum eſt.“ *Br.* ἀρετῆς legitur etiam in Vat. Cod.

CXXXVI. Vat. Cod. p. 503. Plan. l. c. Deos quoque philoſophos videri, cum hominum conviciis primum quidem non iraſcantur, tempore interjecto autem graviſſimas poenas a miſeris mortalibus ſumant. De lenta deorum ira hoc eſt *Euripidis* in Ione 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πως, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. *Ut ſit magna, ta-*

Digitized by Google

men certe lenta ira deorum eſt. Juvenal. XIII. 10. Caeterum haec non in laudem philoſophorum ſcripta eſſe, ſponte apparet.

¶. 436.] *CXXXVII.* Vat. Cod. p. 496. Plan. l. c. Cauſidicum juſtum judicem fieri poſſe negat. — V. 2. πῶλ' ἐγ' Vat. Cod. πῶλ' ἐϑ' vulgo. — V. 4. cl. editor exhibuit lectionem Planud. ſed in membranis eſt: μηϑ' ὅν' ἂν Ἰσοκράτους. Primam ſyllabam *Iſocrates* producit in *Chriſtodori* Ecphr. v. 256. Epigr. incert. DLIV. DLV. — V. 5. πᾶς γὰρ et ἡϑισμένος. Vat. Cod. In ſequentibus ἐν abundare pronuntiat *Brodaeus*, ſatis pro lubitu; nam in aliis locis hujus abundantiae longe diverſa eſt ratio. Si ſincera eſt lectio, ἐν ἑταίρῃ per brachylogiam poſitum videri debet pro ἐν ἑταίρου ϑίνῃ. Hunc locum quomodo acceperit *Grotius*, difficile dictu eſt. Vertit enim:

Nam ſolitus cauſas venali dicere lingua,
Non et judicium vendere non paterit.

Ingenioſe haec tentavit *Is. Caſaubonus* in not. mſc. ἀλλὰ ἑταίρας ἐμπόρευσον δικάσαι τῆς ξυναγεῖς δύναται. Mercede conductus non magis judicis dignitatem ſervabit, quam ſordida meretrix, quae ſe omnibus vendere ſolet.

CXXXVIII. Vat. Cod. p. 502. ſq. Plan. p. 115. Sb. 166. W. Calamitas quaedam, ſive rumor de calamitate, in quam Graecia inciderat, huic Epigrammati occaſionem dediſſe videtur. — V. 1. Etiam Fama, ſi dea eſt, ſicuti reliqui dii, Graecis infeſta, falſis rumoribus fallit. — V. 3. „Edd. omnes absque Codicum diſſenſu φήμη δ' ἀντικαϑής, quod emendat Dorvill. ad Char. „p. 217." *Br.* ἀντικαϑής. Vat. Cod. Comparat *Dorvillius Terentium* V. Andr. VI. 4. *More hominum evenit, ut, quod ſim nactus mali, Prius reſciſcere id, quam ego illud, quod ſibi evenit boni.* — Poſtrema adjiciuntur per ὑπερβολήν: nonnunquam facti notitia celeritate ipſam Famam antevertit; ſatis inepte, ut multa in his *Palladae* Epigrammatis.

CIX. Vat. Cod. p. 443. Plan. p. 60. St. 86. W. In hoc carmine conſtituendo ſecutus eſt cl. editor emendationes *Jo. Toupii* in Em. ad Suid. P. II. p. 243. nam vulgo v. 1. ἐν διζόφοις et v. 2. δίζυφον ἐν χε. legitur. Huic corruptelae primus ſuccurrere conatus eſt *Bapt. Pius* in Annot. Poſter. Syll. III. 37. (Lamp. crit. T. I. p. 442.), qui ἐν ζιζόφοις corrigit; eique emendationi calculum adjecit *Bod. a Stapeln* ad *Theophr.* L. IV. p. 329. et cujus haud paulo major auctoritas, *Joſ. Scaliger*, qui ſic etiam in marg. exemplaris ſui emendavit. Sed *zizyphon* arborem, de qua vid. *Salmaſ.* ad *Solin.* p. 730. vim arcanam, habere ad febrim curandam, nemo veterum, quod ſciam, prodidit. Non autem de emplaſtro agi, cujus uſu *Palladas* ſanitatem receperit, ut *Pius* cenſebat, ſed de amuleto, ex verbo περιάπτω abunde prodit. Quod ſi, cum *Toupio*, comparaveris *Dioscoridem* de Mater. Med. L. III. 13. οἱ δὲ τῆς κεφαλῆς σκώληκες εἰς κόνιδα ἐνδεδέμενοι καὶ περιαπτόμενοι τραχήλῳ ἢ βραχίονι, ἰατροῦνται τεταρταίους διαλείποντας — cum *Suidae* verbis in κρότωνος ὑγιάσταις· — κρόταν δέ ἐστι ζωύφιον, τὸ ἐν τοῖς κυσὶ καὶ βουσὶ γινόμενον — vix facere poteris, quin *Toupii* emendationem, a *Brunckio* receptam, aut veram, aut veriſimillimam judices. — V. 4. „Vat. Cod. καὶ γέγονα. Interpolatum „videtur a librariis hoc epigramma, in cujus v. 3. ἡπιάλῳ κάμνων — περιάψα olim lectum fuiſſe probabile eſt. „Addita caetera ad ſupplendam lacunam. Epiala enim „febris ſpecies eſt a quartana diverſae; et illud γέγονα „indicio eſt, Palladam de ſe ipſo febri ſic ſanato loqui.“ *Br. Dioscoridis* tamen locus lectioni τεταρταίους patrocinatur; nec incredibile eſt, *Palladam* ἡπιάλου pro *febri* ſimpliciter poſuiſſe, aut, artis medicae ignorantia, febrium genera non recte diſtinxiſſe. Ceterum γέγονα legitur in contextu, in margine Cod. καὶ γέγονεν.

CX. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 89. St. 131. W. — Plutum πρεσβύτης οὐδὲν appellatum noviſſimus *Horatii* edi-

tor comparavit ad L. III. Carm. XVI. 17. *Creſcentem ſequitur cura pecuniam, Majorumque fames.* — V. 2. τὸ ἔχειν σε φόβος. *Juvenal.* X. 19. *Panca licet portes argenti vaſcula puri, Nocte iter ingreſſus gladium contumque timebis, Et motae ad lunam trepidabis arundinis umbram: Cantabit vacuus coram latrone viator.* *Teles* ap. *Stob.* XCI. p. 509. Θρασύτατος δέ ἐστιν ὑμοῦ (ὁ πλοῦτος) καὶ δειλότατος· ἀκριβόμενος μὲν ὡς ἐπὶ μεγίστοις, φεισόμενος δὲ ὡς ἐπ' ἀσθενεῖ πράγματι· ὑπερήφανος ἅμα ἐξ ἀλαζονείας, ταπεινὸς ἐκ φροντίδος· χρώμενος μὲν ἄσωτός ἐστιν, μὴ χρώμενος δὲ ἄθλιος. In inſigni hoc *Teletis* fragmento, cujus et alia quaedam huc faciunt, p. 510. 2. emendandum videtur: τέκνα δ' ἀχθροποιεῖ (pro δὲ χείρω ποιεῖ) πατρόθεν. et infra l. 35. καὶ μύρια τῶν κακῶν οὐκ ἂν ἦν, εἰ μὴ πλοῦτος ἦν, δι' ὃν (pro ἦθεν) γίνεται φόνος κ. τ. λ. — In fine v. 2. membr. Vat. καὶ τὸ μὴ ἔχειν σε λύπη, metro repugnante.

CXI. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 90. St. 131. W. Stultos eſſe docet, qui divitias, quaſi iis ſemper fruĉturi, congerant, eique colligendi ſtudio intenti tempus inaniter conſumant, cujus non, ut pecuniae, copias nobis comparare poſſimus. — ζωῆς μέτρα ἐσμέν. vitae tempus ultra terminos ſuos extendere et porrigere.

¶. 430.] *CXII.* Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c.

CXIII. Vat. Cod. p. 496. Plan. p. 103. St. 153. W. Fabulam de Circe ſic interpretatur, ut eam meretricem fuiſſe dicat, quae juvenes, ipſam amantes, bonis ſuis et ratione privaverit, eosque ſic ſpoliatos domi, ut beſtias, nutriverit: Ulyſſem vero ejus illecebris, non herbae cujusdam, ut ap. *Homerum* eſt, virtute, ſed rationis vi et virtute reſtitiſſe. Similem interpretationem ſequitur *Horatius* I. Epiſt. II. 23. *Sirenum ſcopulos et Circae pocula noſti: Quae ſi cum ſociis ſtultus cupidusque bibiſſet, Sub domina meretrice fuiſſet turpis et excors.* Cf. *Dio Chryſoſt.* Or. VIII. T. I. p. 283. ed. *R.* — V. 8. ὀδυσ-

σὺς τ. νύστητα. Vat. Cod. Posterius, in Planudea quoque lectum, *Opsoposus* emendavit. — V. 9. »φέσεως δ' ἰδίας »δώρημα λογισμόν. Sic recte edidit Stephanus; male ante »eum consentientibus codd. ἔμφρονα λογισμὸν legebatur.« *Br.* δώρημα *Brodaeo* debetur, qui sic emendavit in Notis. Haec tamen conjectura, quamvis optimum sensum fundente, nihil incertius. *Jos. Scaligero* in mentem venerat φρονίοντα, cujus glossema ἔμφρονα esse possit. Sed aliud quid latere puto; fortasse ἔμφραγμα, *munimentum*; quod *Palladae* ingenio accommodatum. *Eustath.* in explicatione hujus fabulae, ad Odyss. κ. p. 397. 18. ἐκπεσεῖται γὰρ τῆ καθ' ἡδονὴν Κίρκη ξίφος, τὸν ἐμβριθῆ καὶ τιμητικὸν τῆς κακίας λόγον· ἡ δὲ ὑποστήξει, καὶ ἀμεῖται μηδὲν πῆμα κακὸν βουλεύσειν αὐτῆ, πεπυκασμένη καὶ κατασφάκτῳ ἄλλως ὄντι.

CXIV. Vat. Cod. p. 498. Plan. p. 106. St. 157. W. Pauperem, quia nunquam vixerit, i. e. vitae bonis fructus sit, hoc praestare diviti, quod nec mori videatur, cum divites nonnisi iniquissimo animo a congestis thesauris discedant. — V. 2. ζῆν δοκῶν. Cf. Ep. LXIX. — ὡς νέκυς. De avaro, vita non utente, *Antiphanes* Ep. III. οὗτος ἅμα τεθνηκεν ἀνήρ· νέκυν δὲ παρέχω νεκρόν. ubi vide not.

CXV. Vat. Cod. p. 426. εἰς τὴν φιλόσοφον Ὑπατίαν τὴν Θέωνος θυγατέρα. τοῦ αὐτοῦ Παλλαδᾶ. Auctoris nomen omisit Planud. p. 108. St. 159. W. »Narrationem in»dignissimae Hypatiae caedis ab Alexandrinis christia»nis, instinctu, ut quidam tradiderunt, Cyrilli episcopi »perpetratae, vide ap. *Socratem* l. VII. 15. Contigit an»no 415. Inde definiri potest Palladae aetas, quem ex »multis illius carminibus christianum non fuisse admo»dum verisimile est.« *Br.* Multa de Hypatia, ex *Damascio*, ut *Kusterо* videtur, petita, narrat *Suidas* T. III. p. 533. Conf. *Menagium* de Mulier. philos. p. 495. — V. 1. Ad λόγους ex verbo βλέπω, per zeugma addito,

Digitized by Google

verbum ἀκούω assumendum est. ὁ οἶκος ἑστηῶος τῆς παρθένου, si recte intelligo, est domicilium signi, quod *virgo* vocatur. Cum hoc igitur signo virginis, quam alii Astraeam putabant, alii Apollinis filiam, (v. *Hygin.* Fab. Astr. XXV.) Hypatiam comparat, hanc quasi vivam illius imaginem veneratur. — V. 3. εἰς οὐρανόν, pro ἐν οὐρανῷ sive οὐράνια, nam omnia tua plane sunt coelestia. — V. 4. λόγων εὐμορφία, quasi *eloquentiae venerem* dicas, sive *ornamentum*, ἄγαλμα, *literarum*. Faciunt huc *Suidae* verba l. c. πρὸς δὲ τῇ διδασκαλικῇ καὶ ἐπ' ἔμφρον ἀνεβᾶσα τῆς πρακτικῆς ἀρετῆς, δικαία τε καὶ σώφρων γεγονυῖα, διετέλει παρθένος – σφόδρα καλή τε οὖσα καὶ εὐειδής.

¶. 431.] *CXVI.* Vat. Cod. p. 504. Plan. p. 110. St. 161. W. Causam reddit, nescio cui, cur ab ejus amicitia alienatus fuerit. — V. 1. ἐξέτησας τήν. Vat. In marg. Wechel. ἴσως γραπτέον ἐξήτησα. Horum nihil verum; sed marginalis lectio manu ad meliorem lectionem ducit. Scripsit ille, ni fallor:

πολλάκις ἐξήτασσα τὴν φιλότητα καὶ ὕβριν.

Saepe expendi et exploravi, comparatione instituta, amicitiam et superbiam suam. Metaphoram petitam esse a trutina, apparet ex vocabulis ῥοποτέρην et ῥέπουσαν, quae omnia eodem spectant. Ἐξετάζειν autem de examine, per trutinam facto, usurpatur et cum βασανίζειν jungitur ap. *Aristoph.* Thesm. v. 443. πάσας δ' εἰλίας ἐξήτασεν, πάντα δ' ἐβάσανεν φρενί. ubi vide *Kusterum*. Maxime huc facit locus *Luciani* Qu. Hist. scr. sit §. 10. T. IV. p. 170. ubi Historicis suadet, ἀγωνοθετικῶς τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παραπεπαμμένα εὐθὺς ἀποβλίττειν, παραλέγεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τόπον. — Verborum autem ἐζήτησα et ἐξήτασα commutatorum exempla dedit *Wesseling.* ad *Diodor.* L. III. p. 187. et *Dorville* ad *Charit.* p. 57.

CXVII. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 113. St. 164. W. Vitae vicissitudines pro ludo, Fortunam pro

Digitized by Google

meretrice habendam, nec aegre ferendum esse, si pessimos optimis melius tractatos videamus. Cf. Ep. C. — V. 2. πόρνης. Sic iterum Ep. CXXI. τύχης — πόρνης γὰρ ναυκλὴρ τοὺς τρέσσους κακτιμένης. — ἰσόμοιρον. Cf. ad Ep. LXXIV. 3.

CXVIII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 112. St. 163. W. Menandrum laudat, quod Tempus deum vocaverit. Ad hoc vel simile dictum respexit *Philodemus* Ep. XXIX. 4. ubi vide not. *Menandri* haec sunt in *Stobaei* Eclog. p. 137. Gr. ταὐτόματόν ἐστιν, ὡς ἔοικε, τοῦ θεὸς ὁ καιρὸς πάντας ἴσχει κορυφὴν *Pindari* est sententia in Pyth. IX. 135. — V. 3. Casus, opportune accidens, saepe meliora gignit iis, quae multo labore et studio efficere conabamur. — In fine hujus versus comma delendum.

CXIX. Vat. Cod. p. 498. Plan. l. c. Fortuna in rebus humanis dominatur, rationis legisque expers; improbis magis quam probis favet, quo eam a ratione alienam esse manifestius fiat. In hunc sensum *Menander* in Eclog. Stob. p. 139. οὐδὲν κατὰ λόγον γίγνεται ὧν ποιεῖ τύχη. — V. 4. ἐπιδεικνυμένη – δύναμιν. *Herodot.* L. VII. 24. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα αὐτὸ τοῦτο ἔρξας ὀρθῶσαι ἐκέλευε, ἰθέλων δὲ δύναμιν ἐπιδεῖξασθαι καὶ μνημόσυνα λιπέσθαι.

CXX. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 113. St. 164. W. Vita humana Fortunae ludibrium praebet. — V. 1. παίγνιον. *Lucian.* Nigrin. §. 20. T. I. p. 44. μαστιγουμένης τῆς τύχης, παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ δικαιοτάτους μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον. *Fortuna – ludum insolentem ludere pertinax. Horat.* III. Carm. 29. 50. *Aristotel.* ap. *Stob.* XCVI. p. 531. 43. Τί γάρ ἐστιν ἄνθρωπος; κεφαλῆς ὑπόδειγμα, καιροῦ λάφυρον, τύχης παίγνιον. — V. 3. σφαιρηδόν. *Enimvero Dî nos quasi pilas homines habent. Plaut.* in Prologo Captiv. 22. ubi vide *Taubmann. Palladae* versus adumbrati videntur ex *Hesiodi* Ἔ. καὶ Ἡ. 5. ῥεῖα μὲν γὰρ βριάει, βρι᾽ ἀνδρὶ δὲ βριάοντι χαλίπτει· ῥεῖα δ᾽ ἀρίζη-

λον

καὶ μανόδει καὶ ἄδηλον λέξει. Plura in hanc ſententiam dicta collegit *Muret.* in Var. Lect. XVI. 15. et *Mitſcherl.* ad *Horat.* T. I. p. 309. T. II. p. 291.

¶. 432.] *CXXI.* Vat. Cod. p. 503. ſq. *Palladae* vindicat; *ἄδηλον* eſt in Plan. p. 113. St. 165. W. Inconſtanti fortunae natura, quam nemo ratione aſſequi poſſit, ſe aegritudine et tanquam vertigine corripi declarat. — V. 2. *τοῦ βίου μεταστροφάς.* Vulgo. — V. 8. *τοίῳ τρόπῳ* corrigebat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 9. *ἀδήλου τῷ βίῳ φανερουμένης.* Vulgo. — V. 10. *πέρνης.* Cf. Epigr. CXVII. 2. Quae in hoc Epigrammate a Planudeae lectionibus discrepant, ex membr. Vat. a clar. editore in textu ſunt poſita.

CXXII. Vat. Cod. p. 495. Plan. p. 114. St. 166. W. Faſtus et ſuperbia hominum, ex inani de divina origine ſua perſuaſione orta, imminuitur, ſi quis, quomodo genitus ſit, apud animum ſuum reputaverit. — V. 1. *μνήμης.* Ed. pr. Fl. et Ald. — V. 3. *ἰν ἔφυσεν.* Vat. Cod. — V. 4. *φυτὸν οὐράνιον.* Ad *Alexidis εἴτ' οὖ περιεργόν ἐστιν ἄνθρωπος φυτὸν Platonis* dictum, *ἄνθρωπος φυτὸν οὐράνιον, οὐκ ἔγγειον,* attigit *Caſaubon.* ad *Athen.* L. III. 36. p. 237. 38. noſtri loci non memor, quem comparavit *Valckenar.* ad *Eurip.* Hippol. v. 630. p. 234. A. *Philo* ap. *Euſebium* Praep. Evang. VIII. cap. ult. *μόνη γὰρ ἡ Ἑλλὰς ἀψευδῆς ἀνθρωπογονεῖ, φυτὸν οὐράνιον καὶ βλάστημα θεῖον ἠκριβωμένον.* — V. 5. *ἐκ πηλοῦ.* Prometheus ap. *Lucian.* §. 13. T. I. p. 148. *κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φήρας καὶ διαμαλάξας ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους — καὶ — ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα.* *Callimach.* Fr. CXXXIII. *σὲ Προμηθεὺς Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.* quem locum expreſſit *Juvenal.* XIV. 34. *quibus arte benigna Et meliore luto finxit praecordia Titan* – notante *Rubnk.* Epiſt. crit. p. 183. Adde, quae collegit *Garacker.* ad *M. Anton.* L. VII. 68. p. 233. — V. 6. *κεκμῶν.* (male Vat. Cod. *κεκμω.*) Sic

dixerit aliquis, qui rem turpem honestiore vocabulo velare velit. λόγοι σεμνοὶ vocantur *honestiores* illae dicendi *formulae*, quibus ad naturae quaedam officia significanda utimur, ut docuit *Gataker.* de N. I. St. c. XI. p. 70. — V. 7. τὸν omittit Vat. Cod. — μιαρᾶς βαλβὸς. τὴν ἀπόπτυστον δρόσον vocat *Aristoph.* Eqq. 1285.

CXXIII. Vat. Cod. p. 500. sq. Plan. p. 114. St. 166. W. Etiam hoc Epigrammate superbiam mortalium deprimere conatur poëta, vitam a parva aura pendere docens. — V. 3. ὄργανα. De organis pneumaticis cogitasse videtur. Cf. *Julian. Caes.* Ep. II. — V. 5. παλάμῃ ὀλίγῃν. Vat. Cod. — V. 6. ψυχὴν συλήσας. Ep. ἀδεσπ. CCCCLXXIII. ζωὴν συλήσας. — ὃ κατάγει. sic omnes, sed „mendose. Scribendum κατάγοι." *Br.* — ¶. 433.] V. 7. τερφθείημεν. Vat. Cod. — V. 8. ἄλφα βοσκ. paroemiacum; ut ap. *Antomedont.* Ep. IX. 8.

CXXIV. Cod. Vat. p. 496. sq. Plan. p. 115. St. 167. W. *Stob.* T. XXXVIII. p. 221. 23. Gesn. 153. Grot. Se neque ob eximiam felicitatem invidiae, neque ob mala misericordiae obnoxium esse optat. Sententia, ut ap. *Sodatem* in *Stob.* Flor. p. 427. Grot. Ὁ πένης ἀλυπεῖται, ὁ δὲ πλούσιος φθονεῖται, ὁ μέσος δὲ βίος κεκραμένος ἀκινδύνῳ ἐστιν. αὐτάρκεια γὰρ πρὸς πᾶσιν ἡδονὴ δικαία. — V. 1. φθόνος. Locus *Pindari* est Pyth. I. 164. — V. 5. ἡ μεσότης. In Sched. Krohn. αἱ μεσότητες ἄριστοι. — πέφυκε ἰσάγειν. summa enim adducere solent pericula. Elegantem hunc dicendi usum attigit *Toup.* ad *Longin.* p. 274. *Zeun.* ad Viger. de Idiotism. p. 313. 71.

CXXV. Cod. Vat. p. 426. Ἄδηλον. εἰς ἐπιστολήν. a rec. manu additum: καὶ τοῦτο Παλλαδᾶ. In Plan. p. 119. St. 171. W. ἄδηλον. — V. 2. ὄργανα. instrumenta, quibus absentes inter se congrediantur. συντυχία h. l. colloquium.

CXXVI. Cod. Vat. p. 494. Plan. p. 120. St. 174. W. Inutiles esse docet hominum curas et sollicitudines, cum

Digitized by Google

dii pro nobis curam gerant et omnia cogitata noſtra dirigant. Ineptum Epigramma, quod in putidis alliterationibus verſatur.

CXXVII. Vat. Cod. p. 501. Plan. l. c. Sideribus, ſub quibus naſcimur, omnem hominum vitam dirigentibus, mortalium conatus et ſtudia vaniſſima ſunt. Sapientis eſt, his omiſſis, tranquillo laetoque animo vitam transigere, ſi fieri poſſit, vel fatis invitis. — V. 2. *κλῆρος — κατὰ τὴν γένεσιν. genitura*, i. e. ſors, quae naſcentibus obtingit, quam vocis ſignificationem tetigit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 778. — V. 5. In hunc ſenſum *Horatius* I. Epiſt. 18. 106. *Haec eſt ſatis eſt orare Jovem, qui donat et aufert: Det vitam, det opes; aequum mî animum ipſe parabo.*

¶. 434.] *CXXVIII.* Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 121. St. 175. W. Homines quovis die denuo naſcuntur, et omne praeteritum tempus periit. Nemo igitur ſenex poteſt vocari. — V. 2. *πρεσβύτου β. μ. ἰόντες.* Vat. Cod. — V. 6. *οὐ μετέχεις.* Aliter judicavit *Seneca* de Vitae Brev. c. X. *In tria tempora vita dividitur: quod eſt, quod fuit, quodque futurum eſt. Ex his, quod agimus, breve eſt: quod acturi ſumus, dubium: quod egimus, certum. Hoc eſt enim, in quod fortuna jus perdidit, quod in nullius arbitrium reduci poteſt. — Atqui haec eſt pars temporis noſtri ſacra ac dedicata, extra regnum fortunae ſubducta — Haec nec turbari, nec eripi poteſt: perpetua ejus et intrepida poſſeſſio eſt.* Cf. *Burmann.* ad Anthol. Lat. T. I. p. 503.

CXXIX. Vat. Cod. p. 502. Planud. l. c. De fuga vitae conqueritur. — V. 3. *καθεζόμεθα.* Vat. Cod. Eſt in hoc vocabulo ignavi otii ſignificatio. *Quibusdam nihil, quo curſum dirigant, placet, ſed marcentes aſcitantesque fata deprehendunt.* *Seneca* de Vitae Brev. c. II.

CXXX. Vat. Cod. p. 502. Plan. p. 51. St. 74. W. Omnes ut victimas Proſerpinae mactandas vivere. *Victi-*

Digitized by Google

ma nil miserantis Orci ex *Horatio* nota II. Carm. III. 23. Noſtrum autem diſtichon noviſſimus interpres admovit ad I. Carm. XXVIII. 20. *nullum ſaeva caput Proſerpina fugit.*

CXXXI. Vat. Cod. p. 502. Plan. l. c. Anima, corporeis vinculis conſtricta, in vita, ut in carcere, tenetur; hinc liberata ad deos tendit. Dicta ſunt haec ad ſententiam Platonicorum, qui animam corporis affectibus affici et corrumpi putabant; de qua opinione vide *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 35. — V. 2. δῆμος vulgo et in membr. Vat. quod in δεσμὸς mutavit *Brodaeus.* Secundum Empedoclis ſententiam αἱ ψυχαὶ — ἀλληλοφαγίας δίκην τίνουσαι σώματοι ἐνδέδυντο (ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B.) inque eo δεσμὸν δίκην ἐνδεδεμέναι εἰσίν, quae *Platonis* eſt comparatio. Solent autem *Platonici* corpus carcerem animae vocare; ut ille in *Phaedone* p. 82. D. E. unde *Cicero* Tuſc. Qu. I. 30. *vincula carceris rumpere*, et *Maxim. Tyr.* Diſſ. XIII. 5. p. 239. φαίην δ' ἂν ἔγωγε, οὐδὲ ἄκουσαν εἶναι τῇ γενναίᾳ ψυχῇ φθορὰν σώματος· οἷον εἰ καὶ δεσμώτην ἐννοήσαις ὀρῶντα σαπέντων καὶ διαῤῥέον τὸ τεῖχος τοῦ δεσμωτηρίου, ἀναμένοντα τὴν ἔκδυσιν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ εἱργμοῦ. σαρκὸς δεσμώτας mortales vocat *Gregor. Naz.* Epigr. CCXVI. in *Murat.* Anecd. p. 201. Apollonius juvenem quendam animae immortalitatem poſt fata docens: ψυχὴ — μετὰ σῶμα μαρανθέν, ἅτ' ἐκ δεσμῶν θοὰς ἵππους Ῥηϊδίως προθεροῦσα, κεράννυται κέρι κούφῳ. *Philoſtrat.* Vit. Apoll. VIII. 31. p. 371. Ad *Brodaei* conjecturam firmandam nonnihil facit etiam oraculum ap. *Porphyrium* in Vit. Plot. c. XXII. ὅτ' ἐλύσαο δεσμὸν ἀνάγκης ἀνδρομέης. — V. 4. πρὸς θεόν. *Plato* in Cratylo p. 263. *Maxim. Tyr.* XV. 6. p. 278. Cf. *Speuſippi* Ep. in Platonem T. I. p. 176.

CXXXII. Vat. Cod. p. 497. Plan. p. 54. St. 78. W. Non phthiſin tantum homines enecare, ſed etiam pin-

Digitized by Google

guedinem, Dionyſii, tyranni, exemplo docet. De hoc homine inſignique ejus obeſitate vide *Athenaeum* ex *Nymphide Heracleota* multa tradentem L. XII. p. 549. ex quo fonte ſua etiam hauſit *Aelian.* V. H. IX. 13. Memorabile de illo tyranno fragmentum ex Piſcatoribus *Menandri*, ab *Athenaeo* ſervatum (ap. *Cleric.* p. 10.), ſed mendoſe, in hunc fere modum reſtituendum ſuſpicor:

Πάλαι ἐπισκοποῦντι μόνος μοι θάνατος οὗτος φαίνεται
εὐθάνατος, ἥδοντα πολλὰ καὶ χελώνας κεῖσθαι παχύν,
παῦρα καὶ μέλις λαλοῦντα καὶ τὸ πνεῦμ' ἔχοντ' ἄνω,
ἀεθίοντα καὶ λέγοντα, σώπομ' ὑπὸ τῆς ἡδονῆς.

— V. 1. »φθίσις. Sic veriſſime Salmaſius emendavit. »Oppoſita ſunt ἡ φθίσις et ἡ παχύτης. Corrupte in mem»branis etiam legitur ἡ φύσις.« *Br.* Hanc emendationem expreſſit *Grotius*:

Non tantum vitae finem facit arida tabes:
Quin etiam nimium pingue necare poteſt.

— ¶. 435.] V. 3. τοῦτ' ὅ τ. Vat. Cod.

CXXXIII. Vat. Cod. p. 435. Plan. p. 57. St. 81. W. De Herculis ſtatua, a Chriſtianis, ut videtur, in trivio everſa. — V. 1. ἐν τριόδοισι, ubi Hercules coli ſolebat. ἐν εὐχωλαῖς εἶναι autem dictum, ut ἐν τιμῇ εἶναι. qui precibus et divinis honoribus colebatur, nunc contemtus jacet. — V. 3. τριετέλεσι. Ad honorem dei, tribus noctibus continuis a Jove elaborati, facit. Hoc ridens *Lucian.* D. D. X. 1. T. II. p. 32. τυχθῆναί τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν καὶ πολύθλιον θεόν· τοῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. τριόπτερον λέοντα eum aenigmatice vocat *Lycophron* v. 33. et *Doſiadas* in Ara II. v. 11. unde *Lucianus* in Somn. §. 17. T. I. p. 16. ὄνειρος — τριόπτερος, ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. ubi vide T. II. p. 200. — V. 5. πρὸς ἕκαστα. Vat. Cod. — V. 6. καιρῷ δουλεύειν. rebus ſe et temporibus accommodare. καιροῦ δοῦλον illuſtrat *Budaeus* in Comm. Gr. L. p. 457. 28.

CXXXIV. Vat. Cod. p. 375. cum lemmate: τοῦ αὐτοῦ (Βυζαντίνου, cujus Ep. praecedit) ἐπί τινι ἄρχοντι παραίνεσις φεύγειν τοὺς κόλακας. non in margine autem, ſed intus additum: Παλλαδᾶ. Βυζαντίνου inſcribitur in Planud. p. 63. St. 91. W. — V. 2. πολλούς. Princeps adulatores ferens calumniandi et criminandi occaſionem praebet, probosque homines impuris adulatorum linguis objicit.

CXXXV. Cod. Vat. p. 425. Plan. p. 64. St. 93. W. Provinciis praefecti aut rapaces aut ſuperbi eſſe ſolent; probum, qui et mitis, mitem, qui etiam probus ſit, nusquam inter eos reperias. — V. 1. καθαρός. a furtis purus; ut infra ἁγνός. καθαρὸς τὰς χεῖρας ſic dixit Pericles ap. *Plutarch.* T. I. p. 156. B. οὐ μόνον τὰς χεῖρας, ὦ Σοφόκλεις, καθαρὰς δεῖ τὸν στρατηγὸν ἔχειν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. ut apparet ex verſione *Ciceronis* Off. L. I. 40. *At enim praetorem, Sophocle, decet non ſolum manus, ſed etiam oculos abſtinentes habere.* De praefecto quodam Incertus in Epigr. edito a cl. *Huſchkio* p. 275. ὃς γὰρ ἐὼν πόλιος κτεάνων ταμίης τε πατρὸς τε Κέρδεσιν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἐμίηνε χέρας. — V. 2. δόγματος. a philoſophis traductum; ut *vitae facta* pro ratione et conditione dicitur. — V. 3. τὸ γλυκὺ. τὸ μείλιχον. Suavitas morum cum rapacitate, integritas cum ſuperbia conjuncta eſſe ſolet. — V. 4. „Provinciae, quos vidit in Aegypto, Praeſides feroces et rapaces innuit, quae animi vitia vocat *inſtrumenta imperii*, „ὄργανα τῆς ἀρχῆς. Quod vulgo legitur τῆς ἀρετῆς inceptum eſt.“ *Br.* ἀρετῆς legitur etiam in Vat. Cod.

CXXXVI. Vat. Cod. p. 503. Plan. l. c. Deos quoque philoſophos videri, cum hominum conviciis primum quidem non iraſcantur, tempore interjecto autem graviſſimas poenas a miſeris mortalibus ſumant. De lenta deorum ira hoc eſt *Euripidis* in Ione 1615. χρόνια μὲν τὰ τῶν θεῶν πώς, εἰς τέλος δ' οὐκ ἀσθενῆ. *Ut ſit magna, ta-*

men certe lenta ira deorum eſt. Juvenal. XIII. 10. Caeterum haec non in laudem philoſophorum ſcripta eſſe, ſponte apparet.

¶. 436.] *CXXXVII.* Vat. Cod. p. 496. Plan. l. c. Cauſidicum juſtum judicem fieri poſſe negat. — V. 2. πάϊς τ' Vat. Cod. τοῦ δ' vulgo. — V. 4. cl. editor exhibuit lectionem Planud. ſed in membranis eſt: μηδ' ὅτ' ἂν Ἰσοκράτους. Primam ſyllabam *Iſocrates* producit in *Chriſtodori* Ecphr. v. 256. Epigr. incert. DLIV. DLV. — V. 5. πᾶς γὰρ et ἡθισμένος. Vat. Cod. In ſequentibus ἐν abundare pronuntiat *Brodaeus*, ſatis pro lubitu; nam in aliis locis hujus abundantiae longe diverſa eſt ratio. Si ſincera eſt lectio, ἐν ἑταίρᾳ per brachylogiam poſitum videri debet pro ἐν ἑταίρου δίκῃ. Hunc locum quomodo acceperit *Grotius*, difficile dictu eſt. Vertit enim:

Nam ſolitus cauſas venali dicere lingua,
Non et judicium vendere non poterit.

Ingenioſe haec tentavit *Is. Caſaubonus* in not. mſc. ἀλλὰ ἑταίρας ζημιώτερον δικάσαι τῆς γυναικὸς δύναται. Mercede conductus non magis judicis dignitatem ſervabit, quam ſordida meretrix, quae ſe omnibus vendere ſolet.

CXXXVIII. Vat. Cod. p. 502. ſq. Plan. p. 115. Sq. 166. W. Calamitas quaedam, ſive rumor de calamitate, in quam Graecia inciderat, huic Epigrammati occaſionem dediſſe videtur. — V. 1. Etiam Fama, ſi dea eſt, ſicuti reliqui dii, Graecis infeſta, falſis rumoribus fallit. — V. 3. „Edd. omnes abſque Codicum diſſenſu φάμη δ' ἐνιπαθής, quod emendat Dorvill. ad Char. p. 217." *Br.* ἐνιπαθής. Vat. Cod. Comparat *Dorvillius Terentium* V. Andr. VI. 4. *More hominum evenit, ut; quod ſim nactus mali; Prius reſciſceres tu, quam ego illud; quod tibi evenit boni.* — Poſtrema adjiciuntur per ὑπερβολήν: nonnunquam facti notitia celeritate ipſam Famam antevertit; ſatis inepte, ut multa in his *Palladae* Epigrammatis.

CXXXIX. Vat. Cod. p. 421. ſq. auctoritate Noſtro tribuitur; nam in Planud. p. 30. St. 46. W. et ap. *Stob.* T. IX. p. 99. 8. Gesn. 57. Grot. ἄδηλον eſt. Hiſtoria de homicida, qui, a Serapide per ſomnum monitus, facilem mortem vitaverat, ne ſupplicium effugeret. — V. 1. στείχιον. Vat. Cod. — ἐπιστῆναι proprium de deorum apparitionibus. Vide *Weſtſten.* ad N. Teſt. T. I. p. 661. — Σάραπι Vat. Cod. a pr. man. — V. 3. παρακείμενον οὗτος ἀνατῇ. Vat. Cod. a man. ſec. — V. 7. ἄθυτον. Vat. Cod. — V. 9. ἀπέχθεσθε. Vat. Cod. — V. 11. ἄλυτος conjecit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. vix vere. Bene ſenſum expreſſit *Grotius*:

Non eſt iſta ſalus, facili quod morte negatum
Defungi: crux eſt poena parata tibi.

— V. 12. δ' οὐ ἴσθι. Vat. Cod.

¶. 437.] *CXL.* Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: ἀδήλου· νομίζω δέ, ὅτι Παλλαδᾶ ἐστιν τοῦ Ἀλεξ. Tanquam ἄδηλον exhibetur in Planud. p. 33. St. 50. W. Expreſſum videtur ex Ep. ἄδηλον. DCXXXIX. quod ſepulcrale eſt; unde noſtrum quoque carmen ſepulcralibus accenſendum puto. Defunctus ſibi gratulatur, quod Fortunae et Spei ludibriis non amplius expoſitus ſit. — V. 1. τὴν δόλον αἶσαν. Sic Ep. CVIII. Ἐλπίδος οὐδὲ τύχης ἔτι μοι μέλει, οὐδ' ἀλογίζω Λοιπὸν τῆς ἐνάτης· ἤλυθον εἰς λιμένα. — V. 2. σφενδόνας, ἔργοις, πράγμασι subaudi, quamvis dura ellipſis. — V. 3. μερόπεσι. Vat. Cod. — V. 4. Ut in ſomno, ſic nobis videntibus et vigilantibus phantaſmata objicite, quae nunquam exitum habitura ſunt. Obverſabatur poëtae fortaſſe locus *Platonis* de Republ. L. I. p. 330. Ὁ μὲν οὖν — ἐκ τῶν ὕπνων, ὥσπερ οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγειρόμενος, δειναίνει καὶ ζῷ μετὰ κακῆς ἐλπίδος. — V. 5. ἐν omittitur in Vat. Cod. — V. 6. ἴδῃ καὶ γλάνα. Ex Homero Il. Θ. 164. — καλοείδινα. Vat. — V. 7. παίζοντα. Hoc proprium de Spe et Fortuna. Vide ad Ep. CXX. *Mace-*

dan. Ep. XXXIX. *εἰ βίον ἐν μερόπεσσι τύχης παίζουσιν ἑταῖραι Ἑλπίδες.* Ep. *ἀδεσπ.* DCXXXIX. *παίζετε τοὺς μετ' ἐμέ.* Quod ſequitur *στροφάσιτε*, ex *Planudis* emendatione videtur poſitum; nam in membranis mendoſiſſime *ἴστε θέλοιτε οὓς ἐμεῦ.* quod eo ducit, ut legamus:

παίζοιτ', εἴ γε θέλοιτε, θεοὺς — —

CXLI. Vat. Cod. p. 377. junctim cum praecedente. Diverſum carmen *Brunckio* eſſe videtur. Fateor, me verborum, per ſe quidem ſatis expeditorum, ſenſum non aſſequi; tertius praeſertim verſus quo pertineat, obſcuriſſimum. Non videtur ab eodem profectus eſſe, qui praecedentes ſcripſit.

CXLII. In Vat. Cod. p. 494. *ἄδηλον*; etiam in Plan. p. 35. St. 52. W. Unde *Brunckius* ſciverit, Palladae eſſe, non dixit. — V. 1. *δεῖ.* Vat. Cod. qui mox *δὲ* omittit.

CXLIII. Vat. Cod. p. 444. *Παλλαδᾶ.* In Plan. p. 39. St. 57. W. *ἄδηλον.* De amici cujusdam occurſu et abſentia; illum pro re bene ominata habendum eſſe; hanc contra triſtem reddere. — V. 1. *ἡμέραν καλήν. καλημέρους* Graeci feſtos et feſti diei homines, feſtivos et hilares, appellabant; qui contra erant, *κακημέρους* et *μισοκαλημέρους.* Vide *Salmaſ.* ad Scr. H. Aug. T. II. p. 415. et *Stephani* Theſ. Gr. L. T. I. p. 1463. A. — V. 3. *θέλοι.* Vat. Cod. — V. 4. *κακήμερος.* Ibid.

CXLIV. Vat. Cod. p. 501. Plan. p. 87. St. 128. W. Monentur homines, ut, luctu et querelis omiſſis, vitam hilariter agant, neque ſe ante fata excrucient. — V. 1. *μίμνων.* Vat. Cod. — *πρὸς ἐκεῖνον.* ad illud tempus comparatum, quod apud inferos morabimur. *ἐπεὶ πλείων χρόνος, Ὃν δεῖ μ' ἀρέσκειν τοῖς κάτω τῶν ἐνθάδε. Ἐκεῖ γὰρ οὐκέτ' οὐδέν.* *Sophocl.* Antig. v. 74. — Pro *ὅλον* *Joſ. Scaliger* tentabat *ἐρῶν*, quod non neceſſarium. — V. 3. *σκώλημα βαλεῖν* Vat. Cod. et Plan. quod tacite immutavit cl. edi-

tor, ſenſu optimo, ſed mutatione nimis violenta. — V. 4. κρινομένην, i. e. ὡς κρίν. ne poenas ab anima ſumas, quaſi jam ſupremo judicio condemnatâ, idque vivus, ζῶν ἔτι. Fortaſſe tamen legendum:

ἔτε κρινομένην.

Verbum κρίνειν *damnandi* ſenſu ap. ſeriores ſcriptores paſſim occurrit.

¶. 438.] *CXLV.* Vat. Cod. p. 303. Παλλαδᾶ Ἀλεξ. Εἰς Ψυλλ' τὴν γρηῦν πάντα κατάφαγοῦσαν καὶ οὕτως τελευτήσασαν. Plan. p. 230. St. 335. W. — V. 1. Ψύλλα. Vulgo, et in membr. a man. ſec. — V. 4. ζεῖν. veteres quaedam edd. Praeclare ſenſum expreſſit *Grotius:*

Et ſubito ſalvu defendis ad infera regna,
Ut ſacrip vivas ſumtibus aequa foret.

αὐρεμένη vulgo. Fortaſſe rectius. — V. 5. φαγοῦσα βίον. Vide ad Ep. XXXII. et LV. — V. 6. ἀπεκεκμήκησε Numis ad ultimum usque abſumtis. In hoc verbo, ut in multis aliis, ἀπό finem alicui rei impoſitum eſſe indicat; de quo uſu vide *Valcken.* ad *Herodot.* p. 123. *Pierſon.* ad *Moer.* p. 400. — ἤλασε εἰς δίνην. Cf. *Callim.* Ep. LX. 4.

CXLVI. Vat. Cod. p. 303. Plan. p. 231. St. 336. W. Hiſtoria de nuptiis, in quibus, ut in illo ap. Stopam convivio, thalamo, ut videtur, ruente, magnus hominum numerus periit. — V. 1. ἥρπασε. Hoc vocabulum male intellectum *Opſopoeum* in errorem induxit, ut totum carmen male acciperet. *Rapi ſimulatur virgo e gremio matris — quum ad virum trahitur*; *Feſti* verba ſunt. Vide cl. *Doering.* ad *Catull.* LXI. 3. — V. 4. νυμφῶν. Vulgo et in Vat. Cod. Quum genitivus non habeat, unde regatur, cl. editor accentum mutavit, νυμφών ſcribens; lectoribus non monitis. Alibi non obvium vocabulum fictum eſt ad analogiam τοῦ κευθμών, νυμφών, παγγενών, aliorumque, quae receptaculum ſignificant. —

V. 5. In nominibus Πενθεὺς et Πενθεσίλεια ad etymologiam reſpicitur, ut ap. *Euripid.* Bacch. 367. Πενθεὺς δ' ὅτους μὴ πένθος εἰσόψει δόμους. — πλούσιος ἐν θανάτοις. *Sophocl.* Oed. T. 30. ᾇδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται.

CXLVII. Vat. Cod. p. 315. Edidit *Jenſius* nr. 131. *Reisk.* Anth. nr. 782. p. 167. Scriptum eſt in Geſſium, de quo vide ſupra Ep. LXII. Inſignia honoris poſt mortem accepiſſe hoc carmine narratur; quod contumeliae et ludibrii cauſa factum eſſe ſuſpicari licet, comparatis iis, quae *Palladas* de eodem homine in aliis carminibus dixit. — V. 1. ἐξεῦρεν. Cod. quod *Jenſ.* emendavit. — V. 2. ζητήσας. Vat. Cod. τῆς ζωῆς *Br.* recepit ex *Reiskii* conjectura, quam veram non puto. Saltem ἐχθέμενος legendum.

Palladae tribuuntur praeterea in Vat. Cod. Ep. in Heroïcis ἄδηλον. XXVI. p. 148. Ep. *Themiſtii* p. 404. *Lucillii* Ep. XCVI. Incertor. CCCCXLII.

HELLADII DISTICHON.

Helladio hoc diſtichon vindicavit *Br.* ex Vat. Cod. p. 567. In Planud. p. 90. St. 132. W. ἄδηλον eſt. Jejunum carmen in tinctorem, qui, ut reliqua omnia, ſic paupertatem quoque infucans, dives evaſerat. Luſus eſt in locutione βάπτειν τὴν πενίαν, cui ſimilem nondum inveni.

POLLIANI EPIGRAMMATA.

V. 439.] *I.* Vat. Cod. p. 526. Plan. p. 163. St. 236. W. Cyclicos poëtas, vetuſtiores muſicae artis antiſtites, Homerum inprimis compilantes, cum elegiacis

comparat, quibus non eadem furandi poteſtas concedatur. Conf. *Callimach.* Ep. I. ubi vide not. Peſſime noſtrum interpretatur *Opſopoeus;* et *Huetius* quoque p. 17. a vero aberravit. Meliora de cyclicis attulit *Salmaſius* ad Solin. p. 595. F. quam materiam noſtra demum aetate in clariſſima luce collocavit perſpicaciſſimus *Heynius.* Quod ex hoc Epigrammate *D. Heinſius* in Not. ad Horat. p. 17. effici putabat, ut omnes epici poëtae, qui integrum argumentum tractaſſent, cyclici vocarentur, id minime inde prodit. Recte vero idem obſervat, cyclicos illos poëtas, cum perpetua carmina ſcriberent, in quibus magna rerum varietas oratione connectenda eſſet, crebro uſos eſſe vocabulis αὐτὰρ ἔπειτα et ſimilibus; idque ne Homerum quidem potuiſſe vitare, qui uno Iliadis primo libro illis particulis decies et ſexies uſus ſit.— V. 2. λωποδύτας. fures et praedones. λωποδύται. κλέπται. *Heſych.* Generaliori hac ſignificatione verbo λωποδυτεῖν utitur *Demoſthen.* Philipp. III. p. 116. 19. καθ' ἕκα ἕκαστον οὕτωσὶ περιελόντων καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, καὶ καταβουλεύεσθαι τὰς πόλεις. — V. 4. *Parthenium* elegographum cum *Callimacho* junxit etiam *Lucian.* Quom. Hiſt. ſcrib. ſit §. 57. addito *Euphorione,* cum quo eundem laudet *Sueton.* in Vit. Tib. c. 70. — V. 5. περὶ σάκτου *Callimachi* verba ſunt, ut diſcimus ex *Euſtathio* Il. λ. p. 817. et ψ. p. 1412. Hinc fortaſſe *auritus aſellus* ap. *Ovidium* II. Amor. VIII. 15. et Faſtor. VI. 469. *auritulus* ap. *Phaedrum* L. I. XI. Quum in Analectis voces περὶ σάκτου iisdem typis, quibus reliqua, exſcriptae eſſent, haec notavit *Br.*: „Voces περὶ σά. debuiſ„ſent etiam majoribus characteribus excudi. Sunt enim „e Callimacho petitae, ut, quae ſequuntur, e Parthe„nio deſumtae videntur, quos hic deridet Pollianus. „Vide inter Callimachi fragm. a Bentlejo collecta „CCCXX.“ Parthenium a *Polliano* derideri, quod *Br.* putat, mihi non ſatis liquet. De *chelidonio,* quo tincto-

res utebantur ad luteum colorem efficiendum, vide *Salmaſ.* de Hom. H. Iatr. c. XXVI. p. 26. — In antiquis edd. tantum non omnibus et in membr. Vat. χελιδόνιον legitur.

II. Vat. Cod. p. 525. Plan. p. 162. St. 236. W. Malo poëtae *Pollianus* imprecatur, ut magis magisque verſus pangendi rabie exſtimuletur. — V. 1. ποιοῦσιν. Vat. Cod. — Ἐρινύες. quae ineptos homines quaſi in furorem adigunt eosque compellunt, ut natura recuſante verſus faciant.

III. Vat. Cod. p. 525. ſq. Planud. l. c. In Florum quendam, qui in muſico certamine, non ſuo, ut videtur, merito, ſed alieno favore nactus erat victoriam. Obſcurum carmen. — V. 1. Florus Polliano exprobraſſe videtur, quod maligno animo ejus victoriam ſpectaverit. Ad hanc exprobrationem ita reſpondet noſter, ut Florum etiam acrius mordeat. Niſi gaudeam, fiam unus ex pedibus illis, quos miſere tendens et torquens numeris aptas. Verſus Flori juſto longiores fuiſſe, hinc minus recte eliciebat *Brodaeus*; verius *Caſaubonus* ad *Perſii* in Sat. Prolog. p. 41. pedes *miſere sortos* interpretatur; nam difficili opera verſus minime bonos feciſſe videtur ille. — V. 4. »ὡς περὶ χειρίνης. Sic e »membr. Vat. ſcripſi. Quod editum erat περὶ χειρίνας, »ſenſu plane caſſum eſt. Illud autem ſic explicari poteſt: »Florus ob adeptam in agone muſico coronam celebra»to convivio, Polliano, qui invitatus non adfuerat, »fruſtum ſuillae carnis miſerat. Hoc vocat poëta χειρίνην »μερίδα τοῦ στεφάνου, ἢ τὸν κλῆρον. *per ipſum victoriae ſuae* »*praemium*, ſeu, *per victoriam ſuam*. Sic vocem κλῆρος »adhibuit Antigon. Caryſt. c. I. καὶ περὶ τοῦ κλήρου πρὸς »ἑαυτοὺς εἰς ἀντιλογίαν ἐλθόντων. Ultimo diſticho innuit »favore judicum decretam ei coronam. Aliter Caſau»bonus explicat in commentario ad Perſium p. 14. ſer-

„vata vulgata lectione. Sed mihi folium Sibyllae est illius „interpretatio.“ *Br.* In Cod. Aldi χειρείας erat, quam lectionem Aldina 2. exhibet. In membr. Vat. χοιρείας. Idem *Jos. Scaliger*, quem Vat. Cod. lectiones a Salmasio accepisse constat, margini exemplaris sui adscripsit. κλῆρον *Pollianus* non in universum appellat *victoriae praemium*, sed tale, quod quasi sortito, fortunae casu, contigerit illi. Vulgatae patrocinium suscipiens *Casaubonus*, χηρείαν τοῦ στεφάνου μερίδα sic interpretatur: „χηρεία „μερὶς Polliano dicitur pars, quae sortito evenit e paren„tum hereditate: non est enim, ut quidam putarunt, „substantivum χηρεία, sed est a χηρεῖος, unde apud poë„tam vox χειρήϊος: proprie χηρεῖος de viduo aut vidua, „sed et de orbis dicitur, ut et Hesychius adnotat.“ Hac vero interpretatione admissa, tautologia existit plane intolerabilis: Per sortem illam, quae tibi in certaminibus obtigit, gaudeo coronâ, quae tibi sortito obtigit. *Grotius* haec ita expressit, ut, quid de singulorum verborum scriptura et sensu judicaverit, minime appareat:

Ipse ego pes unus fiam, vel dactylus horum,
In longum quos tu tendere, Flore, soles:
Ni tibi de tali certamine gratulor, etsi
Contigerit meritis nulla corona tuis.

— V. 5. post γὰρ in Vat. Cod. superscriptum τοι; ibidem πάλιν vitiose legitur. — σύθυμος π. γίνου. ne mihi amplius succenseas. — V. 6. οὕτω. quamvis poëta, non stadiodromus, facile tamen cursus victoriam haud secus adipiscaris, quam hanc in poëtico certamine palmam nactus es.

¶. 440.] *IV.* Cod. Vat. p. 532. Plan. p. 183. St. 267. W. *Stobaei* Floril. X. p. 128. 9. Gesn. 71. Grot. Ad foeneratorem, qui, numis suis foenore occupatis, ipse pauperrimus videri debebat. Cf. Ep. ἀδέσπ. CCCCXLIX.

Digitized by Goo

V. Planud. p. 320. St. 459. W. Παμμένους inſcriptum. Verum auctoris nomen reſtitutum in Aldina 3. quam ſeriores non ſecutae ſunt. Polyxenam Polycleti laudat et cum Junone ejusdem artificis comparat. De hoc Epigrammate ſic ſcribit *Heynius* in Comment. T. X. p. 115. „Quid huic carmini faciam, non habeo. Tabulam edit „Polycleti, qui ſculptor fuit. Suſpiceris, Polygnotum re„ſingendum eſſe: at cum Junone comparatur, nobili „iſto Polycleti ſigno. Tum vero mirum, quod tabulam „cum ſtatua comparat. Non multum abſum, quin poë„tam parum doctum, cum ante oculos haberet praecla„ram illam tabulam, audito nomine Polygnoti confu„diſſe putem pictorem cum ſculptore. At Polygnoti „excidium Ilii, quod in Leſches pariete Delphis pictum „fuiſſe, ex Pauſania novimus, Simonidis diſtichon cele„brat I. p. 142.“ Hoc quoque *Polliani* Epigramma, ut plurima hujus generis, in quibus artium opera deſcribuntur, mere ἐνδεικτικὸν eſſe, et tabulam a poëta non viſam, ſed fictam celebrare videtur. Imperiti hominis eſſe, ſponte apparet. — V. 3. ἀδελφόν. opus huic geminum atque ſimillimum. Hunc vocis ἀδελφὸς uſum illuſtravit *G. Koen.* ad *Gregor.* p. 269. et *Ruhnk.* ad *Timaei* Praef. p. 3. — V. 3. Ἢ ὡς. In hac Polyxenae imagine, quae *— jam moriens, ne non procumbat honeſta, Reſpicit*, (*Ovid.* II. Faſt. 833.) ſibi praeeuntem habuit *Euripidem* in Hecub. 555. ſq. cui ſimilia adhibuimus in Exercitt. crit. T. I. p. 22. Plura vide congeſta ap. *Magium* L. II. Miſcell. c. 21. in Lampade Art. Gruteri T. II. p. 1354. et quos laudat *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 643. Tragici dignitas et amoenitas vehementer imminuta ab Epigrammatographo. In fine pentametri v. πάλιν poſt πέπλοισι offendit *Brunckium*, qui χερὶ tentat. At totum carmen tam ineptum eſt, ut hoc quidem naevo non admodum offendar. — Recte monuit *Heynius*, nec extremi verſus acumen probandum eſſe, ἐν βλαφάροις — πάλι-

Digitized by Google

μος. i. e. terror, metus, dolor captorum civium, patriæ expugnatæ, in hujus unius oculis conſpicitur.

GAURADAE EPIGRAMMA.

Inſcriptum prioribus Vat. Cod. paginis a' man. rec. Plan. p. 320. St. 460. W. cum lemmate: ὁς παρὰ τοῦ Πανός, quod falſum. In ejusmodi luſibus componendis plures veterum elaboraſſe, apparet ex *Martial.* L. II. 86. ubi inter *difficiles nugas*, quibus bonum poëtam operam dare negat, etiam illa carmina recenſet, quae *Graeca nusquam recanset Echo.* quem locum illuſtrans *Angel. Politianus* in Obſſ. Syll. I. 22. hoc *Gauradae* carmen excitat; cf. *Raderum* p. 236. et *Scaligerum* Poët. L. II. c. 29. — V. 2. μοῦ φιλεῖ. Vat. Cod. — V. 5. Meo nomine ei promitte pretium.

PROCLI LYCII HYMNI.

¶. 441.] De Procli pietate multa tradens *Marinus* in Vita ejus c. XIX. δηλοῖ δὲ, ait, ἡ τῶν ὕμνων αὐτοῦ πραγματεία, οὐ τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι μόνων τιμηθέντων ἐγκώμια περιέχουσα, ἀλλὰ καὶ Μάγνων Γαζαίων ὑμνοῦσα καὶ Ἀσκληπιὸν Λεοντεῦχον Ἀσκαλωνίτην κ. τ. λ. καὶ τῶν ἄλλων ἁπλῶς πάντων. Ex his tam multis Hymnis pauci aetatem tuliſſe videntur. Horum quatuor illi, quos *Brunckius* Analectis inſeruit, ſubjecti ſunt Hymnis Orphei in edit. Aldin. 1517. 8. Eosdem cum *Olearii* et *Grotii* verſione metrica repetivit *Fabricius* in Bibl. Gr. T. VIII. p. 508. ſqq. Hymnos duo in Venerem ſervavit etiam *Stobaeus* in Flori-

Digitized by Google

Florileg. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. His autem myſticae poëſeos reliquiis duos ejusdem poëtae hymnos addidit, in Cod. Matritenſi a ſe repertos, Vir clariſſ. *Tychſen* in Bibl. Liter. et Art. Tom. I. p. 5. quos in ſecundo ejusdem Bibliothecae faſciculo erudito commentario illuſtravit vir doctiſſimus *Mitſcherlich*. Quatuor illos et unum in Minervam cum verſione metrica iterum exhibuit myſticae philoſophiae apud Britannos praeco et vindex flagrantiſſimus *Taylor* ad calcem Verſionis *Salluſtii on the Gods and the World*, *London* 1793. 8. Hymnum in Minervam alius Britannus *G. Wakefield* in Sylv. crit. T. IV. p. 249. ſimul cum Hymno in Hecaten p. 251. Ex Procli Hymno in Dionyſum verſum profert *Olympiodorus* in Vita Plat. p. 5.

I.

Hymnus in Solem.

V. 1. Solem poëta invocat regem πυρὸς νοεροῦ, i. e. ignis intelligentia praediti, quo epitheto Solis, tanquam ſummi numinis, natura a vulgari et materiali igne diſtinguitur. Demiurgum, poſtquam Lunam et Solem ſuo loco collocaſſet, *Proclus* tradit in Theolog. Plat. L. I. 13. p. 380. lumen accendiſſe οὐδενὶ τῶν ἄλλων ἀοικός, οὐδὲ ἐκ τῆς ὕλης τοῦτο τῆς ὑποκειμένης λαβών — σύμβολον προτείνας τῶν νοερῶν τοῖς ἐγκοσμίοις οὐσιῶν, καὶ τὸ ἀπόῤῥητον τῶν ὑπὲρ τὸν κόσμον θεῶν ἐκφάνας τῷ παντί. et L. VI. 12. p. 378. ubi Apollinis facultates recenſet: ἡ μὲν ἐκφαντορικὴ τῆς ἀληθείας ἐστὶ καὶ τοῦ νοεροῦ φωτὸς κρυφίως ὄντος ἐν αὐτοῖς τοῖς θεοῖς. Hunc verſum cum ſq. proferens *Barthius* ad *Claudian.* p. 4. ſq. apte comparat Veſtium Valentem: *Sol omnium rerum inſpector eſt igneus et lumen intellectuale ſenſuumque animi inſtrumentum.* et *Martianum Capellam*:

Ignoti vis celſa Patris, vel prima propago,
Fomes ſenſificus, Mentis fons, lucis origo,
Regnum naturae, decus atque aſſertio Divûm.

— χρυσήνιος Τιτάν. *Orpheus* Hymn. VII. 2. Τιτὰν χρυσαυγής. — V. 2. πηγῆς. vide ad Hymn. in Venerem II. 2. — V. 3. ἔχων κληῖδα. qui vitae fontem regis ac temperas. Sic *Orpheus* de Proteo Hymn. XXIV. πόντου κληῖδας ἔχοντα. de Amore LVII. πόντων κληῖδας ἔχοντα. De Genio idem LXXII. 6. ἐν σοὶ γὰρ λύτης τε χαρᾶς κληῖδες ἐχοῦνται. Cf. Hymn. in Muſas v. 18. *Jamblichus* de Myſter. VII, 2. p. 151. ὥσπερ οὖν ὁ κυβερνήτης — οὕτω — ὁ ἥλιος τῶν οἰάκων τοῦ κόσμου παντὸς ἐπιβέβηκεν. — ὑλαίοις κόσμοις. Mundus ὑλαῖος opponitur τῷ νοητῷ, materialis intelligibili. Ex Chaldaeorum theologia hunc locum interpretatur *Taylor* in nota huic verſui adſperſa; ſeptem illos corporeos mundos ſtatuiſſe dicens, quorum unus eſſet empyreus, tres aetherii, tres materiales, ὑλαῖοι. Poſteriores illos complecti ſolem, planetas et regionem ſublunarem. — Ad hos igitur mundos Sol ex ſuperiore illo loco (ὑψόθεν), in quo collocatus eſt, largum harmoniae fluvium transfundit — ἁρμονίης ῥῦμα πλούσιον ἐξοχετεύει. quibus verbis ad Pythagoricum de muſica coeleſti reſpicitur placitum. *Orpheus* H. in Solem VII. 9. χρυσολύρη, κόσμου τὸν ἁρμονίην ἀρόμεν ἕλκων. *Proclus* Theolog. Platon. p. 378. de Apolline, τῇ μὲν ὁμοπολήσει ſignificat τὴν ἁρμονίαν τῶν ὅλων κίνησιν καὶ τὴν εἰς αὐτὴν συνιοῦσαν καὶ συνδέουσαν τὰ πάντα συμφωνίαν. *Clemens Alex.* Strom. V. p. 666. ὁ Ἥλιος — μέσος τῶν ἄλλων πλανητῶν τεταγμένος, τοῖς τε ὑπὲρ αὐτόν, τοῖς τε ὑπ' αὐτόν, κατά τινα θείαν μουσικὴν ἐνδίδωσι τοῦ φωτός. Eleganter *Maximus Tyrius* Diſſ. XIX. 3. p. 363. univerſum hunc mundum cum inſtrumento muſico comparat: ἡγοῦ τὸ πᾶν τοῦτο ἁρμονίαν τινὰ εἶναι ὀργάνου μουσικοῦ, καὶ τεχνίτην μὲν τὸν θεόν, τὴν δὲ ἁρμονίαν αὐτὴν ἐξαμένην παρ' αὐτοῦ, δι' ἀέρος λοῦσαν κ. τ. λ. — ἐξοχετεύων. Similiter de Sole *Themiſtius* Or. IV. p. 51. A. τὸ μὲν σῶμα αὐτοῦ εἰ καὶ πάμμεγα, ἀλλ' οὐ πανταχοῦ· ἡ δύναμις δὲ ἁπανταχοῦ καὶ αἱ ἀκτῖνες, καὶ ἐν γῇ καὶ ἐν θαλάττῃ — πᾶσι γὰρ τοῖσι ἔκειθεν ἀποχαρίζεται ἡ σωτηρία. Deus mundum ζω-

ποιεῖ κινῶν καὶ ἐποχετεύων αὐτῇ τὴν ζωήν, ſecundum *Julianum* Orat. IV. p. 137. D. — V. 5. ἰών. Fabr. et Tayl. ἴχων *Brunckius* fortaſſe ſumſit a *Maittairio*, qui hos Hymnos edidit in Miſc. Gr. carminibus. Hujus mihi libri inſpiciendi copia non erat. Sol ſupra aetherem in medio mundo collocatus eſt, i. e. *Tayloro* interprete, in poſtrema regione aetherea, quae media eſt inter ſeptem mundos. — V. 6. κραδιαῖον. *Plutarch.* T. II. p. 928. B. ἥλιος δὲ καρδίας ἔχων δύναμιν, ὥσπερ αἷμα καὶ πνεῦμα διαπέμπει καὶ διασκεδάννυσιν ἐξ ἑαυτοῦ θερμότητα καὶ φῶς. Ut noſter, ſic *Jamblichus* quoque de Myſter. VII. 3. p. 152. omnes per univerſum vires a Sole emanare docet; et *Macrob.* Saturn. I. 18. *mundi mentem Solem eſſe opinantur auctores, a quo in homines manat intelligendi principium.* — V. 8. ζωσάμενοι. Tuos radios planetae cingunt aeternis choreis. *Proclus* Theol. Platon. p. 380. διὸ καὶ ἐξέπληξεν αὐτοὺς ὁ Ἥλιος φανείς, καὶ πάντες περὶ ἐκεῖνον χορεύειν ἠθέλουσι καὶ πληροῦσθαι τοῦ φωτός. Ex Platonicorum ſententia diſputans *Julianus* Orat. IV. p. 135. A. ᾧ πᾶς μὲν ὑπείκει χορὸς ἀστέρων, ἵσταται δὲ ἡ γένεσις ὑπὸ τῆς τούτου κυβερνωμένη προμηθείας. οἱ μὲν γὰρ πλάνητες, ὅτι περὶ αὐτὸν ὥσπερ βασιλέα χορεύοντες, ἔν τισιν ὡρισμένοις πρὸς αὐτὸν διαστήμασιν ἐμπεδώτατα φέρονται κύκλῳ. Caeterum de his aſtrorum choreis notavimus quaedam ad *Dionyſii* Hymn. XVII. Tom. II. P. II. p. 249. — V. 10. ζωογόνους — βασιλῆας. Hanc omnia animantem vim ipſi Soli, ut vitae auctori, tribuit *Julian.* Or. IV. p. 151. C. — V. 11. παλινόστοισι. Fabr. et Tayl. Apud eosdem diſtinguitur poſt ὡρῶν, ſenſu, quem ſic reddidit *Olearius: Veſtris perpetuo repetitis motibus omnis, Aeternas juxta leges, hic naſcitur Hora.* et *Taylor: By thy perpetual and repeated courſe The hours and ſeaſons in ſucceſſion riſe.* Huic ſenſui patrocinari videtur etiam *Julian.* Orat. IV. p. 147. D. Sol τὰς τροπὰς ἐργαζόμενος, ὥσπερ ἴσμεν, πατὴρ ὡρῶν ἐστιν. Pronior tamen ſum in Brunckianam lectio-

nem, qua ſenſus efficitur gravior: Per tuos in orbem redeuntes curſus omnia rerum genera ſecundum Horarum naſcuntur leges. Sol autem Horas temperat. Ad hunc vſ. et ſqq. comparandae antiquiſſimorum hominum querelae ap. *Plutarchum* T. II. p. 993. D. E. ἔτε μὲν οὐρανὸν ἔκρυπτεν ἀήρ, καὶ ἄστρα θολερῷ καὶ δυσατοῦντι πεφυρμένα ὑγρῷ καὶ πυρὶ καὶ ζάλαις ἀνέμων· οὐδέπω δὲ ὁ ἥλιος ἴδρυτο ἀπλανῆ καὶ βέβαιον ἔχων δρόμον, ᾗ καὶ δύσιν ἔκρινε, περὶ δὲ ἤγαγεν αὖθις ὀπίσω περιφόροισιν ἑπιστέψας κάλυκος στεφάνοισιν Ὥρας. — V. 13. Te ab ineffabili tuo parente exorto omnis elementorum ceſſavit pugna et confuſio. Inter alias Solis facultates eſt etiam ἡ ἀναιρετικὴ πάντος τοῦ πλημμελοῦς καὶ ἀφανιστικὴ πάσης τῆς ἀταξίας, ſecundum *Proclum* in Theol. Plat. p. 379. De confuſione omnium rerum a deo ſublata *Plato* in loco illuſtri in Tim. p. 527. A. βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν, οὕτω δὴ πᾶν ὅσον ἦν ὁρατὸν παραλαβών, οὐχ ἡσυχίαν ἄγον, ἀλλὰ κινούμενον πλημμελῶς καὶ ἀτάκτως, εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. A mente divina (τῇ Νῷ) omnes res primitus temere congeſtas et confuſas in ordinem fuiſſe diſpoſitas, primus philoſophorum Anaxagoras tradidit, cujus placita illuſtrat *Valcken.* in Diatr. p. 40. — ἀπ' ἀῤῥήτου γενετῆρος. Deus Solem αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ παρήγαγε καὶ ἐγέννησε, docente *Proclo* in Theol. Plat. p. 380. *Julian.* Or. IV. p. 141. D. Ἐξ ἑνὸς προῆλθε παῦ θεοῦ εἷς ἀφ' ἑνὸς τοῦ νοητοῦ κόσμου βασιλεὺς Ἥλιος τῶν νοερῶν θεῶν, μέσος ἐν μέσοις τεταγμένος. Demiurgos autem ἄῤῥητος, ineffabilis nec nomine appellandus. Vide *Th. Gale* ad *Jamblich.* de Myſter. p. 290. ſq. — V. 15. Tibi Parcarum cedit collegium, et, ſi jubeas, neceſſitatis fila retro volvunt. De ſummo numine *Orpheus* ap. *Clem. Alex.* Strom. V. p. 724. Δαίμονες ὃν φρίσσουσι, θεῶν δὲ δέδοικεν ὅμιλος· Ὃν Μοῖραι πείθονται, ἀμείλικτοι περ ἐοῦσαι. Arcto vinculo Parcae cum Apolline conjunctae putabantur. Ut enim hic ordinis et harmoniae in mundo auctor

eſt, ſic Parcae quoque harmoniam per rerum naturam efficiunt. *Proclus* Theol. Plat. VI. 23. p. 410. Καὶ γὰρ τὰς τῶν Σειρήνων ᾠδὰς καὶ τὰς εὐρύθμους κινήσεις τοῦ οὐρανοῦ τελειοῦσιν αἱ Μοῖραι καὶ πάντα πληροῦσιν, τοῖς ἑαυτῶν ὕμνοις προκαλούμεναι μὲν τὴν τῆς μητρὸς ποίησιν εἰς τὸ πᾶν διὰ τῶν νοερῶν ὕμνων, ἐπιστρέφουσαι δὲ πάντα πρὸς αὐτὰς διὰ τῆς ἐναρμονίου τῶν ὅλων κινήσεως. Quae hoc loco de Sirenum cantibus traduntur, ea ducta ſunt ex *Platon.* de Rep. X. p. 617. B. Fortaſſe tamen *Proclus*, cum Parcas Apollini parere traderet, non tam de harmoniae inter utrumque numen conjunctione, ſed de alio quodam cogitavit vinculo. Anima ab adſpectu deorum in terreſtrem hanc vitam detruſa, neceſſitatis et fati vinculis conſtringitur, διὰ τοῦτο ἐν τῷ τῆς Ἀνάγκης καὶ Εἱμαρμένης ἐγένετο δεσμῷ, unde melioris apud deos vitae recordatio et contemplatio in ea extinguitur. *Jamblich.* de Myſt. X. 5. p. 176. Jam cum illa recordatio per Solis πῦρ νοερὸν efficiatur, apparet, cur Apolline jubente Parcae dicantur fila Neceſſitatis (ἀναγκαίης λίνον αἶσης) retro volvere. — V. 17. εὖτε θέλῃς. Vulgo. Elegantius putabat *Br.* εἴτ' ἐθέλῃς. — V. 18. Phoebum, cantus et citharae deum, a Sole diverſum fingit, in quo omnes ſcilicet muſicae vires. — σειρῆς. Rerum omnium inter ſe cunjunctionem *catenae* nomine indicabant Platonici, reſpectu habito ad locum *Homeri* Il. 9. 17. ſqq. ut apparet ex *Ariſtide* Or. in Jovem T. I. p. 4. 5. δημιουργὸς αὐτὸς καὶ οἰκιστὴς τοῦ παντός, οὐσίας τε καὶ δυνάμεως ἔχων. ὡς δὲ καὶ θεῶν ὅσα φῦλα, ἀποβροὴν τῆς Διὸς τοῦ πάντων πατρὸς δυνάμεως ἕκαστα ἔχει καὶ ἀτεχνῶς κατὰ τὴν Ὁμήρου σειρήν, ἅπαντα εἰς αὐτὸν διήρτηται καὶ πάντα ἐξ αὐτοῦ ἐξῆπται. quem locum, Platonicorum catenam explicans, attulit cl. *Mitſcherlich.* l. c. p. 26. ſq. Ut ex Jove omnium rerum, ſic ex aliis diis peculiares quaedam catenae pendent, (i. e. vires emanant,) quae item σειραὶ vocantur. Jam ad Solis σειρὴν pertinet Phoebus, Aeſculapius, Dionyſus. Noſter Hymno IV. 1. ὑμνήσομεν

σειρὴν πολυώνυμον Ἀφροδίτης. — V. 20. κώνάζει μέγα κῦμα. cantu rerum terreſtrium et humanarum fluctus compeſcit. Similiter ſapientiam ait παθέων κώνάζειν γενέθλην Hymn. in Min. 17. ubi vide *Mitſcherl.* p. 33. γενέθλης κύματα iterum dixit Hymn. in Muſ. 27. Ad ſenſum facit *Plato* in Tim. p. 47. D. (T. IX. p. 339. ed. Bip.) Ἡ δὲ ἁρμονία συγγενεῖς ἔχουσα φορὰς ταῖς ἐν ἡμῖν τῆς ψυχῆς περιόδοις, τῷ μετὰ νοῦ προσχρωμένῳ Μούσαις, οὐκ ἐφ' ἡδονὴν ἄλογον, καθάπερ νῦν εἶναι δοκεῖ χρήσιμος, ἀλλ' ἐπὶ τὴν γεγονυῖαν ἐν ἡμῖν ἀνάρμοστον ψυχῆς περίοδον, εἰς κατακόσμησιν καὶ συμφωνίαν ἑαυτῇ ξύμμαχος ὑπὸ Μουσῶν δέδοται· καὶ ῥυθμὸς αὖ, διὰ τὴν ἄμετρον ἐν ἡμῖν καὶ Χαρίτων ἐπιδεᾶ γιγνομένην ἐν τοῖς πλείστοις ἕξιν, ἐπίκουρος ἐπὶ ταῦτα ὑπὸ τῶν αὐτῶν δέδοται. Pythagoram conſtat muſicae viribus affectus ſedaſſe cantibusque διακαθῆραι συγκεκλυδασμένον τὸ νοητικόν, ἡσύχους τε ἀπεργάζεσθαι, tradente *Jamblicho* in Vita Pyth. 65. p. 51. — ¶. 442.] V. 21. Sol Paeoni, ſanitatis deo, originem dedit. Apollo ἀλεξίκακος, *malorum averruncus*, ap. Athenienſes colebatur, quod ejus nomen *Macrobius* Saturn. I. 17. ad peſtilentiam ab eo depulſam refert. — Παιήων βλάστησε. Vis ſalubris et animos purgans Soli propria, ſecundum *Proclum* in Theol. Plat. VI. 12. p. 379. Ἑαυτὸς καὶ ἐπιλάμπει ταῖς ἀνηγομέναις τὸ τέλειον καὶ νοερὸν μέτρον τῆς εὐδαίμονας ζωῆς, ταῖς καθαρτικαῖς καὶ παιωνίοις τοῦ βασιλέως Ἀπόλλωνος δυνάμεσι. Hinc Paeon ſive Aeſculapius Apollinis filius. *Eſt* enim *Aeſculapius vis ſalubris de ſubſtantia Solis, ſubveniens animis corporibusque;* ut ait *Macrobius* I. Saturn. 20. *Julian.* Or. IV. p. 144. A. B. ἐπεὶ δὲ (Ἥλιος) ὅλην ἡμῖν τὴν τῆς εὐταξίας ζωὴν συμπλεκεῖ. γεννᾷ μὲν ἐν κόσμῳ τὸν Ἀσκληπιόν. Idem p. 153. A. B. ἔτι καὶ λέγω, πῶς τῆς ὑγιείας καὶ σωτηρίας πάντων προύνόησε, τὸν σωτῆρα τῶν ὅλων ἀπεγεννήσας Ἀσκληπιόν. — V. 24. Διανόεσσιν. Fabr. et Tayl. — Secundum *Platonem* dii, hominum miſerti, Bacchum et Muſas iis dederunt συγχορεύτας, ἐφάνη δὲ ἡμῖν ἅλιος τοῦτων κοινὸς ὑγιεμίην·

Διονύσου μὲν πατρὸς ὑμνοῦμενος, ἄγεμόν δὲ Μουσῶν. quae verba ſunt *Juliani* Or. IV. p. 152. C. Idem Bacchum cum Sole commune regnum obtinere ait p. 148. D. Orphici Bacchum et Solem unum eundemque eſſe deum dicebant. *Macrob.* I. Sat. 18. *Solem Liberum eſſe manifeſte pronuntiavit Orpheus hoc verſu:* Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπίκλησιν καλέουσιν. *Et is quidem verſus abſolutior, ille vero ejusdem vatis operoſior:* εἷς Ζεύς, εἷς Ἅιδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος. — V. 25. „Fabricius ex Oleario edidit εὔϊον Ἄτην. *Maittaire* Ἄτιν „verſu claudicante. Scribendum Ἄττιν. Eſt autem Solis „nomen, de quo videndi *Salmaſius* ad Hiſtor. Aug. „p. 180. et 349. et Reineſius Inſcript. p. 73.“ *Br.* Verba ὕλης ἐπὶ βένθεσιν lucem lucrantur ex *Julian.* Or. V. 165. qui Attidem vim opificem eſſe docet. Haec ad infimam materiae partem deſcendens, in ſpeluncam ſeſe abdidiſſe dicitur ibique cum Nympha congreſſa eſſe. Nympha autem τὸ ὑλῶδες τῆς ὕλης ſignificabat. Eandem rem ὕλης νεάτοις βένθεσιν indicat *Proclus.* — V. 26. ἐπιυφήμισαν. Fabr. Tayl. — Adonis idem cum Sole. *Macrob.* I. Saturn. 21. — V. 27. Te tuamque potentiam, (quam poëta *flagello* ſignificat) daemones timent mortalibus infeſti. Sunt enim noxii quidam daemones, qui animabus multa mala inferunt, ut ſemper in profunda vitae voragine verſari nec unquam Jovis arcem reſpicere cupiant. *Minutius Felix* in Octav. c. 27. *Daemones a coelo deorſum gravant et a deo vero ad materiam avocant vitamque turbant.* Similia de Daemonibus eorumque cum animabus commercio tradit *Jamblich.* de Myſter. III. 31. et *Proclus* de Anima p. 24. a. ed. Aldin. — κατὰ λαῖτμα βίεται. Significatur materia, cum qua animae conjunctae, tanquam in gurgitem immerſae, vehementer agitantur. *Plato* in Tim. T. IX. p. 329. ſq. Cf. Phaedr. p. 248. ſq. — Pro δειλῶν, quod qua auctoritate nitatur, ignoro, vulgo δυσμοῖς, *miſeris*, legitur; et pro πεδεῦσαι, quod ſyntaxis flagitabat, πεδεῦντες. — ζω-

ηόδεσμα animae, cum corporibus junctae, quasi sub jugo et in vinculis laborant. Cf. ad Hymn. in Musi. 29. — V. 32. Minervam *Proclus* rogat in Hymno a *Tychsenio* edito v. 34. μένος δ' ἐμπνεύσον ἔρωτι τοσσάτιον καὶ τοῖον, ὅσον χθονίων ἀπὸ κόλπων Αὖ ἰρύσει πρὸς Ὄλυμπον, ἰς ἤθεα πατρὸς ἧος. — λάθοιντο. Cf. not. ad Hymn. in Musi. v. 6. — πατρὸς αὐλῆς ut ap. *Aeschyl.* Prom. 122. πᾶσι θεοῖς — Ὁπόσοι τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν. — V. 33. θεῶν ἄριστε. Vulgo. — V. 34. εἰκὼν παγγ. θεοῦ. Sol summi dei splendida imago. *Plutarchus* T. II. p. 781. E. Θεὸς — ἥλιον ἐν οὐρανῷ μίμημα τὸ περικαλλὲς αὐτοῦ δι' ἐσόπτρου εἴδωλον ἀναφαίνεται, τοῖς ἐκεῖνον ὁρᾶν δι' αὐτοῦ δυνατοῖς — *Platonem* secutus de Rep. L. VI. p. 508. B. C. quem expressit *Julian.* Or. IV. p. 133. A. *Proclus* Theol. Plat. p. 378. m. et alii plurimi, quos laudat *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 27. — ψυχῶν ἀναγωγεῦ. Sol animas in materiae voragine laborantes veritatis luce illustrans ad superiores regiones adducit. Hanc vim cum dii exercent in animas mortalium, eas dicuntur ἀνάγειν, ἕλκειν. Cf. Hymn. in Musi. 1. 14. 15. 18. H. in Hecat. 4. τεύξετε δ' ἀγλαίεσσαν ἐμοῦ βιότοιο πορείην, βριθομένην ἀγαθοῖσι· κακὰς δ' ἀπελαύνετε νούσους Ἐκ βροτέων, ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἕλκετ' ἐγερσινόοισι καθηραμένην τελεστῇσι. Anima purgata et defaecata μετὰ τοῦ ἀναγωγοῦ ἡγεμόνος ἀκολουθεῖ τῷ ἀγαθῷ θελήσει χαίρουσα. *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. *Julian.* Or. V. p. 172. A. B. docet, τοὺς ἀναγωγοὺς ἀκτῖνας ἡλίου indicare illam θείαν καὶ καθαρὰν ἐν ταῖς ἀκτῖσιν ἱδρυμένην οὐσίαν, ἣ ἕλκει καὶ ἀνάγει τὰς εὐτυχεῖς ψυχάς. Sed inprimis huc facit Idem Or. IV. p. 152. A. Τὰ μὲν οὖν θειότερα καὶ ὅσα ταῖς ψυχαῖς δίδωσιν (Ἥλιος) ἀπολύων αὐτὰς τοῦ σώματος, εἶτα ἀναπέμπων ἐπὶ τὰς τοῦ θεοῦ συγγενεῖς οὐσίας, καὶ τὸ λεπτὸν καὶ εὔτονον τῆς θείας αὐγῆς οἷον ὄχημα, τῆς εἰς τὴν γένεσιν ἀσφαλοῦς διδόμενον καθόδου ταῖς ψυχαῖς, ὑμνεῖσθω ἄλλως ἀξίως. — V. 35. κάθηρον. Inter plurima alia bona, quae animae praestat Sol, etiam hoc est, quod κρίνειν

αὐτῇ προτείνει, καὶ δίκῃ κατευθύνει, καὶ ἀποκαθαίρει λαμπρότητι, quae *Juliani* verba ſunt Or. IV. p. 151. C. — V. 37. κηλίδων, Praeclarus eſt *Virgilii* de animabus locus Aen. VI. 730.:

Igneus eſt ollis vigor et coeleſtis origo
Seminibus, quantum non noxia corpora tardant,
Terrenique hebetant artus, moribundaque membra.
Hinc metuunt cupiuntque; dolent gaudentque, neque auras
Diſpiciunt clauſae tenebris et carcere coeco.
Quin et ſupremo quum lumine vita reliquit,
Non tamen omne malum miſeris, nec funditus omnes
Corporeae excedunt peſtes.

Quas *corporeas peſtes Virgilius* appellat, κῆρες vocant nonnulli philoſophi; cf. *Valcken.* ad *Euripid.* Hippol. p. 283. B. κηλῖδας idem per *concretam labem* expreſſiſſe videtur v. 745. *Donec longa dies, perfecto temporis orbe, Concretam exemit labem, purumque reliquit Aetherium ſenſum.* Vitia, quibus homines per vitam maculantur, labem in anima relinquunt, auctore *Platone* in Gorgia p. 313. G. quem multi ſequuti ſunt. Cf. *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 111. et *Mosheim.* ad *Cudworth.* Syſt. Intell. T. II. p. 409. στίλους ἐν τοῖς στάθεσιν ὑμῶν ἐγκεκολαμμένους has maculas appellat *Lyſis* Pythagoreus in Epiſtola ap. *Jamblich.* V. Pyth. c. 76. p. 63. — V. 37. Ποινῶν. Idem noſter Minervam rogat in Hymn. v. 40. μηδέ μ' ἰάσῃς Ῥιγεδανοῖς Ποιναῖσιν ἴλαος καὶ κύρμα γενέσθαι. Nam quae animae faece corporea obrutae ſunt, eae – *exercentur poenis, veterumque malorum Supplicia expendunt. Virgil.* l. c. 739. ex *Platonis* Gorgia T. IV. p. 168. ed. Bip. quem, ut ſolet, ſecutus eſt *Julian.* Or. II. p. 90. B. — V. 40. Animae meae purum lumen miniſtra, tenebris peſtiferis ab ea depulſis. Horum quoque fons *Plato* eſt, ad quem provocat *Proclus* Theol. Plat. VI. 12. p. 377. ἐν τῇ Πολιτείᾳ τὸν Ἥλιον ἀνάλογον τῷ ἀγαθῷ τάττων, καὶ τὸ αἰσθητὸν φῶς, τῷ ἐκεῖθεν εἰς τὸ νοητὸν προϊόντι, καὶ τὸ

φῶς ἀληθείαν προσαγορεύων κ. τ. λ. Idem de Anima p. 27. a. *Intellectus noſter eſt numinis Apollinei proles.* — ἀχλύν. tenebras animae a materia ſive a corpore objectas. *Julian.* Or. IV. p. 142. D. homo, ait, διττή ἐστι μεχομένη φύσις εἰς ἓν συγκεκραμένη, ψυχῆς καὶ σώματος· τῆς μὲν θείας, τοῦ δὲ σκοτεινοῦ καὶ ζοφώδους. Cf. Hymn. in Muſ. 23. ſq. Ceterum ſimilis argumenti preces ad Solem fundit *Julian.* Or. IV. p. 158. B. ad matrem deûm Or. V. p. 180. B. C. — V. 42. σώματι κρυερῷ. Hymn. in Minerv. 43. Δὸς γυάλοις μελίην σταθερὴν καὶ ἀκήμονα ὑγείην· Σαρκοτάκων δ' ἀπέλαυνε πικρῶν ἀγελάσματα νούσων, Ναὶ, λίτομαι, βασίλεια, καὶ ἀμβροσίῃ σέο χειρὶ Παῦσον ὅλην κακότητα μελαινάων ὀδυνάων. — V. 43. προγόνων. majorum meorum more Muſarum mihi munera curae ſint. Haec fortaſſe ad vetuſtum Apollinis Lycii cultum referri debent. Facit huc *Marinus* in Vita Procli p. 6. ἄγουσι δὲ αὐτὸν τῖνες εἰ πατρίοις τιχθέντα εἰς τὴν ἑαυτῶν πατρίδα, τὴν ἱερὰν τοῦ Ἀπόλλωνος Πάνθου· καὶ ταύτην κατὰ θεῖόν τινα κλῆρον πατρίδα αὐτοῦ γενομένην. ἔοικε γάρ, οἶμαι, τὸν μέλλοντα πασῶν ἐπιστημῶν ἡγεῖσθαι ὑπὸ τῷ Μουσηγέτῃ θεῷ τροφῆς τε καὶ παιδείας μεταλαγχάνειν. — V. 46. θέλεις δ. ἄ. δύνασαι δὲ ἄ. τ. β. κρατερὴν γὰρ ἔχεις. Vulgo. — V. 48. Mala fato nobis immiſſa depellas et avertas. κρατεροδινήτους. quia *ſtellarum curſus ordinem rerum humanarum — pro poteſtate disponunt, vel, ut Plotino conſtat placuiſſe, ſignificant. Macrob.* I. Saturn. 17. — V. 50. μεγάλῃ — ἰωχῇ. De ſagittarum Apollinis impetu interpretatur *Taylor.* Huic interpretationi favet *Sophocl.* in Oed. Tyr. 203. ubi Thebanorum chorus deos, ut peſtem depellant, precatur: Λύκει' ἄνεξ, τά τε σὰ χρυσοστρόφων Ἀπ' ἀγκυλᾶν βέλεα θέλοιμ' ἂν Ἀδάμαστ' ἐνδατεῖσθαι Ἀρωγὰ προστάθέντα. *Timotheus* ap. *Macrobium* I. Saturn. 17. σὺ δ', ἃ τὸν ἀεὶ πόλον οὐράνιον λαμπραῖς ἀκτῖσιν ἅλιε βάλλων, πέμψον ἀκαβόλον ἐχθροῖς βέλος ἀᾶς ἀπὸ νευρᾶς, Παιάν,

II.

Hymnus in Muſas.

¶. 443.] V. 1. *ἀναγώγιον φῶς.* lumen mentem illuſtrans et animam ad deorum revocans ſedes. Vide ad Hymn. in Sol. 35. — V. 3. *κατὰ βένθος.* per terram et in materiae quaſi voragine vagantes. Cf. ad Hymn. in Sol. 25. *λαῖσθαι* dicitur *ψυχή*, quae a rerum divinarum contemplatione averſa, humana tantum curat iisque cogitatione inhaeret; verba ſunt *Mitſcherlichii* ad Hymn. in Min. 32. p. 37. Infra v. 28. *ψυχὴν οὐκ ἰθέλουσαν ἡμὴν ἐπὶ δηρὸν λαῖσθαι.* Quod *Proclus* de Muſis in univerſum praedicat, uni ex toto choro tribuit *Plutarchus* T. II. p. 1029. D. *Οἱ δὲ περιεβύτεροι Μούσας παρέδωκαν καὶ ἡμῖν ἐννέα· τὰς μὲν ἐκτοῦ, καθάπερ ὁ Πλάτων, περὶ τὰ οὐράνια· τὴν δὲ ἐννάτην τὰ περίγεια κηλεῖν ἀναπαλουμένην καὶ καθιστᾶσαν ἐπὶ πλάνης καὶ διαφορᾶς ἀνωμαλίαν καὶ ταραχὴν ἐχούσης.* — V. 4. *τελετῇσιν.* Luſtrationibus myſticis anima a ſordibus, quae ei ex conjunctione cum corpore adhaerent, purgatur. Hymn. in Hecat. v. 7. *ψυχὴν δὲ περὶ χθονὶ μαργαίνουσαν Ἔλκετ' ἐγερσινόοισι καθημαμένην τελετῇσι.* Notus *Platonis* locus in Phaedone p. 69. C. (T. I. p. 157. Bip.) *καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τελετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες, οὐ φαῦλοί τινες εἶναι, ἀλλὰ τῷ ὄντι πάλαι αἰνίττεσθαι, ὅτι, ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς Ἅιδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται· ὁ δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος μετὰ θεῶν οἰκήσει.* *Plato* ut ipſe hoc loco expreſſit *Sophocles* (ap. *Plutarch.* T. II. p. 21. E.), ita ipſe multos imitatores invenit. Vide *Valckenar.* ad *Euripid.* Hipp. p. 163. *Orpheus* Hymn. in Muſ. LXXV. 4. *πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννᾶσαι ἄμειπτον· Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ἐρθοδίτειραι, Καὶ νοῦ εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἄνασσαι, Αἳ τελετὰς θνητοῖς ἀνεδείξατο μυστιπολεύτους.* — V. 5. *γηγενέων ἀδινάων.* dolorum illorum, quibus anima, dum in terris verſatur, obnoxia eſt. Omnia mala, ut ex materia proficiſcentia,

γηγενῆ. Hymn. in Vener. I. 15. γηγενέος προφυγοῦσαν ὀλοΐον αἴστρον ἐρωῆς. Minervam cum Gigantibus comparans *Ariſtides* Or. II. p. 11. horumque naturam illius indoli prorſus contrariam eſſe docens, οἱ μὲν γάρ, ait, τῶν κοίλων τῆς γῆς ἀνεφύκεσαν καὶ τῶν ἀλογωτάτων· ἡ δὲ ἐκ τοῦ καθαρωτάτου τῶν ἐν τῷ αἰθέρι. — V. 6. Muſae animas ſapientia imbuentes, eas docent ſeſe extollere ſupra regiones *Oblivionis* et ad aſtra feſtinare. Eadem *Proclus* repetit infra v. 25. — Amoris cauſas et originem explicans *Plato* in Phaedro p. 250. A. (T. X. p. 328.) Καθάπερ γὰρ εἴρηται, πᾶσα μὲν ἀνθρώπου ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα — ἀναμιμνήσκεσθαι δ' ἐκ τῶνδε ἐκείνα, οὐ ῥᾴδιον ἅπασιν, οὔτε ὅσαι βραχέως εἶδον τότε τἀκεῖ, οὔθ' αἱ δεῦρο πεσοῦσαι ἐδυστύχησαν· οὔτε ὑπὸ τινῶν ὁμιλιῶν ἐπὶ τὸ ἄδικον τραπόμεναι, λήθην ὧν τότε εἶδον ἱερῶν ἔσχον κ. τ. λ. cum quo loco comparandus *Plutarch.* T. II. p. 745. D. E. fabulam de Sirenibus ad mentem *Platonis* explicans. Varia vocabula, quibus Platonici animae, corpori alligatae, exſilium ſignificabant, conjungit *Jamblichus* de Myſter. III. 20, p. 86. 20. ἡ γὰρ ἀνθρωπίνη ψυχὴ κατέχεται ὑφ' ὕλης εἴδους καὶ ὑπὸ τοῦ σώματος παντοχόθεν ἐπισκοτεῖται· ὅπερ εἴτε Ἀμέλητα ποταμόν, εἴτε Λήθης ὕδωρ, εἴτε ἄγνοιαν καὶ παραφροσύνην, εἴτε διὰ παθῶν δεσμόν, εἴτε ζωῆς ὑστέρησιν ἢ ἄλλο τι τῶν κακῶν ἀνονομάσειεν, οὐκ ἄν τις ἐπαξίως εὕροι τὴν ἀτοπίαν αὐτοῦ προσονομάσαι. — V. 7. Anima poſt mortem purgata ad aſtra aſcendet, inter quae verſabitur σύννομος. — V. 8. γενεθλίων ἐκτήν. in regiones materiae. De grayi illo animarum ex ſuperioribus et divinis regionibus caſu notus mythus in Phaedro *Platonis*. Cf. *Wyttenbach.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 113. — ὑλοτραφέσαι περὶ κλήροισι μανεῖσαι. Hymn. in Hecat. 6. ψυχὴν περὶ χθονὸς μεργαίνουσαν. Attinis fabulam explicans *Julianus* Or. V. p. 179. C. illum ἄῤῥενα fingi ait, ὅτι τὴν ὕλην εἵλετο καὶ τὴν γένεσιν ἐπιτροχάδην· σοφὸς δέ, ὅτι τὸ εκύβαλον τοῦτο (materiam) εἰς κάλλος διέσμησε. — V. 10. ἐρωήν. Illum furorem, quo

Digitized by Google

viliores animae verſus materiam feruntur, in me reſtinguite et intelligentibus ſapientum vocibus ſanctum enthuſiaſmum in pectore meo accendite. Similia Minervam rogat in Hymn. v. 33. ἐρωὴν eodem ſenſu uſurpavit Hymno in Vener. I. 15. et II. 21. Haud ſcio, an *Proclus* reſpexerit *Platonem* in Phaedro p. 245. A. τρίτη δὲ ἀπὸ Μουσῶν κατοχή τε καὶ μανία, λαβοῦσα ἁπαλὴν καὶ ἄβατον ψυχήν, ἐγείρουσα καὶ ἐμβακχεύουσα κατά τε ᾠδὰς καὶ κατὰ τὴν ἄλλην ποίησιν, μυρία τῶν παλαιῶν ἔργα κοσμοῦσα τοὺς ἐκγιγνομένους παιδεύει. — V. 14. γενέθλης. absolute cum notione pravitatis ponitur. Hymn. in Hecat. 10. φάος δ' ἐρίτιμον ἀθρήσω, Κυανέης ὅθεν ἐστὶ φυγεῖν κακότητα γενέθλης. — V. 15. ἔλκετε. Idem h. l. ἕλκειν, quod ἀνάγειν et ἀναίρειν. Vide *Mitſcherl.* l. c. p. 19. — βριθουσαν. multa ex libris veſtris ſapientia inſtructum. — V. 18 — 32. Hos vſſ. cum inſcriptione ὕμνος κοινὸς tanquam peculiarem Hymnum edidit *G. Wakefield* in Sylv. crit. IV. p. 252. lectionibus nonnihil a vulgata discrepantibus. Recte haec particula a praecedentibus ſejungitur. Hymnus in Muſas finem habet v. 17. In iis, quae ſequuntur, preces ad deos in univerſum diriguntur. Non enim veriſimile eſt, poëtam easdem res in eodem carmine bis poſuiſſe. Jam confer v. 19. cum v. 1., v. 20. cum v. 15., v. 21. cum v. 4., v. 25. cum v. 6. et facile intelliges, haec ejusdem Hymni non eſſe. — V. 18. σοφίης οἴηκας ἔχοντες. *Orpheus* H. in Amor. LVII. 8. μοῦνος γὰρ τούτων πάντων οἴηκα κρατύνεις. Lex (ὁ νόμος) ap. eundem Hymn. LXIII. 8. μοῦνος ζώων οἴηκα κρατύνει. Hymn. in Mort. LXXXVI. κλῦθί μου, ὃς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις. — V. 19. In Cod. Wakefield. ἕλκυτης — ψυχὰς — λιποδεσμ. quod vir cl., cum non meminiſſet, haec jam ſincerius edita eſſe, ſic emendavit: ψυχαῖς — ἕλκτῆς ἀθανάτων — λιποδεσμοῖς. — V. 20. σκότιον κευθμῶνα. materiae vorago. βένθος βιότοιο ſupra v. 3. χθονίους κόλπους vocat in Hymn. in Minerv. 35. — V. 21. καθῳαμένας. Vulgo et in Cod.

Wakef. qui emendavit: *ὑμῶν* (*ὕμνων*) *ἀϊβήτῃσι καθηρεμέναις.* — V. 22. δ' ante *ἀπὸ* omittit *Wakef.* — V. 23. *φάος.* Cf. Hymn. ad Solem v. 40. Sequentia ducta sunt ex *Homeri* Il. Ε. 127. *ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕλον, ἣ πρὶν ἐπῆεν, Ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἠμὲν θεὸν ἠδὲ καὶ ἄνδρα.* — Pro *εὖ γνώῃ* vulgo *εὐγνοίην* legebatur. Illud rectius. — V. 25. *λιθαίοις χεύμασι.* Cf. ad v. 6. et ad H. in Sol. 29. sq. — V. 27. Cf. H. in Sol. 20. 25. 30. — ¶. 444.] V. 28. Pro *ἁλᾶσθαι* cl. *Wakefied ἁλάσθω* scripsit, cum in Cod. suo sequentem versum non reperisset. *ἁλᾶσθαι* et *πλανᾶσθαι* dicuntur animae, quas inhaerens materiae desiderium a reditu ad deos prohibet. *Plato* in Phaedone p. 81. D. (T. I. p. 185. sq.) *καὶ οὔτε γε τὰς τῶν ἀγαθῶν (ψυχὰς) ταύτας εἶναι, ἀλλὰ τὰς τῶν φαύλων, αἳ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀναγκάζονται πλανᾶσθαι, δίκην τίνουσαι τῆς προτέρας τροφῆς, κακῆς οὔσης, καὶ μέχρι γε τούτου πλανῶνται, ἕως ἂν τῇ ξυναπτομένῃ τοῦ σωματοειδοῦς ἐπιθυμίᾳ πάλιν ἐνδεδῶσιν εἰς σῶμα.* *Sallustius* de Diis c. 19. p. 278. animae *κολάζονται — αἱ μὲν ἐνταῦθα πλανώμεναι — αἱ δὲ ὑπὸ δαιμόνων ταραττόμεναι.* Huc pertinet locus *Empedoclis* servatus a *Plutarcho* T. II. p. 607. C. *ἔστι τ' ἀνάγκης χρῆμα —*

> *Εἴτέ τις ἀμπλακίῃσι φόνῳ φίλα γυῖα μιήνῃ,*
> *Δαίμονες εἵτε μακραίωνος λελάγχασι βίοιο,*
> *τρὶς μιν μυρίας ὥρας ἀπὸ μακάρων ἀλάλησθαι.*

— V. 29. *ποινή.* Cf. ad Hymn. in Sol. 35. Hymn. in Min. 41. — *ἐπαμοῖσι.* lis, quae notavimus ad *Palladae* Ep. CXXXI., adde *Jamblich.* de Myst. II. 7. p. 49. 14. *ψυχαὶ δίκην τίνουσαι σώμασιν ἐνδέδενται.* *Empedocl.* ap. *Plutarch.* T. II. p. 996. B. — V. 30. pro *ἐριλαμπέος* Cod. Wakef. *ἐπιλαμπέος.* male. — V. 31. *ἀταρτόν.* *Orpheus* ap. *Justin. Mart.* de Monarch. p. 156. *εὖτ' ἐπέβαινε Ἀταρπιτοῦ, μοῦνον δ' ἄλλα πέσμοιο ἄνακτα.* — V. 32. *ἐργιοκαί.* Cod. Wakef. qui *ἐργιοκὰς* edidit.

III.

Hymnus in Venerem.

Habetur in *Stobaei* Floril. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 1. Venerem peculiari honore apud Lycios cultam esse, an aliunde constet, ignoro equidem; nec, quibus rebus de priscis Lyciis bene meruerit dea, scio. — Notanda locutio *περιπλήθοντες ἀρωγῆς*, de iis, quibus plurimum auxilii contigerat. — *ἀλεξικάκοιο Stob.* Perperam ap. Fabr. et Tayl. *ἀλεξικάκοισι.* — V. 5. In antiquo illo simulacro expressa erant symbola matrimonii Veneris et Vulcani. *νοερὸς γάμος* is est, qui non inter corpora, sed intelligentias contrahitur, neque sensibus, sed mente percipitur. Hac ratione *τὰ νοερὰ* et *τὰ ἀνέρμηνα* copulantur ap. *Proclum* in Theol. Plat. l. VIII. p. 17. et passim. — V. 7. *Ὀλύμπιον.* Veneris Olympiae templum, ab Epimenide, ut tradebant, exstructum, Spartae fuit, teste *Pausania* L. III. 12. p. 237. — *Ὀλυμπίαν. Stob.* Gesn. — V. 7. *ἧς διὰ κάρτος.* Veneris vi factum est, ut illi saepe mortem effugerent et virtutem colerent; eadem effecit, ut ex eorum conjugiis praeclara exoriretur progenies. — V. 11. *βιότοιο γαλήνη.* Hymn. in Minerv. 47. *δὸς βιότῳ πλόοντι γαληνιόωντας ἀήτας.* — V. 14. *ἀπ' αἴσχεος.* Animam a turpi materiae amore ad contemplationem aeternae pulchritudinis extolle. Pulchritudo ipsa in diis est; animae autem *θείου κάλλους μεταλαγχάνειν ἀεὶ φύσεσι. Jamblich.* de Myst. I. 7. p. 12. *Proclus* de Anima p. 23. *b. Omnis amatorius ordo causa conversionis est rebus omnibus ad divinam pulchritudinem et formam.* et mox: *Exercitus heroum una cum daemonibus et angelis circa pulchritudinem debacchantur. — Jam vero animae hominum inspiratione ejusmodi tactae et naturaliter cognatae Deo, circa pulchrum moventur assidue.* In pulchro enim Platonici humanitatis quasi fastigium ponunt nihilque praestantius esse tradunt enthu-

fiaſmo eo, quo anima ad pulchritudinem fertur. Hoc autem ut fiat, anima τελεταῖσι purgata ſit, neceſſe eſt. *Plato* in Phaedro p. 251. A. (T. X. p. 330. ſq.) — γιγενέος ἵμερος. turpis materiae et rerum terreſtrium cupiditas. Vide ad H. in Muſ. v. 10. Ad ſententiam facit *Proclus* de Theol. Plat. VI. 22. p. 404. ἡ δὲ Ἀφροδίτη τῆς δι' ὅλων διηκούσης ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας ἐστὶν αἰτία πρωτουργός, καὶ πρὸς τὸ καλὸν οἰκειοῖ τὰς ἀναγομένας ὑφ' ἑαυτῆς ζωάς. *Orpheus* H. in Amor. LVII. καθαραῖς γνώμαις μύσταισι συνέχου, Φαύλους δ' ἐκτοπίους ἕρμας ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

IV.

Hymnus in Venerem.

¶. 445.] Etiam hic Hymnus exſtat ap. *Stob.* Flor. LXI. p. 389. Gesn. 249. Grot. — V. 1. σειρήν. Ordinem deorum (ſive virium) a Venere procedentium et ab ea pendentium. Vide ad Hymn. in Sol. 18. — V. 2. πηγήν. ipſam Venerem, unde, tanquam ex fonte, amatoriae quaedam vires (Amores) profluunt. Summus omnium rerum auctor et δημιουργὸς princeps πηγή; ab hoc orti dii ſuos quisque rivulos emittunt; quorum reſpectu ipſi quoque πηγαὶ eſſe videntur. Cf. *Mitſcherl.* ad Hymn. in Minerv. I. p. 25. ſq. et *Gale* ad *Jamblich.* Myſt. p. 299. — V. 3. πτερόεντες. Non ſine cauſa hoc epitheton additur. Reſpicitur enim ad vim Amoris animam incitandi et extollendi, quod *Platonem* alis animae ſubnaſcentibus ſignificaſſe, ſatis conſtat. *Plato* in Phaedro p. 251. B. C. (T. X. p. 331.) — V. 4. νοερῶν βελ. Non de vulgari amore, ſed de eo agitur, quo anima ad ſummam perfectionem tendit; hinc Amoribus νοερὰ βέλεμνα tribuuntur. His inſtructum eſt primum et nobiliſſimum Amorum genus, qui coeleſtium rerum deliderium animae inſpirant. — ἀναγώγια κέντρα. Vide ad H. in Muſ. v. 1. — ἰδίῳ πυρὶ φ. αὐλάς. Hymn. in Sol. 32.

ὑψιτε-

ὑψιτενοῦς δὲ λέθοιντο πατρὸς πολυφεγγέος αὐλῆς. — V. 7. Aliud Amorum genus eſt, qui generis humani conſervandi cauſa vitae terreſtris cupiditatem animabus injiciunt. Hoc ad Venerem ipſam refert *Julianus* Or. IV. p. 150. B. ἐνδίδωσι δὲ τὸ γόνιμον τῇ γῇ προμηθουμένη καὶ αὐτὴ τῆς ἀειγενεσίας τῶν ζώων. Conſpirat Oraculum Chaldaicum:

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος
πᾶσιν ἐνέσπειρεν ἀσπερμὸν πυριβρι θῆ ἔρωτος,
ὄφρα τὰ πάντα μένῃ, χρόνου εἰς ἀπέραντον ἰόντα.

— V. 10. Tertium et infimum Amorum genus connubio praeeſt. — ἐγγαμίων ὀάρων. Pro veneris fructu dixit *Leontius* Ep. XIV. ἄγνὸς ἐὼν Κυπριδίων ὀάρων. et alii. — V. 11. ἐποπτεύουσιν. Omnes codd. et edd. quas vidi. — V. 12. θνητῆς ἀθάνατον. *Ariſtides* Or. I. p. 6. Jovi, ait, cum reliqua omnia debentur, tum, quod τὸ θνητὸν ὂν ἡμῶν γένος κατὰ μέρος ἀθάνατόν ἐστι τῇ διαδοχῇ. et Or. in Aeſcul. T. I. p. 37. μεγίστην δὲ καὶ κοινοτάτην εὐεργεσίαν εἰς ἅπαντας κατέθετο, ἀθάνατον ποιήσας τὸ γένος τῇ διαδοχῇ. — V. 16. ψυχήν. Hinc intelligitur, fuiſſe, qui a Venere animam mundi proficiſci ſtatuerent; alii autem Venerem in aethere ſupra ſeptem mundorum circulos collocabant, et materiae (σειραῖς ἡμιτέραις) vires inſuperabiles tribuere putabant. Haec, fateor, mihi ſatis expedita non ſunt, aliisque ea ex interiori philoſophiae myſticae ſcientia explicanda relinquo.

MARINI NEAPOLITANI
DISTICHON.

¶. 446.] Vat. Cod. p. 388. Edidit *Jenſius* nr. 101. *Reisk.* Anthol. p. 155. nr. 753. Vitae Procli a Marino conſcriptae praefixum. — V. 2. apogr. Guyeti vitioſe

Digitized by Google

habet: τάδ' ἐτευξε θεοντι. In marg. notata vera lectio quam membranae exhibent.

Marino tribuitur etiam Epigr. inter ἀδέσποτα. DXCIV.

CLAUDIANI
EPIGRAMMATA.

¶. 447.] *I.* Vat. Cod. p. 100. Hoc Epigr. et duo ſequentia edidit *Heinſius*, a *Leone Allatio* accepta; poſt illum ea inter *Claudiani* carmina exhibuit *Gesnerus* nr. LXV — LXVII. p. 682. ſqq. *Reisk.* in Miſcell. Lipſ. IX. p. 132. nr. 311. — V. 1. σὺ γὰρ θοὰ. Vat. Cod. quod lectioni apographorum quorundam, quam *Br.* recepit, merito praetulit *Reiskius*. γὰρ referendum ad ἴλαθι. Veniam des, Phoebe, ejus, quod dicturus ſum. Nam apparet, te, celerum ſagittarum moderatorem, Amoris ſpiculis vulneratum eſſe. — V. 2. ὑπ' Ἔρ. ὑπ' ὠκυπ. Vat. Cod. ὑπ' Ἔρωτος ὑπ' dedit *Heinſ.* et *Gesn.* Ille etiam ὠϊστροις.

II. Vat. Cod. p. 378. Εἰς μιμάδα γηράσασαν καὶ καλλωπιζομένην. Primum verſ. excitat *Salmaſ.* ad Scr. Hiſt. Aug. T. II. p. 822. Integrum, poſt *Heinſium*, edidit *Jenſius* nr. 47. — *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 697. primus aliquid deeſſe animadvertens, poſt tertium verſum hunc inferendum cenſebat: κτεὶς βάπτει, μολίβου παῖς· ἤδη δ' ἀχλυόεσσα —. — V. 1. ἀνιυάζουσα. Laſciviam et laetitiam, quam crotaliſtria noſtra in ſaltando prae ſe ferebat, ſimpliciter indicat. χορεῖαι εὐηρέτμοι, ſaltationes ad crotalorum ſtrepitum editae. Illud inſtrumentum, quod duabus virgulis aut laminis aëneis conſtabat, δίζυγα χαλκὸν vocat *Claudianus* v. 2. Comparat *Salmaſius Nonnum* in Dionyſ. L. XLVI. χεῖρα δὲ δισσὴν Θηλύναν ἐλέλιζεν ἀμοιβάδα δίζυγι χαλκῷ, οἵα γυνὴ παίζουσα χορεύτορας. *Virgilius* in

Digitized by Google

Copa v. 2. — *criſpum ſub crotalo docta movere latus Ebria fumoſa ſaltat laſciva taberna.* — V. 3. Cum verbum deſit, quo ὑποκλέπτων referatur, dubitari nequit, quin unus aut alter verſus interciderit. Rem minime ſalvam praeſtat *Gesneri* conjectura κτὰς μὲν ὑποκλέπτων — Canos crines γείτονα μοίρης vocat, aetatem nimirum indicantes in Orcum pronam. — V. 4. Male Vat. Cod. αὔρᾳ. *Gesnerus* αὐγὴν legens, totum verſum inepte expoſuit. De oculorum ὑπογραφῇ accipiendus videtur, quo efficitur, ut majores et ſplendidiores appareant oculi. De hoc veterum more vide, praeter *Caſaubonum* ad *Athen.* XII. p. 840., *Trillerum* in Obſſ. crit. p. 401. ſqq. et *Dorvill.* ad *Charit.* p. 53. Pro χαράσσεται *Salmaſius* tentabat κορύσσεται, quod, ut non ineptum, ita nec neceſſarium eſt. — V. 5. ἄχρως αἰδώς. *impudentiam* interpretatur *Reiskius;* quod verum puto. Proprium eſt pudori erubeſcere. Quod cum jamdudum facere deſiiſſet vetula meretrix, falſum et mentitum ſibi ruborem affricuit. Ut hîc impudentia mentitum, ſic pudor verum ruborem inducit vultui in *Chaeremonis* fragm. ap. *Athen.* XIII. p. 608. D. cum meis, tum *Hermanni* (ad Euripid. Hecub. p. 130.) emendationibus ſic refingendo:

καὶ σώματος μὲν ὄψανα κατηυγάζετο,
στίλβοντα, λευκοχρώματ', εἴδει διαπρεπῆ·
αἰδὼς δ' ἐπερρόθμιζεν, ὑπιώτατον
ἐρύθημα λαμπρῷ προστιθεῖσα χρώματι.

— V. 6. μῆλα κεκαλ. papillas ſub ſtrophio conditas, quippe quae nudae virorum oculos non amplius attrahant. νέθῃ ἀγλαΐῃ. De ceruſſa accipio, quibus illa ſinum illinebat. στέφειν pro *ornare* paſſim obvium.

III. Vat. Cod. p. 378. Praeter *Heinſium* edidit *Du Cange* in Gloſſ. gr. med. aevi v. Σέλλιον. *Jenſius* nr. 48. *Reisk.* in Anth. p. 132. nr. 698. Mutilum eſſe in fine monuit *Gesnerus.* — V. 1. χαλκεόπεζαν. *Jenſ. Veſtibu-*

lum Heliconis Gesnerus interpretatur de auditorio, in quo acroasis esset. Cui interpretationi licet color conciliari possit ex Epigr. in Anath. Byz. XIII. T. III. p. 134. ubi Bibliotheca οἶκος Ἑλικῶνος vocatur, *Ruhnkenius* tamen in Epist. crit. p. 120. sine haesitatione corrigit: ἐν προθύρῳ Στελιχῶνος, *in patroni mei, Stilichonis, vestibulo.* Idem *Piersono* in mentem venerat, et *Medenbachio* in Amoen. p. 10. — V. 3. Ad μογέοντι cum *Reiskio* ἁμοὶ intellige. Idem ἀοιδῆς mutavit in ἀοιδῇ, quod *Gesnerus* recepit citra necessitatem. Obscurior codicis lectio a *Claudiano* videtur posita, ut aenigmaticum acumen efficeret; hinc sellam, qua poëta recitans utebatur, *recitationis fulcimentum*, ἐπίβαθρον ἀοιδῆς, vocat. — V. 4. θάμνος νέον eleganter emendavit *Reiskius.* Ceterum erraste lemmatis auctorem, qui *Claudianum* servum illum verberasse ait, intelligitur ex πολύμητις, unde eum dolo usum esse et consilio verisimilius videtur.

IV. Vat. Cod. p. 479. Planud. p. 350. St. 489. W. unde hos versus *Raphelengius* in Syllogen carminum *Claudiani* recepit. Crystallinam sphaeram, quae aquam continebat, mundi imaginem esse ait, coelo mare tanquam ulnis amplectente. Ad *Euripidis* dictum (in Incert. fr. I.) fortasse respexit: Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα Καὶ γῆν περιξ ἔχοντ' ὑγρᾶις ἐν ἀγκάλαις. *Hoc circum supraque, quod omnem Continet amplexu terram. Lucret.* V. 319. quae expositi *Valcken.* in Diatr. p. 47. sqq. — ¶. 448.] V. 3. ἔχουσα. Ed. Ald. ἔχοντα pendet ab σύριγνον, hoc a δεῖξεν.

V. Cod. Vat. p. 479. Planud. l. c. — λίθῳ πετρ. ὕδωρ. i. e. εἰς λίθον. Persuadebant sibi veteres, crystallum glaciem esse consolidatam. Vide *Barthium* ad *Claudiani* Ep. LVI. *Possedit glacies naturae signa prioris: Et fit parte lapis, frigora parte negat. Sollers lusit hiems, imperfectoque rigore Nobilior, vivis gemma sumescit aquis.*

AMMONII EPIGRAMMATA.

I. Vat. Cod. p. 535. Ἀμμωνίδου. Plan. p. 141. St. 204. W.

II. Vat. Cod. p. 488. cujus auctoritate *Ammonio* nunc tribuitur. In Plan. p. 339. St. 479. W. ad *Platonem* refertur, cujus conf. Ep. XV.

SYNESII PHILOSOPHI EPIGRAMMATA.

¶. 449.] *I.* „Syneſii Epigramma de aſtrolabio in „ejus operibus legitur ed. Petavii p. 311.“ *Br.* Append. Anth. Plan. p. 532. St. *28. W. Scriptum videtur in Sphaeram κρικωτὴν ſive ἐκ καλάμων, de qua nonnulla dedit *Th. Marcilius* ad *Propert.* IV, 1. 77. p. 721. ed. *Burm.* — V. 1. στίβον ἐς οὐρανόν. viam mortalibus antea negatam. Conf. loca veterum ap. *Mitſcherl.* ad *Horat.* I. Carm. IV. 38. — ἃ μέγα 9. Vulgo. — V. 2. καὶ νόος. Et prudentia divina, ſupernis illis ſedibus relictis, ad mortales deſcendit. Sic haec explicari poſſunt, nec opus emendatione *Huetii* p. 81. qui commode affert *Ovidium* I. Faſtor. 297. de aſtronomia agentem: *Felices animas! quibus haec cognoſcere primis, Inque domos ſuperas ſcandere cura fuit. – Admovere oculis diſtantia ſidera noſtris; Aetheraque ingenio ſuppoſuere ſuo. Sic petitur coelum; non ut feras Oſſan Olympus; Summaque Peliacus ſidera tangat apex.* Adde *Manilium* L. I. 13. *Jam nunc juvat ire per altum Aëra, et immenſa ſpatiantem vivere coelo.* Ad ſecundi verſus lectionem tuendam facit ejusdem poëtae v. 25. *Quem primum interius licuit cognoſcere coelum Munere coeleſtum? Quis enim, nalenti-*

bus illis, *Cepisset furto mundum, quo cuncta regun-tur? Quis foret humano conatus pectore tantum, Invi-sis ut Dis cuperet Deus ipse videri?* — V. 3. ἐκτάσατο. Vulgo. *Sapientia rotundam sphaerae superficiem ordinavit*, descripsit, circulis in ea notatis. — κύκλα ἴσα, circuli meridiani, quos vocant, aequatorem rectis angulis secantes, atque adeo omnes ejusdem magnitudinis, ἴσα. Hos secant τομαὶ οὐχ ὁμαλαὶ, circuli tropici et polares, inaequalibus intervallis distantes. — V. 5. ἄντυξ h. l. gyrus esse videtur, in quo collocatus Phoebus noctis et diei horas exaequat, i. e. linea aequinoctialis. παλαντεύει. Convenit *Columella* L. X. 42. *Cum paribus Titan orbem libraveris horis.* νυκτὶ καὶ φάει. *Virgil.* Georg. 209. *Libra – medium luci atque umbris jam dividit orbem.* — V. 7. δίξο. Malim διέχει. Pro ζωδιακοῦ vulgo ζωοφόρου legitur, quod, quamvis insolentius, non tamen temere damnandum videtur. Sic certe Latini *signiferum orbem* sive *circulum* pro *zodiaco* dicere solent. *Vitruv.* L. VI. 1. et *Cicero* de Divin. II. §. 89. λοξώσεις. *Proclus* de Sphaera c. X. λοξὸς δέ ἐστι κύκλος ὁ τῶν ιβ ζωδίων. *Obliquus signorum ordo* ap. *Firmicum* I. 4. — V. 8. συνηλόσεις vulgo. — In μεσημβρίνης notanda penultimae productio, cujus etiam alia exempla profert *Rubnk.* Epist. crit. p. 165. sq. — κέντρα συνηλύσεως sunt polus uterque, quod in iis omnes circuli meridiani concurrunt.

II. Plan. p. 300. St. 440. W. Ex *Synesii* Epistola LV. ad Nicandrum: Τοὐπίγραμμά μου τὸ κλεινόν, πῶς γὰρ οὐ κλεινόν, ὅπερ ὁ μέγας ἐπήνεσε Νίκανδρος; Τῆς χρυσῆς ..... ἐπίστασαι πάντως, ὅτι καὶ εἰς ἐμὴν ἀδελφὴν ἐποιήθη παρ' ἐμοῦ πότε. Hinc sculptor quidam ineptus operi anaglypho, feminam sedentem exhibenti, adscripsit: Ἡ Κένσιδος, ἢ Στρατονίκης. Vide *Maffei* Ars Crit. Lapid. p. 74.

III. Planud. p. 300. St. 440. W.

TROILI GRAMMATICI DISTICHON.

¶. 450.] Plan. p. 296. St. 435. W. In Lyronis athletae ſtatuam, publicis ſumtibus ipſi poſitam. Lyrorem aliunde cognitum non habemus.

THEODORETI GRAMMATICI DISTICHON.

Plan. p. 291. St. 430. W. Philadelpheae, Lydiae urbis, cives Philippo munera miſerunt, juſtitiae ejus memores. Hoc ex ipſis poëtae verbis prodit. Si lemmati fides, Philippus, cum ei haec munera mitterentur, Smyrnae praetor fuit.

THEOSEBIAE EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 295. Anth. Plan. p. 240. St. 348. W. In mortem Ablabii, medici, Hippocrati et Galeno comparandi. — V. 1. Ἀκεσορίη, quae et Ἀκεσὼ vocatur, Aeſculapii et Epiones filia. Vide *Suid.* in Ἠπιόνη T. II. p. 66. et *Valcken.* in Diatr. p. 291. A. — V. 4. μετὰ κεῖνον. Vulgo. — Pudet illam poſt Ablabii fata inter homines conſpici, quod nimirum tantum artis ſuae antiſtitem perire ſiverit.

Digitized by Google

ABLABII ILLUSTRII EPIGRAMMA.

§. 451.] Vat. Cod. p. 480. In Plan. p. 379. St. 517. W. Ἀσκληπιάδου nomen inſcriptum habet. In diſcum, eximio opere elaboratum. Hunc, Homeri exemplo, a diis ad homines perveniſſe fingit. — V. 1. Κρόνῳ corrigit *Huetius* p. 36. ſine cauſa et contra poëtae mentem. — Κυθείρῃ. omnes veteres ante Steph. et Vat. Cod. — V. 3. ἔτορεν. Vat. — V. 4. Αἰνειάδαις. apud Romanos, ad quos illud κειμήλιον per Aeneam venerat.

TRYPHONIS EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 441. Planud. p. 54. St. 77. W. In membr. lemma eſt: Τρύφωνος εἰς τέρψιν τὴν κιθαρῳδὸν τεθνηκυῖαν ὑπὸ πληγῆς σύκου. Ineptum hoc lemma, quod, ut plurima alia, a recentiore homine profectum eſt, *Salmaſium* mire turbavit. Quum enim ejus auctori crederet, de femina citharistria agi, Τέρψις mutavit in Τέρψυ, et participia κρέκων et πλαγείς per enallagen de muliere dicta interpretabatur. Nos poëtae verba magis, quam lemmatis auctorem moramur. Quae apud illum de Terpis morte narrantur, in memoriam nobis revocant *Suidae* locum T. I. p. 486. Γλυκῦ μέλι καὶ πνιγόμενον. Τερπάνδρου ᾄδοντος καὶ κεχηνότος πρὸς τὴν ᾠδήν, ἐμβαλόντες εἰς τὸν φάρυγγα σῦκον ἀπέπνιξε. Haec ſimilitudo et mortis et nominis efficit, ut de eodem homine agi ap. *Tryphonem* et *Suidam* putem, ſive idem fuerit nomen Τέρπου et Τερπάνδρου, ſive librarii errore ap. *Suidam* illuſtrius *Terpandri* nomen pro Τέρπου temere ſcriptum ſit. — V. 1. Τέρψιν — κιθάρειαν ἀοιδόν. Vat. Cod. Τέρψις — κιθάρειν ἀοιδός. Plan.

τέρψιν emendabat *Salmaſius* in not. mſc. Hoc ipſi merito reliquit cl. editor, recte recipiens ejusdem conjecturam ἀοιδάν. κρέκειν ἀοιδὰν dictum, ut κρέκειν μέλος ap. *Meleagr.* Ep. LXXXVIII. *Mnaſalc.* Ep. X. et *percutere lyrae carmen* ap. *Propertium* L. II. 1. 9. Vide *Huſchk.* in Ep. crit. p. 8. ſq. In σκιάδεσσιν interpretando idem a vero aberrat, de urbe Arcadiae Sciade agi arbitratus, quae etiam *Brodaei* fuit opinio, et *L. Holſtenii*, qui hoc Epigramma laudat ad *Stephan. Byz.* v. Σκιάς p. 297. Verum ſenſum paucis verbis indicavit cl. editor: „σκιάδεσσιν. „Sic recte Vat. membr. i. e. ἐν τοῖς Καρνείοις. Vide Meur„ſii Graeciam feriatam in Κάρνεια.“ Hoc feſto, quod Spartae in Apollinis honorem actum eſſe conſtat, σκιάδες, *umbracula*, exſtruebantur, ſub quibus Lacedaemonii conveniebant. Erat etiam Spartae in foro σκιάς, ubi conventus agebantur *Pauſaniae* tempore, quem vide L. III. 12. p. 383. ed. *Fac.* In Carneïs muſica certamina inſtituebantur, de quibus poſt *Meurſium* collegit quaedam *Barneſius* ad *Euripid.* Alceſt. 450. — V. 2. Memorabilis Vat. Cod. lectio κάτθαν' ἀνοστήσας ἐν Λ. quam nemo notavit. Si fuit κάτθανε νοστήσας, ſignificatur, eum a feſto *redeuntem* periiſſe. Sed hoc neque cum praecedentibus congruit, ubi inter canendum, κρέκων ἀοιδάν, periiſſe indicatur, neque cum *Suida*. Doctior itaque lectio latere videtur, quam aliis inveſtigandam relinquo. Nam ἐξαπίνης non *Tryphonis* lectionem eſſe, ſed *Planudis* emendationem, nullus equidem dubito. — V. 3. πλαγὰς ἐν βέλεσι. In his praepoſitio abundat, ut ſaepe. Vide multa ſimilia ſuppeditantem *T. H.* ad *Lucian.* T. II. p. 523. ed. Bip.

ZOSIMI THASII EPIGRAMMATA.

¶. 452.] *I.* Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 432. St. 566. W. Hoc et duo ſqq. Epigrammata verſantur in notiſſimo et usque ad faſtidium tractato argumento de tribus fratribus, Pani dona ferentibus. — V. 2. κυνηγεσίης. Vulgo. — V. 3. πτηνῶν. Vulg. — V. 6. cum parte praecedentis laudat *Suidas* in Ἥφος ὄγμοι T. II. p. 48. ubi male τῆςδε ὁδοῦ exhibetur. Vocem σύαγρον illuſtrat *Toup.* Em. in Suid. T. I. p. 159.

II. Vat. Cod. p. 173. Plan. l. c. — V. 2. τέχνας. Vat. Cod. — V. 3. πτηνοῖσιν vulgo. Doricam formam exhibent membranae Vat. et *Suidas*, qui hoc diſtichon laudat in βολίς T. I. p. 440. — V. 4. Καίτας. *Suid.* — θηρσὶν Vat. — V. 5. τὸν μέν τι δι'. Vulgo.

III. Vat. Cod. p. 173. Plan. p. 433. St. 567. W.

¶. 453.] *IV.* Cod. Vat. p. 364. Plan. p. 72. St. 105. W. In Anaximenis ſcutum, quod herum ſuum non in pugna tantum, ſed etiam in maris fluctibus ſervaverat. Cf. *Dioclis* Ep. III. Tom. II. p. 182. — V. 2. Ἀνιξαμένους. Vat. — V. 3. ἴσχιεν. naufragio facto. — V. 4. νηξαμένης. Vat. Cod. peſſime. — V. 6. θάνατον. Vat. Cod.

EUGENIS EPIGRAMMA.

Anth. Plan. p. 368. St. 507. W. In Anacreontis ebrii ſtatuam. Expreſſum carmen ex *Leonid. Tarent.* Ep. XXXVIII. ubi vide not. — V. 1. ἰμερίου. Ed. Flor.

In marg. Wechel. γρ. καὶ ταῖς. — V. 2. „Λυαῖ', Ἀναπρέοντα. Sic recte exhibet unus Planudeae regiorum „codd. Alius, ut Flor. ed. Λυαῖον." *Br.* Vulgo Λυαῖος, quod Aldus in Lect. notavit. In Λυαῖ' ſponte incidit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — Τηΐιος κύκνος eſt ex *Antip. Sidon.* Ep. LXXVI. Cf. *Mitſcherl.* ad *Horat.* IV. Carm. II. 25. — V. 3. ὑγρῇ ν. μελιηδόνι. pro ὑγρῷ νέκταρι. ſupplantaſti eum dulci latice, cui deditus erat. — V. 4. περὶ σφυροῖς. talos ambit ora ſive limbus veſtis, pallio non collecto, quod ebriorum eſt. *Leonid. Tar.* Ep. XXXVII. ἔχει καὶ ἀστραγάλων ἕλκεται ἀμπεχόναν. — V. 5. μονοζυγὲς σάνδαλον, pro μόνον. ut οἰόζωνος ἀνὴρ eodem ſenſu ap. *Sophocl.* Oedip. T. 866. et μονόστολον ὄχον ap. *Eurip.* Phoen. 749. — βιφθιῆσι. Vulgo. — V. 7. ἀθροίζεται. In marg. Wech. γρ. καὶ ἀγλαίζεται. Prius verius puto propter quaeſitum orationis genus in hoc carmine. Lyra, carmina amatoria reſonans, eorum particulas et ſingulas voces *ſibi* quaſi *colligere* dicitur, integrum ſibi carmen, a poëta paulo ante recitatum, revocare et iterare cupiens. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. αὖ θροίζεται; et certe ejusmodi lectio vulgata longe foret commodior. Sed primum αὖ mire languet, nec forma θροίζεται ulla auctoritate nititur.

CYRI EPIGRAMMATA.

¶. 454.] *I.* Vat. Cod. p. 377. cum lemmate: Κύρου τοῦ μεγάλου ποιητοῦ, ἡνίκα ἔμελλε ἐξορίζεσθαι ἐκ τῆς πόλεως, θρῆνος, ὃν εἶπε πρὸς αὐτῇ τῇ πύλῃ τῆς ἀκροπόλεως. In Planudea ἄδηλον eſt p. 110. St. 161. W. De Cyri exilio dicemus in Hiſtoria Poët. Anthol. v. Κῦρος. — V. 3. τέρψιν ἔσχον ἀνίας. ut curas fallerem, aegritudinem cantando lenirem. — V. 6. κηφῆνες. Cf. notata ad *Dioscorid.* Ep.

XXX. 2. T. I. P. II. p. 401. quibus adde *Rubnk.* ad *Tim.* p. 158. qui multa hujus generis collegit.

II. Vat. Cod. p. 667. Κύρου ποιητοῦ ἐγκώμιον εἰς Θεοδόσιον τὸν βασιλέα. Edidit *Reisk.* in Anthol. nr. 633. p. 102. et ante eum *Wolf.* in Fr. Poëtr. Gr. p. 18. Theodosium cum praestantissimis Homeri heroïbus comparans, eum egregias eorum virtutes nullis vitiis inquinare praedicat. — V. 1. ἀριδίκητα. Vat. Cod. — V. 2. λοχαίου καὶ ἵμερτος. Cod. λοχαῖος Achillis ἵμερος, *amor clandestinus*, is esse videtur, cui Achilles ap. Lycomedem indulgebat. — V. 3. νόθον ἦμαρ. spuria origo, *conditio* nothi; secundum Homericum δούλιον ἦμαρ. — μορφήν. Respicitur ad Il. β. 477. sq. Il. γ. 166. sq. — οἶνος. propter epitheton τοῦ οἰνοβαρέος, quod Achilles ei tribuit. — V. 5. πινυτόν. *Reisk.* πινυτή. σύνεσις. φρόνησις. πινυτήν, σωφροσύνην. *Hesych.* In fine vers. πᾶν σε ἴδεκα Cod. et *Reisk.* — V. 6. πολιοῦ δὲ γ. *Reisk.* — V. 8. πρὶν χε. ἀθρήσεις. Cod. In marg. ap. Lips. πλήν. — Pro τριτάτης *Wolfius* oscitanter τετράτης exhibuit.

III. Vat. Cod. p. 295. Plan. p. 229. St. 334. W. »Lemma in Cod. Vat. Εἰς Μαύην τινὰ γυναῖκα τριάκοντα »καὶ τρεῖς χρόνους ζήσασαν. et v. l. Μαύης. Mulieris hujus, »quae XXXIII. vixit annos, χρόνος enim annum signifi»cat, nomen fuit forte Μαρίη, quod depravatum in »Μαύη." *Br.* — V. 1. Μαίης. Plan. — δεκάδας Edit. pr. — τρία, ἔτεα scil. Quod Plutoni βέλος tribuitur, id ex poëtica dicendi ratione videtur derivatum, qua mortales Apollinis Dianaeve sagittis configi dicuntur. — V. 3. ἤρταξεν. Vat. Cod. — V. 4. Texendi solertia Penelopae similis. πάντ' ἀπομαξαμένην ἔργα. Artifices, qui alicujus formam et vultum ad vivum exprimunt, eum ἀπομάττεσθαι dicuntur. Lysippus Alexandri ὅλαν ἀπεμάξατο μορφάν, ap. *Archelaum* Ep. T. II. p. 58. οὐ γραπτόν, ἀλλ' ἔμψυχον ἀπεμάξατο. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Hinc imitandi

et exprimendi notio in hoc verbo obtinuit. Aratus Heſiodi ἔπος τὸ μελιχρότατον ἀπεμάξατο ap. *Callimach.* Ep. XXXV. diſcipulus magiſtrum ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἐξεμάξατο. *Alciphr.* L. III. Ep. LXIV. p. 434.

¶. 455.] *IV.* Cod. Vat. p. 462. Plan. p. 353. St. 493. W. — V. 2. χάριν. amoenitatem, qua illud balneum erat conſpicuum. Conf. Ep. ἀδέσπ. CCCXXIV. CCCXLIII.

V. Vat. Cod. p. 487. ſine auctoris nomine. „In uno „e Planudeae regiis codd. diſtichon hoc reperi, in cujus „pentametro ſcriptum ἵστησε τὴν σοφίην. Eſt autem in „libri IV. cap. εἰς εἰκόνας γυναικῶν poſt Syneſii monoſti„chon in ſororis ſuae imaginem.“ *Br.* Scriptum in ſtatuam Sophiae cujusdam, ante Juſtitiae templum vel dicaſterium aliquod collocatam. — V. 2. ἵστησε τὴν σοφίην. Vat. Cod. omiſſo εἶναι.

VI. Vat. Cod. p. 486. Plan. p. 361. St. 500. W. De Maximini domo, CPoli ad maris litus magnifice exſtructa. Fallitur *Du Cangius* in CPoli Chriſt. P. I. II. p. 174. qui Maximinum putat eſſe eum, qui ſub Juſtiniano praefectus praetorio Italiae fuit. Is, quem Cyrus ſignificat, ſub Theodoſio juniore quaeſtor palatii fuit, in codice Juſtinianeo commemoratus. Vide *Fabric.* Bibl. Gr. XII. p. 341. — V. 1. In marg. Wech. γρ. καὶ Μαξιμῖνος. ἀνθ' οὗ ἐγὼ Μαξμῖνος γραπτέον ἡγοῦμαι. In nominibus propriis ſeriores illi poëtae multum ſibi licere putaverunt. — V. 3. ἀπειρεσίῃ Vat. Cod. — V. 7. ἡμιτέρης et ἀρθενίσσει. Vat. Cod. — Ad ipſum Bosporum illa domus exſtructa erat, et quidem ita, ut fundamenta ejus mare, cui ſuperſtructa erant, transmitterent. Sic *Grotius* quoque haec intellexit:

Subter opus noſtrum ſecuso tramite labens
Pontus in aequoreas reditum tamen invenit undas.

Simplicius tamen de undis Bospori, domus fundamenta alluentibus, dum ſeſe in Propontidem effundunt, acce-

peris.— Sequentem verſum non ſatis intelligo. Fortaſſe χθονὸς in ποδὸς mutandum: Tantum aqua alluit, quantum ſufficit ad extremos pedes meos, (i. e. fundamenta) madefaciendos. — V. 9. ἐξεμέθεν. Vulgo.

VII. Cod. Vat. p. 487. Plan. p. 367. St. 506. W. — V. 1. Κῦρος ἔχει. verſu mutilo, Vat. Cod. Praeſentis forma ἐγείρει, huic loco non ſatis apta. Fortaſſe ἔγειρεν antiquitus fuit.

CHRISTODORI COPTITAE EPIGRAMMATA.

I.

Ecphraſis.

¶. 456.] Vat. Cod. p. 64 – 76. cum lemmate: *Χριστοδώρου ποιητοῦ Θηβαίου Κοπτίτου ἔκφρασις τῶν ἀγαλμάτων, τῶν εἰς τὸ δημόσιον γυμνάσιον τοῦ ἐπικαλουμένου Ζευξίππου.* Plan. p. 383. St. 521. W. unde eam repetivit *Banduri* in Antiqq. Conſtantinop. L. VII. cum ceteris Epigrammatis ad Hiſtoriam Byzantinam ſpectantibus. His omnibus *Brodaei* notas addidit T. II. p. 862. ſqq. Deſcribuntur hoc carmine ſtatuae, quibus Zeuxippus, balnei publici id nomen fuit, erat ornatus. Zeuxippi, a Severo conditi, magnificentia laudatur a *Cedreno*, anno quinto Juſtiniani, quo anno, ſeditione orta, igne conſumtus eſt: *Τότε ἐνεπρήσθη τὸ λεγόμενον Ζεύξιππος, ἐν ᾧ ποικίλη τις ἦν θεωρία καὶ λαμπρότης τεχνῶν, τῶν τε μαρμάρων καὶ λίθων καὶ ψηφίδων καὶ εἰκόνων ἐκ χαλκοῦ πεποιημένων, τῶν ἀπ' αἰῶνος ἀνδρῶν ἔργα, μόνον τὸ μὴ παρεῖναι αὐταῖς ψυχὰς τῶν ἐς οὓς ἐγένοντο.* Deinde addit: *Στῆλαι δὲ ἦσαν ἐκ χαλκοῦ πεποιημέναι τῶν σοφῶν ἁπάντων, τῶν ὑψηλῶν καὶ ποιητῶν καὶ ῥητόρων, καθ' ὅσοι ἐπ' ἀνδρείᾳ ἐγένοντο διαβόητοι.* Vide *Du Cange* in

CPoli chriſt. L. I. p. 89. ſq. In *Chriſtodori* autem carmine non tam artis notationes deprehendas, quam potius verſificatoris ſtudium ornandi ſingula poëtica licentia; ordo narrandi nihil habet certae rationis; videri itaque poteſt adumbratus ex ipſo ſtatuarum ordine in Zeuxippo; *Heynii* verba ſunt in Comment. Soc. reg. T. XI. p. 7. — „Poëma hoc malo conſilio auctor fuit „Aldus in particulas discerpendi, ſingulis praefigendo „titulos, quos absque ulla neceſſitate librarii in codicis „ora appoſuerant, tamquam ſi ſingulae hae partes di„verſa conſtituerent Epigrammata. Hinc orta prava „diſtinctio, quae plurimorum locorum ſenſum turbat, „aliquot verſuum hemiſtichiis finalibus, quibus nova in„cipit deſcriptio, praecedentibus contributis. Quod ra„tio et poëmatis natura ſuadebant, feci, Florentini edi„toris exemplum ſecutus. Multa in praeſtanti hoc poë„mate e Vat. membr. emendavi, paucula quaedam, „eaque levioris momenti, absque codicis auctoritate.“ *Br.* — V. 1. In ipſo Zeuxippi introitu, ut videtur, Deïphobi ſtatua collocata erat in baſi anaglyphis ornata, ἐν βωμῷ ἐνγλύπτῳ. Hanc vocis βωμὸς ſignificationem illuſtravit *Vauvilliers* ad *Sophocl.* Oedip. T. 16. Status corporis erat talis, ut Menelao, Troja capta Deïphobi domum impugnanti, obviam fieri exiſtimari poſſet ad defendendam Helenam. Vide not. ad *Tzetzae* Poſthom. v. 601. et 729. Progredienti ſimilis, corpore in obliquum inclinato, oculos circumferebat, hoſtilem impetum vitans. Hunc Deïphobi ſtatum aliquam ſimilitudinem habere cum Gladiatoris Borgheſii ſtatu, monuit *Heynius*, ſimul diverſitatem, quae inter utrumque opus erat, ſignificans. — V. 3. ἐπ' ἀενυμένῳ. vulgo. — V. 4. ἰών. Vat. Cod. — V. 6. δόχμιος ἦν. ut Amycus ap. *Theocrit.* Id. XXII. 120. δοχμὸς ἀπὸ προβολῆς κλινθείς. Ex eodem poëta fortaſſe ſequentia adumbrata. Id. XXV. 245. de leone, impetum faciente in hoſtem: κυρτὰ δὲ

βάχις γένετ' ἠΰτε τόξον, Πάντοθεν εἰλυσθέντος ὑπαὶ λαγόνας τε καὶ ἰξύν. — V. 11. ἐντιβίου. Vulgo. In marg. Wechel. ἐντιβίοιο. quod et *Joſ. Scaliger* in exemplo ſuo notavit. ἐντιβίοιο — ἰλάσσαι. Vat. Cod. vulgo ἰλάσσειν. — V. 12. Furore percitus vulneraret Menelaum, ſi natura aeris id permitteret. — V. 13. Proxime adſtabat *Aeſchines*, rhetor, verba facientis ſpecie; hoc contractae genae ſignificant. εἶα ἀεθλεύων. de victoria contendere videbatur in foro. πολυτρόχαλον ab oratore ad locum, ubi dicit, translatum. *Verboſi garrula verba fori* dixit *Ovid.* III. Triſt. XII. 18. — Poſt Κηφισίδης abeſt δ' in Vat. Cod. unde ἄνθεμα recepit cl. editor, pro vulgato ἄνθεα. Formam ἄνθεμον exemplis illuſtrat *Dorvill.* ad *Charit.* p. 717. Noſtro loco ſimilis eſt verſus ap. *Philodemum* Ep. XXXI. σαβακῶν ἄνθεμα Σαλμακίδων, ubi vide T. II. P. I. p. 242. Aeſchinem πειθοῦς ἄνθεμα vocat, ut *Ennius* Cethegum *florem delibatum populi ſuadaeque medullam*, ap. *Ciceron.* in Brut. c. XV. — V. 17. Prope Aeſchinem *Ariſtoteles* erat, meditabundus, manibusque complicatis. Vulgo Ariſtotelem *brachio exſerto* fictum eſſe, *Heynius* docet p. 19. ex *Sidonio Apollin.* IV. Ep. 9. loco memorabili: *per gymnaſia pinguntur areopagitica vel prytaneum: Speuſippus cervice curva, Aratus panda, Zenon fronte contracta, Epicurus cute diſtenta, Diogenes barba comante, Socrates coma candente, Ariſtoteles brachio exſerto, Xenocrates crure collecto, Heraclitus fletu oculis clauſis, Democritus riſu labris apertis, Chryſippus digitis propter numerorum indicia conſtrictis, Euclides propter menſurarum ſpatia laxatis, Cleanthes propter utrumque corroſis.* — ¶. 457.] V. 20. συνεστάμεναι. genae contractae, ſive etiam placide compoſitae, immobiles. — ἀμφιλίσσαν. Vulgo et in Vat. Cod. Nota antitheſin inter vultum tranquillum et mentem irrequietam philoſophi. — V. 21. τροχαλαὶ ὀπωπαί. pro epitheto ornante cum *Heynio* accipe, quatenus omnes oculi *mobiles* ſunt. Alias enim τροχα-

Digitized by Google

τροχηλοὶ oculi cogitantis conditioni non ſatis conveniunt. — V. 24. Juxta Aeſchinem *Demoſthenes* ſtabat, eo habitu, ut orationem adverſus Macedonas meditari videretur. — σάλπιγξ. Pindarum σάλπιγγα Πιερικὴν appellat *Antip. Sidon.* LXXIX. De eloquentia *Symmach.* L. IV. Ep. 3. p. 228. *Tuam tubam totus quâ patuit orbis venerabitur.* ubi vide *Savaron.* p. 233. — V. 28. τεθαμμένος. Cerberus ap. *Hermeſian.* v. 11. ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθαμμένος. ubi vide *Ruhnken.* p. 287. Cratinus ap. Noſtrum infra v. 359. θυμοδακεῖς ἰδόντες ἀκριτοτρίχας λάμβους. — V. 29. Et ſane vocem editurus eſſet, niſi aes ipſi ſilentium imponeret. — τέχνη. artis natura eum cohibet. — ὑπὸ φρυγιδί. Vulg. — V. 32. *Euripides* nomen ab Euripo duxiſſe putabatur. Vid. *Barneſ.* in Vit. Eurip. §. VII. — V. 34. διανεβμένος, a διανέω, verſans in caſto aliquo et pudico opere; ut dicitur ap. poëtas ἔρχεσθαι, βαίνειν δι' ἁδύνης et ſimilia, quae illuſtravit *Valcken.* ad Phoeniſſ. 1554. p. 525. ſq. Reſpiciuntur autem caſti *Euripidis* mores, quos in tragoediis ſuis adumbrans, ſcenam ſanctimoniae et pudicitiae diſciplinam reddidit. ἔργα σωφρονοῦντος per periphraſin dictum, ut multa hujus generis, quae vide ap. *Ritterſhuſ.* Oppian. I. Halieut. 107. — V. 35. θέρος. Putes θέσπιν poëtam ſcripſiſſe. Euripides, ut Bacchi antiſtes, in ſcena thyrſum concutere fingitur. — V. 36. *Palaephatus*, vates, lauro coronatus, vaticinium reddenti ſimilis. Vide de eo *Fabric.* Bibl. Gr. T. I. p. 182. — V. 37. συνθέμενος. Vat. Cod. — V. 38. *Heſiodus* conſpicitur quaſi cum Muſis colloquens. Referenda ſunt haec ad initium Theogoniae. — χαλκὸν δὲ βιβάζων. Vat. Cod. Furore poëtico inflammatus aeris naturae vim facere videtur, ut divinum carmen edat. — V. 40. Prope Heſiodum erat *Polyidus*, in fabulis ſatis notus. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* p. 544. ſqq. — §. 458.] V. 45. *Simonides*, cum lyra, cantus, ut videtur, etiamnum cupidus. σύνευνος. fortaſſe ductum ex

Simonidis Ep. LV. in Anacreontem: μελπῆς δ' οὐ λήθεις μελιτιρρήτος, ἀλλ' ἔτ' ἐκεῖνο βέβριτον οὐδὲ θανὼν σύνεσεν ἐν Ἀΐδῃ. — Σιμωνίδῃ vulgo legitur et in membr. Vat. Hoc cur mutaverit cl. editor, non exputo. — V. 46. οὐ χιρσίν. Nec tamen tibi manibus lyram pulsare conceditur. Digitis in lyram intentis fictus fuisse videtur, fere ut Amphion ap. *Philostratum* I. Icon. X. p. 778. ἡ ἑτέρα χεὶρ τείνει τὸν νοῦν εἰς τὴν πηκτίδα. — V. 47. πλάσας Vat. Cod. — Mox iterum et codd. et edd. Σιμωνίδης exhibent. — V. 47. Nam vel mutum aes, te reverituum, ad lyrae sonum cantum editurum esset. Recte h. l. ch. editor ἀνύχιε, quod edd. habent et Vat. Cod., in ἀντύχιε mutavit. — ἀναιδὴς αὐδήσειε. Vat. Cod. — V. 50. *Anaximenes* philosophus, meditantis habitu. Diversus hic ab historico, cujus imaginem Olympiae vidit *Pausan.* VI. 18. p. 495. — V. 52. *Calchas* Thesfloridis, diviso inter misericordiam et metum animo. Respicitur locus ap. *Homerum* Il. α. 68. sqq. ubi Calchas, metu Agamemnonis, oraculum, quod animo tenet, κεύθει, edere veretur. Hic, si vers. 54. abesset, multo melior oratio procederet. Nunc Calchas responsum animo celare sive tenere dicitur, aut misericordia Graecorum commotus, aut regis timore; quod sensum idoneum non habet. Deletis verbis,

ἢ στρατὸν εἰκτείρων Ἑλλήνων, ἢ ἅτι θυμῷ,

nihil difficultatis supererit. Tum Calchas similis est vaticinium edituro; sed id animo condit et celat, δείματον βασιλῆα. — V. 56. *Pyrrhus*, Achillis filius, inermis, sed armorum tractandorum cupiditate flagrans. — V. 58. μιν Cod. Vat. a pr. man. — ὄψιες. oculis in altum directis Trojam, quam expugnare debebat secundum oraculorum effata (vide not. ad *Tzetzae* Posthom. v. 523.), spectare visus. Comparanda similis imago Capanei in *Euripid.* Phoeniss. 184. προσβάσεις τεκμαίρεται πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν. *Philostr.* I. Icon. IV.

p. 767. Καπανεὺς δὲ τὸ τεῖχος βλέπει, περιφερῶν τὰς ἐπάλξεις, ἃς πλήμναι ἁλιτάες. — V. 61. *Amymone* et *Neptunus*. Stabat illa capite non velato, coma a tergo revincta, oculis in deum adſtantem conjectis; Neptunus contra capillis demiſſis, delphinum manibus gerens, ut munus ſponſae offerendum. Acute *Brodaeus* monuit, delphinum a Neptuno tanquam μνηστῆρα (ſive potius μαστῆρα) ad Amphitriten fuiſſe miſſum, qui ei perſuaderet, ut in dei amplexum veniret. Hinc factum, ut Neptunus delphinum manu gerere ſoleret, tradente *Eratoſthene* in Cataſt. c. 31. ἔσοι δ' ἂν αὐτῷ τῷ Ποσειδῶνι χαρίσασθαι θέλωσιν, ἐν τῇ χειρὶ ποιοῦσιν ἔχοντα τὸν δελφῖνα, τῆς εὐεργεσίας μεγίστην δόξαν αὐτῷ ἀπονέμοντες. *Hyginus* Poët. Aſtron. XVII. *Qui Neptuno ſimulacra faciunt, delphinum aut in manu, aut ſub pede ejus conſtituere videmus, quod Neptuno gratiſſimum eſſe arbitrantur.* — V. 61 – 64. omittit Vat. Cod. — V. 66. πλόκαμος. Vat. Cod. a pr. man. — V. 68. δέρη. Ineptam poëtae interpretationem judicat *Heynius*. — V. 69. *Sappho* cogitabunda ſedens, quaſi carmen meditaretur. — V. 70. ἔνυμνον. Vulgo. — μέλος ὑφαίνειν. Infra ſimiliter v. 350. Homerus Ποικιλὸν Σειρῆνος ἀκήρατον ἔργον ὑφαίνων. *Alcaeus Meſſen.* Ep. VII. παῖδες – ἐκ Μουσέων γρῖφον ὑφηνάμενοι. Similiter Philoſtorgius hiſtoriam dicitur contexuiſſe Ep. DLXXXVII. πράγματ' ἀληθείης ποικίλ' ὑφηνάμενος. — In Vat. Cod. eſt vitioſe ὑφαίνειν – ἐναψαμένην. — Μούσαις. tota mente in Muſas defixa. — ¶. 459.] V. 72. *Phoebus* coma retro vincta, libere tamen per tergum vagante. — χαίτην. Vat. Cod. a man. ſec. — σφίγξας, vitta, puta, crines cohibente. — Nudus erat, cujus rei duplicem cauſam poëta affert, ſive quod omnibus nudam veritatem oraculis indicat, ſive quod ſol omnium oculis purum ſplendorem oſtendit. — τριποδιλάθρος vulgo. — V. 75. δίνην. Vat. Cod. — V. 77. τηλεσκοπον. Vat. Cod. — V. 78. *Venus* pectore nudo; inferior pars corporis veſte tecta; capilli velo (καλύπτρῃ.

vide *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. VII. 9.) conſtricti. ἴλειβε, ab aere venuſtas videbatur deſtillare. Eadem metaphora *Philodem.* Ep. XVIII. καὶ χρὼς ἀβλυτίδωτος ἔτ' ἀμβροσίην, ἔτι πειθώ, πᾶσαι ἔτι στάξαι μυριάδας χαρίτων. — ἄντυξ μηρῶν nove dictum de femoribus formoſo tumore ſurgentibus et ſeſe rotundantibus. — V. 82. *Alcibiades* pulchritudine conſpicuus, in concione verba facienti ſimilis. — ὃν ἴπλαξε. Vat. Cod. — Alcibiades (proprio artifex dicendus erat) ſplendorem pulcritudinis conjunxit cum aere. Similiter ſupra v. 47. ἄφελε χαλκῷ συγκιράσαι μέλος ἁβῆ. — V. 84. μητέρι πόλων. quia vera eloquentia Athenis et nata et educata eſſe putabatur. Obverſabatur *Chriſtodoro* Homericum μητέρα μήλων. — V. 85. ἀγυίευε. Vulgo et in Vat. Cod. Hoc ſine cauſa idonea in ἄγυιεν mutavit *Brunckius.* Ad οἷός περ ſubaudi ἦν, qualis erat, cum Athenienſibus conſilia daret. — V. 86. *Chryſes* ſacerdos eo habitu, quo ad Graecorum caſtra acceſſit, Il. α. 14. ſtatura elatiore, ut heros, ſupplicanti ſimilis, barba demiſſa, cincinnis caput obumbrantibus. — ἀ' αὖ ἰερ. Vulgo. — V. 91. ἄπλατος vulgo. In marg. Wechel. ἄπλακτος. Idem exhibet Vat. Cod. — βότρυς ὠθείης. ἀπλάκτου βότρυν ἔρυξε κόμης. *Agathias* Ep. XXI. In deſcriptione Apollinis *Apoll. Rhod.* L. II. 676. χρύσειοι δὲ παρειῶν ἐκάτερθε πλοκαμὶδες βοτρυόεντες ἐπῐῤῥώοντο κάρητι. — In fine verſus vett. edd. ante Aſcenſ. αἰθείης legunt, unde *Brodaeus* ἀθείρης fecit. — V. 92. *Julius Caeſar*, Jovis habitu repraeſentatus, cum aegide et fulmine. — ἴλαμπεν. *Horatium* I. Carm. XII. 46. *micat inter omnes Julium ſidus* comparavit *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* T. I. p. 424. idque ad ſtellam crinitam refert, quae, poſt Caeſaris mortem viſa, pro illius anima eſt habita. Hanc interpretationem, doctiorem procul dubio, quam veriorem, *Triſtano* debebat in *Comment. Hiſtor.* T. I. p. 35. et 36. — V. 93. ϑοιναῖς. ſentis, ſpoliis, hoſtium ornavit. — ἀμετρήτοισιν, *innumerabilibus*, ut paſſim. *Theocrit.*

XV. 45. *μόρμυκες ἐνάρῃθμοι καὶ ἄμετροι.* — V. 94. *ἐγκέφαλοι.* Vat. Cod. — V. 96. *νέος* om. Vat. Cod. in contextu. *νέος ζεύς.* Vide *Meleagri* Ep. XXIII. ubi *Reiskius ζεὺς νέος* non ſine probabilitatis ſpecie emendavit. Cf. *Ruhnk.* ad *Vellej. Paterc.* II. 82. 4. — V. 97. *Plato*, qui Athenienſibus ſecretum virtutis divinae tramitem demonſtravit. — ¶. 460.] V. 99. Aliud *Veneris* ſimulacrum, idque nudum. Memorabilis ceſti commemoratio, de quo poëtam tam obſcure locutum eſſe, doleas. A cervice, ſive ab humeris, in pectus deſcendebat verſus femina, ſicuti lorum, unde milites gladium ſuſpenſum gerunt. — V. 102. *Hermaphroditus* muliebrem pulchritudinem in corpore virili oſtendens, papillis turgeſcentibus, genitalibus viri inſtructus. In hunc modum veterum ars Hermaphroditos repraeſentare ſolet, neque usquam inventa eſt ſtatua ſive anaglyphum, quod utriusque ſexus genitalia oſtenderet. *Ovid.* Metam. IV. 377. *Sic ubi complexu coierunt membra tenaci, Nec duo ſunt et forma duplex, nec femina dici Nec puer ut poſſint, neutrumque et utrumque videntur.* — V. 106. *ἐφαίνετο.* Vat. Cod. — V. 107. *κεκερασμένη — φαίνων.* Vat. Cod. Poſterius verum puto; participium enim non referri debet ad *σχῆμα*, ſed ad Hermaphroditum: Et cum virilis et muliebris (*ξυνῆς*) pulcritudinis ſigna commixta haberet (*φαίνων*), formam (*σχῆμα*) virilium pudendorum oſtendebat. Ejusdem verbi intra duos verſus repetitio, a qua nec meliores poëtae abſtinuerunt, in *Chriſtodoro* non debet offendere. — V. 108. *Erinna* ſedens, non muliebri opere, ſed poëſi occupata. Similis color in Epigrammate *Antip. Sid.* LXXXII. 1. 2. — V. 110. *ἀηδόνιγγες.* Vat. Cod. *ἀηδονιλάλουσα.* Ibid. a pr. man. — V. 111. *Terpander* canenti ſimilis. Hunc poëtam, quem barbiton excogitaſſe ferunt, magno apud Lacedaemonios honore floruiſſe conſtat. Primus in Carneorum certamine vicit, tradente *Athen.* XIV. p. 635. E. Eum ad ſeditionem

Digitized by Google

musices ope sedandam a Lacedaemoniis advocatum esse, narrat *Plutarch.* T. II. p. 1146. B. et *Diodorus Sic.* ap. *Tzetz.* Chil. I. XVI. T. II. p. 639. 16. ed. *Wessel.* Cf. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. XII. 50. Amyclaeenses novas res molitos esse, et inde seditionem exortam, ex hoc *Christodori* loco suspicari licet, quem nemo, quod sciam, animadvertit. — μή μι Vat. Cod. — V. 112. εὔπνουν. Edd. quaedam veteres. — V. 113. κε νουμένοις. Vat. Cod. — ἀνέπλεκε. ut supra v. 70. μέλος εὔῤῥυμον ὑφαίνειν. — μύστιδα, quam a diis commota mente acceperat; ut mox μυστικόλῳ (μυστοκόλῳ Ed. pr. et Ald. I.) φέρμιγγι, pro ἱερῷ. — V. 116. Ἀμυκλέων. Vat. Cod. — V. 117. *Pericles*, oratoris habitu, ut eum Athenienses sive legem aliquam, sive bellum contra Peloponnesiacos suscipiendum suadere existimes. — ἀνέντοις. tanta tua est eloquentia, ut eam vel cum muto aere communicare posse videaris. Plane sic supra v. 48. αἰ δ' ἄν τις χαλκὸς ἀναυδὴς λιλάμενος ῥυθμοῖσι λόγος ἀντύχας μελανύν. — V. 120. σὸ μέδον. Vulgo, quam lectionem prava hujus loci interpretatio peperit. ἀντόνων μέδον h. l. non est de bellatore accipiendum, qui res bellicas parat, sed de oratore, qui audientium animos ad bellum gerendum excitat. ἢ μέδον igitur recte ex Vat. membr. revocatum est. Hoc vidit etiam auctor scholii in edit. Wechel. quod male relatum ad v. 121. et proinde depravatum est: ἢ γεραντέον ἀντὶ τοῦ οὐ (sic lege pro ἀλλ') · οὔτε γὰρ ἐχρῆν ἦν πάντας τῶν Πελοποννησιακῶν, ὡς δῆλον τοῖς μετιοῦσι τὰ Θουκυδίδου. — V. 120. *Pythagoras*, gravissimarum curarum plenus, nec in terra, sed in Olympo versari visus. ἀκραέντοισιν ἀνωγαῖς ad mentis et corporis puritatem referendum videtur, quam Pythagorae disciplina commendabat. — V. 122. ἰδέσθαι. Vulgo et in Vat. Cod. — ¶. 461.] V. 125. *Stesichorus*, Siculus, quem Apollinem in ipso matris utero poësin docuisse apparuit inde, quod in infantis recens nati ore luscinia consedit. *Plinius* H. N. X.

Digitized by Google

43. de luſciniae cantu agens — *omnia tam parvulis in faucibus, quae exquiſitis tibiarum tormentis ars hominum exogitavit: ut non ſit dubium hanc ſuavitatem praemonſtratam efficaci auſpicio, cum in ore Steſichori cecinit infantis.* — V. 126. λόγιον ἐδίδαξεν. Vat. Cod. Poſterius eſt etiam in Planud. — V. 128. τικτόμενον. Vat. Cod. — V. 129. ἱερόφοιτος, Vulgo. quod ex membr. emendatum eſt. ἱερόφοιτος vocatur luſcinia, quae noctu cantat. — V. 131. *Democritus*, Abderita, propter ſtudium naturae rerum impenſum laudandus. λεπτὰ ὄργια ad tenuiſſimas illas atomos, a Democrito primum excogitatas, refert *Brodaeus*; perperam. ὄργια Μούσης ipſum philoſophiae ſtudium eſſe videtur, niſi accipere malis de iis artibus, quas veteres *muſicas* appellare ſolebant. Democritum τοὺς ἰυγκυκλίους λόγους calluiſſe, καὶ περὶ τεχνῶν πᾶσαν ἀκριβείαν ἔχειν narrat *Diogen. Laërt.* IX. 37. idemque inter ejus opera librum refert περὶ ῥυθμῶν, περὶ ποιήσεως, περὶ ἡμάτων, et alios hujus generis, de quibus cf. *Fabric.* Bibl. Gr. T. II. p. 638. Ad haec cum ſubtili opus ſit ingenio, λεπτὰ ὄργια dixit. λεπτολογίαν φρενῶν ſophiſtis tribuitur et philoſophis. — V. 134. ἰυγάς. Vat. Cod. — Vana et inania ridebas hominum ſtudia, ea, tanquam certa bona, appetentium, quae quam maxime incerta et mutabilia eſſe cerneres. — γέρων ſic adjective poſitum illuſtrat *Valcken.* ad Phoen. p. 38. ὁ γηράσκων χρόνος eſt ap. *Aeſchylum* Prom. 981. et τάχιστα γηράσκει χρόνῳ *Incertus* ap. *Stob.* in Ecl. phyſ. T. I. p. 228. nr. 11. — V. 136. *Hercules* imberbis, mala manu gerens, et juxta eum *Auge*, Minervae ſacerdos, manibus ſublatis preces ad Minervam, ut videtur, faciens. Augen ab Hercule vitiatam Telephum peperiſſe, eumque in Minervae luco occultaſſe, mythographi narrant. Vide *Apollodor.* III. 9. 1. et quae nos de hac fabula collegimus ad Anaglypha Cyzicena in Exercitt. crit. T. II. p. 148. — V. 137. μῆλα χε. Herculem, poma manu gerentem,

passim obvium, etiam in numis, illustrat *Triston.* Comment. Histor. T. I. p. 487. — V. 138. Λιβυστίδος. Vett. edd. et Vat. Cod. — V. 140. ὑποστείλασα corrigit *Hermann.* ad *Euripid.* Hecub. 1056. p. 165. At Augè pallam non collegisse, sed *demisisse* videtur; cui significationi neutra lectio satis apta videtur. Male hunc locum accepit *H. Stephanus* in Thes. Gr. L. T. III. p. 1004, A. — οὐ γὰρ ἴθειρας. Vat. Cod. οὐ γὰρ etiam Plan. Et palla, et crinibus solutis adstabat, qui supplicantium habitus. — V. 143. δειράδος. Vat. Cod. — Τεγέης. Notum Minervae Aleae templum ap. Tegeatas. *Pausan.* VIII. 45. p. 693. — V. 143. *Aeneas*, in cujus oculis verecundia cum dignitate mixta originem a Venere significabat. αἰδὼς περιλείβουσα, ut supra v. 78. Venus ἕλκυσε δηλαίῃς βλεφάρισιγγας. — V. 148. *Creusa*, Aeneae conjux, tristitia consumta, velo in utramque genam deducto, instita ad pedes usque demissa, patriam expugnatam lugere videbatur. — V. 150. ἀφελκύσασα. Vat. Cod. — κεφάλιμον. fascia lata, qua complicata comam religabant, sive explicuissent, totus vultus velari poterat; *Heynii* verba sunt p. 24. laudantis Odyss. ε. 334. Il. ξ. 184. Hymn. in Cerer. 41. 42. His adde nostrum v. 199. — ¶. 462.] V. 153. ἀμφιτέουσι, *significabant.* Quid fuerit in hac imagine, quod Creusam potius, quam aliam quandam ex Trojanis mulieribus indicaret, ex *Christodori* descriptione intelligi nequit. Ipse secutus est nomina in basi adscripta. — V. 155. *Helenus*, Priami filius, pateram manu tenens, Graecis fausta et secunda vaticinari deosque, ut imminens Trojae excidium signo aliquo portendant, precari videtur. Loci veterum de Heleni vaticiniis cum Graecis communicatis collegi ad *Tzetzae* Posthom. 571. De ejusdem cum Priamo simultate an alius tradiderit, nunc quidem ignoro. — V. 158. καδδυτὴ δίνης. Vat. Cod. — V. 159. ἀνευθήτην. Vulg. et in Vat. Cod. — V. 160. *Andromache*

Digitized by Google

ante Hectoris, ut videtur, interitum Trojaeque expugnationem repraesentata, quare nullum in ejus habitu luctus vestigium. — V. 164. ἱλαίοντο. Vat. Cod. — V. 165. *Menelaus* victoria elatus, stans prope *Helenam*, cujus pulchritudo ipso metallo venustatem conciliare videbatur. Illum post expugnatam Deiphobi domum Helenamque receptam ab artifice fictum esse, interpretatur *Christodorus*; nisi νίκην malis accipere de victoria, quam Menelaus in Helenae petitione de reliquis procis retulerat. — V. 169. ἀγλαΐη. Idem ferè h. l. quod ἄγαλμα, conjuncta notione venustatis. — V. 171. *Ulysses* callidum ingenium vultu prodens, tacito gaudio laetus, quod Trojam dolo everterit. — πάσαν ἐοφὸς φρενὸς vertit *Grotius*: *Se monstrat in ore Majestas animi* — minus recte, nec Ulyssis convenienter ingenio. Est simpliciter: *prudentia, quae hunc virum ornabat.* — V. 174. ἀγήνορι. Vat. Cod. — V. 175. *Hecuba* prope adstans, capite palla velato, stola usque ad talos defluente. — τίς δάκρυα. quî fit, ut in muta imagine (ἀφωνήτῳ δὶ πάσης) lacrymas fundas? — τέχνη ἐλεγχόμενα. Similia passim occurrunt. Cf. Epigr. *Glauci* V. ἀθέσφατον. CCXCIV. — λύσσης. de vehementissimo dolore, quo quae abripiuntur, cum Bacchis et Maenadibus comparantur, ut Andromache ap. *Homer.* Il. χ. 460. Cf. *Mitscherl.* ad H. in Cerer. v. 386. p. 201. sq. — Vulgatum δυσαλγέος ex membr. Vat. emendatum est. — ¶. 463.] V. 180. Neque Hectoris mortem, ut in Iliade, neque Andromachae, Astyanacte suo privatae, mala, ut in Tragoediis, sed patriam a Graecis expugnatam ploras. — V. 182. πενθοῦσα. Vat. Cod. — V. 187. ἀρίστου. Statuarium laudare videtur, quod, cum toto vultus habitu Hecubam plorare indicasset, ipsas tamen lacrymas non expresserit. — αὐχμὸς ἀνίης. squalor lugentium. — V. 189. *Cassandra*, jam sancti furoris plena, Trojae interitum vaticinari videtur. — μεμφομένη γενε-

τῆρα. Fato Trojano imperio instante, Priamus Cassandram, ut furibundam, in carcerem conjici jussit. Vide *Tzetzam* ad *Lycophr.* v. 350. In Tabula Iliaca nr. 99. Priamus ipse Cassandram, Trojanos, ne fatalem machinam in urbem reciperent, dehortantem retrahit. — V. 192. *Pyrrhi* alia statua (cf. v. 57.), neque galea tecti, neque ense armati: manum attollit, ut *Christodorus* interpretatur, sibi ipse victoriae testimonium dicens; ut *Heynius* censet, puellae inferiis destinatae fatum denuntians. *Tristanus* Comment. histor. T. I. p. 75. Augusti, manus extendentis effigiem in numis comparans, δεξιτερὴν ἀντείνων de manu projecta et versus populum protensa interpretatur. — Vulgo ἀντείνων ἀήν. Vat. Cod. ἀὴν omittit. — V. 196, ὄμμασι vulgo. Nostrum est in Vat. Cod. — V. 197. *Polyxena*, lacrymas fundens, sed vultu velato, quasi dolorem pudore occultans. Tantam autem ejus in aere pulchritudinem esse ait, ut, si talem vidisset Neoptolemus, eam procul dubio in matrimonium duxisset. — τῆς τοι ἀνάγκη. ut v. 176. — V. 199. Explicato κρυπτόμενη genas velabat. Cf. ad v. 150. — V. 201. Nonne potius scribendum: μὴ δή σε — λυγρὸν πόσιν ἔχοι φῶς. οὐ δέ σε μορφή — — luges animo et times, ne te Pyrrhus, ut praedam, domum ducat. At te pulchritudo tua non servavit, nec tetigisti Neoptolemi animum, ut olim Achillis. — τεοῦ φανῆος. Neoptolemus eam in Achillis tumulo immolavit. — V. 205. εἰς λινεὸν — ὀλέθρον. in mortis laqueos. *Apollon. Rhod.* L. I. 1035. de fato fatali: τὴν γὰρ θέμις οὔποτ' ἀλύξαι θνητοῖσ' πάντη δὲ περὶ μίτρα πέπταται ἔγχος. De insidiis agitur, quibus oppressus Achilles in Apollinis templo periit. — V. 207. ξυνίϊον λέκτρων. Vat. Cod. — ¶. 464.] V. 208. προλιπών. omni paternae caedis memoria omissa, cujus nempe ulciscendae causa Polyxena immolata est. — V. 209. *Ajax*, Oilei filius, inermis quidem, sed fortitudine pollens. — ἐκτέρμονα. Vat. Cod. unde πελώριον est editum

pro τελήεις. — V. 211. Nondum lanugo ejus genas obumbrabat. De Ajace in veteribus monimentis modo barbato, modo imberbi, vide *Boettigerum* in Differt. de Olla vetere Caſſandrae raptum exhibente p. 52. not. 46. — V. 214. ἰλάλυξε. Bellicoſum et proelia ſpirantem vultum ſignificari, ſponte apparet; ſed metaphoram poëtae non ſatis expedio. — V. 215. *Paris* cum *Oenone*. Ille peccati ſibi conſcius priorem conjugem adſpicere veretur, oculosque avertit; haec autem zelotypiae ſtimulis percuſſa, obliquis oculis Alexandrum intuetur, minanti ſimilis et conjugem dextra repellenti. — V. 215 — 217. in Vat. Cod. poſt v. 221. ponuntur. — V. 218. ἔζεσε. Ed. pr. et Aldinae tres. — V. 219. δ' ἰλάλυκε vulgo et in Vat. Cod. cujus lectionis vitium primus intellexit *Huetius*, qui p. 37. δὲ γ' ἴλυσσε ſive δ' ἴλλυσσε emendavit; elegantius *Br.* ἐπέλυσσε. — V. 220. ἀκαχήν. Hoc referendum ad ea tempora, cum Paris, morti proximus, Oenones auxilium fruſtra implorabat. Vide not. ad *Tzetzae* Poſthom. v. 596. et *Meziriac* Comm. ſur les Epitres d'Ovide T. I. p. 456. ſq. Jam ſignificabat igitur (ἄγγελον) obſcuris nutibus iram et *minas*. Sic haec verba commode explicari poſſunt, in quibus haud ſcio quid offenderit *Bernardum*, qui in Epiſt. ad Reisk. p. 343. κεφαλὴν ἄγγελον ἐπ' αὐτῷ, ſive κεφαλῇ ἄ. ἀκαχῇ tentavit. In vett. edd. omnibus ἀκαχὴν habetur; in Steph. vitioſe ἀκαχή. — V. 222. *Dares* et *Entellus* valido caeſtu decernentes; ille martialem ardorem ſpirans, hic minacibus oculis adverſarium intuens. Notus uterque peritia caeſtu pugnandi ex *Virgil.* Aen. V. 369. 387. ubi de Entello, Siciliae heroë, vid. *Heynius* in Exc. III. p. 651. — Vulgo v. 222 — 227. poſtponuntur v. 240. In Cod. Vat. v. 222 – 224. omittuntur. — αὐχένα. *Apollon. Rhod.* II. 52. in deſcriptione pugnae Amyci et Pollucis: Λυκωρεὺς θῆκε πάρεισθε ποδῶν δεινοὺς ἐκάτερθεν ἰμάντας Ὠμοὺς, ἀζαλέους, περὶ δ' αὖ γ' ἔσαν ἀσπιλῆτες. —

Digitized by Google

V. 223. κήρυκα. Eodem ſenſu ἄγγελον frequentius ponunt poëtae, tragici inprimis. Cf. *Abreſch.* Anim. ad Aeſch. T. II. p. 146. κήρυξ tamen ſic metaphorice uſurpavit *Pindar.* Nem. VIII. 1. ἄρα πότνια, κάρυξ Ἀφροδίτας ἁμβροσιᾶν Φιλοτήτων. — V. 224. ἔπνει — ὀνωναῖς. Haec ſeculi, quo *Chriſtodorus* ſcripſit, vitium redolent. Optime aliquis dicitur Ἄρη, θυμόν, ὀργὴν πνεῖν, in quibus ad concitatiorem ſpiritum, quo pectus agitatur, videtur reſpici; ſed qui ὀνωναῖς iram ſpirare dixerit, veterum novi neminem. — V. 225. Pro Ἔντελλας Vat. Cod. ἐόλλῃς exhibet, librarii oculis ad verſ. 222. initium aberrantibus. — V. 226. μέμμηκας. ἔξω τοῦ ζάου καὶ οἱ πυκτικοὶ ἱμάντες. *Heſych.* De πυγμαχίᾳ agens *Pollux* L. III. 150. καὶ μέμμηκες δὲ τὰ ὅπλα, καὶ ἱμάντες. Cf. not. ad *Lucill.* Ep. XVIII. T. II. P. II. p. 451. — V. 227. ἄδινε. Etiam haec verba tumor orationis corrupit. Verbum ἀδίνειν in ſimili re adhibuit *Heliodor.* L. X. p. 504. pugil τὸ ὅλον σῶμα σφυρόσας, ἐλατύνει τὰς λαβὰς τῶν παλαισμάτων ἀδίνων. Idem L. II. p. 95. ἀδίνω δὲ οὕτω πρός τινας ἐξιτηρεῖν. — Vulgo φόνου διψῶσαν. In Vat. Cod. φόνου διψίωσαν. Nihil erat, quod *Br.* vulgatam φόνου immutaret. — V. 228. Sequebatur ordine *pugilis* ſtatua, cui *Philonis*, an *Philammonis*, an *Milonis* denique tribuendum ſit nomen, ſe fluctuare teſtatur poëta. Nomen baſi ſtatuae inſculptum obſcurum fuiſſe puta. Barbam habebat in pectus demiſſam, capillos horridos, muſculos in brachiis praeſertim et in tergo eminentes. — V. 228. ἡ δέ. Vulgo. — V. 233. ἰνοφόων et εἴλκετο. Vulgo. Poſterius habet etiam Vat. Cod. — ¶. 465.] V. 237. Manibus in pugnum compactis, brachiorum muſculi ſurgebant, rigidi ſicut lapides. Derivata ſunt haec ex *Theocrito* Eid. XXII. 48. ἐν δὲ μέσᾳ στηθείᾳ βραχίονιν ἦχον ὑπ' ὦμον Ἕκτανον, ὑΰτε πέτρω ἐλαυνόμενοι. ἰσφυάοντο igitur de contractis et exſtantibus muſculis. — V. 240. αὐγενίοντες. Vulgo. — πάντῃ αὐλὴν αὐχένος. cervicis circumſcriptio. αὐλὴ enim

de angusto tramite usurpatur. — In antiquis quibusdam edd. *Ἰνίγεων* legitur. — Caeterum *Philan*, Corcyrensis, pugil, commemoratur in Epigrammate *Simonidis* LXXII. ubi vide not. *Philammon* illustris pugil, de quo praeclarus locus ap. *Demosthen.* pro Coron. p. 331. 1. ed. R. Athenienſem vocat eum *Eustath.* II. ψ. p. 1324. et *Suidas* in *Φιλάμμων*. Cf. *Themistium* Or. XXI. p. 249. Nostri loci *Corsinus* si memor fuisset, plura de hoc pugile ex *Brodaei* notis potuisset dare. — V. 241. *Charidemus*, orator et dux Athenienſium, unus eorum, quos Alexander, ut faces belli, sibi tradendos poposcerat. Vide *Arrian.* de Alex. Exped. I. 10. 8. et 11. *Wesseling.* ad *Diodor.* T. II. p. 181. 6. — V. 243. *Melampus* oracula reddenti similis. — *μαντικὸν*. Vulgo. — V. 245. *θεοπρόπον ἄσθμα*. divinam oraculorum vocem. — *θεσπέσιον*. Vat. Cod. — V. 246. *Panthus*, Trojanus, et quidem primoribus Trojanorum annumeratus, simul cum *Thymoete* commemoratur ap. *Homer.* Il. γ. 146. — V. 247. *Ἀγχίσιον*. Vat. Cod. — V. 249. *ἐπὶ φασὶν πολέμοιο δικλίδος*. *Alto virum mersere silentio*, eleganter *Grotius*, tumorem Graeci poëtae nonnihil compescens et constringens. — Videbatur *Thymoetes* consilium contexere, quibus res Trojanas adjuvaret. *ἔτι*, etiamnum, quamvis aeneus. Sic haec fortasse expediri debent, *Christodori* ingenio convenienter; quamvis *ἔτι* et jejunum nec satis perspicuum. *Heynius* comparans *Virgil.* Aen. II. 30. ubi Thymoetes Trojanos, ut equum durateum intra urbem ducerent, primus hortatur, verba *Christodori* sic explicat: adversus Trojanos consilia animo volvens; suspicatus praeterea, *ἐπὶ τε.* fuisse lectum. Ceterum idem Thymoetes phrygiae poëseos inventor fuisse dicitur ap. *Diodor. Sic.* T. I. p. 237. — V. 251. 252. vulgo leguntur post v. 255. *Clytius* et *Lampus* principes Trojanorum. Il. γ. 147. Ille manus constringebat, quo dolorem ob urbem captam

significaret. *Lampus* tristitia affectus videbatur, quod nullum amplius Trojanis servandis reperiret consilium. Ἀμπος legendum esse vidit *Brodaeus*, cum in Vat. Cod. et in edd. Ἀμπων legatur, in quo non haesit *Bapt. Pius* in Annot. Poster. Syll. III. c. 192. (*Gruter.* Lamp. crit. T. I. p. 571.) Caeterum v. 253 – 255. leguntur in Vat. Cod. post v. 258. — V. 256. *Isocrates*, dicentis habitu. Obscuriora sunt verba ἀφωνήτῳ κόνῳ, pro ἀφώνητος. Quamvis te mutum finxit ars, tamen loqui videris. — ¶. 466.] V. 259. *Amphiaraus* vates, coronatus, subtristis, praedicere videtur Argivis, neminem eorum ex bello Thebano rediturum esse. — V. 261. βιόκτιτος. Vat. Cod. — Quid *Christodorum* commoverit, ut vocem ἀνδράσι bis poneret, sine ulla gravitate, non satis intelligo. Fortasse alterum depravatum est. — V. 262. ὑπόπρομον. Vat. Cod. — V. 263. *Aglaus*, vates, Polyidi, et item vatis, pater habitus. Hunc tamen omnes *Coeranum* appellare solent. Vide *Heynium* in Not. ad Apollodor. p. 546. Quare *Christodorum* in nomine peccasse, ita ut epitheton pro nomine proprio haberet, suspicatur *Heynius* in Commentat. l. c. p. 15. — φωνὴν μαντικὴν — Πολυείδου. Vat. Cod. — Pro χρησιμήγορος, quod ex membr. receptum est, vulgo χρησιμόλογος legitur. — V. 266. *Apollo*, cincinnis in humeros defluentibus conspicuus. — ἀκειρεκόμην. Vulgo. — V. 267. ἀθμότοισι — χαίτην. Vat. Cod. posterius etiam in edd. habetur. Male. Ipsi enim capilli cum floribus comparantur. Similiter *Theocrit.* Eid. XIX. 23. χαῖται δ' οἷα πέλινα περὶ κροτάφοισι πέφυντο. — V. 270. πλήμενα. Vat. Cod. — V. 271. *Ajax*, Telamonis filius, imberbis, comas mitra revinctus, patris formam et fortitudinem referens. Falsum nomen aeri adscriptum fuisse, suspicatur *Heynius* p. 15. — V. 276. ἀτέφανα ἄγυρον. Vat. Cod. — V. 277. *Sarpedon*, Lyciorum dux, insigni robore conspicuus, genis prima lanugine florentibus, nudo corpore, nisi quod galea tegeba-

Digitized by Google

tur caput. ἄκρα χάρηνα γενειάδος. ut v. 211. ἄνθει λαχνήεντι γενειάδες ἄκρα χαράξας. — V. 282. ἀντέτμαγεν. Vat. Cod. ut etiam v. 294. μίθου δ' ἀντέτμαγεν ἀσπίδι. pro ἀντέταμεν. — V. 283. Tertia *Apollinis* ſtatua. Adſtabat deus cincinnis humeros circumfluentibus. τριχοδιλάδας. Vulgo. Cf. v. 72. De Apollinis coma multi dixerunt, etiam h. l. laudans *Triſtanus* Comment. Hiſtor. T. I. p. 79. — ¶. [467.] V. 289. Tertium *Veneris* ſimulacrum; veſtis obumbrabat ſinum, et ceſtus ambibat papillas. Ex hoc loco *Heynius* judicat p. 23. diverſum fuiſſe ceſtum a cingulo, quo veſtis circum femora conſtringebatur. — V. 291. Achilles imberbis, ſine galea, dextra haſtam, laeva ſcutum attollere viſus, audaciam ſpirans et in oculis Aeacidarum virtutem oſtendens. — V. 292. „In hoc uno loco liberiori conjectura uſus ſum. „Vulgo legitur:

„γυμνὸς δὲν σάκεσιν· ἐδόκεον μὲν ἔγχος ἀλέσθαι
„δεξιτερῇ, σακέι δὲ σάκος χάλκειον ἑλέσθαι.

„Quae abſurda et ſibi contraria ſunt. Nam ſi Achillem „aes exhibebat σάκεσιν γυμνόν, altero verſu dici non poruit „σακέι δὲ σάκος χάλκειον ἑλέσθαι. Repraeſentaverat eum arti„fex nudo capite, γυμνὸν κάρηνον, ut heroum omnium „pulcherrimi venuſti oris decor, nullo imminutus tegmi„ne, magis appareret. Caetera armatus erat." *Br.* Audax haec conjectura certe non in textum recipi debuit. Fortaſſe ne depravata quidem vulgata lectio, ſed acumen habet, non probandum illud quidem, ſed *Chriſtodori* aevo et indoli condonandum. Nudum artifex Achillem repraeſentaverat, ſed in toto ejus habitu tam expreſſa erat fortitudinis et bellicae virtutis imago, ut ſpectantium oculos falleret, qui arma gerere et haſtam vibrare putarent eum, qui inermis adſtabat. — V. 294. ἀντέτμαγεν. Vat. Cod. ut ſupra v. 282. — V. 295. τεθηγμένος. audacia incitatus. *Aeſchyl.* VII. c. Theb. 721. τεθηγμένον τοι μ' οὐκ ἀκαμβεῖς λόγοι. Cf. *Valckenar.* ad

Hippol. p. 239. E. — Pro *αἱ γὰρ* Vat. Cod. *αὐ γὰρ* legit. — V. 297. *Mercurius* ad exſequenda patris mandata ſeſe accingens, oculis in altum converſis, quaſi ad Jovis verba attendens; dextra manu calcei alati vincula adſtringebat, laevam tendebat verſus dextrum pedem, genu inflexo. Status itaque, ſi recte aſſequor, videtur fuiſſe hic, ut dextro pedi inflexo talaria adaptaret, dextra manu admota, laeva verſus eam protenta: fere eo habitu, quo Iaſonem videmus, ante Qu. Cincinnatum vulgo dictum, et quo Aen. L. IV. 239. *et primum pedibus talaria nectit aurea. Heynii* verba ſunt l. c. p. 8. — V. 301. *χεῖρα ταδείων ἴκ.* Vulgo. — V. 302. *ἀνυστρόωντες.* Vulg. — V. 303. *Appulejus*, cujus magna fuit cum eloquentiae tum multo magis artis fama. Ad magiae ſcientiam referebat *Brodaeus ὄργια ἄφθεγκτα*, quae equidem de eloquentia et poëtica facultate accipere malim. De Muſarum ſacris *Propert.* III. 1. 4. *Primus ego ingredior puro de fonte ſacerdos Itala per Graios orgia ferre choros.* De Democriti ſapientia noſter v. 133. *λειτὰ ἀκαμπύνων κολυτόμενος ὄργια Μούσης.* Epitheton ἄφθεγκτα aut ſimpliciter ornat, quatenus omnia orgia ἄφθεγκτα ſunt et ἄῤῥητα; aut eo referendum, quod de ſtatua agitur. Similiter ſupra v. 71. *μέλος δ' εὔθμοιο ὀφαίνει Σειρὰλ ἀοιδοσιν ἀκαμψαμένη φρένα Μούσης*, et v. 109. Erinna *ἐν σιγῇ Πιερικὰς ἰαδάμιγγας ἀκοντιλλόυσα μελίσσης.* — V. 304. Ἀπολλώνιος. Vat. Cod. — *ἔντομ.* quem latina Seiren (eloquentia) initiavit ineffabili ſapientiae. *Σειρῆνες* pro facultate perſuadendi paſſim in hoc carmine et alibi. Cf. *Abreſch.* Lect. Ariſtaen. p. 5. *Bergler* ad *Alciphron.* p. 179. — V. 306. Diana neque arcu neque ſagitta inſtructa; veſtis ad genua usque adducta, crines nullo vinculo cohibiti, ſed libere vagantes. — V. 308. *ἰοδόκην.* Vat. Cod. — V. 309. *λαγωτήν.* Ducta ſunt haec ex *Callimachi* H. in Dian. v. 11. *ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λαγωτήν, ἵν' ἄγρια θηρία ναίῃ.* ubi multa de

χιτῶνι

χιτῶνι λεγνωτῷ disputavit *Spanhem.* p. 173. ſqq. Adde *Interpp. Heſych.* v. λέγνα. Non fimbriata veſtis erat, ſed virgata potius, virgulis aureis aut purpureis utrimque in veſte adſutis aut intextis. Vide *Pollux.* VII. 14. — V. 310. ἀνειμένη πλοκάμου α. Vat. Cod. — ¶. 468.] V. 311–350. *Homeri* ſtatua fuſe et paulo elatiore ſpiritu deſcribitur; quare adſcripſit neſcio quis in marg. Vat. Cod. v. 320. ἠράσθης, ὦ φίλε, τοῦ κάλλους καὶ τῶν λόγων Ὁμήρου καὶ τοῦτον πατέρα σὸν ἐκάλεσας διὰ τὴν σὴν ἀμφοῖν καὶ, ναὶ μὰ τοὺς λόγους, οὐ μακρὰν ἦς τῆς ἐκείνου ψυχῆς καὶ τῶν ἐκείνου χαρίτων. Fere eodem modo Homeri imaginem delineaſſe *Cedrenum* Hiſt. Comp. p. 369. ſq. monet *Heyuius* p. 19. qui eum *Chriſtodori* verſus ante oculos habuiſſe ſuſpicatur — V. 311. „Omnino ſcribendum ἄμφρονα χαλκὸς Ὅμηρον ἰδέσκετο, et ſic ſcripſeram, quod „neſcio quo caſu, aut qua oſcitantia inter corrigendum „folium mutatum fuit.“ *Br.* Felici igitur caſu typothetae non obtemperarunt viro clariſſimo, qui ſanam ſcripturam tentavit, poëtae mentem minime adſecutus. Vulgaris quidem dicendi ratio ita tuliſſet, ut diceretur, metallum Homerum oſtendere quaſi animatum, neque quidquam ei deeſſe praeter vocem; ſed *Chriſtodorus* communia mutavit et argutius extulit, Homerum dicens a ſculptore fictum ipſi metallo animam mentemque tribuere. Plane eodem acumine v. 117. Pericles καὶ αὐτῷ χαλκῷ ἀναιδέστερον ἡμιγύμνου ἤδη ἐνάπτειν dicitur, et v. 168. Helena καὶ αὐτῷ χαλκῷ κόσμον ἔδυκε πανίμερον. Haec vulgatae lectionis ſinceritatem abunde adſtruunt. — V. 313. θυιὰς τέχνη, facultas poëtica; quia male ſani poëtae. V. 39. de Heſiodo, χαλκὸν ἐβιβάζετο θυιάδι λάτρις. — V. 314. ἅμα. Vat. Cod. — Deus hoc ſignum ſimul cum ipſo Homeri corpore finxit; mortalis enim viri opus eſſe nequit. — V. 316. Ἀθάνην. Vat. Cod. — V. 317. Minerva, ſimul cum Apolline in Homero habitans, et divinos illos cantus edens, illum manibus ſuis finxit. —

V. 318. *ἱστεταμένη τέκτων ὤπασεν.* Vat. Cod. — V. 320. *δ'* poſt *πατὴρ* omittit Vat. Cod. — V. 322. *τοῦτο.* Senectus ipſa ei venuſtatem aliquam et amoenitatem conciliabat, cum grata dignitate commixtam. Pro *κικέφατο* Vat. Cod. ſolemni errore *καὶ κέφατο.* — V. 325. Cervix paulum incurvata erat, ſive ut deſuper ſpectantis, ſive ut ſenis annorum pondere gravati. — *βότρυς χαίτης.* Similia comparavit *Lennep.* ad *Coluth.* p. 42. — V. 329. *ἐπεύετο* ex ed. Aſcenſ. aſſumſit Stephan. In antiquioribus edd. *ἐπεπεύετο*, quod ex optimo Vatic. emendatum eſt. — V. 332. *σωφροσύνη κουρότρ.* Ad ſapientiae praecepta referendum videtur, quibus pueri Homericorum carminum lectione imbuebantur. — *ὀφρῦς.* Supercilia valde prominentia finxerat ſtatuarius, ut caecos viri oculos celaret. Hinc factum, ut non caecus eſſe videretur, ſed cavis oculorum ſedibus venuſtas quaedam inſideret. In membr. ora ſcripta haec nota: *τυφλὸς ἦν ὁ πλάσας αὐτὸν, ἐπεὶ Ὁμήρος πολλῶν ἀνδρῶν ἔβλεπε κρείττων.* Memineris verborum *Velleji* L. I. 5. 4 de Homero: *Quem ſi quis caecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* — V. 337. *τοῦτο τέλεσσε.* Vat. Cod. et vulg. — ¶. 469. V. 341. *Αἰδώς.* Hanc cum Virtute junxit Timotheus ap. *Plutarch.* T. II. p. 323. B. *αἰδὼ συνεργὸν ἀρετῆς ἀφυμάχου.* — V. 343. *ἀδίνουσα.* Cogitaſſe noſtrum puto de fabula illa, quae de Pindaro puero circumferebatur, apes in ejus ore mellificaſſe. Vide ad *Antip. Sidon.* Ep. XLVIII. et quae notavimus in Exercitt. crit. T. II. p. 101. — V. 344. Baculo nititur ſenex, manu manui impoſita. — *ἐπιλήνιον.* Vulgo. — V. 345. Caput ad dextrum latus nonnihil inclinatum, eum Apollinem dictantem audire Muſarumve aliquam prope adſtantem, videtur, ſignificare. — V. 348. *νόος πεφόρητο.* Ad varias res convertit mentem ex penetralibus pectoris quaſi emiſſam et ſolutam. Similiter *Ariſtoph.* Nub. 759. *ἀποχάλα τὴν φροντίδ' ἐς τὸν ἀέρα, λεπτὸν ὥσπερ μηλολόνθην τοῦ ποδός.* —

Digitized by Google

V. 351. *Pherecydes*, coelum ſpectans, tanquam ſedem ſapientiae. Mira locutio, σοφίης κέντρα νεμέσθαι, de viro in philoſophia regnante. Ducta videtur imago ab agricola ſive auriga, ſtimulo, κέντρῳ, armato et jumenta regente. νεμέσθαι h. l. idem quod νομᾶν. — V. 354. *Heraclitus* Epheſius, generis humani imbecillitatem plorans et miſeriam. Cf. *Lucian.* Vitar. Auct. §. 14. T. III. p. 96. — V. 357. *Cratinus*, veteris comoediae auctor, qui mordaces jambos in improbos Athenienſium demagogos acuere ſolebat. Ἴωνας Athenienſes ab eorum origine vocat. ἰάπτουσιν. Vide ad v. 28. — ξυμοδακτῆς ἰάμβους. Cf. ad *Meleagr.* CXIX. T. I. P. I. p. 182. et ad *Hadriani* Ep. V. T. II. P. II. p. 326. — V. 360. κῶμον. comoediam exornans et ad altiorem laudem evehens. — V. 361. Juxta eum, ut videtur, *Menander* erat poſitus, novae comoediae auctor et quaſi ſidus. — ἔρωτας παρθενικούς. quod praecipuum comoediae novae argumentum. — V. 364. Jambos venuſtiſſimos indotatae virginitatis raptores vocans, ſuo more rem vulgarem exornare cupiens, obſcurus evaſit. Num etiam haec verba ad Menandreae comoediae argumentum referenda ſunt, cujus haud contemnenda pars erant vitiatae virgines et furta amoris; an potius ipſum novae comoediae inventum κορείης vocabulo ſignificavit, ut jambi Menandri Comoediam virginem ſibi vindicaſſe, eamque ἄδωτον, a nullo alio poëta dotatam (i. e. cultam et exornatam) primi duxiſſe dicantur? Durum hoc, fateor, ſed a *Chriſtodori* ingenio fortaſſe non alienum. — §. 470.] V. 367. *Amphitryon* laurea coronatus et propterea vati ſimilis; ſed laurus, poëta interprete, victoriam de Taphiis reportatam ſignificabat. — V. 370. ἀφάρμενον, Vat. Cod. — V. 372. *Thucydides* conſpiciebatur meditabundus eoque habitu, qui oratoriam facultatem, in ejus hiſtoria conſpicuam, ſignificaret. δημηγόρου γένος ἱστορίης, genus eſt hiſtoriae eloquens, ſive quod ei in-

Digitized by Google

textae sint orationes, sive quod narratio oratorium colorem habeat. — V. 374. Manum attollebat, etiamnum bellum inter Spartanos et Athenienses recitare visus. Carmini epico Thucydidis historiam poëta comparat, cum propter argumentum, tum propter rerum contextum; magis tamen ob prius. Manus sublata et rhapsodo et oratori convenit. — V. 375. sequenti postponit Ed. pr. Flor. quem errorem sqq. edd. correxerunt. — Κηφισιάδων. Ed. pr. Flor. — ἡμιτῆρα lyrice de bello, qui pugnantes *metit*. (Cf. *Drakenb.* ad *Sil. Ital.* X. 146. et *Burmann.* ad *Valer. Flacc.* III. 670.) *Incertus* in Heroic. ἀθεατ. XXI. 25. (T. III. p. 147.) Ἑλλάδος ἡμιόων ἄγαμον στάχυν *Philostratus* Heroic. p. 690. de Aiace: τοὺς τὰ πλήθη ἀποκτείνοντας θεριστὰς ἤγεῖτο μέγα μηδὲν ἡμῶντας. Plura hujus generis collegit, *Aeschyli* versum eximie corrigens, *Valcken.* in Diatr. p. 225. Ἀλλ' Ἄρης φιλεῖ γ' ἐπὶ τὰ λῷστα πάντ' ἀμᾶν στρατεῦ. — V. 377. *Herodotus*, qui priscorum virorum gloriam, cum eorum, qui in Asia, tum, qui in Europa floruerunt, novem libris conditam Musis dedicavit. — Ἁλικαρνασσοῦ, uno σ, plurimae edd. veteres; *Stephanus* Ἁλικαρνασσεοῦ. — In fine versus Vat. Cod. θέσπις ἀοιδών, cui in posterum vulgata lectio ἀοιδὸς cedet. — V. 379. ἀοιδός. Vat. Cod. — Ionicae dialecti suavitatem cum facundia conjunxit. — V. 382. *Pindarus* ab ipso Apolline artem musicam edoctus. — V. 384. Βοιώτιος. Vat. Cod. — V. 386. λιγυφώνοι et mox ἀνεπλήσαντο Vat. Cod. De fabula vide *Pausan.* IX. 23. p. 755. et not. ad vers. 342. — 388. *Xenophon*, auctor historiae de Cyro, Platonicae eloquentiae aemulus. De Anabasi hunc locum accepit *Brodaeus*; fortasse recte: nec tamen male Cyropaediam intellexeris. — λιγαίνειν. Vat. Cod. — φιλόγυμνος μελέων sapientiae studium esse videtur. Philosophiae igitur cum historia conjunctionem miratur in *Xenophontis* opere. — V. 393. Prope Xenophontem adstabat signum, cui *Alcmaeonis* vatis nomen appositum erat;

cum tamen ei laurea corona deeſſet, *Chriſtodorus* ſuſpicabatur, *Alcmanis* nomen reponendum eſſe. Cui ſuſpicioni obloquitur *Brodaeus*, non vatem, ſed alium quendam Alcmaeonem, Athenienſem, illa ſtatua repraeſentatum eſſe exiſtimans. Hic enim ſuorum civium primus Olympiae vicerat, teſte *Herodoto* VI. 125. Sed mentem *Chriſtodori* non recte percepiſſe *Brodaeum*, bene monuit *Huetius* p. 37, qui poſt *Salmaſium* ad *Solin.* p. 580. D. E. notavit, idem eſſe nomen Ἀλκμαίων et Ἀλκμάν, nec igitur *Chriſtodorum* nomen baſi inſculptum mutare, ſed interpretari. Unice huc facit *Euſtath.* ad Il. κ. p. 1379. 12. de verbo παιάων agens, γίνεται δὲ ἐξ αὐτοῦ πατήρ, ὡς Ἀλκμέων Ἀλκμάν, καὶ Ἀμυθάων Ἀμυθάν παρὰ Πινδάρῳ. Notandum, membranas Vat. non Ἀλκμαίων exhibere ap. noſtrum, ſed Ἀλκμέων, plane ut ap. *Euſtathium*. Hunc Dorienſium metaplaſmum attigit *Valckenar.* ad *Eurip.* Phoeniſſ. p. 65. — ¶. 471.] V. 394. ὁ βοώμενος. illuſtris ille vates, Amphiarai filius, cujus pietatem et furorem tragoedia repraeſentavit. — Pro οὗ Vat. Cod. οὐ legit. — V. 398–406. In his poëta *Pompeji Magni* laudem cum laude Anaſtaſii imperatoris connectit. Fictus erat ille gladios pedibus calcans, quod de victoria de Iſauris interpretatur noſter, ut inde occaſionem caperet laudandi Anaſtaſii, qui de Iſauria triumphaverat. Attingebat Iſaurica regio Pamphyliam et Ciliciam, cujus provinciae partem Iſauri, gens bello et latrociniis dedita, invaſerant. Jam cum Pompejus de piratis Cilicibus triumphaverit, idem h. l. victoriam de Iſauris reportaſſe dicitur. De latrociniis Iſaurorum et bellis Romanorum cum hac gente vide *Fabric.* ad *Dion. Caſſ.* L. LV. p. 880. 51. — V. 403. Anaſtaſium a Pompejo deſcendiſſe, commentum ſive poëtae, ſive aulicorum. Obſcura enim hujus Imperatoris origo, de qua vide *Du Cangium* de Famil. Byz. §5. De ejusdem conditione, antequam ſolium Caeſarum aſcendit, egregie

disputavit *Villoiſon.* in Anecd. T. II. p. 30. ſq. not. 2. — V. 406. διφῶσας. Vat. Cod. et ἕδεα γαίης. ἕνθεα Ald. 1. et Aſc. — V. 407. *Homeri* altera ſtatua; at non antiqui illius, ſed recentioris imaginem eſſe ſuſpicatur Noſter. Erat hic Myrûs, Byzantinae, filius, qui ſub Ptolemaei Philadelphi regno tragoediae operam dedit. Vide *Menag.* ad *Diogen. Laërt.* IX. 113. — V. 410. Μοιρώ. Vat. Cod. ſolemni circa hoc nomen errore. — πεδνήν. Vat. Cod. et antiq. edd. usque ad Stephan. — V. 412. κεῖνος γάρ. Vat. Cod. et Plan. — V. 414. Ultimum locum occupat *Virgilius*, alter Homerus. — Θυμβρίδος ἰχώ. Lingua Latina. — Nomen poëtae Βιργιλλίου effert Vat. Cod. ut etiam ap. alios Byzantinos ſcriptores reperitur. Vide *Fabric.* Bibl. Lat. T. I. p. 305. ed. *Erneſt.*

¶. 472.] *II.* Cod. Vat. p. 317. »Hoc Epigramma »edidit Berkelius ad Stephan. p. 347. — Factum eſt, »ut et ſequens etiam Epigr. in Joannem praefectum »Illyrici ſub Anaſtaſio, qui et conſul fuit, ut alterum »teſtatur Epigramma, cujusque conſulatus ad annum D. »refertur a Du Cange in Famil. Byzant. p. 86.« *Br.* Poſt *Berkelium* edidit *Jenſius* nr. 117. *Reiske* in Anthol. p. 161. nr. 768. — V. 1. »Cod. κῶτός, pro quo κλιτὸς »melius videtur: *Reiskius* contra metrum κλυτὸς: at »κεῖμαι recte in κεῖται mutavit. Ab eo etiam v. 2. ἀειφα»νέων ſumſi; cod. ἀειφανέων.« *Br.* Optima *Reiskii* emendatio in verſus exitu; nam urbs Epidamnus loquitur; at initio κῶτὸς neutiquam ſollicitandum erat. Fefellit clar. editorem verbum κεῖμαι, quod h. l. non de cadavere in terra poſito, ſed de ſtatua Joannis accipiendum eſt. Hoc ſenſu *Euripid.* in Hecub. v. 16. γῆς ἔρῤ' ἔκειθ' ἑστῶτα, *ſtabant.* quam lectionem a quibusdam ſollicitatam tuetur *Markland.* ad Suppl. v. 665. p. 163. κεῖμαι idem quod εἶναι ſignificare judicans; non ſatis ſubtiliter. *Ponendi* ſignificatio in eo obtinet, cum θρόνους, τρόπαια

κεῖσθαι dicitur; de quo vide *Dorvill.* ad *Charit.* p. 453. Jam cum de ſtatua h. l. agatur, ſponte apparet, veriſſimum eſſe αὐτὸς Ἰωάννης, quibus, ut multis aliis in locis, expreſſa ſigni cum homine ſimilitudo indicatur. *Julian. Aegypt.* Ep. XL. αὐτὴν Θαιδέτην ὁ ζωγράφος. In Stat. Athlet. Ep. VIII. αὐτὸν Πορφύριον μὲν ἀπεικονίζεται χαλκῆ Ὁ πλάστης. Cf. Ep. *ἀδέσπ.* DXIV. — V. 3. Μανσάων. Vat. Cod. Liberalitatem Joannis erga poëtas his verbis laudari exiſtimo, qui Epidamnum adducti ipſam urbem praeſentia et carminibus ſuis illuſtrarunt. — ὃς πλέον. Vat. Cod; ὁ emendatum in marg. ap. Guyet. ξένιας δαίμων, *hoſpitalitas*; ſimiliter ut *Euripid.* Hecub. 345. πίφευγας τὸν ἁμὸν ἱκέσιον Δία, pro, *ſupplicationem.* αὐξήσας, i. e. αὐξήσας. Inſigniter itaque hoſpitalitatem exercebat ille. Sic mihi haec commode explicari poſſe videntur. Aliter tamen *Reiskius:* „Joannes civitate Epidamnius erat, non origine; Lychnide enim, urbe Illyrii, oriundus erat. „Propterea urbs, loqui ficta, eum ait erga ſe amplificaſſe „beneficentiam hoſpitalis alicujus numinis, i. e. ampliſſimis beneficentiae modis excepiſſe Epidamnum, velut „peregrinum ad ſe venientem, quibus ullum numen „hoſpitale peregrinos ad ſe venientes excipere queat.“ Mihi haec interpretatio obſcura et contorta videtur. — V. 5. παμφόρβην. paſcentem manum et alentem. — ἥτινι μούνῃ. Senſus eſt: cum in omnibus aliis rebus modum ſibi ſtatuiſſet vir inſignis temperantiae, in una beneficentia modum et fines non noverat; nullos manui ſuae beneficae fines praeſcripſerat. — Verſus brevior in membr. nonnihil depravatus: μέτρον δειζόμενον. μέτρων emendavit *Salmaſius.* *Reiskius* ſcribebat: ἥτινι μούνῃ οὐκ ἴδε δ. μέτρον δειζόμενον. Brunckiana lectio doctior eſt et *Chriſtodori* ingenio accommodatior. (In ed. Lipſ. omiſſum colon in fine verſus.) — V. 7. Poſt πύξηνε lacuna eſt in Vat. Cod. quam ſagaciter implevit *Reiskius*, qui etiam ὑπήνην in ἀκήνην mutavit. ἀκήνη, *carruca*, ſupre-

Digitized by Google

mae dignitatis insigne. — V. 11. ἰάνας apogr. Goth. non ἰάσσας, ut *Br.* in Vat. Cod. extare ait. In fine carminis autem γινομένων ibi legitur. Joannes Musarum antistites amore plus quam paterno amplectebatur. Cf. ad vers. 3. — Caeterum *Reiskius Du Cangio* oblocutus hunc Joannem Anastasii Dicori generum fuisse putat. Ejus sententiae rationes ap. ipsum vide. Cf. *Br.* ad *Julian. Aeg.* Ep. LXIX.

III. Vat. Cod. p. 316. sq. Plan. p. 191. St. 279. W. Inficete poëta in nomine patriae ejusdem Joannis ludit. — V. 1. Ἐπιδάμνου ἄστεον. propter honores magna cum laude in illa urbe gestos. — ἦν πρὶν Vat. Cod. Ab Heraclidis conditam esse Epidamnum, auctor est *Thucydid.* L. I. 24. ταύτην ἐκτίσαν μὲν Κερκυραῖοι, οἰκιστὴς δὲ ἐγένετο Φάλιος Ἐρατοκλείδου, Κορίνθιος γένος, τῶν ἐκ Ἡρακλέους. quem locum cum nostro contendit *L. Holstenius* ad *Stephan. Byz.* p. 115. — μέρμερος ἄεθλος de Hercule interpretatur *Brodaeus*, quod sensum idoneum non facit. De ipso Joanne accipe, qui improborum audaciam contudit, secutus exemplum Herculis, cujus tota vita perpetuum contra improbos bellum fuit. — μέρμερον. Vat. Cod. — V. 5. νέκταθεν. Vat. Cod. — V. 6. Λέχναδον vulgo; sed vera est lectio membr. Λυχνιτόν. Cf. *L. Holsten.* ad *Stephan.* p. 194. Quae *Christodorus* h. l. de hujus urbis originibus tradit, aliunde cognita non habemus. — V. 7. λέχνος, lychnus, Joannes Heliconis, quia Lychnide ortus. Merito hunc lusum *Brodaeus* frigidum vocat; nec, quae sequuntur, minus inepta sunt: Quia Cadmus Graecos literas docuit, Joannes autem ex urbe a Cadmo exstructa originem ducebat, doctissimus hic erat et Heliconis ornamentum! — V. 8. ἀμέλαμψε. Vat. Cod. Fortasse:

ἄμ' ἔλαμψε.

Digitized by Google

ISIDORI AEGEATAE EPIGRAMMATA.

¶. 473.] *I.* Vat. Cod. p. 371. Εἰς πολύπουν καὶ λαγών. — Ἰσιδώρου Αἰγεάτου. In Plan. p. 61. St. 88. W. gentile varie exhibetur. γεωδότου Ed. pr. Flor. Ald. 1. 3. αἰγεώτου. Ald. 2. et Nic. Sab. αἰγειδότου Aſcenſ. et Steph. — Idem argumentum tractavit *Antiphil. Byz.* Ep. XXIII. et *Bianor* Ep. II. — V. 1. Τύνιχος. Sic ultro emendavit *G. Koen.* ad *Gregor.* de D. p. 135. quod Laconicum nomen occurrit ap. *Dioscorid.* Ep. XXXIII. et ap. *Polyaen.* V. 23. Emendationem Vat. Cod. confirmat. Vulgo γένυχος. — εἰς γῆν man. rec. in Vat. Cod. addidit. — V. 3. ὃ δ' ἰφ', et ἐνδῦναι vulgo. — V. 5. Tynnichus polypum in mare conjecit, qui ſe, leporis munere, quaſi redemerat. — δ' poſt ἀγρευθείς omittit Vat. Cod.

II. Vat. Cod. p. 248. Plan. p. 246. St. 357. W. cum lemmate: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεωπόνον. quod tamen deſideratur in Ed. pr. Flor. Cautius is, qui lemma ſcripſit in Vat. Cod. εἰς τάφον ἐπὶ χώρας κειμένου ἀρτιγενομένης. nam naufragum hîc loqui, ex ipſo quidem Epigrammate non cognoſcitur. Serius alius in iisdem membr. verſui primo appinxit haec: ἀπὸ ναυηγοῦ πρὸς γεωπόνον. Expreſſum eſt ex *Heraclid. Sinop.* III. T. II. p. 261. — V. 1, τῷ β. Vat. Cod. — V. 3. τοιαύταν. Vat. Cod. — De ὕπις vide ad *Philippi* Ep. XIV. T. II. P. II. p. 157.

III. Vat. Cod. p. 291. Ἰσ. αἰγεάτου εἰς Ἐτεοκλέα ναυηγὸν ἐν τῷ τυῤῥηνικῷ πελάγει ναυηγήσαντα. Plan. p. 257. St. 372. W. Eteocles, cujus naufragium hoc carmine memoratur, antequam mercaturam exercere inſtituiſſet, agrum coluit. Elegans Epigramma et nativa venuſtate commendabile. — V. 1. ἐκ γαιηοχίης vulgo. Hîc pronomen μὲ deſiderari, acute intelligens *Scaliger*, in not.

mſc. εἴλκυσέ μ', ὀθνείης — tentavit. — ὀθνείη ἐργασίη, peregrinarum mercium permutandarum et comparandarum negotium. — V. 3. ἀλλάμενος. Vat. Cod. — V. 4. κείνης ὕδασιν. maris Tyrrheni undis. Paulo jejunius pronomen κείνης. — V. 5. ἐμβήσαντος. Vat. Cod. et edd. vett. usque ad Steph. ἐμβήσαντος probabat etiam *Scalig.* in not. mſc. — V. 6. αὐτός. Vat. Cod. Vaeh ventus, qui aream perflat, nimium diverſus ab eo, qui vela implet! Venuſtum hoc. Agricolae ingemiſcentis et novam inexpectatamque rem mirantis vocem nobis audire videmur. — ἀλωάς. in ventilatione puta.

¶. 474.] *IV.* Vat. Cod. p. 250. Ἰσιδ. αἰγιάτου εἰς Νικόφημον ναυηγήσαντα ὑπὸ λίψου ἐν τῇ θαλάσσῃ. In Plan. p. 247. St. 358. W. *Iſidori* nomini gentile non additum. Ex cod. emendatum protulit hoc carmen *Dorvillius* ad haec *Charisonis* L. III. p. 46. de piratis: θαλαττεύοντες πολὺν χρόνον, ἐν ἀπορίᾳ κατέστησαν τῶν ἀναγκαίων, μάλιστα τοῦ ποτοῦ καὶ — λιψῶντες ἀπέθνησκον ἐν χρυσῷ. — V. 2. κώμασιν vulgo et in Vat. Cod. ubi praeterea κατ' ἔκλυσιν. Enotavit *Dorvill.* l. c. p. 272. lectionem in Cod. marg. κώμαν' οὐ, quam certe in Vat. Cod. non reperit. Huic conjecturae — nam Viri Docti conjecturam eſſe vix dubito — ille praeferebat, et recte quidem, ut mihi videtur, emendationem *Huetii* p. 23. ἄλλος Λιβύσσης κύμασιν κατέκλυσεν. Nec tempeſtas, nec ſiderum occaſus Nicophemum Libyci maris fluctibus merſerunt. — V. 4. πλόῳ. Vulgo et in Vat. Cod. quod a cl. editore mutari non debebat. ἀμηχάνῳ πλόῳ idem eſt, quod μηχανίῃ, qua quaſi vinctus et impeditus ille periit. — Mox vulgatum δίψης cum lectione membr. δίψους commutavit *Dorvillius.* Facit huc etiam alius *Charitonis* locus L. III. p. 48. ἐξαίσιος δὲ χειμὼν ἐξαίφνης εἰς ταύτην τὴν θάλασσαν εἶτα γαλήνης μακρᾶς γενομένης δίψει πάντες ἀνῃρέθησαν. — V. 6. venti nautis pernicioſi et flantes et cum ſilent.

Digitized by Google

V. Vat. Cod. p. 229. *τοῦ αὐτοῦ Αἰγιάτου.* Sine gentili in Plan. p. 240. St. 349. W. In Eumelum aucupem, qui tenui victu contentus libertatem servabat, neque unquam ad serviles artes descendere necesse habebat. — V. 3. *ἔχουν χέρα.* De parasitorum humilitate in patronorum manibus osculandis vide, praeter ea, quae *Brodaeus* collegit ad h. l., *Barthii* Not. ad *Statii* IV. Silv. I. 3. et ad *Claudian.* Rufin. II. 443. Ad nostrum inprimis facit Ep. Anthol. Lat. L. III. LXI. p. 498. *Parvula secura regitur mihi culmine sedes — Si vero alitibus fraudem contexere * * * Seu magis imbelles libuit circumdare cervos, Aut tereti lino pavidum subducere piscem: Hos tantum novere dolos mea sordida rura. I nunc, et vitae fugientis tempora vende Divitibus coenis.* — V. 6. In voce *πτερά* explicanda fluctuat *Brodaeus.* Primum noctuas esse putat, quarum pellibus, foeno impletis, aucupes utantur ad alliciendas aves; deinde retium genus esse suspicatur, perperam laudans *Gregorium: καὶ ἰξευτὴς καλάμους οἰκοδομεῖ, καὶ ὑποβλέπει πτόρθους καὶ περιεγκάζεται πτερὸν ὄρνιθος* — ubi ipsa avis, cujus plumas auceps visco tangere conatur, intelligenda est. Alia igitur anquirenda interpretatio. Sunt *πτερὰ* aves, quibus aucupes ad decipiendas aves utebantur. *Eustathius* de Aucup. L. III. c. I. p. 193. varias aucupii rationes recensent, aucupem, ait, uti *ἰξῷ, ἢ θηρίῳ ἵππείῳ, ἢ λίνοις κ. τ. λ.* deinde etiam *σκιφόλοις ὄρνισι.* Conf. *Simmias Rhod.* Ep. IV. T. I. p. 204. et *Wernsdorf.* ad Poëtas min. Tom. I. p. 126. seq.

by Google

ISIDORI SCHOLASTICI EPIGRAMMA.

Vat. Cod. p. 151. *Ἰσιδ. σχολ. βολβηνίτου.* Plan. p. 417. St. 553. W. Gentile in Vat. Cod. additum *Salmaſ.* in not. mſc. in *βαλβυτινίτου* mutandum cenſebat, *Βαλβυτίνη* urbs Aegypti. Idem poſtea *βολβαινίτης* emendabat, a Bolbis, urbe Cariae. Fingit Epigrammatis auctor, Endymionem, ſenem factum, Lunae torum et ſtragulam veſtem, qua ille torus inſtratus erat, dedicare. — *μάτην μίμνοντα.* fruſtra adventum tuum expectantem. *ἀκρήνου.* lotioſi lecti. In re amatoria paſſim hujus verbi uſus. *Philodem.* Ep. V. *τοῦνεκ' ἐν ἀκρήνοις καθήμεθα.* *Strato* Ep. LXXIX. *ὄφχεις ἄκρηνον.* — V. 2. *εἰ φίλοι.* Vulgo *οἱ* ex Cod. Vat. emendavit *Salmaſius.* — V. 4. *κάζει.* Vat. Cod. et Ed. pr. Flor. Vulgo male *κάζοι.*

DAMASCII PHILOSOPHI DISTICHON.

¶. 475.] Vat. Cod. p. 294. Plan. p. 235. St. 341. W. In Zoſimum, ſervam ingenuae indolis, morte ſervili conditione liberatam. — *μόνῳ τῷ σώματι.* ut ap. *Sophoclem* in *Stob.* Tit. LX. p. 384. *τὸ σῶμα δοῦλον, ἀλλ' ὁ νοῦς ἐλεύθερος.* et *Euripides* ibidem: *πολλοῖσι δούλοις τοῦνομ' αἰσχρόν, ἡ δὲ φρὴν τῶν οὐχὶ δούλων ἐστ' ἐλευθερωτέρα.* Quod autem Zoſima dicitur morte etiam corporis libertatem adepta eſſe, id ad liberum ſepulchrum referendum eſt, quo domini bonos ſervos honorare ſolebant. Cf. *Dioscorid.* Ep. XXXV. *Martial.* L. I. Ep. CII. de ſervo Demetrio: *Ne tamen ad Stygias famulus deſcenderet umbras, Ureret implicitum cum ſcelerata lues, Cavimus, et domini jus*

omne remisimus aegro: Munere dignus eras convaluisse meo. Sensit deficiens sua praemia, meque patronum Dixit, ad infernas liber iturus aquas.

QUINTI SMYRNAEI EPIGRAMMA.

„Extat in Planud. p. 308. St. 448. W. absque „auctoris nomine, qui e Joanne Tzetza notus Chil. II. „38. [et II. 490.] Edit. Basil. anni 1546. p. 31. ubi „hi versus leguntur, fere uti hìc eos exhibui. Totidem „sunt, quot certamina. Ex ultimo male nescio quis duos „concinnavit. In uno Regiorum codd. titulus est: *εἰς „τὰ ἀὐτὰ Κοΐντου Σμυρναίου, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.*" *Br.* Ex hoc fortasse Epigrammate expressi sunt pessimi versus, quibus item Herculis labores recensentur ap. *Reinesium* Inscr. p. 344. et *Donium* p. 3 . ubi v. 7. fortasse supplendum *Θρήϊκος ἐξελ.* et versu ultimo: *Γηρυόνην ἔκτεινεν ἑλὼν ταύρους ἀγελάτας.* Ejusdem farinae est, quod in eodem argumento versatur carmen, editum a *Gaetano Marini* Iscrizioni Antiche delle Ville e de' Palazzi Albani. Roma, 1785. p. 154. In eo primus versus ex hoc carmine mutuo sumtus. — V. 1. *Νεμέᾳ.* Vulgo. — V. 2. „Plaudeae lectionem *ἅλασεν ὕδωρ*, quae melior est, praetu„lissem, ni vidissem, *ἔκτανεν* scriptum etiam esse in veteri „cod. Bibliothecae Laurentianae, Catal. T. II. p. 74." *Br.* — V. 4. *ὑψίκερων δ' ἕλ.* Idem Cod. Laur. — V. 5. *στυμφηλίδας.* Ald. 1. 2. Ascens. *στυμφαλίδας.* Aldin. 3. — V. 8. *ἄγαγεν ἐκ Θρήκης Διομήδεος ἵππους, Εὐρυσθεῖ δὲ Κρήτης πυρίπνοον ἤλασε ταῦρον.* Cod. Laur. — V. 10. *βόας ἤγαγεν.* Vulgo. — V. 11. *Κέρβερον ἑνδέκατον, κὼν' ἀνὴρ* Vulgo. *ἑνδέκατον δ' ἀνάγκει (ἀνῆγε) κύνα Κέρβερον ἐξ Ἀΐδαο.*

Cod. Laurent. — V. 12. ἀ. δ' ἀκόμητον δὲ Ἑλλ. Vulgo. — V. 13. Planudes ſic habet:

Τὸ τριακαιδέκατον τοῖον λυγρὸν ἔσχεν ἄεθλον
Μουνογυχὶ πεντήκοντα ξυνελέξατο κούρας.

Pro Θιστίου Cod. Laur. Θυστίου.

METRODORI EPIGRAMMATA.

¶. 476.] „Epigrammatis primi et problematum „arithmeticorum plerorumque auctor eſſe poteſt Metro„dorus Sceplius, qui Mithridatis aetate vixit. At Epigr. „II. et problematum quaedam aliis cognominibus tri„buenda ſunt. Varios Metrodoros recenſet Jonſius de „Scr. Hiſt. Phil. l. 20.“ *Br.* — *I.* Vat. Cod. p. 416. Plan. p. 17. St. 28. W. *Metrodorus* ſibi *Poſidippi* Ep. XVI. hoc carmine refutandum ſumſit, in omni vitae genere et conditione propria quaedam bona ineſſe docens. — V. 2. κήδια, quod poëtae menti adverſatur, in Steph. ed. operarum vitio legitur, pro κήδεα, quod omnes edd. vett. habent. Opponuntur haec verbis *Poſidippi*: εἰν ἀγορῇ μὲν Νείκεα καὶ χαλεπαὶ πρήξιες. Κήδεϊ ap. noſtrum in Ep. *Juliani Aegypt.* XLIII., quod inprimis comparandum, reſpondet εὔχος: ἄστεϊ μέσσῳ Εὔχος, ἑταιρείῃ. — V. 9. Non igitur opus eſt, alterum ex duobus optare, ut aut nunquam natus ſis, aut cito moriaris: omnes enim vitae partes habent, quo ſe commendent. — βίος Vat. Cod. quod vulgatae praetulerim.

II. Vat. Cod. p. 476. Μητροδώρου γραμματικοῦ εἰς βυζ'. In Plan. p. 294. St. 434. W. *Metrodoro* ſimpliciter inſcribitur. In Joannem quendam juris conſultum magnae ſapientiae et alterum Solonem. ὁ γέρων Θεμώς. Leges antiquitus ſcriptae ubi Joannem acceperant, i. e. ubi Joan-

Digitized by Google

nes ad magiſtratus honorem evectus eſt, dixerunt, quaſi renovatae et juvenili denuo robore inſtructae: Solonem iterum nacti ſumus.

PROBLEMATA ARITHMETICA
QUORUM PLURIMA METRODORI.

¶. 477.] Haec problemata tantum non omnia primus ex *Salmaſii* codice edidit *Bachet de Meziriac* in *Diophanti* Arithm. Toloſae 1670. Libro V. p. 261. ſq. cum verſione latina et ſolutionibus. Quas ſolutiones hic reperient docti lectores, eas debent doctrinae et acumini Viri Cl. *Friderici Kries*, collegae mihi conjunctiſſimi, qui *Xylandri*, *Meziriaci*, et paucorum aliorum veſtigia ſecutus, humaniores literas cum mathematicis ſtudiis feliciſſime conjunxit. Leguntur autem priora horum problematum in Cod. Vat. p. 615. praemiſſis verbis: γυμνασίας χάριν καὶ ταῦτα τοῖς φιλοπόνοις προτίθημι, ἵνα γνῷς (f. γνῶσι), τί μὲν παλαιῶν παῖδες, τί δὲ νέων. Σωκράτους. Haec ſi vera eſt nominis inſcriptio, hoc problema et plura fortaſſe alia referri debent ad *Socratem* illum, quem ἐπιγραμμάτων ποιητὴν appellat *Diogen. Laërt.* L. I. 47. p. 109. hominem aliunde penitus ignotum. Haud paucis horum Epigrammatum in membranis adſcriptae ſunt ſolutiones, modo literis appictis breviter indicatae, modo uberius explicatae. Has ne hoc loco repetam, facit obſcura et intricata veterum arithmeticorum in talibus ſolvendis ratio, unde ad lectores, elegantiori recentiorum temporum methodo adſuetos, parum ſive fructus ſive utilitatis redundaturum eſſe, mihi perſuaſum habeo.

I. Vat. Cod. p. 615. Polycrates, Sami tyrannus, (vide *Diog. Laërt.* Vit. Pyth. VIII. 3. p. 489.) Pythagoram de diſcipulorum numero interrogaſſe fingitur. Hic

respondet, dimidiam eorum partem mathematicis studiis operam dare; quartam in naturae arcanis perscrutandis studium ponere; septimam silentem sedere magistrique praecepta repetentem; esse autem praeterea tres mulieres interque eas *Theano*, omnium praestantissimam. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* VIII. 43. p. 374. *Fabricii* Bibl. Gr. T. I. p. 884.) — Sit numerus discipulorum = x.

$$\tfrac{1}{2}x + \tfrac{1}{4}x + \tfrac{1}{7}x + 3 = x$$

seu, fractionibus ad eandem denominationem redactis:

$$\frac{14}{28}x + \frac{7}{28}x + \frac{4}{28}x + 3 = x$$

Summa fractionum est $= \frac{25}{28}$; erunt ergo

$$\frac{\frac{25}{28}x + 3 = x}{3 = x - \frac{25}{28}x = \frac{3}{28}x}$$

Jam cum $\frac{3}{28}$ totius numeri = 3, totus discipulorum numerus = 28; unde sequitur, fuisse

14 mathematices studiosos.
7 physices cultores.
4 silentio adstrictos; quibus omnibus accedebant
3 mulieres.

28.

II. Vat. Cod, p. 615. qui v. 6. αὐτὰς vitiose; v. 12. κουφοτέρουσιν habet. — V. 9. »Meziriacus τριηκόντων, quod imprudens mutavi [in τριάκοντα]. Ionicum »est: vide Etymol. M. p. 290. in δυοί, ubi ex Alcaeo »τὸν δυοκαίδεκον profert, et e Callimacho τῶν τριηκόντων, »pro τῶν τριάκοντα. Callimachi locus est inter fragmenta »a Bentlejo collecta LXVII. τριηκόντων est etiam ap. Hesiodum

„siodum ἔργ. 694. Recurrit infra Problem. XVII. 13. „τριηκόντων, ubi prava itidem sedulitate scripsi τριήκοντα, „metro quidem in neutro loco repugnante, sed absque „necessitate ulla, quum bona sit codicis scriptura, utro„bique restituenda.“ *Br.* Aliud exemplum vocis τριήκοντα κλινομένης fuit supra in Ep. *Philodemi* XIV. T. II. p. 86. ἐπτὰ τριηκόντεσσιν ἐπίσχοντα λυκάβαντας. Eadem fere, quae *Brunckius*, ex Grammaticis protulit *Fischerus* in Animadv. ad Welleri Gramm. Gr. T. II. p. 153. sq. — Amor apud matrem conqueritur, quod Musae ipsi magnam partem malorum, quae ex Helicone decerpserit, eripuissent. Quintam ei partem abstulerat Clio; duodecimam Euterpe; octavam Thalia; vicesimam Melpomene; quartam Terpsichore; septimam Erato; Polyhymnia triginta mala rapuerat; Urania centum et viginti; Calliope trecenta; ita ut spoliato nonnisi quinquaginta relinquerentur. Quaeritur, quantus malorum numerus fuerit. Ponatur ille = x; erit

$$(\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{12}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{20}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{7})x+30+120+300+50=x.$$

id est: $\frac{168+70+105+42+210+120}{840}x+500=x$

sive $\frac{715}{840}x+500=x$. ergo $500=x-\frac{715}{840}x$

$=\frac{125}{840}x$. Quare pars centesima vicesima quarta numeri 500 (i. e. $\frac{500}{125}=4$) erit $\frac{1}{840}x$; ergo $x=4\cdot 840=3360$. Hinc apparet, sumsisse sibi

Clio	672	mala;
Euterpen	280.	
Thaliam	420.	
Melpomenen	168.	
Terpſichoren	840.	
Erato	480.	
Polyhymniam	30.	
Uraniam	120.	
Calliopen	300.	His adde mala, quae Amor ſervavit
	50	

Summa 3360.

¶. 478.] *III.* Vat. Cod. p. 622. — V. 1. „Me„ziriacus, *μήλων καλάθοις φέρον, ἐν δὲ ἑκάστῃ* – mendoſe.“ *Br.* In Cod. eſt *ἑκάστῃ*. et ſic v. 4. Trium Gratiarum unaquaeque aequalia poma habebat in calatho, et Muſis obviam factis quaelibet aequalem numerum tribuit; quo facto tres Gratiae et novem Muſae totidem poma habuiſſe reperiuntur. Eſt hoc problema ex numero indeterminatorum, i. e. eorum, quorum innumerae ſolutiones reperiri poſſunt. Omnis enim res eo redit, ut, cum unaquaeque Gratiarum ante pomorum distributionem aequalem eorum numerum habuerit, poſt illam cuilibet Gratiarum et Muſarum par pomorum aſſignetur numerus. Jam cum *tres* ſint Charites, *ter ternae* Muſae, ſponte apparet, quamlibet Gratiam ter tantum malorum distribuiſſe, quantum ipſa retinuerit. — Sit igitur numerus pomorum, quae unaquaeque ſibi ſervat, = x; ea, quae distribuit, erunt = 3 x; ergo ea, quae ante distributionem habuerunt, = 4 x. Jam nihil prohibet τῷ x numerum, quemcunque libuerit, ſubſtituere. Ponamus

x = 1;	quaelibet Gratia principio	4	mala habuit, et omnes conjunctim	12.
x = 2;	—	—	—	8	—	—	24.
x = 3;	—	—	—	12	—	—	36.

et ſic porro.

IV. Vat. Cod. p. 622. — V. 1. τυῖξόν μοι. Cod. et Mez. — V. 2. τ' ἄμα. — V. 5. ἄμ' ὑδὲ στδ. — V. 6. κεφᾶσαι. Corona ſexaginta minarum ex auro, aere, ſtanno et ferro facienda proponitur. Aes et aurum duos totius ponderis trientes efficiat; aurum ſtanno mixtum ternos quadrantes; idem cum ferro temperatum totidem κεμπτημόρια. Quaeritur, quantum de unoquoque metallo huic coronae adhibendum ſit. Signentur quatuor metalla ex ordine literis a, b, c, d, quae conjunctim 60 minas pendunt; et quidem

$$\begin{array}{lll} a + b\ \tfrac{2}{3} & \text{totius maſſae i. e. } 40 & \text{minas.} \\ a + c\ \tfrac{3}{4} & \text{— —} \quad 45 & \text{—} \\ a + d\ \tfrac{3}{7} & \text{— —} \quad 36 & \text{—} \end{array}$$

ergo ſumma $3a + b + c + d = 121$ minis. Ab his auferantur $a + b + c + d = 60$ minis.

$2a = 61$ minis. Hinc efficitur, eſſe

$a = \frac{61}{2} = 30\frac{1}{2}$ min. Erat autem $a + b = 40$ min.
ergo $b = 9\frac{1}{2}$ — Porro $a + c = 45$ —
— $c = 14\frac{1}{2}$ — Poſtremo $a + d = 36$ —
— $d = 5\frac{1}{2}$ —

Sum, $a + b + c + d = 60$ minis.

V. Vat. Cod. p. 623. Hoc carmen ſic vertit *Meziriacus:*

Sume tibi phialae, faber ingenioſe, trientem,
Quartamque, et partem ſume duodecimam.
Injice fornaci ſimul omnia mixta; ſed inde
Prodeat unam aequans pondere maſſa minam.

Deinde problema ſic ſolvit: „Quaeritur numerus, cujus $\frac{1}{3}$, $\frac{1}{4}$, $\frac{1}{12}$ ſimul conficiant 1. Eſto is 1 N. ergo $\frac{1}{3}$ N. $\frac{1}{4}$ N. $\frac{1}{12}$. ſimul, hoc eſt $\frac{2}{3}$ N. aequantur unitati, unde fit 1 N. $1\frac{1}{2}$. quot minas pendebat phiala.“ Alio ſenſu

Digitized by Google

hoc problema accipiendum esse censebat cl. *Kries*. Sibi poetam postulare videri, ut pars tertia, quarta et duodecima *uni*, i. e. *totius phialae* ponderi adjiciantur. Secundum hanc interpretationem, pondere phialae = x posito, problema sic solvendum:

$x + (\frac{1}{3} + \frac{1}{4} + \frac{1}{12})\, x = 1$ minae, id est

$x + \frac{2}{3} x$ seu, conjunctim, $\frac{5}{3} x = 1$ minae.

Ergo $x = 1 : \frac{5}{3} = \frac{3}{5}$ unius minae.

¶. 479.] *VI.* Vat. Cod. p. 623. Tres hic ex ordine loquuntur. Primus se tantum pecuniae habere ait, quantum secundus, et praeterea partem tertiam ejus, quod tertius habeat; secundus tantum, quantum tertius et insuper tertiam partem ejus summae, quam primus possideat; tertius denique decem minas se habere gloriatur et tertiam partem ejus, quo primus gaudeat. Sint interlocutores A, B, C, et summa, quam quisque habet, a, b, c; erit ex hypothesi

1) $a = b + \frac{1}{3} c$.
2) $b = c + \frac{1}{3} a$.
3) $c = 10 + \frac{1}{3} a$.

Hinc sequitur, esse

$b = 10 + \frac{1}{3} a + \frac{1}{3} a = 10 + \frac{2}{3} a$.

His addatur $c = 10 + \frac{1}{3} a$

$b + c = 20 + a$. Hinc si auferas summam, quam A habet: $b + \frac{1}{3} c = a$ sequitur, esse

$\frac{2}{3} c = 20$. ergo $\frac{1}{3} c = 10$. ergo $c = 30$.

Jam cum c sit $= 10 + \frac{1}{3} a$, sequitur $\frac{1}{3} a$ esse $= 20$; $a = 60$; b autem, compositum ex $c + \frac{1}{3} a$ est $= 50$. Itaque habebat

A 60 minas
B 50 —
C 30 —.

Digitized by Google

Sic hoc problema ſolvendum erat ſecundum lectionem, quam *Brunckius* ex *Meziriaci* exemplo protulit. Sed in membranis v. 3. non τὸ τοῦ πρώτου legitur, ſed τὸ τοῦ μέσου; unde tota res inſigniter mutatur. Tum tertia aequatio erit $c = 10 + \frac{1}{3} b$; et totius ſolutio

$$A = 45.$$
$$B = 37\ \tfrac{1}{2}$$
$$C = 22\ \tfrac{1}{2}.$$

VII. Vat. Cod. p. 619. Senſum carminis ſic explicat Diophanti editor: Volo legitimum filium de mille numis tot accipere, ut eorum quinta pars ſuperet numero 10 quadrantem eorum, quos nothus ſumet. Mille ſtateres igitur in duas partes dividendi, ita ut quinta pars unius quadrantem alterius denario ſuperet. Sit altera pars $= x$, erit altera $= 1000 - x$. et ex hypotheſi:

$$\tfrac{1}{5} x = \tfrac{1}{4}(1000 - x) + 10.$$
$$= 250 - \tfrac{1}{4} x + 10.$$
$$= 260 - \tfrac{1}{4} x.$$
$$\text{ergo } \tfrac{1}{5} x + \tfrac{1}{4} x = 260.$$
$$\text{i. e. } \tfrac{9}{20} x = 260.$$
$$\text{ergo } x = 260 : \tfrac{9}{20} = \frac{5200}{9} = 577\ \tfrac{7}{9}.$$

Quum haec ſit filii legitimi portio, nothus (ſubtrahendo $577\ \frac{7}{9}$ a 1000) accipiet $422\ \frac{2}{9}$.

VIII. Vat. Cod. p. 619. qui v. 2. τὴν ἑτέρην et ἑτέρας ſuperſcripto η exhibet. Croeſus dedicat ſex pateras, junctim ſex minas pendentes, ſed ita factas, ut in tota earum ſerie proxima antecedentem drachmae pondere ſuperet. Jam uniuscujusque paterae pondus quaeritur. Ponamus pondus

minimae paterae $= x$.

Erit igitur pondus sequentis $= x + 1$.
tertiae $= x + 2$.
quartae $= x + 3$.
quintae $= x + 4$.
sextae $= x + 5$.

pondus omnium $= 6x + 15 = 600$

drachmis, cum sex minae sexcentas drachmas pendeant. Sunt ergo

$$6x = 600 - 15.$$

$$\text{ergo } x = \frac{585}{6} = 97\frac{3}{6} = 97\frac{1}{2}.$$

Fuit igitur pondus primae paterae $= 97\frac{1}{2}$ drachm.
secundae $= 98\frac{1}{2}$
tertiae $= 99\frac{1}{2}$
quartae $= 100\frac{1}{2}$
quintae $= 101\frac{1}{2}$
sextae $= 102\frac{1}{2}$

Summa 600 drachm. sive 6 min.

IX. Vat. Cod. p. 617. ubi ἥδεος et v. 2. τέσσα exhibetur. Quaerenti, quota pars diei praeterlapsa sit, respondetur, supereſſe adhuc bis geminos trientes ejus partis, quae jam peracta sit. Pars diei peracta sit $= x$; pars, quae supereſt, erit $=$ bis $\frac{2}{3}x$, i. e. $\frac{4}{3}x$; dies integer $= x + \frac{4}{3}x$ sive $\frac{7}{3}x$. Jam cum dies apud Graecos in duodecim horas divideretur, sequitur, esse

$$\frac{7}{3}x = 12 \text{ horis.}$$

$$\text{ergo } x = 12 : \frac{7}{3} = \frac{36}{7} = 5\frac{1}{7} \text{ horis.}$$

Transierant itaque horae $5\frac{1}{7}$; supererant $6\frac{6}{7}$. Nam duo trientes horarum $5\frac{1}{7} = 3\frac{2}{7}$, quod duplicatum $= 6\frac{6}{7}$.

Digitized by Google

X. Vat. Cod. p. 632. in margine: Μητροδώρου ἐπὶ γράμματα ἀριθμητικά. Sequuntur problemata triginta (X – LX) eodem ordine, quo ap. *Brunckium* habentur, niſi quod uno auctiores ſunt membranae (p. 636.), quod nuper edidit cl. *Huſchke* in Anal. crit. p. 299. Omnibus ſolutiones ſunt additae. Haec igitur problemata in poſterum *Metrodoro* optimo jure et Vat. Cod. auctoritate tribui poterunt. — In noſtro carmine ſeptem puellae puero nuces ad matrem ferendas eripuerant, easque ita inter ſe diviſerant, ut prima ſeptimam earum partem bis ſumeret; altera duodecimam; tertia ſextam; quarta tertiam; quinta viginti nuces; ſexta duodecim; ſeptima undecim ſibi ſumſerat; una autem puero nux ſupererat. — Sit numerus quaeſitus = x, erit

$$(\tfrac{2}{7} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{6} + \tfrac{1}{3})\,x + 20 + 12 + 11 + 1 = x$$

$$\text{i. e. } \frac{73}{84}\,x + 44 = x$$

$$\text{ergo } 44 = x - \frac{73}{84}\,x = \frac{11}{84}\,x$$

$$\text{ergo } x = 44 : \frac{11}{84} = 336.$$

Habuit igitur prima puella $\frac{2}{7}$ numeri 336, i. e. 96.

ſecunda	$\frac{1}{12}$	=	28.
tertia	$\frac{1}{6}$	=	56.
quarta	$\frac{1}{3}$	=	112.
reliquae conjunctim			44.
		Summa	336.

Ceterum in membranis v. 4. ἔχουσαν legitur, et v. 7. ἥνορα καὶ ἐ' ἐγέλα γλαύκη. v. 8. καρύων.

¶. 480.] XI. Vat. Cod. p. 633. ubi v. 4. οἴχετ' legitur. V. 3. non ἀγανή, ſed retracto accentu Ἀγανὴ

Digitized by Google

ſcribendum. Nota de nominibus propriis regula, quam expoſuit *Reizius* de Accent. inclin. p. 116. ſq. Problema antecedenti ſimillimum. Quatuor Cadmi filiae puero poma abſtulerunt, et quidem a $\frac{2}{6}$, b $\frac{1}{8}$, c $\frac{1}{4}$, d $\frac{1}{5}$ totius numeri; ipſi puero undecim mala ſupererant, quorum unum ſibi ſervat, reliqua matri affert. Summa pomorum eſt

$$(\tfrac{2}{6} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5})\,x + 11 = x.$$

$$\text{id eſt: } \frac{109}{120}x + 11 = x$$

$$\text{ergo } 11 = x - \frac{109}{120}x = \frac{11}{120}x$$

$$\text{ergo } x = 11 : \frac{11}{120} = 120.$$

Quum igitur ſumma pomorum ſit = 120, acceperat

prima	40.
ſecunda	15.
tertia	30.
quarta	24.
adde reliqua	11.
	120.

XII. Vat. Cod. p. 633. ſine varietate lectionis. Myrto poma inter ſex amicas dividens primae tribuit $\frac{1}{6}$, ſecundae $\frac{1}{4}$, tertiae $\frac{1}{15}$, quartae $\frac{1}{10}$, quintae $\frac{1}{20}$, ſextae duodecim poma, ipſa ſibi eorum 120 ſervans. Hae fractiones conficiunt ſummam $= \frac{248}{380}$; his ſi addideris $\frac{132}{380}$, unitatem implebis. Jam cum numerus reliquorum pomorum ſit = 120 + 12, i. e. 132, numerus pomorum, qui quaeritur, eſt = 380. Diſtributio igitur facta eſt hunc in modum: accepit

prima	76.
secunda	95.
tertia	20.
quarta	38.
quinta	19.
sexta	12.
adde quae Myrto retinuit	120.
	380.

XIII. Vat. Cod. p. 633. sine lectionis varietate. Ino et Semele inter duodecim puellas poma distribuunt; haec parem, illa imparem numerum. Ino tribus dat $\frac{3}{7}$, duabus $\frac{1}{5}$, sextae puellae 11 poma dividit, sibi ipsi duo servavit. Sit igitur numerus pomorum, quae Ino habuit, $= x$, erit

$$(\tfrac{3}{7} + \tfrac{1}{5})\,x + 13 = x$$

22

$$\text{i. e. } \frac{}{35}\,x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{35}\,x = 13$$

$$\text{ergo } x = 35.$$

Ino ergo distribuit	$\frac{3}{7}\,x = 15.$
porro	$\frac{1}{5}\,x = 7.$
—	11
adde reliqua	2
	35.

Semele contra dedit quatuor puellis $\frac{2}{4}$, quintae $\frac{1}{6}$, i. e. dimidiam et insuper sextam partem totius numeri; sextae quatuor poma dedit, totidemque sibi servavit. Sit igitur totus numerus $= y$, erit

Digitized by Google

$$(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{6})\, y + 8 = y$$

i. e. $\tfrac{2}{3}\, y + 8 = y$

erit ergo $\tfrac{1}{3}\, y = 8$

$$y = 24.$$

¶. 481.] *XIV.* Vat. Cod. p. 634. ubi v. 5. ἀφίθνια. v. 6. Εὐφυνομίη l. μοίρην. — Verſu 2. ſcribendum:

νῦν δέ τις ἱκπίνης νιν ἀπέδρισεν.

nulla interrogandi nota addita. Sic quoque membranae. Problema hoc eſt: Dividuntur nuces inter quinque puellas, tres Gratias, novem Muſas, ita ut prima accipiat $\frac{1}{5}$, ſecunda $\frac{1}{8}$, tertia $\frac{1}{4}$, quarta $\frac{1}{7}$, quinta $\frac{1}{6}$; Gratiae conjunctim 106; Muſae novies novem = 81. Superſunt in arbore 7 nuces. Sit numerus omnium = x.

$$(\tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{8} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{7} + \tfrac{1}{6})\, x + 106 + 81 + 7 = x.$$

id eſt: $\frac{743}{840}\, x + 194 = x.$

ergo $\frac{97}{840}\, x = 194.$

ergo $x = 194 : \frac{97}{840} = \frac{162960}{97} = 1680.$

Hunc numerum 1680 ſi diviſeris per denominatores fractionum ſupra expoſitarum, i. e. 5, 8, 4, 7, 6; nucum, quas quaelibet puella acceperit, numerum invenies.

XV. Vat. Cod. p. 634. Deſcribitur hoc carmine via peregrinanti Gadibus inde usque Romam perficienda. — V. 2. Baetis fluvius, unde Baetica nomen habet, propter ovium in illa regione praeſtantiam illuſtris. *Martialis* XII. 99. *Baetis olivifera crinem redimite corona, Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.* Cf. VIII. 28. 5. 6. — V. 3. Ταύρη χθών, i. e. Vaccaei, Hiſpaniae populus.

„An alibi reperiatur, Pyladem eo coloniam deduxiſſe, „non ſuccurrit.“ *Br.* Notanda vox εὐετίᾳ, pro *felici abundantia*; ejusdem originis ac εὐετὰ (i. e. εὐετηὰ) et εὐετής. In Cod. Vat. tamen eſt εὐκτίᾳ, quo nihil abſurdius. — V. 5. Πυρήνη. Uſitatius τὰ Πυρηναῖα. Verum illud quoque occurrit. Vide *Berkel.* ad Steph. Byz. v. Πυρήνη. Epitheton ὀρθόκραιρος a tauris ad montes translatum: *altos tollentes vertices.* — V. 9. ἐρχομένους Vat. Cod. inepte. ἠλέκτρα Ἠριδ. pro ipſo Eridano i. e. Pado, ob antiquam fabulam de electro ibi invento. — V. 12. Ταρταίη. Cod. Vat. De hoc problemate ſic disputat doctiſſimus *Krieſius*: Auctor carminis Romam a Gadibus 2500 ſtadia abeſſe dicit, addita ſexta, quinta, octava, viceſima centeſima, quarta et duodecima parte totius diſtantiae. Sic *Meziriacus* quidem poëtae verba interpretatur; nec male. Sed difficultas ineſt verbis v. 6.: ἡ δὲ μιῆς δωδέκατον δεκάδος. i. e. illa vero (Pyrene, ſive via per montes Pyrenaeos) duodecima pars eſt unius *decadis*. Quid h. l. δεκὰς ſignificat? Quum paulo inferius χιλιὰς et ἑκατοντὰς mille ſtadia et centum ſtadia ſignificet, vocem δεκὰς pro *numero decem ſtadiorum* accipiendam eſſe dixeris; tunc duodecima pars unius decadis foret duodecima pars decem ſtadiorum, ſeu $\frac{10}{12}$ unius ſtadii. Jam cum ſtadium 120 paſſibus conſtet, $\frac{10}{12}$ unius ſtadii ſunt = 100 paſſibus; quod ſpatium longe minus eſt quam ille viae tractus requirit. Quare Diophanti editor verba μιῆς δωδέκατον δεκάδος de viceſima centeſima totius diſtantiae parte explicat, quandoquidem duodecima pars decimae partis = $\frac{1}{120}$. Et ſane haec interpretatio optime ad totum problema quadrat. Num vero v. δεκὰς illo ſenſu accipi poteſt? Minime. Igitur nullus dubito, quin pro δεκάδος legendum ſit δεκάτης, i. e. μοίρας, *decimae totius diſtantiae partis*. Quo admiſſo, expedita erit computatio et praecedenti ſimilis. Sit diſtantia Romae a Gadibus = x.

d by Google

$$(\tfrac{1}{6}+\tfrac{1}{5}+\tfrac{1}{8}+\tfrac{1}{120}+\tfrac{1}{4}+\tfrac{1}{12})x+2500=x.$$

$$\text{i. e. } \frac{100}{120}x+2500=x.$$

$$\text{ergo } \frac{20}{120}x \text{ seu } \tfrac{1}{6}x=2500.$$

$$\text{ergo } x=6.\ 2500=15000.$$

¶. 482.] *XVI.* Vat. Cod. p. 635. ubi v. 4. δεκάδες vitiose. Improbus quidam, magna sibi re familiari fraudibus et dolo conquisita, nihil sibi supereſſe conqueritur, cum 40 talenta perfidis amicis dederit, inimicus autem dimidiam, tertiam et octavam ejus partem possideat. Quaeritur, quanta totius summa fuerit. Sit haec $=x$; erit

$$(\tfrac{1}{2}+\tfrac{1}{3}+\tfrac{1}{8})x+40=x.$$

$$\text{i. e. } \frac{23}{24}+40=x.$$

$$\text{ergo } \tfrac{1}{24}x=40.$$

$$\text{ergo } x=24.\ 40=960.$$

XVII. Vat. Cod. p. 635. sq. ubi v. 4. ἕκτος ἔχει. quod optime emendatum est. — V. 5. „Meziriacus „[ex membr.] ἀναψιαὶ δύο, manifesta menda. Duo ultima „districha protulit Salmas. ad Histor. Aug. p. 348. ubi „recte legitur ἐκ δὲ τριηκόντων [non τριήκοντα], quod re„ponendum jam monui.“ *Br.* Vide ad Ep. II. 9. — V. 6. σύβολος. Vat. Cod. — V. 9. ὧδε. v. 10. δοὺς. idem. Acute *Davi* nomen reposuit sive *Salmasius*, sive *Meziriacus*. — V. 11. συνετή. Vat. Cod. male. Vide ad Ep. XI. 3. — Mox idem τίμιος. — V. 13. Is, qui hoc Epigrammate sive testamento potius bona sua inter cognatos et familiares distribuit, monumentum sibi triginta talentis exstrui et Jovi εὐδαίμῳ sacrum fieri jubet. (Ζεὺς

Digitized by Google

οὐδαῖος est Pluto. *Cyrill.* in Gloss. οὐδαίων. τῶν καταχθονίων δαιμόνων. *Hesych.* κατουδαῖοι. νεκροί. κατάγειοι.) Idem duo talenta vult impendi rogo, fasciis et dapibus; totidem εἰς ἀλοιφὴν χάριν σώματος. Posteriora haec *Salmasius* ad Plin. p. 745. G. de unguentis interpretatur, quibus et cadaver et cineres inungebant; simul etiam odores rogo addendi significantur. *Plinius* Ep. V. 16. 7. de morte filiae Fundani agens: *Non possum exprimere verbis, quantum animo vulnus acceperim, cum acceperim, Fundanum ipsum - praecipientem, quod in vestem, margarita, gemmas fuerat erogaturus, hoc in tus et unguenta et odores impenderetur.* ubi vide *Cortium* p. 378. sq. — ἀλοιφῆς χάρις est, quam *sepulcri supervacuos honores* appellat *Horat.* II. Carm. XX. 23. quem comparant ad *Anacr.* Carm. IV. 11. 12. Τί σὲ δεῖ λίθον μυελίζειν; Τί δὲ γῇ χέειν μάταια; Adde *Virgil.* Aen. VI. 224. *Congesta cremantur Turea dona, dapes, fuso crateres olivo. Postquam conlapsi cineres et flamma quievit. Reliquias vino et bibulam lavere favillam.* Hic etiam copium fit mentio, quae ap. nostrum sunt ἄλφιτα. — τελαμῶνες autem sunt fasciae, quibus corpus vinciebant pollinctores. Alio loco hoc vocabulum explicavimus. — Jam quaerenda est problematis solutio. Sint universae testatoris opes = x. Secundum earum in testamento distributionem erit

$$(\tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{7}{11})x + 51 \text{ talenta} + 120 \text{ minae} = x.$$

Jam cum 120 minae = duobus talentis, summa talentorum erit = 53. Itaque

$$\frac{607}{660}x + 53 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{53}{660}x = 53.$$

$$\text{ergo } x = 660.$$

Digitized by Google

Filius teſtatoris accipiet itaque $\frac{1}{4} x = 132.$
conjux $\frac{1}{12} = 55.$
quisque ſeptem reliquorum $\frac{1}{77} x = 60$
omnes conjunctim igitur $= 420;$
adde reliqua $= 53.$
$660.$

XVIII. Vat. Cod. p. 636. vbi v. 4. τρὶς δ' ἄμοι legitur. Quaeritur numerus liberorum Philinnae, quae omnem prolem ſuam, immatura morte exſtinctam, tumulo condiderat. Quintam partem complebant pueri, tertiam puellae; ſepeliverat praeterea tres recens nuptas. His accedebant quatuor per abortum editi. Sit numerus $= x$. Erit

$$(\tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{3}) x + 7 = 15.$$

$$\text{i. e. } \frac{8}{15} x + 7 = 15.$$

$$\text{ergo } \frac{7}{15} x = 7.$$

$$\text{ergo } x = 15.$$

§. 483.] *XIX.* Vat. Cod. p. 636. ſq. — V. 3. ἴκτῳ — ὅπασε μοίρην. Vat. — V. 4. δωδεκάτῳ. V. 5. ἐπ' ἑβδομάτῳ. — Junge ἐπὶ δὲ τῇ, ſcil. δωδεκάτῳ. *huic duodecimae addita ſeptima.* — V. 6. *Brunckius* mallet ἐπέλευσεν, *vidit*, ipſe ſcilicet Diophantus. — V. 8. Vat. Cod. τοῦ δὲ καὶ ἡ κρυερὸς μέτρον ἑλὼν βιότου. nec aliter *Meziriacus* edidit. Totum hunc verſum ſic refinxit *Br.* ut in Anal. legitur; audacter ſane, ſed ſenſu optimo. Diophanti puer ſemiſſem paternae aetatis viderat, cum obiret. — V. 12. σοφίῃ τέρμ' ἐτέρησε, Vat. — „Meziriacus: τῇ δὲ πόνου σοφίῃ — „et ſic ultimum diſtichon vertit: *Quatuor aeſtates genitor lugere ſuperſtes Cogitur, hinc annos illius aſſequere.* „Longe diverſus eſt graecorum ſenſus: πένθος δὲ τιεύξεται

»ἑαυτοῦ παρηγορέων τῇδε τοῦ ποσοῦ σοφίῃ; i. e. *per quae-*
»*tuor annos luctum mitigans hac quantitatis disciplina;*
»*i. e. logisticae studio.* Si de auctore hujus epigrammatis
»constaret, et compertum esset, Metrodori esse Scepsii,
»Diophanti Alexandrini, de quo hîc agitur, aetas ac-
»curatius definiri posset.« *Br.* Vide ad Ep. X. et intel-
liges, vix dubitari posse, quin hoc carmen Metrodoro
tribuendum sit. — Quaeritur numerus annorum, quos
Diophantus mathematicus vivendo compleverit. Ille
autem $\frac{1}{6}$ vitae peregerat puer; $\frac{1}{12}$ puber; post $\frac{1}{7}$ per-
actum uxorem duxit, unde ipsi 5 annis post natus est
filius, quem morte amisit, cum dimidiam aetatis pater-
nae partem attigisset. Tum pater superstes filio quatuor
adhuc annos vixit. Ergo

$$(\tfrac{1}{6} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{7} + \tfrac{1}{2})\,x + 9 = x,$$

$$\text{i. e. } \frac{75}{84}\,x + 9 = x$$

$$\text{ergo } \frac{9}{84}\,x = 9. \quad \text{ergo } x = 84.$$

XX. Vat. Cod. p. 637. ubi v. 1. ὅσου β. et v. 4. τρὶς καὶ ϑ. Simile problema praecedenti. Democharis puer $\frac{1}{4}$ aetatis, juvenis $\frac{1}{5}$, vir $\frac{1}{3}$, senex praeterea 13 annos vixerat. Est ergo summa annorum

$$(\tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{3})\,x + 13 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{47}{60}\,x + 13 = x$$

$$\text{ergo } \frac{13}{60}\,x = 13.$$

$$\text{ergo } x = 60.$$

XXI. Vat. Cod. p. 637. Conqueritur quidam de injuria a fratre accepta, qui patrimonium ita diviserat

ut ille nonnisi quintam partem septem undecimarum alterius acciperet, i. e. $\frac{1}{5} \cdot \frac{7}{11}$ seu $\frac{7}{55}$. Sit illa pars $= x$. Erit altera $= 5 - x$.

$$\text{et } x = \frac{7}{55}(5 - x)$$

$$= \frac{35}{55} - \frac{7}{55}x.$$

multip. per 55.

$$55x = 35 - 7x.$$

$$\text{ergo } 62x = 35.$$

$$\text{ergo } x = \frac{35}{62}.$$

Hinc apparet, $\frac{35}{62}$ unius talenti quaesitam partem esse; quare altera pars, quam avarus ille contra jus fasque sibi vindicaverat, erit $5 - \frac{35}{62}$, i.e. $4\frac{27}{62}$ talenti. —

V. 4. Ζεῦ βαθὺν ὕπνον ἔχεις. Facete de Jove, res humanas et inprimis scelera non curante. Comparavit haec, ex *Meziriaci* editione ipsi cognita, *T. Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. §. 6. T. I. p. 76. ed. Bip. ἤδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήφων — — ubi similia congessit interpres omnium doctissimus p. 347.

XXII. Vat. Cod. p. 638. — V. 1. „πέρον Ἀδριατικοῖο. Strabonis aetate primum, aut paulo ante, Adria„tici nomine appellatum mare est Ionicum totum, cujus „antea pars tantum Adriaticus sinus dicebatur. Hinc „apparet, hujus Epigr. auctorem Metrodorum Scepsium „non esse.“ *Br.* — V. 3. Κρητῶν μέτωπον est promontorium Cretae, in occidentali insulae latere. Vide *Strabon.* X. p. 327.

Digitized by Google

p. 327. *Pompon. Mel.* II. 7. Ab hoc promontorio usque ad Pelorum Siciliae 6000 ſtadiorum eſſe gubernator naviganti affirmat. Hujus itineris pars confecta erat; ſupererant autem bis bini quintantes partis confectae. Quaeritur, quota pars ſuperſit. Problema antecedenti ſimillimum. Numerus 6000 dividendus in duas partes, quarum altera ſit $= \frac{4}{5}$ alterius. Ponamus illam $= x$, erit altera $= 6000 - x$,

$$\text{et } x = \tfrac{4}{5}(6000 - x)$$
$$= 4800 - \tfrac{4}{5}x.$$

multipl. per 5. $5x = 24000 - 4x.$

$$\text{ergo } 9x = 24000$$

$$\text{ergo } x = \frac{24000}{9} = 2666\tfrac{2}{3}.$$

Pars itineris confecta erat igitur $= 3333\frac{1}{3}$; pars adhuc conficienda $= 2666\frac{2}{3}$.

¶. 484.] *XXIII.* Vat. Cod. p. 638. ubi v. 2. legitur ἀδο, quod probabiliter emendatum; ut et v. 3. κλήσουσιν codicis in πλήσουσιν. Quatuor ſunt tubuli, quorum unus lacum ſuppoſitum uno die implet, alter binis diebus, tertius ternis, quartus quaternis. Alter igitur, quo tempore primus totum implebat lacum, nonniſi dimidiam ejus, tertius tertiam, quartus quartam ejusdem partem implebat aqua. Quare omnes conjunctim uno die implebunt $(1 + \frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \frac{1}{4})$ ciſternae illius ſeu $\frac{25}{12}$ ciſternarum ejusdem magnitudinis. Quaerenda igitur pars diei, qua quatuor illi tubuli conjunctim unam illam ciſternam implebunt. Sit haec pars $= x$, erit $x \cdot \frac{25}{12} = 1$, ergo $x = \frac{12}{25}$, paulo minus quam dimidia pars diei.

Digitized by Google

XXIV. Vat. Cod. p. 638. — V. 3. 4. »Secundi »diſtichi, ſi quid ego intelligo, hic eſt ſenſus: *dexter* »*autem totidem horis*, quatuor ſcilicet, *me inferior eſt*, »*mihi ſecundus eſt ad implendum lacum*: i. e. lacum im»plet horis VIII. *tertius denique bis totidem horis*, octo »ſcilicet, *me inferior eſt*: i. e. lacum implet horis XII. »Sic tubus medius lacum implet quatuor horis; dexter »VIII; ſiniſter XII. Quaeritur, quot horis tres ſimul »aquam fundentes lacum implebunt. Si verum eſt, hunc »eſſe graecorum ſenſum, ab eo tota via aberravit Mezi»riacus, qui ſic vertit:

»*Aequali dexter ſpatio, duploque ſiniſter*
»*quando fluit, virreis hunc tubus implet aquis.*

»Et proinde falſa eſt ſolutio, quam dedit. Indoli hujus»modi problematum repugnant duo tubi aequales: ſa»tius fuiſſet unicum finxiſſe duabus horis lacum implen»tem. Hoc acumen Meziriaci fugiſſe miror.« *Br.* — V. 5. Longe aliter membranae: *βόου ἐϛὰν ἐνάγοις.* quod quamvis eleganter ſit emendatum, dubites tamen, an non *ἐνάγοις* vera ſit lectio. Licet enim ſcribere:

εἰ δ' ἄμφω εὖν ἐμοὶ πρυχέειν βόον εἰϛ ἕν. ἐνάγοις.

εἰϛ ἕν. in eundem locum. — Jam ſolutionem problematis videamus. Sit numerus horarum, quibus tres illi tubuli conjunctim fluentes lacum implebunt, = x. Videamus primum, quotam ciſternae partem unusquisque illorum tubulorum per *unius horae* ſpatium impleat. *Primus* implebit *quartam* ejus partem; *ſecundus*, octavam; *tertius*, duodecimam. Ergo omnes conjunctim *una* hora $(\frac{1}{4} + \frac{1}{8} + \frac{1}{12})$ i. e. $\frac{11}{24}$ partes ciſternae implebunt. Quare

$$x \cdot \frac{11}{24} = 1$$

$$\text{ergo } x = \frac{24}{11} = 2\,\frac{2}{11}.$$

qui eſt horarum, quae quaeruntur, numerus.

XXV. Vat. Cod. p. 638. ſq. — V. 1. Vat. vitioſe κόκλωψ ὑγὼ Π. quod recte emendatum eſſe dubito. In ὑγὼ fortaſſe ὄργον latet, cujus epitheton vel aliud adhaerens vocabulum v. πολύφημος, a gloſſatore additum, abſorpſit. Deſcribitur autem Polyphemus ex aere, ex cujus oculo, ore et manu aqua in ciſternam prorumpebat. Minimus horum tubulorum tribus diebus, medius uno die, maximus denique duobus quintantibus diei implebat ciſternam. *Uno* die igitur primus $\frac{1}{3}$ ciſternae, ſecundus totam, tertius eandem bis et dimidiam ejus partem implebat; quare omnes conjunctim $(\frac{1}{3} + 1 + 2\frac{1}{2})$ i. e. $\frac{23}{6}$ ciſternae. Quaeritur, quota diei parte = x omnes ciſternam implebunt?

$$\text{Erit ergo } x.\ \frac{23}{6} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{6}{23}.$$

XXVI. Vat. Cod. p. 639. — V. 1. ϑεὸς κεφ. Vat. et Mezir. quod *Brunckius* emendavit. — §. 485.] V. 3. Partem hujus verſ. cum ſequente integro excitavit *Salmaſ.* ad Solin. p. 295. F. ut doceret, κορέσαι pro *implere* dici. — V. 5. ἀνατράπητι. membr. — V. 7. Ἀχελῶος δὲ ἥμισυν τε δ' ἅμα. ibid. — V. 8. εἷς ἄρας πλ. μὲν ὁ. — Fingitur crater, in quem Nili imago, Achelous et Bacchus laticem infundunt. Primus eum unius diei ſpatio implet, Bacchus trium, Achelous duorum. *Uno* igitur die Bacchus tertiam crateris partem, Achelous dimidiam implebat. Omnes conjunctim igitur implebunt

$$(1 + \tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{2}) \text{ i. e. } \frac{11}{6}.$$

$$\text{erit itaque } x \cdot \frac{11}{6} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{6}{11}.$$

XXVII. Vat. Cod. p. 639. — V. 2. „Mallet hîc „quis forte *αἰὲν ἀναγκαίων κέντρα φέρουσα πόνων*, et meo „judicio melius esset.“ *Br.* — V. 6. in cod. legitur: *ἀφαλίζεις μνᾶν ἐρέσσουσα μόνον.* quod sic, ut in Analectis habetur, emendavit *Salmas.* in Apogr. Lennep. ubi addit glossam: *ὁ καινὸν* h. l. est *μίτος*. Sensum esse voluit: illas nunc nendi labore unam quotidie minam conficere, unde sibi victum pararent. Quamvis nihil illa emendatione incertius, sensum tamen poëtae assecutus esse videtur. Mulierem ille fingit, quae olim unam quotidie lanae minam neverat; filia major natu minam cum triente; minor, dimidiam minae partem. Nunc autem omnes simul unam minam nebant. Quaeritur, quantum quaelibet neverit eadem servata proportione. Jam minimi numeri, qui proportionem numerorum 1, $1\frac{1}{3}$, $\frac{1}{2}$, sine ulla fractione exprimunt, sunt 6, 8, 3, quorum summa est = 17. Itaque mater quotidie $\frac{6}{17}$, filia major $\frac{8}{17}$, minor $\frac{3}{17}$ minae nebant.

XXVIII. Vat. Cod. p. 640. sine lectionis diversitate. Tres Amorum in balneo statuae cisternam (*ὕδριον. Hesych.* Ὑδρίους, δοχὰς ὑδάτων.) aqua complent; ita ut primus, aquam ex alis fundens, sexta parte diei; alter ex amphora (*ἀμφιφορεύς.* Vide ad *Simonid.* Ep. LXXV. 3. Tom. I. P. I. p. 249.) quatuor horis; tertius ex arcu dimidio diei totam cisternam impleat. Quum dies sit = 12 horis, primus 2 horis, alter 4, tertius 6 horis implet euripum; *unius* igitur horae spatio primus dimi-

Digitized by Google

diam ejus partem, secundus quartam, tertius sextam implet. Quare omnes conjunctim una hora

$$(\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{6}) \text{ i. e. } \frac{11}{12} \text{ totius cisternae.}$$

Numerus horarum, quibus totam conjunctim implebunt, = x, erit

$$x \cdot \frac{11}{12} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{12}{11} = 1\,\frac{1}{11} \text{ horae seu } \frac{1}{11} \text{ totius diei.}$$

— V. 5. 6. laudat *Salmasius* ad Solin. p. 295. E. de verbo κοφίνας agens. Cf. Ep. XXVI. 3.

XXIX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. κνηφελλην. membr. — ¶. 486.] V. 5. „Vertit Meziriacus:

„— — *tantum solus formare solebas*
„*qualibet ipse die: sed centum filius; atqui*
„*illo quinquaginta minus gener edere suevus.*

„At in graecis res aliter se habet; nam filius ducentos, „gener totidem et quinquaginta insuper i. e. 250. quotidie formabat lateres. παῖς ἐπέλιγεν ἐκ καμάτου διακοσίας τετυγμένας· ὁ δ' αὖ γαμβρὸς τόσας καὶ εἴκοσι πεντήκοντα τετυγμένας ἐπέλιγεν ἐκ τοῦ καμάτου. Planum hoc „et perspicuum est. Inde manifestum est, solutionem „Meziriaci falsam esse.“ *Br.* De tribus operariis primus toto die 300 lateres conficit, alter 200, tertius 250; quaeritur, quota parte diei omnes conjunctim 300 lateres confecturi sint. Quum omnes toto die 750 lateribus conficiendis sufficiant, quaesita pars diei invenietur per regulam trium:

$$750 : 300 = 1 : x$$

$$\text{erit ergo } x = \frac{300}{750} = \tfrac{2}{5}.$$

XXX. Vat. Cod. p. 640. — V. 2. τιεών. — V. 3. εἶσιν ϑεὸς omiſſa copula. — V. 4. ἔτοϱα χ. recte. — V. 7. αὐτός τ' Ἀντ. — Hoc epitaphio numerus convivarum, qui ap. Antiochum epulantes gravi ruina domus oppreſſi fuerant, indagandus proponitur. Erant illi numero 23, et praeterea Spartanorum dimidia totius pars numeri, Athenienſium quinta quintae partis i. e. viceſima quinta. Sit numerus omnium convivarum = x; erit

$$(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{25})\,x + 23 = x$$

i. e. $\frac{27}{50}\,x + 23 = x$

ergo $\frac{23}{50}\,x = 23$

ergo $x = 50.$

XXXI. Vat. Cod. p. 641. vbi v. 2. legitur: καϱῶν κλεῖτ' ἔτοϱεν τὸ τϱίτον, quod ut manifeſto mendoſum *Br.* mutavit. — V. 3. Ἀφϱοδίκη et v. 6. Νικαϱέτη. — Nicarete inter quinque amicas nuces diſtribuit, primae tertiam, alteri quartam, tertiae quintam, quartae viceſimam et iterum duodecimam, quintae viceſimam quartam partem tribuens; ſibi ipſi quinquaginta nuces ſervat. Sit numerus, qui quaeritur, = x, erit

$$(\tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{4} + \tfrac{1}{5} + \tfrac{1}{20} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{24})\,x + 50 = x.$$

i. e. $\frac{115}{220}\,x + 50 = x.$

ergo $\frac{5}{120}$ ſeu $\frac{1}{24}\,x = 50.$

ergo $x = 24.\ 50 = 1200.$

Hic numerus per denominatores fractionum, ſupra poſi-

tarum, divisus, numerum nucum, quas singulae puellae acceperint, indicabit.

XXXII. Vat. Cod. p. 641. Emendatius hoc Ep. edidit *Salmasius* Exerc. Plin. p. 448. B. Nam in Cod. legitur v. 2. πόλιν ἥλ. χρ. κύκλα (non μῆλα, ut *Salmas.* ait, apographi sui vitio deceptus.) Recte Vir doctissimus emendavit πόλον, quod tamen, si quid video, non, quod ille volebat, vas illud significat, in quo gnomon erectus est, sed *coelum*, ut saepe. Deinde caveas, κύκλα mutes; qua lectione nihil verius est nec sincerius. κύκλα sunt rotae, tum ipse currus, quo Sol per coelum vehitur. Cf. *Schol. Apollon. Rhod.* L. III. 137. — Sol partem diurni itineris confecerat; id, quod ei restabat, erat $= \frac{3}{5}$ cursus peracti, quater sumtis. Pars, quae restat, sit $= x$, erit $4 . \frac{3}{5} x$ seu $\frac{12}{5} x =$ reliquae diei parti; ergo

$$x + \frac{12}{5} x = \text{toti diei, sive XII horis.}$$

$$\text{i. e. } \frac{17}{5} x = 12.$$

$$\text{ergo } x = 12 : \frac{17}{5} = \frac{60}{17} = 3\ \frac{9}{17} \text{ horae.}$$

Praeterlapsae erant itaque 3 horae integrae cum $\frac{9}{17}$.

Restabant 8 horae et $\frac{8}{17}$.

¶. 487.] *XXXIII.* Vat. Cod. p. 641. sq. Lunae lumen veneficarum artibus subito extinctum, cum noctis superessent $2 . (\frac{2}{6} + \frac{1}{7})$ partis jam peractae. Sit pars peracta $= x$. Erit altera

$$= 2.(\tfrac{2}{6} + \tfrac{1}{7})\, x = 2. \frac{20}{42} x = \frac{40}{42} \text{ seu } \frac{20}{21} x.$$

$$\text{Ergo } x + \frac{20}{21}x = \text{toti noctis, seu } 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{41}{21}x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{21}{41} \text{ totius noctis.}$$

Unde conficitur, partem noctis jam peractae fuisse $= \frac{20}{41}$ totius noctis, sive 12 horarum, i. e. $6\frac{6}{41}$ hor.; partem adhuc peragendam $= 5\frac{35}{41}$ hor.

XXXIV. Cod. Vat. p. 642. sine lectionis diversitate. Astrologo tempus indicaturus quidam, cum uxor peperisset, Soli, ait, ad occasum 6. $\frac{2}{7}$ ejus partis, quam jam peregisset, conficiendas fuisse. Pars diei confecta sit $= x$; altera erit $= 6. \frac{2}{7}x = \frac{12}{7}x$.

$$\text{Ergo } x + \frac{12}{7}x = \text{toti diei} = 1.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{7}x = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{7}{19} \text{ totius diei, seu } 7\frac{11}{19} \text{ horis.}$$

Erat igitur pars confecta $= \frac{3}{43}$ totius diei, sive $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXV. Vat. Cod. p. 642. Lanificae ad opus faciendum excitantur, quod jam quinta pars trium octan-

Digitized by Google

tum reliqui diei praeterlapſa ſit. Sit pars diei, quae reſtabat, = x, erit altera, quae tranſierat,

$$= \frac{1}{5} \cdot \frac{3}{8} x = \frac{3}{40} x.$$

Ergo $x + \frac{3}{40} x = 1.$

i. e. $\frac{43}{40} x = 1.$

ergo $x = \frac{40}{43}$ totius diei ſeu $11\frac{7}{43}$ horae.

Pars diei jam praeterita erat igitur $= \frac{3}{43}$ totius diei ſeu $\frac{36}{43}$ unius horae.

XXXVI. Vat. Cod. p. 642. ſine lectionis varietate, niſi quod v. 5. *μερίζη* habetur. Dividebantur quinque talenta, quae ex patris hereditate duobus filiis et conjugi obvenerant, ita ut alter fratrum quatuor trientes ($\frac{4}{3}$) ejus ſortis acciperet, quae alteri cecidiſſet, mater autem binos octantes partis aut utriusque filii aut certe alterius nanciſceretur. Prima pars ſit = x; altera = 2 . $\frac{2}{3}$ x, i. e. $\frac{4}{3}$ x; tertia aut = $\frac{1}{4} \cdot \frac{4}{3}$ x, i. e. $\frac{1}{3}$ x, aut = $\frac{1}{4}$ (x + $\frac{4}{3}$ x), i. e. $\frac{7}{12}$ x. Quaeritur enim, v. *ἡμερίζης* verſ. 5. utrum pro *ἡμοῦ* ſit poſitum, ita ut *alterius* fratrum portionem ſignificet, an propria vi *amborum* ſortem indicet. Poſterior interpretatio probabilior viſa cl. *Krieſio*, quod auctor v. 3., ubi de altero tantum ſermo eſt, *ἡμῖν* dixerit, non *ἡμῶν*. Altera ratio placuit *Meziriaco*, qui quinque illa talenta ita inter heredes diviſit, ut prima pars eſſet $1\frac{7}{8}$ talentorum, altera

$2\frac{1}{2}$ tal., tertia $\frac{5}{8}$. — Quodſi alteram interpretationem ſequimur, erit

$$x + \tfrac{4}{3}x + \tfrac{7}{12}x = 5.$$

$$\text{i. e. } 2\tfrac{11}{12}x \text{ ſeu } \tfrac{35}{12}x = 5.$$

$$\text{ergo } x = \frac{5.12}{35} = 1\tfrac{5}{7}.$$

Accepit itaque prior fratrum $1\frac{5}{7}$ tal.
alter — $2\frac{2}{7}$.
mater — 1.

Secundum hanc computationem portiones minus inter ſe discrepant, quam ſecundum priorem.

XXXVII. Vat. Cod. p. 642. ſq. Duarum ſtatuarum cum earum baſibus pondus quaeritur. Erat autem utriusque pondus, ſi cum baſi ſua pendebatur, alteri aequum; ſed ſeparatim prior duplum baſios alterius pendebat, ſecunda triplum baſios prioris. Sint illae ſtatuae A, ß, earumque baſes a, b; erit ſecundum hypotheſin

$$A + a = B + b$$
$$\text{porro } A = 2b$$
$$B = 3a.$$

Ex his datis pondus, quod vocant, abſolutum nec ſtatuarum nec baſium inveniri poteſt, ſed tantum rationes ponderum. Nempe ſi in prima aequatione τῷ A et B, ipſorum valores e duabus alteris aequationibus ſubſtituimus, habemus

$$2b + a = 3a + b$$
$$\text{ergo } b = 2a.$$

Itaque pondus baſios b eſt duplum ponderis baſios a. Porro quum

A ſit = 2 b, et b = 2 a, erit A = 4 a
Eſt vero B = 3 a

Erit ergo A : B = 4 a : 3 a
= 4 : 3

Itaque A erat tertia parte gravior quam B, et B tantum $\frac{3}{4}$ ponderis ſtatuae A pendebat.

¶. 488.] *XXXVIII.* Vat. Cod. p. 643. ubi v. 1. σὺ γ. et v. 2. πενθάπλου; legitur. Problema et hujus et ſequ. Epigr. duas quantitates ignotas continet. Ponamus priorem = x, alteram = y. Secundum hypotheſin prioris verſus erit

$$x + 10 = 3 (y - 10)$$
$$= 3y - 30$$
$$\text{ergo} \quad x = 3y - 40.$$

Ex hypotheſi poſterioris verſus erit

$$y + 10 = 5 (x - 10)$$
$$\text{i. e.} \quad y + 10 = 5x - 50.$$
$$\text{ergo} \quad y = 5x - 60.$$

Subſtituamus hunc valorem τοῦ y in priore aequatione x = 3 y — 40; erit

$$x = 3 (5x - 60) - 40$$
$$= 15x - 180 - 40$$
$$= 15x - 220$$
$$\text{ergo} \quad 14x = 220$$
$$\text{ergo} \quad x = \frac{220}{14} = 15\frac{5}{7},$$

unde ex altera aequatione (y = 5 x — 60) invenitur eſſe $y = 18\frac{4}{7}$.

XXXIX. Vat. Cod. p. 643. ubi iterum vſ. 1. σοὶ γίνεται legitur. Prorſus ſimile hoc problema praecedenti.

Ponatur itaque iterum prior quantitas = x, altera = y. Ex priore hypotheſi habemus

$$x + 2 = 2\,(y - 2)$$
$$= 2\,y - 4.$$
$$\text{ergo} \quad x = 2\,y - 6.$$

Ex altera hypotheſi eſt

$$y + 2 = 4\,(x - 2)$$
$$= 4\,x - 8$$
$$\text{ergo} \quad y = 4\,x - 10.$$

Hunc valorem ſubſtituamus vic. y in priore aequatione, erit:

$$x = 2\,(4\,x - 10) - 6$$
$$= 8\,x - 20 - 6$$
$$= 8\,x - 26.$$
$$\text{ergo } 7\,x = 26.$$
$$\text{ergo} \quad x = \frac{26}{7} = 3\tfrac{5}{7}, \text{ unde invenitur eſſe}$$
$$y = 4\tfrac{6}{7}.$$

XL. Vat. Cod. p. 643. Facillimum problema, quod ſola multiplicatione ſolvitur. Erant 7 foci et ad quemlibet focum 50 verua; ergo in ſumma 7. 50, i. e. 350 verua. In quolibet veru autem tantum carnis erat, quod nongentis militibus ſufficeret. Fuerunt igitur 350. 9000, i. e. 315000 milites. „Extat hoc Epigr. „in Agone Homeri et Heſiodi graece edito, ſed cor„ruptum; nam initium primi verſus ſic legitur:

„Πεντήκοντ' ἦσαν σιγὸς ἰσχάσω.

„unde non immerito agonis illius autor incredibilem, „quae inde colligitur, militum multitudinem miratur; „ſic enim fieret eorum numerus 2,250000.“ *Meziriac.*

Digitized by Google

XLI. Vat. Cod. p. 615. Planud. p. 67. St. 97, W. In Palladis ſtatuam ex auro. — V. 1. Π. ἐγὼ τελέσω εφ. Vulgo, et in Cod. Gudiano. Noſtrum eſt in Vat. Cod. — V. 3. χαρίσιος. Vulgo et membr. — V. 4. ἔθηκε Σ. Vulgo et in Gud. ἔδωκε Vat. — Aurum, unde haec ſtatua conflata erat, quinque juvenes contribuerant. Primus dederat $\frac{1}{2}$, ſecundus $\frac{1}{3}$, tertius $\frac{1}{10}$, quartus $\frac{1}{20}$; quintus denique, qui idem operis artifex fuit, novem talenta de ſuo addidit. Numerus talentorum, qui quaeritur, ſit = x.

Erit $(\frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \frac{1}{10} + \frac{1}{20})\,x + 9 = x.$

i. e. $\frac{31}{40}\,x + 9 = x$

ergo $\frac{9}{40}\,x = 9$

ergo $x = 40.$

XLII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 97. W. — V. 1. Ἀλκείδαο. omnes. *Brunckius* ſcribi vult Ἀλκεΐδαο. — V. 4. ὄχθος Κρόνου. collis, ad quem Piſa fuit condita. Veterum loca collegit *Brodaeus.* — V. 5. Ταραξίππου πάγιον Vat. Cod. οὖρον eſt in Plan. quod pro ὅρος, *terminus*, eſt poſitum. Cf. *Schol. Homer.* Il. φ. 405. Sic appellari poterat ara Taraxippi, quae in ſtadio Olympiae erat poſita. *Pauſan.* VI. 20. p. 504. — ¶. 489.] V. 7. „Male in Planudea, quam ſequitur Meziriacus, „Ἀρκαδίῃ τριηκοστήν, metro claudicante. Vat. Cod. lectio„nem dedi.“ *Br.* Errabat Vir doctiſſimus, qui h. l., ut in plurimis aliis, interpolati apographi lectione deceptus, Vat. Cod. ſcripturam ſe dare putabat, in quo tamen haud aliter legitur ac in Planudea. — V. 8. λεύσεις, Vat. — Quaeritur numerus armentorum Augiae, quae in diverſis Elidis partibus paſcebantur. Sit numerus, qui quaeritur, = x, erit

$$(\tfrac{1}{2} + \tfrac{1}{3} + \tfrac{1}{12} + \tfrac{1}{30} + \tfrac{1}{30})\,x + 50 = x.$$

$$\text{i. e. } \frac{19}{24}\,x + 50 = x.$$

$$\text{ergo } \frac{5}{24}\,x = 50.$$

$$\text{ergo } x = \frac{50 \cdot 24}{5} = 240.$$

XLIII. Vat. Cod. p. 617. Planud. p. 67. St. 98. W. — V. 2. καὶ στόμα καὶ ὄπιζε. Vat. Cod. καὶ τὸ ὄ. Cod. Gudian. quod verum videtur. Noſtrum eſt in Planud. — V. 4. πιόντεσι. Vat. — V. 5. ὃν δ' ἅμα. Vat. et Plan. male. — V. 6. εἰκὰ πόσον. Vat. Plan. Cod. Gud. — Deſcribitur leo, ex cujus oculis, ore et pede aqua profiliebat. Sunt igitur quatuor tubuli, quorum primus duobus, alter tribus, tertius quàtuor diebus, quartus ſex horis ciſternam ſuppoſitam implet. Quaeritur, quot horis omnes ſimul ad eam implendam ſufficiant. Falli videtur *Meziriacus*, qui diei h. l. nonniſi 12 horas tribuit, quum non de ſpatio, quod inter ſolis ortum et occaſum effluit, ſed de tempore lucis et noctis agatur. Quare tempus 24 horarum ſtatuendum videtur. Quo facto, computatio ſic inſtituenda. *Una* hora *primus* tubulus implet

$\frac{1}{48}$ totius ciſternae

ſecundus $\frac{1}{72}$.

tertius $\frac{1}{96}$.

quartus $\frac{1}{6}$.

Ergo omnes conjunctim implent $(\frac{1}{48} + \frac{1}{72} + \frac{1}{96} + \frac{1}{6})$, i. e. $\frac{61}{288}$ totius ciſternae. Jam numerus horarum, ad totam implendam neceſſarius, ſit $= x$, erit

Digitized by Google

$$x \cdot \frac{61}{288} = 1.$$

$$\text{ergo } x = \frac{288}{61} = 4\,\frac{44}{61} \text{ horae.}$$

XLIV. Vat. Cod. p. 619. Planud. p. 68. St. 98. W. In ſtatuas Zethi, Amphionis et matris eorum, Antiopae. — V. 2. λάβῃς. Vat. Cod. Quatuor edd. Plan. λάβῃ. — V. 3. τὸ τέταρτον. Vat. — V. 4. ἐξ ἂν τὰ πέντ' ἀνεμράν. Vat. Cod. — Statuae amborum fratrum viginti pendebant minas. Prioris autem pars tertia et alterius pars quarta conficiebant pondus 6 minarum, quas Antiopae ſtatua pendebat. Sit pondus alterius ſtatuae = x; cum ambae 20 minas pendeant, alterius pondus erit = 20 — x. Ex hypotheſi autem eſt

$$\tfrac{1}{3}x + \tfrac{1}{4}(20 - x) = 6.$$

i. e. $\tfrac{1}{3}x + 5 - \tfrac{1}{4}x = 6.$

ergo $(\tfrac{1}{3} - \tfrac{1}{4})x = 6 - 5 = 1$

i. e. $\tfrac{1}{12}x = 1.$

ergo $x = 12.$

Quum igitur altera ſtatua 12 minas penderet, alteram 8 min. pependiſſe apparet.

ASCLEPIODOTI
EPIGRAMMA.

¶. 490.] Hoc Epigramma baſi ſtatuae Memnoniae inſculptum primus edidit *R. Pocock* in Deſcript. Itin. Aegypt. T. I. p. 149. ubi corruptelis obſitum legitur. Medicinam afferre conatus eſt *Leichius* in Novis ad Muratori Theſaur. Emendatt. p. 85. ſqq. quem a vero

Digitized by Google

ſenſu aberraſſe judicat *Dorvillius* ad *Chariton.* p. 530. Verum nec hunc veram carminis lectionem aſſecutum eſſe cenſebat *Toupius* in Emendatt. in Suid. P. III. p. 430. ſq. cujus emendationes, ex *Dorvillii* et *Leichii* lectionibus compoſitas, expreſſit *Brunckius.* Hanc inſcriptionem poſt Hadriani demum aetatem ſtatuae additam eſſe, *Leichius* inde conjicit, quod *Dio Chryſoſtomus*, qui ſub Trajano floruit, Memnonis coloſſum inſcriptione carere affirmet, Orat. XXXI. p. 338. D. — Adſcribam primum Epigramma ita, ut ap. *Pocockium* legitur:

ΖΩΕΙΝ ΕΙΝΑΛΙΗ ΘΕΤΙ ΜΕΜΝΟΝΑ ΧΗΝ ΡΓΑ ΦΩΝΕΙΝ
ΜΑΝΟΙΝΕ ΜΤΡΩΗΙ ΛΑΛΙ ⁻[. . ΙΘΜΠCΜΕΝΟΝ
ΑΙΓΥΠΤΟΤ ΛΙΒΤΚΙΙΙCΙΝ ΤΠΟ . . . ΦΙΤCΙΝΟΝΑΠΟΤΑΣΕΑ
ΚΑΛΛΙΠΤΛΟΝ ΘΗΒΗΝ ΕΤΡΛΟC ΕΛΑΤΝΟΠΕΝΟC
ΤΟΝΔΕ V ΑΧΗC ΑΚΟΡΗΤΟΝ ΑΧΙΔΑ CΑΜΗΤΕΝΙ ΤΟΩΩΝ
. ΦΟΕΙΓΕCΕΑΙ ΠΕΔΙΩΩ ΗΠΕΝΙ ΟΕCCΑΛΙΗι.

Ex his tam obſcuris verbis haec eliciebat *Leichius*:

Ζώειν εἰναλίῃ ἔτι Μέμνονα καὶ μέγα φωνεῖν
Μάνθανε, μητρῴῃ λαμπάδι θαλπόμενον.
Αἰγύπτου Λιβυκῆς ὃν ὑπ' ἀφρόεν ὄντα ποτ' . . . .
Καλλίπυλον Θήβην εἶρος ἐλαυνόμενος·
Τὸν δὲ μάχης ἀκόρητον Ἀχιλλέα, μήτ' ἐνὶ Τρώων
. . . . . παιδίῃ, μήτ' ἐνὶ Θεσσαλίῃ.

In his quaedam feliciter expedivit ille, a quibus nec *Dorvillius*, quamvis *Leichio* infeſtus, recedere audebat; in v. 1. autem, et magis etiam in v. 4. a vero aberravit. Praeclare vidit *Dorvillius*, in 1. v. *εἰναλίῃ θέτι* legendum eſſe; ut ad Thetidem glorietur Aurorae filius, quod poſt fata adhuc vivat et cantum edat, cum Achilles neque apud Trojanos, neque in patriis terris vocem edat. At idem v. 2. male receſſit ab *Leichio*, legens: *χάδίῃ φωνεῖν Μάνθαν', ἐπὶ Τροίης ἄλλοχ' ἀκολλύμενον, ad Trojam quondam accifum.* *Toupius*, qui *Leichii* lectionem revocavit, apte compa-

comparat *Calliſtrat.* Stat. IX. p. 900. προσεφθέγγετο, ἐπισημαίνων τῇ φωνῇ τὴν χαρὰν, καὶ ἐπὶ ταῖς τῆς μητρὸς παρακλήσεσι φαιδρυνόμενος. — Verbum θαλπόμενον, materno affectui pingendo accommodatiſſimum, illuſtrat *Wakefield* in Sylv. crit. p. 133. — V. 3. 4. emendatio debetur *Dorvillii* acumini, a quo in hoc uno receſſit *Toupius*, quod, cum ille οὗ κνοτάμνει legiſſet, hic ἵνθ' κνοτάμνει ſcriberet, praeter tantillam rem nihil novi afferens. Thebae a Nilo ita ſecabantur, ut pars urbis Libyae, pars Aegypto adjudicaretur; in Libyca autem parte Memnonis ſtatua erat poſita. — V. 5. ἐπὶ τῷ. *Dorvillius*, cui mox φθέγγεσθαι debetur, cujus vocabuli manifeſta ſunt in lectione *Pocockii* veſtigia.

RUFI DOMESTICI DISTICHON.

Vat. Cod. p. 134. Ῥουφίνου Δομ. In Plan. p. 473. St. 615. W. Ad puellam ſcriptum videtur. — ἄκριτον ὄμμα, oculum probos ab improbis non diſtinguentem.

CYRILLI EPIGRAMMATA.

¶. 491.] *I.* Vat. Cod. p. 420. Plan. p. 65. St. 94. W. Brevitatem in Epigrammatis commendat. Optimum eſſe id, quod duobus verſibus conſtet; quem modum ſi exceſſerit, non Epigramma eſſe, ſed epos. — V. 1. Ed. pr. Flor. et Ald. 1. πᾶν κακόν, inepto errore; nec minus tamen ineptum, quod ex Lectt. Aldin. in poſteriores edd. receptum eſt, et in Vat. quoque mem-

branis reperitur, τῶν καλόν. Hoc miror probaſſe magnum *Grotium*, qui vertit:

Verſibus ex geminis bona ſunt epigrammata —

Caeterum conf. *Parmenion.* Ep. I. T. II. p. 201.

II. Hoc Cyrilli Epitaphium in filium, tertio aetatis anno morte extinctum, edidit *Sponius* Miſc. erud. Antiqu. p. 376. *Fabretti.* p. 287. et *Gorius* T. I. p. 421. — V. 2. Χρίστιον ἀφείλετο Μοῖρα κραταιή. *Sponius.* quod emendavit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 262. lapidarios, non minus ac librarios, voces poëticas et e dialecto petitas in vulgares commutaſſe, notans. — V. 3. πέλος. *Spon.* Similiter *Simonid.* Ep. CII. ἑκατὸν ἥβας πρὶν τέλος ἔμμεν ἰδεῖν. quae inter ſe et cum ſimilibus comparavit *Mitſcherlich* ad *Horat.* L. II. Carm. V. 14. p. 398. — V. 4. φθιμένοις. *Spon.* Ducta videtur formula ex *Platonis* Menexen. p. 248. B. ἀλλ' εἴτις ἐστὶ ταῖς τετελευτηκόσιν αἴσθησις τῶν ζώντων. *Antipater Sidon.* Ep. LXXII. εἰ δή τις φθιμένοις χείμεται τόδε σῆμα.

DIOGENIS EPISCOPI AMISENI EPIGRAMMA.

¶. 492.] Vat. Cod. p. 304. Plan. p. 260. St. 375. W. Diogenes ille, in cujus honorem haec ſcripſit Epiſcopus Amiſenus, ad patruum profectus, ſive ap. eum educatus, diem ſupremum immatura aetate obierat. Ei Phryx, pater, monimentum ad Ponti Euxini litora exſtruxit, ubi Amiſus poſita eſt. — V. 3. ἄγεν. Huc te adduxit Dei voluntas, ut patruo tuo moriens luctum creares. πένθος ὀφειλόμενον, a fatis ipſi deſtinatum. Sic haec interpretanda ſunt cum *Grotio*, qui vertit:

Deus hoc curarat, ut ires
Ad patruum, luctus cauſa futura brevi.

Minus recte *Huetius* p. 25. „Aequius exhibita fuiſſent „patruo tuo, jam decrepito et exactae aetatis viro, juſta „haec, quae tibi a patre perſolvuntur.“ — V. 5. *ἱερῇ παλάμῃ τε καὶ σὺχῇ*, ad ceremonias refer ſolemnes, quibus Diogenes epiſcopus in defuncti exequiis praefuerat. — *γείτονα — χορόστασίν*. tumulum in loco ſancto, prope templum fuiſſe puta. Ductus color ex ethnicorum poëtarum locutionibus, qui beatorum *χοροστασίας* in Elyſiis campis celebrant. Cf. *Marcelli* Dedic. Regillae v. 58.

JULIANI EX GENERE PRAEFECTORUM AEGYPTI EPIGRAMMATA.

¶. 493.] *I.* Plan. p. 484. St. 629. W. In Vat. Cod. inter Anacreontica legitur, cum quibus paſſim editum reperias. Vide *Anacreont. Fiſcheri* p. 223. Huic odario niſi *Juliani* nomen adſcriptum eſſet, multi, qui antiquioribus magis quam recentibus delectantur, hoc genuinum Teji vatis foetum eſſe quovis pignore contenderent. Jam quid interſit inter hoc odarium et ea, quae ſub *Anacreontis* nomine vulgo leguntur, equidem me non perſpicere fateor. At illa non magis ſunt veteris illius poëtae, quam Epiſtolae illae Menandri aut Demetrii inter *Alciphronis* Epiſtolas ab his viris conſcriptae ſunt. — V. 1. *νυν'* Vat. Cod. — V. 5. *ἴκτιν* vulgo et in Cod. quod *Brunckius* metri cauſa in *ἴκτινον* mutavit. — V. 7. *γαργαλίζει*. Tanquam *Anacreontis* laudantur verba *ἀλλ' ἰαίνει Τἄμ' Ἔρως ὁ γαργαλίζων στλέγγιν* — a *Scaligero* in A. P. II. 8. quae tamen, cum alibi non reperiantur, ab ipſo *Scaligero* ficta eſſe probabiliter ſuſpicatur *Pauwius* et alii.

II. Vat. Cod. p. 139. Plan. p. 467. St. 607. W. In Mariam, nimis de pulchritudine ſua ſuperbientem. Conf. *Rufini* Ep. XXXI. et XXXII. — V. 3. *εἰς τρίχας ἥξει.* Vulgo et in Vat. Cod. Haec ſatis arguta ſunt. Dum bona precari videtur puellae, (cf. *Rhian.* Ep. IV. 11. 12.) cum eam *εἰς τρίχας γήρους* ſive *πολιὰς ἔρχεσθαι* optat, revera ei mala imprecatur. — *σκληρὸν ἦθος* per prolepſin, quod rugis aliquando ſecabitur. *Ovid.* II. A. A. 118. *Et tibi jam veniens cani, formoſe, capilli; Jam venient rugae, quae tibi corpus arent.* Vide *Burm.* ad *Propert.* II. 14. 8. — V. 5. *τίσειαν πολιαὶ τάδε δάκρυα.* Parodia imprecationum Chryſae ap. *Homerum* Il. α. 42. *τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν.* — *κάλλος*, pulchritudo, peccatorum ejus fons et cauſa, quae ſuperbia peccavit, expiet. — *ὑπέσχε ἀμπλ.* breviter dictum pro *ὑπέσχε δίκην ἀμπλακίης.*

III. Vat. Cod. p. 144. *Juliano* vindicat, quod *Planud.* p. 421. St. 556. W. ad *Lucianum* retulit. Laïs, quae omnem Graeciam pulchritudine ſuperavit, ipſa annis victa, ſpeculum ſuum Veneri dedicat. Hoc et duo ſequentia Epigrammata expreſſa ex *Platon.* Ep. VII, ubi vide not. T. I. P. I. p. 343. — V. 1. 2. Simili acumine Ep. *ἀδέσπ.* DCXXVIII. *τῆιδέ ποθ' ἡ μεγάλαυχος, ἀνίκητός τε πρὸς ἀλκὴν Ἑλλὰς ἐδουλώθη κάλλεος ἰσθέου.* — ¶. 494.] V. 3. *μοίνη δ' ἐν.* Vat. Cod. Non opportuno loco poſita copula ſic fortaſſe melius collocabitur:

μοίνη ἐνικήθη δ' ὑπὸ γήραϊ.

— V. 6. *τῆς δέ.* Vulgo. — Ut canos ipſos cum dolore videt, ſic etiam eorum in ſpeculo repraeſentatam imaginem averſatur. *σκιὰ* et doctius *σκιάεις τύπος* eſt imago in ſpeculo, ut ap. Latinos *umbra.* — *σὺν ἀχθηδόνι.* Vat. Cod.

IV. Vat. Cod. p. 143. Plannd. l. c. In membranis verſus leguntur hoc ordine: 3. 2. 1. 4. 5. 6. ſed literis

appositis describentis error corrigitur. — V. 2. γυμναλίην Vulgo. — V. 3. ἀπ' ἰχθυίδεσσι. Vat. Cod. — ἀστεμφέϊ κ. τ. λ. Veneri, deae pulchritudinis, qua et ipsa olim conspicua erat. — V. 6. δίσκος speculum, a forma rotunda. Venus ipsa speculo uti putabatur. Primus, ut videtur, *Sophocles* ἐν Κρησὶ τῷ δράματι τὴν μὲν Ἀφροδίτην — μύρῳ ἀλειφομένην παρέχει καὶ κατοπτριζομένην, ap. *Athen.* L. XV. p. 687. C. quem secutus est *Callimachus*, ubi Venerem Minervae opponit, in Lavacr. Pallad. v. 21. Κύπρις δὲ διανγέϊ χαλκὸν ἐλοῦσα Πολλάκι, τὴν αὐτὴν δὶς μετέθηκε κόμην.

V. Cod. Vat. p. 144. Plan. l. c. — V. 2. ὁ χρόνος ἐρπύζων. Temporis progressus pulchritudinis munus corrumpit. — V. 3. παραπταμένου. transfugit aetas. De tempore *Simonides* Fragm. II. ἀκαῖα γὰρ οὐδὲ τανυπτερύγων μυίας οὔνας ἀ μετάστασις. ubi similia quaedam notavi T. I. P. I. p. 203. sq. — V. 4. ἀ. καὶ δόρυ. Vulgo.

VI. Vat. Cod. p. 145. Plan. p. 414. St. 549. W. Piscator, senectute debilitatus, Mercurio artis suae instrumenta dedicat. Plura ejusdem argumenti carmina in eodem Planudeae capite leguntur. „Alterum in „membranis extat Juliani in hoc argumentum Epigram„ma, quo carent schedae quibus sum usus. Distichon „ex eo profert Salmasius in Plinianis p. 699. Ἑρμῆς „βαίτην κ. τ. λ.“ *Br.* Non *Juliani* est, sed *Macedonii Consulis* Epigramma, cujus distichon cl. editor excitat. Integrum edidit V. Cl. *Chardon de la Rochette* Magas. Encycl. an. VI. T. II. nr. I. p. 101.

Ἑρμῆς βαίτην ἁλινηχὲς ὄργανα τέχνης
ἄνθετο, δειμαίνων γήρεος ἀδρανίην,
ἄγκυρεν, γυρόν τε λίθον, σκυρίδας δ' ἅμα φελλῷ,
ἄγωστρον, κώπην καὶ λίνα καὶ δόναπας.

Nostri Epigrammatis v. 1. laudat *Suidas* in ἐμάσθλη T. II. p. 116. — remus, quo navis, sicuti equus flagello, impellitur et incitatur. — V. 2. ἵππος ἀγκίστρου. hami in

orbem flexi ambitus. Quot verba *Julianus* cumulavit ad curvitatem hami significandam! — Excitat h. v. *Suidas* in ἴτυς T. II. p. 158. Est autem ἡ ἴτυς ἡ ἀσχάτη περιφέρεια τῆς κεπίδος· ἡ τοῦ τροχοῦ ἄψις. ἔστι δὲ καὶ παντὸς τοῦ περιφεροῦς τὸ τελευταῖον μέρος. *Apollonii* Lex. Homer. v. *Oppian.* Hal. V. 138. in hami descriptione, τόσσον ἴτυν κρυερὴν, ὅσσον περὶ χάσμα καλύψαι. — V. 3. περίωλεα. Vulgo et in Vat. Cod. — μολύβδῳ. Vat. Cod. a man. sec. Plumbum orae retis appensum, ut illud degravet et deprimat. Hinc poëta ap. *Plutarchum* T. II. p. 75. B. ἡ κοίλη περιθαμίη Μολιβδὶς ὥστε δίκτυον κατέχουσα. — V. 4. φελλούς. cortices suberini, nassarum sub aqua latentium indices. Vide *Archiae* Ep. X. *Philipp.* Ep. V. XXII. XXIII. et, unde haec omnia, cum pluribus, expressa, *Leonid. Tar.* Ep. XXV. — V. 5. εὐπλοκίαν. Vat. Cod. — ζεῦγας σκυφίδων, (ἀσκοὺς σχοινοτενεῖς σκυφίδας dixit *Philippus*) ut infra Ep. XXXI. πτερύγων ζεῦγος ἐκπομάδιον. κυλίκων ζεῦγος *Ister* ap. *Athen.* XI. p. 471. B. Similia collegit *Dorvill.* ad *Charit.* p. 649. et *Valckenar.* ad Phoeniss. p. 116. — V. 6. laudat *Suid.* in ἕδρανον T. I. p. 681. — ἕδρανον. qua naves nituntur et retinentur. — V. 7. *Suid.* v. γριπεύς T. I. p. 498. omisso βαίτων. Idem exhibet v. 8. in ἀντιάσας T. I. p. 221.

¶. 495.] *VII.* Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 548. W. Cinyras piscator, senex factus, Nymphis retia detrita ponit. — V. 1. Κεκμηκὼς γηρᾳ π. δ. θήρης. Vulgo. Membr. Vat. κεκμηώς, in reliquis cum vulgata lectione conspirantes, quae fortasse mutari non debebat. δίκτυα γηρᾳ θήρης sunt retia, quibus ille jam diu piscaturam exercuerat. πεπονημένα ornatus causa additum. — V. 2. Κινύρης. Vat. Cod. — V. 3. περὶ ἡγέα. Vat. Cod. — V. 5. εἰ δ'. Haec quoque nimis prolixa pro: εἰ δ' ὀλίγον δίκτυον sive ὀλίγη ἡ δέσις. — V. 6. ἅλος ἔσκε βίης. Similiter *Theocritus* Eid. XX. 14. enumerata piscatorum suppellectili: οὖκας τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος, οὗτος ὁ πλεκτός.

VIII. Vat. Cod. p. 145. Plan. l. c. Idem argumentum paulo aliter exornat. — V. 1. Κινύρης. Cod. Vat. a man. ſec. — ἀκοντιστὺς μόχθος eſt labor retium in undas emittendorum, quem ſe, a ſenectute impeditum, ferre poſſe negat Cinyras. — V. 3. θαλάσσης. Cinyrae ſenectus mari, in quo ille quaſi regnum exercebat, libertatem reſtituit.

IX. Vat. Cod. p. 142. Planud. p. 431. St. 565. W. Trium fratrum dedicationes. — V. 1. laudat *Suid.* in γναφὸς T. I. p. 489. — V. 2. πήχεις. Vat. Cod.

X. Vat. Cod. p. 153. Plan. p. 446. St. 579. W. In hoc et ſq. Epigr. ſcriba Mercurio artis ſuae inſtrumenta dedicat. Multa hujus argumenti Epigrammata in Anthologia reperiuntur. Cf. *Phaniae* Ep. III. ibique notata T. II. P. I. p. 161. ſqq. — V. 1. Plumbum ſtilo viam ſignat, unde ei nefas eſt deflectere. ἄγων, ſi verum eſt, ad Philodemum referri debet, cujus nomen infra eſt poſitum v. 7. Sed depravatum videtur vocabulum. Plumbum, quod inter librariorum inſtrumenta non poſtremum eſt, apud Epigrammatarios modo τροχὸν et τροχαλὸν, modo κυκλοτερὲς et κυκλομόλιβδον, ſemel etiam ap. *Paul. Silent.* Ep. L. γυρὸν vocatur. Horum locorum comparatio efficit, ut corrigendum exiſtimem:

τὸν μόλιβδον γυρὸν, καὶ μολίβου κανόνα.

— V. 3, 4. laudat *Suidas* in λᾶας T. II. p. 406. — θῆνε. Stephan. ex ed. Aſcenſ. recepit. Antiquiores θῆκε legunt. — V. 5. μυστήρια φωνῆς. Obſcurius dictum. Sic atramentum vocatur, quo vox humana arcanis quibusdam notis ſignificatur et a vulgi cognitione quaſi ſecernitur. — V. 6. ἐμόλης. Edd. vett. ante Aſcenſ.

¶. 496.] *XI.* Vat. Cod. p. 153. Planud. l. c. — V. 1. κύκλωσεν, quia rotundum eſt plumbum. — V. 2.

τροχδείς. Vat. Cod. unde apparet, librarium cogitaſſe de τροχόεις.

Quod non ſpernendum. Quamvis enim τροχδείς de plumbo vetuſto et diuturno uſu hic illic exeſo fine difficultate explicari poteſt, illa tamen lectio verior videtur, quod reliqua anathemata, quae hoc carmine recenſentur, nullum ejusmodi epitheton habent; nec in reliquis ejusdem argumenti carminibus quidquam tale reperitur. τροχόεις μόλιβδος occurrit in Ep. *Paul. Sil.* LI. Si quis oppoſuerit, vim hujus epitheti in κόκλωσι jam expreſſam eſſe, is, velim, *Juliani* noſtri Epigrammata attento animo perlegat, et multa loca inveniet, propter inanem quandam verborum copiam et vitioſam luxuriem reprehendenda. — V. 4. θυγατέος. Vulgo. — V. 5. 6. laudat *Suidas* v. γῆρυς T. I. p. 481. — ὦ θρασέος. cui Mars et Muſae ſuum in hac arte tribuerunt munus; Mars, quia ferreum, Muſae, quia ſcribendi artificio adhibetur. — V. 10. λειπ. βίου. cum ipſi jam victus deſit, tu, Mercuri, qui lucro et quaeſtui praees, ejus vitam regas et tuearis.

XII. Planud. p. 331. St. 470. W. Phryne Amori imaginem Amoris dedicat, a Praxitele, qui ejus archetypum ex ſuo ipſius pectore duxerat, Phrynae donatam. Expreſſum carmen ex *Simonid.* Ep. XC. ubi vide not. T. I. P. I. p. 258. — V. 1. κλίνας. Amoris impotentiam, amantium haud aliter ac ſervorum cervicibus inſtantis, eadem imagine ſignificat *Propert.* L. I. 1. 4. *caput impoſitis preſſit Amor pedibus.* II. 23. 59. *Inſtat ſemper Amor ſupra caput, inſtat amanti, Et gravis ipſa ſuper libera colla ſedet.* *Meleager* Ep. XXVIII. Κεῖμαι λὰξ ἐπιβαὶνε κατ' ἀσχίνος, ἄγριε Δαῖμον — ubi ſimilia quaedam comparavi, p. 49. — V. 2. χερσὶ λιπόλιαις. victis manibus. Ἑλλάδα λιπόλιν Noſter ſupra dixit Ep. III. λιπόλιας, *doctis, facilibus manibus,* malit *Heynius* in Com-

ment. Soc. Reg. T. X. p. 91. — V. 4. χαλκέως. Falsum hoc quidem. Illud enim Amoris simulacrum, quod Phrynae donavit Praxiteles, ex marmore fuit. Vide *Junium* in Catal. p. 180. Duo tamen alia Amoris signa idem artifex fecit, quae describsit *Callistr.* Stat. III. et XI.

XIII. In prioribus Vat. Cod. paginis. Scriptum est in statuam Adonidis, qui, quamvis Venere juxta stante, oculos tamen in canes conjicit. — V. 1. ἐς κ. Vat. — V. 2. Verba σχέτλι' Ἔρως, quibus poëta hanc Adonidis severitatem ad Amorem referre videtur, parum commode interposita sunt.

XIV. Sine auctoris nomine legitur in Vat. Cod. p. 477. quod etiam in Planud. p. 304. St. 444. W. omissum est. Unde igitur novit cl. editor, *Juliani* esse hoc distichon? nisi forte in uno regiorum codd., quibus usus est, nomen adscriptum fuit. — V. 1. τέχνα et v. 2. τὰν ψυχὰν Vat. Cod.

¶. 497.] *XV.* Vat. Cod. p. 485. Planud. l. c. — Antitheseos efficiendae cupiditas poëtam ad ineptias deduxit. Verba ἡ φύσις ἄνευός ἐστιν vix sensum habent.

XVI. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Pastorem fingit Myronis vaccam stimulo urgentem. Cf. Epigr. ἄδηλον. CCXVII. quod antiquius esse, apparet ex parodia *Lucillii* in carmine, *Philippi* Epigrammatibus temere interposito, nr. XL. T. II. p. 222. — V. 1. πῦ. Vat. Cod. — V. 2. καὶ τόδ'. cum omnia reliqua mihi tribuerit, currere tamen non dedit. — καὶ τόδ' ἄδηλον ἔχεις. Vulgo.

XVII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Compar. Ep. *Leonidae Tar.* XLII.

XVIII. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. Fur Myronis vaccam avertere conatus, non prius errorem cognovit, quam eam tangeret. — V. 2. κενεός. Ald. 1. 2. 3.

XIX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 1. *εἰθ' ἑτέων.* Cod. Vat. — V. 2. *γειτονέυεις.* Ibid. et in fine *τ' ἀδύνῃ.* Ductus color ex *Demetrii Bith.* Ep. I. T. II. p. 65.

XX. Vat. Cod. p. 485. Plan. l. c. — V. 2. *τέχνην.* Edd. Ald. 1. 2. 3. „Scribendum videtur:

„*α. Τλῆθι φύσις, τέχνη σε βιάζεται. β. ἄπνουν ἔργον.*

„Naturam poëta alloquitur: *Perfer, Natura; tibi vim* „*ars facit.* Cui Natura reſpondet: *At vita caret opus;* „*ex natura ars eſt, non enim naturam reperit ars.* Ser- „vata vulgata lectione *τλῆθι Μύρων*, nullum in his ſen- „ſum video.“ *Br.* Credlderim tamen, lectionem Cod. et edd. explicari poſſe. Myronem ſibi ſubtriſtem finxit *Julianus*, quod, cum operi ſuo omnia tribuerit, ita ut animatum eſſe videretur, vitam tamen non haberet. Quam ejus aegritudinem leniturus Noſter, Fer, Myron, ait, quod mutari non poteſt; artis, quam exerces, natura tibi vim facit, teque impedit, ne vaccae, praeter omnia alia, etiam ſpiritum dones. Inanimatum opus, nec aliter eſſe poteſt, cum ars naturae originem debeat, nec ars naturae opus facere poſſit. Sic *Grotium* quoque hoc diſtichon accepiſſe, ex ejus verſione apparet:

Quod non ſpirat opus, perfer Myro; nam jubet ars hoc.
Non ars Naturam genuit, Natura ſed artem.

XXI. Vat. Cod. p. 477. Planud. l. c. — V. 1. *ἐμάχετο.* *Calliſtrat.* Stat. VI. p. 897. Lyſippum Occaſionem finxiſſe dicit, *πρὸς τὴν φύσιν ἁμιλλωμένης τῆς τέχνης.* — V. 3. Etiam hujus Epigrammatis acumen ineptum eſt, et prava antitheſis.

¶ 498.] *XXII.* Vat. Cod. p. 477. Plan. l. c. Aſſimilem Myronis vaccam ſtimulo petere *Julianus* fingit; quod mirandum eſſe negat, cum illud opus ipſorum

paſtorum oculos deceperit. μόνα *Brodaeus* inepte *luſciosum* vertit. — V. 2. χαλκοχότοις. Vat. Cod. quod revocandum. — V. 3. κὸτός. Vat. Cod. — V. 4. ἀνεμόεντος. Id.

XXIII. Quae ſequuntur Epigrammata usque ad nr. XXXIII. deſiderantur in Vat. Cod., ut plurima, quae artis opera celebrant. Plan. p. 307. St. 446. W. Prometheus conqueritur, quod, cum artium facem primus inter homines extulerit, artifices ſuis donis, arte et igne, abutentes eum perpetuos dolores perferre cogant. Erat enim in illa ſtatua graviſſimi doloris ſignificatio, ut apparet ex verbis ἀλλήκτου πήματος ὄψιν ἔχω. Idem color in Epigr. ἄδικον. CCXCIV. Pictam Promethei vincti imaginem diſerte deſcripſit *Achill. Tat.* L. III. p. 167. *Salm.* ſtatuam ejusdem *Libanius* T. IV p. 1116. ſqq. *Reisk.* Nota ejus imago, a Parrhaſio ad ſenis, inter tormenta exſpirantis, exemplar picta; de qua tradidit *Seneca* Controv. L. XII. 10. — V. 2. Fallitur *Huetius* p. 30. qui ἄλληκτον πῆμα de catenis, ignis ope factis, interpretatur. Sunt potius cruciatus, quos ars quodammodo perpetuos fecit. Acumen hisce poëtis familiare. *Glaucus* Ep. V. T. II. p. 348. de Philoctetis imagine: ζωογράφων ὦ λᾶες, σὺ μὲν σοφός, ἀλλ' ἀναπαύσεις Ἄνδρα πόνων ἤδη τὸν πολύμοχθον ἔδες. — V. 3. εἶγε, ut Ep. XXII. 3. εἶχε ſuſpicabatur *Heynius* in Comm. S. R. X. p. 93.

XXIV. Plan. p. 307. St. 446. W. In eandem Prometheï ſtatuam. — V. 1. Aëneus hic Prometheus, graviſſimis cruciatibus affectus (τειρόμενος), *Homerum* erraſſe docet, cum χαλκὸν diceret ἀτειρῆ. Ineptum acumen. — V. 5. Iraſcendum tibi eſt, o Hercules, quod ſtatuarius Prometheum a te liberatum aeternis vinculis et cruciatibus denuo tradidit. — φαέτρων. poſt ſagittas, quibus Hercules aquilam confixiſſe traditur. Vide *Apollodor.* L. II. 5. p. 139.

XXV. Planud. p. 311. St. 451. W. In Icari ſtatuam aëneam in balneo ſtantem. Balneum prope Tripolin, propter Icari ſignum, in eo poſitum, Ἴκαρον appellatum, commemorat *Malala* T. II. p. 73. — V. 1. Quod vulgo legitur νῦν δέ σε κηρῷ, *Brodaeus* induxit, ut ſeq. verſu χαλκοτέκτων per κηροπλάστην interpretaretur; quo nihil ineptius. *Brunckius* vulgatam tacite mutavit, ex conjectura, ne dubites. Sed aëneam ſtatuam fuiſſe, jam ſatis intelligitur, cum χαλκοτέκτος eam feciſſe commemoretur; quare in κηρῷ aliud quid latere putaverim. Fortaſſe

νῦν δέ σε καινὴν
ἤγαγεν εἰς μορφὴν αὖθις ὁ χαλκοτέκτης.

vel ſimile quid. — V. 3. ἀλλ' ἄγε. Vulgo. — Iterum in Epigrammatis fine poëta lapſus eſt. Monet Icarum, ne volare auſus, balneum reddat Icarium pelagus. At quod malum inde ad Icarum redundaturum eſſet? Hoc dicere voluit: Sol aeneas tuas alas non minus liquefecerit, quam cereas; quare cave, ne ad eum evoles, et denuo caſum patiaris. — τελέσεις. Ed. pr. Flor.

¶. 499.] *XXVI.* Planud. p. 311. St. 451. W. — V. 1. τέχνη. ne ars te decipiat, quae te tantum non vivum et animatum expreſſit, neque alae, quas artifex tibi addidit. — ζεῦγες. Vide ad Ep. VI. 5. — V. 4. χάλκεον εἶδος ἔχων pro χάλκειος ἄν.

XXVII. Planud. p. 312. St. 452. W. Expreſſum videtur ex *Glauci* Ep. V. Tabula picta deſcribitur, non aëneum illud ſignum, quod laudatur in Ep. ἀδεσπ. CCXCIV. Philoctetem, vulnere tabeſcentem *Ansipho* pinxit, tradente *Plutarcho* T. II. p. 18. et p. 674. A. — V. 4. αὐχμηλήν. In marg. Wech. γρ. καὶ αὐαλέην. Coma hirſuta, per longum tempus nec pexa nec uncta. Talem Philoctetem deſcribit *Philoſtr. Jun.* XVII. p. 889. κόμην δὲ καὶ αὐχμοῦ πλήρη δεινόν, καὶ τὴν γενειάδα ὑπαυαγηκὸς καὶ

ὀφίτταν. — τριχαλέοις. Capillorum epitheton ad colores translatum. — V. 5. Cutis arida, rugoſa et ſqualida, ut eſſe ſolet in iis, qui corpus diu non curarunt. De Phineo *Apollon. Rhod.* L. II. 198. τίνι δὲ οἱ αὐχμαλέος χρὼς ἐκλάνει, ἦνεν δὲ οἱ ἐντὸς μοῦνον ἔεργεν. — καρφαλέον. *Archilochus* in Enchir. Hephaeſt. p. 19. οὐκ ἴδ' ὁμῶς θάλασσα ἀκμαλὸν χρόα, κάρφεται γὰρ ἡδονῇ. Vide Animadv. T. I. P. I. p. 170. — V. 7. ξηροῖσιν. ὀφθαλμοὺς ἐκλαυστοὺς vocat *Glaucus* l. c. ξηρὰ ἄκλαυτα δάμαρτα *Aeſchyl.* VII. c. Theb. 702. Oreſti ὀμμάτων ξηραὶ κόραι tribuuntur ap. *Euripid.* in Tragoedia illius nominis v. 389. Ap. *Aeſchylum* VII. c. Theb. 681. Furiam ξηροῖς ἐκλαύστοις ὄμμασι ſibi aſſidere ait Eteocles. — δάκρυα πεσόντα. *Homer.* Odyſſ. 211. ὀφθαλμοὶ δ' ὑπὸ κέρα ἔστησαν, ἠΰτε κέρεα Ἀτρέμας ἐν βλιφάροισιν. quem locum plures expreſſerunt, quos *Clarke* laudat, etiam *Themiſt.* Or. XX. p. 234. A.

XXVIII. Planud. p. 316. St. 456. W. Statua ex marmore, *Nioben*, liberos plorantem, repraeſentans. — V. 2. ἀντιμογοῦσαν. Ed. pr. Flor. — V. 3. ἔλαχε. Edd. vett. ante Steph. — Animam ſtatuae adjeciſſet artifex, niſi mulierem in ſaxum mutatam finxiſſet. Simili acumine Auctor Ep. ἀδέσπ. DXIV. in imaginem Pythagorae: Αὐτὸν Πυθαγόρην ὁ ζωγράφος, ὃν μετὰ φωνῆς εἶδες ἄν, εἰ γε λαλεῖν ἤθελε Πυθαγόρης.

XXIX. Planud. p. 318. St. 458. W. ubi plurima ſunt Epigrammata in eandem Medeae a Timomacho pictam imaginem. Noſtrum inprimis expreſſum ex *Antiphili* Ep. XX. τὴν ὁλοὴν Μήδειαν ἔτ' ἔγραφε Τιμομάχου χεὶρ, Ζῆλόν τε καὶ τέκνοις ἀντιμαθαινομένην, ubi vide not. T. II. P. II. p. 52. ſq.

¶. 500.] *XXX.* Planud. p. 322. St. 461. W. In Minervae armatae ſignum Athenis. Nullam cauſam eſſe ait, cur dea in media urbe arma gerat. εἰκὼ ποε. Reſpi-

Digitized by Google

citur ad notam illam de contentione inter Minervam et Neptunum fabulam.

XXXI. Planud. p. 325. St. 464. W. In Venerem armatam Lacedaemone. Lusus poëtarum de hoc signo recensuit et exposuit *Heynius* in Comment. Soc. R. T. IX. p. 108. — V. 3. Venerem poëta Lycurgi legibus obtemperantem, Spartanosque non, ut alios mortales, sagittis, sed gravioribus telis vulnerantem fingit. Turpe putabant Spartani arcu et sagittis uti, nec eminus, sed cominus pugnare didicerant. Itaque Venus quoque Spartanos aggreditur cominus τύπτειν ἐγχειδίοις. — V. 5. Κυθείης. Edd. vett. ante Stephan.

XXXII. Planud. p. 326. St. 465. W. ubi et alia sunt in Venerem Anadyomenen Epigrammata. Noster ante oculos habuit *Antip. Sidon.* Ep. XXXII. ubi vide not. T. II. P. I. p. 40. — θαλασσαίης λοχείης. *Leonid. Tar.* Ep. XLI. Venerem πατρὸς ἐκ κόλπων ἐκφυγεῖν dicitur; quanto rectius quam apud Nostrum! — V. 2. ἀντιλλαίην. Vulgo. Forma ἀντίλλαιος est ap. *Antip. Sid.* l. c. — V. 5. Si tanta pulchritudine conspicua fuit Venus eo tempore, quo ante Paridem stetit, immerito Pallas Paridi succensuit, tam formosae deae pulchritudinis praemium tribuenti.

¶. 501.] *XXXIII.* Planud. p. 378. St. 516. W. Lemmati fidem non habeo. Scriptum videtur hoc distichon in pateram, cujus imo fundo piscículi insculpti erant, in concava vasis parte, tanquam in maris sinu natantes. Respicitur autem verbis, οὔτω Βάκχον ἔδυτο θύρης, ad fabulam de Bacchi ex Thracia fuga, ap. *Homer.* Il. Z. 130. Simile toreuma describit *Martial.* L. III. 35. *Artis Phidiacae toreuma clarum, Pisces adspicis: adde aquam, natabunt.*

XXXIV. Planud. p. 380. St. 518. W. In Pythagorae statuam, quae non docentem, sed silentem illum re-

praesentavit. Similiter lusit Anonymus auctor Ep. ἀδεσπ. DXIV. quod etiam *Juliani* esse suspicor. — V. 1. αὐτόν. Ed. pr. Flor. contra poëtae mentem, ut ex sq. disticho apparet. — φύσιν ἀριθμῶν. numerorum naturam, unde Pythagoras omnium rerum ortum explicabat. — V. 3. τὸν ἐν σιγῇ. Quia discipulos silentio erudivisse dicitur. Huc referendus locus *Claudiani* de Fl. Mallii Cons. v. 90. *Quicquid Democritus risit dixitque tacendo Pythagoras.* Cf. *Palladas* Ep. LXXVII. et quae collegit *C. Rittershus.* ad *Porphyr.* de Vita Pyth. nr. 19. p. 20. sqq. ed. Kust. — V. 4. Haereo in ἔνδιν, quod quo commode referam, non habeo: *Hinc* (ut illum prudenter silentem repraesentaret) *vocem occultavit* — — vehementer jejunum et tautologicum est. Fortasse scribendum:

καὶ τάχα φωνὴν
ἔνδον ἀπουράσαι (sive ἀπέκρυπτεν), καὶ τόδ' ἔχειν ἐπάσῃ.

Statuarius vocem, quam operi suo tribuere potuisset, *intus* occultare maluit. Hunc sensum poëtam efficere voluisse, probabile est ex disticho supra adscripto ad Ep. XXVIII. Ad postrema verba cf. *Ovid.* Heroid. XIII. 155. de cerea Protesilai imagine: *Crede mihi; plus est, quam quod videatur imago. Adde sonum cerae, Protesilaus erit. Anacr.* Od. XXVIII. fin.

XXXV. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 358. St. 498. W. — V. 2. τοὐλιπτές. Ald. 2. 3. Asc. Steph. τοὐλλιπτές. Ed. pr. Flor. et Ald. pr. Veteres in exstruendis aedificiis, et interioribus eorum partibus distribuendis coeli et temporum anni rationem habuisse, apparet ex *Vitruvio* VI. 7.

XXXVI. Vat. Cod. p. 467. Plan. p. 359. St. 498. W. συθαστικὸν esse in lemmate notatur, sed perperam. Cons. Ep. *Leonidae Alex.* (seu *Tarentini* potius) XXX. T. II, p. 196.

XXXVII. Vat. Cod. p. 468. Plan. p. 360. St. 500. W. Suggestum, de quo Craterus Sophista verba solebat fa-

cere, fortunam ſuam ſibi gratulatur. — V. 2. ἐτρυφέμην. δένδρεον ἀνεμοτρεφὲς illuſtravimus in Exercitt. crit. T. II. p. 77. — λιγυροὶ ἄνεμοι, circum arborem dulci ſuſurro ludentes, et aves canorae in ejus frondibus conſidentes, ſuaviorem et graviorem eloquentiae Crateri ſonum portendebant. — V. 4. ἐτρέφην. Vat. Cod. — ¶. 502.] V. 5. In eundem Craterum vide Ep. LXIV. et LXV. — ἄρδομαι. perfundor Crateri eloquentia, et quaſi nutrior, ut olim ventis et pluvia. Verbi ἄρδεσθαι nutriendi ſignificationem illuſtravit *Wyttenb.* ad *Plutarch.* de S. N. V. p. 117. ſq. et *Heynius* ad *Pindar.* Ol. V. 55. p. 64.

XXXVIII. Vat. Cod. p. 480. Plan. p. 378. St. 516. W.

XXXIX. Vat. Cod. p. 435. ſq. Planud. p. 28. St. 43. W. In Tatianum quendam, incorruptae probitatis virum, quem cum Imperator gravioribus negotiis adhibere vellet, ille paterna rura et otium ſplendidiori conditioni praetulit. — Ceterum incertum eſt viri nomen. Nam in Planudeae edd. omnibus Τατιανὸς vocatur, in Vat. Cod. Τυτιανός. Haec cl. editor pro arbitrio ſuo in Τατιανὸς mutavit. — V. 3. ἐν βίοις γ. γαλήνῃ paſſim de vita tranquilla. *Phileras* ap. *Stob.* Tit. CII. p. 482. ἢ μὲν δὴ πολίεσσι πεφύρηται χαλεποῖσι, Θυμέ, γαληναίῃ δ' ἐπεμίχθης οὐδ' ὅσον ἔσσον. — V. 5. Patrimonium tuum, juſte partum, colis et auges, civium tuorum bona minime attingens. τῶν ἐρχομένων. Magiſtratum fuiſſe Tatianum, ſed in parva urbe, hinc apparet. — ἐ. πρὶν Vat. Cod. et in marg. πλήν. — V. 6. πλοῦτος Vat. Cod. a pr. man. — σύνθρονος Δίκη. Juſtitia, quae tibi jus reddenti haud ſecus ac Jovi aſſidet. *Heſiod.* Θ. καὶ Ἡ. 258. Δίκη — Διὸς πὰρ Διὶ πατρὶ καθεζομένη Κρονίωνι. Similiter regi juſtitiam aſſidere ait *Themiſt.* Or. XVI. p. 201. Δίκη πάρεδρος βασιλεῖ καὶ κόσμος τῆς πόλεως. De Baſilio proconſule *Himerius* Or. XIII. p. 602. in loco mutilo et ſic fortaſſe conſtituendo:

tuendo: Ἐκεῖνος (Achilles) μὲν ὅπλα ἔχων χρυσᾶ [ἡρίστευεν] καὶ διέπαξε [τοὺς] Ἕλληνας· σὺ δὲ ἡμῖν οὐχ ὅπλα χρυσᾶ, δίκην δὲ ἔδειξας (vulgo τινα) χρυσῆν καὶ θέμιν. ταύτας δὴ τὰς τοῦ πατρὸς [ἀρετὰς] παρέδρους λαβὼν ἦλθες εἰς Ἕλληνας. Ad hunc locum *Wernsdorfius* similia, etiam noſtrum carmen excitavit.

XL. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 229. St. 334. W. — V. 1. αὐτήν. De expreſſa ſimilitudine. Vide ad *Chriſtodori* Ep. II. p. 472. — αἰεί. Tam bene et ad vivum expreſſam Theodotes cum videmus imaginem, luctuoſa ejus memoria tantopere refricatur, ut optandum ſit, pictorem a fine propoſito aberraſſe.

XLI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 241. St. 357. W. — V. 1. γλυκερόν, quae dulcem ſimul et fortem vocem pectore edebat. Generalis haec laus citharistriae, nec ad Ionicam et Doricam modulationem cum *Brodaeo* referri debet. — θερὸν ἡδαμένη. *Agathias* Ep. X. εἶπότε δὲ τερπνικῷ βοιζήματι ῥήξατο φωνήν. Epigr. ἀδεσπ. CCCCLV. ἄρβηνα ἡδαμένα φθόγγον ἐπὶ κταμένῃ. *Eurip.* Suppl. v. 710. ἔῤῥηξε δ' αὐδὴν ὥσθ' ὑπηχῆσαι χθόνα. ubi ſimilia protulit *Marklandus*. — V. 2. θηλυτέρης. Vat. Cod. quod Planudeae lectioni non videtur praeferendum. — V. 4. λευγαλέῳ. Ed. Steph.

¶. 503.] *XLII.* Vat. Cod. p. 301. Bis in Planudea exſtat, p. 241. St. 351. W. et p. 282. St. 408. W. — V. 1. οὔτε. Vat. Cod. *Fortem* Calliopes vocem, quam praecedens carmen laudat, etiam h. l. miratur poëta. Hanc vocis vim et virtutem, quam nec muliebris naturae imbecillitas, nec ſenectus fregerat, vix demum cum vita amiſiſti. — V. 4. „Vulgo legitur: φεῦ, φεῦ, Καλλιόπη, σὴν κατέλυσας ἠχώ. Quod dedi multo acutius ex „admodum veriſimili conjectura eſt cl. Reiskii.“ *Br.* Acutam eſſe hanc conjecturam non nego; an vera ſit

eadem, dubito. Certe *Julianus* sic potius, quam librarii vitium corrigi videtur.

XLIII. Vat. Cod. p. 436. Anth. Plan. p. 18. St. 29. W. Expressum ex *Metrodori* parodia carminis *Pasidippi*, T. II. p. 476. — V. 2. εὐχος ἑταιρείῃ. Duo haec vocabula vulgo commate sejunguntur. Et sic *Grotius: dant fora nosci, Dant decus.* Huic interpunctioni nonnihil favet Ep. *Metrodori*: εἰν ἀγορῇ μὲν κόδεα καὶ πινυταὶ πρήξιες. ubi κόδεα respondent τῷ εὐχος. Elegantior tamen et gravior sensus ex Brunckiana interpunctione emergit. — In fine vers. vulgatum ἄκη, quod cum κρυπτὰ non bene coit, ex Vat. Cod. emendatum est. Meliorem hanc lectionem expressit *Grotius: abscondit, si qua molesta, domus.* — V. 6. φροῦδος. Orbi liberis non timent. — V. 7. ἐπάξιν. Vulgo.

XLIV. In Vat. Cod. p. 359. hoc distichon annexum est Epigrammati *Julii Polyaeni* II. probante doctissimo *Chardon de la Rochette* Mag. Encycl. T. I. VI. an. nr. 3. p. 322. Mihi secus videtur. *Polyaeni* Epigramma bene terminatur v. 4. Nec in nostro disticho quidquam ad integritatem desiderabis, si γνώμην esse reputes, qualia multa seriores inprimis Epigrammatarii conscripserunt. Ceterum *Juliano* inscribitur, nescio quam bene, in Plan. p. 70. St. 101. W. In Cod. Laurent. certe *Palladae* tribuitur, in Cod. Band. p. 99.

XLV. Vat. Cod. p. 426. Plan. p. 79. St. 115. W. In navigium, quod, cum maris pericula effugisset, in terra incendio crematum est. Expressum carmen ex *Leonidae Tar.* LXII. ubi vide not. T. I. P. II. p. 119. — V. 2. μητρίαις. Vulgo. δημητρίας. Vat. Cod.

XLVI. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 196. St. 285. W. In eodem argumento luserunt *Antiphil.* Ep. XLII. *Hetrusc. Mess.* Ep. T. II. p. 307. — V. 1. αὐτόστολος. Sua

ipſius cymba, non Charontis uſus. Alio ſenſu αὐτόστολος vocat Leandrum *Muſaeus* v. 255. — ¶. 504.] V. 6. ἐυλλήξας. Ap. *Herrnſc. Meſſen.* l. c. κοινὰ λαχοῦσα τέλη piſcatoris navis, tuetur vulgatam *Juliani* lectionem contra *Caſauboni* conjecturam σννήσας tentantis. Mydon cum ad vitae finem perveniſſet, una cum incenſa cymba eſſe deſiit. — V. 7. πέλεν ὁκ. Vat. Cod. — λέξων. Ed. pr. Flor. — V. 8. Μύγδον. Vat. Cod. — ἐς βίον. ad victum comparandum, vitamque ſuſtentandam.

XLVII. Bis legitur in membr. Vat. p. 241. in marg. et p. 436. Planud. p. 6. St. 11. W. Hiſtoria, ſaepe ab Epigrammatariis tractata, de matre Spartana filium ignavum ſua manu necante. Cf. *Tymnis* Ep. IV. *Antip. Theſſ.* XXVI. Ep. ἀδέσπ. CCCCLV. — V. 1. 2. laudat *Suid.* in μνῆστις T. II. p. 569. — V. 2. ἐκτουνεν. Vat. Cod. — γνήσιον αἷμα. Lacedaemon genuinam ſobolem non patria et genere, ſed fortitudine, in bello exhibita, dijudicat. Nec mirum itaque, matrem ignavum filium tanquam alienum et extraneum interfeciſſe.

XLVIII. Planud. p. 207. St. 301. W. „Duo diverſa „ſunt Epigrammata in membranis (p. 298. ſq.), ſingula „unius diſtichi, quae ſeparanda eſſe ex aliorum in idem „argumentum comparatione palam eſt.“ *Br.* Conf. inprimis Epigr. ἀδέσπ. CCCCLXXIII. – CCCCLXXVIII. quae omnia expreſſa ſunt ex archetypo *Simonidis* Ep. LIX. T. I. p. 137.

XLIX. Vat. Cod. p. 299. Planud. p. 251. St. 364. W. Naufragum poëta alloquutus, Ne, inquit, ventos et undas accuſes, cum tua te cupiditas perdiderit. — V. 1. πόντος ὅλεσσε καὶ οὐ πν. Vulgo et in Vat. Cod. quo tacite mutato *Brunckius* verſum dedit minime elegantem. — V. 3. ὀλίγος βίος. *Propert.* L. III. 5. 70. *Vivet ante ſuos dulcis conviva penates, Pauper, at in terra,*

nil ubi flere poteſt. Terrae et agriculturae bona cum navigationis periculis eleganter comparata vide in Ep. Anthol. Lat. L. III. 62. p. 501. ſqq. et ap. *Libanium* T. IV. p. 992. ſqq. ed. *Reisk.* — V. 4. *κέρδος ἀκλλέμαχον. Leontid. Alex.* Ep. XXVIII. *Ἴδοιμα γὰρ οὓς πάρος ἴτλην Κινδύνους, ἐνέμοις ἀντικορυσσόμενος.* Similia vide ap. *Dorvillium* ad *Charitonem* p. 87.

L. Vat. Cod. p. 253. in marg. inferiore, et p. 298. hoc Epigramma *Juliano* vindicat. In Plan. p. 219. St. 318. W. *ἄδηλον* inſcribitur. Fingit poëta Timonem in trivio ſepultum et de hominum circa illum locum frequentia conquerentem. Conf. ad *Hegeſippi* Ep. VIII. T. I. P. II. p. 76. — V. 2. *πόχη.* Vat. Cod. utroque loco; in priore tamen *ο* ſuperſcriptum. — ¶. 505.] V. 3. *πάντ' ἐπεὶ Τίμων πέφνε.* Vat. Cod. loco pr. — Pro *καλέουσιν* idem loco ſec. *κατέουσιν*, quod non plane ſpernendum. Vulgata tamen Timonis ingenium melius videtur exprimere. — V. 4. *καὶ μόνος.* Ductus color ex *Archiae* Ep. XXXIII. in naufragum ad maris litus ſepultum: *μάχθων δ' οὐδ' Ἀΐδης με κατεύνασεν, ἦνικα μοῦνος Οὐδὲ θανὼν λείψω πέπλιμαι ἠϊόχῃ.* ubi vulgatam lectionem *λείψω ἠϊόχῃ* nuper egregie munivit *Huſchke* in Analect. crit. p. 122. ſq.

LI. Vat. Cod. p. 301. Planud. p. 230. St. 334. W. Epitaphium in mulierem et nomine et forma *Pulchram*, eandemque caſtiſſimam. — V. 2. *Χαρίτων ἕαρ.* Charitum jucundiſſima. Ep. LVII. Similiter *Antip. Sidon.* Ep. LXXV. *κῦδος καὶ Σμέρδις, τὸ Πόθων ἔαρ.* Amoeniſſimam totius populi partem, juvenes, *τὸ τοῦ δήμου ἔαρ* appellabat *Demades rhetor* ap. *Athen.* L. III. p. 99. D. cui ſimilia dedit *Valcken.* ad *Herodot.* L. VII. 162. p. 580. Parum diverſum, quod noſtes habet Ep. LVI. *ἡδυλέων Χαρίτων ἄνθος, Ἀναστασίη.* — V. 3. *συνόνυμον μούνῃ.* *Hyperides* ap. *Stob.* T. LXXII. p. 441. 18. *τοὺς (παλλακοὺς) περὶ τὰς ἑξείσους*

Digitized by Google

οὐκέτι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ πρὸς τοὺς ἐτέρους. — V. 5. τίς λίθος. Epigr. ἄδεσπ. DCLVI. Τίς λίθος οὐκ ἐθέκρυσε, σέθεν φθιμένοιο, Κασάνδρου; Τίς πέτρος, ἥς τῆς αἷς λύσσαις ἀγλαΐας; Pro ἐξήρωαξε in vulgatis edd. et ἐξέρωσε et ἐξέρωσσε legitur.

LII. Vat. Cod. p. 302. Planud. p. 230. St. 335. W. Facetum Epigramma. Gratias agit maritus conjugi, quod ſibi morte libertatem reddiderit. — V. 2. ῥύσια. Pauperibus eleemoſynam distribuit, ut animam tuam ex flammis et cruciatibus ſolveret.

LIII. Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. In naufragum, cujus cadaver undae in patriam detulerant. — V. 1. Ventis iraſci debes, non undis. — V. 3. ἀθάμαστον. Vat. Cod. Ed. Flor. Ald. 1. 2. 3. Aſcenſ. Nic. Sab. Eaedem edd. ſequ. verſu ἐξενύλιος.

¶. 506.] *LIV.* Vat. Cod. p. 299. Plan. p. 250. St. 363. W. Naufragus nautis, qui ejus cadaver ex undis exceperant et humaverant, gratias agens, ut ſalvi in portum perveniant, precatur, aut, ſi quid acciderit, ut idem illis ab aliis beneficium contingat. — V. 2. Μαλειάων. Periculoſiſſima nautis loca. Iis, quae notavimus ad *Gaetulici* Ep. VII. T. II. P. II. p. 35. adde *Propert.* L. III. 17. 7. ἀδύνατα cumulantem: *Et placidum Syrtes portum, et bona litora nautis Praebeat hoſpitio ſaeva Malea ſuo. Ovidius* II. Amor. XVI. 24. cum domina *Nec timeam veſtros, curva* (f. *torva*) *Malea, ſinus.* — V. 3. μέξει. Vat. Cod. — Minus recte *Joſ. Scaliger* in not. mſc. tentabat ἢν δέ τυ μέξῃ, i. e. εἰ μ. quam formam Dorienſibus propriam hoc carmen non admittit. Idem v. 1. corrigebat καὶ σῆμά τι χώσας — non magis felicitet. Vulgo quidem σῆμα, τάφον χεῦαί τινι dicitur. *Sophocl.* Antig. 80. τάφον χώσουσ' ἀδελφῷ. Ibid. v. 1203. τύμβον δεδόμηνον χώσαντες. Plura cumulare nihil attinet. Quum

autem verbum χωννύναι proprie ſit, aggerere, affundere terram, ſignificare coepit etiam ſepelire, operire terra; cujus ſignificationis vi cum ablativo rei, quem vocant, jungitur. *Euripid.* Oreſt. 1585. ἐκτόδος δάμαρτος νέκυν, ὅπως χώσω τάφῳ. qui locus noſtram lectionem abunde confirmat. Rem conficit Ep. Noſtri LXX. 3. γαῖα γὰρ αἰδομένη λιτῇ μέγαν ἐνέρα χῶσεν. — V. 4. τοῦτον ἀ. χ. Vat. Cod. Cf. Ep. XLVIII. 4.

LV. Cod. Vat. p. 299. ſq. Plan. p. 251. St. 364. W. Pamphilum, philoſophum, *Suidas* commemorat T. III. p. 14. ubi conf. *Kuſterus*, an eundem, de quo hoc Epigr. agit, haud dixerim. — V. 1. ἔτευξεν. Vat. Cod. σὺ τέκες. Vulgo. — θῶκος Πλουτῆος h. l. nihil aliud eſt niſi ſepulchrum, quod Ἀιδης, Ἀιδου οἶκος appellatur; dicendi uſum docte illuſtravit *Huſchke* in Anal. crit. p. 124. ſqq. — V. 2. οὐρανόν. De Hercule *Euripides* in Heracl. v. 910. ἔστιν ἐν οὐρανῷ βεβακὼς θεὸς γόνος — φεῦγε λόγον, ὃς τὸν ἀΐδα δόμον κατέβα. — V. 3. Non adverſae fortunae hoc tribuendum, quod in maris fluctibus periiſti, ſed potius eam ob cauſam tibi evenit, ut omnium deorum regnis (κλήροις, partibus, quas quisque deorum in ſortitione accepit) ornamento ſis. Sic haec acceperunt *Brodaeus* et *Grotius*, qui vertit:

Non hoc paſſus eras, ut naufragus, optime, ſed tu,
Pamphile, ut ornares omnia regna Deum.

Alium tamen ſenſum quaerebat *Iſ. Caſaubonus*, qui in not. mſc. κόσμον ἴσχις tentavit, ſenſu non ſatis expedito.

LVI. Vat. Cod. p. 301. ſq. *Juliano* auctori tribuit, quod in Plan. p. 259. St. 373. W. *Paulo Silentiario* inſcribitur. Hoc et ſq. Epigramma ſcriptum eſt in Anaſtaſiam, quae haud major ſedecim annis, cum vix duodecim menſes cum marito exegiſſet, immatura morte exſtincta eſt. — V. 1. εἶχέ σε πατρός. Vulgata lectio, membranarum lectioni fortaſſe anteferenda. — V. 2.

χαρ. ἄνθος. Cf. ad Ep. LI. 2. — V. 3. καταδάκρυα. junctim edd. ante Stephan.

LVII. Vat. Cod. p. 302. etiam hoc carmen ad *Julianum* refert, cum in Planud. p. 259. St. 374. W. *Eratoſthenis* nomen gerat. Equidem *Juliani* eſſe vix puto, ſed imitatoris cujusdam, ejusque minime boni. — V. 1. Tempeſtas ab inferis exorta, ſive hiems apud inferos, quae te circumdat, ver tuum perdidit. — χαιτην ἰαχ. ex Ep. LI. 2. Ad rem comparandus *Statius* III. Sylv. III. 126. *media cecidere abrupta juventa Gaudia, florentesque manu ſcidit Atropos annos; Qualia pallentes declinant lilia culmos, Pubentesque roſae primos moriuntur ad auſtros, Aut ubi verna novis exſpirat purpura pratis.* — ὠμοφάγων. *Mors, quae perpetuo cunctos abſorbet hiatu.* Anthol. Lat. L. IV. 63. p. 45. — ¶. 507.] V. 5. ἀλάωσιν. Vat. Cod. et edd. nec mutanda lectio. Verbum pendet a τύμβος, et accurate ſibi reſpondent verba: σὲ μὲν ἥρπασε τύμβος ἀπ' ἠελίοιο αὐγάς et τύμβος σὺν πόσιν γ. τε ἀλάωσεν ἀνίκης. Mors et te ſolis lumine privavit, et conjugem tuum patremque luctu obcoecavit, quandoquidem tu illis pro face eras.

LVIII. Vat. Cod. p 302. Plan. p. 259. St. 374. W. Colloquium de juvenis cujusdam immatura morte. Alter interlocutorum illum voluptatibus, alter malis vitae ereptum eſſe demonſtrat. — V. 3. ἀλλά. De puero Ep. Anth. Lat. L. IV. 308. p. 229. *Viciſti priſcos longaeva aetate parentes, Annis parve quidem, ſed gravitate ſenex.* In mentem venit illud poëtae Itali: *Sotto biondi capei canuta mente.* — V. 3. ἀπεστυφάλιξε. Ed. pr. Flor.

LIX. Vat. Cod. p. 218. Plan. p. 271. St. 391. W. De Archilochi ad inferos deſcenſu, ad Cerberum. V. 1. 2. *Suidas* laudat in δειμαλέος T. I. p. 530. Errabat *Toupius* in Epiſt. crit. p. 125. cum de Diogene mortuo

Digitized by Google

agi putaret. — V. 3. θυμὸν ἰάμβων δεινόν. Jambis tribuitur, quod poëtae fuit, quem *proprio rabies armavit iambo. Horat.* ad Piſon. 79. — πικροχόλου. *Gaetulic.* Ep. VI. in tumulum Archilochi, ὃς ποτε πικρὴν Μοῦσαν ἰχιδναίῳ πρέθος ἔβαψε χόλῳ. — V. 5. Noſti, quantum ipſius vox valeat, quae etiam Lycambis filias ad inferos coëgit deſcendere. — „διστάς, Vulgo τριστάς. Cod. „Laſcaris, quod ideo recepi, quia in antiquioris poëtae „carmine, quod Gaetulici eſt, ſupra p. 167. trium „Lycambis filiarum mentio.“ *Br.* At in talibus ſaepenumero discrepant ſcriptores (vide *Bayle* Dict. v. *Archilochus*, not. D.); nec *Gaetulicum* expreſſit Noſter, ſed alium quendam, cujus Epigramma periit.

LX. Vat. Cod. p. 218. Planud. l. c. Archilocho inferna regna accedente, Cerberum poëta hortatur, ut curatius quam antea Orci portas obſervet, ne umbrae Archilochicorum carminum timore ad fugam compellantur. — V. 1. τὸ πέρισθε, diviſim, vulgo et ap. *Suidam*, qui hoc diſtichon laudat in βέρεσθρον T. I. p. 430. — τρισσέ, triceps Cerbere. — V. 3. 4. *Suidas* in ἀλυσκάζειν T. I. p. 128. et in Ἀνακαμβιάδες T. II. p. 467. Utroque loco φθέγμα exhibetur, ut eſt in Plan. In Vat. Cod. φλέγμα, ſed ſuperſcriptum γρ. θεγμα. Eadem eſt diverſitas in *Erycii Cyzic.* Ep. XI. 4. ubi Parthenius, Homeri cenſor, Πειρίθοον ἐνήμυσε μύρια κεῖνα φλέγματα. — V. 3. ἔλιπον. quaedam edd. vett. et ἀλυσκάζουσι.

LXI. Vat. Cod. p. 213. Planud. p. 277. St. 401. W. Cum hoc diſticho in edit. Flor. conjungitur aliud, quod in Planudea proximo loco legitur (inter ἀδέσπ. DXXVII.); unde *Schneiderus* in Peric. crit. p. 122. totum carmen ſic conſtituendum exiſtimat:

Παλλάδι μὲν τόδ' ἄεισα, καὶ ἐκ τύμβου δὲ βοήσω·
πίνετε, πρὶν ταύτην ἀμφιβάλησθε κύνα·
ἀλλὰ πιὼν τάδνηκας, Ἀνακρέον. — ἀλλὰ τρυφήσας,
καὶ σὺ δέ, μὴ πίνων ἵξεαι εἰς Ἀΐδην.

Digitized by Google

Huic ſententiae non ſolum hoc patrocinatur, quod ſic ſenſus efficitur longe argutior, verum etiam hoc, quod alterum diſtichon *Juliano* diſerte tribuitur in Vat. membr. Εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ αὐτοῦ. Vel ſic tamen membranarum auctoritatem ſequendam et duo haec diſticha ſeparatim a *Juliano* ſcripta eſſe exiſtimo. Huic enim poëtae argutas lectiones et acumina ex conjectura tribuentes, vereri debemus, ne ei affingamus, quod ipſe non agnoverit.

¶. 508.] *LXII.* Vat. Cod. p. 301. „Planudeae re„giorum codd. optimus, ut Vatic. membrana, epigram„ma hoc Juliano adſcribit. Non omnia vulgatae Antho„logiae vitia Planudi ſunt tribuenda; multorum culpa „liberandus eſt, quae in librariorum ſocordia haeret, „quod ſaepe animadverti ex comparatione antiqui illius „codicis cum Vat. membranis.“ *Br.* In Planud. p. 281. St. 407. W. ἄδηλον eſt. Scriptum eſt in Theodorum quendam, cum quo *Julianus* omnem veterum poëtarum multitudinem interiiſſe ait; quae *Brodaeus* de Theodoro interpretatur poëta, quem cum alia heroïca, tum carmen de Cleopatra ſcripſiſſe tradit *Suidas* in Θεόδωρος T. II. p. 176. Quod ſi verum eſt, *Julianus* Theodorum omnes veterum poëtarum virtutes carminibus ſuis expreſſiſſe et quaſi comprehendiſſe ait, ita ut illi, dum viveret, revixiſſe, et ſimul cum eodem periiſſe viderentur. Alius fuit Theodorus, admodum illuſtris, Tragoediarum actor, quem Aëropes (ſive Meropes, vide *Valcken.* Diatr. p. 182. A.) partes agentem crudeliſſimo tyranno lacrymas elicuiſſe tradit *Aelianus* V. H. XIV. 40. ubi vide *Perizon.* quemque inter clariſſimos hujus generis homines recenſet *Plutarch.* T. II. p. 348. E. Cf. *Fabricii* Bibl. Gr. T. II. p. 324. ed. *Harl.* Sed *Julianum* ſuae aetatis ſcriptorem celebraſſe veriſimile eſt. Eum Grammaticum fuiſſe, ex ſeq. Epigr. ſuſpicari licet. — V. 3. πῶεα γὰρ ἴμεν. Vulgo. π. γὰρ ἔκειν. Hic ut *Brunckius*

optime dedit ἀμνεύοντι, sic γάρ, quod praecedentis enuntiationis causam reddit, temere ab eo mutatum esse puto. — V. 4. πάντα. Quasi, illis cum Theodoro sepultis, nihil jam supersit, quod in censum venire mereatur.

LXIII. Vat. Cod. p. 301. Plan. p. 282. St. 408. W. Ἰουλιανοῦ. In eundem Theodorum. — V. 1. μνῆμα. non tumulus tibi exstructus, sed libri, quos edidisti, pro monimento tuo habendi sunt. οὐδ' ἐπὶ τ. Vulgo. — V. 2. ἐπὶ β. Vat. Cod. quod suavius ad aures accidit. — V. 3. κἶον. Theodorus libris suis veterum poëtarum memoriam ab oblivione vindicaverat. μόχθος opera eorum significare debet. *Huetius* p. 28. hinc colligebat, Theodorum veteres poëtas carmine celebrasse. Eadem tamen de eo praedicare potuit noster, si veterum vitas enarravit et opera recensuit. Ex plurimis Theodoris nullus est, ad quem haec apte referri possint. — V. 4. νοερῶν Vat. Cod. et edd. Causam mutationis, quae quidem sat gravis sit, non reperio.

LXIV. Vat. Cod. p. 295. sq. Planud. p. 285 [2]. St. 412. W. in Craterum sophistam, cujus cathedra Ep. XXXVII. commemoratur. Ex hoc carmine eum immatura morte periisse intelligitur. — V. 2. ἄξιον. priscorum illorum temporum heroibus virtute comparandus. Similiter fere *Antip. Thess.* Ep. XXIV. στίχον αἴνεσον Ἀντιμάχοιο, Ἄξιον ἀρχαίων ὀφρύος ἡμιθέων. — V. 3. ἐνιγρὸς ἀντιπάλοις. pessimis adversariis. ἐνιγρὸς ὁ φαῦλος λέγεται, καὶ ἐνιγρὸν τὸ ἐνιαυτόν. *Suidas*, ubi vid. *Kusterus*. — γόῳ insolenter de morte ipsa, cum proprie luctum de mortuis significet. An μόρῳ scribendum? — V. 4. δάκρυα. Vat. Cod. — V. 6. κόσμον ἄκοσμον. mundum mundo suo (ornamento) privare voluit.

LXV. Vat. Cod. p. 296. Planud. p. 285 [2]. St. 413. W. Ejusdem Crateri eloquentiam et apud omnes

admirationem celebrans, illo defuncto, ait, omnes rhetores obmutuiſſe, cum nemo inveniretur, qui dicentibus aurem praeberet; eloquentiam igitur una cum Cratero interiiſſe. — V. 1. τί σοι πλέον. Quid tibi nunc prodeſt, quod eloquentiae tuae aemulis et dicendi et tacendi cauſa fuiſti? — V. 3. Te vivente omnes loquebantur. — Nova laudandi ratio, cujus vim non penitus perſpicio. Magnorum oratorum eloquentia, tantum abeſt, ut alios ad dicendum excitet, ut iis potius ſilentium imponere ſolcat. Acumen igitur in his latere videtur, quod non extrico. — ὑμετέρης. Notandus pluralis numeri uſus pro ſingulari, τῆς σῆς. — ἔδησαν ὄπα. de obmutescentibus. Alio ſenſu δίδεται στόμα dixit *Lucillius* Ep. XLVIII. 2. — V. 5. ταυόσσαι ὦτα λόγοις. arrectas dicentibus aures praebere. Taedet homines reliquorum ſophiſtarum, quos tu dicendo tantopere ſuperabas. — Κρατερῷ. Cratero et eloquentiae idem finis.

¶. 509.] *LXVI.* Vat. Cod. p. 216. *Juliano* vindicat, quod in Planud. p. 283 b. St. 419. W. ἄδηλον eſt. De Democrito ad Proſerpinam, ut ridentem ejus animam benigne recipiat, Cereris memor, cujus vehementem luctum riſus leniverit et temperaverit. — V. 1. laudat *Suidas* in ἀμείδητος T. I. p. 138. qui Περσεφόνη legit. — Male vulgo inciditur poſt Δημοκρίτου, cum εὐμενέως ad δέχνυσο pertineat. — V. 4. ἔκκριψε γέλως. Nota fabula. Vide *Heynium* ad *Apollodor.* I. 5. 1.

LXVII. Vat. Cod. p. 216. Planud. p. 289. St. 427. W. Vulgo ſine auctoris nomine proſtat. Paulo vividior foret oratio, ſi loquentem feciſſet Democritum ſic forte:

Πλούτων δέξο μ', ἄναξ, Δημόκριτον.

idque ipſum olim reponendum putabam. Nunc languidiorem lectionem *Juliani* ingenio magis convenire exiſtimo. — V. 2. γελάοντα. Vulgo.

LXVIII. Vat. Cod. p. 298. Planud. p. 289. St. 426. W. in Pyrrhonem Scepticum. Ridet philoſophum de omnibus, etiam de morte ſua dubitantem. — V. 1. *κέσθαναν.* Vat. Cod. — *ἐπέχω.* Cf. *Luciani* Vitar. Auct. §. 27. T. III. p. 114. ſq. ed. Bip. — V. 2. *ἐπέχη.* Vat. Cod. — *ἐκεῖνο ἔκανεν τ.* Nihil hîc dicit poëta, quod Pyrrhonem ejusque in disputando rationem propius tangat. Inter vitam mortemque nihil intereſſe dicebat Pyrrho, cujus de hac re dictum laudat *Stob.* T. CXX. p. 607. *Πύῤῥων ἔλεγεν μηδὲν διαφέρειν ζῆν ἢ τεθνάναι· καί τις ἔφη πρὸς αὐτόν· Τί οὖν οὐ σὺ αὐτὸν ἀποθνήσκεις; ὁ δέ, ὅτι, εἶπεν, οὐδὲν διαφέρει.*

LXIX. Vat. Cod. p. 300. Planud. p. 191. St. 279. W. „Lemma in cod. Vat. Εἰς Ἰωάννην τὸν γαμβρὸν Εὐφημίας γυ„ναικὸς Ἰουστίνου. At falſum eſt. Juſtinus enim ex Eu„phemia conjuge prolem nullam ſuſcepit. Joannes au„tem, de quo hic agitur, Hypatii, imperatoris Anaſtaſii „fratris, fuit nepos et uxorem duxit Praejectam Vigi„lantiae, Juſtiniani Imper. ſororis, filiam, quae Vigi„lantia hîc ἀνάσσης nomine deſignatur.“ *Br.* — V. 4. *ἀρτιτεκ.* Sententia paſſim ap. veteres occurrit. Similes locos collegit *Ritterſhuſ.* ad *Oppian.* Halieut. L. II. 640. p. 251.

LXX. Planudem hoc carmen non intellexiſſe apparet inde, quod illud p. 251. St. 364. W. in caput de Naufragis retulit. „Hypatius, Magnae, Anaſtaſii Imp. „ſororis, filius. Vide *Du Cangium* de Famil. Byzant. „p. 87. auctoresque ibi laudatos. In mari non periit, „ut imperite Brodaeus interpretatur; ſed Juſtiniani „juſſu capite multatus eſt, et cadaver in mare pro„jectum. Argutum eſt Epigramma, quo laudatur Hy„patius absque peſſimi imperatoris invidia. In eundem „Hypatium factum eſt etiam ſequens carmen, ex quo „apparet, Juſtinianum, poſtquam ſublato rivali deſerbuit

»ira, cenotaphii honorem manibus conceſſiſſe, quod »factum putida adulatione extollit Julianus. Unius »aſſis non ſunt, quae ſatis prolixe de hoc carmine dis»putavit Reiskius.“ *Br.* Brodaeus de *viro conſulari* agi putabat hoc carmine, de Hypatio ne cogitans quidem. Vide de eo *Gibbon Hiſtory of the Decl. and Fall of the R. E.* VII. p. 70. Baſ. Cenotaphium loquitur. — V. 3. Terra ſeſe minus dignam putans, quae tantum virum tegeret, eum oceano potius tradidit.

¶. 510.] *LXXI.* Vat. Cod. p. 300. in cujus margine adſcripta ſunt haec: *οὗτος ὁ ταλαίπωρος παρὰ Ἰουστινιανοῦ τοῦ βασιλέως ἀπεσφάγη ἐν περιγκίπῳ.* (ſive *περιγκίπῳ*, quae eſt pars Conſtantinopolis. Vide *Du Cange* Gloſſar. p. 1227.) *ἦν δὲ ἀνεψιὸς Ἀναστασίου τοῦ πρώην βασιλεύσαντος. τοῦτον ἔστεψεν ὁ δῆμος μὴ βουλόμενον ἐν τῷ Ἱπποδρομίῳ. καὶ διὰ τοῦτο ταῦτα ἔπαθεν.* Deinde: *ἐβλήθη δὲ ἐν τῇ θαλάσσῃ ἀπὸ προστάξεως Ἰουστινιανοῦ καὶ ταφῆς οὐκ ἔτυχεν.* Edidit *Jenſius* nr. 90. *Reisk.* in Anthol. p. 152. nr. 741. Vide *Brunck.* ad praeced. Epigr. Putidam *Juliani* adulationem, quam in eo reprehendit cl. editor, equidem non agnoſco; ſed eum potius ſub laudantis ſpecie Juſtinianum irridere puto, qui cenotaphium exſtruxerit ei, quem prius trucidari et fluctibus committi juſſiſſet. — V. 1. *αὐτὸς ἄναξ.* Juſtinianus ipſe iraſcebatur fluctibus maris, qui Hypatii cadaver ſubmerſiſſent. *πολυφλοίσβοισι.* Vat. Cod. Idem v. 2. *καλυψάμενος.* Utrumque emendavit *Salmaſ.* in Ap. Guyet. — V. 4. Mare Hypatium occultans impedimento fuit, quominus Imperatoris munificentia et benignitas ſeſe exſereret. — V. 5. *μέγα δεῖμα.* Vat. Cod. quod emendavit *Salmaſius.* Cum *Jenſius* edidiſſet *κραδίης σήματι τῷδε*, *Luichius* in Praef. ad Carm. Sepulcr. p. XIII. nomen ejus, qui cenotaphium exſtruxiſſet, excidiſſe putabat. Sed *μέγα δεῖγμα* reponendum eſſe, verbo monuit *Dorvillius* ad *Charit.* p. 81.

Digitized by Google

cui, quamvis nullam auctoritatem afferenti, obsecutus est *Reiskius*.

Juliano Vat. Cod. tribuit Ep. *ἀδέσπ.* DXXVII. Conf. not. ad Ep. LXI.

MENSES AEGYPTIORUM.

Vat. Cod. p. 423. Planud. p. 122. St. 176. W. *Palladio* hos versus tribuit, nescio qua auctoritate, *Salmasius* ad *Solin.* p. 304. A. De Aegyptiorum anno ejusque in menses descriptione consulendus *Scaliger* de Emend. Temp. p. 194. et 236. Nostro carmine in recensendis mensium nominibus usus est *Jo. Baptista Pius* Annot. Poster. Syll. III. 65. (Lamp. crit. T. I. p. 472.) — V. 2. φαωθί. Vulgo. φαωφί. Vat. Cod. et sic emendavit *Jos. Scaliger* in not. msc. — V. 3. φαιν̃ον. In marg. Wech. γρ. καὶ δύνουσιν. — V. 5. Τυβί. Respondet Romanorum Januario. Schol. edit. Wech. Ἐν γὰρ τῷ Ἰανουαρίῳ τοὺς ὑπάτους οἱ Ῥωμαῖοι καθίσταυν. — V. 6. omittit Vat. Cod. — V. 7. Ἄρεως. Vat. Cod. — V. 9. ἀρετάνῃσι φυλάττει. Vat. Cod. In marg. Wech. γρ. χαράσσει. — V. 11. Ἐπηφί. Vulgo et in Vat. Cod. — V. 12. φυείζων. Vat. Cod.

MARIANI SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

¶. 511.] *I.* Planud. p. 330. St. 469. W. In simulacrum Amoris coelestis, pro arcu reliquoque apparatu, quo vulgo instructus incedit, tres coronas manu, unam in capite gerentis. Amorem quatuor coronis ornatum

Digitized by Google

commemorat auctor Ep. ἀδιεπ. CCLIII. binas idem gerit in gemma exhibita a *Begero* in Theſauro Brandenb. p. 39. ubi noſtrum carmen excitatur. Amorem armis et alis carentem ſibi fingit *Themiſtius* Orat. XXII. p. 281. C. cujus verba adſcribam, ut a vitio liberem: τὸ δὲ παιδίον ἀκεῖνο τὸ ἐμμότερον τῆς ἡλικίας, ὃ τὰ χρύσεα φέρει δεσμὰ ταῖν χεροῖν, Ἔρως φιλίας ἐστὶν ὑπουργός. οὐκ ἔχει δὲ οὐδὲ πτερὰ οὐδὲ βέλη. οὔτε γὰρ πέτεσθαι βούλεται, καὶ ἀναίμακτον αὐτοῦ τὸ ἔργον. ἀλλ' οἵους ἂν καλούς τε καὶ ἀγαθοὺς καὶ οὕτως ἁρμόζοντας (f. καὶ εὖ προσαρμόζοντας), τούτους ευγκολλᾷ καὶ συνδεῖ. — V. 5. Dicta ſunt haec de Amore οὐρανίῳ ad mentem Pauſaniae ap. *Platonem* in Conviv. p. 180. ſq. T. X. p. 182. ſqq. ed. Bip. — V. 9. Pro πισύρων Schedae Krohn. τεσσάρων ex gloſſa. — Quatuor ſunt virtutes, quas cardinales vocant, inter quas ſapientia primum locum tenet. Hujus coronam in capite gerit Amor.

II. Vat. Cod. p. 469. ſq. Planud. p. 374. St. 513. W. In ſuburbium Amaſeae, propter inſignem amoenitatem Ἔρωτος nomine ornatum. Eodem nomine appellati cubiculi mentionem facit *Conſtantin. Porphyr.* in Ceremon. p. 118. A. quod lavacrum fuiſſe ſuſpicatur *Reiskius* p. 81. Color deſcriptionis in noſtro carmine ductus ex *Theocrito* Ep. IV. 5. ſqq. — V. 3. ἐρεσίης. Vat. Cod. — V. 4. πελόν. Vat. Cod. — ἰοστεφάνων καλύκων, roſae eſſe videntur violis cinctae, ut Ep. III. 6. ὑγρὸν ἴον ῥοδέῃ κιρνάμενον κάλυκι. κάλυξ enim cum florum folliculum in univerſum, tum roſas per excellentiam ſignificat. — V. 5. Ex triplici ordine fiſtularum aqua profiliebat. μαστός. Pars tubuli ſive fiſtulae fuiſſe videtur, ex qua aqua exprimebatur. Latini eandem ob ſimilitudinem *papillam* vocant, ſive *mamillam*; utrumque enim legitur ap. *Varron.* de R. R. L. III. 14. 2. *ſi adduxeris fiſtulam, et in illam papillas impoſueris tennes, quae crucient aquam.* — ἄλσος ἐπ' ἄλλῳ. Vat. Cod. — V. 6. Ναϊάδες. Ibid. —

¶. 512.] V. 7. Erat illud ſuburbium haud procul a loco nemoroſo, quem Iris alluebat. *Etymol. M.* Ἅλυς. ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Οἰνάπην. Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος. Irin ab Haly diſtinguit *Apollon. Rhod.* L. II. 366. ἅπτῃ ἐπὶ προβλῆτι βοὴ Ἅλυος ποτιμοῖο Δεινὴν ἰρεύγουσαι· μετὰ τὴν δ' ἀγχίβροος Ἶρις Μειότιος λευχῆσιν ἐλίσσεται εἰς ἅλα δίναις. In γέφων haerebat *Joſ. Scaliger*, qui in not. mſc. βέων tentavit, quod codd. lectioni minime anteferendum. — δενδρέντι. Vat. Cod. — V. 8. ἀβρόκομον. Vat. Cod. πόρουσιν invenit Aldus in Cod. quodam. — V. 9. Verba ſic jungenda: ἀνὰ ἐργάδα ἐύβοτρυν ἰρισταφύλων θαλοπέδων θάλλει πάντοσε καρπὸς λιπαρῆς ἐλαίης. — θηλοπέδων. edd. ante Stephan. Vide ad *Ariſtonis* Ep. III. T. II. P. II. p. 261. — Pro πάντοσε, quod ex Vat. Cod. receptum eſt, vulgo πάντοθι. — V. 11. ὃς δέ, pro οὗτος δέ, non valde elegans. Debebat eſſe ὁ δὲ τέττιξ, quod idem valet ac οἱ δὲ τέττιγες. *Scaliger* tentavit in not. mſc. ἃς δέ — quod non magis ſatisfacit. — ἀντῳδόν. Cicadae obſtrepunt luſciniis. — V. 13. τὸν ἀκλαύστου δῆμον. lucum appellat, quem quisque accedere poteſt. — λιτῆς δυτίνου ξενίης. parvum munus, quale hoſpitibus porrigi ſolet, a me accipias; aliquid de fructibus, puta, quos hortus ferebat. Neſcio, quid *Brodaeo* in mentem venerit, ut verteret: *has meas preces audi.* Nec *Grotius* ſatis accurate:

noli tranſire, viator,
Non quaeſita nimis prandia ſi quis amas.

III. Vat. Cod. p. 470. Planud. p. 374. St. 514. W. Idem locus deſcribitur. — V. 1. Haec ſimilia ſunt verbis in Ep. λδίων. nuper edito a cl. *Haſchke* in Anal. crit. p. 232. τᾷδ' ὑπὸ τὰν ἄρκευθον ἵν' ἀμπαύοντες, ὀδῖται, γοῦν παρ' Ἑρμείᾳ σμικρὸν ὀδοῦ φύλακι. cum quibus conf. Ep. λδίων. CCLX. T. III. p. 203. et *Anytes* Ep. VI. — V. 2. πολυπλανέας. Ald. 1. 3. et Aſcenſ. — V. 3. Junge: ὅπου

ὅπου ὕδωρ αὐτόῤῥυτον καλῶς περιῆει ἐκ πολυκρήνων στομάτων ἐς μέσον χῶρον πλατάνων. Aquae ſalientis fiſtulas platanis circumdatas fuiſſe hinc apparet. — V. 5. περφυρέης. florentis, ſplendentibus floribus ornatae. In voce περφύρεος enim ſaepe, nulla coloris ratione habita, ad ſplendorem tantum et varietatem reſpicitur. *Virgil.* Georg. IV. 54. *Apes — ſaltus ſylvasque peragrant, Purpureosque metunt flores.* Eleg. in obit. Maec. v. 62. *purpurea candidiora nive.* Huc faciunt etiam *purpurei olores* ap. *Horatium* IV. Carm. I. 10. — V. 6. κεκράμενον. Vat. Cod. — V. 7. ἔρεψεν. Vat. Cod. — Hederae coma humida prata ornat. κισσὸς ὑγρήτης. πλόκαμος κισσοῦ dixit *Anacr.* VI. 5, quod recte interpretatur *Fiſcherus* p. 31. — V. 9. λειμῶνα ἔχθειν. arboribus et fruticibus conſitam. Vide ad *Erycii* Ep. III. T. II. P. II. p. 354. — V. 10. ὑποξύων. *Dionyſ.* in Periegeſi v. 61. ἡ ὀρέων ἢ πέζαν ὑποξύουσα κολώνη. *Callimach.* Ep. VI. ὑπορεώγων ἦεν χόος ποταμός. *Silius Ital.* IV. 350. *Liris — perſtringit facilis gemmantia gurgite ripas.* quae expreſſa videntur ex *Horatii* I. Carm. XXXI. 8. *rura, quae Liris quieta Mordet aqua, taciturnus amnis.* ubi inter plura ſimilia nec noſtrum locum omiſit *Mitſcherlich.*

IV. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 493. W. Balnei cujusdam laudatur amoenitas, cujus cauſam poëta ab Amore repetit, qui Venerem in eo laverit ipſasque aquas face accenderit. Comparandum Ep. Anth. Lat. T. I. p. 476. XXVIII. de Bajis: *Ante bonam Veneren gelidae per litora Bajae; Illa natare lacus cum lampade juſſit Amorem. Dum natat, algentes cecidit ſcintilla per undas. Hinc vapor uſſit aquas; quicunque natavit, amavit.* Apud *Longum* L. II. p. 35. ed. *Moll.* Amor, ταῖς νυμφαῖς, inquit, ταύταις λούεται· διὰ τοῦτο καλὰ καὶ τὰ ὕδατα καὶ τὰ φυτά, τοῖς ἐμοῖς φυτοῖς ἡδόμενα. — V. 3. Suavis odor, quem aqua ſpirat, huic balneo ab eo inde tempore proprius eſt, quo Veneris ſudor ſe cum aqua

miſcuit. *Plinius* H. N. XXXI. 3. 22. *Unus in toto orbe traditur fons aquae jucundae alentis in Meſopotamia, Chabura. Fabulae rationem afferunt, quoniam eo Juno perfuſa ſit.* Eandem fabulam commemorat *Aelian.* H. A. XII. 30. p. 697. ed. *Gron.* Haud abſimile, quod *Marianus* tradidit de fluvio Paphlagoniae Παρθένιος vocato, quem καλὸν εἶναι λόγος, ὅτι λουτρὸν Ἀρτέμιδι γένοιτο (f. ἐγένετο). — ¶. 513.] V. 4. πνοιῆς ἴας, de odore ſuaviſſimo. Cf. ad *Julian. Aegypt.* Ep. LI. 2. Sic hoc malim interpretari ex uſu dicendi poëtico, quam *vim odoris* (ἴης. ἰλαρά. *Heſych.* cujus interpretationis originem recte indicavit *Alberti*) cum *Wakefieldio* in Sylv. crit. T. II. p. 112.

V. Vat. Cod. p. 463. Planud. p. 354. St. 494. W. Earundem thermarum originem alia ratione interpretatur. Nymphas fingit, quum forte Amorem juxta fontem in platanorum umbra dormientem inveniſſent, ejusque facem extinguere conarentur, ipſam aquam incendiſſe. — V. 1. τάφε' ὑπὸ π. π. ἁ. πεπεδημένος ὕπνῳ. Vulgo. Hoc ex Vat. Cod. emendatum eſt, in quo tamen vulgari errore τετυμμένος legitur. Inſolentius dictum τετρυμένος ὕπνῳ pro laſſitudine confectus et in ſomnum delapſus. Nec hoc verbum cum ἁπαλῷ bene coire videtur. In talibus non ſatis diligentes fuerunt ſequioris aevi poëtae, quos orationis variandae et a recepto uſu abducendae ſtudium ſaepe in errores induxit. Hoc quidem loco *Marianus*, ſi meliores poëtas ſequi, quam nova fingere maluiſſet, ſcribere poterat:

ἁπαλῷ δεδμημένος ὕπνῳ.

ut eſt in Iliad. Κ. 2. εὖδον πανύχιοι, μαλακῷ δεδμημένοι ὕπνῳ. — V. 3. τούτῳ recte ſervatum eſt ex Planud. In Vat. Cod. τοῦτο, idque probabat *Salmaſ.* in not. mſc. — V. 6. Ἐρωτίδες. Ald. 1. 2. 3. Ἐρωτιάδας poëta Nymphas vocat ob nomen Ἔρως, thermis illis tributum. — λουτροχοῶν. Vat. Cod. — ὡς ἂν ἐφλιξε. Sched. Krohn.

MUSARUM INVENTA.

Vat. Cod. p. 443. Planud. p. 94. St. 138. W. cum lemmate: Ὅσαι Μοῦσαι καὶ εἶαι. Cf. Fulv. Urſin. in Famil. Rom. p. 213. ſqq. — V. 4. εὖρε ex Vat. Cod. receptum eſt (idque ſua ſponte invenit *Joſ. Scalig.* in not. mſc.) pro vulgato ἦρε. quod ortum ex ηὗρε, ut in marg. membr. Vat. legitur. Hoc potiſſimum probabat *Salmaſ.* in not. ined. — V. 7. Poſt hunc verſum vulgo et in membr. Vat. legitur alius, in eandem Muſam:

Ἁρμονίην κάτοχος Πολύμνια δῶκεν ἀοιδαῖς.

quem compoſuit aliquis, qui Polyhymniam muſices potius quam ſaltationis praeſidem eſſe putabat. At in muneribus Muſis tribuendis minime inter ſe conveniunt veteres. Cf. *Heynium* in Opuſc. Acad. T. II. p. 309. — V. 9. τε omittit Vat. Cod. — Latina carmina duo, noſtro ſimilia, vide in Anth. Lat. L. I. nr. LXXIII. LXXIV. p. 50. ſq.

THEAETETI SCHOLASTICI EPIGRAMMATA.

V. 514.] *I.* Vat. Cod. p. 145. Planud. p. 413. St. 549. W. Baeton piſcator, ſenio confectus, artis piſcatoriae inſtrumenta diis marinis dedicat. Ejusdem argumenti Epigrammata laudavi ad *Leonid. Tarent.* Ep. XXV. T. I. P. II. p. 86. *Philipp.* Ep. XXII. T. II. P. II. p. 165. — V. 1. λίνον πολυωπὸν καὶ σύβηκον. alterum variavit: ἀπ' εὐβήκου ἄγκυρα, quae verba cum πέρα jungenda ſunt. πολυωπὸν (πολυωπὲς Vat. Cod.) epitheton ornans retia, propter maculas. — V. 3. πιστὰ. Vat. Cod. — V. 4.

„κρούματι. Vulgo. κρούσματι in Vat. Cod. ſcriptum eſſe „jam notaverat *Dorvill.* in *Charit.* p. 179.“ *Br.* κρότ-ματι habet *Suidas*, qui h. v. laudat in ἀντικυνηγέται T. I. p. 230. — V. 5 laudat *Suidas* in Ἔχενηὶς T. I. p. 927. Anchora ἰχενηὶς, quae navem retinet; *remoram* appellea nomine piſciculi, quem, quia navium curſum morari putabatur, ἰχενηὶς vocabant. *Plin.* H. N. IX. 25. XXXII. 1. — διεμῶν. Vat. — Durius dicta anchora διεμὲς ἄτλλουσα, vinculum navis, ne tempeſtatibus abripiatur, impediens. — V. 7. „Melius ſcripſiſſet θαλασσοπόρος θέτο π. quam „θαλασσοπόρος πέρα.“ *Br.* — V. 8. laudat *Suidas* in βριθομένη T. I p. 456. Hoc ſumtum a *Philippo* l. c. ἔντρομος ἤδη Διξιτηρών, πολλαῖς ἰχθόμενος καμάτοις.

II. Cod. Vat. p. 492. Planud. p. 77. St. 113. W, ubi multa hujus argumenti Epigrammata leguntur. Cum noſtro inprimis comparandum Ep. *Agathiae* LVII. In his carminibus ipſe Priapus, vere ineunte, nautas hortatur, ut, ſacris ipſi factis, navigationem inſtituant. Hunc igitur deum etiam noſtro carmine loqui exiſtimo, licet v. 11. de eo, ut de tertio quodam, agatur. Parum tamen intereſt, utrum haec omnia ex poëtae, an ex Priapi perſona dicta accipias. — V. 1. Ager, poëta ait, vernis Zephyris emollitus, ſegetem *parturit*, cujus prima folia ex purpureis folliculis, erumpunt. ἐκ σπάρτοιο λοχείης. In his ἐκ cauſam indicat; quaſi dixiſſet: ἐκ' ἐπεὶ σπάρτου λοχείων i. e. καρπῶν; ſeges, fruges aliquando prolatura. — Pro καλύκων Vat. Cod. κυτίνων habet. — V. 3. ἰσοζύγιον ſi nihil aliud ſignificat quam *aequales*, *ejusdem altitudinis*, elumbe eſt epitheton. Sed ad ramorum ſibi oppoſitorum ordines videtur reſpici. — V. 4. μοῦ. Haec ducta videntur ex *Theocrito* Eid. XVI. 94. τοῖσι δ' ἐκατονταέτης περὶ πυθμὴν πίτυς ἕρπει πολλὰς ἐκ μιᾶς πίονας ἰξύλους πηφοκαρήνους· ἔνθεν ἀοιδὸν ἀοιδὸς ἔχει· ὁ δὲ κορυφόνασσος μουσάων] autem cicada, quae ingenti Muſarum perçuſ-

Digitized by Google

ſa amore indefinenter canit. — V. 5. γῆρυν. Vulgo. Modo uno, modo duplici ρ ſcribitur. Vocem illuſtrarunt *Valcken.* ad Phoeniſſ. 1165. p. 401. et *Ruhnk.* ad *Tim.* p. 65. — V. 6. Pullos hirundo nutrit in luteo nido. χελιδὼν — καρφίτην πηλοδομεῖ θάλαμον. *M. Argentar.* Ep. XXIV. κάρφεσι κολλητὸν πηξαμένη θάλαμον. *Agath. Schol.* Ep. LVII. — V. 6. ὑπνώει θάλαμος. Simili, ſed felici audacia *Alcman* ap. *Apollon. Soph.* v. Κυώδαλον: Εὕδουσι δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, Πρῶνές τε καὶ χαράδραι. — γαλήνης πεπταμένης. *Oppian.* Hal. I. 781. γαληναίης δὲ πεδίοις. *Homer.* Od. ζ. 45. αἴθρη πέτεται ἀνιφελής. quae *Bergler.* comparavit ad *Alciphron.* I. 1. p. 3. — πεπταμένη. Ed. Flor. et Ald. pr. — V. 9. nec contra navium puppes arietat mare. πρυμναίοισι κορύμβοις. *Heſych.* κόρυμβα. τὰ ὑπ' ἐνίων ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια, τὰ ἄκρα τῶν πρυμνῶν. τὰ ἀνεξυσμένα πρὸς κόσμον τῶν νεῶν ἄκρα, καὶ ἐπηκκισμένα, ἃ ἐστι κατὰ τὴν πρύμναν καὶ κατὰ τὴν πρῷραν. — ¶. 515.] V. 11. παντομίδοντι. Vat. Cod. — V. 12. πευ-κίς. Latinorum *loligo.* Vide de eo *Ariſtotel.* Hiſt. An. IV. 1. V. 18. *Schneiderum* in Hiſt. nat. Sepiarum p. 114. et ad *Aeliani* H. A. IX. 52. p. 304. — De τρίγλῃ vide ad *Apollonidae* Ep. VII. T. II. P. I. p. 356. — ἶτυς de rotunda hujus piſcis forma accipiendum. Vide ad *Julian. Aegypt.* Ep. VI. 2. — V. 13. σκάρον κεδνήοντα. *Oppian.* Hal. I. 134. Καὶ σκάρον, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδους Φθέγγεται ἰμαλέην λαλαγήν. — παρὰ vulgo. παρα Planud. Codd. Cf. *Agathias* Ep. LVII. μοῦνον ἐνοχμίτιον παρα βυμοῖς Περσῶν Ἢ σκάρον ἢ βάκας φλέξεν ἰχνευόμενος. — V. 14. ἄτρεμος. Vat. Cod.

III. Planud. p. 337. St. 476. W. In Panis ſtatuam, poſt Perſas devictos a Miltiade poſitam. Vide not. ad *Simonid.* Ep. XXVIII. T. I. P. I. p. 219. — V. 2. μεσοφύλαξ, cuſtos ovium, h. l. cum ἀγέλας conjunctum, cuſtos ſimpliciter. — V. 3. „ὁ πολύπους eo ſenſu intel-

Digitized by Google

„ligi poteſt, quo exponunt Lexica; vel *multorum ſemi-*
„*nibus concretus:* quippe cujus mater Penelope ab
„omnibus procis compreſſa fuerat.“ *Br.* — V. 3. *μετα-*
νάστας. Vulgo is eſt, qui, patria relicta, in peregrina terra degit, nihil diverſus a *μέτοικος*, (vide *Valckenar.* ad *Ammon.* p. 110. ſq.) hoc loco autem latiori ſignificatione is eſt, qui ad auxilium ferendum accurrit, *βοηθός, σύμμαχος. Heſychius: Μετανάστης. μέτοικος. φυγάδες. σύμμαχοι.* Pan autem tum temporis nondum colebatur Athenis. *Herodot.* VI. 105. 106. Itaque Miltiades ei ſtatuam poſuit *ξεινίης ἀκλήιτου συμμαχίης, gratiam ei pro auxilio ultro lato referens*, hoc donum ei tanquam hoſpiti tribuens. — V. 7. *ἄλλοις.* Haec Minervam ſpectant, quae, quamvis in ipſa Athenarum arce culta, Athenienſibus tamen in illo bello praeſens auxilium non tulit. Ipſi Pani poſt pugnam Marathoniam antrum ſub arce dedicatum eſt. — *μαραθωνομάχαις.* Ducta vox ex *Ariſtoph.* Nub. 982. et Acharn. 180. His campus Marathonius quaſi ſacer putabatur, utpote ibi ſepultis, id quod illis propter ſingularem virtutem tributum eſt. Vid. *Thucyd.* II. 34.

IV. Planud. p. 334. St. 473. W. In Nemeſios ſimulacrum ex marmore a Perſis advecto ſculptum. Vide ad *Parmenion.* Ep. VI. T. II. p. 113. — V. 1. *λιθίνην.* Ad colorem marmoris Parii refer, unde haec Nemeſis facta. *Pauſan.* L. I. 33. p. 81. Sic *niveos lapillos* dixit *Horat.* I. Serm. II. 80. Fruſtra igitur ad hoc vocabulum offendiſſe videtur *Scaliger*, qui in not. mſc. *ἁλίνην* (*in litore inventam*) tentavit. — *παλινοέξεος περιωπῆς.* Lapicidinae circumſcriptio, quatenus ſaxa in monte ſeſe ipſa reſtaurant. — V. 3. *ὅπως.* ut tropaeum inde facerent, in victoriae, quam ſe ab Athenienſibus reportaturos eſſe ſperabant, memoriam. *κάμμενην. τὴν ἐκ παταιενῆς νίκην. Schol. Homeri* Il. ψ. 661. Cf. *Interpp. Heſychii*

v. *Plutarch.* de Aud. Poët. c. 5. κεμμονίην δὲ νίκην Αἰολεῖς (καλοῦσιν) τὴν ἐξ ἐπιμονῆς καὶ καρτερίας. Hoc loco de victoria ſimpliciter accipiendum. — V. 5. Μαραθών. pugna Marathonia, Perſis adverſa. ἀντέκτυπε. Tumidum vocabulum de bellatoribus hoſti fortiter obnitentibus. — V. 9. ἀντιτλαντίοις. Levibus hominum nimia ſperantium conſiliis Nemeſis infeſta, ſuam illis vim et robur opponit. — Νίκη. Athenienſium victoriam, Perſarum cladem et ultionem ſignifico. Marmor, unde haec Nemeſis facta, victoria partum eſſe indicaturus Phidias, deae capiti coronam impoſuerat, Victoriae ſigillis exornatam. Vide *Pauſan.* l. c.

¶. 516.] *V.* Vat. Cod. p. 468. Planud. p. 360. St. 500. W. In idem Praetorium, Juſtino regnante, Domnini cura refectum, legitur Ep. *Pauli Silent.* LXV. Juſtitia ſibi gratulatur, quod filium invenerit Domninum, qui ipſi ſenectute confectae opitularetur, et ſplendoris a matre accepti memor, gratiam ei referret. Praetorium CPolitanum ao. XII. imperii Arcadii incendio abſumtum, plebe, cum annonae inopia laboraret, ignem ſubjiciente. Vide Chronic. Alex. p. 717. Poſt Domnini reſtaurationem bis conflagravit. *Du Cange* CPolis Chriſt. L. II. p. 152. ſq.

VI. Planud. p. 291. St. 430. W. Ad Salvium Julianum, qui Hadriano imperante edictum perpetuum condidit, hoc diſtichon retulit *Brodaeus* et alii, quos propterea notat *Menagius* in Amoen. Iur. Civ. c. XXIV. p. 131. qui cum *Pithoeo* in capite Epitomes Novellarum, et *Fabroto* in Not. prioribus ad Theophilum, Julianum Patricium, Anteceſſorem CPolitanum, ſignificari ſuſpicatur. Conf. de hoc viro *Guil. Grotium* in Vit. Jure Conſ. II. 6. p. 122. — V. 2. Ῥώμη. Julianum illum Conſtantinopoli Profeſſorem Juris fuiſſe conſtat; eodem autem munere eum Romae eſſe functum, nemo

trádidit. Jam cum hoc loco Roma cum Beroa commemoretur, haeret *Menagius*, qui tum non meminerat, etiam Conſtantinopolin modo Ῥώμην, modo νέην Ῥώμην vocari. — Βερόη in Βηρυτὸς fruſtra mutandum cenſebat *Bertrandus* de Jurisper. l. 1. p. 30. cum Beroë et Berytus diverſa ſint ejusdem urbis nomina.

HYMNUS IN BACCHUM.

¶. 517.] Vat. Cod. p. 446. Planud. p. 58. St. 82. W. et in *Eudociae* Violar. p. 123. — V. 1. in calce carminis repetitur in Vat. Cod. — ἐλαφιώτην. Ductum ex *Orphei* Hymn. XLVII. 2. ἐλαφιώτην Μητρὶ ὑγκατέρψας. Varia Bacchi epitheta illuſtrans *Eudocia* p. 121. ἐλαφιώτην, παρὰ τὸ ἐλάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός, ἢ ἀπὸ τοῦ ἄρην φαίνειν καὶ ἀφιέναι. Cf. *Interpp. Heſychii* v. p. 1112. — V. 1. ἄγριον. qui in agris habitat. — V. 4. γιγαντολέτην. *Horat.* II. Carm. XIX. 21. *Tu, quum parentis regna per arduum Cohors gigantum ſcanderet impiâ, Rhoetum retorſiſti leonis Unguibus horribilique mala.* — γελώντα. *choreis aptior et jocis Ludoque dictus.* Ibid. v. 25. ὑγιερόγελως. *Paul. Silens.* Ep. XL. — V. 5. δίγονον. διμάτωρ ap. *Orpheum* Hymn. XLIX. 1. — διθυραμβογενής. Ridiculam hujus vocabuli explicationem dedit *Suidas*: Διθύραμβος. ὁ Διόνυσος, παρὰ τὸ δύο θύρας βῆναι, τήν τε τῆς μητρὸς Σεμέλης, καὶ τῶν μηρῶν τοῦ Διός. Alia non minus inepta vide ap. *Eudociam* p. 121. Satius erat, originem hujus vocabuli incertam fateri. — V. 6. εὐχαίτην. Intonſi Bacchi crines notiſſimi; ſed magis etiam recondita ſignificatio huic vocabulo ſubeſt, quam illuſtrat *Wernsdorf.* ad haec *Himerii* Or. XXI. 8. p. 742. Τιμῶμεν νῦν αὐτὸν μὲν ὡς ἥλιον, ὅταν ἐξ ἀκτινοῦ λευκάμενος ὑπὲρ γῆς ἰσονύξ πυρὶ κατάκομος λάμποντι· νῦν δὲ ὡς εὐχαίτην

Διόνυσον, ὅταν κειμέσας τὴν φλόγα χερσὶν ἐναθύρῃ καὶ μέλεσι.— ἐγερσίκαμον. Vat. Cod. quod in marg. corrigitur. — V. 7. ζηλωτῶν. Ex hoc loco *invidum* interpretantur, quod quomodo in Bacchum cadat, non video. Quum ζῆλος omnem fervidiorem animi affectum significet, ζηλωτὴν eum esse puto, qui, quodcunque animo destinaverit, magno cum ardore exsequitur. — V. 8. ὑπεροπῆα. qui mortales decipit, sive propter varias, quas induit, formas, sive propter muneris suavitatem, qua se in hominum pectora leniter insinuat. — V. 9. Θυρσοφόρον, θρήϊκα. Vat. Cod. — θυμολέοντα. ob fortitudinem in bello contra Gigantas praestitam. — V. 10. ἀμφιώτην. Vulgo et ap. Eud. contra literarum ordinem. — V. 13. μαινόλιον. *Clemens Alex.* Protrept. p. 11. Διόνυσον μαινόλην ἀργιάζουσι Βάκχαι. Plura de hoc vocabulo collegit *Arnaldus* in Animadv. p. 261. — μεθυδώτην omnes edd. vett. ante Stephan. ubi μεθυδότην. — V. 14. Νυκτέλιον. Aram Bacchi Nyctelii commemorat *Pausan.* I. 40. p. 97. *Ovidius* varia Bacchi epitheta recensens Metam. IV. 11. *Bacchumque vocant, Bromiumque Lyaeumque, Ignigenamque satumque iterum* (δίγονον), *solumque bimatrem. Additur his Nysaeus, indetonsusque Thyoneus, Et cum Lenaeo genialis consitor uvae, Nyctelius Eleleusque parens, et Iacchus et Evan.* Cf. Eund. in A. A. I. 567. Propter sacra noctu peragi solita *nocturnus Bacchus* vocatur ap. *Virgil.* Georg. IV. 521. — νυκτέλια. Vat. Cod. — V. 15. ξυνεβόλον. qui hastas jaculatur. Thyrsum, Bacchantium arma, significat, cujus ἐν' ἐκφυτέρῳ κορύμβῳ Χαλκοβαφὴς πυκάλωσι κατήρυτος ἦεν ἐκωκή. *Nonni* Dionys. XIV. 244. Cf. *Euripid.* Bacch. v. 751. *Salmas.* ad *Solin.* p. 379. — ξενοδώτην. Ita vetus codex. Sed ad oram correctum ξεινοδώτην. *hospitalia dantem munera.* quod non deterius est. Br. ξενοδώτης appellatur propter sodalitatem mysteriorum. — V. 18. ἰυγξίνοον. vim faciens animis, lene tormentum ingeniis adhibens. — ἰυγκάλιον. Vat.

Cod. *ἰυγμώδης* vocatur a ſaltatione et motibus vehementioribus, quibus Bacchici utuntur. *Pollux* IV. 99. *ἰυγνοῦσθαι, ὅπερ ἦν τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν.* *Suidas*: *ἰυγνοῦσθαι — τὸ καμπύλον γίνεσθαι διεχυμένως, καὶ κατὰ συνουσίαν καὶ ὄρχησιν κάμπτοντα τὴν ὀσφύν.* Cf. *Sallier.* ad *Moer. Att.* p. 335. *Toup.* Emend. in Heſych. P. I. p. 301. — Mox vulgo *ἰυγοχορίᾳ* legitur, quod *Joſ. Scaliger* in not. mſc. cum *ἰυγοστορίᾳ* permutandum cenſebat. In Vat. Cod. *τῷ χ* ſuperſcriptum eſt *φ*. *ἰυγοφορεὺς* idem eſt quod ſupra *νεβριδόπεπλος*. — V. 19. *σκιρτητήν*. *τὸ σκιρτᾶν* Satyris proprium. Hinc ad Bacchum translatum. *Eudocia* p. 119. *Ἐκστάσεως δὲ σύμβολόν εἰσιν οἱ Σάτυροι — καὶ οἱ Σκιρτοὶ ἀπὸ τοῦ σκαίρειν.* Exercitt. critic. T. II. p. 9. — *σκιμελιγενέτην*. Vat. Cod. — V. 20. *τυφωνολέτην*. Vat. Cod. Nota fabula de piratis Tyrrhenis, a Baccho in delphinos mutatis. — V. 21. *ὑπνοφόβων*, qui ſomnum pellit propter ſacra nocturna. — *ὑμεναίων*. ad venereos amplexus provocantem. — V. 22. In marg. Vat. Cod. *φορμανῆ*. *φορμανής*, qui inter feras verſatur easque amat. De tigribus cogitandum aliisque feris, quas ille mitigaſſe dicitur. Cf. *Miſcherlich.* ad *Horat.* II. Carm. XIX. 19. p. 540. et ad III. Carm. 3. 14. p. 42. — V. 23. *χρυσέκερων*. *aurea cornua decorus.* *Horat.* l. c. 29. — *χαλίφρονα*. Vocabulum Homericum, Odyſſ. δ. 371. ſive a *χαλᾶν* derivandum, ſive a *χάλις, χάλιξ, ῐνος*. Vide *Villoiſ.* et *Tollium* ad *Apoll. Soph.* Lex. Hom. p. 705. ed. T. — V. 24. *ψυχοπλανῆ*. Vat. Cod. — *ψοφομανῆτα*. qui clamorem meditatur, clamoſum; propter ſtrepitum Bacchantium. — V. 25. *ἀμηστήν, ἀμησίτροφον, ἀμησύλακτον*. Vat. Cod. *ἀμησίτροφον* edd. vett. ante Stephan. qui *ἀμησίτροφον* dedit. *ἀμήτροφον* emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Idem fq. vocabulum *ἀμησύλακτον*, nam ſic in Planudea legitur, in *ἀμησύκτορον* mutabat. — *ἀμηστήν* de Bacchis crudis ferarum carnibus veſcentibus docte interpretatur *Brodaeus.*

HYMNUS IN APOLLINEM.

¶. 518.] Vat. Cod. p. 447. Planud. p. 58. St. 84. W. — V. 1. Hic verſus in fine carminis repetitur. — „Typothetae errore excuſum eſt ὑμνεύω pro „ὑμνείω. At neutrum rectum eſt. Scribendum ὑμνέωμεν, „ut in praecedenti μέλπωμεν. In Vat. membr. primus „ſingulorum Hymnorum verſus initio non legitur, ſed „in fine, et iterum ſummae orae appoſitus. Scriptum „autem in membr. ὑμέομεν omiſſo ". [In Apogr. Gotha„no ὑμνέομεν, et in fine ὑμνέωμεν legitur.] Bonum qui„dem eſt ὑμνέομεν, et ſic ſaepe apud Homerum et alios „poëtas indicativus pro ſubjunctivo occurrit; ſed alte„rum ὑμνέωμεν probabilius eſt. Eſt autem triſyllabum, „facta ſynizeſi vocalium εω, ut in iſto Homerici in Apol„linem Hymni:

„αὐτὰρ ἐγὼν οὐ λήξω ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα
„ὑμνέων ἀργυρότοξον, ὃν ἠΰκομος τέκε Λητώ.[a]

Br. — V. 4. γηγενταλέτην. Propter Tityum, terrae filium, ab Apolline ſagittis confixum. — V. 5. δρακεντολέτην. qui Pythonem interemit. Vide *Exercitt. crit.* T. II. p. 161. — V. 7. ζηνόφρονα. *Brodaeus* de divinandi facultate a Jove accepta interpretatur. Idem mox ζηλοδοτῆρα legit, ſtudii honeſti datorem. Emendatione vix opus. Idem ſignificant epitheta ζηνόφρων et ζηνοδοτίς, nempe eum, qui oracula ſive conſilia Jovis cum mortalibus communicat. Apollo ap. *Aeſch.* Eum. 602. εἰ πάντ' εἶπον, ait, μαντικεῖσιν ἐν θρόνοις — Ὃ μὴ κελεύων Ζεὺς Ὀλυμπίων πατὴρ. — V. 8. ἐπιδέξιον. Ad medicae artis peritiam referendum videtur. Ob eandem cauſam conjux Aeſculapii Ἠπιόνη vocatur, cui μαλακὰς χεῖρας tribuit *Crinagoras* Ep. XIII. 4. Cf. *Valckenar.* Diatr. p. 290. B. C. — V. 9. ξυσσόνιον. Apollinem λυκοκτόνον ſignificat.

Vide *Schol.* ad *Soph.* Electr. v. 6. et ad *Aeschyli* VII. c. Th. v. 147. — V. 10 Ἰαφέτην. qui sagittas jaculatur. Ἰήϊος δ' Ἀπόλλων, εἰς ὃν ἡ ἀγνεία τῶν λειμῶν ἀναφέρεται· ἢ ὅτι ἀκίφθεγμα κοινόν ἐστι καὶ Ἀρτέμιδος. *Schol. Sophocl.* Oed. T. 172. Cf. *Callim.* H. in Apoll. 98. *Apollon. Rhod.* L. II. 714. — V. 11. κοσμοπλόκον. ornatum quasi nectens, i. e. ornans omnia et coelestia et terrestria. ἀκτῖνας ἁμπλέκειν Solem dicit *Dionys.* in Hymno v. 12. T. II. p. 254. Fortasse tamen κοσμοπλόκος is est, qui universum mundum quasi nectit i. e. ordinat. Sic quidem de Apolline *Orpheus* H. XXXIII. 16. σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρῃ πολυκρέκτῳ ἁρμόζεις. — Κλάριον. De nobilissimo Apollinis Clarii oraculo in Colophoniorum agro vide *Spanhem.* ad *Callim.* p. 123. — V. 12. λυροθήκα. Vat. Cod. — V. 13. μυριτόκλον. Vulgo. — μυριόμορφον. quia Sol sub multis nominibus colitur, quod *Macrobius* plurimis in locis docere conatus est. — V. 14. »νευροχαρῆ. Vulgo »male νεβροχαρῆ legitur, quod epitheton Baccho, non »Apollini convenit. In libris calamo exaratis frequen»tissima permutatio literarum ν et β, de qua Casaubo»nus ad Athen. p. 334. et Hesychii interpp. in νεβρός. »Inde in formis expressis multae corruptelae. νευρο»χαρής, *nervis*, citharae scilicet, *gaudens.*« *Br.* — νηφαλέον τε. Vat. Cod. — V. 15. ξανθοδετῆρα. in notis habet *Brodaeus.* Cf. Hymn. in Bacch. v. 15. Vulgata lectio et omnia hujus versus epitheta ad Solem omnibus communem spectant. — V. 18. ἰωκτίνεον. propter medicam facultatem, ut puto. *Brodaeus* ad Solem occidentem retulit, laboribus finem imponentem. ἰηκτιλαυθὲς idem de Sole oriente, viatoribus iter ostendente et quasi aperiente, interpretatur. — V. 20. τερψίχορον. cui stellae choreas agunt, quique iis laetatur. Vide ad *Dionysii* Hymn. 14. T. II. P. II. p. 249. — τελέστορα. quatenus tempora, rerumque adeo initia et fines designat. *Orpheus* Hymn. XXXIII. 15. σοὶ τ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ

μέλουσα. — V. 21. πύντοντα expungendum eſt. Apollini non convenit hoc epitheton, quod Jovi proprium eſt. In Vat. membr. ſcriptum eſt ὑψοντα [ὑψοντα] perperam pro ὑψήντα, quod reponendum, niſi quis malit πύψιμέδοντα. In Planudeae codd. reperitur ὑετόωντα et πύετόωντα." *Br.* — V. 23. χρυμαγόρην. Vat. Cod. et mox χρυσάχρεον. — V. 24. ψυχοδοτῆρα, omnibus vitam tribuentem, ſecundum eos philoſophos, qui animam igneae naturae, ignemque omnes naturae partes penetrare cenſebant. — V. 25. ἀκόπορον. Vat. Cod. — Ultimum vocabulum in ἀρεσικοίτην mutandum putabat *Joſ. Scaliger* in not. mſc. quem ἀρεσικοίτην ſpiritu leni ſcripſiſſe exiſtimo, *in montibus cubantem*, νόμιον, ſignificans.

MENSES ROMANORUM.

¶. 519.] Vat. Cod. p. 423. ſq. Planud. p. 123. Sc. 177. W. Ejusdem argumenti carmen vide inter *Leonis* reliquias T. III. p. 130. nr. VII. et in Anthol. Lat. T. II. p. 358. ſqq. — V. 1. Januarius, initium anni et conſularis ap. Romanos dignitatis. *Ovid.* Faſt. I. 81. *Jamque novi premunt faſces: nova purpura fulget: Et nova conſpicuum pondera ſentit ebur.* Plurima alia huc facientia ex latinis poëtis collegit *Burmann.* ad Anth. L. p. 362. — Vulgo ὑπ' ἀλλοις θέσπιν. In Vat. Cod. ὑπὲρ ἄλλοις. Bis hoc diſtichon tentavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Primum ὑπνώοις, quam conjecturam commemorat etiam *Hunsius* p. 13. (qui ipſe ὑπνιλίοις, *annui ſolaris*, corrigit) deinde: ἐξ ἀμέθεν λαμβάνοις ὑπ' ἀλλοις θέσπιν ἀοιδοῖς· ὕψει (ſive ὑψοῦ) δ' ἔρχεται ἠέλιος. Idem vir ſagaciſſimus ὕψει in ὕπατος i. e. ὑπάτοις mutandum ſuſpicabatur. Omnium harum conjecturarum nulla accedit ad

elegantiam lectionis Brunckianae, de qua cl. editor ne verbum quidem monuit. — V. 2. Αὐσονίους. Vulgo et in Vat. Cod. — δέχεται. Aldin. 2. 3. — Quum ego anni januam aperui, Sol ſummum Auſoniae honorem (conſules in Capitolium adſcendentes et magiſtratum auſpicantes) videt. — V. 3. δαμιήϊς γαίην. Vulgo. quod ex membr. Vat. emendatum eſt. — V. 5. ἐπ' ἰμεῖο. Primum Martii diem loqui puta. — γλάγος ἤδη eſt ex emendatione *Huetii* p. 13. — Vulgo et in Vat. membr. ἤδη habetur. Poëta Martium menſem deſcribens in Anth. Lat. p. 363. *Tempus vernum hoedus petulans et garrula hirundo Indicat, et ſinus lactis et herba virens.* — V. 7. Menſem Aprilem ab inſitione ſignificat. Praeclaram lectionem ἐπ' ἀγρωστίῃ unde ſumſerit, non indicat *Br.* Vulgo ἐπ' ἀκροτάτῃ. Verſu praeced. νῆας, omiſſo δε, Vat. Cod. — V. 10. ἄριον. tempus eſt naves ex portubus in mare educere. Pro ἄγειν Vat. Cod. ὄγειν. — V. 11. Junius medius inter roſas et lilia, illis jam deciduis, his adhuc florentibus. Poëta latinus in hujus menſis deſcriptione p. 364. *Lampas maturas Cereris deſignat ariſtas, Floralesque fugas lilia fuſa docent.* — V. 13. Καρπίνος. Vat. Cod. a pr. m. μεταπιστευω. Ibid. — V. 14. καρφαλέας. Vat. Cod. — V. 15. πυρὸν. Vulgo. *flava grana* vertit *Brodaeus.* πυρὸν emendavit *Joſ. Scaliger* in not. mſc. Sed revocanda eſt Cod. Vat. lectio:

Κρίνω ἐγὼ Δημῶ.

Cererem a paleis ſecerno. Ap. *Homerum* ipſa Ceres frumenti grana ſecernit, Il. ε. 500. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνει ἀτασσομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας. — V. 16. ἀρούσῃ. Hunc verſum priores interpretes non attigerunt. *Grotius* vertit: *Naïadum nunquam purius unda fluit* — fortaſſe quia menſe Auguſto rarius pluit, nec igitur fontes pluvia aqua miſcentur. Sed verum hujus loci ſenſum aperit Ep. *Anſipbili* XXXI. in torrentem:

Ἢ μεθύεις ὄμβροις, καὶ σὸ Νύμφαισι διώκεις
νᾶμα φέρεις, θολερὴ δ' ἠφάνισαν νιφάδες.
ἄψομαι ἠελίῳ σε κεκαυμένον, ὅστις ἐλέγχειν
καὶ γόνιμον ποταμὸν, καὶ νέφος οἶδεν ὕδωρ.

ἀτρεκέα χεύματα nihil mihi differre videntur a γονίμῳ ποταμῷ, ſive *genuino flumine*, non ex imbribus nato, ſed ab ipſis Naïadibus effuſo. — V. 17. πᾶσι. Vat. Cod. — V. 19. „Pro πέλαι ſcribendum πέλοι, τίς δ' ἂν πέλοι." *Br.* Sic emendavit etiam *Joſ. Scaliger* in not. mſc. — V. 20. „Vat. membr. λιγνῷ ἐπικατάγω – et vox λιγνῷ in „fine praecedentis deeſt. Planudea ἡδὺ ἐπικατάγω, clau„dicante itidem metro. ἡδυπνὸς frequens Bacchi epithe„ton. In ſuperiori hymno, ubi ejus attributa κατὰ στοι„χεῖον recenſentur, ἡδύθροος dicitur, quod idem eſt." *Br.* Egregia emendatio. *Joſ. Scaliger* in not. mſc. ἡδὺ ἐπιστα-λάω minus feliciter emendavit. — V. 22. καμάτων de palaeſtrae laboribus interpretatur *Huëtius*, cui accedit *Grotius* vertens:

Exprime, tempus adeſt, jam baccas Palladis; inde
Quod fluet auxilium grande laboris erit.

— V. 23. γλαγόεντι. ſucci plenae. *lactentes herbas* vocat *Nemeſian.* Cyneg. v. 291. — V. 24. ἰωχμάν, Vat. Cod.

IN MUSARUM IMAGINES.

¶. 520.] Vat. Cod. p. 443. ſq. Planud. p. 94. St. 138. W. — V. 1. Etiamſi pictor Terpſichoren non viderit, tamen ejus ſimulacrum, tanquam vivum et ſpirans, oculos ſpectantium fallit. ὄψις *ibi*. color, ut ap. *Platon.* Ep. IX. 5. — V. 2. Felici emendatione, nihil tamen monitis lectoribus, *Brunckius* δείκνυεν repoſuit,

pro ὄλκας, quod vulgo legitur. ὄλκαν ἀτρεμῆ Vat. Cod. — V. 3. ἀκούσῃς. Vat. Cod. — V. 4. ἐρινύμενα. Vat. Cod. unde εὐρύμενα *Salmaſius* corrigebat in not. ined. Cogites de εἰδήμενα; ſed hoc contextui vix ſatis accommodatum eſt. — V. 5. λιγαίνω. Vat. Cod. a man. ſec. Spiritus, quo tibia inflatur, cum cantum ſuaviſſimum edat, ἀχειτηγὸς σοφῆς μελίσσης, i. e. ſuavitatis cum arte conjunctae, vocatur. De vocis ſuavitate vocabulum μέλισσα paſſim occurrit. Ap. *Chriſtodorum* in Ecphr. v. 109. Erinna ἐνὶ σιγῇ Πιερικῆς βαθέμιγγας ἀνοσταλάσσασα μελίσσης. Etiam *Agathias* Ep. XLIII. Sophiſtae cuidam imagines poſitas eſſe ait ὑπὲρ μύθων τε καὶ εὐτροχάλοιο μελίσσης. — Ad ἐκιστπίρουσα ex praecedentibus δονάκεσσι ſubaudiendum eſt. Hujus verſus lectio mihi ſincera videtur, quam tamen doctiſſimus *Viſconti* (Muſeo Pio-Clement. T. I. p. 36.) ſenſum habere negans, corrigit: ἐκιστπίρουσα μελίας pro εὐμελίας, epitheton σοφῆς, quod etiam api tribuitur, corruptelae locum dediſſe ſuſpicatus. — V. 7. Θάλεια vett. edd. omnes usque ad Stephan. — V. 8. ϑηλυτέρῃσι. Vat. Cod. — οὐχ ὅσιον. Solebat nimirum vetus Comoedia, *ſi quis eras dignus deſcribi; quod malus aut fur, Quod moechus foret, aut ſicarius, aut alioqui Famoſus; multa cum libertate notare. Horat.* I. Serm. IV. 3. — φιλοκροτάλοισιν, ob ſpectatorum plauſum. — V. 9. σῇς. Vat. Cod. Flor. pr. et Ald. 1. — Sapientiae ſpecta imaginem; nam Caliopen videns ipſam tibi ſapientiam ſpectare videberis. — ¶. 521.] V. 13. ἀνάγκην ἀστρῴην. aſtra certa ratione ſeſe moventia et eodem orbe redeuntia. — μέτρῳ ψήφοις. calculorum ope, ratione mathematica. — V. 15. σέλνης. Vat. Cod. — V. 17. »Diſtichi in Polymniam peſſime »vulgo legitur hexameter: σιγῇ φθεγγομένης καλάμης »ϑελξίφρονα πολιῆς. Vaticanus et Planudeae codd. ha»bent φθεγγομένῳ, quod ut verum eſt, ita neceſſarium »erat reponere ϑελξίφρονι πολιῇ. Poëta latinus in ſimili

„de Muſis carmine: *Signat cuncta manu, loquitur Po-*
„*lymnia geſtu.*“ *Br.* Apte *Schneiderus* comparat *Nonni* Dion. L. V. p. 146. de eadem Muſa: μιμηλὴν σ' ἐχάραξεν ἀναυδέος εἰκόνα φωνῆς, Φθεγγομένη παλάμῃσι σοφὴν τόνεν ἄμφασιν σιγῇ. Translata ſunt in Muſam, quae in pantomimis conſpiciuntur, quorum *loquaces digiti* laudari ſolent. Inprimis huc facit *Caſſiodorus* Var. I. Ep. 20. *His ſunt additae orcheſtrarum loquaciſſimae manus, linguoſi digiti, clamoſum ſilentium, expoſitio tacita.* quem locum cum aliis adſcripſimus Epigrammati *Antip. Theſſ.* XXVII. T. II. P. I. p. 309. Aliam hujus loci interpretationem dedit vulgatae inhaerens *Viſconti* in Muſeo Pio-Clem. T. I. p. 46. „Polyhymnia, inquit, Muſa „memoriae eſt. Haec animi facultas cum maxime firme-„tur et roboretur mente in ſe ipſam converſa et col-„lecta (per mezzo del raccoglimento), ſtatuarii hanc „Muſam cogitabundam finxere et peplo involutam. „Hinc factum, ut eidem ſilentium et taciturnitas quaſi „propria tribuerentur. In picturis Herculanenſibus con-„ſpicitur digito labris impoſito, qui geſtus egregie con-„firmatur Epigrammate graeco:

„Σιγῶ, φθεγγομένης παλάμης θελξίφρονα πειθώ,
„νεύματι φαινήσεσαν ἀπαγγέλλουσα σιωπήν.

„*Taccio, ma parla in grazioſo geſto*
„*Moſſa la mano, e taciturna in atto*
„*Un loquace ſilenzio a tutti accenna.*“

Finis Partis tertiae Voluminis ſecundi.

Emendanda.

P. 9. 8. l. εἰς Ἀντιόχειαν.
P. 19. 3. 2 fin. dele *tamen.*
P. 76. med. post *passis* ponendum ?
P. 88. 8. 2 fin. ξανθοῦσθαι τε.
P. 95. 10. 2 fin. *verbo.*
P. 119. 14. quid *in κράγγαν.*
P. 135. 19. *iter* pro *inter.*
P. 138. lin. ult. *πόλις.*
P. 285. l. 20. *αἰτίᾳ.*
P. 287. l. 12. copulantur.
P. 295. 4. Lyronem.

Einige

Verlagsbücher

der

Dykiſchen Buchhandlung

in Leipzig.

Jacobs, Fr., Exercitationes criticae in ſcriptores veteres. T. I. Auch unter dem Titel: Curae poſteriores in *Euripidem*. 8vo maj. Auf Schreibp. 1 Thlr.
Auf Druckp. 18 Gr.

— — Exercitationes etc. Tom. II. Auch unter dem Titel: Animadverſiones criticae in Calliſtrati Statuas et Philoſtratorum Imagines. Accedit Deſcriptio nondum edita anaglyphorum in templo Apolloniadis. 8vo maj. Auf Schreibp. 1 Thlr.
Auf Druckp. 18 Gr.

Cajus Vellejus Paterculus römiſche Geſchichte; überſetzt von *Friedrich Jakobs*. 8vo. 20 Gr.

Jakobs, C. W., Ideen über Gegenſtände der Criminal-Geſetzgebung. gr. 8vo. 20 Gr.

(Der vierte Aufſatz betrifft die Hinrichtung Ludwigs XVI.)

Beck, Chriſt. Daniel, Commentarii hiſtorici Decretorum Religionis Chriſtianae et Formulae Lutheriae. 8vo maj. 3 Thlr. 12 Gr.

Manſo, J. C. F., Sparta; ein Verſuch zur Aufklärung und Geſchichte dieſes Staates. Erſter Band in zwey Theilen. gr. 8vo. Auf Schreibp. 3 Thlr. 8 Gr.
Auf Druckp. 2 Thlr. 12 Gr.

(Der zweyte Band iſt unter der Preſſe.)

— — Verſuche über Gegenſtände aus der Mythologie der Griechen und Römer. (Venus, Amor, die Grazien, Horen etc.) gr. 8. 1 Thlr. 12 Gr.

Digitized by Google

Manſo, *J. C. F.*, vermiſchte Schriften. 2 Theile. 8vo. 2 Thlr. 12 Gr.

— — das befreyte Jeruſalem, ein epiſches Gedicht in zwanzig Geſängen. Nach dem Italieniſchen des *Torquato Taſſo*. Erſter Band. 8vo. 1 Thlr.

— — die Kunſt zu lieben; ein Lehrgedicht in drey Büchern. Mit 7 Vignetten. 8vo. 1 Thlr. 12 Gr.

Charaktere der vornehmſten Dichter aller Nationen, als Nachträge zu *Sulzers* allgemeiner Theorie der ſchönen Künſte; von einer Geſellſchaft von Gelehrten, (den Herren *Jakobs*, *Manſo*, *Schaz*, *Maaſs*, *Eberhard*, *Horſtig* und einigen andern). gr. 8. 5 Bände, und 6ten Bandes 1ſtes Stück; jedes Stück 16 Gr. 7 Thlr. 8 Gr.

(Wird fortgeſetzt.)

Epimenides aus Kreta; eine kritiſch-hiſtoriſche Zuſammenſtellung aus Bruchſtücken des Alterthums, nebſt zwey kleinern antiquariſchen Verſuchen; von *Carl Friedrich Heinrich*. gr. 8. 16 Gr.

Platon's Leben; nebſt Bemerkungen über deſſen ſchriftſtelleriſchen und philoſophiſchen Charakter. Aus dem Engliſchen überſetzt und mit Anmerkungen und Zuſätzen verſehen von *Karl Morgenſtern*. gr. 8vo. 16 Gr.

Morgenſtern, *Karl*, Ueber des Herrn Grafen *Friedrich Leopold zu Stollberg* Ueberſetzung auserleſener Geſpräche *Platon's*. gr. 8vo. 3 Gr.

005659416

Digitized by Google

Google

Digitized by Google

Digitized by